

Giới thiệu Đế Quốc Cuồng Lan

Truyện Đế Quốc Cuồng Lan của tác giả Chàng Phá Nam Tường thuộc thể loại lịch sử nói về nhân vật Tiền Bất Ly.

Hắn ta được một nàng công chúa cứu giúp, sau này phò trợ nàng thành nữ hoàng của Cơ Chu Quốc. Xung quanh nàng là những cận vệ trung thành.

Câu chuyện diễn biến với tình tiết vô cùng hợp lý, nhân vật chính sẽ khiến độc giả phải lắng tâm để suy nghĩ những hành động của mình. Rồi con đường thành nữ hoàng sẽ ra sao, mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Quái nhân trong núi băng

Chân trời nổi lên ánh sáng màu trắng bạc, mặt trăng sớm đã xuống núi, thế nhưng trên bầu trời vẫn có mấy vì sao đang ngoan cường lóe sáng, coi như không cam lòng bị người quên lãng.

Mặt trời từ phía đông dần dần đi lên. Trong khoảnh khắc mặt trời đã lan truyền ánh sáng và hơi nóng của mình khắp cả vùng đất.

Nơi này là cánh đồng tuyết, ánh nắng mặt trời mới lên tuy đẹp, thế nhưng dưới ánh phản xạ của tuyết trắng, ánh mặt trời đã trở nên hơi chói mắt.

"Ra ngoài rồi! Ra ngoài rồi! Công chúa, thật sự rất đẹp!" Một tiểu nha đầu vui sướng kêu lên. Âm thanh vui sướng hiện rõ lên trong giọng nói của nàng, nhưng nét mặt của nàng lại không thể hiện niềm vui sướng như vậy. Bởi vì đất tuyết vô cùng chói mắt, hai mắt nàng nhắm lại, nàng còn dùng một tay khum khum ở trên trán mình.

"Kha Lê, người nói mặt trời mọc đẹp hay là nói công chúa đẹp?" Một tiểu nha đầu khác lớn tuổi hơn cười nói.

"Ừ. . . Mặt trời mọc đẹp, nhưng công chúa đẹp hơn!"

"Muốn học được tài nghệ nịnh hót hạng nhất thì cũng phải đi bốn biển, chẳng phân biệt quốc tịch, chẳng phân biệt giống người. . .

"Được rồi, tiểu nha đầu lá mặt lá trái!" Một giọng nói nhu hòa lên tiếng nói: "Gọi các người đi xem mặt trời mọc cùng ta, không biết là cái miệng nhỏ nhắn của kẻ nào mà tron tuột như quét mỡ vậy."

"Ah. . . Vậy nhất định là Kha Lam tỷ tỷ!" Cận kề cái chết mà không khuất phục thì được gọi là con người rắn rỏi. Cận kề cái chết cũng phải mạnh miệng đó chính là nữ nhân, nhất là tiểu nữ nhân.

Bốn phía vang lên tiếng cười trầm thấp, không chỉ công chúa và thị nữ lớn tuổi đang cười, ngay cả đám hộ vệ của công chúa cũng nở nụ cười. Cho dù người dễ quên nhất cũng sẽ không quên chuyện đã xảy ra một giờ trước, tiểu nữ nhân vu oan quả thực gây người tới cực điểm.

"Hừ! Không nói với các người!" Tiểu thị nữ nghe thấy tiếng cười thân thiện của mọi người, lập tức xấu hổ đỏ mặt, nàng quay người, ở ngoài rìa băng tuyết hiện lên một khối băng nham màu xanh biếc hấp dẫn lực chú ý của nàng. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, trong băng nham loáng thoáng có đồ vật gì đó.

Công chúa thở một hơi thật dài, khẽ cười nói: "Thật đẹp, tâm tình tốt hơn nhiều."

Trên mặt các hộ vệ đều hiện ra một vẻ âm thầm, thị nữ lớn tuổi vội vàng nói: "Công chúa, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, đợi đến lúc. . ."

Đúng lúc này, một tiếng thét kinh hãi vang lên: "Công chúa! Ở bên trong khối băng có người! Mau đến xem! Ở bên trong khối băng có người!"

Nghe thấy hai tiếng 'Có người', hai hộ vệ lập tức dùng tốc độ nhanh nhất rút bội kiếm của mình ra, đứng ngăn ở phía trước người công chúa. Hai hộ vệ khác tức thì tháo trường cung trên vai xuống, kéo thành nửa hình trăng tròn, mũi tên cũng khoắc lên trên dây, còn bốn hộ vệ còn lại thì rút vũ khí, phân tán ra xung quanh.

Điều này cũng không thể trách bọn hắn vì sao lại khẩn trương. Trước khi tới Tuyết Phong, bọn hắn đã từng phái ra hai người cẩn thận thăm dò đỉnh núi, sau khi hoàn toàn tin tưởng không có người mới đi chào đón công chúa. Nếu có người tận lực né tránh thăm dò của bọn hắn, vẫn còn ở chỗ này không đi, đương nhiên phần lớn là có ác ý!

Tiểu thị nữ này bị tình cảnh gương cung bạt kiếm làm cho càng hoảng sợ, nàng thì thảo chi băng nham trước mặt nói: "Người. . . Người ở bên trong. . ."

"Cái gì?" Một hộ vệ nhìn như là đầu lĩnh kinh ngạc hỏi một câu.

"Người bên trong băng." Lần này giọng nói của tiểu thị nữ trở nên bình tĩnh hơn khá nhiều.

Thủ lĩnh hộ vệ cẩn thận từng li từng tí đi tới, đứng ở bên người tiểu thị nữ, nhìn kỹ một hồi sau đó hần lòi kéo tiểu thị nữ trở lại bên cạnh công chúa, trong mắt của hần tràn đầy đáng vẻ nghi ngờ, khó tin nổi.

"Bên trong băng thật sự có người?" Ngay cả công chúa cũng tò mò.

"Đúng vậy, điện hạ, thật sự là không dám nghĩ!"

"Đó là hạng người gì?"

"Cái này. . . Điện hạ, thuộc hạ nghĩ hần là một người lữ hành chết ở trong gió lốc."

Công chúa chậm rãi đi đến phía trước tảng băng, tò mò quan sát. Hai người thị nữ cùng bọn hộ vệ cũng đều tới.

"Người lữ hành? Người đã từng chứng kiến người lữ hành mặc loại quần áo kỳ quái như này sao?"

"Không có. Thế nhưng nhìn tính chất, màu sắc của tảng băng, hần là sự kiện cực kỳ lâu trước kia."

"Thật lâu là bao lâu? Một trăm năm? Một ngàn năm?" Công chúa không thể kiềm nén được lòng hiếu kỳ của mình, nàng nói: "Đập khối băng ra!"

"Tuân mệnh, điện hạ." Nếu như công chúa đã ra lệnh, mặc kệ bản thân mệnh lệnh này có nên được chấp hành, có đáng giá phải đi chấp hành hay không, bọn hần cũng phải làm theo mệnh lệnh, đây là chức trách của bọn hần.

Thế nhưng trong tay các hộ vệ không có công cụ, một kiếm thủ lỗ mãng đi lên trước một bước, dùng trường kiếm của mình chém vào băng nham. Khi hần dùng trường kiếm bổ mấy lần vào một điểm, rốt cục khi hần bổ vào trong băng nham, đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh giống như tiếng sấm, tên hộ vệ kia còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết, đã bị tiếng sấm đánh bay xa ra ngoài.

Cùng lúc với tiếng sấm vang lên, bọn hộ vệ lập tức chẳng quan tâm cái gì là cấm kỵ, trực tiếp đẩy công chúa té nhào trên mặt tuyết, hai người thị nữ lớn nhỏ cũng trốn không thoát khỏi vận rủi bị người 'Phi lễ', ba hộ vệ còn lại hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào băng nham, hai cây cung đã kéo đã thành hình trăng rằm, đầu mũi tên chỉ vào hướng băng nham xa xa.

Công chúa ngậy người trong chốc lát, vụng trộm ngẩng đầu nhìn lại, thấy băng nham kia vẫn nằm đó không một tiếng động, nàng trấn tĩnh tinh thần quát: "Đứng lên cho ta!"

"Điện hạ, nguy hiểm. . ."

"Đứng lên cho ta! !" Lúc này âm thanh đã tăng lên không ít.

Tên hộ vệ kia vội vàng bò lên, sau khi bị công chúa quát lớn, hần không có chút đáng vẻ uể oải, giữa lông mày lại hiện lên vẻ cực kỳ hưng phấn cùng hạnh phúc. Có trời mới biết hần vui vẻ, kích động là bởi vì bản thân mình kịp thời bảo vệ công chúa hay là bởi vì 'Áp' ở trên người công chúa.

Công chúa đứng người lên, sửa sang lại quần áo một chút. Đột nhiên nàng ngửi thấy trong không khí có một mùi khét lẹt: "Đây là mùi vị gì?"

Một hộ vệ một bên nhìn chăm chăm vào băng nham, hần lại đi đến quan sát hộ vệ bị tạc sét đánh bay. Khi hần đi đến gần thì không tự chủ được la hoảng lên: "Trời ạ! thân thể Ali. . . thân thể Ali. . . ."

Thủ lĩnh hộ vệ cũng đi tới, nhặt lên thành trường kiếm trên mặt đất. Lúc này thanh trường kiếm đã không thể được gọi là trường kiếm nữa rồi mà giống như một cây thiết chùy cực kỳ ngắn. Chỗ đã từng là mũi kiếm bị một loại lực lượng không hiểu hòa tan, biến thành một quả cầu sắt.

Thủ lĩnh hộ vệ lộ ra ánh mắt cùng đáng vẻ khiếp sợ. Trường kiếm đúc bằng chất thép tốt nhất mà còn bị biến thành hình dáng này, kết cục của hộ vệ Ali là điều hoàn toàn có thể nghĩ được.

Không đợi thủ lĩnh hộ vệ hạ lệnh lui lại, tiểu thị nữ đột nhiên thất thanh kêu lên: "Cử động, công chúa cẩn thận! Người ở bên trong đang cử động! !"

Tiểu thị nữ vừa dứt lời, trong không khí liền vang lên âm thanh tan vỡ làm cho da đầu người tê dại. Trên mặt băng vốn bóng loáng trong như gương, xanh biếc xuất hiện vô số vết rách, vết rách càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn, cho đến lúc lan rộng khiến toàn bộ băng nham hóa thành khối vụn, rơi lộp bộp trên mặt đất.

Mặc dù công chúa có địa vị cao quý, nàng dù sao cũng là nữ hài tử, khi nhìn thấy tình cảnh quỷ dị kiểu này, nàng đã không loạn hô gọi bậy cũng đã rất không tệ rồi, mà hai thị nữ đương nhiên đều bị hộ vệ chặn miệng lại, kéo về sau.

Băng vụn đã tan biết hoàn toàn, một bóng người hiện ra trước mặt mọi người. Đó là một nam nhân sắc mặt tái nhợt, hần mặc trên người một chiếc áo trường bào màu đen rộng thùng thình, cổ quái, trong tay cầm một đồ vật màu đen giống như một chiếc rương, dưới cổ hần còn có một mảnh vải đỏ lục đan xen cổ quái; cổ quái nhất là lông mi của nam tử kia, chẳng những dài hơn nhiều so với người bình thường, hơn nữa nó còn có màu trắng bạc, phần đuôi lông mi uốn hướng lên phía trên, thẳng lên tới thái dương.

"Rốt cục. . . ." Một thanh âm khàn khàn vang lên, bất chợt thân thể người nam nhân kia nghiêng một cái, nặng nề ngã xuống mặt tuyết.

"A.... . ." Tiểu thị nữ dốc sức liều mạng vùng vẫy vài cái, cuối cùng nàng khôi phục được tự do: "Hắn. . . Ta nghe được hắn nói chuyện! Ta nghe được hắn nói chuyện!"

"Nói nhảm! Chúng ta cũng nghe được! Ngươi câm miệng!" Nếu như là dưới tình huống bình thường, thủ lĩnh hộ vệ tuyệt không dám quở trách thị nữ của công chúa, nhưng dưới tình hình nguy nan trước mắt như này, hắn chẳng quan tâm nhiều, chỉ cần có thể bảo đảm công chúa bình an, một thị nữ không chỉ nói mớ, cho dù giết chết cũng không có gì chuyện gì.

Gió lạnh từ đỉnh núi thổi qua, nam nhân kỳ quái kia tự ngã xuống sau đó lại không hề nhúc nhích. Mọi người đợi cả buổi, mấy hộ vệ cẩn thận từng li từng tí cùng nhau đi lên.

Một hộ vệ trong đó cầm một quả bóng tuyết từ trên mặt đất, hung hăng ném trúng người nam nhân kia, đồng thời bọn hắn cùng đứng yên ở một chỗ, cùng đợi phản ứng của đối phương, nhưng bọn hắn thất vọng, người nam nhân kia vẫn không nhúc nhích.

Bọn hộ vệ gan lớn hơn chút nữa. Thủ lĩnh hộ vệ chậm rãi đi ra phía trước, một cước bay lên, không nhẹ không nặng đá vào bên hông nam tử kia.

"Đáng chết. . . lười điện. . . ta mệt mỏi. . . Nhiều năm... . . Thật nhiều năm. . ." Nam tử kia phát ra tiếng nói mê đút quăng.

Bọn hộ vệ 'Ào Ào' một tiếng, tất cả lui về phía sau. Sau khi thấy nam tử kia ngoại trừ nói mớ vài tiếng, cũng không có phản ứng gì khác, mới cam đảm tiếp tục tiến lên phía trước.

Kỳ thật những hộ vệ này của công chúa, mỗi một người đều là võ giả thân kinh bách chiến, thế nhưng vậy đều là đối mặt với người có chiến đấu như người này, vừa rồi chỉ bằng một tiếng gầm mà đã lập tức liên huy diệt một người trong bọn họ, còn thanh trường kiếm tan chảy hóa thành quả cầu sắt, uy lực không thể hiểu nổi khiến cho bọn họ không thể không sợ hãi.

Rất hiển nhiên, nam tử kia đang lâm vào trong hôn mê, một lựa chọn khó khăn lập tức nảy sinh: cứu chữa hay là huy diệt? Một chiến sĩ chính thức có lẽ không sợ nguy hiểm, nhưng là đối với những lực lượng không hiểu được có thể dẫn dắt khiến tâm linh sợ hãi, bọn hắn lại vẫn không thể không chần chừ.

Rốt cục, thủ lĩnh hộ vệ cắn răng, giờ trường kiếm lên, trách nhiệm của hắn quan trọng hơn hết thảy, hết thảy tất cả đều muốn bảo đảm cho công chúa bình an! Lúc này hắn còn đang lưỡng lự lựa chọn, quyết tâm huy diệt chiếm thượng phong.

"Chậm đã!" Người có tư cách ngăn cản thủ lĩnh hộ vệ chỉ có một mình công chúa.

"Điện hạ, Ali đã chết tại trong tay của hắn, người này. . . quá nguy hiểm! !" Thủ lĩnh hộ vệ chẳng những không buông trường kiếm, ngược lại hắn dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn công chúa.

"Chẳng lẽ ngươi không nghe thấy hắn vừa mới nói hay sao? Hắn đã mệt mỏi rồi!"

"Thế nhưng. . ."

"Không được nói thế nhưng với ta!" Trọng giọng nói ôn nhu của công chúa còn kèm theo vài phần kiên quyết: "Thân làm một võ giả cao thượng, chẳng lẽ động thủ đối với người hôn mê thì có thể hiện ra vinh quang của ngươi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tranh đấu khó hiểu

Tuyết Nguyên thành, giống như tên, đây là một tòa thành được tạo dựng ở trên cánh đồng tuyết mênh mông. Nhân loại là một loại sinh mệnh trí tuệ đuổi theo lợi ích mà quần cư. Sở dĩ người ta có thể thành lập một tòa thành ở trên cánh đồng tuyết, là vì ở phía đông Tuyết Nguyên thành hơn một trăm Km có một mỏ vàng rất lớn. Nếu như tiến hành xếp hạng tất cả mỏ vàng ở trên đại lục này, mỏ vàng của Tuyết Nguyên thành tuyệt đối có tên trong bảng xếp hạng Top 10.

Cánh đồng tuyết có điều kiện sinh tồn ác liệt, nhưng mỗi lần đến mùa hè, sau khi băng tuyết hòa tan, một số người ở Tuyết Nguyên thành sẽ tạm thời bỏ lại công việc, bước vào bên trong núi cao trùng điệp, bất chấp nguy hiểm đi tìm hoa Tuyết Liên. Hoa Tuyết Liên là một loại thảo dược vô cùng đắt đỏ, một hộ người bình thường chỉ cần hái được một đóa, có thể cam đoan một năm không lo áo cơm.

Hoa Tuyết Liên rất hiếm có, cũng không phải người nào cũng có thể được như ý nguyện, thế nhưng mỗi lần một năm đều có mấy người hái được mấy đóa thậm chí hơn mười đóa hoa Tuyết Liên. Tuy tuyết đại đa số mọi người đều quay về tay không, nhưng một số rất ít người may mắn sẽ mang đến hy vọng cho bình dân toàn thành, bọn hắn đang mong đợi để một năm có thể có được may mắn.

Ở những nơi có ánh mặt trời sẽ có bóng dáng, cũng tương tự như vậy nơi nào có bình dân thì sẽ có quý tộc. Lãnh chúa của Tuyết Nguyên thành là một

bá tước tên là Giả Thiên Tường. Nhìn từ bên ngoài, một bá tước được an bài ở địa phương như này trông có vẻ rất uất ức, thế nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Xét về phương diện tài chính, vàng được sản xuất từ mỏ vàng chỉ cần nộp lên chính quyền trung ương Cơ Chu quốc năm mươi phần trăm, số dư còn lại đều thuộc về bá tước Giả Thiên Tường, đây là một số lượng tài sản kinh người! Suốt hai mươi năm, bá tước Giả Thiên Tường vẫn một mực duy trì một tình trạng ít xuất hiện tại Tuyết Nguyên thành, nhưng sản nghiệp của gia tộc hắn đã trải rộng đến mỗi một ngõ ngách nhỏ nhất ở Cơ Chu quốc! Mặc kệ là thời đại nào đi nữa, người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng đều là người gian nan nhất, mà dùng tiền đẻ ra tiền thì dễ dàng hơn nhiều.

Về phương diện quân sự, bá tước Giả Thiên Tường đã được quốc vương Cơ Nhục Phát tin tưởng một cách mù quáng. Cơ Nhục Phát chẳng những cho phép hắn chiêu mộ hai nghìn tư binh, quyền chỉ huy ba nghìn trọng trang bộ binh trông coi mỏ vàng, một nghìn khinh kỵ binh cũng giao cho hắn. Cộng thêm quân đội trấn thủ Tuyết Nguyên thành, đội tuần tra, đội canh gác, một bá tước Giả Thiên Tường nhỏ bé rõ ràng đã chỉ huy đại quân vạn người. Điều này thật sự là vinh quang vô cùng to lớn! Phải biết rằng, toàn bộ binh sĩ chính quy Cơ Chu quốc cũng không cao hơn ba mươi vạn người, trong đó còn có năm vạn cấm vệ quân lệ thuộc trực tiếp hoàng gia, mà Cơ Chu quốc có năm công tước, hơn hai mươi hầu tước. Xét tổng thể, quân đội của Giả Thiên Tường đã vượt qua hầu tước, vững vàng xếp hạng thứ nhất trong số bá tước! Đương nhiên, nếu như không phải quốc vương đầu tiên của Cơ Chu quốc đã để lại hiến pháp là không có quân công không được phong hầu, bằng vào quan hệ của Giả Thiên Tường cùng hoàng gia, hắn sớm đã trở thành hầu tước.

Giả Thiên Tường một mực duy trì tình trạng ít xuất hiện, cho nên phủ thành chủ của hắn tuy chiếm diện tích không nhỏ, nhưng kiến trúc đều mang phong cách cổ xưa, trường công chúa Cơ Thắng Tĩnh của Cơ Chu quốc phụng ý chỉ của Quốc vương đi vào Tuyết Nguyên thành, đương nhiên nặng phải vào ở trong phủ thành chủ, mà Tiền Bất Ly xui xẻo cũng bị đám hộ vệ của công chúa mang vào bên trong.

Tại bên trong một ngôi nhà kẻ hậu viện phủ thành chủ, Tiền Bất Ly, đang nằm trên giường, rung rung mí mắt vài cái, chậm rãi mở to mắt, đánh giá cảnh vật chung quanh.

Tiền Bất Ly biết bản thân mình đang ở địa phương nào, cũng biết rõ tại sao mình đi vào địa phương này. Khi hắn bị băng phong trong năm tháng dài dằng dặc ở nơi đó, hắn và 'người' kia tiến hành vô số lần giao lưu, những gì nên hiểu hắn đã đều hiểu rõ. Không giống với người bình thường, Tiền Bất Ly tâm chí cứng cỏi, hắn biết rõ oán hận, ảo não, chửi bới đều là sự vô bổ. Trái lại, loại tâm tình mặt trái này chỉ càng làm cho mình càng ngày càng ngu xuẩn! Đã đến nơi này, tức thì hãy biết yên phận. Những lời này nói thì dễ dàng những để làm được thì rất khó, thế nhưng Tiền Bất Ly có thể làm được, cho nên thần sắc của hắn thoát nhìn rất bình tĩnh.

Tay trái truyền đến từng cơn đau đớn, Tiền Bất Ly cúi đầu nhìn, tay trái của mình vẫn đang nắm chắc valy mật mã, mà trên đốt ngón tay có chỗ phát ra màu xanh, có chỗ phát ra tím, giống như bị người ta dùng lực rất lớn tách ra. Tiền Bất Ly suy nghĩ một lát rồi biết rõ nhất định là do những người cứu mình. Bọn họ có ý đồ lấy valy mật mã xuống mà tạo thành điều đó. Động cơ của những người kia hình như không thật đúng cho lắm, nếu như chỉ cần tăng thêm chút sức lực, xương ngón tay của hắn nhất định sẽ gãy!

Tiền Bất Ly vừa nhe răng trợn mắt hoạt động vài cái, vừa dùng tay phải gõ mật mã, mở valy mật mã ra. Valy mật mã phân làm hai tầng, phía trên là một cái laptop, phía dưới tức thì bày một khẩu súng ngắn bán tự động, còn có bảy băng băng đạn. Ở trong rãnh dưới đáy valy mật mã cắm đầy lựu đạn hình quả cam.

Tiền Bất Ly chỉ cần mang theo súng ngắn, tất nhiên sẽ mang theo hai khẩu. Đây là điều mà hắn đã học được từ gia gia của hắn. Tiền lão gia tử chinh chiến cả đời, hầu như không từng chịu tổn thương. Một lần duy nhất là trong lúc đang đánh giáp lá cà cùng đặc vụ của địch, súng ngắn bất ngờ kẹt đạn, tuy cảnh vệ xuất hiện kịp thời, nhưng Tiền lão gia tử cũng bị trọng thương. Từ đó về sau mặc kệ đi tới chỗ nào, Tiền lão gia tử đều mang theo súng và đạn có tổng trọng lượng vượt qua năm Kg.

Tiền Bất Ly cảm Laptop lên, từ từ mở ra, năm tháng cũng tuyệt đối không lưu lại bất cứ dấu vết gì trên Laptop, thoát nhìn vẫn giống như là mới.

"Người. . . Có khỏe không?" Tiền Bất Ly tập trung tâm niệm, truyền ra một câu, tập trung tâm niệm chính là tuyệt kỹ mà Tiền Bất Ly học được từ 'Người' kia, coi như là đền bù tổn thất gặp cực khổ.

"Khá tốt." Một giọng nói hơi có vẻ mệt mỏi đáp. Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, 'Người' đó cũng không phải là người, ngày đó yêu hồn Cửu Vĩ ngân hồ trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, trốn ở bên trong Laptop của Tiền Bất Ly, mới miễn cưỡng tránh được một kiếp. Nhưng không biết vì sao, yêu hồn đi vào rồi lại không ra được, thật đáng buồn hai người cứ như thế mà trôi đi cùng năm tháng mà không thể làm gì để thoát ra. Cũng may mắn là như thế, bằng không một mình Tiền Bất Ly tuyệt đối rất có thể không còn tồn tại cho tới hôm nay, chỉ cần nỗi cô đơn lạnh lẽo vô biên vô hạn đã có thể làm cho hắn nổi điên!

Tiền Bất Ly dùng tay phải nhéo nhéo làn da trên cánh tay, rất tốt! Làn da vô cùng co dãn, thoát nhìn cực kỳ trẻ tuổi: "Người nói những sự tình kia giống như không phát sinh ...!"

"Người khốn khiếp!" Yêu hồn phần nộ tức giận nói: "Người có biết ta đã hao tổn bao nhiêu lực khí dịch cân tẩy tủy giúp người hay không? ! Nếu như không có ta, người đã sớm phong hoá biến thành cây khô rồi!"

"Như vậy Cảm ơn!" Tiền Bất Ly nói xong câu tạ ơn, nhưng trên mặt hắn hoàn toàn không có một chút cảm xúc 'Tạ ơn'. Bồn thiếu gia lập tức sắp lấy lão bà, bất ngờ bị đưa đến nơi đây mà chẳng hiểu gì cả, ta tạ ơn ai? Đều chết đi! ! !

Tiền Bất Ly từ trên giường từng điểm từng điểm xuống cọ, rốt cục hắn cũng có thể đứng ở trên mặt đất. Có lẽ là thời gian quá dài không đi lại, Tiền Bất Ly cảm thấy rất khó thích ứng, từ bàn chân đến bắp đùi đều vô cùng đau nhức, trước mặt hắn cũng biến thành màu đen. Hắn nhìn không được phát ra một tiếng rên rỉ khàn khàn rất nhỏ.

"Ta nói, người làm việc quá không chịu trách nhiệm! Ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu không phải là một thói quen tốt! Người nói dịch cân tẩy tủy giúp ta rồi, sao cuồng hòng của ta lại vẫn đặc như này?"

"Người. . . Sớm biết người nói như vậy, ta sẽ không giúp người! Cho người biến thành cây khô là được rồi! Linh lực mà người ta tích góp từng tí một trong thời gian dài như vậy đều dùng tại trên người của người, người còn muốn để ta làm cái gì? !" Yêu hồn oán hận trả lời.

"Người ta? ?" Tiền Bất Ly ngẩn ngơ: "Đúng rồi, hỏi người một chuyện, người rốt cuộc là được hay là mất? Thời gian dài như vậy, mỗi một lần ta hỏi người người đều không trả lời, thật sự là kỳ quái, được thì chính là được, mất thì chính là mất! Có cái gì giá trị mà phải giữ bí mật!"

Yên tĩnh. . .

"Ah. . . Ta hỏi như vậy thật sự không có lễ phép. Được rồi được rồi, vậy người rốt cuộc là được hay là mất?"

Yên lặng. . .

"Người rốt cuộc là mang cuồng hay là mang động. . ."

Trong nháy mắt yêu hồn sắp sửa gào thét, cánh cửa kết kết một tiếng mở ra, một tiểu cô nương gương mặt trắng hồng như ngọc, thoát nhìn vô cùng đáng yêu đẩy cửa ra đi vào: "YAA.A.A..! Người đã tỉnh?"

"Không tỉnh!" Ở trong thế giới kia, Tiền Bất Ly, tranh cãi, làm nheo người khác, chính là bản lĩnh hạng nhất của hắn, hiện tại cũng vẫn như thế.

Tiểu cô nương cứng họng, sau nửa ngày mới trả lời: "Người không tỉnh sao có thể đi lại trên mặt đất?"

"Mộng du!"

"Mộng du. . . Mộng du là có ý gì?"

Tiền Bất Ly không còn lòng dạ tiếp tục đấu võ mồm. Hắn chăm chú nhìn chén đĩa trong tay tiểu cô nương, phía trên kia hình như đặt một loại bánh ngọt. Bao lâu rồi mà mình không ăn cái gì? Tiền Bất Ly tiến tới một bước, hắn muốn cầm lấy bánh ngọt. Không nghĩ hắn vừa sai bước hơi lớn, thân thể không đuổi kịp, Tiền Bất Ly lập tức đầu nặng gốc nhẹ (*cơ sở không vững) ngã quỵ xuống mặt đất.

Tiểu cô nương vội vàng đỡ ra một tay, đỡ trước ngực Tiền Bất Ly, dùng nhìn tuổi của nàng nhỏ, khí lực cũng không nhỏ, rõ ràng ngăn cản không cho Tiền Bất Ly ngã xuống.

Người luyện võ? Đây là phản ứng đầu tiên của Tiền Bất Ly, nhưng lúc này Tiền Bất Ly không có thời gian suy nghĩ nhiều. Hắn vội vàng ôm chặt lấy bả vai tiểu cô nương, toàn thân dùng sức, trước tiên khiến cho đôi chân không nghe lời mình có thể đứng vững vàng hơn nữa.

Nói thật ra, bây giờ Tiền Bất Ly là một chính nhân quân tử, hắn căn bản không có suy nghĩ không chính đáng, cũng không có ý tứ gì khác. Đáng tiếc người ở bên ngoài nhìn thấy tình huống này thì không phải là chuyện như vậy. Tiểu cô nương tuy nhỏ cũng là một nữ hài, hướng chi còn là một nữ hài rất đáng yêu, Tiền Bất Ly đang trong lúc phân cao thấp cùng chân của mình, hắn chỉ nghe được một tiếng gầm lên: "Lớn mật!" Tiếp theo Tiền Bất Ly liền cảm thấy phần eo đau nhức vô cùng kịch liệt, cả người không tự chủ được bay lên, nặng nề ngã xuống trên giường.

Điều xui xẻo là Tiền Bất Ly không buông tiểu cô nương kia ra, hơn nữa bởi vì phản xạ có điều kiện mà hắn càng ôm càng chặt. Kết quả chính là hai người cùng bay lên, khi ngã xuống giường, trán hai người còn đụng mạnh vào nhau. Tiền Bất Ly thì còn khá tốt, chỉ hơi đau một chút, trán tiểu cô nương kia tím bầm, thoáng cái đã sưng lên thành một cục, nước mắt chảy ra như nước suối, chảy tới trên mặt Tiền Bất Ly.

"Khốn nạn! Còn không buông tay!" Người tới làm một động tác, phát ra một âm thanh leng keng.

"Kha Lam tỷ tỷ, không nên! Không nên!" Tiểu cô nương kia tuy bị đụng khiến mắt nổi đom đóm, thế nhưng nàng đã nghe thấy âm thanh rút kiếm.

Tiền Bất Ly chưa bao giờ thói quen để an nguy của mình cho người khác ngăn cản, tay trái hắn dùng sức đẩy tiểu cô nương ra, tay phải bắt được khẩu súng trong valy mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Khắc tinh của tiểu cô nương

Có biết rõ hàm nghĩa của hai chữ 'Khắc tinh' này là như thế nào không? Đối với tiểu cô nương kia mà nói, Tiền Bất Ly có lẽ coi như là khắc tinh trong số mạng của nàng!

Lực đẩy của Tiền Bất Ly phi thường lớn, tiểu cô nương không kịp trở tay, nàng ngã một cái lộn nhào, té xuống dưới giường, đụng một tiếng “bình”. Lúc này vị trí và chạm đã chuyển thành thái dương: "Ai nha. . . Ô ô. . . " Tình huống xui xẻo như này, cho dù là một tảng đá cũng sẽ cảm thấy tủi thân, cho dù là người sắt cũng sẽ cảm thấy đau đớn!

Tiền Bất Ly cũng không bởi vì tiếng khóc mà thay đổi, ánh mắt của hắn vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người tới, sát ý bốc lên! Tiền Bất Ly tuy từ nhỏ khổ luyện dưới giám sát của Tiền lão gia tử, đối với các loại hình Cầm Nã, chiến đấu, nội gia quyền thuật đều có được thành công nhất định, nhưng thể lực lúc này của hắn căn bản không thể nào phát huy xứng đáng với thực lực, cho nên súng đã thành lựa chọn duy nhất. Tiền Bất Ly cũng không phải đang hù dọa đối phương, chỉ cần đối phương hơi có dị động, một viên đạn sẽ bay ra khỏi nòng súng.

Đây là một hiểu lầm tạm thời không cách nào giải thích được, Tiền Bất Ly không có thời gian suy nghĩ xem chính bản thân mình đã làm sai chỗ nào. Hắn chỉ có thể khiến đối phương quy kết mình là một 'Người xấu'.

Mà ở trong mắt Kha Lam, Tiền Bất Ly không thể nghi ngờ cũng là 'Người xấu'. Tuy thân phận của nàng chỉ là một thị nữ, nhưng nàng là người lớn lên ở trong phú quý, sao nàng đã từng nhìn thấy ánh mắt hung ác, bao hàm sát cơ như này, bàn tay Kha Lam hơi run rẩy.

Hai người mặt đối mặt, ai cũng bất động, Tiền Bất Ly là vì chưa quen cuộc sống nơi đây, không hy vọng chuốc lấy đại phiền toái, mà Kha Lam là vì không dám.

Đúng lúc này, một giọng nói nhu hòa truyền vào: "Các người. . . Đang làm cái gì?"

Kha Lam vội vàng lui về phía sau mấy bước: "Công chúa! Không nên vào, nguy hiểm!"

Tiền Bất Ly tức thì vội vươn tay, lời tiểu cô nương đang nằm rạp trên mặt đất lớn tiếng khóc. Hiện tại hắn có thời gian suy nghĩ lại, hắn biết bản thân mình vừa rồi đã dùng lực đẩy hơi lớn. . . .

Dáng vẻ của tiểu cô nương quả thực có thể so sánh Đậu Nga trong truyền thuyết, khóc đến tình trạng ruột gan đứt từng khúc, vô cùng bi thảm, từng tiếng nước mắt, đều đang chỉ trích lỗi lầm mà Tiền Bất Ly phạm phải.

"Người. . . Đừng khóc, đều tại ta không tốt." Tiền Bất Ly đôi chút đỏ mặt tới mang tai. Thế nhưng kỹ thuật dỗ dành người khác của hắn quả thật ngốc. Trong thế giới kia Tiền Bất Ly từng có không ít nữ nhân, thế nhưng hắn chưa từng dỗ dành nữ nhân. Trên cơ bản đều là nữ nhân tự động đưa tới cửa. Đó cũng là kỹ năng đặc biệt hạng nhất của thế gia đệ tử.

"Thà ta ra! ! Bại hoại! !" Tiểu cô nương vừa kêu khóc, vừa cô hết sức giãy dụa.

Tiền Bất Ly rất lo lắng là hiểu lầm sẽ càng thêm sâu sắc, hắn vội vàng nghe lời mà buông lỏng tay ra, nhưng trên thế giới rất nhiều chuyện mà người ta càng sợ thì nói lại càng dễ tới! Lực giãy dụa của tiểu cô nương rất lớn, mà nàng cũng không nghĩ rằng Tiền Bất Ly lại đột nhiên buông tay. Kết quả “bịch” một tiếng, tiểu cô nương nặng nề té ngổ trên mặt đất, dư thế vẫn còn tiếp diễn, lại “thùng” một tiếng, tiểu cô nương đập ót xuống mặt đất, thê thảm thét lên một tiếng rồi chấm dứt. Rất rõ ràng, tiểu cô nương sợ khổ đã bị 'Giãy vò' tới mức hôn mê.

Dù Tiền Bất Ly luôn luôn cho là mình nhanh trí, giờ phút này hắn cũng không khỏi chân tay luống cuống, gương mặt đỏ bừng, hắn vừa xuống giường vừa lầm bầm, nói năng lộn xộn: "Cái này. . . Ngược lại. . . Tại sao vậy. . ." Tiền Bất Ly thậm chí còn dùng cả ngôn ngữ trên mạng của thế kỷ hai mươi mốt, có thể thấy được bối rối trong lòng hắn.

"Đứng lại! Người còn muốn làm cái gì? !" Một tiếng gầm lên truyền ra từ cái miệng nhỏ nhắn của Kha Lam. Gương mặt Kha Lam rõ ràng còn đỏ hơn cả mặt Tiền Bất Ly. Chỉ có điều Tiền Bất Ly đỏ mặt là vì xấu hổ, mà Kha Lam đỏ mặt là vì cực độ phẫn nộ.

Tiền Bất Ly vội vàng đứng lại, hắn muốn thể hiện một khuôn mặt tươi cười, nhưng lại lo lắng bị người hiểu lầm thành đáng vẻ hà hiếp, cuối cùng hắn miễn cưỡng thể hiện một gương mặt cười mà rất khó coi, giống như khóc: "Ta. . . Ta. . . "

"Kha Lam, vị tiên sinh này cũng không phải cố ý." Một giọng nói nhu hòa chen vào: "Người lập tức đưa Kha Lệ đến chỗ y quan"

Đến thời khắc này Tiền Bất Ly mới có cơ hội dò xét công chúa. Đó là một nữ tử có gương mặt thanh tú, xinh đẹp, nàng mặc một bộ váy dài màu lam nhạt, thắt lưng buộc ngang eo khiến cho bầu ngực nàng nhô lên cao ngất; Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào tán ra trên mái tóc của nàng, phát ra những điểm sáng nhàn nhạt tôn thêm vẻ đẹp, như mộng như ảo; trên khuôn mặt đỏ hồng trắng nõn nhỏ nhắn, cái mũi hơi vênh cùng miệng phơn phớt hồng, đều hiện lên sự quyến rũ cùng động lòng người của nàng; Lông mi thật dài nhếch lên, một đôi mắt sáng ngời, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ, như đang thường thức vẻ bối rối của Tiền Bất Ly.

"Công chúa, thế nhưng người. . ." con mắt Kha Lam vẫn đang ngó chừng Tiền Bất Ly, tại trong lòng của nàng, không thể nghi ngờ gì nữa Tiền Bất Ly là một người vô cùng vô cùng nguy hiểm.

"Người đi đi" Công chúa đã nhận nhặt cất ngang lời nói của Kha Lam, bất chợt nàng lại chuyển hướng nhìn Tiền Bất Ly, nói: "Vị tiên sinh này, thân thể của ngài khá hơn chút nào không?"

"Ta tốt hơn nhiều, cảm ơn sự quan tâm của người." Ngay lập tức Tiền Bất Ly đã tỉnh táo lại. Tuy công chúa mỹ mạo rất kinh người, Tiền Bất Ly dù sao đã từng thường thấy mỹ nhân thời hiện đại, người mà có sắc đẹp có thể làm cho Tiền Bất Ly trầm mê, không thể tự thoát ra được, căn bản không tồn tại. Bản tính tự chủ của Tiền Bất Ly luôn luôn rất mạnh.

Công chúa đôi chút nhũn lòng mày, nói: "Để cho ta tự giới thiệu một chút, ta là trưởng công chúa Cơ Chu quốc, Cơ Thắng Tinh, xin hỏi tiên sinh họ gì? Ngài là người nơi nào?" Cơ Thắng Tinh vừa nói vừa nhìn Tiền Bất Ly, vượn bàn tay nhỏ bé của mình.

"Ta họ Tiền, ta là Tiền Long!" Tiền Bất Ly chỉ muốn ngửa mặt lên trời hét dài! Rất tiếc hắn đã có thể sử dụng cái tên mà chính bản thân mình thích! Tiền Bất Ly chỉ mãi cao hứng, hắn hồn nhiên không để ý rằng nàng công chúa trước mặt một mực dùng từ 'Ngài' để xưng hô với hắn, mà chính hắn lại dùng từ 'Người' để đáp lễ đối phương. Cách thức nói chuyện với nhau như thế này chỉ có thể dùng khi đối tượng nói chuyện với mình có thân phận cực kỳ cách xa. Ví dụ như công chúa và thị nữ của mình.

Ánh mắt Cơ Thắng Tinh lộ ra vẻ tức giận, thân là một công chúa quốc gia mà nàng rõ ràng bị người coi là người hạ đẳng. Điều này không chỉ đang vũ nhục bản thân nàng, mà còn đang vũ nhục quốc gia của nàng!

Không đợi Cơ Thắng Tinh có phản ứng, Tiền Bất Ly chìa một bàn tay, cầm bàn tay nhỏ bé của Cơ Thắng Tinh, rất có phong độ nói: "Thật cao hứng có thể quen biết người."

Tiền Bất Ly tự nhận mình làm rất khá, chỉ cầm hai cái liền buông tay công chúa ra, không chiếm chút tiện nghi nào, quả thực là quân tử trong quân tử. Đáng tiếc hiển nhiên đối phương lại không có cùng suy nghĩ như của hắn. Sau khi Tiền Bất Ly rút tay về, bàn tay nhỏ bé của Cơ Thắng Tinh vẫn còn cứng ngắc giờ về phía trước, trong đôi mắt to sáng ngời có phần nộ, có kinh ngạc, còn có mấy phần kỳ quái.

Tâm trạng Tiền Bất Ly đã ổn định không ít. Khi hắn nhìn thấy dáng vẻ này của công chúa, trong lúc hắn ngây người, hắn bỗng nhiên nhớ tới những bộ phim cổ trang nhảm chán, điện ảnh, không ai. . . Hắn là. . .

Suy nghĩ của Cơ Thắng Tinh vô cùng mâu thuẫn. Theo lý thuyết, nàng có lẽ phải lập tức gọi hộ vệ, trời nam nhân cổ quái vũ nhục nàng lại, kéo đến quảng trường treo cổ! Thế nhưng người nam nhân kia mỉm cười cũng rất tự nhiên, tràn đầy ôn hòa, nàng nhìn mà không nhận ra người này có mấy may ác ý. Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ngay khi hai người còn đang rơi vào tình trạng giằng co, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng ầm ỹ, một lão nhân, tuổi khoảng trên dưới sáu mươi, mặc một trường bào màu trắng đi đến, phía sau của lão là mười binh sĩ vũ trang đầy đủ.

"Điện hạ! Ngài. . . Không có chuyện gì chứ?" Lão nhân kia khấn trương hỏi.

"Bá tước của ta, ngọn gió nào đưa ngài tới đây?" Cơ Thắng Tinh mỉm cười chuyển hướng nhìn lão nhân kia.

"Kha Lam tiêu. . . Ah, có một binh sĩ vừa mới nghe thấy có tiếng khóc, ta lo lắng điện hạ gặp phải chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới vội vàng chạy tới." Lão nhân kia nhìn công chúa, lại quay đầu đánh giá Tiền Bất Ly rồi nói: "Điện hạ, ngài. . . Không có chuyện?"

"Khanh khách. . . Ta sẽ có chuyện gì? Ta vừa đàm phán vô cùng vui vẻ cùng Càn Long tiên sinh. . ." Cơ Thắng Tinh nói đến đây, thần sắc nàng bỗng cứng đờ, bỗng nhiên chuyển hướng nhìn Tiền Bất Ly, hỏi: "Người là Càn Long? ? Càn Long Đại Đế? ? ?" Nỗi khiếp sợ trong lòng Cơ Thắng Tinh xem như đã lên tới tột đỉnh, Càn Long Đại Đế là kiểu hùng hơn một trăm năm trước đã thống nhất các bộ lạc thảo nguyên, làm người thâm trầm xảo trá, dụng binh quỷ thần khó dò, roi ngựa chỉ chỗ nào, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi! Nếu như không phải Càn Long bỗng nhiên mất tích một cách khó hiểu vào lúc tuổi đang tráng niên, hiện tại bộ lạc thảo nguyên đã sớm thống nhất cả đại lục! ! Cơ Thắng Tinh nhớ lại tình cảnh ở Tuyết Phong ngày hôm qua, hộ vệ trưởng Cơ Thập Nhất đã từng nói, nhìn màu sắc cùng tính chất của tảng băng, hắn là sự việc xảy ra cực kỳ lâu trước kia, một trăm năm? Không phải là cực kỳ lâu sao? Chẳng lẽ Càn Long Đại Đế mất tích là bởi vì hắn bị đông trong tảng băng? Thế nhưng. . . tuổi tác hình như không đúng, người này rất trẻ, mà Càn Long Đại Đế mất tích lúc đang tuổi tráng niên!

Tiền Bất Ly nằm mơ cũng không thể nghĩ ra rằng một cái tên mà chính mình tạm thời nghĩ ra rõ ràng có liên quan với một vị Đại Đế, hắn cuống quýt khoát tay: "Không, không, không, ta chính là một người bình thường! Người đã hiểu lầm! !" Tiền Bất Ly cho rằng đây là một hiểu lầm nhỏ có thể giải thích được, nhưng là hắn sai rồi! Ở trên toàn bộ đại lục này vẫn chưa có người nào bị băng phong cực kỳ lâu mà vẫn còn có thể một lần nữa tỉnh dậy. Bản thân điều này chính là một kỳ tích! Những người giỏi về chế tạo kỳ tích đều là hạng người nào? Đương nhiên là thần hoặc là. . . anh hùng!

Ngoại trừ hai thị nữ gốc gác, đại bộ phận người nghe nói chuyện này, đã coi Tiền Bất Ly là một sự việc tồn tại không thể tin nổi, mà ngay cả trưởng công chúa Cơ Chu quốc Cơ Thắng Tinh cũng cho là như vậy. Bằng không, với thân phận tôn quý của nàng, nàng không thể vội vã tới gặp Tiền Bất Ly.

Hắn lại đang nói 'Người' ! ! Cơ Thắng Tinh hít một hơi lạnh, không sai! Không sai! Chỉ dựa vào việc Càn Long Đại Đế nhất thống bộ lạc thảo nguyên, uy danh vô thượng, bằng vào chiến ý ngút trời của Càn Long Đại Đế khiến cho vô số quốc gia sợ hãi bất an, trên thế giới có ai xứng đáng mà để cho Càn Long Đại Đế xưng hô một tiếng 'Ngài'? Không có! Hoàn toàn không có người nào cả!

Cơ Thắng Tinh mạnh mẽ đè nén kích động trong lòng xuống, nàng chuyển hướng nhìn Giả Thiên Tường bá tước, nói: "Bá tước của ta, ngài xem. . . Ta có một số việc muốn tự mình nói với Càn Long. . . Càn tiên sinh. . ."

Giả Thiên Tường hai mắt đăm đăm, ngờ ngác nhìn Tiền Bất Ly, cho đến khi Cơ Thắng Tinh gọi hắn mấy tiếng, lão mới phản ứng tới: "Tuân mệnh, điện hạ." Nói xong Giả Thiên Tường quỳ một gối xuống, nâng bàn tay nhỏ bé của Cơ Thắng Tinh, hôn một cái rồi lão mới đứng lên, chậm rãi lui ra ngoài. Lúc gần đi, lão còn dùng ánh mắt mắt hôn mắt vĩa nhìn chằm chằm vào Tiền Bất Ly, nhìn Tiền Bất Ly mà toàn thân rét run.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thiên tính của nữ nhân

Nhìn thấy lễ tiết vừa rồi, Tiền Bất Ly mới biết mình suy đoán rất đúng. Tuy nói dưới đầu gối đàn ông là vàng, mình vẫn phải nhập gia tùy tục thì tốt hơn. Nghĩ tới đây, Tiền Bất Ly đi đến vài bước, học theo cách quỳ một gối xuống, nâng bàn tay nhỏ bé của Cơ Thắng Tinh, nói: "Công chúa điện hạ tôn kính, ta. . . Ta vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, suy nghĩ không tỉnh táo, đường đột ngài, thật sự có lỗi, xin ngài tha thứ cho thất lễ của ta."

Trên mặt Cơ Thắng Tinh lộ ra nụ cười đầy ý tứ, trong mắt chớp lên ánh sáng giáo hoạt, nàng nói: "Ngài. . . Hiện tại mới biết được phải nên làm như thế nào? Có phải đã chậm hay không?"

"Đã chậm?" Tiền Bất Ly ngần ngừ: "Ngươi có ý tứ gì?"

Lại là một từ 'Ngươi'! Hiện tại Cơ Thắng Tinh đã dị ứng đối với từ 'Ngươi', nàng hít sâu một hơi, mỉm cười nhìn tuyệt đại kiêu hùng trong truyền thuyết đang quỳ ở trước mặt mình, lòng hư vinh bắt đầu cực độ bành trướng.

Đầu óc Tiền Bất Ly nhanh chóng xoay tròn: "Cái này. . . Công chúa điện hạ, hình như có chút hiểu lầm! Ta họ Tiền, là Tiền trong tiền tài, long là Long trong thần long, ta là một người bình thường, cũng không phải Đại Đế!"

Đầu óc Cơ Thắng Tinh cũng đang nhanh chóng xoay tròn, thoát nhìn hần không muốn để cho người khác biết thân phận chân thật của hần, thế nhưng là. . . Ta hiểu được! Bằng Càn Long Đại Đế điên cuồng Ngạo Tuyệt khinh thường tại khi để một cái tiểu cô nương, mà Kha Lệ lại bị hần 'Khi dễ' đã hôn mê, hần nhất định rất xấu hổ? Cho nên hần vào lúc thất thần mới vô tình nói ra tên của mình, hiện tại hần hối hận rồi, muốn phủ nhận! Không phải sao? Đáng tiếc, hần đụng phải ta! Có thể đầu trí cùng kiêu hùng trong truyền thuyết, thật sự là vinh quang cùng tự hào vô thượng.

"Càn Long tiên sinh, ngài muốn. . . Lúc nào mới thả tay ta ra?" Nụ cười của Cơ Thắng Tinh đã ôn nhu lại còn sáng lạn.

Lúc này Tiền Bất Ly mới có phản ứng. Bản thân mình nâng tay đối phương đã một lúc lâu, hần vội vàng buông tay, đứng lên, thuận tay vỗ vỗ bụi bặm trên đầu gối của mình. Ở thế giới kia, Tiền Bất Ly vẫn dùng phong thái ăn chơi thiếu gia để che dấu tâm cơ của mình, diễn kịch thời gian dài, một thói quen nhỏ lập tức trở nên thâm căn cố đế mà không thể nào sửa đổi, ngoài ra chính bản thân Tiền Bất Ly cũng là người ưa thích sạch sẽ.

Cơ Thắng Tinh mỉm cười nhìn hành động thất lễ, đôi chút mờ ám của Tiền Bất Ly. Giờ phút này nàng cũng không có ý muốn trách tội. Tại đại lục này, cho dù là bình dân cũng biết khi đối mặt với hoàng tộc thì nên nói cái gì, dùng lễ nghi gì, mà cử động khác thường của Tiền Bất Ly, ở trong mắt Cơ Thắng Tinh đều biến thành một loại kiêu ngạo phát ra từ nội tâm, kiêu ngạo chỉ thuộc về đế vương!

"Càn Long tiên sinh, có lẽ ta mạo muội một chút, nhưng ta thật sự rất hiếu kỳ. Sao ngài lại có thể bị nhốt ở trong tầng băng? Đương nhiên, nếu như ngài không muốn nói, ta có thể thu hồi lòng hiếu kỳ của ta."

"Cái này. . ." Tiền Bất Ly suy nghĩ, thờ dãi, nói: "Lòng hiếu kỳ sẽ mang đến tai nạn cho người ta, ngươi vẫn nên thu lại." Dựa vào kinh nghiệm của mình, Tiền Bất Ly không thể nào giải thích được chuyện này, hơn nữa cho dù có thể giải thích hần cũng sẽ không giải thích. Dưới tình huống bình thường, một người giỏi về giữ gìn bí mật của mình mới sẽ sống lâu! Thật vất vả mới tìm được đường sống trong chỗ chết, làm việc vẫn cần phải cẩn thận chút ít, sẽ không đẩy mình lại rơi vào hiểm cảnh.

Đôi mắt mở to của Cơ Thắng Tinh càng thêm sáng ngời, lòng hiếu kỳ sẽ mang đến tai nạn cho người ta! Đây là triết lý sâu sắc tới mức nào. Hai tay Cơ Thắng Tinh nhẹ nhàng giữ chặt làn váy của mình, nàng nhìn Tiền Bất Ly, làm một lễ theo tiêu chuẩn cung đình: "Tạ ơn tiên sinh dạy bảo, thế nhưng, ta còn có một vấn đề muốn hỏi."

Dạy bảo? Ta dạy bảo cái gì? Tiền Bất Ly nhin không được trợn trừng mắt: "Ngươi nói đi."

Sắc mặt Cơ Thắng Tinh dần dần trở nên trang trọng: "Ngài. . . Còn muốn trở lại thảo nguyên hay không?"

"Ta đi chỗ đó để làm cái gì? Không đi! Tuyệt đối không đi!" Tiền Bất Ly biết rõ hiện tại nhất định là thời đại vũ khí lạnh. Nếu như ở bên trong đô thị lớn thì hần còn có thể tìm được chỗ hưởng thụ tốt hơn, trên thảo nguyên có cái gì? Điều Chỉ riêng điều kiện sinh tồn cực không vệ sinh, Tiền Bất Ly đã không thể chịu đựng được rồi! Khi còn ở thế giới kia, đọc trong sử sách, bình thường đại bộ phận người của các dân tộc thảo nguyên sống không quá 50 tuổi. Bọn hần không phải chết trận mà chính là chết bệnh, từ đó có thể thấy được vệ sinh cực không tốt.

Sắc mặt Cơ Thắng Tinh trở nên vui mừng, nàng vội hỏi: "Như vậy. . . Ngài đã nghĩ xem muốn đi tới chỗ nào hay không?" Vốn Cơ Thắng Tinh rất lo lắng Tiền Bất Ly muốn đi thảo nguyên. Nếu như hần có thể một lần nữa thống nhất bộ lạc thảo nguyên, Cơ Chu quốc sẽ gặp phải nguy hiểm diệt quốc! Sau khi nghe nói Tiền Bất Ly tuyệt đối không đi thảo nguyên, Cơ Thắng Tinh nhẹ nhàng thở phào. Nàng tin tưởng vào lời hứa hẹn của một đế vương! Kỳ thật lúc này đây Cơ Thắng Tinh hoàn toàn sai lầm, lời hứa hẹn của Tiền Bất Ly không chút đáng giá.

Tiền Bất Ly trầm ngâm thật lâu, hần chậm rãi nói: "Điều ta muốn làm lúc này nhất chính là đi xem các nơi trên thế giới. Đi thì phải đi rồi, thế nhưng trước tiên, ta có một việc nhất định phải làm!" Nói đến đây, ánh mắt Tiền Bất Ly dừng lại trên người Cơ Thắng Tinh, hần nói tiếp: "Đúng là ngươi cứu ta từ băng nam ra, ta là một người có ân tất báo. Trước khi hoàn lại món nợ này, ta sẽ không rời khỏi đây." Tiền Bất Ly nói rất trôi chảy. Kỳ thật hần nói như vậy là bởi vì hần tự biết trong người không có đồng nào. Từ cổ chí kim, một người không có tiền để trao đổi vật thì chính là người không thể nào sinh tồn được. Nói một cách khác, một kẻ nghèo hèn có thể đi tới nơi nào? Không cần ăn, không cần mặc hay sao? Nếu như có thể ở tại chỗ này, đi theo công chúa không lý tưởng, con đường phía trước không thể nghi ngờ sẽ vô cùng vinh quang!

Cơ Thắng Tình kích động đến mức toàn thân bắt đầu run rẩy. Nàng là trưởng công chúa Cơ Chu quốc, mà quy tắc truyền ngôi của Cơ Chu quốc từ trước đến giờ là chọn hiền, không phân biệt nam nữ. Đáng tiếc mẹ đẻ nàng chết sớm, bây giờ vương hậu là mẹ kế của nàng. Mẹ kế nàng vì để cho Cơ Thắng Liệt, đệ đệ cùng cha khác mẹ với nàng ngồi trên vương vị, chẳng những bốn phía lôi kéo lòng người, mà còn không từ thủ đoạn xa lánh, gây khó dễ cho Cơ Thắng Tình, thậm chí còn để cho mấy hoa hoa công tử dùng thuốc mê dụ dỗ gian dâm nàng, cuối cùng thậm chí phải thích khách! Để có thể từ lần lượt chạy trốn khỏi các cạm bẫy, Cơ Thắng Tình không chỉ dựa vào mưu trí, mà còn là vận khí khó có được. Đương nhiên, có chút vận khí là người nhà ông ngoại nàng tạo ra.

Nhưng những kinh nghiệm này đối với một thiếu nữ tuổi vừa đầy mười bảy mà nói, vẫn vô cùng trầm trọng, thế cho nên nàng không thể không khiếp đảm mà tạm thời trốn đến Tuyết Nguyên thành. Mỗi một đêm khuya, Cơ Thắng Tình đều khóc lóc tỉnh lại từ trong ác mộng, sau đó ngày hôm sau, nàng còn phải biểu lộ dáng vẻ tươi cười động lòng người đi kết giao với tất cả quý tộc, đi thăm viếng bình dân. Từ trong thâm tâm mà nói, Cơ Thắng Tình không muốn tranh đoạt, đáng tiếc nàng không thể không tranh giành. Nếu như đệ đệ của nàng, Cơ Thắng Liệt ngồi trên vương vị, cả nhà ông ngoại của nàng lập tức liền sẽ rơi vào tình cảnh tai họa ngập đầu, tất cả những người ủng hộ nàng, bảo vệ nàng đều sẽ rơi kết cục thảm!

Trên thế giới này có một số việc tuy nói không nên lời, thủ đoạn làm việc càng thêm hắc ám, nhưng những người khai mào quả thật không phải là vì chính mình, mà là vì người khác! Hoặc là nói, vì bất đắc dĩ!

Hiện tại, Cơ Thắng Tình thấy được hy vọng của mình! Nếu như nàng có thể được Càn Long Đại Đế trợ giúp, đám người tầm thường do mẹ kế của nàng triều tập sao có thể là đối thủ của mình? Cơ Thắng Tình không muốn có cử chỉ thất thổ, nàng thậm chí dùng hàm răng cắn chặt môi để nén kích động của mình.

Tiền Bất Ly ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Cơ Thắng Tình. Thân là một thượng vị giả, tất nhiên thường thấy mưa gió đầu đá, chính mình chỉ mới nói vài câu báo ân thuận phục ngăn ngừa, thậm chí còn bao hàm lời hứa hẹn vô cùng hào phóng, đáng giá để nàng kích động như thế sao? Rõ ràng đã cắn chặt bờ môi của mình đến mức chảy máu rồi. Trong này nhất định có quỷ!

Tiền Bất Ly càng nghĩ, trái tim càng băng giá, hần bắt đầu suy nghĩ xem mình có nên vào lúc đêm khuya ra tay đoạt một số vàng bạc châu báu, sau đó chạy trốn. . .

"Tốt. . . Tốt. . ." Trong giọng nói của Cơ Thắng Tình chứa đựng âm thanh nức nở: "Người. . . Ta đi chuẩn bị một ít thức ăn cho người" Giờ này khác này, Cơ Thắng Tình cũng đã quên nói tiếng 'Ngài'.

Cơ Thắng Tình quay người đi ra phía ngoài cửa. Cái cửa lớn như vậy mà nàng lại không thể đi đúng đường ra, nàng đụng vào khung cửa, ôi một tiếng. . .

"Người không có việc gì chứ?" Tự nhận là người vô cùng thông minh, Tiền Bất Ly cũng thấy choáng váng khi nhìn thấy cảnh đó.

"Không có, không có!" Cơ Thắng Tình không ngớt trả lời. Nàng không quay đầu lại, chạy một hơi ra bên ngoài. Bất chợt bên ngoài vang lên tiếng khóc kìm nén, không đợi Tiền Bất Ly đi tới cửa, tiếng khóc thoáng cái lại biến thành tiếng cười vui.

"Nàng điên rồi. . ." Tiền Bất Ly đứng nguyên tại chỗ.

Kỳ thật giờ phút này Tiền Bất Ly vẫn không hiểu rõ một đạo lý: một nữ nhân, vào lúc gặp phải tình cảnh gian khó, nàng sẽ dũng cảm đảm nhận trọng trách, nhưng khi nàng tự cho là gặp được một người đáng tin cậy, nàng cũng sẽ dũng cảm dờ dẫm trốn tránh! Lòng tin của nữ nhân mang tính đánh bạc còn mạnh hơn xa so với nam nhân. Giao phó suốt đời, những lời này nói trắng ra chính là một canh bạc! Dùng hai tay của mình đi tranh thủ hạnh phúc của mình, nói đúng là giành cho nam nhân, một nữ nhân chỉ cần tìm được một nam nhân tốt, nam nhân sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng! Làm sao tìm được nam nhân tốt? Nói cho cùng dựa vào khả năng đánh bạc, bằng vào nhãn lực cùng cảm giác của mình.

Không nói tới Tiền Bất Ly bắt đầu tập chống đẩy - hít đất, nằm ngửa ngồi dậy trong phòng vì chuẩn bị cho hành động đêm khuya ăn cướp chạy trốn. Khi Cơ Thắng Tình vui vẻ chạy ra ngoài tới thính sảnh, bá tước Giả Thiên Tường đang ngồi lo lắng được mắt ở trong sảnh, liếc nhìn công chúa, Giả Thiên Tường quên lễ nghi quý tộc, nghênh tiếp hỏi trước: "Điện hạ, chẳng lẽ. . . Hần thật sự là Càn Long Đại Đế?"

Cơ Thắng Tình vui vẻ thờ phào, trong mắt lóe ra niềm tin tưởng, nàng nói: "Bá tước của ta, ta hỏi ngài mấy vấn đề."

"Điện hạ, mời nói."

"Một loại người gì mà có thể vẫn còn sống sau khi bị đóng băng cực kỳ lâu?"

"Một người dạng gì mà sau khi biết rõ thân phận của ta, còn kiên trì dùng 'Người' để xưng hô với ta, cự tuyệt dùng từ 'Ngài'?"

"Một cái dạng người gì, có thể đối mặt với một đám binh sĩ khí thế hung hung, trường kiếm ra khỏi vỏ còn giữ được bình tĩnh, thần sắc lạnh nhạt? Trước đó hần đã mạo phạm ta cùng thị nữ của ta!"

"Hần rất kiêu ngạo! Hần rất cường đại!" giọng nói của Giả Thiên Tường cũng có chút run rẩy: "Thế nhưng điều này không có nghĩa hần chính là Càn Long Đại Đế!"

"Hần là một người vô cùng không tầm thường!"

"Ta đồng ý ngài quan điểm, điện hạ, nhưng. . ."

"Như vậy đủ rồi!" Con mắt Cơ Thắng Tình sáng ngời có thần, bản tính đánh bạc của nữ nhân rốt cục bạo phát!

Giả Thiên Tường chỉ có thể giữ trầm mặc.

"Buổi tối hôm nay tổ chức một tiệc rượu." Giờ phút này Cơ Thắng Tình còn xinh đẹp hơn trước nhiều lắm, nàng nói: "Ta sẽ tìm cơ hội cho các người nói chuyện với nhau"

Xa xa đang tập động tác nằm ngửa ngồi dậy, Tiền Bất Ly đột nhiên hắt hơi một cái, kết quả bụng hắn co giật mấy cái, Tiền Bất Ly đau đến mức phải lấy tay nhanh chóng ôm bụng, hắn lên tiếng mắng: "Mẹ! Người không phải nói đã dịch căn tẩy tủy cho ta rồi sao? ?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thắng lợi xấu hổ

Tiệc rượu, ở thế giới kia chính là thứ mà Tiền Bất Ly ghét nhất, tràn đầy dối trá, tràn đầy lục đục tranh giành trục lợi với nhau. Cho dù là tiệc rượu của gia tộc, cũng thường thường trở thành một nơi làm bùng phát mâu thuẫn bên trong

Nhưng vì công chúa Cơ Thắng Tình nhiệt tình mời, Tiền Bất Ly đã đáp ứng đi tham gia tiệc rượu. Đương nhiên, Tiền Bất Ly quyết sẽ không bị một nữ nhân chi phối, dù nàng là một công chúa. Có thịnh tình không thể chối từ chỉ là một nguyên nhân nhỏ, nguyên nhân chân chính thì chính là Tiền Bất Ly cần quan sát kỹ lưỡng hơn tình thế phủ thành chủ. Lần thứ nhất làm đạo tặc trong đời, nhiệm vụ thiết yếu trước mắt chính là quan sát tốt đường lui! Cẩn thận, Tiền Bất Ly muốn cam đoan an toàn của mình, cho dù làm đạo tặc không thành công, hắn cũng muốn có thể toàn thân trở ra!

Tiền Bất Ly một trường bào màu vàng nhạt thoạt nhìn rất đẹp dễ quý giá, bước chậm trong tiệc rượu. Tiệc rượu này đã thực sự làm khó công chúa Cơ Thắng Tình. Toàn bộ quý tộc Tuyết Nguyên thành cũng chỉ có năm ba người, vừa phải đảm bảo tiệc rượu náo nhiệt, vừa phải đảm bảo người tham gia tiệc rượu có hàm dưỡng quý tộc, có khí chất quý tộc, Cơ Thắng Tình công chúa thật sự bỏ không ít tâm tư.

Tiền Bất Ly đang nhìn chằm chằm vào bức tường vẩy cao lớn đến mức xuất thần, đột nhiên hắn nghe được sau lưng truyền đến tiếng bước chân, là công chúa kia sao? Vì để nắm chắc thế thượng phong, Tiền Bất Ly không quay người, chờ công chúa lên tiếng nói chuyện với mình trước.

Một bàn tay sờ vào thắt lưng Tiền Bất Ly, sao công chúa lại trở nên lớn mật như thế? Vừa nghĩ tới đây, một cơn đau nhức kịch liệt từ hông truyền đến. Từ trước đến giờ Tiền Bất Ly rất chán ghét loại trò hề này của nữ nhân, hắn tức giận xoay người, một lần nữa hắn nguyền rủa cả người.

Người tới cũng không phải công chúa, mà là tiểu cô nương kia. . . .

Một tiểu cô nương vốn đáng vẻ xinh đẹp mà giờ phút này lại lộ ra đáng vẻ rất thê thảm. Trên đầu của nàng quấn một tầng lại một tầng vải trắng, quả thực giống như đội mũ quả dưa nhỏ. Tiền Bất Ly biết rõ, đó là bởi vì trên đầu của nàng có thương tích, ba chỗ đụng bị thương! Con mắt tiểu cô nương sưng đỏ, trong đôi mắt to trong suốt như làn nước hiện tại biến thành đôi mắt nhỏ với ngón lệ bao quanh, không phải sưng bình thường, sưng đến lợi hại. Đó chính là do khóc.

Tiền Bất Ly chỉ cảm giác cuống họng mình ngửa ngửa, hắn hoàn toàn có thể lý giải vì sao đôi phương biến thành bộ dáng này, nếu như đổi thành chính mình gặp xui xẻo như vậy, có lẽ cũng chỉ còn cách tìm một chỗ không người mà khóc rống một trận.

Tiền Bất Ly phân tích rất chính xác. Trong lòng Kha Lệ chẳng những tràn đầy ủy khuất mà còn rất tức giận, tức giận đến mức nổi điên! Kha Lệ, từ trong lời nói vui vẻ của công chúa đã biết rõ, người này tuyệt không đơn giản giống như bề ngoài. Hắn là một người vô cùng cường đại, nhưng Kha Lệ không sợ!

Kha Lệ thuần khiết! Kha Lệ dũng cảm! Kha Lệ không sợ cường quyền, không sợ bạo lực! !

Tuy công chúa đã từng nói là bất kỳ ai cũng không được vô lễ với người này, nhưng Kha Lệ có biện pháp của mình! Nàng quyết định dùng ánh mắt thuần khiết mà phần nộ của mình để giết chết kẻ làm cho người ta chán ghét!

Khi hai người đang đối mặt "Nhìn nhau đầy ẩn tình", lần đầu tiên Tiền Bất Ly bại trận. Trí nhớ của hắn luôn luôn rất tốt, trên đầu tiểu cô nương có ba chỗ đụng bị thương giống như, không phải giống như, mà tuyệt đối, tuyệt đối có quan hệ cùng mình! Tiền Bất Ly cười xấu hổ gật gật đầu, sửa sang lại trường bào, sau đó ánh mắt hắn chuyển đến bầu trời đêm thâm thúy! Tiền Bất Ly đột nhiên muốn ngâm thơ. . . .

Cơ Thắng Tình, người vẫn một mực quan sát Tiền Bất Ly, mỉm cười ngọt ngào, nàng cũng chuyển ánh mắt hướng về phía bầu trời đêm, ưa thích chăm chú nhìn bầu trời sao? Đây là thói quen của trí giả. . .

Đột nhiên, Tiền Bất Ly cảm giác phía trước có bóng người nhoáng một cái, tiểu cô nương kia, giống như một kỳ tích, được đưa lên cao hơn, rõ ràng cao hơn Tiền Bất Ly một cái đầu, từ trên cao nhìn xuống, cảm giác nhìn Tiền Bất Ly.

Ánh mắt Tiền Bất Ly liếc xuống bên dưới, phát hiện không biết tiểu cô nương kia đưa đến một cái ghế từ nơi nào, nàng đứng trên mặt ghế đương nhiên

muốn so chiều cao với hân.

"Người. . . Người thật sự rất đẹp. . ." Tiền Bất Ly nói ra một câu không hiểu thấu xong hân lập tức quay đầu bỏ đi. Dù thế nào đi nữa thì làm người không nên hồ thẹn trong lòng! Dù giết người cũng phải tìm được lý do giết người cho mình! Đây là điều mà Tiền Bất Ly hiểu ra.

Phía trước đã từng nói, Tiền Bất Ly rất có thể là khắc tinh của tiểu cô nương, bại trận mà chạy nhưng Tiền Bất Ly vẫn mang đến công kích trí mạng cho Kha Lệ!

Vị trí mà Kha Lệ đặt cái ghế thật vừa đúng lúc lại đặt trên góc áo trường bào của Tiền Bất Ly. Tiền Bất Ly quay người nhanh chóng thối lui, lúc này tiểu Kha Lệ lập tức rơi vào tình cảnh rất xấu, nặng nề ngã rơi xuống mặt đất. Mà điều này cũng chưa tính, một chân của tiểu Kha Lệ đá đổ bàn rượu, các loại thức ăn như rượu ngon, hoa quả, ừ ừ đồ xuống, cơ hồ chôn sống thân thể nhỏ bé, xinh xắn của Kha Lệ ở bên trong. Âm thanh khóc rống rớt cục vang lên, bùng nổ kinh thiên động địa. .

Tiền Bất Ly có cảm giác cái đầu của mình như trở nên có chín cái đầu lớn vậy, tiếp tục chạy? Tuy Tiền Bất Ly luôn luôn thừa nhận mình không phải là một chính nhân quân tử, nhưng hân vẫn không thể làm được loại hành vi làm người nhu nhược như này! Tiền Bất Ly cắn răng, kiên trì quay trở lại, hất thức ăn ra, ôm tiểu Kha Lệ ra, nói: "Người. . . Có bị thương không?" Đây thuần túy chỉ là lời nói nhảm! Trên đùi Kha Lệ tím xanh, còn trên mặt, mũi bị chén đĩa va chạm vào gây nên các vết máu chính là một đáp án rất rõ ràng!

Kha Lệ đang gào khóc đã nhận ra ai đang ôm mình. Cũng không biết nàng lấy dũng khí từ nơi nào, nàng mãnh liệt quay đầu, cắn một cú rất mạnh lên bả vai Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly cười gượng gạo nhìn về phía Kha Lệ. Hân tuyệt đối không có bất luận hành động trốn tránh nào. Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần thứ nhất Tiền Bất Ly cam tâm tình nguyện để cho một 'Nữ tính' xinh đẹp mặc sức chà đạp. Điều xui xẻo lại là một nữ hài tử. . . Ai, cắn, cắn!

Kha Lệ cắn mấy cái, phát hiện đối phương vẫn không nhúc nhích. Nàng nghi hoặc ngẩng hai mắt dăm lệ, cố gắng phân biệt xem bản thân mình có cắn sai chỗ hay không. Sau khi xác nhận mình không cắn sai chỗ, Kha Lệ một lần nữa làm việc nghĩa không được chùn bước, tiếp tục cắn, cắn tới mức khiến cho hai hàng lông mi trắng của Tiền Bất Ly không ngừng run rẩy.

"Kha Lệ! ! Không nên vô lễ! !" Cơ Thắng Tinh chạy tới vội về mặt khăn trương. Một mặt nàng khăn trương là vì thương thể của Kha Lệ, một mặt là trong suy nghĩ của nàng, nàng lo lắng 'Càn Long Đại Đế' bị Kha Lệ chọc giận.

Kha Lệ ngẩng đôi mắt dăm lệ nhìn công chúa luôn luôn yêu thương của mình, khoe miệng nhỏ nhắn, dưới tình trạng uất ức mãnh liệt đã thành hình nửa vòng tròn: "Ồ ô. . ."

"Ai, cắn, cắn, ta không sao!" Về mặt Tiền Bất Ly đây về chính nghĩa lằm liệt.

Cơ Thắng Tinh nhìn Kha Lệ rồi nàng lại nhìn Tiền Bất Ly, sau đó nàng cười khi khi một tiếng, nói: "Các người. . . Thật sự là. . . Không biết Càn tiên sinh có từng nghe chưa, Cơ Chu quốc chúng ta có câu ngôn ngữ: không phải oan gia không tụ hợp" Cơ Thắng Tinh vừa mới nói xong, sắc mặt nàng lập tức tái nhợt. Tuy nàng đang nói đùa, thân phận của Kha Lệ chỉ là một thị nữ. Khiến cường đế một thị nữ cùng một đế vương trong truyền thuyết có liên quan đến nhau, không thể nghi ngờ chính là đang vũ nhục Càn Long Đại Đế!

"Người. . . Nói vậy!" Tiền Bất Ly còn khăn trương so với Cơ Thắng Tinh. Hân thừa nhận, hân rất thương mến tiểu cô nương này, nhưng thương mến không có nghĩa là ưa thích, mà oan gia còn có một hàm nghĩa khác. Tiền Bất Ly tuyệt đối không thừa nhận hân và tiểu Kha Lệ có loại quan hệ 'Oan gia' gì đó.

"Ngài dạy bảo rất đúng!" Cơ Thắng Tinh khiếp sợ hạ thấp tầm mắt xuống.

Ta lại dạy bảo cái gì? ? Tiền Bất Ly quả thực rơi vào cảnh dở khóc dở cười.

Kha Lam chạy tới, vội vàng cướp lấy tiểu Kha Lệ từ trong ngực Tiền Bất Ly, chứng kiến hình dáng thể thảm của tiểu Kha Lệ, Kha Lam vừa vội vừa tức, nước mắt đã chảy xuống.

Tiểu Kha Lệ giống như gặp được người thân, tựa đầu ở trên bờ vai Kha Lam, hai tay nắm chặt vạt áo Kha Lam, tiếng khóc trở nên to hơn.

Nhưng bất kể lửa giận trong lòng Kha Lam mãnh liệt đến cỡ nào, nàng cũng không dám có bất kỳ hành động vô lễ nào trước mặt công chúa. Kha Lam dùng một loại ánh mắt căm thù đến tận xương tủy hung hăng nhìn Tiền Bất Ly, ôm Kha Lệ quay đầu rời đi.

Mọi người đều thích đồng tình với kẻ yếu. Tuy bọn hân vô tình đứng ra chủ trì công đạo, thì cũng không thiếu tấm lòng đồng cảm cao thượng. Hướng chỉ những người ở trong tiệc rượu này không phải là những quý tộc tự cho là đại biểu cho tinh thần tinh túy của nhân loại thì chính là có thân phận thị nữ cùng bồi bàn giống như Kha Lệ. Bọn hân tự nhiên không có hảo cảm với Tiền Bất Ly, vô số lời nói khinh miệt, khinh thường, ánh mắt căm hận đều chăm chú tập trung lên người Tiền Bất Ly, đương nhiên, còn có mấy phần sợ hãi!

Mặc kệ ở địa phương nào, niên đại nào đi chăng nữa, dù thế nào đi nữa cũng đừng tưởng rằng tất cả người bên cạnh đều là kẻ đàn. Nếu như kẻ nào nghĩ như vậy, vậy kẻ đàn chính thức chính là người đó! Tuy người có nhân lực cao có thấp có, tất cả không giống nhau, bọn hân cũng đều nhìn ra được, ngay cả công chúa tôn quý cũng phải tươi cười lấy lòng nam nhân trẻ tuổi trước mặt, không có một chút đáng về là muốn hả giận cho thị nữ của mình. Nếu như bọn hân muốn đứng ra chủ trì công đạo, không khác tự rước lấy nhục!

"Điện hạ, Càn tiên sinh, nơi đây hãy giao cho bồi bàn quét dọn, chúng ta tìm một chỗ an tĩnh nói một chút, được không?" bá tước Giả Thiên Tường tay

bụng chén rượu đã đi tới.

"Tốt, tốt." Công chúa rất muốn tiếp tục được 'Càn Long Đại Đế' dạy bảo, đương nhiên nàng sẽ không có ý kiến.

"Tốt, tốt." Tiền Bất Ly đang xấu hổ, ước gì lập tức rời khỏi nơi đây, hắn càng không có ý kiến.

Ba người nối đuôi nhau đi vào một thính sảnh yên tĩnh. Không cần đợi Cơ Thắng Tĩnh phân phó, mấy hộ vệ đã lặng lẽ đứng ở cửa ra vào, bọn hấn sẽ không để cho bất luận kẻ nào quấy rầy buổi nói chuyện!

Sau khi ba người ngồi xuống, Giả Thiên Tường ho nhẹ một tiếng, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Càn tiên sinh, có một vấn đề ta rất muốn biết, ngài có biết rõ những bộ lạc thảo nguyên phương bắc đã man kia không? Ngài có ý kiến gì đối với bọn họ không?"

Tiền Bất Ly trầm ngâm một chút: "Bộ lạc thảo nguyên? Sao vậy? Bọn hấn đến gây phiền phức cho các người sao?" Tiền Bất Ly có thể biên ra một câu trả lời rất nhanh chóng, nhưng hấn muốn làm rõ mối quan hệ của hai phe. Vạn nhất bọn họ là minh hữu, minh lại hạ thấp bộ lạc thảo nguyên, chẳng phải là hao tổn công sức mà không thể nịnh nọt sao?

Giả Thiên Tường thở dài: "Đâu chỉ là tìm gây phiền phức cho chúng ta! Khi cuộc sống của bọn hấn mưa thuận gió hoà, bọn hấn liền ý vào mình có binh hùng tướng mạnh, xuôi nam đến Cơ Chu quốc cướp sạch một phen, cướp đoạt tài vật, nô lệ, đây là thói quen sẵn cướp mùa thu của bọn hấn! Khi bọn hấn gặp nạn đói, bọn hấn càng muốn xuôi nam cướp sạch, cướp đoạt lương thực. Đây là thu hoạch ngày mùa của bọn hấn! Nói cách khác, mặc kệ bọn hấn có cuộc sống tốt hay là xấu, dân chúng Cơ Chu quốc luôn bị bọn hấn khi dễ! Thật đáng buồn đáng tiếc Những dân tộc thảo nguyên đó trời sinh chính là chiến sĩ, bọn hấn. . ."

"Cái này ta biết rõ, người không cần phải nói!" Tiền Bất Ly phát phát tay, cắt ngang lời Giả Thiên Tường, nói. Vào buổi tối hôm nay, hấn muốn bắt đầu phấn đấu vì mục tiêu đề nhất thiên hạ tặc, thế nên hấn không có thời gian nghe Giả Thiên Tường nói nhảm! Hơn nữa chiến lược chiến thuật đối với dân tộc thảo nguyên, Tiền Bất Ly hấn, một kẻ cuồng chiến tranh, hiểu rất rõ ràng! Dưới ảnh hưởng của Tiền lão gia tử, từ khi còn học trường cấp hai, Tiền Bất Ly bắt đầu liền thu thập các trận đánh điển hình trong và ngoài nước. Thành Cát Tư Hãn, một đời thiên kiêu, càng là nhân vật nghiên cứu trọng yếu của Tiền Bất Ly.

Cơ Thắng Tĩnh cùng Giả Thiên Tường trao đổi với nhau một ánh mắt 'Quả là thế'. Trên thế giới này ai là người hiểu rõ nhất phương thức chiến đấu của dân tộc thảo nguyên? Đương nhiên là Càn Long Đại Đế trong truyền thuyết! Người nam nhân này đã không lễ phép mà cắt ngang lời nói của một người quý tộc, rất rõ ràng, hấn không muốn để cho người khác khoa tay múa chân ở phương diện mà mình rõ như lòng bàn tay!

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Mộng tặc tan vỡ

Tiền Bất Ly đứng lên, chấp tay sau lưng đi tới lui hai vòng, chậm rãi hỏi: "Các người đã chứng kiến nạn châu chấu rồi phải không?"

Cơ Thắng Tĩnh lộ ra vẻ sợ hãi, nói: "Ta đã thấy, trời ạ! Quả thật rất đáng sợ!"

Giả Thiên Tường nói: "Ta chưa từng gặp qua, nhưng một người cháu của ta đã từng gửi cho ta một phong thư, trong thư giới thiệu kỹ càng về tình cảnh nạn châu chấu, xác thực rất đáng sợ."

Tiền Bất Ly nhẹ gật đầu, nói: "Châu chấu ùn ùn kéo đến luôn bay từ một chỗ này đến một chỗ khác, những nơi đi qua, hoang tàn! Lúc trước khi thế giới vẫn minh còn không hình thành quy tắc thống nhất, không có bất kỳ lực ước thúc nào, những dân tộc thảo nguyên với bản tính cướp đoạt trời sinh, xét về nhiều mặt thì tương tự với châu chấu. Cướp đoạt không chỉ là thiên tính của bọn chúng, còn là thiên chức của bọn chúng! Bọn chúng thích nhìn người khác tuyệt vọng gào thét mới có thể kích phát nhiệt huyết của chính bọn chúng. Thói quen của bọn chúng chính là thích nhìn người khác bắn máu tươi tung toé để có thể thỏa mãn khoái cảm! Bọn chúng tôn trọng bạo lực, bọn chúng là công cụ bạo lực, mà bạo lực là linh hồn của bọn chúng!"

Hai mắt Cơ Thắng Tĩnh cùng Giả Thiên Tường mở to. Hai người bọn họ chỉ có thể hiểu được bảy, tám phần những điều Tiền Bất Ly nói, nhưng điều này càng hiện ra cơ trí của Tiền Bất Ly không người nào có thể có!

"Cho nên, trước khi văn minh tiến hóa tới trình độ nhất định, dã tính của dân tộc thảo nguyên sẽ khiến cho bọn chúng trở thành kẻ chà đạp văn minh, kẻ hủy diệt! Đối với nhân loại mà nói, đây là một loại tai nạn thật lớn!"

"Muốn đối phó dân tộc thảo nguyên, chỉ có thể dùng thực lực cường đại để tạo ra một quy tắc, dùng quy tắc này khóa chặt dã tính của bọn chúng!" Tiền Bất Ly dùng câu nói này để kết thúc màn diễn thuyết của mình: "Hết thảy mọi người, nhất định phải tôn trọng văn minh nhân loại. Nếu không thì chúng ta sẽ dạy bọn chúng, không học được thì chúng ta sẽ giam cầm bọn chúng. Nếu như chúng muốn phản kháng, chúng ta sẽ lập tức hủy diệt chúng!"

Trong đôi mắt đẹp của Cơ Thắng Tĩnh hiện lên ánh mắt khác thường, nâng lên tiếng hỏi: "Ngài. . . cũng là bởi vì bọn chúng không tôn trọng văn minh, mới

vứt bỏ bọn chúng sao?"

"Ta. . . Ta vứt bỏ cái gì?" Tiền Bất Ly cảm thấy vô cùng hoang mang, hẳn có cảm giác như ông nói gà bà nói vịt.

"Ta hiểu!" Cơ Thắng Tinh vô cùng vui vẻ, nói: "Từ nay về sau, ta tuyệt sẽ không dùng vấn đề tương tự đi quấy rầy ngài."

"Đó là tốt nhất." Không bao giờ ... đưa ra những câu nói đánh đố ta nữa, Tiền Bất Ly cười gượng gạo nói: "Hy vọng người có thể nhớ kỹ hứa hẹn hôm nay."

Những lời này của Tiền Bất Ly rơi vào trong tai Cơ Thắng Tinh, đã lập tức thay đổi hoàn toàn ý tứ, hẳn chấp nhận. . . Trời ạ! Đây coi như là hẳn khuất phục sao? ? Một đế vương vĩ đại khuất phục ở trước mặt ta sao? ?

"Hôm nay chỉ nói đến đây" Tiền Bất Ly đứng lên, nói: "Ta có chút mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi một chút."

Đây cũng là một điều không hợp với lễ nghi cung đình. khi quần thần bái kiến đế vương, đế vương không nói nghỉ ngơi, không một ai dám đứng lên rời đi trước! Đây là chuyện mất đầu như chơi! Nhưng nam tử trẻ tuổi này lại làm với một cách thức vô cùng tự nhiên, hài hòa, giống như hẳn đã từng nói lời nói này vô số lần. Trên thực tế, Tiền Bất Ly cũng đứng đã nói rất nhiều rất nhiều lần. . . . Tại một thế giới khác, tình cảnh bạn xấu tụ hội xảy ra đã quá nhiều lần!

Cơ Thắng Tinh vừa âm thầm nghĩ tới tình cảnh năm đó Càn Long Đại Đế kiến từng thủ lĩnh bộ lạc, hăng hái, cười mắng chỉ trời, vừa dịu dàng đứng lên, nói: "Cần tiên sinh, ta phái mấy thị nữ đi phục thị ngài có được không?"

"Không cần." Tiền Bất Ly vẫy vẫy tay, nói: "Con người của ta ưa thích tự do, độc lai độc vãng, không thích bị câu thúc." Nói xong, Tiền Bất Ly đã đi ra ngoài thính sảnh.

Đáng tiếc khi mạch suy nghĩ nữ nhân rơi vào tình cảnh lạc lối thì sẽ hoàn toàn có thể nói lý lẽ, ưu điểm của Tiền Bất Ly thoáng cái lại tăng lên một điểm nữa. Đây là một kỳ nam tử tuyệt sẽ không trầm mê nữ sắc !

Cơ Thắng Tinh nhìn theo bóng lưng Tiền Bất Ly, cái nhìn gần như ngây dại, trên gương mặt cũng hiện lên hai rãnh chiều đồ ửng.

"Điện hạ, hiện tại. . . . Ta tin tưởng phán đoán của ngài rồi!" Giả Thiên Tường cảm thán nói.

"Bá tước của ta, ngài biết rõ ta thấy cái gì sao?" Cơ Thắng Tinh mỉm cười nói, bóng lưng Tiền Bất Ly sớm đã biến mất, nhưng ánh mắt Cơ Thắng Tinh vẫn đang nhìn về hướng nơi bóng lưng biến mất: "Là hy vọng! Ta thấy được hy vọng của chúng ta!"

"Ta cũng nhìn thấy, điện hạ!" Một người nói mê sảng thì còn tốt, hai người đều nói thì càng khiến cho người ta không còn gì để nói. Giả Thiên Tường nói: "Thế nhưng điện hạ, ngài phải nghĩ biện pháp lấy lòng hẳn!" Giả Thiên Tường thăm thía nói.

"Ta sẽ làm được!" Cơ Thắng Tinh lộ ra dáng vẻ vô cùng tự tin.

Những lời này càng không hợp với thói thường! Bởi vì nhân vật chính vốn đã đổi lại áo khoác màu đen của mình, ống tay áo, ống quần đều dùng miếng vải đen băng bó lại, hoàn toàn có phong thái của một thần thủ giỏi giang! Laptop được đặt trở lại bên trong valy mật mã, mà valy mật mã bị Tiền Bất Ly dùng vải miếng vải đen buộc chặt ở sau lưng mình, hai khẩu súng ngắn cầm ở hai bên thắt lưng Tiền Bất Ly. Việc nghiêm chỉnh huấn luyện khiến cho hẳn có thể rút súng ra trong vòng một giây đồng hồ, hẳn cam đoan sẽ bắn trúng mục tiêu trong vòng năm mươi mét! Điều duy nhất không tốt cho lắm chính là từ trước đến nay Tiền Bất Ly không thích dùng dụng cụ giảm thanh, lúc này hẳn có hối hận cũng đã muộn rồi. Ở chỗ này thì hẳn không cách nào làm được đồ vật này.

Tiền Bất Ly cầm qua một cục than củi, bôi lên lông mi khiến nó trở thành màu đen. Một khi muốn trở thành đệ nhất thần thủ thế giới, sao Tiền Bất Ly có thể lại có thể mắc sơ hở buồn cười này?

Cuối cùng, Tiền Bất Ly dùng một miếng vải đen che mặt mình, hẳn đi đến bên cửa sổ, ánh mắt sáng ngời có thần đánh giá động tĩnh bên ngoài, chỉ còn lại có đã chờ đợi!

Chờ đợi là cô đơn lạnh lẽo, nhưng, chờ đợi cũng là điều cần thiết! Tiền Bất Ly đã hiểu rõ đạo lý này từ rất sớm.

Tiền Bất Ly cũng không hiểu lịch sử của thế giới này, cũng không có ai nói cho hẳn biết. Nếu như hẳn biết mình đã trở thành một thần côn không thể chiến thắng trong thế giới này, hẳn quyết sẽ không đi làm thần thủ! Có câu tục ngữ nói: thà làm đầu gà, không làm đuôi trâu! Thế nhưng rõ ràng có một cơ hội làm đầu bò mà không biết nắm giữ, không thể nghĩ ngờ sẽ làm cho người ta tiếc nuối cả đời! Cho dù đến lúc đó hát vang một câu: trời cao cho ta một cơ hội, mà ta không cần thận quý trọng. Nếu như một lần nữa cho ta một cơ hội. . . . tất cả đều chỉ là nói nhảm, đã muộn!

Nhưng làm một nhân vật chính, Tiền Bất Ly không thể vứt cơ hội đi! Chớ nhìn hiện tại ánh mắt hẳn sáng ngời có thần, tràn đầy tin tưởng đối với tương lai của thần thủ, nhưng sớm muộn chuyện gì phải đến thì sẽ đến!

Một dũng sĩ chính thức cũng sợ hãi đối với những đồ vật mà chính mình không hiểu. Một người không sợ bất kỳ cái gì thì chỉ là người ngu! Công chúa nói vô cùng nhiệt tình, vô cùng tôn trọng chính mình. Tất cả những thứ này đã khiến cho Tiền Bất Ly cảm thấy áp lực cùng lo lắng, hẳn không muốn dùng tánh mạng của mình thành một con cờ, giao cho tương lai mê mang, hẳn hy vọng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của chính mình! Cho nên Tiền Bất Ly lựa chọn bỏ đi, mau rời khỏi nơi này!

Trong tiệc rượu, tiếng cười cười nói nói dần dần tiêu tán trong gió. Đêm đã khuya, trong thế giới mà văn minh còn không được tính toán là phát triển, cuộc sống về đêm còn lâu mới có thể so sánh với xã hội hiện đại, người trong phủ thành chủ rất nhanh lâm vào giấc mộng đẹp. Ngẫu nhiên truyền đến tiếng bước chân từ chính những binh lính tuần đêm! Đương nhiên, những thứ này đều không làm khó được Tiền Bất Ly với vũ khí hiện đại. Bỏ được nhỏ nhỏ sao có thể so sánh với ánh đèn pha?

Bầu trời không trăng cũng không sao, thật sự là một thời tiết tốt. Ngay khi bắt đầu làm tặc đã gặp thời tiết tốt! Tiền Bất Ly vô cùng cao hứng trong lòng, hần nắm chặt nắm đấm, thấp giọng khích lệ chính mình: "Ý trời!" Không sai, lần thứ nhất mình làm tặc đã gặp được khí trời như này, không phải ý trời thì là cái gì?

Con người luôn uống công tự suy đoán ý trời cao, đáng tiếc cho đến tận giây phút cuối cùng bọn hần mới biết được là ý trời đó không phải là ý trời thật!

Tiền Bất Ly đã sớm chú ý tới gian phòng mà Kha Lam ôm Kha Lệ đi vào bên trong. Một khi các nàng là thị nữ của công chúa, chắc hẳn chỗ ở của các nàng cách không xa chỗ ở của công chúa, Tiền Bất Ly chăm chú định vị mục tiêu vào trên người công chúa, hần muốn chơi một cú lớn! Hơn nữa công chúa tất nhiên mang theo vật phẩm trang sức đáng giá nhất!

Sự thật đã chứng minh phán đoán của Tiền Bất Ly rất chuẩn xác, ngay ở phía trước căn phòng bên cạnh phòng của Kha Lam, có bốn hộ vệ đang đứng tại trước cửa phòng. Là cận vệ của công chúa, bọn hần không giống như binh sĩ tuần tra ban đêm, thỉnh thoảng phát ra tiếng nói chuyện cười đùa, cả một đám cầm bó đuốc, thân hình thẳng tắp, rất có uy thế, nhưng hiệu quả. . . còn không thể phát hiện ra Tiền Bất Ly.

Một đường nằm rạp xuống tiến lên, Tiền Bất Ly cẩn thận đi theo một vòng lớn, vòng ra phía sau căn phòng. Động tác của hần rất chậm, hai lỗ tai cũng dựng lên, tiếng hít thở bị ép xuống rất nhỏ. Đánh đêm chủ yếu là dựa vào thính giác cùng cảm giác. Nếu có trạm gác ngầm, Tiền Bất Ly hy vọng mình có thể phát hiện sự tồn tại của đối phương trước một bước!

Khoảng cách ngắn ngủn hơn mười mét, Tiền Bất Ly bò sát nửa giờ. Điều này chứng minh hần kiên nhẫn hơn người! Không nên xem thường tính kiên nhẫn, không biết đã từng có bao nhiêu cường giả đều thua bởi không đủ kiên nhẫn!

Rõ ràng không có trạm gác ngầm? Tiền Bất Ly khinh thường nhếch miệng! Như vậy Tiền Bất Ly đã xem thường phủ thành chủ rồi. Phủ thành chủ chia làm nội viện cùng ngoại viện. Người ở trong nội viện đều là gia quyến của Gia Thiên Tường, cùng tất cả người hầu thân tín của công chúa. Còn như suy nghĩ của hần, 'Càn Long Đại Đế' trong truyền thuyết, không phải là không có trạm gác ngầm, nhưng đều nằm trên đường từ ngoại viện đến nội viện! Chính vì vậy mới khiến Tiền Bất Ly kiếm được tiện nghi rất lớn.

Từ xưa đã có một câu như này: cướp nhà khó phòng! Nói một cách chính xác thì Tiền Bất Ly gặp tao ngộ này đã chứng minh Tiền Bất Ly thiếu kinh nghiệm làm tặc, thiếu yếu tố quan trọng nhất của làm tặc: kỹ thuật ẩn nấp kín đáo của tặc, rõ ràng lại dám xem thường người khác, sự thật lẽ nào lại như vậy!

Leo đến trước cửa sổ, Tiền Bất Ly chậm rãi đứng lên, móc thanh đao mang theo bên người ra, cắm vào cửa sổ. Trước đó theo như Tiền Bất Ly đã quan sát trước, các cửa sổ ở nơi này đều dùng một loại then cài cửa làm từ gỗ, rất dễ dàng mở ra bằng lưỡi đao.

Nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, Tiền Bất Ly nhảy vào trong, rơi xuống mặt đất mà không gây nên một tiếng động, sau đó hần quay người đóng cửa sổ lại như cũ. Nhìn thấy chưa? Đây chính là cái gọi là trí tuệ! Tiền Bất Ly không khỏi đắc ý. Vạn nhất có người đi qua nhìn thấy cửa sổ mở, chẳng phải sẽ cảm thấy nghi ngờ hay sao? Ai. . . Ta thật sự quá chu đáo, muốn thất thủ cũng khó!

Trong phòng bày biện vô cùng đơn giản, không có đồ dùng dư thừa. Không thể ngờ được một công chúa mà cũng sinh hoạt cũng đơn giản như vậy sao? Tiền Bất Ly thoáng kinh ngạc, hần chậm rãi đi đến chính giữa phòng, cẩn thận nghe từ trên giường truyền đến tiếng hít thở, ừ! Công chúa ngủ rất sâu! Thế nhưng. . . Đây là thanh âm gì?

Một hồi tiếng vỗ ngựa từ xa truyền đến, càng ngày càng gần. Đột nhiên, một âm thanh khàn khàn đã phá vỡ màn đêm tĩnh lặng ở phủ thành chủ: "Bẩm báo! Quân tình khẩn cấp! ! Cấp tốc, quân tình khẩn cấp! ! !"

Phủ thành chủ lập tức chấn động, những ngọn đèn dầu liên tiếp sáng lên, hộ vệ công chúa khẩn cấp gõ vào cửa phòng, hô lên: "Điện hạ, có quân tình khẩn cấp!"

Lúc này vì đang ở chính giữa phòng, Tiền Bất Ly trợn mắt há hốc mồm, đứng yên khóc không ra nước mắt, hần gần như choáng váng. Bất kể là hần muốn ẩn nấp đi hay chạy ra ngoài từ cửa sổ cũng đã không kịp rồi, bởi vì phía sau lưng hần đã sáng lên một ngọn đèn! !

Vào giây phút nguy nan cuối cùng, rốt cục Tiền Bất Ly đã suy nghĩ cẩn thận. Ban đêm đột nhập nhà dân bị bắt giữ, kinh hoàng chạy thực mạng mới là tặc, hiên ngang lâm liệt không phải quan lại thì chính là hiệp khách! Cho nên hần lạng lẽ tháo mặt nạ của mình xuống, sau đó thoải mái xoay người sang chỗ khác.

"A.A.A.A... ." Cơ Thẳng Tĩnh kinh hãi kêu lên một tiếng, nàng chợt nhận ra nam nhân chỉ mới quen biết chưa đến một ngày mà đã làm cho mình nhớ thương, nàng kinh hãi nói: "Người. . . sao người có thể chạy đến phòng ta?" Cơ Thẳng Tĩnh đột nhiên nghĩ đến một chuyện gì đó, gương mặt nàng thoáng cái trở nên đỏ hồng.

"Nói. . ." giọng nói của Cơ Thẳng Tĩnh hạ thấp không khác gì như tiếng muỗi vo ve: "Người. . . sao người có thể vụng trộm chạy đến phòng ta!"

"Bởi vì. . ." Tiền Bất Ly gần như muốn thổ huyết, nhưng điều này cũng không thể ảnh hưởng tới ánh mắt cơ trí mà sâu xa của Tiền Bất Ly! Giọng nói của Tiền Bất Ly cũng rất bình tĩnh, hần bình tĩnh nói: "Bởi vì. . . Ta thấy một trận bão tố sắp xảy ra!" Tiền Bất Ly đột nhiên nhớ tới là không phải có quân tình khẩn cấp sao? Vậy. . . Trăm bắt đầu nói chuyện phiếm!

Cơ Thắng Tinh dừng ở Tiền Bát Ly, nàng gần như mất phương hướng trước ánh mắt cơ trí của Tiền Bát Ly. Sự thật chứng minh, sở dĩ thần sẽ trở thành thần, cũng không phải bởi vì năng lực của bản thân hắn, mà bởi vì . . . một hiểu lầm dễ chịu!

"Ta rất lo lắng. . ." Tiền Bát Ly chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, trong giọng nói của hắn tràn đầy vẻ thương tiếc: "Bà vai non nớt của ngươi sao có thể gánh vác được gánh nặng!"

Hộ vệ ở ngoài cửa rốt cục phát hiện tình huống khác thường trong phòng. Cánh cửa kêu "phịch" một tiếng, bị phá ra, bốn hộ vệ đều vọt vào trong.

Cơ Thắng Tinh vội vàng kéo drap trải giường, khẽ kêu lên: "Ai cho các ngươi vào? Đề đi ra ngoài cho ta!"

Tiền Bát Ly cũng xoay người, bình tĩnh nhìn mấy hộ vệ, vẫn đứng yên tại chỗ, bình tĩnh chính là đại biểu cho cây ngay không sợ chết đứng!

Bọn hộ vệ đều nhận ra người trước mắt chính là đế vương truyền thuyết. Sự việc của Tiền Bát Ly cũng không phải là một bí mật trái đối với bọn họ, hơn nữa giờ phút này thần thái Tiền Bát Ly, ngoại trừ bình tĩnh, còn có mấy phần thương tiếc, khí thế như trách trời thương dân. Cho dù có đánh chết bọn hắn, bọn hắn cũng không tin người nam nhân này sẽ có ác ý, cho nên mấy hộ vệ vội vàng lui ra khỏi cửa phòng, còn đóng chặt cửa phòng.

"Ta biết rõ ngươi là một đại trí giả! Ta biết rõ ngươi có tài nhìn xuyên qua tầng tầng sương mù, thấy rõ con đường phía trước!" Cơ Thắng Tinh khoác thêm áo ngoài, chậm rãi đi đến sau lưng Tiền Bát Ly. Nàng, có vài phần khiếp đảm lại có vài phần chờ mong, ôm cánh tay Tiền Bát Ly, nói: "Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu, ngươi. . . Sẽ theo giúp ta vượt qua mưa gió sao?"

"Đương nhiên." Tiền Bát Ly quay lại đối mặt với mỹ nhân, mỉm cười nói: "Chỉ cần ngươi nguyện ý!" Hình như không thể tiếp tục làm tặc nữa rồi? Tiền Bát Ly không khỏi âm thầm thở dài.

"Mặc kệ mưa gió lớn hơn nữa?"

"Mặc kệ mưa gió lớn hơn nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sắp xảy ra chiến tranh

Giấc mộng thần sâu xem như tạm thời tan vỡ. Việc đầu tiên mà Tiền Bát Ly làm sau khi quay trở lại gian phòng của mình chính là thay đổi quần áo. Hắn đổi một chiếc trường bào màu vàng nhạt. Có một nghi vấn một mực quanh quẩn trong lòng Tiền Bát Ly. Công chúa Cơ Thắng Tinh không phải là một nữ nhân ngu xuẩn, nhưng vì sao nàng lại đơn giản tin tưởng vào những nói dối cũng không lấy gì làm cao minh của hắn? Chẳng lẽ nàng thực sự cho mình là Càn Long Đại Đế sao?

Tạm gác lại chuyện sau này sẽ nghĩ tiếp, suy nghĩ của Tiền Bát Ly chuyển đến cái gọi là 'Quân tình khẩn cấp'. Giống như tất cả những kẻ cuồng chiến tranh, chỉ cần nghe được hai chữ 'Quân tình', tâm tình Tiền Bát Ly bắt đầu trở nên kích động. Nếu như nữ nhân kia đã tin nhiệm chính mình, mình hãy giúp nàng một lần, Tiền Bát Ly đã tìm được một cơ hợp lý để cho mình ở lại.

Trong phòng nghị sự, đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài có mười mấy binh sĩ tay nâng bó đuốc, xếp thành chỉnh tề, dáng vẻ rất căng thẳng. Tiền Bát Ly đi nhanh về phía trước, vừa vừa đi đến trước cửa, từ bên trong phòng, một người tuổi khoảng chừng ba mươi, trang phục khôi giáp quân nhân. Trên đầu của hắn có một vết thương, vẫn chưa băng bó, máu tươi từ trên gương mặt của hắn nhỏ xuống trước ngực.

"Đứng lại!" Quân nhân kia đột nhiên thò tay ngăn cản Tiền Bát Ly, hắn nói: "Bên trong đang thương nghị việc quân, người không có phận sự không được đi vào!"

"Ta không đến nói chuyện phiếm!" Tiền Bát Ly nhàn nhạt trả lời một câu, hắn tiếp tục đi vào trong.

"Quý tộc chết tiệt!" Quân nhân nói thầm một câu với thanh âm cực thấp, hắn làm như vô tình dùng bả vai đánh về phía Tiền Bát Ly.

Tiền Bát Ly nhẹ nhàng lóe lên, lánh người ra phía sau đối phương, sau đó hắn xoay bước một bước, dùng đầu gối đánh lên khủy chân phía sau của quân nhân này, cánh tay hướng về phía đỉnh đầu, "Bịch" một tiếng, quân nhân kia liền quỵ rạp xuống đất.

"Thật là hài tử ngoan có lễ phép!" Tiền Bát Ly nhẹ răng để lại một câu, sau đó hắn đẩy cửa ra, đi vào phòng nghị sự.

Quân nhân kia quay đầu xem nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tiền Bát Ly, ánh mắt vừa mang vẻ khiếp sợ lại vừa mang vẻ nghi hoặc, mà binh sĩ bốn phía xung quanh tức thì cười phá lên vui vẻ.

Vừa vào cửa, tất cả lực chú ý của Tiền Bất Ly đều tập trung vào một vật đặt trên một cái bàn dài ở chính giữa phòng, là sa bàn! Lại là sa bàn! Trên thế giới này lại có sa bàn! Trong lòng Tiền Bất Ly nổi lên một cảm giác chua xót. Nhớ ngày đó, khi hắn ở ban tham mưu cũng tiếp xúc với sa bàn không ít. Thật không ngờ khi tới chỗ này, hắn vẫn có thể gặp được bằng hữu cũ!

Cơ Thắng Tình cùng Giả Thiên Tường dùng ánh mắt trao đổi với nhau, Giả Thiên Tường mỉm cười nói: "Cần tiên sinh, ngài trước kia bái kiến loại vật này?"

"Đương nhiên!" Tiền Bất Ly không ngẩng đầu, tập trung tinh thần quan sát sa bàn.

"Hừ!" Một quân nhân mang giáp của võ tướng tiếp lời nói: "Sa bàn là do Càn Long Đại Đế sáng chế lần đầu tiên một trăm năm trước. Về sau tuy bị do thám của mấy quốc gia đánh cắp, bắt chước, trở thành một trong những pháp bảo quan trọng của các tướng quân các quốc gia, nhưng người bình thường dù có đời thì cũng đừng mơ tưởng nhìn thấy một cái, các hạ thật sự nhìn thấy?"

"Nói nhảm!" Tiền Bất Ly ghét nhất là những người quấy rầy ý nghĩ của mình. Giờ phút này thái độ của hắn tuyệt không khách khí, hắn nói: "Loại vật này ta thấy cũng nhiều!"

Cơ Thắng Tình lại mỉm cười ngọt ngào. Khi một nữ nhân bắt đầu sùng bái một người nam nhân, người nam nhân kia liền biến thành một con người toàn vẹn không có khuyết điểm. Thái độ thô lỗ của Tiền Bất Ly ở trong suy nghĩ của Cơ Thắng Tình lại biến thành một loại mị lực, nam nhân rất có khí phách! Cơ Thắng Tình tin tưởng Tiền Bất Ly, vật này do hắn sáng chế lần đầu tiên vào năm xưa, đương nhiên hắn phải nhìn thấy rất nhiều lần. . .

Võ tướng kia giận tím mặt, vừa định nổi nóng thì chứng kiến bá tước Giả Thiên Tường đang lạnh lùng nhìn mình, hắn vội vàng cúi đầu. Ủy khuất! Hắn rõ ràng là vì người nam nhân kia không lễ phép đối với bá tước đại nhân, cho nên mới đứng ra châm chọc một chút. Ai ngờ bá tước đại nhân lại không tiếp nhận tình cảm này của mình!

Rất lâu sau, Tiền Bất Ly mới ngẩng đầu, nổi kích động ngay khi vừa mới nhìn thấy sa bàn đã tiêu tán, ánh mắt Tiền Bất Ly vô cùng bình tĩnh, hắn nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta giới thiệu cho Cần tiên sinh biết một chút tình hình." Giả Thiên Tường đứng lên từ trên ghế, gơ tay chỉ vào một điểm trên sa bàn, nói: "Một phía của sông băng Khai Thiên, thuộc sở hữu của bộ lạc thảo nguyên, Phi Ứng. Trước kia khi Cơ Chu quốc phát sinh xung đột cùng bộ lạc Phi Ứng, chiến trường thường thường xảy ra xung quanh Kì Cốc, cách Tuyệt Nguyên thành hơn hai trăm Km, thế nhưng lúc này đây bọn chúng đã vượt qua sông băng Khai Thiên, đánh lên lãnh địa thuộc Tuyệt Nguyên thành chúng ta!"

"Kỳ càng một chút." Tiền Bất Ly thản nhiên nói, mà hắn nói rất tự nhiên, giống như đối phương phải nghe theo phân phó của mình.

Trên thế giới có một thứ đồ vật gọi là 'Thế' ! Rõ ràng vui chơi thoải thích trên biển rộng, hồ tung hoành ở thâm sơn, rắn ẩn núp trong bụi cỏ, ngựa phi trên đồng bằng! Cái này là 'Thế' !

'Thế' của Tiền Bất Ly chính là đối đầu, là chiến tranh. Nói một cách khác, hắn là thiên tài! Tiền Bất Ly cuồng nhiệt thao túng chiến cuộc, đồng thời, hắn cũng rất tinh táo! Mà ngay cả Tiền lão gia từ có kiếp sống ngựa chiến mấy thập niên cũng vô cùng khiếp sợ trước biểu hiện của Tiền Bất Ly.

Nếu như trước khi bước vào cánh cửa này, Tiền Bất Ly vẫn còn do dự giữa bỏ đi hay ở lại, bây giờ Tiền Bất Ly không cần phải lựa chọn nữa rồi, bởi vì hắn rốt cục bắt được 'Thế' mà hắn tha thiết ước mơ!

Làm một nhân viên tham mưu có chức mà không có quân quyền, điều mà Tiền Bất Ly có thể làm chính là mượn năng lượng của ông mình, đi tham gia mỗi một lần trong quân đội có diễn tập, mặc kệ diễn tập lớn hay nhỏ hắn đều muốn tham gia. Không có diễn tập thì hắn đắm mình trong những trận đánh điển hình từ trước tới nay trên khắp thế giới. Đáng tiếc những thứ này đều là hư ảo, Tiền Bất Ly không tìm được cảm giác thỏa mãn, điều này giống như uống rượu, chỉ có thể uống một ngụm, chơi nữ nhân thì chỉ có thể sờ một chút mà thôi, kích thích trong chốc lát chỉ có thể mang đến nỗi buồn khổ vô bờ.

Giờ này khắc này, Tiền Bất Ly sẽ không buông tay!

Những người nào ngăn cản ta, đều sẽ phải đi tìm chết!

Hắn là một kẻ điên!

Mọi người đều rất thích dùng từ 'Kẻ điên' này để hình dung những người đôi chút cuồng chiến tranh, nhưng điều kỳ quái là, vô số người thông minh đã trở thành những kẻ điên chẳng thêm ngó tới hải cốt dưới chân mình. Có lẽ người có thể đánh bại những kẻ điên, chỉ có thể là một người điên khác mà thôi!

Giả Thiên Tường chăm chú nhìn Tiền Bất Ly. Từ trong ánh mắt Tiền Bất Ly Giả Thiên Tường không nhìn ra bất kỳ vật gì, nhưng lão lại có thể cảm nhận được một loại cuồng nhiệt. Giả Thiên Tường có cảm giác không thờ nổi, theo bản năng, lão lui lại sau một bước.

"Người là ai? Dám vô lễ đối với bá tước đại nhân!" Một võ tướng khác phẫn nộ đứng lên.

"Câm miệng!" Cơ Thắng Tình cùng Giả Thiên Tường cùng quát to. Cơ Thắng Tình còn rất lo lắng nhìn Tiền Bất Ly liếc, nằng sợ Tiền Bất Ly sẽ tức giận, Tiền Bất Ly mới là tâm phúc của nàng!

Tiền Bất Ly căn bản không nhìn võ tướng kia, ánh mắt hắn vẫn tập trung ở trên người Giả Thiên Tường, hắn đang đợi câu trả lời.

Giả Thiên Tường trầm trồ tĩnh lại tinh thần, dùng tay chỉ vào sa bàn nói: "Ở nơi này của sông băng Khai Thiên nơi này có một khe hở trải dài mấy trăm

đậm, rộng hơn ba mươi trượng, sâu không thấy đáy. Nếu như bộ lạc Phi Ưng muốn vượt qua từ nơi này, quả thật sẽ vô cùng khó khăn. Hơn nữa nếu như giao chiến ngay trên sông băng, uy lực của kị binh nhẹ thảo nguyên căn bản không thể phát huy hết được, còn kém hơn rất nhiều so với trọng trang bộ binh, cho nên mấy trăm năm qua Tuyết Nguyên thành đều rất bình tĩnh. Ngày xưa chúng ta chẳng qua chỉ phái đội tuần tra dò xét theo thông lệ là được rồi."

"Lúc này, bộ lạc Phi Ưng rõ ràng xây dựng một chiếc cầu treo trên cái khe này. May mắn, bị đội tuần tra của chúng ta phát hiện." Nói tới chỗ này, Giả Thiên Tường lộ ra vài phần tán thưởng: "Thủ lĩnh đội tuần tra là một cháu ngoại của ta, hẳn gọi Vương Thụy. Sau khi hắn phát hiện ra cầu treo, cũng không vội vã tiến công. Hẳn chờ cho đến chạng vạng tối mới bắt được một cơ hội, cường ép công kích hủy hoại cầu treo, thế nhưng... chín mươi người trong biên chế đội tuần tra tính cả Vương Thụy cũng chỉ có hai người trốn về đến đây. Bọn hắn đã dùng tánh mạng của mình để bảo vệ đất đai tổ quốc chúng ta! Điều này đối với chúng ta mà nói là một tin tức tốt. Trong khoảng thời gian ngắn, bộ lạc Phi Ưng không có khả năng lại tiếp tục xây dựng một chiếc cầu treo như thế, bọn chúng không có viện binh, cũng không có tiếp tế!"

"Có tin tức tốt đương nhiên cũng sẽ có tin tức xấu, đúng không?" Tiền Bất Ly nhíu lông mày lại.

"Đúng vậy, thủ lĩnh Trát Mộc Hợp của bộ lạc Phi Ưng cùng Niêm Hãn, đệ đệ của hắn còn có khinh kỵ binh cận vệ của bọn chúng cũng đã vượt qua được. Khi chứng kiến sự tình bại lộ, bọn chúng lập tức đánh lên binh sĩ phòng thủ mỏ vàng của chúng ta! Vương Thụy từng phái ra hai tổ, tổng cộng sáu người phân biệt đi báo động cho mỏ vàng cùng Tuyết Nguyên thành, nhưng... Chúng ta cũng không nhận được bất luận báo động gì." Giả Thiên Tường cười gượng gạo, nói: "Nếu như không có gì ngoài ý muốn, ba nghìn trọng trang bộ binh trông coi mỏ vàng hẳn là toàn quân bị diệt rồi. Kị binh nhẹ trốn về được hơn ba trăm người, người người đều đầm máu. Có thể thấy cuộc chiến đấu vô cùng kịch liệt"

Tiền Bất Ly trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hắn cười mĩa mai, nói: "Ta không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung các ngươi. Các ngươi rõ ràng đã bỏ sót một chuyện không hề nhỏ chút nào!" Tiền Bất Ly chuyển lời, nói: "Anh hùng của chúng ta đâu? Anh hùng hủy diệt cầu treo ở nơi nào? Ta muốn gặp hắn."

Giả Thiên Tường nghi hoặc nhìn Tiền Bất Ly. Đáng tiếc Tiền Bất Ly cũng không có ý tứ giải thích cho câu nói của mình. Bất đắc dĩ Giả Thiên Tường đành phải cho người ta đi gọi cháu của mình tới.

Chỉ chớp lát, võ sĩ đã từng nảy sinh "xung đột" với Tiền Bất Ly được người dẫn đến. Tiền Bất Ly không khách khí, hỏi ngay: "Ngươi chính là Vương Thụy?"

Wương Thụy nghi hoặc nhìn Giả Thiên Tường rồi lại nhìn công chúa Cơ Thắng Tĩnh, hắn thấp giọng trả lời: "Đúng vậy."

"Mỗi một lần đội tuần tra của các ngươi tuần tra đều đi theo lộ tuyến cố định sao?"

"Đúng vậy."

"Ngày hôm qua thì người nào chịu trách nhiệm tuần tra?"

"Không phải ta, là Cổ Lí An, thế nhưng ngày hôm qua khi Cổ Lí An trở về thành thì bị một bình dân làm ngựa hoảng sợ, kết quả hắn đâm vào cửa thành, đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh nhân sự. Theo như quy định, đến ngày mai đội tuần tra của ta mới thay quân cùng Cổ Lí An. Khi nhìn thấy Cổ Lí An bị thương nặng, ta nghĩ ta vất vả, mệt mỏi thêm một ngày không có gì quan trọng. Ai ngờ, ... Ai ngờ các huynh đệ của ta cứ như vậy. ..." Vương Thụy càng nói thì sắc mặt hắn càng âm trầm. Xem ra hắn và thủ hạ có quan hệ rất tốt.

"Công chúa, ngươi có thời gian thì có lẽ nên đi bái tế cửa thành, nó lập nhiều công lao cũng không nhỏ hơn so với Vương Thụy!" Tiền Bất Ly cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp: "Bá tước đại nhân, ta thỉnh giáo một vấn đề, nếu như ngươi muốn dựng một cầu treo qua một khe núi, thì công ngày đêm thì cần ít nhất bao lâu thời gian?"

Một câu hỏi làm bùng tình người trong mộng! Giả Thiên Tường một mực suy nghĩ biện pháp đối kháng khinh kị binh cận vệ tinh nhuệ nhất của bộ lạc Phi Ưng mà phát sầu. Giờ phút này lão thoáng cái đã hiểu ra vấn đề, sắc mặt lão trở nên trắng xám. Giả Thiên Tường nói: "Cho dù không cần phải che dấu, toàn lực thì công ít nhất cũng cần năm ngày!"

"Giả thiết là nếu như Cổ Lí An không phải nội gian, chỉ riêng tội danh chỉ huy thiếu trách nhiệm cũng khiến hắn không thể thoát được. Thế nhưng, có lẽ lời của ta hơi vô đoán một chút, ta không biết các ngươi điều động đội tuần tra như thế nào." Tiền Bất Ly lạnh lùng nói.

"Không, ngài nói rất chính xác!" lập tức trong mắt Giả Thiên Tường bốc lên ngọn lửa tức giận. Lão nói: "Ngay trên bề mặt khe, địa thế bằng phẳng, hai bờ sông cao thấp chênh lệch không lớn, khu vực thích hợp mắc cầu treo tổng cộng có bốn nơi, mỗi ngày đều sẽ có bốn cái đội tuần tra tuần tra theo thông lệ, nếu như là chỉ huy thất trách, tuyệt sẽ không tạo thành hậu quả này!"

Giả Thiên Tường bước đi qua lại thông thả vài bước rồi nói: "Nhiệm Soái!"

Một võ tướng bỗng nhiên đứng lên, nói: "Có."

"Ngươi lập tức mang người đi bắt Cổ Lí An cùng tất cả nhân viên đội tuần tra của hắn lại, không cho phép để một kẻ nào chạy thoát!"

"Vâng!" Nhiệm soái trả lời một tiếng, quay đầu rồi đi.

Tiền Bất Ly dừng lại ở vị trí mỏ vàng ghi trên sa bàn, hỏi: "Bộ lạc Phi Ưng tổng cộng có bao nhiêu kị binh nhẹ cận vệ?"

"Theo như binh sĩ của chúng ta trốn về nói, có lẽ có năm nghìn kỵ binh, còn có không đến một nghìn bộ binh."

"Bộ binh? Bộ lạc thảo nguyên tại sao lại có bộ binh?"

"Cái này ta biết rõ." Vương Thụy tiếp lời nói: "Thế núi sông băng Khai Thiên tuy kém hiểm trở hơn so với sông băng Côn Lôn, nhưng vẫn vô cùng không thích hợp cho nhiều binh sĩ hành quân. Khi ta mai phục, đã tận mắt thấy, chiến mã của bọn chúng không ngừng ngã xuống sông băng mà chết, cũng đã chết không ít người. Những bộ binh đó hẳn là binh sĩ đã mất đi chiến mã khi đang trong quân?"

Tiền Bất Ly nghi hoặc nhìn Vương Thụy: "Vậy các người tuần tra như thế nào? Dùng chân?"

"Chúng ta có xe trượt tuyết, đại nhân." thái độ của Vương Thụy càng ngày càng cung kính. Khi nhìn thấy công chúa điện hạ tôn quý cùng bá tước Giả Thiên Tường đều trầm ngâm không nói, chỉ có người nam nhân này đang không ngừng đặt câu hỏi, kẻ dẫn cũng có thể nhìn ra địa vị của người nam nhân này. Hắn nói tiếp: "Chó hành quân của Cơ Chu quốc chúng ta là chó hành quân tốt nhất ở trên đại lục, hơn nữa ở trên cánh đồng tuyết, tốc độ trượt tuyết nhanh hơn rất nhiều so với ngựa! Thế nhưng số lượng chó hành quân không nhiều lắm, vừa mới đủ phân phối cho đội tuần tra chúng ta"

Tiền Bất Ly chuyển hướng nhìn Giả Thiên Tường, hỏi: "Người đầu tiên trở về báo động hình như có cưỡi ngựa?"

"Đó chính là ta, đại nhân." Vương Thụy nói: "Chó hành quân, cường tráng, sức chịu đựng kém hơn so với ngựa. Khi ta đi đến gần một đồn biên phòng, chó hành quân kéo xe trượt tuyết hầu như đều mệt mỏi co quắp, ta thay đổi chiến mã của đồn biên phòng nên mới có thể đi gấp trở về."

Tiền Bất Ly trầm tư một hồi lâu rồi hắn lẩm bẩm nói: "Kì quái. . . Bộ lạc Phi Ưng mới chỉ hành quân mà đã phải chịu hao tổn rất lớn, bọn chúng chịu hao tổn lớn ở bên kia sông băng thì còn có thể hiểu được, chúng còn sử dụng một số đông người đi xây dựng cầu treo, đảm bảo tiên vượt qua cầu treo lại còn lại kỵ binh nhẹ cận vệ tinh nhuệ nhất bộ lạc Phi Ưng, những thứ này. . . cho ta một cảm giác được ăn cả ngã về không! Ta không nghĩ ra là ở nơi đây các người có đồ vật gì đồ đáng giá khiến cho bọn hắn liều mạng như vậy?"

Giả Thiên Tường thở dài, nói: "Cái này thì để ta nói cho người biết! Bệ hạ của chúng ta là một đại minh quân. Bệ hạ không cam lòng chịu cảnh nhiều lần bị dân tộc thảo nguyên quấy nhiễu, cho nên vào mười năm trước, bệ hạ chế định một kế hoạch dùng kỵ binh đối địch với kỵ binh! Nhưng nếu như muốn đại quy mô xây dựng kỵ binh tinh nhuệ cần một số lượng tiền bạc khổng lồ, hơn nữa rất khó thuyết phục nội các thông qua nghị quyết này, kế hoạch của bệ hạ sẽ tiêu phí toàn bộ tổng thu nhập suốt năm năm Cơ Chu quốc, tiêu phí thật sự quá lớn."

"Điều quan trọng nhất là, bây giờ Cơ Chu quốc cùng Anh Quốc đế quốc, La Tư Đế Quốc, Châu Mỹ hợp chủng quốc trên đại lục đã ký một hiệp định quân sự, vì an toàn cùng hòa bình trên đại lục, bất kỳ một quốc gia nào cũng không được tự tiện khuếch trương binh lực. Nếu như tin tức Cơ Chu quốc khuếch trương binh lực bị tiết lộ ra ngoài, tất nhiên sẽ gây nên một cơn sóng lớn! Nếu như một khi bộc phát chiến tranh, toàn bộ đại lục đều bị cuốn vào."

"Nhưng bệ hạ lại vẫn không cam lòng buông tha kế hoạch của mình. Đúng lúc đó ở khu vực gần sông băng Khai Thiên, phát hiện một mỏ vàng lớn chứa số lượng vô cùng phong phú, cũng chính là mỏ vàng Tuyết Nguyên bây giờ. Bệ hạ cho rằng đó là một cơ hội tốt trời ban. Bệ hạ mệnh lệnh cho ta giấu điểm sản lượng mỏ vàng, che giấu số lượng vàng dư thừa, chuẩn bị tương lai!"

"Kỳ thật sản lượng mỏ vàng Tuyết Nguyên còn nhiều hơn so với sản lượng mỏ vàng mỏ vàng Alaska lớn nhất thế giới, ta chỉ nộp lên nội các một phần mười, cũng đã khiến cho mỏ vàng Tuyết Nguyên có tên trong Top 10 thế giới!"

"Cái gì? ? ?" Ngoại trừ công chúa, những người còn lại đều thốt lên những tiếng hô kinh ngạc.

Ánh mắt Giả Thiên Tường lập tức chuyển sang lạnh lẽo, đảo qua từng người một đang ngồi trong phòng. Hắn nói tiếp: "Đây là một bí mật rất lớn, các người đều là tâm phúc của ta, ta tin các người, hôm nay ta nói ra bí mật này, là vì để cho các người chuẩn bị sẵn sàng. Nếu như bộ lạc Phi Ưng là vì vàng mà đến, chiến tranh sẽ tàn khốc chưa từng có! Nếu có kẻ nào tiết lộ bí mật này ra ngoài, một cái giá lớn. . . Các người biết rõ sẽ có bao nhiêu! Kẻ phản bội sẽ là địch nhân của toàn bộ Cơ Chu quốc chúng ta! ! Các người có thể phản bội ta, nhưng các người không nên phản bội quốc gia!"

"Đại nhân!" Một võ tướng thân hình cao lớn, mang trên mặt vài phần anh khí đứng lên nói: "Ta dùng danh nghĩa toàn thể gia tộc thề! Quyết sẽ không phản bội đại nhân, càng sẽ không phản bội quốc gia! !"

Chịu ảnh hưởng của viên võ tướng này, mấy võ tướng đều đứng lên, nói: "Ta thề. . ." "Ta thề. . ."

"Tốt rồi, các người đều ngồi xuống đi." Giả Thiên Tường phát phát tay đánh về mặt mỗi. Hắn lại nói: "Đáng tiếc, bí mật tồn tại một thời gian dài, đã không thể tránh được xuất hiện rò rỉ. Ngay mấy năm trước ở đề đô đã mơ hồ xuất hiện tiếng gió, nhưng cuối cùng đều bị bệ hạ xảo diệu ứng đối mà qua đi. Lúc này đây. . . Nếu như ta không đoán sai. . ."

"Ở đề đô có một đại nhân vật có cấu kết cùng bộ lạc Phi Ưng" Tiền Bất Ly nhàn nhạt nói tiếp.

"Đừng vậy!" Giả Thiên Tường lộ ra thần sắc kính nể. Trước đây, hắn bội phục chỉ là đối phương đã từng lập nhiều 'Công tích'. Hiện tại hắn thật sự bị thuyết phục bởi tâm trí nhanh nhạy của Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly cười nhẹ một tiếng, tiếp tục đứng trước sa bàn.

"Ta còn có một phỏng đoán không quá chắc chắn." Giả Thiên Tường thở dài nói: "Bọn hắn không chỉ là vì vàng mà đến, có lẽ bọn hắn còn có một mục tiêu, đó chính là. . . bắt được công chúa của chúng ta!"

"Công chúa?" ánh mắt Tiền Bất Ly chuyển hướng khỏi sa bàn, chuyển sang hướng Giả Thiên Tường, hắn nói: "Ta thừa nhận công chúa xinh đẹp cùng tôn

quý, nhưng. . . Nếu như mục tiêu của một cuộc chiến tranh là một nữ nhân, thì có vẻ điều này như một trò đùa" mỗi lần đến thời điểm máu chót, Tiền Bất Ly thường thích thẳng thắn, sĩ diện cái lão thường thường làm hỏng đại sự. Tuy lời nói của hắn có đôi chút đa thương người, nhưng một công chúa không ngốc nghếch sẽ hiểu lời nói của hắn, Tiền Bất Ly cần chân tướng, bởi vì phán đoán chính xác thường đến từ chính chân tướng!

Giả Thiên Tường mỉm cười, không trả lời nghi vấn của Tiền Bất Ly, hắn chỉ cười nhìn công chúa mà không nói. Giả Thiên Tường, một người ít xuất hiện, vẫn biết rõ lúc nào cần phải thu hào quang của mình, nhất là không thể chiếm sân khấu trước công chúa!

"Cậu của ta là chủ tướng Kì Cốc quan, ta chỉ có một người cậu này, cậu vẫn luôn rất thương yêu ta." Cơ Thắng Tinh mỉm cười cảm kích đối với Giả Thiên Tường, nàng nói: "Nếu như bọn chúng thật sự bắt được ta, lợi dụng thân phận của ta, tiền hậu giáp kích. . ." Cơ Thắng Tinh không hoàn toàn nói thẳng ra, nàng tin tưởng bằng năng lực của mình, 'Càn Long Đại Đế' hoàn toàn có thể hiểu rõ ẩn ý của nàng. Hoàn toàn có thể hiểu được kết của nàng khi bị bắt, dù thân phận của nàng tôn quý, không nói cậu của nàng có thể nổi điên hay không, mất đi lý trí, riêng là việc này cũng tạo thành đã kích trí mệnh đối với sĩ khí của toàn bộ quân coi giữ!

"Ta hiểu!" Tiền Bất Ly nắm tay phải, nhẹ nhàng gõ mấy cái vào lòng bàn tay trái, ánh mắt lóe ra. Hắn nói: "Một lượng tiền bạc không lộ kinh người, một chìa khóa xâm nhập nội địa Trung Nguyên. Nếu như đổi là ta, ta cũng sẽ được ăn cả ngã về không!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chủ soái lâm trận

"Chúng ta phải làm gì?" Cơ Thắng Tinh nhìn Tiền Bất Ly với ánh mắt mong chờ.

Tiền Bất Ly liếc mắt nhìn mấy võ tướng hỏi: "Mọi người có ý kiến gì?"

Giả Thiên Tường nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lão dùng động tác của mình để ám chỉ công chúa. Nửa phía trước, vẫn là Giả Thiên Tường lão và Tiền Bất Ly đối thoại, lúc này nên đến phiên Cơ Thắng Tinh phát huy.

Cơ Thắng Tinh ho nhẹ một tiếng, nói: "Hiện tại có ba loại ý kiến, loại ý kiến thứ nhất là chủ động xuất chiến! Mặc dù kinh kỳ cận vệ của bộ lạc Phi Ưng là kỵ binh vô cùng tinh nhuệ, nhưng bọn chúng đã hao tổn nghiêm trọng trong tấn công, huống chi bọn chúng còn công kích binh sĩ đóng ở mỏ vàng trước tiên, giết địch một nghìn, tự tổn tám trăm! Chính bọn chúng đã bị thương vong cũng không nhỏ! Ngoại trừ những điều này thì vẫn còn một nhân tố trọng yếu, kinh kỳ cận vệ vượt qua cả một sông băng, khi ở trên sông băng, bọn chúng không thể nào có thời gian nghỉ ngơi, hồi phục, hơn nữa sau một trận chiến đấu tàn khốc, bọn chúng đã mệt nhọc tới cực điểm! Nếu như chúng ta có thể tập trung binh lực đi đánh lên, mới có thể chiếm giữ thượng phong! Ủ. . . Đây là ý kiến của Nhiệm Soái tướng quân."

"Loại ý kiến thứ hai là phòng thủ! Vương Thụy đã thành công hủy diệt cầu treo, chặt đứt tiếp tế của bọn chúng, cho chúng ta có được ưu thế, chúng ta đương nhiên muốn lợi dụng ưu thế này! Chỉ cần chúng ta có thể theo phòng thủ thành phố, kéo dài thêm mấy ngày, kéo dài đến khi bọn chúng không chịu nổi! Đến lúc đó, thắng lợi sẽ dễ dàng rơi vào trong tay chúng ta. Đây là ý kiến của Đồ Binh tướng quân."

"Loại ý kiến thứ ba là ngay lập tức lui binh! Bộ lạc Phi Ưng dù hao tổn lớn hơn nữa, cũng mạnh hơn rất nhiều so với chúng ta không hề có chuẩn bị. Hơn nữa hiện tại chúng ta chỉ nhìn thấy âm mưu trời lên mặt nước, chúng ta không cách nào thấy rõ dưới mặt nước có cái gì! Mạo hiểm cử binh đối đầu với chúng, chẳng nhanh chóng thoát ly chiến trường! Đây là ý kiến của bá tước Giả Thiên Tường cùng đội trưởng Vương Thụy."

Tiền Bất Ly liếc mắt nhìn Vương Thụy, người này vừa có tài năng lại không biết sợ! Vương Thụy cũng không phải là người hèn nhát. Từ việc hắn dẫn đầu đội tuần tra liều chết hủy diệt cầu treo cũng có thể thấy được đảm lược của hắn. Từ ý kiến rút lui mà hắn đưa ra thì có thể thấy được hắn rất cẩn thận, hắn cũng không bị đại công của mình mà choáng váng đầu óc! Tuy quan hàm của hắn thấp nhất, thế nhưng trong mắt Tiền Bất Ly, Vương Thụy là một nhân tài!

Giả Thiên Tường nói tiếp: "Ta giải thích một chút, địa điểm cất giữ vàng, cũng không ở bên trong Tuyết Nguyên thành, cho nên chỉ cần chúng ta có thể bình yên mang theo công chúa rời khỏi nơi này, chẳng khác nào làm thất bại âm mưu của bộ lạc Phi Ưng!"

Bầu không khí trong phòng nghị sự tạm thời yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người Tiền Bất Ly. Đương nhiên, ngoại trừ Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường, ánh mắt của những người khác không thể nói là thân thiện, bọn hắn không thể ngờ rằng vì sao công chúa điện hạ cùng bá tước đại nhân lại tin tưởng người tuổi trẻ kia.

Tiền Bất Ly trầm mặc một hồi rồi nói: "Ở bên trong Tuyết Nguyên thành có bao nhiêu binh lực có thể thuyết phục?"

Giả Thiên Tường nói: "Cộng thêm những kỵ binh trốn về, chúng ta có thể một lần nữa xây dựng một đại đội kỵ binh ngàn người, chúng ta cũng có thể triệu tập đội tuần tra cùng đội canh gác trong thành, chúng ta còn có hơn hai ngàn bộ binh."

"Bọn hắn có kinh nghiệm chiến đấu hay không?"

"Cái này. . . có một bộ phận binh sĩ đã tham gia chiến đấu."

"Một phần là bao nhiêu? Ta cũng cần con số xác thực!"

Thần sắc Giả Thiên Tường có vài phần xấu hổ, lão nói: "Một bộ phận rất ít, thế nhưng ta có thể cam đoan, bộ đội của ta vẫn được huấn luyện vô cùng nghiêm khắc"

Một lần nữa Tiền Bất Ly lại trầm ngâm, lúc này đây ánh mắt của hắn không còn tiếp tục chăm chú nhìn vào sa bàn mà ngược lại nhìn lên trần nhà tới mức xuất thần, có lẽ đang tính toán cái gì đó.

"Quân tình khẩn cấp, mời các hạ không nên chậm trễ thời gian!" Một võ tướng bất mãn với Tiền Bất Ly lạnh lùng nói.

"Đã không còn kịp rồi." Tiền Bất Ly cười nhạt một tiếng, nói: "Ta phản đối đề nghị thứ nhất."

"Vì sao?"

"Tất cả mọi người đều từng trải qua, đó chính là lần đầu tiên của nam nhân đều lông ngóng mà khẩn trương, hơn nữa khả năng cứng rắn không được bao lâu sẽ mềm xuống. . ."

Dù lúc này bầu không khí trong phòng nghị sự vô cùng âm đạm, những tràng cười lớn vẫn vang lên, Giả Thiên Tường dờ khóc dờ cười nhìn Tiền Bất Ly, mà Cơ Thắng Tinh đỏ bừng mặt, đầu rù xuống thấp nhìn mũi chân của mình không nói câu nào.

Thần sắc Tiền Bất Ly lạnh lẽo. Hắn nói: "Ý của ta là, không nên chờ mong những binh sĩ chưa từng trải qua chiến trường! Nếu như quân ta chiếm được thế thượng phong, để cho bọn họ xông lên dẹt hoa trên gấm thì còn có thể, nhưng một khi lâm vào khổ chiến, bọn họ sẽ lập tức tan vỡ! Kinh kỳ cận vệ của bộ lạc Phi Ưng cho dù tổn thất nghiêm trọng, cũng không phải là đối thủ mà binh sĩ không có kinh nghiệm có thể chống lại được, cho nên, chúng ta tuyệt đối không thể đối chiến chính diện cùng bộ lạc Phi Ưng!"

"Về phần cố thủ thành, phương pháp này nhìn thì rất ổn thỏa, trên thực tế là điều nhục cười!" Tiền Bất Ly lắc đầu: "Bọn hắn có thể xây dựng một chiếc cầu treo, có thể xây dựng chiếc thứ hai, tiếp tế của chúng sẽ đứt đoạn không tới vài ngày! Hơn nữa đừng quên bọn chúng đều là kỵ binh, nếu chúng thật sự không còn lương thực, chúng hoàn toàn có thể giết ngựa đỡ đói, chờ bọn chúng vượt qua cửa ải khó khăn, chúng ta sẽ rơi vào thảm cảnh!"

Đúng lúc này, Nhiệm Soái từ bên ngoài vội vã chạy vào, nói: "Điện hạ, bá tước đại nhân! Đồn biên phòng của chúng ta đã phát hiện tiền đội kỵ binh địch nhân! Không bao lâu nữa, địch nhân sẽ tiến tới Tuyệt Nguyên thành!"

Nếu như nói Tiền Bất Ly rất cuồng nhiệt chiến tranh, vậy Cơ Thắng Tinh cũng cuồng nhiệt sùng bái hắn, mỗi lần Tiền Bất Ly nói một câu, Cơ Thắng Tinh đều một mực ghi nhớ tận đáy lòng. Sau khi nghe thấy tin tức bất ngờ, Cơ Thắng Tinh lập tức đã có phản ứng, nàng nói: "Ngài. . . Ngài mới vừa nói không còn kịp, chẳng lẽ ngài đã dự liệu được là sau khi bọn chúng tấn công binh sĩ đóng ở mỏ vàng sẽ tiếp tục tấn công Tuyệt Nguyên thành sao?"

Tiền Bất Ly cười cười, không trả lời Cơ Thắng Tinh mà nói: "Ai có thể nói cho ta biết, tộc trưởng Trát Mộc Hợp của bộ lạc Phi Ưng là hạng người gì?" Nhiều khi, ra vẻ cao thâm so với hùng hồn lại càng có thể khiến cho người khác mơ màng.

Tin tức ngoài ý muốn này đã mang đến chấn động cực kỳ lớn. Đại bộ phận mọi người đắm chìm trong lo lắng đối với tương lai, Giả Thiên Tường là người khôi phục bình tĩnh nhanh nhất. Lão nói: "Trát Mộc Hợp là một người rất có năng lực, hắn đã từng tự xưng là 'Tiểu Càn Long' ! Thế nhưng bộ lạc Phi Ưng vốn sinh ra đã kém cỏi, trải qua. . ."

"Ta không cần nhiều như vậy." Tiền Bất Ly khoát tay áo, nói: "Một chữ! Người dùng một chữ để hình dung Trát Mộc Hợp!"

Giả Thiên Tường nở nụ cười gượng gạo, dùng một chữ để hình dung một người có độ khó rất lớn, Giả Thiên Tường nghĩ một lát rồi nói: "Điên cuồng! Thế nhưng dù thế nào đi nữa ngài đừng tưởng rằng Trát Mộc Hợp là một người cuồng vọng, người này dụng binh quý dị khó dò, nhiều lần giao chiến với các bộ lạc thảo nguyên, nhiều lần đánh bại cường địch, chiếm giữ thượng phong! Mà ngay cả thượng tướng Úy Trì Phong Vân Cơ Chu quốc ta, khi đối mặt với Trát Mộc Hợp, cũng chỉ có thể theo đóng chặt quan ải phòng thủ, không dám ra ngoài thành nghênh chiến."

"Ta biết rõ phải nên làm như thế nào rồi, không phải là một đại danh tướng sao. . ." mắt Tiền Bất Ly sáng rực lên, bất chợt hắn chủ đề: "Ta muốn quyền chi huy! !"

Giả Thiên Tường mỉm cười nhìn Cơ Thắng Tinh, Cơ Thắng Tinh dịu dàng đứng lên, nói: "Ta dùng danh nghĩa trưởng công chúa Cơ Chu quốc, tứ phong Càn. . . Càn. . . Càn tiên sinh là thống lĩnh Tuyệt Nguyên thành! Tất cả quân vụ, toàn bộ do Càn tướng quân quyết đoán! Nếu như người nào chống lại, lập tức trăm không tha!" Xem ra, Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường sớm đã thương lượng xem nên tứ phong cho Tiền Bất Ly như thế nào.

"Ta là Tiền Bất Ly, về sau công chúa điện hạ chỉ cần xưng hô tên ta là được" Tiền Bất Ly cảm thấy rất bất đắc dĩ. Không ngờ tới thế giới này còn phải sử dụng tên cũ của mình, có khả năng không thể sử dụng cái tên Tiền Long rồi, lại không thể tùy tiện đưa ra một cái tên khác.

"Tốt, Tiền Bất Ly? Cái tên này thật có ý tứ." Cơ Thắng Tinh che miệng cười, nói.

Tiền Bất Ly cũng không có tâm tình mà nghĩ tới chuyện đó, lâm trận đổi chủ soái vốn chính là tối kỵ trong quân, nhưng Tiền Bất Ly không thể không làm như vậy. Một chiến dịch quyết định thắng bại sắp diễn ra, ngoại trừ mình, Tiền Bất Ly không tin còn có ai có thể ngăn con sóng dữ này.

"Trong nội thành binh sĩ có sức chiến đấu yếu nhất là đội nào?"

Già Thiên Tường nghĩ nghĩ: "Có lẽ là đội canh gác"

Cuộc đối đáp khá buồn cười, thân là một thống lĩnh quân đội, thống lĩnh sắp sửa chỉ huy chiến dịch, ngay cả lực lượng mà mình nắm giữ cũng không hiểu rõ, còn có thể giành được thắng lợi sao? Trong mắt mấy võ tướng trong phòng nghị sự đều lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

"Đỗ Bình nghe lệnh!" Tiền Bất Ly phát ra mệnh lệnh thứ nhất.

"Có!" Đỗ Bình đứng lên, cho dù trong lòng hắn vẫn không phục, bốn chữ 'Chém ngay không tha' của Cơ Thắng Tĩnh vẫn còn đang quanh quẩn trong phòng nghị sự, hắn cũng không muốn bản thân mình trở thành bia ngắm lập uy của tân thống lĩnh.

"Tiền đội kỵ binh của địch nhân sắp tiến tới nơi, người dẫn theo đội canh gác ra khỏi thành nghênh chiến."

"Ngài. . . Ngài đang nói đùa sao??" Hai con mắt Đỗ Bình tròn thật lớn, gương mặt cũng coi như anh tuấn đã vụn vỡ được không còn hình dáng. Hắn nói: "Ngài để cho ta suất lĩnh đội canh gác nghênh chiến kỵ binh cận vệ? Căn bản là không thể đánh được! Những binh lính đội canh gác chỉ cần chứng kiến bóng dáng kỵ binh từ xa là sẽ lập tức tan vỡ bỏ chạy ngay!"

"Nếu như loại tình huống mà người nói thật sự đã xảy ra, ta sẽ ghi cho người một quân công hạng nhất." Tiền Bất Ly thần nhiên nói.

Đỗ Bình nắm hai đấm tay tới mức trắng bệch, con mắt như ác lang, hung hăng nhìn chăm chăm vào Tiền Bất Ly, sau một lúc lâu, hắn nhổ một ngụm nước miếng xuống mặt đất, sau đó xoay người đi ra ngoài. Chúng võ tướng trong sảnh nhìn chăm chăm vào bóng lưng Đỗ Bình với ánh mắt phức tạp. Mệnh lệnh này căn bản là để cho Đỗ Bình đi chịu chết, dùng đội canh gác đi đối đầu với kỵ binh tinh nhuệ? Điều này có thể làm được sao?

"Chậm đã." Tiền Bất Ly không nhanh không chậm bồi thêm một câu: "Khi đội canh gác chạy tán loạn, ta hy vọng người có thể là người thứ nhất trốn vào trong thành"

"Ta nhổ vào!" Đỗ Bình quay người giận dữ hét: "Ta thà rằng chết trận sa trường, cũng quyết không làm một kẻ nhu nhược!"

"Đây là mệnh lệnh!" Tiền Bất Ly bỏ qua khiêu khích của đối phương.

"Người. . . Ý của ngài là. . . Để cho ta đi dụ địch?" Đỗ Bình cuối cùng đã hiểu ra chút gì đó, từ mà hắn xưng hô cũng chuyển từ 'Người' sang từ "ngài".

"Coi như là thế" Tiền Bất Ly cười cười, nói: "Thế nhưng, ta hy vọng khi đội canh gác chạy tán loạn có thể giống như thật một chút."

"Thế nhưng. . . Chúng ta mai phục ở chỗ nào??" Tuy tâm tình Đỗ Bình đã thư thái không ít, nhưng hắn còn có nhiều nghi vấn nữa.

"Người hỏi quá nhiều" Tiền Bất Ly chuyển hướng nhìn Già Thiên Tường, nói: "Bá tước đại nhân, chúng ta ra ngoài, đi mở mang kiến thức phong thái khinh kỵ cận vệ một chút"

"Nhu ngài mong muốn!" Già Thiên Tường mỉm cười đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Danh tướng cùng mãnh tướng

Đêm khuya, phóng tầm mắt nhìn, cho dù một người có nhãn lực tốt cũng không cách nào nhìn thấy rõ địch nhân đang di chuyển, chỉ có thể trông thấy bóng tối vô biên vô hạn, như có thể nuốt chửng người ta, thế nhưng, âm thanh móng ngựa phát ra càng ngày càng gần. Tất cả mọi người biết rõ, địch nhân đã tới gần mình.

Đỗ Bình dẫn theo hơn bốn trăm tên đội viên đội canh gác bố trí ở bên cạnh sông đào bảo vệ thành, trận thế có vẻ không quá theo quy tắc. Đương nhiên, nếu như yêu cầu những thành viên đội canh gác giống như quân chính quy, xác thực có vẻ hơi có chút ép buộc.

Trong tay các thành viên đội canh gác đều giơ một bó đuốc, bó đuốc phát ra ánh lửa run rẩy, hay nói chính xác là thân thể của bọn hắn đang run rẩy, run rẩy thông qua tay truyền đến bó đuốc, tạo ra từng ánh lửa một trông vô cùng thảm hại.

Con người cũng có những thời điểm có thể quên đau đớn, nhưng không thể quên được sợ hãi, giống như những thành viên đội canh gác này. Bó đuốc run rẩy càng lúc càng mạnh, không ngừng có những giọt dầu rơi trên tay, tuy nhiên không một ai kêu lên đau đớn, ánh mắt các thành viên đội canh gác nhìn thẳng về phía trước, cùng đội, cùng đội cái chết tiến đến.

Nếu như đợi đến lúc nhìn thấy kỵ binh địch mà mới chạy trốn, rất có thể sẽ bị đối phương thừa cơ phá tan cửa thành. Nghĩ tới đây Đỗ Bình xoay người, liếc nhìn phó tướng của mình, viên phó tướng không nói hai lời, quay người điên cuồng về hướng trong thành.

Các thành viên đội canh gác vốn giới hạn chịu đựng đã đạt tới điểm tới hạn, trong nháy mắt đã sụp đổ. Cả một đám thét lên những tiếng kêu kì quái rồi xoay người, bỏ chạy về hướng cửa thành. Bọn hắn biết mình sớm muộn gì cũng sẽ chết, nhưng nếu như không chạy trốn về thì sẽ chết ngay lập tức! Một tắc thời gian một tắc vàng, đạo lý này chỉ thường những người sắp chết mới có thể lĩnh ngộ được.

Đỗ Bình vốn định giả vờ giả vịt hô quát vài tiếng, nhưng trên thực tế tình thế lại không phải do hắn tự mình làm chủ. Hắn chỉ giống như một cọng cỏ non trong cuồng phong, không cách nào tự chủ được, cả người lẫn ngựa Đỗ Bình bị các thành viên đội canh gác cuốn lấy lui về phía sau.

Những bó đuốc rơi trên mặt đất còn đang thiêu đốt, từ trong ánh lửa của bó đuốc, lần lượt những thân ảnh mờ hồ xuất hiện. "Bắn tên!" Tiền Bất Ly lạnh lùng quát to một tiếng.

Nhiệm Soái thoáng sửng sốt, nói: "Đại nhân, địch nhân cách chúng ta còn xa, hay là chờ một chút rồi mới bắn tên"

"Bắn tên! ! !" Tiền Bất Ly giận tím mặt, hai mắt bắn ra ánh sáng lạnh lẽo.

Nhiệm soái cắn răng một cái: "Kỳ quan nghe lệnh, bắn tên!"

Theo từng tiếng dây cung vang lên, mấy trăm mũi tên mờ mịt bay về phía bầu trời đêm.

Ánh mắt Nhiệm Soái lộ ra thần sắc oán hận. Trong suy nghĩ của hắn, công chúa điện hạ đã điên rồi, bá tước đại nhân cũng điên rồi! Rõ ràng lại bỏ nhiệm tên ngu ngốc này làm thống lĩnh! Nếu như từ trên cao bắn xuống, đội địch nhân xông tới gần rồi mới bắn tên, nhiều thì hắn không dám cam đoan, ba lần bắn liên tiếp ít nhất cũng phải tiêu diệt một trăm binh lính địch! Tên ngu ngốc này đang làm cái gì?

Tiếng kèn bỗng nhiên vang lên trong bầu trời đêm, tốc độ của khinh kỵ cận vệ nhanh chóng chậm lại. Trát Mộc Hợp ghim chặt dây cương, con mắt lạnh lùng lợi hại như chim ưng quan sát, đánh giá Tuyệt Nguyên thành.

Trát Mộc Hợp năm nay còn không vượt quá bốn mươi tuổi. Nếu như y nguyện ý cạo sạch râu mép của mình, y là một người còn rất trẻ tuổi, dấu vết của những năm tháng gian nan vất vả cũng không lưu lại trên mặt y quá nhiều. Trang phục của y cùng đám khinh kỵ cận vệ không khác biệt lắm, không biểu hiện về tôn quý của một tộc trưởng, thế nhưng cây cung trên lưng y lớn hơn rất nhiều so với cung của những người khác cùng. Chiến mã của y cũng cao to hơn so với chiến mã của người khác.

"Đại ca! Tại sao dừng lại? Hãy để cho ta đi đánh chiếm cửa thành!" Một tráng hán từ phía sau chạy tới, trên người của hắn toát ra sát khí rất đậm, coi như ở trong băng thiên tuyết địa cũng cảm giác không thấy rét lạnh. Từ trên thân thể bốc ra sương mù nồng đậm, khiến cho tráng hán này thoát nhìn giống như một con dã thú hung hãn.

"Chậm chút." Trát Mộc Hợp lắc đầu. Cửa thành Tuyệt Nguyên thành đã chậm rãi hạ xuống, mấy chục thành viên đội canh gác đội viên bị nhốt bên ngoài cửa thành, bọn hắn điên cuồng dùng tay, dùng chân, thậm chí dùng đầu va chạm vào cửa thành, cảm giác bị người khác vứt bỏ cũng không có gì hay, bọn hắn dùng thanh âm tuyệt vọng mà mắng nhiếc.

Bàn tay Tiền Bất Ly run rẩy không phải vì cảm giác bất nhân. Nếu như hắn có lực chọn khác, hắn cũng không muốn làm như vậy. Bỏ qua tánh mạng của người khác cũng không phải là một việc làm đáng ca ngợi! Nhưng Tiền Bất Ly lại không thể không làm như vậy, bên hắn cho dù xét từ phương diện nào đi nữa thì đều rơi vào tình cảnh xấu. Không dùng kỳ chiêu thì sẽ không có bất kỳ hy vọng nào.

Kỳ thật chính bản thân Tiền Bất Ly cũng đang đánh cược, hắn đánh bạc Trát Mộc Hợp là một đại danh tướng hoặc là một đại mãnh tướng! Nếu như là người thứ hai, không thể nghĩ ngờ gì nữa chính hắn đã đưa ra một chiêu hồ đồ. Đám binh sĩ vốn đã có sĩ khí không cao, dưới ảnh hưởng của tiếng kêu khóc, chửi bậy tuyệt vọng, lại càng giảm đi ba phần! Tiền Bất Ly hít một hơi dài: "Nổi trống trận! !"

Lại là một lượt loạn tiễn phóng tới, bắn tới nơi cách khinh kỵ cận vệ khoảng bốn mươi bước, trên mặt Trát Mộc Hợp lộ ra nụ cười khinh miệt: "Thật sự là miền nam không Đại tướng! !"

"Đại ca, hãy để cho ta mang người đi công thành. Tuy chúng ta không có thang mây, nhưng chúng ta có dây móc! Dùng sĩ bộ lạc Phi Ưng chỉ cần trong tay có dây móc, sẽ không có núi cao nào mà không thể vượt qua!" đệ đệ Trát Mộc Hợp, Niêm Hãn lại đang thỉnh chiến. Phía sau hắn, các tướng sĩ phát ra âm thanh trầm trồ khen ngợi.

"Không cần." Trát Mộc Hợp lắc đầu, nói: "Dọc theo con đường này đã có không ít hài tử không chết dưới tên của kẻ thù mà ngược lại ngã vào trong băng tuyết khiến cho ta rất đau lòng! Người tới, truyền lệnh xuống, lập tức hạ trại!"

"Đại ca! !" Niêm Hãn trách kêu lên: "Tại sao phải hạ trại? Hãy để cho ta mang người đi công thành! Chỉ cần hai lần công kích, ta nhất định đánh hạ Tuyệt Nguyên thành!"

"Niêm Hãn, là một Đại tướng, nhất định phải thấy mầm biết cây!" Roi ngựa trong tay Trát Mộc Hợp chỉ về phía trước, hắn nói: "Ngươi thấy không? Thứ nhất: bọn chúng lại nhốt người một nhà nhốt ở ngoài cửa thành; thứ hai: bọn hắn đã bắn ra năm lượt tên, thế nhưng thậm chí không thể làm bị thương một binh sĩ của ta; Thứ ba: trên thành, cờ xí lộn xộn không chịu nổi, quay trái quay phải; biết rõ những thứ này đại biểu cho cái gì sao? Đại biểu cho tướng trấn thủ Tuyệt Nguyên thành đã kinh hoàng thất thủ!"

"Đây không phải là vừa đúng lúc sao? ! Đại ca, ta chỉ một lần công kích là có thể đánh chiếm Tuyệt Nguyên thành!"

"Ta không muốn lại để cho các hài tử chảy máu vô ích" Trát Mộc Hợp lắc đầu.

Đúng lúc này, mấy chục thành viên đội canh gác ở ngoài cổng thành đột nhiên vừa cởi bỏ quần áo, vừa chạy về phía quân khinh kỵ cận vệ. Xem ra những người này đã có quyết định. Nếu như bị người một nhà từ bỏ, vậy đi đầu hàng địch nhân!

"Kẻ lâm trận phản bội địch, giết!" Tiền Bát Ly lạnh lùng đưa ra xuống một mệnh lệnh.

Trên gương mặt Nhiệm Soái lộ ra thần sắc âm trầm, phản bội địch? Phản bội địch còn không phải bị tên ngu ngốc nhà ngươi gây ra sao? ! Thậm chí còn không thể giết chết một kẻ thù nào, ngược lại trước tiên còn muốn giết người một nhà! Trong mắt Nhiệm Soái ánh lên ánh sáng khó hiểu, giống như hắn đang suy nghĩ để đưa ra một quyết định: "Bắn tên!"

Ở trong tầm bắn tên, dựa vào bia ngắm hai chân di động, nhóm xạ thủ Tuyết Nguyên thành đã có biểu hiện ra tốt, chính là tố chất huấn luyện, chỉ cần một lượt bắn, trong mấy chục thành viên đội canh gác, ít nhất cũng có mười mấy trúng tên, nặng nề ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ai ngu ngốc

Trát Mộc Hợp cất tiếng cười to, đám kỵ binh vây quanh y cũng cười theo, tiếng cười như sóng lớn cuộn lên lâu thành. Nhiệm Soái nắm chặt hai nắm đấm, bị phần mà im lặng. Đám binh sĩ thủ hạ của hắn cũng không khác bao nhiêu so với thủ lĩnh của mình, thậm chí có mấy cung thủ còn âm thầm chảy nước mắt.

Phương thức nâng cao sĩ khí này của Tiền Bát Ly coi như đã hỏng, nhưng Tiền Bát Ly cũng không trông cậy vào sĩ khí để lâm chiến. Trước một lực lượng có ưu thế tuyệt đối trước mặt, sĩ khí ngoại trừ chỉ có thể lưu lại một ánh thơ ca vui buồn lẫn lộn, hoàn toàn không làm được gì cả!

Trát Mộc Hợp quay đầu nói: "Mục Khắc, ngươi đi thông báo trung quân, để cho bọn họ chia làm hai đường, hạ trại tại cửa đông cùng cửa tây Tuyết Nguyên thành."

Niêm Hân sững sờ: "Đại ca, cửa nam thì sao?"

"Cửa Nam? Đương nhiên cửa nam là để cho bọn hắn chạy trốn."

Niêm Hân thoáng gấp gấp hỏi: "Vậy nếu như bọn chúng chạy trốn thì sao?"

"Đây chính là chờ mong của ta!" Trát Mộc Hợp nở nụ cười, nói: "Bọn hắn có thể trốn đi nơi nào? Bọn chúng có thể chạy trốn khỏi khinh kỵ cận vệ của ta sao? Hơn nữa ngươi chớ quên, chúng ta cũng không phải có một mình!"

"Niêm Hân, đánh trận không nên chỉ cầu thoải mái! Chúng ta bôn tập đường xa, không mang theo bất luận khí cụ công thành nào, tuy ta tin tưởng năng lực của ngươi, nhưng ngươi muốn chúng ta phải trả giá một cái giá lớn không cần thiết sao? Sau khi thành bị phá, rất có thể chúng ta còn phải tiếp tục chiến đấu trên đường phố. Đợi đến lúc chúng ta bắt được công chúa, ít nhất chúng ta cũng phải trả giá mấy trăm binh lính, thậm chí tánh mạng của hơn một ngàn dũng sĩ, đây chính là điều không cần thiết!" Trát Mộc Hợp biết đệ đệ mình có tính cách thô tục, nhưng y vẫn hy vọng Niêm Hân có thể lĩnh ngộ được vài điều.

"Ngươi hãy nhìn xem, cờ xí trên đầu thành hỗn loạn, điều này nói rõ là binh sĩ đã rối loạn! Tướng trấn thủ nhu nhược vô năng khiến cho bọn chúng đã mất đi một cơ hội cuối cùng! Binh là gan ruột của tướng, chính là binh hồn, binh sĩ dũng cảm tuyệt không bán mạng cho một chủ tướng nhu nhược vô năng! Cho nên ta dùng biện pháp vây ba bỏ ngỏ một, buộc những binh lính kia phải có lựa chọn, tiếp tục đánh trận, hay là chạy trốn! Ngươi cho là bọn chúng còn có dũng khí tiếp tục đánh trận hay sao?"

Niêm Hân vỗ vỗ đầu của mình, há miệng rộng cười toe toét: "Đại ca, ta hiểu rồi. Đại ca nói là chúng ta căn bản không phải động thủ, chỉ cần dọa cũng có thể khiến bọn chúng sợ hãi mà bỏ chạy sao? !" Niêm Hân là chiến tướng lớn lên ở trên lưng ngựa, tuy tính cách hào phóng, nhưng không đến tình trạng ngốc không có thuốc chữa.

"Không sai! Lúc này đám tiểu tử đã chịu khổ, ta không muốn lại khiến cho bọn họ chịu thêm tổn thất." Niêm Hân cười lạnh lùng: "Tiểu tử! Đốt đuốc! !"

Cùng với một âm thanh chinh tề đáp lại, từng bó đuốc một được đốt lên. Bó đuốc là vật phẩm luôn mang theo bên người của kỵ binh nhẹ thảo nguyên. Chỉ có điều lần này vì mau chóng bôn tập Tuyết Nguyên thành, bọn hắn một mực không đốt đuốc.

Đám binh sĩ trên lâu thành lộ ra ánh mắt sợ hãi, luận quân dung, luận khí thế, đối phương đều vượt xa chính mình, tâm tình tuyệt vọng đang dần lan tràn trong các binh sĩ.

Nhờ ánh lửa, Tiền Bát Ly thấy rõ đối phương đã bắt đầu dựng lều vải, hắn không khỏi thở phào một hơi dài. Lúc này hắn mới phát hiện, lòng bàn tay

mình đã tràn đầy mồ hôi lạnh!

Thành công rồi! Rốt cục thành công hòa nhau một ván! Một mảnh tướng sẽ vì thắng lợi mà không tiếc trả một cái giá lớn, mà danh tướng khi đứng trước một thắng lợi dễ như trò bàn tay, thường thường sẽ cố gắng hết sức để bảo tồn thực lực, Tiền Bất Ly đang đánh cuộc Trát Mộc Hợp không nỡ bỏ kị binh nhẹ cận vệ của mình.

Điều mà Tiền Bất Ly sợ nhất chính là Trát Mộc Hợp phát hiện thủ thành binh sĩ có ý chí chiến đấu sục sôi, như vậy hẳn rất có thể sẽ lựa chọn tiếp tục tiến công. Đến lúc đó coi như hẳn bán hết tất cả các viên đạn, thành công giữ được Tuyệt Nguyên thành, thế nhưng ngày mai sẽ ra sao?

Nhìn chung quanh, rất nhiều binh sĩ, dưới ánh mắt của hắn quét đến, đều cúi đầu, thế nhưng đám binh sĩ vẫn không cách nào che dấu được ý tứ thù hận, Tiền Bất Ly có thể hiểu rất rõ ràng! Tiền Bất Ly nhếch miệng cười gượng gạo, vì sao lại tự mình làm khổ mình? Thực ra không nên quản loại chuyện không có liên quan tới mình như này . . .

Cô đơn lạnh lẽo, sâu tận xương tủy, đây là cảm giác duy nhất vào giờ phút này của Tiền Bất Ly. Tất cả những việc mình làm đều là vì bảo toàn mạng của bọn hắn, thế nhưng đổi lại, mình chỉ nhận được ý thù địch của bọn hắn!

Tiền Bất Ly ngơ ngác quay người, đối mặt với ánh mắt mỉm cười của Cơ Thắng Tĩnh, trong ánh mắt nàng, ngoại trừ tín nhiệm, còn có mấy phần cảm kích. Tiền Bất Ly không biết tín nhiệm của Cơ Thắng Tĩnh đối với của mình được sinh ra từ đâu, từ đâu mà đến, nhưng hắn biết rõ tín nhiệm này là sự thật. Được rồi . . . Coi như là vì nàng. . . . Mà chiến! !

"Chúng ta trở về đi, thời gian không nhiều lắm, nhất định phải mau chóng tìm ra một phương án" Tiền Bất Ly mỉm cười nói với Cơ Thắng Tĩnh.

"Còn có cái gì mà phải thương nghị?" Bởi vì phần hận cực độ, Nhiệm Soái hoàn toàn không có ý che dấu vẻ khinh miệt trong mắt mình. Hắn nói: "Thân là võ tướng, ngày mai ta tử chiến là được!"

"Đó là trách nhiệm của ngươi." Tiền Bất Ly không để ý đến Nhiệm Soái, hắn vẫn đi xuống dưới thành: "Mà trách nhiệm của ta là tìm cách tiêu diệt bọn hắn."

"Ha ha ha. . . . Ta xem ngươi quả thực. . . ." Nhiệm Soái còn chưa dứt lời, hắn đã bị Đổ Binh ở sau lưng đánh cho một khuỷu tay cắt ngang.

"Lão Đổ, ngươi làm gì? ?" Nhiệm Soái cả giận nói.

"Đi theo đi xem thế nào." Đổ Binh nhìn theo bóng lưng Tiền Bất Ly, hắn nói như có điều suy nghĩ: "Sự tình không đơn giản như vậy!"

"Nhìn cái gì? Nhìn người ngu ngốc sao?"

"Hắn mà ngu ngốc? Hắn có thể từ dấu vết để lại mà có thể nhìn ra Cổ Lý An là nội gian, mà ngươi, ta đều không nhìn ra" Đổ Binh cười nghiền ngẫm, nói: "Nếu như hắn ngu ngốc, vậy ngươi. . . . Không phải còn không bằng cả ngu ngốc sao?"

"Ngươi. . . ." Nhiệm Soái vốn đã giận dữ, nhưng hắn chợt phát giác hàm nghĩa trong lời nói của Đổ Binh, ngẩn người. Một người có thể làm Thượng tướng quân, cho dù là tiểu tướng quân, suy nghĩ tự nhiên không thể đơn giản.

"Đi thôi." Một lần nữa Đổ Binh dùng cùi chỏ đụng vào Nhiệm Soái.

xxx

Trong phòng nghị sự, bầu không khí vẫn vô cùng ảm đạm, ngoại trừ Cơ Thắng Tĩnh và Giả Thiên Tường, những người khác căn bản không thể cười nổi. Có ai nhìn thấy những người sắp phải ra pháp trường mà vẫn còn có thể vui vẻ mỉm cười hay sao?

"Bẩm báo!"

"Tiến đến."

Cửa mở ra, Vương Thụy đi nhanh vào trong, nói: "Điện hạ, đại nhân, trinh sát đã điều tra rõ ràng, các cửa đông, tây, bắc đều có quân địch, chỉ có cửa Nam không có. Trinh sát của chúng ta dò xét rất xa, không chỉ nói quân địch, thậm chí cũng không phát hiện trinh sát địch nhân."

Tiền Bất Ly ngẩng đầu lên từ trong vẻ trầm tư suy nghĩ rất sâu, hắn đã quyết định chủ ý. Tuy Tiền Bất Ly ưa thích chiêu thoát hiểm, hắn cũng không đặt tất cả hy vọng lên điều đó, còn lần này, hắn lại không có lựa chọn nào khác! Tồn sức suy nghĩ kẻ sách, mới có thể tranh thủ thời gian nửa ngày. Nếu như hắn vẫn tiếp tục do dự nữa, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Vương Thụy do dự một chút: "Đại nhân, ta thấy bọn chúng dùng phương pháp vây ba bỏ một là muốn cho chúng ta đào tẩu!"

"Nếu như bọn hắn hy vọng chúng ta đào tẩu, chúng ta sẽ bỏ chạy cho hắn xem." Vì đã hạ quyết tâm, thần sắc Tiền Bất Ly nhẹ nhõm không ít. Hắn nói: "Bằng không, ta lo lắng Trát Mộc Hợp sẽ khóc nhè... . ."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Điều binh khiển tướng

Ngoại trừ Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường có thể cười ra tiếng, những người còn lại đều quay mặt nhìn nhau, Nhiệm Soái cũng không khỏi thừa nhận chính bản thân mình đã nghĩ sai. Người trẻ tuổi này tuyệt đối không phải là một kẻ ngu ngốc, mà là một . . . Tên điên! !

"Thế nhưng, ta đoán bọn chúng nhất định phải truy binh."

Nói nhảm! Tất cả võ tướng đều âm thầm lắng một câu trong lòng.

"Có lẽ cần phải phái người đi ngăn cản truy binh. . ." Tiền Bất Ly vẫn còn đang nói nhảm, ánh mắt của hắn xoáy đạo qua một vòng, rơi vào trên người Vương Thụy: "Vương Thụy, ta cho ngươi một trăm người, ngươi đi ngăn cản truy binh."

Vương Thụy sờ lên lỗ tai của mình, hắn cười nói: "Đại nhân, xin ngài lập lại một lần nữa, vừa rồi ta. . . nghe lầm. . ."

"Ta cho ngươi một trăm người, ngươi đi ngăn cản truy binh!"

Vương Thụy ngây người đứng ở tại chỗ. Sao hôm nay lỗ tai mình lại mắc bệnh hả? Hắn ngẩng đầu chứng kiến những người khác, hy vọng có thể nhận được quân lệnh chính thức.

Nhiệm Soái vỗ bàn một cái, đứng lên, nói: "Hoang đường! Ngươi căn bản đang khiến cho người khác đi chịu chết, tại sao ngươi không đi? !"

Rốt cuộc Vương Thụy hiểu rõ, hắn không nghe lầm! Nhìn dáng vẻ mỉm cười bình tĩnh mà ôn hòa của Tiền Bất Ly, Vương Thụy không biết nói cái gì cho phải, hắn chỉ có thể hít vào một hơi thật dài rồi nói: "Đại nhân, ta biết rõ ta mạo phạm ngài. . . Ta có thể tiếp nhận quân lệnh của ngài, nhưng ta không muốn để cho người khác đi theo chịu chết cùng với ta. Tự mình ta đi ngăn cản quân địch. Mời đại nhân yên tâm, chỉ cần ta còn một hơi thở, ta tuyệt đối sẽ không buông tha một truy binh nào hết!"

"Thế nhưng. . ." Tiền Bất Ly vẫn mỉm cười nói: "Ta hy vọng ngươi chẳng những ngăn cản truy binh, còn phải tiêu diệt kỵ binh tiên phong của quân địch! Một mình ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ sao? Ngươi xác định?"

". . . ." Bấy giờ Vương Thụy không thể nói ra bất kỳ lời nào nữa, trong đầu hắn xuất hiện ý nghĩ chỉ muốn tự tử ngay tức khắc ở nơi này.

"Ngươi tới đây." Tiền Bất Ly vẫy tay hướng về phía Vương Thụy, sau đó hắn ghé lỗ tai, thấp giọng nói.

Hiển nhiên lời nói của Tiền Bất Ly đã không uổng phí, thần sắc Vương Thụy dần chuyển từ dờ dẩn thành kinh ngạc, cuối cùng biến thành vui mừng cực điểm, hắn quỳ một gối xuống trước mặt Tiền Bất Ly, nói: "Tuân mệnh! Đại nhân!" Nói xong, Vương Thụy kích động đứng lên, chạy ra phía ngoài.

Tiền Bất Ly cười cười, cuối cùng đã được một người tôn kính sao? Không dễ dàng.... . .

"Đội một chút!" Nhiệm Soái thoáng nín Vương Thụy lại, cướp đoạt lệnh tiễn trong tay Vương Thụy, nói: "Tiểu tử, đừng ngốc như vậy! Hắn cho ngươi đi chịu chết! Hay trả lệnh tiễn cho hắn, để cho chính hắn đi! !"

"Ngươi làm gì. . ." Vương Thụy có hết sức giãy dụa giằng ra, ôm chặt lệnh tiễn vào trong ngực giống như ôm bảo bối. Hắn nói: "Không nên. . . Không nên đoạt đại công của ta! !"

"Đại. . . Đại công?" Nhiệm Soái ngây người.

Vương Thụy thừa cơ thoát ra thân, nhanh như chớp bỏ chạy không còn tung tích.

Đỗ Bình là võ tướng mưu trí nhất của Giả Thiên Tường đang ngồi ở đây, hắn nhìn thấy dáng vẻ đó của Vương Thụy, đầu óc của hắn nhanh chóng xoay chuyển. Chẳng lẽ muốn bố trí mai phục? Không có khả năng! Chiến tranh chính thức không phải là trò đùa!

Cơ Chu quốc có một quyển sách được lưu hành, gọi là " Tam quốc truyện ", bên trong có rất nhiều ví dụ mai phục. Dù binh lực hai bên đối lập cách xa nhau rất nhiều, chỉ cần thiết lập mai phục, dẫn dụ địch nhân tiến vào trong hạp cốc, phục binh từ trên đánh xuống, địch nhân lập tức sẽ tan tác. Thế nhưng những ví dụ này đối với tướng lĩnh chính thức mà nói, hoàn toàn đều rất hoang đường!

Dù là một thống soái rất lỗ mãng, trinh sát trong tay tuyệt sẽ không thấp hơn nửa thành tổng binh lực. Nếu có một đại quân mười vạn người, như vậy trinh sát được sử dụng đi theo trong quân ít nhất cũng có năm ngàn người là ít nhất! Trinh sát ở phía trước sau đại quân, trong phạm vi hai bên cánh hơn mười dặm qua lại như con thoi, bất kỳ dạng mai phục nào mà không thể bị trinh sát phát giác sao?

Trận chiến Quan Độ nổi danh trong lịch sử, cũng không đơn giản như trong sách viết. Hai kiêu hùng giằng co gần suốt một năm trời, quân đội hai bên không ngừng xen kẽ, di động, công kích, không một ai có thể tìm được sơ hở của đối phương! Tháng đến mùa xuân năm thứ hai, Tào Tháo mới bắt được cơ hội, đánh lên thành công hai lần, triệt để hủy diệt tiếp tế của đối phương, cuối cùng đã giành được thắng lợi. Trước đó thì sao? Tào Tháo đánh lên bao nhiêu lần? Lại bị đối phương phát hiện bao nhiêu lần? Tào Tháo đề phòng bị đánh lên bao nhiêu lần? Dựa theo giải thích của " Tam quốc truyện ",

Tào Tháo đợi đến lúc Hứa Du hiển kế, mới bắt được cơ hội, đây cũng là điều rất nực cười! Trước đó, Tào Tháo cùng Viên Thiệu không làm gì sao? Hai quân đội khổng lồ giằng co nhau bên bờ sông, trận đánh so đầu binh lính cơm hay là trận đấu ca hát?

Đỗ Bình mãnh liệt đứng lên, nhìn về phía sa bàn, cho dù theo như trong sách thì hình thức đánh lên Thận Thoại có thể sử dụng được, một trăm người có thể làm được chuyện gì? Còn muốn tiêu diệt quân tiên phong của kỵ binh địch, đây không phải. . . Nói vậy sao? ! Thế nhưng tên khốn Vương Thụy kia luôn luôn rất giáo hoạt, nếu như không nắm chắc, hẳn chắc chắn sẽ không kích động như vậy! Đỗ Bình nghĩ mà đau đầu, hẳn vẫn không thể đoán ra lý do.

"Vừa rồi, ta đã giao công lao lớn nhất cho Vương Thụy rồi." Tiền Bất Ly chậm rãi nói: "Phía dưới. . ."

"Đại nhân, mời giao cho ta!" Không đợi Tiền Bất Ly nói xong, Đỗ Bình đi đến trước người Tiền Bất Ly, dùng chòu mong ánh mắt nhìn Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly cười cười: "Ta giao tất cả kỵ binh cho ngươi, tới đây. . ."

Đỗ Bình ghé lỗ tai của mình tới, thần sắc của hắn hoàn toàn lặp lại thái độ vừa rồi của Vương Thụy, cuối cùng hắn cũng quỳ một gối xuống, nói: "Đại nhân, ngài yên tâm giao cho ta!"

Tiền Bất Ly mỉm cười gật đầu, sau đó đuổi cái lưng mệt mỏi, nói: "Điện hạ, ta nghĩ có lẽ chúng ta nên đi nghỉ ngơi một chút, chuyện ngày mai còn rất nhiều."

"Ta thì sao? Ta thì sao? ?" Nhiệm Soái vội vàng nhảy ra ngoài, mắt thấy Vương Thụy cùng Đỗ Bình mang về mặt vui sướng rồi đi, hắn sững sờ nhận ra điều gì đó. Chẳng lẽ nam nhân này thực sự nắm chắc có thể tiêu diệt khinh kỵ cận vệ bộ lạc Phi Ưng? Chỉ bằng chút lực lượng trong tay mà có thể tiêu diệt khinh kỵ cận vệ sao ?

Tiền Bất Ly giả bộ rất kinh ngạc nói: "Ngươi muốn cái gì?"

"Lệnh tiến..., đại nhân! !" Đây là lần đầu tiên Nhiệm Soái xưng hô Tiền Bất Ly là 'Đại nhân' .

"Ah!" Tiền Bất Ly thò tay rút ra một lệnh tiễn, ném cho Nhiệm Soái, nói: "Cầm đi."

Thế nhưng khi Nhiệm Soái vui vẻ, phấn khích cầm lấy lệnh tiễn, Tiền Bất Ly lại chuyển hướng sang Cơ Thắng Tĩnh, nói: "Điện hạ, chúng ta đi thôi."

"Đại. . . Đại nhân!" biểu lộ của Nhiệm Soái lại từ cao hứng biến thành si ngốc.

"Cái gì? Không phải đã đưa lệnh tiễn cho ngươi rồi sao?"

"Thế nhưng. . . Ngài. . . Ngài còn không ban mệnh lệnh cho ta.... . ."

"Ah, thì ra ngươi muốn mệnh lệnh à?" Tiền Bất Ly làm bộ như sao ngươi không nói sớm. Hắn nói: "Thế nhưng, ta biết rõ ngươi có ý kiến đối với ta, ta lo lắng ngươi không phục tùng mệnh lệnh của ta"

"Sao như vậy được? Đại nhân!" Nhiệm Soái gấp đến độ vỗ đầu bứt tai, hắn nói: "Quân nhân phải làm theo lệnh! Ta cam đoan phục tùng mệnh lệnh! !"

"Thật sự?"

"Ta thề!"

"Tới đây. . ."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Gian khổ của tướng

Ánh sáng ban mai mờ mờ, Trát Mộc Hợp đã nhảy xuống từ trên giường mềm, mặc chỉnh tề, bước đi ra ngoài soái trường.

Là một đại danh tướng, tộc trưởng bộ lạc Phi Ưng, y vô cùng phong quang. Uy thế của y còn khiến cho vô số người hướng tới! Đáng tiếc đại đa phần người trong thiên hạ có ánh mắt thiên cận, điều mà bọn hắn có thể thấy chỉ là mặt ngoài danh tướng, lại nhìn không tới sự gian khổ của danh tướng.

Trát Mộc Hợp thức dậy sớm hơn so với tất cả binh sĩ, đi ngủ muộn hơn so với tất cả binh sĩ. Khi công kích quân thù, y xông lên trước ở chỗ xung yếu, lúc rút lui y phải ở lại phía sau phòng thủ! Khi các binh lính của y uống rượu ngon, tận tình ca múa, y lại đang ngồi suy nghĩ hướng đi của quân đội; khi binh lính của y ôm tiền tài giành được, ôm nữ nhân giành được mà hưởng phúc, y lại đang tự hỏi xem cần phải làm gì để binh an mạng đảm hải tử về nhà!

Có thể làm cho cả bộ lạc Phi Ứng khăng khăng một mực đi theo, Trát Mộc Hợp không chỉ dựa vào trí tuệ, càng không phải là dựa vào sức mạnh, mà bằng vào một loại tình cảm, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu! Rất nhiều thượng vị giả đều biến những lời này thành lời hứa hẹn dối trá, nhưng Trát Mộc Hợp làm được, y chưa từng để cho các hải tặc của mình thất vọng.

"Đại Hân !" Một kỵ mã trinh sát từ đằng xa chạy như bay đến: "Đại Hân ! Tuyệt Nguyên thành có gì đó không đúng, hình như tất cả đều bỏ chạy." Một thủ lĩnh bộ lạc không có tư cách được người khác xưng là 'Đại Hân ', điều này sẽ bị những bộ lạc khác ghen ghét, nhưng các tướng sĩ bộ lạc Phi Ứng tin tưởng vững chắc, vua của bọn hân nhất định sẽ dẫn đầu bọn hân nhất thống thảo nguyên, gọi sớm vài năm hay gọi muộn vài năm không có gì khác nhau.

Trong mắt Trát Mộc Hợp lóe lên ánh sáng long lanh, y vội hỏi: "Vậy đã tới kiểm tra cửa nam chưa?"

"Vừa mới kiểm tra, trên mặt tuyết ngoài cửa Nam để lại không ít dấu vó ngựa, Lặc Mẫn đại nhân nói ít nhất có ngàn kỵ binh!"

"Chạy trốn rất nhanh." Trát Mộc Hợp cười ha ha nói: "Thối kèn!"

Cùng với tiếng kèn vang lên, đám kỵ kỵ cận vệ vô cùng nhanh chóng chui ra từ trong lều vải của chính mình, nhảy lên yên ngựa. Thời gian không dài, một đội kỵ binh tinh nhuệ dề dề sát khí lập tức ra hiện tại trong đất trời.

Bên trên lâu thành Tuyết Nguyên thành lặng yên không một tiếng động, đặc biệt cò xí cấm ở lâu thành, đón gió bay múa, còn có mấy bó đuốc lẻ loi tro troi đang cháy.

Trát Mộc Hợp phát phát tay, một bách nhân đội bên trái rời khỏi đơn vị chạy như bay ra ngoài, xông về Tuyết Nguyên thành. Khi bọn hân vọt tới chỗ còn cách Tuyết Nguyên thành hơn hai trăm mét, bắt đầu chạy nước rút theo tuyến nghiêng, sau đó tất cả dồn dập tháo trường cung của mình, giương cung còi tên, bắn về phía lâu thành.

Không có bóng người, cò xí chính là mục tiêu.

Sau khi một lượt tên, bên trên Tuyết Nguyên thành còn không có bất kỳ phản ứng nào.

Một lần nữa Trát Mộc Hợp phát phát tay, một bách nhân đội phía bên phải rời khỏi đơn vị, bọn hân không chọn cung, lấy trường tác từ trong túi đeo bên người, khi vọt tới gần tường thành, một trường tác mảnh dài hẹp rời khỏi tay, bay tới đập mạnh lên trên tường thành.

Tường thành Tuyết Nguyên thành cũng không cao lắm, ít nhất có nửa số trường tác đều chụp trúng vào mục tiêu, mười mấy trường tác quần lên tường thành. Những kỵ binh không có dây trong tay lập tức xuống ngựa chuẩn bị dây tiếp theo. Những kỵ binh đã có dây thừng trong tay, nhảy khỏi yên ngựa, leo lên lâu thành.

Trong chớp mắt, mười mấy chiến sĩ liền trèo lên lâu thành. Bên trong Tuyết Nguyên thành còn không có phản ứng, thỉnh thoảng truyền đến một tiếng trẻ mới sinh khóc nỉ non, nhưng lập tức đã cắt đứt.

Đội trưởng Bách nhân đội quay đầu hướng về phía đại quân, giơ tay ra hiệu, sau đó mang theo mấy người lính đi đến trước bánh xe, chuyển động bánh xe, kéo cửa thành lên.

Trát Mộc Hợp mang theo kỵ kỵ cận vệ từ từ bước vào Tuyết Nguyên thành. Nhìn xem cảnh vật chung quanh, Trát Mộc Hợp không khỏi lắc đầu đầy khinh miệt, y không thể giải thích vì sao loại người ngu xuẩn nhu nhược này có thể ngồi trên vị trí thống lĩnh? Nếu như bỏ thành chạy, ngay cả trục quay cũng không hủy diệt, nội thành cũng không có người nào kiểm chế. Chẳng lẽ hân không biết là để lại một đám tử sĩ, sẽ khiến cho hy vọng chạy trốn của mình tăng lên vài phần sao? Ủ . . . loại người nhu nhược này có khả năng cũng không quan tâm tới công chúa? Trong đầu Trát Mộc Hợp lập tức xuất hiện ảo tưởng công chúa ngồi ở trên mặt tuyết gào khóc khóc lớn, khoe miệng hiện ra một nụ cười quái dị.

"Lặc Mẫn."

"Có."

"Đêm qua ngươi khổ cực, mang theo quân mã bản bộ của ngươi lưu thủ Tuyết Nguyên thành, vừa vận tu chỉnh một chút."

Lặc Mẫn, người đã chạy thật nhanh một đoạn đường dài trinh sát một đêm, lộ ra dáng vẻ vui mừng tươi cười không kìm được, hân nói: "Tuân mệnh, Đại Hân !" Tuy tất cả tài vật mà hân vơ vét được ở trong thành đều phải giao cho Đại Hân thống nhất phân phối, nhưng nữ nhân bắt được trong thành thì hân có quyền chọn lựa đầu tiên. Mỹ nữ miền nam từ trước đến nay chính là ước mơ của dũng sĩ thảo nguyên, không có uống công khổ cực một đêm!

"Tiểu tử, ngươi rất gặp may mắn!" Niêm Hân vỗ vỗ vào người Lặc Mẫn, sau đó thấp giọng nói: "Để lại cho ta mấy cô nàng xinh đẹp. Bằng không, Lão Tử trở về tìm ngươi luận võ!"

"Đó là nhất định được, đó là nhất định được." Lặc Mẫn lộ ra nụ cười gượng gạo. Toàn bộ bộ lạc Phi Ứng đều không ai dám trêu chọc vào gã này, đương nhiên phải nể mặt, còn nói cái gì mà luận võ? Còn không phải là bị ngươi đánh sao?

"Niêm Hân."

"Có." Niêm Hân lập tức thu nụ cười dâm dề, gã là người mà không ai dám trêu chọc, nhưng trong đó cũng không bao gồm ca ca của gã, ca ca của gã chính là thần của bộ lạc!

"Người dẫn đầu một đội một ngàn người làm tiền phong, cho người thêm bốn bách nhân đội làm trinh sát, cẩn thận một chút."

"Tuân mệnh!" Niêm Hân cao giọng nói, bất chợt gã lại hạ thấp giọng nói: "Đại ca, vậy công chúa. . ." Niêm Hân đang thử dò xét ca ca của mình xem có ý kiến gì đối với công chúa hay không. Gã này cũng không phải là kẻ rất ngu ngốc.

Trát Mộc Hợp cười mà như không phải cười nhìn Niêm Hân nói: "Đây không phải là tâm nguyện của người sao?"

"Đã biết, đại ca." Niêm Hân cười ha hả, nói: "Tiểu tử, đi theo ta!"

Niêm Hân xung trận ngựa lên trước, mang theo kỵ binh hùng dũng, xông về trước.

Trát Mộc Hợp dùng một loại ánh mắt gần như cung chiêu nhìn theo bóng lưng Niêm Hân. Cho tới bây giờ y vẫn không coi trọng nữ sắc, ngoại trừ giấc mộng nhất thống thảo nguyên sâu trong đáy lòng, thậm chí nhất thống toàn bộ đại lục, những vật khác đối với Trát Mộc Hợp mà nói thì có cũng được mà không có cũng không sao.

"Trung quân tiến lên!" Theo mệnh lệnh của Trát Mộc Hợp, mấy ngàn con chiến mã theo đội ngũ chỉnh tề, bộ pháp nhẹ nhàng tiến về phía trước. Trung quân cùng tiền phong không giống với nhau. Tốc độ của bọn hắn không thể nhanh cũng không có thể chậm, mặc kệ là thời điểm nào đi nữa, bọn hắn đều phải cam đoan có thể lực sung túc để bất kỳ lúc nào cũng có thể chém giết cùng quân địch.

※※※

"Sợ hãi sao?" Tiền Bất Ly cười hỏi Cơ Thắng Tinh, hắn cũng không rời khỏi Tuyệt Nguyên thành. Nếu như kế hoạch thành công, kẻ thù ngoài thành sẽ không thể lại cấu thành uy hiếp, trái lại nội thành mới nguy hiểm!

"Không sợ." Cơ Thắng Tinh trả lời dứt khoát: "Thế nhưng, đáng thương là những bình dân. . ."

"Không có biện pháp nào khác, chúng ta cần có thời gian." Thần sắc Tiền Bất Ly cũng có vài phần âm trầm: "Nếu như xung đột quá sớm, dẫn dụ Trát Mộc Hợp trở lại, toàn bộ chúng ta đều phải chết, mà những bình dân vẫn không thể chạy thoát vận mệnh của mình." Tiền Bất Ly phán đoán Trát Mộc Hợp tuyệt sẽ không đợi đến lúc tìm kiếm toàn thành xong mới rời khỏi Tuyệt Nguyên thành, Giáp Tích quan chỉ cách Tuyệt Nguyên thành có hai trăm dặm, đợi đến khi viện quân tới mới tiến tới đó thì bọn chúng sẽ gặp phiền toái, bắt được công chúa mới là mục tiêu hàng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vũ khí

Hai con mắt Lặc Mẫn che kín tơ máu lóe ra ánh sáng màu đỏ. Tơ máu là vì mấy ngày liền khổ cực mệt mỏi, ánh sáng màu đỏ là vì cao hứng, hắn phảng phất thấy được trắng nõn da thịt của mỹ nữ miền nam đang khóa thân, khóc lóc đau buồn, di chuyển ở bên dưới häng mình.

Thế nhưng Lặc Mẫn cũng không thể cao hứng được lâu, cao hứng dần dần biến thành tức giận, đập phá cửa từng nhà, lục soát từng nhà. Mười ngôi nhà trong Tuyệt Nguyên thành thì chín cái bị lục soát tới mức không còn hình dạng, thế nhưng người tìm ra phần lớn là lão nhân, tiền bạc tìm được cũng cực kỳ có hạn. Về phần mỹ nữ miền nam. . . Hắn không gặp một người nào, chỉ thấy mấy lão thái bà miền nam.

"Giết! Giết cho ta!" Lặc Mẫn tức giận gầm rú. Theo tiếng kêu thảm thiết vang lên, trên mặt đất xuất hiện hơn mười thi thể bị tàn phá.

Loại chênh lệch lớn như này không phải có thể dễ dàng chấp nhận được. Lặc Mẫn chẳng những muốn thỏa mãn dục vọng của chính bản thân mình mà hắn còn muốn tìm chút lễ vật gửi cho từng thiên phu trưởng. Nhất định phải có quan hệ tốt với các đồng liêu, nếu không thì không thể biết rõ lúc nào bản thân mình sẽ bị người khác hãm hại! Hắn còn nhớ rõ lần trước đó tàn sát hàng loạt dân trong thành, Niêm Hân đại nhân đã tặng cho mình hai tiểu nha hoàn, tuy đại tiểu thư xinh đẹp bị chính Niêm Hân hưởng dụng, nhưng Lặc Mẫn cũng rất thỏa mãn. Hiện tại phải làm sao? Chẳng lẽ đưa cho Niêm Hân đại nhân mấy lão thái bà miền nam sao? Trời ơi. . . Tên kia nhất định sẽ xé xác mình thành mảnh nhỏ!

"Thất thần làm gì? Chia làm hai đội, đi tìm kiếm cho ta! Lục soát! Lục soát!" Lặc Mẫn liên tiếp quát roi vào tên thân binh đứng trước mặt mình, điên cuồng kêu lên.

"Tuân mệnh, đại nhân!" Tên thân binh bị đánh vội vàng phân ra một đội nhân mã, đi về hướng tây lục lợi.

Không đúng! Buổi sáng chính mình đi kiểm tra tình hình ngoài cửa Nam, người chạy trốn phần lớn là kỵ binh, dấu chân người không nhiều lắm, nhiều nhất không thể vượt qua một nghìn người! Tuyệt Nguyên thành tuy không lớn, không đến mức chỉ có một nghìn người chứ? Bọn chúng nhất định đang ẩn nấp! Ủ. . . Có lẽ là bởi vì tin tức công chúa muốn bỏ thành chạy trốn ra ngoài, cho nên những dân chúng đều trốn vào một nơi nào đó.

Lặc Mẫn lại bắt đầu hưng phấn. Điều đáng tiếc là, khi hắn đang đắm chìm trong dục vọng cá nhân, Lặc Mẫn hoàn toàn không ý thức được tin tức mà

mình suy đoán trọng yếu đến cỡ nào! Số lượng bộ binh Cơ Chu quốc vượt xa kỵ binh, nếu như chỉ có một nghìn bộ binh bỏ chạy, số bộ binh còn lại đang ở nơi nào? Huống chi phán đoán của hắn đã sai, tất cả bộ binh Tuyết Nguyên thành đều không rời khỏi thành. Dấu chân ngoài thành là do Tiền Bất Ly phái người cố ý giẫm mà tạo thành, sau đó lại dùng xe trượt tuyết chở từng nhóm quay về thành. Về phần dấu vết ở chỗ xa hơn, đều các nhánh cây buộc sau đuôi ngựa quét rối loạn.

"Các tiểu tử, những tên đáng chết kia nhất định giấu ở địa phương nào đó!" Lặc Mẫn kêu lên: "Tìm kiếm cho ta, cẩn thận lục soát! Tìm ra để thưởng tốt Đại Hân sẽ trọng thưởng!"

"Ừ. . . ." Các binh sĩ phát ra những âm thanh ư ờ ời, ừ ừ. Điều này cũng không thể trách bọn hắn, chạy thật nhanh một đoạn đường dài sau đó lại trình sát cả đêm, ngay cả tướng quân Lặc Mẫn đây vũ dũng cũng vô cùng mệt mỏi, huống chi là bọn hắn? ! Thế nhưng vì khen thưởng, bọn hắn vẫn có thể miễn cưỡng giữ vững tinh thần.

Tiền Bất Ly có ưu thế là tầm nhìn lâu dài. Từ trong những trận đánh điển hình ở mấy ngàn năm qua, hắn đã thu được kinh nghiệm tràn đầy như biển. Hơn nữa Tiền Bất Ly còn hiểu rất rõ tính cách con người! Những người có bản tính trời sinh là cướp đoạt, một khi không lục soát không được những đồ vật có giá trị, bọn chúng sẽ nghi ngờ, cho là mình lục soát quá qua loa, bỏ lỡ thứ tốt. Tốc độ tìm tòi của bọn chúng sẽ càng ngày càng chậm, càng ngày càng cẩn thận. Chờ tới khi bọn chúng lục soát đến bên thành bên kia, thời gian nhất định đã rất lâu, lâu đến mức cho dù Trát Mộc Hợp chấp cánh cũng không thể bay trở lại!

Tiếng ồn ào dần dần tới gần. Thình thoảng vang lên một chàng tiếng cười cuồng bạo chói tai, tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết, còn có tiếng thét chói tai của nữ nhân. Binh sĩ thủ hạ của Lặc Mẫn càng ngày càng hưng phấn, bọn chúng phát hiện mỗi lần đập phá một ngôi nhà ở bên cạnh thành, đều có thể chứng kiến mười mấy dân chúng, mang theo bao đồ vật lớn nhỏ khóa đứng tùm tùm với nhau. Thiên phú trường đại nhân thật sự sáng suốt! Rõ ràng có thể đoán được nơi bọn người kia ẩn núp.

Phịch một tiếng, căn phòng nơi Tiền Bất Ly đang ẩn núp cũng bị người đá một cước văng ra, hai binh sĩ đi vào bên trong nhìn thoảng qua, chảy nước miếng, khoe miệng lấp bắp: "Người. . . người tới! Nơi này có thật nhiều đàn bà! Trời. . . đàn bà Xinh đẹp!"

Tuyết Nguyên thành nổi tiếng về mỏ vàng, mỏ vàng mang đến nghề phụ chính là các cửa hàng đồ trang sức trong toàn thành, vậy đứng thứ hai là cái gì? Thanh lâu! !

Tiền Bất Ly tìm mười kỹ nữ dung mạo xuất chúng, cho các nàng ăn mặc quần áo diễm lệ, đứng nép vào tại góc tường. Tình cảnh đối với Tiền Bất Ly mà nói thì không có bất kỳ tác dụng nào, nhưng đối với đám 'Dã thú' kia mà nói, hiệu quả không gì có thể so sánh được.

Mười mấy người lính lão đảo xông vào, lách vào cửa ra vào, con mắt trừng trừng, nhìn chằm chằm các kỹ nữ đang run rẩy. Bọn chúng không chú ý tới, nơi này vốn là một gian phòng lớn, bị hai hàng rèm vải màu đen ngăn lại thành một căn phòng hẹp dài, hiện tượng khả nghi như vậy mà cũng không chú ý. Điều này nói lên, binh lính thì chỉ có thể là binh lính!

Cánh cửa không thể chịu được một lực lớn đè ép, 'Ầm' một tiếng, cánh cửa sụp xuống, âm thanh này đã khiến cho các binh sĩ tỉnh táo lại, bọn chúng kêu lên những tiếng kì quái rồi vọt vào trong phòng, giang hai tay. Thế nhưng nghênh đón bọn chúng cũng không phải là thân thể mềm mại tuyết trắng, mà là một tiếng quát khê lạnh như băng: "giết!"

Mấy chục mũi thương nhọn từ bên trong rèm vải đâm ra như tia chớp, mười mấy binh sĩ bộ lạc Phi Ưng căn bản không kịp phản ứng, đã bị đâm thành cái sàng.

Hai binh sĩ bộ lạc Phi Ưng bởi vì cánh cửa sụp xuống nên té lăn trên đất may mắn thoát khỏi vận mệnh, bọn chúng quá sợ hãi, vùng lên muốn chạy đi ra ngoài, 'Phụt' 'Phụt' hai tiếng, hai chiếc Phi Dao chuẩn xác đánh trúng vào cổ bọn chúng, ngay sau đó mấy binh sĩ cầm trong tay trường kiếm từ phía sau rèm vải vọt ra, bổ đám binh sĩ bộ lạc Phi Ưng ngã xuống đất.

"Các người bảo vệ công chúa." Tiền Bất Ly đi ra ngoài từ sau rèm vải, trong tay của hắn vuốt vuốt một cây tiểu đao. Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, cây đao của Tiền Bất Ly cũng không phải Phi Dao, mà là dao ăn. Ở các nước như Anh Quốc, La Tư Đế Quốc, Châu Mỹ hợp chúng quốc đều phổ biến lưu hành dao ăn, Cơ Chu quốc cũng có không ít quý tộc ưa thích đồ chơi này, thế nhưng dao ăn ở trong tay Tiền Bất Ly lại đã thành Phi Dao trí mạng.

Đây là phương pháp xử lý không có cách nào khác, cũng cần phải có vũ khí chứ? Tuy Tiền Bất Ly bắn tên, nỏ quân dụng cũng chơi rất khá, nhưng đối mặt với điều kiện đơn sơ như này, thậm chí hy vọng có trường cung cũng không thành, trong lòng Tiền Bất Ly đều không có một điểm manh mối nào, vũ khí trong tay dùng để bảo vệ tánh mạng, không thể qua loa được!

Dùng trường kiếm? Thật sự là ý kiến hay! Tiền Bất Ly đã từng học Thái Cực Kiếm Pháp từ ông nội của mình. Đáng tiếc, ngoại trừ Trương Tam Phong trong truyền thuyết, có mấy người có thể sử dụng Thái Cực Kiếm Pháp giết người?

Dùng thương nhọn? Nên cho Tiền Bất Ly một thanh xà beng sắt thì hơn. . . . Như vậy hắn cố gắng thì cũng có thể nện chết một hai người.

Tính đi tính lại, Phi Dao là lựa chọn duy nhất của Tiền Bất Ly!

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nỗ mạnh

"Bất Ly, ngươi cần thận một chút." Cơ Thắng Tinh cũng nhắc rèm vải lên, đi ra ngoài. Trong tình cảnh nguy nan trước mắt, tình cảm giữa người với người phát triển đến độ rất nhanh chóng, Cơ Thắng Tinh gọi một tiếng 'Bất Ly' rất tự nhiên.

"Ta biết rõ." Tiền Bất Ly mỉm cười gật đầu.

Ngay khi Tiền Bất Ly mặt đối mặt cùng công chúa, giây phút trầm mặc ngăn ngui, một giọng nói không hợp thời vang lên: "Hừ! Chết đi coi như xong rồi!"

Ánh mắt kinh ngạc của mọi người lập tức tập trung đến một người, chứng kiến đôi mắt Kha Lệ tròn tròn, hai tay che miệng mình, vẻ mặt khó chịu. Kha Lệ còn kinh ngạc hơn so với người khác. Tại trong lòng mình nghĩ là tốt rồi, sao lại nói ra vậy?

"Kha Lệ! !" Cơ Thắng Tinh trầm mặt xuống.

"Ah. . ." Kha Lệ nhìn thấy công chúa luôn luôn yêu thương của mình thật sự nổi giận, nàng không khỏi khiếp đảm đi lui về phía sau, gót chân của nàng không ngờ lại bị kẹt trên một tấm ván gỗ, cả người nàng ngã về phía sau, bịch. . .

Lại tới nữa! Tiền Bất Ly thật sự không hiểu vì sao mỗi một lần mình nhìn thấy tiểu nha đầu này, đều sẽ xuất hiện một tình huống ngoài ý muốn. Trước khi tiếng khóc lóc lại vang lên, Tiền Bất Ly vội vàng quay người, hét lớn một tiếng: "Giết ra ngoài!" Hô xong, Tiền Bất Ly đã dẫn đầu xông ra ngoài.

Tiếng chém giết nổi lên bốn phía, đám binh lính bộ binh đang mai phục ào ào chạy ra khỏi phòng, xông về phía binh sĩ bộ lạc Phi Ưng đang kinh hoàng thất thủ.

Đóng quân ở Tuyết Nguyên thành nhiều năm, những binh lính này đều có thân bằng hảo hữu của riêng mình, mặc kệ bọn hắn có cảm thấy thất vọng đối với thống lĩnh Tiền Bất Ly hay không, giờ phút này, bọn hắn đã bị tiếng kêu thảm thiết vang lên bốn phía kích thích khiến hai mắt đỏ một màu máu. Khi chứng kiến những binh sĩ bộ lạc Phi Ưng mang theo quần hoặc là mang theo huyết đao từ trong nhà dân chạy ra ngoài, sự phẫn nộ của bọn hắn càng đạt tới cực điểm.

Mà ngay cả bởi vì sĩ khí sa sút, các thành viên đội canh gác bị Tiền Bất Ly đánh tan biên chế cũng dừng mảnh xông vào tuyến đầu. Bọn hắn đều đang lo lắng cho người nhà của mình. Một khi không có lựa chọn nào khác, chỉ còn cách nhanh chóng giết sạch những cường đạo này, mới có thể bảo đảm an toàn cho người nhà mình!

Bên thành đông, huyết quang bay tán loạn, thành tây cũng như thế.

Bộ chiến thì không thể sử dụng đại phủ, không biết Nhiệm Soái đã kiếm được một cây đồng côn quen thuộc từ nơi nào, côn thể đại khai đại hợp, trước người sau lưng tạo nên một mảng cơn ánh, không chỉ binh sĩ bộ lạc Phi Ưng, mà ngay cả thân vệ của chính Nhiệm Soái cũng không dám tiếp xúc quá gần Nhiệm Soái, sợ bị ngộ thương.

Tướng lĩnh mà có thể từ trong thiên quân vạn mã lấy thủ cấp thượng tướng quân thù như lấy đồ trong túi giống như trong Thần Thoại thì không có ở Cơ Chu quốc, hình như cũng chưa nghe nói qua trên toàn bộ đại lục. Chỉ mới xông qua một con phố, trên người Nhiệm Soái có hơn hai chỗ trúng tên. May mắn thương thế không nặng, tuy côn thể của hắn vô cùng nhanh, nhưng vị trí của hắn vượt lên quá phía trước, luôn luôn có những chỗ không thể chiếu cố.

Thế nhưng khát vọng quyết chiến cực độ khiến Nhiệm Soái càng bị tổn thương thì lại càng dũng mãnh, hắn mấy lần đá văng những thân vệ liều lĩnh nhào lên ôm lấy mình, chuyên hướng xông tới những chỗ có nhiều người.

Thân vệ của Nhiệm Soái, dưới tình huống không thể làm gì, đành phải tuyển chọn mấy thân vệ có cung thuật tốt nhất, bò lên trên nóc nhà, dùng cung tên trong tay yểm hộ Nhiệm Soái. Khi bọn hắn ở trên nóc nhà, quả thực có thể nhanh chóng phát hiện ra tiền thủ có uy hiếp, nhưng bọn hắn cũng là bia ngắm thượng hạng, tiếp tục xông qua một con phố dài, trên người Nhiệm Soái nhiều hơn một chỗ trúng tên, mà thân vệ của hắn đã ngã xuống bảy người.

Sự dũng mãnh của Nhiệm Soái kích phát sĩ khí của tất cả binh sĩ, cuộc chém giết ở thành tây chấm dứt nhanh hơn nhiều so với thành đông.

Mỗi một tướng lĩnh chỉ huy đều có phong cách không giống nhau, hiệu quả chiến đấu cũng trả giá cao cũng không giống nhau. Nếu như đổi thành Tiền Bất Ly, ưa thích chiến thuật tinh binh, hẳn quyết sẽ không làm cho binh lính thủ hạ bình thường của mình hi sinh vô ích. So sánh hai bên với nhau thì đúng là binh lính bình thường thủ hạ của Tiền Bất Ly thương vong vượt xa so với bên Nhiệm Soái.

Chiến tranh vĩnh viễn tàn khốc!

Lặc Mẫn toàn thân đầm máu, dựa lưng vào góc tường của ngõ hẻm cụt, là một con thú bị vây khốn trong cuộc chiến, vệ binh của hắn đã sớm chết hết, chỉ còn lại có một mình hắn. Lặc Mẫn nhớ không rõ mình rốt cuộc đã giết bao nhiêu người, hắn chỉ biết là mình chống đỡ không được bao lâu nữa.

"Ai dám quyết đấu một trận cùng ta!" Lặc Mẫn hét dài một tiếng, trả lời hắn chính là hơn mười cây thương nhọn, Lặc Mẫn vung vẩy gươm tay túm lấy một thi thể làm vật che chắn, tay phải đâm một cái, đâm ngã một binh sĩ Tuyết Nguyên thành.

"Người miền nam các ngươi đều là người nhu nhược!" Lặc Mẫn lại gào hét một tiếng. Dũng sĩ trên thảo nguyên không sợ chết, hắn cần một người có phân lượng để chôn cất cùng với mình, đây mới là nguyên nhân khiêu khích của Lặc Mẫn.

"Tránh ra, ta nghe thấy âm thanh khó nghe như vậy." Phía sau đám người, vang lên một giọng nói hờ hững.

Binh sĩ Tuyệt Nguyên thành nhường ra một con đường, Tiền Bất Ly chậm rãi đi đến.

Lặc Mẫn cẩn thận quan sát người đến, người tới rất tuổi trẻ, mặc trường bào màu vàng nhạt của quý tộc: "Người dám quyết đấu một trận cùng ta sao?" Lặc Mẫn lại rống từ trong cuống họng.

"Người hô cái gì?" Tiền Bất Ly đánh giá Lặc Mẫn từ trên xuống dưới, hần hỏi: "Người là thiên phu trưởng?" Trong khoảng thời gian này Tiền Bất Ly hiểu được không ít tình huống biến chế quân đội của các quốc gia. Theo như tin tức từ khắp nơi truyền đến mà nói, trong thành chỉ có một đội một ngàn người.

"Không. . . Không sai!" Lặc Mẫn chỉ cảm thấy cuống họng mình uất nghẹn, hào khí bùng bùng đều bị chẹn họng trở về. Theo lý thuyết, khi hai dũng giả quyết đấu, hần phải dùng âm thanh mãnh liệt tương tự trả lời mình mới đúng. Lặc Mẫn gào lên: "Người đến cùng có dám hay không?" Khi nhìn thấy binh sĩ Tuyệt Nguyên thành không có ý tứ động thủ, Lặc Mẫn dứt khoát ném nửa cổ thi thể trong tay xuống, hai tay cầm thương nhọn, trừng đôi mắt như mắt sói đe dọa nhìn Tiền Bất Ly.

"Người đã từng chứng kiến thiên uy chưa?" Tiền Bất Ly cười nhạt một tiếng, nói: "Đến đây đi!"

Lặc Mẫn chậm rãi di chuyển thương nhọn trong tay, giờ một tay bắt được chủ thủ bên hông, hần có thể cảm nhận được, người đàn ông trẻ tuổi trước mắt này nhất định có địa vị rất cao, thể nhưng thực lực như thế nào thì Lặc Mẫn không thể nào suy đoán được, bởi vì đối phương thật sự quá trấn tĩnh.

Một bước, hai bước, Lặc Mẫn chậm rãi tiến về phía trước, hần có lòng tin đối với chính bản thân mình. Dù thực lực của đối phương hơn mình rất xa, hần cũng có thể sử dụng biện pháp cực đoan đồng quy vu tận, làm cho đối phương trả một cái giá lớn vô cùng nghiêm trọng. Thiên uy? Hù dọa tiểu hài tử đi, muốn hù dọa dũng sĩ trên thảo nguyên thì chỉ có năm mơ mà thôi!

Ngay khi hai tay Lặc Mẫn dùng sức, muốn bắt ngờ đâm tới, 'Phanh' một tiếng vang thật lớn, đỉnh đầu Lặc Mẫn bị một lực cực mạnh thổi bay toàn bộ, huyết hoa phun ra giống như như suối tuôn, khiến vách tường sau lưng Lặc Mẫn nhuộm thành màu đỏ.

Tiếng nổ mạnh đột nhiên xuất hiện khiến binh sĩ Tuyệt Nguyên thành sợ tới mức không nhẹ, trong đám binh sĩ đứng ở phía trước có mấy người ném thương nhọn xuống đất. Nhiệm Soái chạy đến tiếp viện dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng Tiền Bất Ly: "Thiên uy. . . ." Với một người có bản tính tự phụ như hần mà không thấy rõ Tiền Bất Ly dùng phương pháp gì giết người, đây có thể tính là một đả kích không nhỏ đối với Nhiệm Soái.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Trống trận

Thật là thoải mái, đã bao nhiêu lâu không nghe được tiếng súng rồi nhỉ? Tiền Bất Ly mỉm cười lắc lắc đầu, quay người đi về phía sau, vừa đi hần vừa nói: "Dám đối kháng cùng thiên uy của ta. . . Ha ha, các người chém hần thành thịt vụn cho ta!"

Đám binh sĩ Tuyệt Nguyên thành đồng loạt, thương nhọn trong tay từng đợt rồi lại từng đợt đâm vào thi thể Lặc Mẫn. những binh lính tay cầm trường kiếm căn bản không thể lách vào được. Trong chớp mắt, trên thi thể Lặc Mẫn xuất hiện vô số lỗ thủng.

"Đại nhân!" Nhiệm Soái cung kính chạy ra đón chào, xoay người nói: "Chúng ta thu hoạch toàn thắng rồi!"

Nếu như ta không sử dụng cái gọi là thiên uy, tiểu tử người cũng sẽ không lễ phép đối với ta như này, đúng không? Tiền Bất Ly nhàn nhạt nhìn Nhiệm Soái nói: "Người đi xung quanh thành một chuyến, chinh đồn binh sĩ. Ta đi mời công chúa điện hạ đi an ủi dân chúng."

"Tuân mệnh, đại nhân!" Thăng đến Tiền Bất Ly đi xa, Nhiệm Soái mới đứng thẳng người lên, nhưng ánh mắt của hần thủy chung không rời khỏi bóng lưng Tiền Bất Ly.

Tâm tình Tiền Bất Ly đã khá hơn rất nhiều. Hần biết rõ khi hần không thể bày ra sách lược hiệu quả để đối địch đã sinh ra ảnh hưởng tồi tệ trong những binh sĩ của mình, muốn nhanh chóng, hữu hiệu tiêu trừ ảnh hưởng, chỉ có thể dụng biện pháp thần kỳ của mình.

Thế nhưng Tiền Bất Ly không dự liệu được rằng một phát súng này tạo thành kết quả tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của hần, bởi vì lời đồn đãi sẽ nhanh chóng biến đổi.

"Bọn hần đang hô cái gì đó? Thiên uy?"

"Người cũng không biết? Thống lĩnh của chúng ta có một binh khí gọi 'Thiên uy'! Khi thống lĩnh quyết đấu cùng thiên phu trưởng, chỉ nhẹ nhàng phát phát tay, một tiếng vang thật lớn, đầu của thiên phu trưởng kia đã bị đánh đã bay!"

"Thống lĩnh của chúng ta có một thanh thiên uy ...! Khi thống lĩnh và tên kia quyết đấu, vung tay một cái, một tiếng vang thật lớn, đầu tên kia toàn bộ 'Đã bị đánh đã bay!'"

"Ngươi biết không? Thống lĩnh của chúng ta biết triệu hoán Thiên Lô! ...! Khi thống lĩnh và tên kia quyết đấu, Thiên Lô từ trên trời giáng xuống, oanh một tiếng đã bỏ nát tên kia rồi!"

"Ngươi có biết hay không, thống lĩnh của chúng ta không phải là người bình thường, hắn khoát tay, tia chớp đầy trời. . ."

"Tia chớp đầy trời? Ta như thế nào không thấy được?"

"Đồ lmm! Khi đó không biết ngươi đang núp ở chỗ nào! Lúc quyết đấu, ta đứng sau lưng lão nhân gia ông ta, ta tận mắt thấy đấy! !"

Khi lời đồn truyền về, nghe xong một nửa Tiên Bất Ly rõ ràng không ý thức được lời đồn này là đang đàm luận về chính bản thân hắn. Dù thế nào đi nữa hắn cũng sẽ không cho mình là một 'Lão nhân gia'.

※※※

"Ngừng! !" Niêm Hân vung tay ra hiệu, đội kỵ binh tiên phong đang lao nhanh bỗng nhiên thả chậm tốc độ, Niêm Hân nheo mắt lại, đánh giá dấu vết dưới chân.

Dấu vết lộn xộn trên mặt tuyết đột nhiên chia làm ba hướng, một hướng nối thẳng đến một hạp cốc lớn ở trước mặt, hai hướng khác thì rẽ sang hai bên cạnh hạp cốc.

Niêm Hân phát phát tay, một hán tử tinh anh từ phía sau chạy tới: "Đại nhân."

"Cái này là Lạc Nhật Hạp Cốc?" Niêm Hân chỉ vào hạp cốc trước mắt hỏi.

"Đúng vậy, đại nhân."

"Ngươi thấy thế nào?" Niêm Hân lại chỉ xuống dấu vết trên mặt tuyết, hắn biết mình đầu óc thường xuyên suy nghĩ không nhanh nhạy, cho nên Niêm Hân ưa thích thỉnh giáo ý kiến của người khác. Hắn không cho rằng điều này là mất mặt. Đản độn, u mê đánh thua trận mới thật sự mất mặt!

"Đại nhân, ta xem bọn hắn muốn bố trí trận thế nghi binh, ép chúng ta phải chia ra." Người đàn ông kia suy tư một hồi rồi nói: "Thế nhưng Lạc Nhật Hạp Cốc rất dài, nếu quả thật muốn vòng qua từ hai bên cánh, sẽ mất đi ba ngày đi đường!"

"Ra khỏi Lạc Nhật Hạp Cốc chính là Liên Thành quan?"

"Đạ, đúng vậy, đại nhân, không nhất định là hiện tại công chúa đã tiến vào Liên Thành quan." Người đàn ông kia cười rộ lên đầy vẻ gian tà: "Cho dù công chúa không đi vào hạp cốc mà đi vòng qua thì vẫn phải đi qua Liên Thành quan, chúng ta đi đến chỗ đó đợi là được rồi."

Niêm Hân sờ lên cằm suy nghĩ: "Tiểu nương bị đó mang theo không ít người. Ngươi nói xem cái tên ở Liên Thành quan dám động thủ sao?" Nếu như người ở Tuyết Nguyên thành mà ở chỗ này nghe được câu nói này của Niêm Hân, nhất định sẽ hoảng sợ kêu lên. Thì ra mưu hại công chúa còn có người của Cơ Chu quốc!

"Đại nhân, hắn sẽ không động thủ đâu! Thế nhưng hắn nhất định sẽ ngăn chặn công chúa, đến lúc đó chúng ta động thủ là được."

"Nói có đạo lý." Niêm Hân nhìn hướng về phía trước Lạc Nhật Hạp Cốc, đã có trinh sát chạy vào trong, còn có một số trinh sát xuống ngựa, leo lên trên hạp cốc.

"Vào cốc, chạy chậm chậm!" Cho đến khi trinh sát phát ra tín hiệu không có báo động, Niêm Hân mới ra lệnh, bộ phận kỵ binh nhẹ tiên phong chính tề đi tới hạp cốc.

Lạc Nhật Hạp Cốc rất dài, ban đầu Niêm Hân còn có thể cẩn thận từng li từng tí quan sát bốn phía. Sau khi đi được một nửa, tâm tư của hắn liền bay đến đặt trên người 'Tiểu nương bị' xinh đẹp, hắn bắt đầu không còn tập trung suy nghĩ.

Đúng lúc này, trinh sát phía trước chạy trở về bẩm báo: "Đại nhân! Có mai phục!"

"Mai phục?" Niêm Hân cả kinh, ngẩng đầu quan sát xung quanh, ngoại trừ từng núi tuyết, cũng không có bất kỳ dị thường nào khác.

"Đại nhân, trên đường ở phía trước!"

"Bao nhiêu người?"

". . . . Hơn một trăm người"

"Một trăm người cũng gọi là mai phục? Ngươi ***!" Niêm Hân tức giận trong lòng, quát cho tên trinh sát này một doi da.

Tên trinh sát sợ hãi lui một bước, không dám giải thích, muốn phân rõ phải trái với vị gia gia này là điều không thể thực hiện được.

"Cách nơi này bao xa?"

"Năm dặm."

Niêm Hân đưa tay rút đao ở thắt lưng mình ra, nói: "Chạy chậm chậm, tiến lên!"

Tất cả tiên phong kỵ binh nhẹ lấy vũ khí của mình ra, tiến vào tình trạng báo động, một cổ sát khí bốc lên trời, làm kinh động mấy con diều hâu trên không trung, chúng vội vàng vỗ cánh, bay về phía phương xa.

Niêm Hân nhìn chung quanh, đợi đến lúc ánh mắt của hắn không còn bị màu tuyết trắng trên núi tuyết làm hoa mắt, hắn rốt cục thấy được cái gọi là 'Mai phục'. Thì ra là hơn một trăm người, xếp thành mấy hàng, lẳng lẳng ngăn cản đường đi. Trên mặt tuyết cách bọn chúng không xa, có hai thi thể trinh sát. Có khả năng hai trinh sát này không để một trăm người này vào mắt, muốn chạy đến gần để kiểm tra tình hình thì đã bị giết.

"Cái này là mai phục sao?" Niêm Hân không biết nên khóc hay cười, hắn gầm lên: "Tiểu Tam Tử, ngươi mang mấy người đi tới chơi, ừ. . . để lại mấy mạng cho Lão Tử, đừng giết sạch là được"

Gã con lai gọi là Tam Khôi cười hi hi, thúc dục chiến mã chạy đi, mang theo mấy người chạy vội tới. Khi vọt tới được một nửa đường, hoàn toàn vì khoe khoang, Tam Khôi hạ người xuống bàn đạp ngựa để ẩn thân, sau đó lại lật mình lên từ bên kia, giờ phút này trong tay của hắn đã xuất hiện thêm một cây trường cung. Tam Khôi giương cung cài tên, mũi tên mang theo tiếng rít bắn đi ra ngoài.

Những kỵ binh đi theo sau Tam Khôi cũng bắn mũi tên. Đối với mũi tên thứ nhất, bọn chúng cũng không mong muốn giết địch, mà là vì vũ nhục đối phương, cho nên bọn chúng đều dùng mũi tên bọc đầu.

Ánh mắt Vương Thụy lộ ra vẻ mỉa mai, hắn hét lớn một tiếng, vung dùi trống ở trong tay, nện xuống mặt trống trận ở trước mặt. Đám binh sĩ phía sau hắn cũng hét lớn một tiếng, gõ trống trận.

Người cản đường cũng không có nhiều, chỉ có một trăm người, một trăm chiếc trống trận, như vậy là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tuyết Băng

Cùng với một tiếng trống vang lên kinh thiên động địa, mãnh liệt và điếc tai, như một Cự Thú chiến tranh vô cùng khổng lồ, đang nện bước chân trầm trọng chạy nước rút tới nơi này.

Chiến mã của kỵ binh tiên phong đều trải qua xung phong đao quang huyết ảnh, nhưng lại bị tiếng trống làm cho sợ tới mức trở nên rối loạn. Đám binh sĩ bộ lạc Phi Ưng vừa khẽ quát điều khiển chiến mã, vừa khẩn trương quan sát phía trước.

Tam Khôi hét lớn một tiếng, thế nhưng thanh âm của hắn bị chìm ngập ở bên trong tiếng trống. Người bên ngoài chỉ có thể nhìn hắn há mồm, cắn bản không thể nghe thấy hắn đang nói cái gì, Tam Khôi liên tục cho tay vào túi bên hông chiến mã, tay trái lấp ba mũi tên, nhắm ngay Vương Thụy. Dây cung buông lỏng, ba mũi tên xếp thành hình tam giác bắn ra ngoài.

Chưông kỳ quan sau lưng Vương Thụy chứng kiến đối phương đang ngắm bắn về phía vị trí của mình, biết không hay, hắn vội vàng cầm đại kỳ xuống mặt đất, vọt người lên trước, giang rộng hai tay, ngăn cản trước mặt Vương Thụy.

Ba mũi tên mũi tên chớp mắt là tới, một mũi tên bắn vào mũi chưông kỳ quan, hai mũi tên khác xuyên thấu ngực, đầu mũi tên nhô ra phía sau lưng chưông kỳ quan, thân thể của hắn bị lực của mũi tên khiến hơi lão đảo, nặng nề ngã xuống đất.

Hai chân Tam Khôi kẹp chặt hông chiến mã, thúc giục chiến mã chạy nhanh về phía trước, hắn lại lấp một mũi tên và bắn, binh sĩ ở gần Vương Thụy xông lên trước, ngăn cản trước người Vương Thụy. Tức giận, Tam Khôi dứt khoát ghim chặt chiến mã, lại lấp một mũi tên và bắn. Kết quả lại có một binh sĩ khác nhảy tới ngăn cản mũi tên. . .

Sắc mặt Tam Khôi trở nên tái nhợt, hắn có tiền pháp thiện xạ, nhưng đứng trước một đối phương thấy chết không sờn, dũng cảm, thần tiên mà hắn đầy tự hào lại không thể phát huy được uy lực xứng đáng.

Cổ Vương Thụy nổi lên gân xanh to như một ngón tay, hắn nắm chặt ngón tay tới mức trắng bệch, hai chiếc dùi trống to, một lên, một xuống, toàn lực đập trống trận. Vương Thụy đã không còn điểm xia đến bất kỳ điều gì nữa, hắn có thể chết, nhưng tiếng trống không có khả năng dứt đoạn.

Niêm Hân kinh nghi nhìn về phía trước. Theo lý thuyết, so sánh với hơn ngàn dũng sĩ tinh kỵ nhuệ của gã, hơn trăm người chặn đường quả thực giống như châu chấu đá xe! Thế nhưng khí thế của đối phương lại mượn tiếng trống mà phóng lên trời, thậm chí áp chế sát khí mà các tiểu hài tử của hắn phát ra, Niêm Hân chậm rãi giờ tay lên, chuẩn bị hạ lệnh công kích.

Đúng lúc này, một tầng sương mù mỏng lung tung trong cốc phát lên, thỉnh thoảng còn có bông tuyết bay xuống. Niêm Hân ngẩng đầu nhìn hướng lên bầu trời, bầu trời vẫn nắng ráo sáng sủa như cũ, thậm chí còn không có cả một tầng mây trắng, không cảm giác được một điểm độ ẩm của mặt trời treo trên không trung, gã lãnh đạm quét mắt qua tất cả.

Niêm Hân quay đầu nhìn quanh mọi nơi, ngay lập tức sắc mặt gã từ phon phớt đỏ biến thành sắc mặt tro tàn, một từ ngữ vồn vồn rất xa xôi bất ngờ xuất hiện trong đầu của gã: Tuyết Băng! : "Rút lui! ! Lập tức lui lại! ! !"

Tiếng trống vẫn còn vang, thanh âm của Niêm Hân so sánh với tiếng trống, giống như tiếng thì thầm của côn trùng khi nghe thấy tiếng sấm, ngay cả thân vệ bên cạnh gã cũng không thể nghe rõ tiếng la.

Mặt đất bắt đầu run rẩy, chiến mã là đối tượng đầu tiên cảm thấy nguy hiểm, chúng không chịu tuân theo ước thúc của các binh sĩ, trái đấm phải đung giống như điên, đội ngũ vốn đang chỉnh tề chỉ trong chớp mắt trở nên vô cùng hỗn loạn.

Trên đỉnh núi của mấy ngọn núi tuyết xuất hiện một vòng ngấm đen, vòng ngấm đen này đang chậm rãi mở rộng, giống như một cự nhân đang thoát y. Vô số tuyết đọng găm thết nhanh chóng lao xuống dưới, đầu sóng xoáy lên sương mù tuyết bốc hơi lên tới hơn mười trượng cao, con sóng tuyết vẫn còn chưa lao xuống hạ cốc. Đối mặt với khí thế hủy thiên diệt địa trước mặt, tất cả binh sĩ bộ lạc Phi Ưng giật mình biến thành pho tượng.

Vương Thụy cười điên cuồng một tiếng, quăng đôi dùi trống. Phía sau hàng ngũ của bọn hắn, sớm đã đào trên trăm động giấu binh, đây chính là nơi sẽ bảo vệ tánh mạng của bọn hắn. Tiền Bất Ly chưa từng có thói quen lợi dụng từ sĩ để bán mạng cho mình.

Các binh sĩ nhanh chóng nhảy vào trong động giấu binh của mình, cầm lấy tấm chắn chặn cửa động. Sau trận băng tuyết này chết hay là sống, toàn bộ bọn hắn phải trông chờ vào vận khí của mình, thế nhưng một khi không bị chủ tướng vứt bỏ, các binh sĩ đã cảm thấy hết sức thỏa mãn, mà hình tượng Tiền Bất Ly trong suy nghĩ của bọn hắn cũng trở nên vô cùng cao lớn.

Hoàn toàn trái ngược với các binh sĩ Tuyết Nguyên thành, chính là binh sĩ bộ lạc Phi Ưng, tất cả bọn hắn đã từ bỏ cố gắng, chỉ chờ đợi trong tuyệt vọng, ngay cả chiến mã mà bọn hắn đang cưỡi cũng không hề xông loạn bốn phía.

Niêm Hân nắm yêu đao, yên lặng nhìn con sóng tuyết đập vào mặt. Gã từng tự hào vì vũ dũng vô song, nhưng ở trước mặt sức mạnh của đất trời, một người vũ dũng thì có thể làm được cái gì? Những người miền nam thật sự quá độc ác, rõ ràng cố ý dùng tiếng trống đã dẫn phát Tuyết Băng! Bọn chúng căn bản không xứng được xưng là dũng sĩ, kẻ chỉ biết dùng quỷ kế chính là kẻ nhu nhược! Một suy nghĩ bất chợt xuất hiện trong đầu Niêm Hân, gã đột nhiên nhớ tới ca ca đi theo phía sau mình. Trong thời khắc cái chết sắp tới, Niêm Hân thoáng hiểu ra một điều gì đó, đại ca! Người dù thế nào đi nữa cũng đừng tới! Dù thế nào đi nữa cũng đừng tới! Thế nhưng. . . Đại ca có thể không tới sao?

Yêu đao của Niêm Hân lặng lẽ rơi trên mặt đất, con sóng tuyết khẽ quét qua, bao phủ hoàn toàn mặt đất, không còn mấy dấu vết sinh mạng.

※※※

"Niêm Hân! !" Trát Mộc Hợp trợn trừng mắt như muốn nứt ra, hoàn toàn không để ý ảnh hưởng còn lại của Tuyết Băng vẫn còn cuộn cuộn rơi xuống, y hét lớn một tiếng, ra sức phóng về phía Lạc Nhật Hạp Cốc.

Mười năm trước, mẹ của mình Ô Đức Thuật Lan lúc sắp chết, từng lôi kéo tay của mình dặn dò: "Điều duy nhất mà ta không yên tâm chính là Niêm Hân, đầu chứa đầy nước, nguoi. . . Nhất định phải chiều cố kỹ lưỡng cho hắn. . . ." Nghĩ tới đây Trát Mộc Hợp đau lòng như quấy, ta không chiều cố tốt cho hắn! Ta không chiều cố tốt cho hắn. . . !

Đám kỵ binh Bộ lạc Phi Ưng chế ngự chiến mã đang kinh hoàng, chăm chú đuổi kịp vua của bọn chúng, có đại hãn của mình ở đây, mặc dù muôn lần chết cũng không sợ! Đây là niềm tin của bọn chúng!

Con sóng tuyết đã rất yếu, một lớp tuyết cuộn cuộn xông tới chỉ có một tầng hơi mỏng, thế nhưng tuyết đọng trong hạ cốc rất sâu, Trát Mộc Hợp chỉ vọt lên vài bước, tuyết đọng đã ngập đến eo của y. Trát Mộc Hợp gằn nổi điên thúc dục chiến mã, sóng thì phải gặp người, chết phải thấy thi thể. Y không có khả năng để thi thể Niêm Hân lẻ loi tro bụi ở chỗ này.

Một người trong nháy mắt bị kích động không lý trí sẽ hủy diệt chính mình, một thống soái thì có gì khác?

Khi trung quân bộ lạc Phi Ưng tiến vào Lạc Nhật Hạp Cốc, mười mấy trinh sát đang từ phía sau phi ngựa chạy như điên cuồng, có kẻ đang cố gắng hét sức thổi kèn, có kẻ đang cố gắng hô lớn: "Địch tập kích! Có địch tập kích! !"

Tại chân trời phía sau bọn chúng, một vùng xám xịt đang ép tới, Đổ Binh xung trận ngựa lên trước, xông vào đám kỵ binh ở phía trước nhất, mặt của hắn bối vì vẻ cuồng hưng phấn mà trở nên đỏ bừng.

Chính mình đang đối mặt với khinh kỵ cận vệ bộ lạc Phi Ưng. Đây là một đội quân tinh nhuệ mà ngay cả thượng tướng Ủy Trì Phong Vân của Cơ Chu quốc cũng e sợ tránh không kịp! Nếu như có thể tiêu diệt hết bọn chúng, đó là vinh dự tới cỡ nào? Nếu như có thể bắt sống Trát Mộc Hợp mà nói. . .

Một người tướng lĩnh có thể không tham tiền tài sắc đẹp, nhưng đối với vinh dự thì không thể nào miễn dịch được.

Nhìn chằm chằm vào một trinh sát rút lại phía sau, trên mặt Đổ Binh lộ ra vẻ tàn khốc. Hắn giương cung cài tên, dây cung vang lên, tên trinh sát kia kêu thảm một tiếng, lập tức lăn xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bắn chum

Một bách nhân đội trấn thủ ở bên ngoài Lạc Nhật Hạp Cốc nghe thấy tiếng la, quay đầu nhìn lại, lập tức âm thanh hỗn loạn vang lên, tiếng kèn thê lương vang lên.

Trát Mộc Hợp đã nghe được thanh âm cảnh báo, y giật mình trong lòng, cố gắng trấn định lại tinh thần, sau đó y quay đầu nhìn lại, đã thấy vô số khinh kỵ cận vệ đang lún sâu, gắng sức giãy dụa trong tuyết đọng cao ngất, bị lừa rồi! Trật Tuyết Băng này nhất định là do người miền nam chết tiết tạo ra, đây là liên hoàn kế! Trong lúc nhất thời Trát Mộc Hợp chỉ cảm thấy mất hết can đảm, một cảm giác khuất nhục mãnh liệt cùng nỗi đau mất đi huynh đệ khiến cho cổ họng của y ngòn ngọt. Y há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Đại Hãn !" Chứng kiến 'Thần' trong suy nghĩ của mình thổ huyết, mấy thân vệ liều mạng nhào tới.

Trát Mộc Hợp khoát tay áo, nhắm mắt lại, chờ tới khi y một lần nữa mở mắt ra, thần quang trong mắt y đã đôi chút hồi phục. Trát Mộc Hợp nói: "Truyền lệnh, toàn quân tiến lên! !" Đây là lựa chọn duy nhất của Trát Mộc Hợp, các hải tử của y hiện tại thậm chí còn không thể bắn ra một mũi tên. Trong một trạng thái như này, căn bản chúng không thể đối địch với quân kỵ binh đang gào thét xông tới. Trái lại tiếp tục tiến vào trong cốc thì vẫn còn một con đường sống.

Bách nhân đội ở lại trấn thủ bên ngoài Lạc Nhật Hạp Cốc, dưới sự chỉ huy của Bách phu trưởng, anh dũng xông lên nghênh đón, tuy chỉ dùng một bách nhân đội nghênh chiến, thất bại là kết cục hiển nhiên, Bách phu trưởng cùng Trát Mộc Hợp, không có lựa chọn khác.

Đỗ Bình giương cung cài tên, liếc về phía Bách phu trưởng địch quân, cùng lúc đó, Bách phu trưởng cũng nhắm ngay vào Đỗ Bình, hai mũi tên cùng bắn về phía địch nhân của mình.

Bách phu trưởng có kỹ thuật cỡi ngựa phi thường tốt, hắn lập tức ẩn thân xuống phía dưới bàn đạp, tên bắn của Đỗ Bình bay qua lưng ngựa vừa vặn bắn trúng một gã không may ở phía sau.

Mà Đỗ Bình hoàn toàn dựa vào nhãn lực của mình, dùng trường cung đánh bay mũi tên. "Thật sự có tài!" Đỗ Bình cười nhạt một tiếng, rút ra một mũi tên khác. Bách phu trưởng kia cũng không cam chịu yếu thế, lấy ra một mũi tên lấp lánh. Thế nhưng lúc này, mũi tên của Đỗ Bình bắn ra ngoài trước.

Bách phu trưởng vừa mới bắn mũi tên ra, chiến mã của hắn đột nhiên kêu thảm một tiếng, chân trước mềm nhũn ngã xuống đất. Thì ra Đỗ Bình nhắm bắn mũi tên vào chiến mã. Trong đầu tên Bách phu trưởng hiện ra một câu: "Vô si." Tiếp theo thân thể của hắn bay ra ngoài, trong chớp mắt thân thể hắn bị kỵ mã chạy phía sau che phủ.

Đỗ Bình dùng trường cung đánh bay mũi tên, sau đó thu hồi cung, tháo trường thương của mình xuống, đồng thời hắn ghì cương làm chậm lại tốc độ của chiến mã, hắn đang đợi binh lính của mình theo kịp. Dùng lực lượng một người khiêu chiến một bách nhân đội, thật sự không phải là một ý kiến hay. Huống chi Đỗ Bình thừa nhận hắn không phải một viên mãnh tướng, hắn hy vọng người khác đừng từ: Trí tướng để hình dung về chính bản thân hắn.

Khinh kỵ cận vệ bộ lạc Phi Ưng xem như là thân kinh bách chiến, tuy Bách phu trưởng đã bỏ mình, bọn chúng vẫn phối hợp rất ăn ý, gần nửa số kỵ binh cúi đầu, liều chết vọt tới trước, nửa số kỵ binh khác tức thì thả chậm tốc độ, giương cung cài tên, luân phiên bắn tên, mục tiêu chính là Đỗ Bình.

Biểu hiện của Đỗ Bình có thể nói là thượng thừa. Mắt thấy đối phương bắt đầu kéo cung, hắn đã chuẩn bị kỹ càng, hai chân kẹp chặt hông ngựa, dây cương về hướng khu vực bên cạnh, chiến mã của hắn hí dài một tiếng, mạnh mẽ chuyển hướng phóng về phía bên cạnh, mà trường thương trong tay Đỗ Bình cũng tung bay, hóa thành Đóa Đóa thương hoa, bảo vệ toàn thân của mình.

Đại bộ phận mũi tên đều rơi ở phía sau chiến mã của Đỗ Bình, lẻ tẻ có vài mũi tên bay tới, tức thì từng cái bị thương hoa của Đỗ Bình đánh bay, chỉ có một mũi tên cắm vào trên bờ vai Đỗ Bình, may mắn Đỗ Bình mặc hai tầng giáp nệm, cắm vào thịt không quá sâu.

Binh sĩ Bộ lạc Phi Ưng một lần nữa giương cung cài tên. Ai ngờ mũi tên còn chưa kịp bắn ra, bọn chúng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại. Mấy trăm mũi tên mũi tên từ trên trời giáng xuống, bắn tới trong đội ngũ của chúng. Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết, tiếng ngựa hí vang lên tạo thành một mảng âm thanh hỗn loạn. Đội kỵ binh của Đỗ Bình đã đến, đâu còn có thể cho phép bọn chúng, không coi vào đâu, làm tổn thương chủ tướng của mình.

Đỗ Bình vùng trường thương, hô lên: "Giết! !" Tiếng la vừa ra, hắn đã dẫn đầu vọt vào trận địa địch. Thân là võ tướng, điều đáng sợ nhất chính là từ phía thụ địch. Nếu như chỉ phải ứng phó với phía trước, không lo hai bên cùng đường lui, những binh sĩ bình thường gặp phải hắn, nhất định sẽ không có lực chống đỡ.

"Giết. . ." Đám binh sĩ thuộc hạ của Đỗ Bình cũng hét lớn một tiếng, vùng thương nhọn, xông vào trong đội ngũ kẻ địch.

Trường thương của Đỗ Bình bay múa, hắn càng giết càng hăng, hơn nửa một bách nhân đội nho nhỏ, số lượng cũng vô cùng bạc nhược yếu kém, trong

chóp mắt hấn đã chém giết qua trận địa địch, quay đầu lại nhìn lại, chỉ còn thừa lại mấy địch nhân vẫn còn đau khổ giãy dụa, cũng đã bị biển người thuộc hạ của hấn chìm ngập.

Thật sự không có tí sức lực nào! Đỗ Bình không có cam lòng mà liếm liếm bờ môi, nhìn về phía trước, biển tuyết trong Lạc Nhật Hạp Cốc, vô số đầu người vẫn còn liên tiếp đau khổ giãy dụa, Đỗ Bình bị chọc cười: "Các huynh đệ! Phía trước còn có con cá lớn, giết vẫn còn chưa đã ghiền. Đi theo ta a....!"

Các binh sĩ phát ra tiếng cười vang, hơn ngàn kỵ binh chạy thẳng đến trước miệng hang, hơn ba trăm kỵ binh xuống ngựa, giờ trường thương nhọn hợp thành một thương trận, binh sĩ còn lại kéo dây cung, bắt chập tất cả, bắn tập trung vào trong cốc. Bọn hấn nghe theo mệnh lệnh của Tiền Bất Ly nên đã mạng theo rất nhiều mũi tên, căn bản không lo không có đủ mũi tên để dùng. Mà theo như Đỗ Bình nói: "Lúc nào cánh tay mệt mỏi đuổi không thẳng, lúc đó sự việc coi như xong."

Dưới hiệu lệnh của Đỗ Bình, hơn bảy trăm kỵ binh liên tục biến đổi góc độ Trường Cung, bắn bao trùm lên từng khối đất tuyết này lại đến một khối đất tuyết khác. Những binh sĩ bộ lạc Phi Ưng đang vật lộn, giãy dụa tiến về phía không có tuyết đọng, căn bản không cách nào ngăn cản những mũi tên đuôi lông vũ từ trời rơi xuống. Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, thỉnh thoảng có người dưới con bị phần, dùng trường cung quay lại phía sau bắn, đáng tiếc bọn hấn còn đứng không vững, còn đang bị tuyết đọng cuốn lấy người, đương nhiên sẽ không thể bắn chính xác.

Sau mấy lượt bắn tập trung, Đỗ Bình phát hiện ra vấn đề, binh sĩ bộ lạc Phi Ưng vẫn đang liều mạng tiến vào bên trong Lạc Nhật Hạp Cốc, hoàn toàn làm trái với dự đoán của hấn.

"Đại nhân, chúng ta có cần đuổi theo hay không?" Một viên thiên tướng hỏi.

"Không được." Đỗ Bình lắc đầu nói: "Nếu như truy đuổi vào trong, chúng ta sẽ không có ưu thế."

"Chúng ta phải làm gì?"

"Ta làm sao biết! Thống lĩnh đại nhân nói bọn chúng nhất định sẽ liều chết xung phong ra ngoài. Ai ngờ. . . ." Nói đến đây, Đỗ Bình cười tự giễu mình, bản thân mình cũng quá nghiêm khắc? Dưới sự chỉ huy thống lĩnh đại nhân, bên mình đã giành được chiến tích kinh người, chẳng lẽ mỗi một sự kiện đều phải tính toán vô cùng chuẩn xác sao?

"Người lập tức mạng theo mấy người quay về Tuyết Nguyên thành, báo tin đại thắng ở nơi đây, sau đó hỏi thống lĩnh đại nhân xem chúng ta nên làm như thế nào."

"Tuân mệnh, đại nhân."

Đỗ Bình là một tướng lĩnh ưa thích suy nghĩ. Đồng thời với việc hấn vô cùng khám phục Tiền Bất Ly, một nghi vấn cũng nổi lên trong đầu của hấn, vậy rốt cuộc thống lĩnh đại nhân là hạng người gì? Chẳng biết tại sao mà lại được điện hạ tuyết đối tin cậy, dùng binh lực ở vào một hoàn cảnh xấu mà có thể đại bại khinh kỵ cận vệ bộ lạc Phi Ưng xưng hùng thảo nguyên. Loại thành quả chiến đấu như này, đối với bất kỳ tướng lĩnh nào mà nói, đều là kỳ tích!

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thống lĩnh thần kỳ

"Bầm báo! Lạc Nhật Hạp Cốc đại thắng! Lạc Nhật Hạp Cốc đại thắng! !" Mấy kỵ thám mã từ bên ngoài Tuyết Nguyên thành chạy như bay vào trong thành, phóng thẳng hướng về phủ thành chủ, hưng phấn rống lên một tiếng vang vọng toàn bộ không trung Tuyết Nguyên thành. Tới khi bọn hấn vọt tới cửa ra vào phủ thành chủ, bọn hấn đều đã hô khản cả cổ họng, thế nhưng điều này lại không có chút ảnh hưởng đối với tâm tình của bọn hấn! Bọn hấn ngang ngược đẩy vệ binh đứng gác trước cửa, cổ ngẩng cao nhìn bầu trời: "Bầm báo! Lạc Nhật Hạp Cốc đại thắng. . . ! ! !"

Tuyết Nguyên thành vừa mới trải qua một lễ tắm máu tươi chỉ đắm chìm trong chốc lát rồi đột nhiên bạo phát tiếng hoan hô: "Thiên uy! Thiên uy. . . ." Hiện tại toàn bộ binh sĩ Tuyết Nguyên thành cũng biết thống lĩnh mới của bọn hấn là một nhân vật thần kỳ, chỉ phát phát tay một cái là có thể gọi đến đây trời tia chớp. Đáng tiếc bọn hấn không biết tên của thống lĩnh đại nhân, tạm thời dùng hai chữ 'Thiên uy' để phát tiết hưng phấn trong lòng.

"Ta biết ngay. . . Ta biết ngay. . . ." Một sĩ binh nói năng lộn xộn: "Khi lần đầu tiên ta nhìn thấy lão nhân gia ông ta, ta biết ngay. . . ."

". Vậy sao? Lúc ấy ai còn nói với ta là muốn dùng tên bắn lên, bắn chết 'Người nhu nhược' kia hay sao?" Bên cạnh có người chậm rãi phản bác.

"Người. . . Người. . . Người *** nói hươu nói vượn!" tên binh sĩ bị người nói rõ chỗ yếu, kích động toàn thân run rẩy: "Người dám khinh miệt ta, ta muốn quyết đấu với người!" Kỳ thật hấn cũng không phải vì xấu hổ mà run rẩy, mà là bởi vì sợ, chung quanh có mười mấy người lính đã nghe được cuộc tranh luận của bọn họ, những đôi con mắt như ác lang chăm chú nhìn vào người mình, hấn sao có thể không sợ hãi!

Trước khi thám mã báo tiếp đi vào phủ thành chủ, Tiền Bất Ly một mực ở trong tâm trạng vô cùng lo lắng bất an cùng đợi chờ. Tuy từ sa bàn, hấn đã nhìn ra tình thế của Lạc Nhật Hạp Cốc, đoán được đó là một nơi vô cùng dễ dàng tạo ra Tuyết Băng, do đó hấn đã định ra chiến thuật vây quanh Tuyết

Bằng, nhưng trong lòng hắn cũng không có nắm chắc bao nhiêu phần trăm. Trên chiến trường, luôn sẽ xuất hiện đủ loại ngoài ý muốn! Những lời này không phải Tiền Bất Ly nói, mà là một người tên là Wellington nói.

Trong thế giới trước kia của hắn, danh tướng Âu Châu, Wellington, sau khi đánh đại bại Napoléon tại Waterloo, tham gia tiệc rượu chúc mừng thắng lợi trong từng dùng những lời này để đánh giá chiến tranh vừa mới chấm dứt, Wellington thẳng thắn thừa nhận, tài năng quân sự của hắn kém Napoléon. Sở dĩ ông ta giành thắng lợi chỉ là bởi vì vận khí của ông ta tốt hơn rất nhiều so với Napoléon. Người đời đều cho rằng Wellington khiêm tốn, chỉ có các tướng quân đã tham gia cuộc chiến Waterloo mới hiểu được, Wellington đánh giá đúng trọng tâm cỡ nào.

Tiền Bất Ly lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn thậm chí sai người chuẩn bị một chiếc xe trượt tuyết cho mình. Nếu quả thật chuyện xảy ra đến tình trạng đó, vậy thì phải chạy trốn! Thế nhưng chính mình đang ở trên một thế giới chưa quen thuộc, độ khó rất cao, không bằng mang một người đào tẩu, mang ai? Công chúa? Hay là Giả Thiên Tường? Ủ. . . Còn có Kha Lệ, tiểu cô nương kia ta cũng không nỡ bỏ, mặc kệ . . .

Ngay khi Tiền Bất Ly đang lâm vào thế khó xử, từ xa xa truyền đến tiếng hô ầm ỹ: Lạc Nhật Hạp Cốc đại thắng? Tiền Bất Ly thở phào một hơi dài, hắn vội vàng chạy đến ghế chủ tọa, ngồi xuống, trên mặt lộ ra vẻ yên tĩnh, bình thản. Là một thống soái, tuy trong lòng của hắn cũng rất hưng phấn, hắn phải dùng vẻ tươi cười của mình để nói cho hết thảy mọi người, tất cả cũng không phải ngoài dự liệu, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

"Bẩm báo!" Một viên thiên tướng đẩy cánh cửa ra đi vào trong, quỳ một gối xuống trước mặt Tiền Bất Ly, phía sau hắn chính là Nhiệm Soái, người không kìm được niềm vui mừng, có lẽ đã nghe được tin tức nên cố ý chạy tới: "Bẩm báo! Thống lĩnh đại nhân, Lạc Nhật Hạp Cốc đại thắng! Quân ta thu hoạch toàn thắng!"

"Ừ, ta đã biết." Tiền Bất Ly ngẩng đầu, hồ hững nhìn thiên tướng kia hỏi: "Còn có sự tình khác sao?"

Dáng vẻ bí hiểm khó dò của Tiền Bất Ly thật sự là một biện pháp hù dọa chuẩn mực để hù dọa người khác, viên thiên tướng cúi đầu xuống thấp hơn, nói: "Thống lĩnh đại nhân, trung quân bộ lạc Phi Ưng cũng không lao tới quyết chiến với quân ta, ngược lại thẳng tiến vào trong cốc. Quân ta nhiều nhất chỉ tiêu diệt được một phần ba đội ngũ của chúng, bọn chúng còn có sức chiến đấu, Đồ Bình tướng quân hy vọng có thể nhận được chi thị của đại nhân."

Tiền Bất Ly sững sờ: "Như vậy à? Xem ra ta thật sự đánh giá thấp Trát Mộc Hợp"

Câu nói vô tâm này nói ra lại giống như tiếng sấm nổ tung trong lòng người. Mười mấy viên thiên tướng chạy tới cửa tham gia náo nhiệt, thoáng run rẩy cả người, mà viên thiên tướng báo tin gần như cúi đầu sát tới mặt đất, mà ngay cả trong lòng Nhiệm Soái cũng lật lên động trời sóng biển. Trát Mộc Hợp là người nào? Tung hoành thảo nguyên rất ít khi thua trận, đánh cho thượng tướng Úy Trì Phong Vân của Cơ Chu quốc chỉ dám đóng cửa tử thủ, chẳng lẽ một danh tướng như vậy mà thống lĩnh đại nhân cũng không để ở trong mắt sao? Dùng binh lực rơi vào hoàn cảnh xấu đối kháng Trát Mộc Hợp, lại vẫn dám đánh giá thấp đối phương. . . Trời! !

Từ bên cửa hông đột nhiên vang lên tiếng cười như chuông bạc: "Bất Ly, chúng ta đánh thắng, chúng ta đánh thắng!" thân ảnh Cơ Thắng Tinh vọt vào như gió, nàng còn vui mừng xoay tròn mấy vòng, váy dài tung bay chỗ lộ ra bắp chân trắng như ngọc.

"Khục. . Khục. . ." Nhiệm Soái vội vàng ho khan vài tiếng.

Lúc này Cơ Thắng Tinh mới phát hiện, trong phòng có nhiều hơn mười mấy người. Gương mặt phấn chấn của nàng thoáng cái đỏ bừng, nàng ngượng người nhìn Tiền Bất Ly, không biết nói cái gì cho phải.

"Gâu gâu" Phía sau đột nhiên vang lên tiếng chó sủa. Không trách có người nói con chó nhà thông minh, chúng cũng thích gom góp vào cuộc vui.

Cơ Thắng Tinh rút cuộc tìm được lối thoát: "Con chó từ đâu ra vậy?"

". . . ." Tiền Bất Ly ngẩn ngơ. Hắn không thể nói là chính mình chuẩn bị dùng xe trượt tuyết chạy trốn.

Một hộ vệ của công chúa đứng ra nói: "Là thống lĩnh đại nhân cho người ta chuẩn bị cho mình."

"Bất Ly, người muốn xe trượt tuyết làm cái gì?" Rốt cuộc vẫn là công chúa, vừa hỏi đã hỏi tới điểm mấu chốt.

"Ta muốn tới sông băng Khai Thiên quan sát tình hình, thuận tiện ngắm phong cảnh." Tiền Bất Ly mỉm cười duỗi tay mình ra, nói: "Có thể mời điện hạ cùng đi không?"

"Đương nhiên có thể." Cơ Thắng Tinh mỉm cười bắt tay Tiền Bất Ly.

Tâm tình cùng nét mặt của Tiền Bất Ly hoàn toàn trái ngược với nhau. Sao người trên thế giới này đều ưa thích lăm miệng? Xem ra có lẽ cần phải bồi dưỡng một ít thần tin!

Cơ Thắng Tinh cùng Tiền Bất Ly mỉm cười đối mặt nhau, trong đại sảnh an tĩnh trở lại, không người nào dám phá hư tình thú của thống lĩnh đại nhân cùng công chúa điện hạ. Thế nhưng điều này lại làm khổ viên thiên tướng còn đang đợi chỉ thị của Tiền Bất Ly, hắn ngượng người một lúc lâu rồi sợ hãi hỏi: "Thống. . . Thống lĩnh đại nhân, Đồ tướng quân vẫn còn đợi chỉ thị của ngài, chúng ta nên làm những gì?"

"Bọn chúng nhất định phải đi vào thì chúng ta không xen vào, nhưng bọn chúng muốn ra thì nhất định không được!" Tiền Bất Ly nhìn về phía Nhiệm Soái: "Hãy đưa cho Đồ Bình một ít quân bị phẩm, để cho hắn hạ trại ngay tại chỗ! Cho dù không thể làm bọn chúng chết đói, ta cũng muốn bọn chúng chết công!"

Chương 19: Suy nghĩ điên cuồng

"Tuân mệnh, đại nhân." Nhiệm Soái cung kính cúi người, nói: "Như vậy. . . Ta sẽ không quấy rầy ngài."

Các thiên tướng cũng ngầm hiểu, sau khi hành lễ, cả đám theo đuôi nhau đi ra ngoài. Ai cũng không ngờ, mắt thấy công chúa điện hạ có dáng vẻ vui vẻ và e lệ như này. Chẳng lẽ nhất định phải đợi người ta mở miệng đuổi người thì mới biết điều sao?

Cơ Thắng Tinh phát tay ý bảo hộ vệ của nàng cũng rời khỏi. Nàng đang trong mối tình đầu, bây giờ nhìn ai cũng chường mắt, đương nhiên, ngoại trừ Tiền Bất Ly. Đám hộ vệ của công chúa rời đi không chút nghi ngờ. Nếu như vào trước kia, bọn hắn còn sẽ có chút ít do dự, hiện tại hình tượng Tiền Bất Ly như ánh sáng chói lọi đã xâm nhập vào trong suy nghĩ của mỗi người!

Con người không thể không có tín ngưỡng. Nhân loại hay thay đổi mà lại luôn tìm kiếm một nơi để ký thác tâm linh. Ví dụ như thế giới kia của Tiền Bất Ly, vào thời điểm khoa học kỹ thuật không phát triển, có Jesus, có Thích Ca Mâu Ni, có Mohamed, đợi đến lúc khoa học kỹ thuật phát triển cao độ, sau khi mặt nạ thần vô tình bị phá bỏ, mọi người bắt đầu sùng bái đủ loại minh tinh, dù những minh tinh đó có sinh hoạt cá nhân thô nát, cũng không ảnh hưởng đến tình cảm của bọn hắn.

Thế nhưng vẫn có một chút ít giống nhau, mỗi lần gặp chiến loạn, mọi người đều sùng bái những anh hùng đột nhiên quật khởi, mà Tiền Bất Ly tự mình bày mưu nghĩ kế nói cho mọi người, hắn không thẹn với danh xưng “anh hùng” này.

Mọi người đều đi hết sạch, Cơ Thắng Tinh lại hồi phục sức sống, một đôi mắt trong veo như nước nhìn Tiền Bất Ly không nháy mắt tới mức xuất thần, làm như Tiền Bất Ly là một vật hi hân ngàn năm khó gặp vậy.

Khi một người bị mỹ nữ nhìn chăm chú thì sẽ có áp lực. Nếu như là một nam nhân bình thường, có lẽ sẽ xấu hổ, nếu như là một chính nhân quân tử, cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên, thế nhưng ở phương diện này Tiền Bất Ly có quá nhiều kinh nghiệm, nam nhân còn có thể sợ nữ nhân sao?

Ánh mắt Tiền Bất Ly đảo qua con mắt Cơ Thắng Tinh, đảo qua cái miệng nhỏ nhắn, đảo qua cái cổ, cuối cùng dừng lại trên bộ ngực Cơ Thắng Tinh. Đây là thói quen cũ của hắn, người nhìn ta, ta liền nhìn người, xem ai không chịu được trước!

Cơ Thắng Tinh cảm nhận được ánh mắt của Tiền Bất Ly, đó là một loại ánh mắt mà Tiền Bất Ly cảm thấy rất bình thản mà Cơ Thắng Tinh lại cho rằng rất nóng rực, mối tình đầu khiến nàng không thể chống đỡ nổi, một suy nghĩ xấu hổ xuất hiện trên gương mặt Cơ Thắng Tinh. Nàng hỏi: "Người nhìn cái gì?" Cơ Thắng Tinh vừa nói vừa quay mặt đi.

"Không nhìn cái gì, ta đang suy nghĩ một chuyện"

"Suy nghĩ sự việc thì sao phải nhìn người ta?"

"Người ta là ai nào?"

"Người ta là . ." Cơ Thắng Tinh liếc mắt nhìn Tiền Bất Ly, thấy nụ cười trên khóe miệng Tiền Bất Ly, tim nàng đập càng nhanh hơn: "Chúng ta. . . Không nói tới chuyện này. Ừ. . . Ta muốn sớm quay về Thượng Kinh, chúng ta hãy cùng trở về." Cơ Thắng Tinh làm ra vẻ mạnh mẽ tự trấn định, đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống, còn uống ngụm nước trà.

"Không phải người đã nói là muốn ở lại Tuyệt Nguyên thành một thời gian ngắn nữa sao?" Tiền Bất Ly thoáng kinh ngạc hỏi. Thượng Kinh này là thù phủ Cơ Chu quốc. Từ câu chuyện phiếm của những người khác, hắn đã hiểu được điều này.

"Hiện tại không giống với lúc trước." Cơ Thắng Tinh nở nụ cười, nói: "Trát Mộc Hợp của bộ lạc Phi Ưng vẫn là họa lớn trong lòng phụ vương, thế nhưng người lại dễ dàng đánh bại hắn, ta nghĩ phụ vương nhất định rất muốn gặp người."

Tiền Bất Ly rất nghiêm túc suy nghĩ, có đi Thượng Kinh hay không với hắn mà nói đều là chuyện không quan trọng. Huống chi đối phương rất thịnh tình mời hắn, nếu như cự tuyệt, nhất định sẽ làm tổn thương công chúa: "Được rồi, ta cũng muốn đi tới đó."

"Vậy lời nói đã định, hai ngày nữa chúng ta sẽ lên đường." Cơ Thắng Tinh không biết nhớ ra chuyện gì đó, nụ cười trên mặt nàng dần dần tiêu tán: "Kỳ thật, ta cũng muốn ở lại Tuyệt Nguyên thành một thời gian ngắn, ở chỗ này ta rất an tâm."

Tiền Bất Ly thuận miệng hỏi: "Người tới Tuyệt Nguyên thành mấy ngày, không đi ra ngoài du ngoạn sao?"

"Ừ. . . Tính cả hôm nay là ngày thứ bảy, đi ra ngoài một lần, nhìn mặt trời mọc. Kết quả, khanh khách. . . phát hiện ra một bảo bối." Cơ Thắng Tinh nhìn Tiền Bất Ly. Ý tứ của nàng là bảo bối phát hiện ra chính là Tiền Bất Ly hắn. Bất chợt Cơ Thắng Tinh phát giác hai từ 'Bảo bối' này có chút mập mờ, tâm trạng vốn đã bình tĩnh trở lại, lại bắt đầu nhảy dựng lên.

"Bảy ngày?" Tiền Bất Ly ngẩn ngơ.

"Đúng vậy, có người ở cùng thật tốt, ta lại không cần lo lắng. . . . Người làm sao vậy? ?" Cơ Thắng Tinh chưa nói hết lời, nàng lại kinh ngạc phát hiện thần sắc Tiền Bất Ly trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Tiền Bất Ly khe khẽ thở dài, ngồi xuống ghế. Tuy hắn chỉ là một gã quân nhân, hắn không chơi trò chơi chính trị thì cũng không có nghĩa là hắn không thể chơi, ở gia tộc mưa dầm thấm đất, hắn đã học hỏi được rất nhiều.

"Thượng Kinh có người rất muốn người, chết đúng không?"

"Người. . . Làm sao người biết?" Cơ Thắng Tinh kinh ngạc vạn phần.

"Người mới đến bảy ngày, Trát Mộc Hợp đã đánh đến Tuyết Nguyên thành. Không, là ngày thứ sáu, ngày thứ sáu hắn đã vượt qua sông băng Khai Thiên, đánh tới Tuyết Nguyên thành, hơn nữa hắn biết rõ ở bên trong Tuyết Nguyên thành có một trường công chúa là người! Nếu như không phải trong ngoài cầu kết, căn bản không có khả năng!" Tiền Bất Ly vừa dùng ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, vừa chậm rãi nói: "Người có thể từ góc độ Trát Mộc Hợp mà cân nhắc một chút, hắn điều binh phải cần bao lâu thời gian? Chuẩn bị các loại vật tư cần thời gian bao lâu? Hắn cần bao lâu thời gian để vượt qua sông băng Khai Thiên? Cuối cùng cộng thêm ba ngày xây dựng cầu treo. Có lẽ người vừa rời khỏi Thượng Kinh, là hắn biết người muốn đến Tuyết Nguyên thành rồi!"

Mặt Cơ Thắng Tinh không chút biểu lộ, không nói câu nào, thế nhưng trong mắt của nàng lại bắn ra ánh mắt cừ hận.

"Tên kia là ai?"

"Vâng. . . Là mẫu hậu của ta, cũng là mẹ kế của ta, mẹ đẻ của ta chết sớm, cho nên. . ."

"Không cần phải nói quá nhiều, đơn giản một chút. Tình thế bây giờ cũng không được lạc quan như chúng ta tưởng tượng." Tiền Bất Ly đã cắt ngang lời Cơ Thắng Tinh: "Vì sao bà ta muốn người chết?"

"Là vì vương vị." Cơ Thắng Tinh thật khéo léo biết cách giảm bớt nỗi uý khuất lâu này thành bốn chữ.

"Thế nhưng. . . Thế nhưng người là công chúa?" Tiền Bất Ly cũng không biết là ở Cơ Chu quốc công chúa cũng có quyền kế thừa vương vị.

"Đúng vậy, cho nên hắn mới một lòng muốn hại chết ta." Trên khóe mắt Cơ Thắng Tinh hiện ra ánh lệ.

Tiền Bất Ly đã hiểu đôi chút. Ở quốc gia này, công chúa cũng có quyền kế thừa, trong lòng hắn lập tức cảm thán cung đình đen tối. từ xưa tới nay đều như thế lúc, một suy nghĩ điên cuồng đột nhiên hiện ra trong đầu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Khác nhau

Nữ nhân trước mặt này là người nào? Là trưởng công chúa Cơ Chu quốc! Trưởng công chúa có ý nghĩa như thế nào? Có nghĩa là tương lai nàng có thể trở thành nữ vương Cơ Chu quốc! Như vậy Tiền Bất Ly hắn sẽ trở thành một nhân vật như thế nào? Tiền Bất Ly biết rõ công chúa Cơ Thắng Tinh rất ưa thích hắn, chỉ có điều thói quen được hoa tươi xinh đẹp quần quanh người khiến Tiền Bất Ly chẳng muốn đáp lại mà thôi. Giờ này khắc này, trong bầu không khí không lành mạnh, hai từ ngữ đột nhiên hiện ra trong đầu Tiền Bất Ly: Nhiếp Chính Vương? ! Buông rèm chấp chính? !

Phì, phì, phì! Lão Tử cũng không phải là thái hậu hoang dâm vô đạo! Tiền Bất Ly vội vàng vứt bỏ suy nghĩ của mình. Ánh mắt của hắn phiêu hốt bất định, trong chớp lát nhìn về phía Cơ Thắng Tinh, trong chớp lát nhìn về phía ngón tay của chính mình đang gõ rất nhanh trên mặt bàn, chén trà trên bàn cũng đang chấn động, phát ra tiếng va chạm rất nhỏ, thế nhưng Tiền Bất Ly không nghe thấy loại tạp âm rất nhỏ này, đầu óc của hắn đã vận chuyển đến cực hạn.

Mục tiêu này cũng không dễ dàng đạt tới. Đầu tiên, hắn phải trợ giúp Cơ Thắng Tinh ngồi trên vị trí quốc vương, mà từ tình huống trước mắt mà xét, Cơ Thắng Tinh đang ở thế hạ phong, muốn thay đổi cục diện, không thể nghi ngờ đây sẽ là một nhiệm vụ nguy hiểm và gian khổ.

Cho dù cuối cùng Cơ Thắng Tinh thành công làm tới nữ vương, đối với Tiền Bất Ly mà nói thì hắn vẫn không thể thư giãn. Mỗi khi một quân chủ mới đăng cơ, đều sẽ xuất hiện cảnh tượng đấu đá tranh giành quyền lợi vô cùng thâm hiểm. Hơn nữa có thể nói là Tiền Bất Ly hiểu rất rõ tám chữ 'Được chìm quên nã, đăng cá quên nôm, có mới nói cũ'. Nếu như hắn muốn sừng sững không ngã, trong lúc đó hắn phải tạo ra được một lực lượng của riêng mình, ít nhất thì cũng có thể cầm giữ binh tự trọng! Đương nhiên, đây là hành động vạn bất đắc dĩ. Thượng sách là dùng tâm kế của mình để mê hoặc công chúa, làm cho nàng ngoan ngoãn phục tùng mình.

Thế nhưng Cơ Thắng Tinh cũng không phải là một nữ tử nhu nhược. Khi nàng ngồi trên ghế vương vị từng ngày một, tính tự chủ càng kiên cường trong tâm tính nàng sẽ tăng trưởng một phần, muốn phục tùng nữ nhân này nói dễ vậy sao?

Có lẽ suy nghĩ của Tiền Bất Ly rất ích kỷ, rất ác liệt. Thế nhưng đối với hắn, một người hiện đại mà nói, hắn tuyệt sẽ không giao tánh mạng của mình vào trong tay người khác, dù nàng là nữ vương!

"Người làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì?" Cơ Thắng Tình sợ hãi nói.

"Ta suy nghĩ. . . tương lai của hai người chúng ta." Tiền Bất Ly khẽ thở dài một tiếng. Đột nhiên hắn nhớ ra một lãnh tụ vĩ đại đã từng nói một câu: khẩu súng làm nên chính quyền! Có lẽ từ hiện tại, hắn nên đi làm mấy thứ gì đó rồi. Nếu như có thể khiến lực ảnh hưởng của công chúa dần dần xa lánh quân đội, hắn có thể nắm chắc quân đội Tuyết Nguyên thành, bồi dưỡng thành một đội gia quân! Dù sao bây giờ hắn là thống lĩnh!

"Tương lai của chúng ta. . . Sẽ như thế nào?" nước mắt Cơ Thắng Tình đảo quanh hốc mắt.

"Còn nhớ hứa hẹn mà ta đã từng nói không? Mặc kệ mưa gió lớn hơn nữa, ta cũng sẽ cùng vượt qua với người!" giọng nói Tiền Bất Ly rất kiên quyết.

"Chán ghét. . ." Cơ Thắng Tình thoáng nín khóc, mỉm cười nói: "Vậy người còn xụ mặt hù dọa người ta! Ta còn tưởng rằng người không muốn theo giúp ta đi Thượng Kinh nữa"

"Ta sẽ không đi Thượng Kinh." Tiền Bất Ly lắc đầu, nói: "Hơn nữa, ta hy vọng người cũng không nên đi."

Cơ Thắng Tình ngậy đại: "Là. . . Vì sao?"

"Bởi vì chúng ta không cần phải đi vào chỗ nguy hiểm."

"Thế nhưng. . . Thế nhưng dù nữ nhân ác độc kia làm hơi quá đáng, ta vẫn muốn gặp mặt phụ vương, để cho phụ vương cho ta một công đạo! Hơn nữa lần này người lập được đại công, phụ vương nhất định sẽ thưởng hậu hĩnh cho người, ừ. . . chỉ dựa vào công lao tiêu diệt khinh kỵ cận vệ bộ lạc Phi Ung, phụ vương rất có thể sẽ phong tước hiệu bá tước cho người, ta biết rõ người không có hứng thú đối với mấy thứ này, nhưng đây là vinh quang mà người nên được!"

"Công bình muốn dựa vào hai tay của mình đi tranh thủ, mà không phải dựa vào bố thí của người khác." Tiền Bất Ly vẫn lắc đầu nói: "Vinh quang cũng giống như vậy, vinh quang được người khác bố thí mà vẫn là vinh quang sao?"

Cơ Thắng Tình trầm mặc một lát rồi nói: "Bất Ly, ta thật sự muốn quay về Thượng Kinh, muốn tiến cử người cho phụ vương."

"Thượng Kinh rất nguy hiểm, điện hạ!" sắc mặt Tiền Bất Ly trầm xuống, hắn nói: "Ta không muốn lại một lần nữa phục hồi lần thứ ba!"

"Bất Ly, không có nguy hiểm đâu." Cơ Thắng Tình buồn bã nói: "Chúng ta trước tiên có thể phái người chuyển tin tức, truyền tin tức đại thắng trở về Thượng Kinh, đến lúc đó người cùng ta đều sẽ trở thành nhân vật được người người nhìn chăm chú, nữ nhân ác độc kia cho dù có lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám hạ thủ chúng ta. Huống chi, bọn hắn cũng không có khả năng là đối thủ của người!"

"Ta chưa bao giờ đánh giá thấp mình, thế nhưng, muốn đối phó với trên năm vạn cấm vệ quân hoàng gia của các người ở kinh thành. . . có lẽ ta không chịu đựng nổi. . ."

Cơ Thắng Tình ngăn người, một lần nữa nàng nín khóc mỉm cười, nói: "Đã biết rõ người là người khôi hài! Cấm vệ quân hoàng gia chỉ có thể nghe phụ vương điều khiển, sao bọn hắn sẽ đối phó với người?"

Tiền Bất Ly trầm mặc một lát rồi chậm rãi đứng lên, không có biện pháp thuyết phục nàng sao? Tiền Bất Ly hiểu rõ nguyên nhân vì sao Cơ Thắng Tình phải kiên trì như thế, nghĩ đến nàng một mực cố gắng làm ra chút ít thành tích để cho phụ vương của nàng vì nàng mà cảm thấy kiêu ngạo, thế nhưng với việc vương hậu xa lánh cùng làm khó dễ, nàng hoàn toàn không làm thành công việc gì cả. Hiện tại công lao tiêu diệt khinh kỵ cận vệ bộ lạc Phi Ung bày ở trước mặt nàng, mong tưởng nhiều năm qua rốt cục có thể thực hiện được, đương nhiên nàng sẽ không buông tha.

Thế nhưng đồng tình thì đồng tình, Tiền Bất Ly tuyệt đối sẽ không bởi vì đồng tình mà đưa bản thân mình rơi vào hiểm cảnh. Đám người của lão nương kia có lẽ không dám gây tổn thương cho công chúa, nhưng đối với hắn thì khó mà nói được. Rượu độc, độc tiễn, ám sát hoặc là vu oan, có rất nhiều loại phương pháp có thể khiến cho Tiền Bất Ly hắn rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Cho dù sau đó lương tâm quốc vương trời dậy, xử trí vương hậu, nhưng mạng của hắn đã không còn, mấy thứ đó còn có ý nghĩa gì?

Kết quả tốt nhất thì là Cơ Thắng Tình bắt được cơ hội này, lật đổ vương hậu, mấy năm hoặc là mấy chục năm sau thành công ngồi lên vương vị, sau đó nhìn lên bầu trời xa xăm, chảy xuống hai hàng nước mắt: "Bất Ly, ta nhớ người. . ." Thế nhưng thời điểm đó, bên cạnh của nàng có lẽ có người khác rồi?

Sau đó Tiền Bất Ly hắn ở dưới cửa tuyến nước mắt tràn mi: "Ta. . . đáng giá!" Thật sự đáng giá sao? Đáng giá cái rắm! !

Hắn nhớ rõ một chiến hữu cũ của ông nội đã từng nói một câu nói như này: "Kỳ thật một người thành công khác với một người thất bại chỉ ở một điểm, người thành công thì cho rằng người khác chính là đá kê chân của mình, mà người thất bại tức thì trở thành đá kê chân của người khác."

Vinh viễn không làm đá kê chân cho người khác, đây là một trong những tiêu chí của Tiền Bất Ly. Kỳ thật Tiền Bất Ly không sợ mạo hiểm, chẳng qua nếu như chỉ vì để cho Cơ Thắng Tình hoàn thành tâm nguyện của nàng mà khiến bản thân gặp nguy hiểm tánh mạng. . . vậy đúng là bệnh không nhe.

Chương 21: Hai lần cơ hội

"Hai ngày nữa chúng ta hãy nói vấn đề này." Tiền Bất Ly thu nạp suy nghĩ lộn xộn trong đầu rồi nói: "Chúng ta tạm thời không thể đi, Trát Mộc Hợp mới chỉ bị nhốt ở bên trong Lạc Nhật Hạp Cốc, sống hay chết vẫn còn chưa rõ ràng, sau này người quay về Thượng Kinh cũng dễ nói chuyện."

"Bất Ly, người thật tốt!" Cơ Thắng Tinh mừng rỡ nói. Nàng cho rằng Tiền Bất Ly đã đồng ý đi Thượng Kinh cùng nàng.

Tiền Bất Ly chuyển hướng đề không lộ chân tướng: "Mấy ngày nay, ta đã nghĩ muốn huấn luyện binh sĩ Tuyệt Nguyên thành một chút, lấy chút ít tinh binh, quay về Thượng Kinh còn phải mang theo bọn hần để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn."

Cơ Thắng Tinh cười cười nói: "Người là thống lĩnh, ta nghe lời người."

Tiền Bất Ly suy nghĩ một chút rồi hần đi đến bên người Cơ Thắng Tinh, nói: "Thế nhưng, phương pháp huấn luyện của ta lại không giống với người thường, ta cũng cần người hỗ trợ, như vậy. . . . Sau đó lại như vậy. . . ."

Cơ Thắng Tinh kinh ngạc nhìn Tiền Bất Ly, hỏi: "Vì sao nhất định phải làm như vậy?"

"Bởi vì ta muốn có một đội quân thép, đã chiến tất thắng, đã công tất khắc!" Tiền Bất Ly chém đinh chặt sắt trả lời: "Quân đội hàng đầu thật ra có thể luyện ra được! Thế nhưng làm như vậy quá ủy khuất cho người. Nếu như người tin lời của ta. . . ."

Cơ Thắng Tinh vươn tay ra che miệng Tiền Bất Ly lại, nói: "Không có gì ủy khuất, không ủy khuất, người làm vậy chẳng phải vì ta sao?!"

"Cứ quyết định như vậy đi." Tiền Bất Ly cầm bàn tay nhỏ bé của Cơ Thắng Tinh.

Tiền Bất Ly biết có một câu chuyện như này: một bầy khi bị giam giữ trong một cái lồng sắt, nhân viên quản lý để một dây chuối tiêu lên trên đỉnh lồng sắt mỗi lần có một con khi muốn hái chuối tiêu, nhân viên quản lý sẽ mở cơ quan, dùng súng bắn nước bắn vào đám khi đó. Dần dà, đám khi không có hứng thú đối với chuối tiêu trên đỉnh đầu.

Điều này thuộc về một loại phản xạ có điều kiện.

Lúc này Cơ Thắng Tinh có ý muốn quay về Thượng Kinh đã khiến cho Tiền Bất Ly rất không hài lòng trong lòng. Tiền Bất Ly quyết định một lần nữa cho Cơ Thắng Tinh hai cơ hội, nếu như lần thứ ba Cơ Thắng Tinh không nghe lời khuyên bảo của hần, chứng tỏ cá tính của nàng tuyệt không thể nào mài giũa được, như vậy Tiền Bất Ly sẽ phải nghĩ biện pháp khác. Đến lúc đó, trong tay hần có lẽ đã nắm giữ được thực lực nhất định. Một khi thực lực lớn rồi, đường ra tự nhiên cũng sẽ tăng lên nhiều.

Không đặt hết trứng vào một cái giỏ, đây là một nguyên tắc khác của Tiền Bất Ly. Nếu như ủng hộ một kẻ ngu ngốc thì đương nhiên không cần phải tiếp tục ủng hộ!

※※※

"Bẩm báo!" Ba kỵ mã mang tin tức chạy vội tiến vào trong quân doanh, vọt tới trước trưởng trung quân, quay người xuống ngựa.

Đỗ Bình đang ngồi ở trong soái trường, ngẩn người nhìn sa bàn, sau khi nghe bẩm báo là người mang tin tức phải đi đã quay trở về, hần lập tức cho gọi vào bên trong.

"Thống lĩnh nói như thế nào?"

"Đại nhân, thống lĩnh nói ngài hiện tại có thể trở về Tuyệt Nguyên thành rồi."

"Cái gì?" Đỗ Bình ngẩn ngơ hỏi: "Chẳng lẽ người không nói cho thống lĩnh biết là chúng ta còn không tìm được Trát Mộc Hợp sao?" Ba ngày này, đại đội nhân mã của Đỗ Bình không dám tiến tới gần Lạc Nhật Hạp Cốc, hần đã phái ra ngoài không ít những nhóm binh sĩ nhỏ, nhưng chỉ có thể bắt hoặc giết được mấy binh sĩ bộ lạc Phi Ưng may mắn sống sót, thủy chung vẫn không thể tìm được tung tích Trát Mộc Hợp.

"Thống lĩnh nói là ngài có thể đánh bại Trát Mộc Hợp lần thứ nhất thì có thể đánh bại Trát Mộc Hợp lần thứ hai. Cho dù Trát Mộc Hợp có thể trốn về thảo nguyên, cũng không có chuyện gì quan trọng."

Đỗ Bình nở nụ cười gượng gạo, thật sự quá cao giọng! Ngay cả Trát Mộc Hợp cũng không đề vào trong mắt! Nếu như là một người khác nói những lời này, Đỗ Bình nhất định sẽ xì mũi coi thường đấy, nhưng chiến tích của thống lĩnh đại nhân vẫn còn đó, không thể không phục.

"Thống lĩnh đại nhân còn nói gì nữa không?"

"Thống lĩnh hạ lệnh cho ngài lập tức trở về Tuyết Nguyên thành, có sự việc cần giải quyết."

"Ừ. . . Được rồi." Đỗ Bình đứng lên, nói: "Truyền lệnh toàn quân, nhổ trại quay về Tuyết Nguyên thành."

Sự tích chối lợi về 'Thiên uy' của Tiền Bất Ly, đã thông qua việc vận chuyển quân bị từ đám bộ binh truyền đến đám quân kỵ binh. Sau khi nghe thấy chủ tướng hạ lệnh trở về thành, trong lúc nhất thời tiếng la 'Thiên uy' liên tiếp vang lên. Hiển nhiên, tất cả mọi người đều rất hưng phấn.

Đỗ Bình đi ra ngoài soái trường, ngơ ngác nhìn Lạc Nhật Hạp Cốc, Vương Thụy ơi... Vương Thụy, ta cho rằng chỉ có ta mới nhận ra trí dũng của ngươi, không ngờ thống lĩnh đại nhân chỉ liếc mắt đã nhận ra năng lực của ngươi, giao cho ngươi một trọng trách lớn lao! Đáng tiếc. . . công lao lớn hơn nữa cũng phải có mệnh đề hưởng thụ Hy vọng ngươi có thể bình an vô sự!

"Tàn Trùng."

"Có."

"Không phải ngươi quen biết Vương Thụy sao? Cho ngươi một tiểu đội, chia làm hai đường tìm tòi dọc theo Lạc Nhật Hạp Cốc, ừ. . . Nếu như trong vòng hai ngày mà vẫn không tìm được, ngươi hãy trở về Tuyết Nguyên thành". Biên chế quân đội của Cơ Chu quốc không giống với bộ lạc Phi Ứng. Một tiểu đội có trăm người, cứ ba trăm người làm một trung đội, cứ ba trung đội làm một đại đội, quân hàm của trung đội trưởng trên cơ bản đều là thiên tướng quân, mà cấp bậc đại đội trưởng của Đỗ Bình chính là Kiến Uy tướng quân, cùng Uy Lỗ tướng quân, Bình Định tướng quân, Chấn Vũ tướng quân đều thuộc về tướng lĩnh cấp thấp.

Mặc kệ về công về tư, Đỗ Bình đều không hy vọng Vương Thụy gặp bất kỳ bất trắc nào. Trước khi hấn lên đường, Tiền Bất Ly đã đích thân dặn dò hấn là sau khi toàn diệt khinh kỵ cận vệ, nhất định phải tìm được Vương Thụy! Đỗ Bình nhìn ra, thống lĩnh đại nhân tương đối coi trọng Vương Thụy. Thế nhưng sự việc xảy ra ngoài ý muốn, Trát Mộc Hợp không liệu chết phản kích, ngược lại hấn còn trốn vào chỗ sâu trong Lạc Nhật Hạp Cốc, vừa vặn chặn đứt con đường cứu viện!

Giờ phút này Đỗ Bình cũng nghĩ không ra được biện pháp nào tốt hơn, để lại một tiểu đội tiếp tục tìm tòi Vương Thụy đã là cố gắng lớn nhất của hấn lúc này.

Mà đồng thời vào lúc này, chính bản thân người khiến cho Đỗ Bình lo lắng, đang vừa yên lặng không nói câu nói tiến về phía trước, vừa dùng cây đao cắt giáp da trên người, sau đó cầm miếng giáp da vụn nhét vào trong miệng, chậm rãi nhắm nuốt.

Phía sau lưng Vương Thụy, là một đội ngũ đang tập tễnh đi trên đường, nhân số không cao hơn năm mươi người, trong đó có rất nhiều người đang tái diễn động tác của Vương Thụy.

Ngay sau Tuyết Băng ngày hôm đó, Vương Thụy leo ra ngoài từ trong băng tuyết, thu nạp đội ngũ. Sau trận tuyết lở kia, hấn muốn vượt qua Lạc Nhật Hạp Cốc là một điều rất không thực tế, cho nên Vương Thụy quyết định đi tới cửa ải Liên Thành gần đó. Lạc Nhật Hạp Cốc có địa thế rất cao, từ khoảng cách rất xa Vương Thụy đã chứng kiến bên trong cửa ải Liên Thành chật ních đoàn xe, lộ ra cảnh phi thường náo nhiệt, điều này khiến cho Vương Thụy cảnh giác.

Tiền Bất Ly chỉ dựa vào biểu hiện của Vương Thụy mà cho rằng Vương Thụy là một Trí tướng, mà Vương Thụy cũng không phụ lòng kỳ vọng của Tiền Bất Ly! Tuyết Nguyên thành ngoại trừ vàng cùng tuyết liên ra thì không còn đặc sản nào khác. Tất cả vật phẩm sinh hoạt đều phải vận chuyển từ bên ngoài vào, cho nên cách mỗi một, hai tháng, sẽ có thương đội đi xuyên qua Lạc Nhật Hạp Cốc, tiến về Tuyết Nguyên thành buôn bán.

Vương Thụy nhớ rõ trong vòng năm ngày trước khi chiến trận nổ ra, cũng không có thương đội nào đã tới Tuyết Nguyên thành, mà thám mã bá tước đại nhân phải đi ra ngoài tìm hiểu tình huống cũng không trở lại Tuyết Nguyên thành. Thì ra đều bị người cửa ải Liên Thành giữ lại! Sự tình phi thường tất có trá, mặc dù Vương Thụy không dám tiếp tục suy nghĩ sâu về vấn đề này, hấn vẫn cẩn thận phái hai người đi tới cửa ải Liên Thành, tìm hiểu tin tức.

Ai ngờ hai người kia chỉ đi mà không quay trở về, Vương Thụy quyết định thật nhanh, hấn lập tức mang theo đội ngũ chuyển hướng. Mà mấy ngày liên tiếp rét lạnh cùng bốn ba, khiến cho người của hấn giảm quân số vô cùng nghiêm trọng, hiện tại chỉ còn lại bốn mươi bảy người.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Vô Định chi sư chân chính

Cửa ải Liên Thành là con đường yếu hèn từ Tuyết Nguyên thành đi thông tới nội địa Trung Nguyên. Năm đó quốc vương Cơ Nhược Phát xây dựng cửa ải Liên Thành là muốn cho những quý tộc kia nhìn thấy, phòng bị chu đáo chặt chẽ, không người nào có khả năng mang lậu vàng đi, lượng vàng mà mỏ vàng Tuyết Nguyên sản xuất ra đương nhiên phải nộp toàn bộ vào trong tay nội các. Mà trên thực tế, Cơ Nhược Phát cùng thành chủ cửa ải Liên Thành, Hạ Quỳnh Danh, Giả Thiên Tường Tuyết Nguyên thành chính là nhóm người 'Tham ô' đại bộ phận vàng.

Một khi không thể đi tới cửa ải Liên Thành, đường ra duy nhất của Vương Thụy chính là vượt qua Lạc Nhật Hạp Cốc, thế nhưng con đường này cũng

không dễ đi chút nào. Cho dù cỡi ngựa cũng cần suốt ba ngày lộ trình, bọn hấn chỉ dựa vào hai chân để đi đường sẽ phải đi mất bao lâu?

Không có đồ ăn đỡ đói, không có quần áo chống lạnh, khi bầu trời tối đen bọn hấn chỉ có thể tránh gió ở chỗ những khe đá, mọi người tụ tập chung một chỗ sưởi ấm. Giáp da trên người bọn họ vốn đã mỏng manh, vì đỡ đói, mỗi ngày phải cắt một chút, rét lạnh là cảm giác thật sự, nhưng đói khát càng thật hơn.

Dưới loại tình huống này, đương nhiên các binh sĩ đầy bụng câu oán hận, Vương Thụy chỉ nói một câu đã khiến cho câu oán hận của các binh sĩ hóa thành động lực: "Ta biết rõ các ngươi ủy khuất, cho nên chúng ta càng phải nghĩ biện pháp sống sót, một khi còn sống nhìn thấy thống lĩnh đại nhân, chúng ta mới có thể tìm về công đạo!"

Ở bên trong căn phòng ấm áp trong phủ thành chủ, Tiền Bất Ly, đang thành thoi đi lại, không thể nào biết rõ tao ngộ của Vương Thụy, hấn đang tự hỏi đi chứng mà phương pháp huấn luyện của mình tạo thành, tuy đây là một phương pháp tốt, một mũi tên trúng hai con nhạn, vừa có thể thu nạp lòng quân để cho mình dùng, lại có thể khiến lực ảnh hưởng của công chúa hoàn toàn bị loại ra ngoài, nhưng điều này chưa hẳn đã có thể dấu diếm được người có trí tuệ, nói thí dụ như. . . . Giả Thiên Tường! Làm thế nào khiến dã tâm của mình diễn dịch thành không chính là một nỗi khổ tâm không nhỏ. Đây là một vấn đề khó khăn không nhỏ!

※※※

"Ta là một người lính! Ta cũng chỉ muốn trở thành một quân nhân!" Tại trên bãi tập, đối mặt với gần nghìn kỵ binh cùng hơn một ngàn bộ binh, Tiền Bất Ly nói lời đạo đầu như thế.

Phía sau lưng Tiền Bất Ly, có hai chiếc xe ngựa đang đỗ, một chiếc là của công chúa Cơ Thắng Tĩnh đang ngồi, một chiếc khác thì là xe ngựa của Giả Thiên Tường, mà ở bên trên một gò đất nhỏ ở phía bên kia thảo trường có dựng thẳng hơn mười lá Kim long kỳ tượng trưng cho vương triều Cơ thị, những thứ này đều là đạo cụ do Tiền Bất Ly chuẩn bị.

"Mỗi người, mặc kệ hấn là quý tộc hay là binh dân, chỉ cần hấn sinh ra trên thế giới này, hấn có sứ mạng của mình! Mà sứ mạng của ta chính là tìm kiếm vinh quang thuộc về ta trên chiến trường!" Tiền Bất Ly quét mắt toàn trường, ánh mắt bình tĩnh mà trong trẻo: "Ta cũng không muốn cưỡng cầu các ngươi, những người nguyện ý đi theo ta, ở lại. Người không muốn đi theo ta, ra khỏi hàng!"

Đám binh lính người nhìn ta, ta nhìn người, hàng ngũ chỉ bỗng nhúc nhích, liến yên tĩnh trở lại. Đội kỵ binh của Đỗ Bình toàn quân không chút sứt mẻ, mà từ bên trong đội bộ binh liên tiếp đi ra mười mấy người. Bọn hấn vốn là thành viên đội canh gác Tuyết Nguyên thành, bị tạm thời chiêu mộ làm binh lính trong quân đội. Sau khi nghe nói thống lĩnh đại nhân muốn mang theo bọn hấn đi chiến trường, người có lo lắng trong lòng đương nhiên không muốn đi tới một nơi mà sinh tử khó phân định.

"Ta lập lại lần nữa, có lẽ ngay ngày mai, chúng ta sẽ phải rời khỏi Tuyết Nguyên thành, đi chém giết trên chiến trường, các ngươi còn muốn đi theo ta sao?"

Lúc này, không có một binh sĩ nào rời khỏi vị trí của mình.

"Rất tốt! Rất tốt!" Tiền Bất Ly hơi cười rộ lên, nói: "Ta chỉ là một tướng quân, cho nên ta không thể cho các ngươi quá nhiều, ta chỉ có thể cho các ngươi một điều, đó chính là vinh quang, vinh quang mà trăm ngàn năm sau vẫn khiến cho chúng sinh nhìn lên! Các ngươi tin tưởng ta sao?"

"Tin tưởng!" Bọn binh lính phát ra tiếng hò reo ầm ầm như tiếng sấm: "Thiên uy! Thiên uy! !"

Hai chân Tiền Bất Ly kẹp chặt, chiến mã hí dài một tiếng, hấn mãnh liệt rút trường kiếm bên hông ra, hô to: "Ta thề, vinh quang của ta vĩnh viễn cộng hưởng cùng các ngươi! !"

Các binh sĩ lần nữa phát ra tiếng hoan hô, thế nhưng lúc này đây thanh âm cũng có chút lộn xộn rồi, xem ra huấn luyện còn xa mới đủ.

"Tốt, điều mà ta có thể cho các ngươi, các ngươi đều đã biết. Hiện tại hãy nói cho ta biết, các ngươi có thể mang cho ta cái gì?" Tiền Bất Ly chậm rãi quét ánh mắt toàn trường, nói: "Nói cho ta biết, các ngươi có thể mang cho ta cái gì? ?"

Vấn đề này đã làm khó tất cả binh sĩ, thống lĩnh đại nhân muốn cái gì? . . .

Ở trong xe ngựa Cơ Thắng Tĩnh, cái miệng nhỏ nhắn của Kha Lệ nhếch lên: "Nào có người nào đòi tiền tiểu binh như này hay sao? Tham quan xấu nhất cũng không xấu như hấn!"

Kha Lam chứng kiến sắc mặt Cơ Thắng Tĩnh không vui, vội vàng chọc Kha Lệ, ngăm ra hiệu cho nàng.

"Xem ra các ngươi không hiểu, như vậy ta đổi một câu hỏi khác, các ngươi có biết rõ quân đội như nào mới được coi là hùng mạnh hay không?" Tiền Bất Ly mỉm cười nói: "Có một loại quân đội như này, bọn hấn không có quân kỷ, cướp bóc bốn phía, quấy rối binh dân, dùng việc vũ nhục kẻ yếu làm vui. Quân đội như vậy chỉ cần bị quân đội có tổ chức đã kích, sẽ lập tức tan nát. Những đám đó chẳng qua chỉ là đám ô hợp, bọn hấn tuyệt đối không được coi là cường đại. Ta biết rõ, các dũng sĩ như các ngươi nhất định sẽ khinh bỉ bọn hấn!"

Bọn binh lính phát ra tiếng cười to.

"Còn có một loại quân đội, bọn hấn có kết cấu tổ chức nguyên vẹn, bọn hấn quân dung chỉnh tề, bộ pháp nhất trí, nhưng ý chí chiến đấu không cao, sĩ khí không thịnh. Bọn hấn tuy mạnh hơn so với đám ô hợp, nhưng chỉ cần gặp phải địch nhân có sức chiến đấu mạnh hơn, tất nhiên cũng sẽ bị đánh bại."

Bọn hán cũng không tính là cường đại."

"Một loại quân đội còn mạnh hơn so với bọn hán chính là như này: quân đội đó chẳng những có hệ thống chỉ huy thống nhất, trang bị tốt, hơn nữa sĩ khí tăng vọt, các binh sĩ đều nóng lòng thể hiện anh dũng của mình, kẻ làm tướng nguyện ý đồng cam cộng khổ cùng các binh sĩ. Quân đội có khí thế, có tin thần, bọn hán không úy kỵ bất cứ địch nhân nào, bọn hán có can đảm nghênh đón bất kỳ khiêu chiến nào! Nói cho ta biết, quân đội như vậy có phải Vô Địch hay không? "

"Vâng! !" Một tiếng trả lời này tương đối chính tề.

"Sai rồi, các người tất cả đều sai rồi! !" Tiền Bất Ly quát: "Bọn hán cường đại, nhưng cũng không phải Vô Địch! Bọn hán còn thiếu khuyết một thứ, mà chính thứ này là điều mà ta hy vọng các người có thể tặng ta! Không ai biết đó là cái gì sao?"

Không một binh sĩ nào lên tiếng, tất cả đều đang khẩn trương nhìn Tiền Bất Ly.

"Trầm mặc! Đúng vậy, chính là trầm mặc! ! Các người có tướng mạo khác nhau, dân tộc khác nhau, địa phương khác nhau, thói quen khác nhau, lại lặng ngắt như tờ đứng cùng một chỗ, nhìn cùng về một phương hướng, nghe cùng một thanh âm! !" Tiền Bất Ly kích động gào to trên không trung bãi tập: "Thanh âm của ta! ! ! !"

Trong lời nói của Tiền Bất Ly mang theo lực mê hoặc cực lớn, hơn nữa 'Thiên uy' của hán đã bị truyền đi theo một cách vô cùng kỳ diệu, đám binh sĩ vốn sùng bái Tiền Bất Ly, bị kích thích tới mức nhiệt huyết sôi trào trong lồng ngực, nguyên một đám liều mạng nắm vũ khí trong tay, cắn môi, áp chế tiếng hô phát ra khỏi yết hầu, bọn hán đã hiểu rõ, thống lĩnh đại nhân muốn chính bọn hán trầm mặc!

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tướng quân độc nhất vô nhị

Một cỗ khí thế khó có thể nói nên lời dần dần ngưng tụ trên bãi tập, giống như áp lực mà cũng không phải áp lực, giống như sục sôi mà cũng không phải sục sôi. Tuy không ai nói chuyện, tiếng hít thở của tất cả mọi người đều càng ngày càng ồ ồ.

Dưới ảnh hưởng của cỗ khí thế này, mà ngay cả tiểu Kha Lê căn bản nghe mà không hiểu Tiền Bất Ly đang nói cái gì, cũng sợ hãi núp vào một góc thùng xe, nằng thậm chí còn không dám cử động.

Tiền Bất Ly chậm rãi quét ánh mắt khắp toàn trường, hán rất hài lòng. Kỳ thật nói trắng ra là loại khí thế này chính là quân hồn của một quân đội! Tuy bọn hán giờ phút này thân thể còn không phải rất cường tráng, trình độ kỹ chiến thuật của từng cá nhân cũng không cao, phối hợp cũng xuất hiện sai lầm, nhưng những thứ này đều không thành vấn đề! Ngày sau năng lực có thể tiếp tục được bồi dưỡng, mà quân hồn chỉ cần sinh ra là không cách nào sửa đổi! Trừ phi Tiền Bất Ly hán chết đi.

Tiền Bất Ly giờ trường kiếm chỉ về phía xa xa nói: "Hiện tại chư quân nghe hiệu lệnh của ta! Tại phía sau các người có địch nhân xuất hiện, đánh chiếm gò đất cho ta, chặt đứt đại kỳ của địch nhân!"

"Không thể!" Cơ Thắng Tình hô to một tiếng, nằng chui ra từ trong xe ngựa, nói: "Kim long kỳ là biểu tượng của Vương tộc ta, không thể vô lễ!"

Tiền Bất Ly không nói gì, hán chỉ lẳng lặng nhìn các binh sĩ, cùng đội phản ứng của bọn hán, đây là sắp xếp mà trước đó hán đã thương lượng xong cùng Cơ Thắng Tình.

Chỉ có một số ít binh sĩ giẫm chân tại chỗ, phần nhiều binh sĩ ủa lên, trong đội bộ binh đội, Nhiệm Soái xông lên phía trước nhất, mà ở trong đội kỵ binh, Đỗ Bình lại có chút ít lạc hậu, hiển nhiên hán đã hơi do dự.

Vọt tới gò đất nhỏ, chặt đứt đại kỳ là một việc rất dễ dàng. Trong chớp mắt, hơn mười cây Kim Long kỳ đều bị chém ngã, Nhiệm Soái bước đi đến trước người Tiền Bất Ly bẩm báo: "Khởi bẩm thống lĩnh, địch quân đã bị tiêu diệt!"

Cơ Thắng Tình đã mang theo Kha Lam cùng Kha Lê đi ra ngoài xe ngựa, bực bội đi đến sau lưng Tiền Bất Ly, trừng mắt nhìn Nhiệm Soái, thế nhưng Nhiệm Soái không có một chút thần sắc bất an. Tính cách Nhiệm Soái vốn là vũ dũng có thừa, mà trên phương diện trí kế lại chưa đủ. Những lời kia của Tiền Bất Ly triệt để đã động lòng của hán. Kẻ làm tướng không ngớt hy vọng mình có thể dẫn đầu binh sĩ cường đại, càng hy vọng chính mình có một thống soái chính thức, mà Tiền Bất Ly đã thành người chọn lựa đương nhiên trong lòng Nhiệm Soái.

Tiền Bất Ly nhẹ gạt đầu, trường kiếm trong tay chỉ hướng xe ngựa của Cơ Thắng Tình, nói: "Phát hiện tung tích tướng địch, chúng tướng sĩ toàn lực xuất kích cho ta!"

Giả Thiên Tường thò đầu ra từ trong xe ngựa, nghe thấy lời nói của Tiền Bất Ly, khóe mắt lão mãnh liệt run rẩy một cái, thế nhưng lão không nói gì, chỉ

rút đầu trở về.

Đã có kinh nghiệm lần thứ nhất, các binh sĩ phản ứng nhanh hơn, bộ binh mới vọt lên một nửa, đội kỵ binh của Đỗ Bình đã vẩy xe ngựa, vài chục thương nhon loạn chọc, lập tức đâm chiếc xe ngựa đẹp để bốn chiến mã kéo thành tổ ong, ngay cả thùng xe cũng bị hủy thành mảnh vỡ vụn.

Tiền Bất Ly phát phát tay, các binh sĩ nhanh chóng lui xuống, một lần nữa xếp thành đội ngũ chỉnh tề trên bãi tập, vô số ánh mắt dừng lại trên người Tiền Bất Ly, bọn hắn cùng đội thống lĩnh của mình cho bọn họ một đánh giá.

"Cám ơn các người, cám ơn các người cho ta đồ vật mà ta muốn nhất!" Tiền Bất Ly quả thực có chút cảm động. Hắn đoán trước ít nhất có một nửa người không thể nghe theo mệnh lệnh hoang đường của hắn, nếu như hắn biết lời nói của mình có quan hệ với truyền thuyết của mình, có lẽ hắn sẽ không cần phải đoán trước: "Như vậy ta hiện tại cũng cho mọi người điều mà các người muốn, ta cam đoan, ta sẽ dần dần các người đi từ thắng lợi này đến thắng lợi khác!"

Vẫn không có người nào lên tiếng nói chuyện, thế nhưng ý cảm kích có chút ít thất thố của Tiền Bất Ly rơi vào trong mắt các binh sĩ, đôi lấy vô số ý tứ cảm động, nếu như Tiền Bất Ly là một thương nhân, không thể nghi ngờ hắn là một thương nhân đạt được thành công cực lớn.

"Hiện tại. . . Hoan hô !" Tiền Bất Ly hơi cười rộ lên.

Nhiệm Soái chậm rãi giơ đồng côn trong tay lên, dùng sức hạ xuống dưới, bịch một tiếng, chuôi côn chọc thật sâu xuống đất. Phía sau hắn, đám lính bộ binh cũng học theo hành động của Nhiệm Soái, chọc vũ khí của mình xuống đất, cuối cùng đội kỵ binh của Đỗ Bình cũng bị cuốn hút, tất cả cũng nhao nhao đâm thương nhon xuống dưới.

Không biết điều này có tính là không cãi lại mệnh lệnh của Tiền Bất Ly, hoặc là nói bọn hắn đang dùng tiếng va đập nặng nề để thay thế tiếng hoan hô của mình. Ánh mắt Tiền Bất Ly sáng rực lên. Hắn biết rõ, những binh sĩ này đã học được cách trầm mặc mà thay đổi. Từ hôm nay trở đi, những binh lính này trên chiến trường đem trở thành nước lũ trầm mặc mà sắt thép cũng không thể nhưng ngăn cản được, nước lũ chỉ phục tùng mệnh lệnh của mình.

Cơ Thắng Tĩnh cảm khái quét mắt nhìn thao trường, nằng thật sự không thể tưởng tượng được, chỉ ở trong thời gian thật ngắn, khí chất của những binh lính này lại xảy ra biến hóa cực lớn! Trừ hắn ra, còn có người nào khác có thể làm được sao?

"Ta dùng danh nghĩa trường công chúa Cơ Chu quốc. . . " Giọng nói Cơ Thắng Tĩnh vang lên: "Tứ phong Tiền Bất Ly là Thiên Uy tướng quân, mà các người. . . Binh lính của ta, các người chính là Thiên Uy quân!"

Không có ai nhìn về phía Cơ Thắng Tĩnh, tất cả binh sĩ con mắt đều chăm chú vào Tiền Bất Ly trên người, Tiền Bất Ly giơ tay lên: "Thiên uy!"

"Thiên uy! !" Các binh sĩ cùng một chỗ rút ra vũ khí của mình, trùng trùng điệp điệp cắm trên mặt đất, âm thanh gào to động trời.

"Điện hạ. . ." Không biết từ khi nào Giả Thiên Tường đã đi đến sau lưng Cơ Thắng Tĩnh. Lão nói: "Cơ Chu quốc chúng ta. . . không có danh hiệu Thiên Uy tướng quân. Bằng không phong hắn làm Nha Môn tướng quân là tốt rồi."

"Từ hiện tại bắt đầu có." Cơ Thắng Tĩnh cười nhạt một tiếng, nói: "Hắn vĩnh viễn là độc nhất vô nhị." Cơ Thắng Tĩnh cũng không thêm đề ý tới việc các binh sĩ bỏ qua nằng, Tiền Bất Ly đã nói cho nằng biết trước kết quả này rồi. Sự tình gì hắn cũng đều có thể suy tính tới, sự tình gì hắn cũng đều không gạt ta, Cơ Thắng Tĩnh cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Giả Thiên Tường há miệng muốn nói cái gì rồi lão lại thở dài, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Tiền Bất Ly như có điều suy nghĩ, đang suy nghĩ cái gì đó.

Tiền Bất Ly nhìn nhìn Nhiệm Soái, lại nhìn qua Đỗ Bình, hắn nói: "Toàn quân giải tán!" Đỗ Bình do dự chốc lát mà cũng không tránh né ánh mắt của hắn, có thể như vậy đã coi là không tệ, tình cảm sâu nặng nhất định phải được bồi dưỡng từ trong máu và lửa, không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể đúc thành.

Tuy quân hồn đã có, những binh lính này còn xa xa mới có thể tính là quân của riêng mình. Nếu như vừa rồi mình hạ mệnh lệnh giết chết công chúa, có mấy người sẽ chấp hành? Tiền Bất Ly nhìn về phía sau, trông thấy Giả Thiên Tường tránh né ánh mắt của mình, Tiền Bất Ly mỉm cười. Từ hiện tại, hắn bắt đầu muốn che giấu, chỉ nói quân sự, không nói chuyện chính trị! Nếu như làm như vậy mà cũng không thể khiến cho những người khác yên tâm, vậy cũng đừng trách ta!

Tiền Bất Ly thu kiếm vào vỏ, tuy kiếm công chúa tặng rất sắc bén, đáng tiếc hắn không có thói quen dùng thứ này, mà lại không thể không đeo, ngựa tốt xứng yên tốt. Đường nhiên danh tướng cần phải mang theo kiếm tốt! Ủ. . . Ta là danh tướng sao? Không sao. . . Sớm muộn gì cũng sẽ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chính đạo mới là vương đạo

"Đại nhân dụng binh coi như thần quỷ cũng khó dò!" Ở trong soái trường của Tiền Bất Ly, Đỗ Bình với vẻ mặt sùng bái, miệng lưỡi lưu loát: "Dùng binh

lực ở thế yếu, kỳ chiêu, đánh cho Trát Mộc Hợp chặt vật chạy thực mạng, hiện tại sinh tử không biết, thiên cổ đến nay. . . ."

"Câm miệng!" Sắc mặt Tiền Bất Ly trầm xuống, lạnh lùng cắt ngang lời Đỗ Bình: "Có phải Vương Thụy đã xảy ra chuyện hay không?"

Đỗ Bình thoáng cứng đờ, hần vội vàng cười nói: "Còn không có tin tức xác thực. Không phải mặt tướng không tận lực, Trát Mộc Hợp chỉ huy đại bộ phận đội ngũ rút lui vào trong Lạc Nhật Hạp Cốc, mặt tướng thật sự không dám mạo hiểm." Đỗ Bình vừa mới trở lại Tuyết Nguyên thành thì nhận được mệnh lệnh duyệt binh, còn không có cơ hội gặp mặt riêng Tiền Bất Ly, thế nhưng hần biết rõ, con dâu dù xấu thì khó tránh khỏi gặp mặt cha mẹ chồng. Bất kể như thế nào đi nữa cũng phải nói rõ. Đây cũng là nguyên nhân khiến hần cố hết sức nịnh hót Tiền Bất Ly, nhưng hần hoàn toàn không nghĩ tới, bản thân vừa mới lên tiếng đã bị thống lĩnh khám phá được dụng ý của mình.

"Chuyện này cũng không thể trách người, là do ta đoán sai, không nghĩ tới Trát Mộc Hợp còn có thể nhẫn nhục chịu được được." Tiền Bất Ly nói về thân nhiên: "Còn sống hay là chết, cần phải xem vận khí của Vương Thụy hần"

"Đại nhân, ta để lại một tiểu đội, cho bọn họ chia làm hai đường đi tìm tòi. Hơn nữa, Vương Thụy cũng có thể mang người thổi lui đến cửa ải Liên Thành, ta đoán chừng hần không thể có chuyện gì."

"Cửa ải Liên Thành?" Tiền Bất Ly như có điều suy nghĩ, hần cười nhạt một tiếng, nói: "Điều khiến ta lo lắng chính là cái này."

Đỗ Bình cùng Nhiệm Soái đưa mắt nhìn nhau, bọn hần không thể đoán ra huyền cơ trong lời nói của Tiền Bất Ly, bầu không khí có vẻ nhạt nhẽo, Đỗ Bình thoáng đánh mắt ra hiệu cho Nhiệm Soái.

"Đại nhân, ngài dụng binh thật sự lợi hại. . . ." Nhiệm Soái suy nghĩ. Thế nhưng cho tới nay hần không từng nịnh hót người khác, kinh nghiệm của hần trong chuyện này rất ít, hần không biết cần phải nói cái gì cho phải: "Thật sự là. . . Thật là thật lợi hại!"

Tiền Bất Ly cười nhạt một tiếng, nói: "Dùng kỳ mưu chiến thắng không tính là thể diện, không tính là cái gì. Ta nói cho các người biết, chính đạo mới là vương đạo!"

"Đại nhân ngài quá khiêm nhường." Đỗ Bình lắc đầu nói: "Đánh một trận đã đánh cho Trát Mộc Hợp tung hoành thảo nguyên chạy trốn chết, khinh kỵ cận vệ mười đi sáu, bảy. Nếu như ngay cả chiến tích này mà ngài cũng không tính là gì, vậy mặt tướng. . ." Đỗ Bình nói đến đây, hần không thể nói được nữa, trên mặt lộ ra cười gượng gạo.

"Ý nghĩ của người có phần không công bằng, người đã quên một điều kiện tiên quyết." Ánh mắt Tiền Bất Ly trong mà mạnh mẽ. Có lẽ trên cái thế giới này có rất nhiều tướng lĩnh bởi vì thắng mà kiêu, thế nhưng người đó quyết sẽ không là hần. Tiền Bất Ly nói: "Đúng vậy, ta dùng kì binh đánh bại Trát Mộc Hợp, nhưng đây là vì có điều kiện tiên quyết Trát Mộc Hợp dùng kì binh đánh lên Tuyết Nguyên thành mà mới làm được. Nếu để cho ta mang theo binh sĩ Tuyết Nguyên thành đi thủ Giáp Tích quan, mà Trát Mộc Hợp mang theo người của hần công thành, các người cho là ta có mấy thành nắm chắc có thể giữ vững Giáp Tích quan?"

Đỗ Bình rơi vào trầm tư, thật lâu hần mới thở dài nói: "Ta hiểu rõ ý của đại nhân rồi."

"Dùng kỳ mưu chiến thắng, bản thân chính là đang mạo hiểm, có bao nhiêu hy vọng thành công, có bao nhiêu khả năng thất bại, đây là đánh bạc. Trên thế giới không thể có người nào là vĩnh viễn không thua trận sao? !" Tiền Bất Ly dùng ánh mắt thương thức nhìn Đỗ Bình: "Nhưng cái khác không cần phải nói, một người am hiểu dùng kỳ mưu nếu như gặp phải tướng trấn thủ luôn tuân theo quy củ, hần rất có thể bị đánh đến đầu rơi máu chảy."

"Thế nhưng. . . Đại nhân, chính đạo là cái gì?" Đỗ Bình tập trung tư tưởng suy nghĩ nhìn Tiền Bất Ly, hần nói: "Chính đạo nhất định phải là đường đường chính chính đánh trận trên chiến trường?"

"Người. . . Muốn trộm sư?" Tiền Bất Ly lộ ra dáng vẻ như cười mà không phải cười.

Đỗ Bình lại càng hoảng sợ, cười xấu hổ nói: "Không dám. . . Không dám. . ."

"Chính đạo này không phải là chính đạo đó, tương lai ta sẽ từ từ dạy cho các người, nhưng. . ." Nói tới đây, Tiền Bất Ly dừng lại một lát rồi hần lại nói tiếp: "Người là người thông minh, ta nghĩ người nên biết đằng sau là cái gì."

Sau lưng Đỗ Bình toát mồ hôi lạnh, hần sợ hãi cúi đầu.

Ngoài trường đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, tiếng người bẩm báo: "Bẩm báo! !" Tiền Bất Ly vừa nói một tiếng "Tiến đến" Tần Trùng bước vào trong soái trường, quỳ một gối xuống trước người Tiền Bất Ly. Hần nói: "Thống lĩnh đại nhân, chúng ta đã tìm được Vương Thụy!"

Tiền Bất Ly bỗng nhiên đứng lên, hỏi: "Người ở nơi nào?" Tiền Bất Ly có hành động đó cũng không phải là bởi vì hần có tình cảm thâm hậu nào đó, ngăn ngừa vài ngày tiếp xúc chưa thể nói tới cảm tình. Điều tối kỵ nhất của kẻ làm tướng chính là không để ý đến sống chết của binh sĩ. Chỉ cần chuyện này xuất hiện một lần, quân hồn mà hần khổ tâm chuẩn bị kỹ, suy nghĩ kĩ bồi dưỡng mới ra được sẽ phát sinh dao động. Hơn nữa Tiền Bất Ly xác thực rất thường thức Vương Thụy, hần không muốn nhìn thấy một cá nhân xuất chúng còn không kịp sáng lên đã ảm đạm mất đi.

Nhiệm Soái thì không cần phải nói, khoe mắt Đỗ Bình cũng hiện ra vẻ cảm động. Tần Trùng lớn tiếng nói: "Vương Thụy vẫn còn ở Lạc Nhật Hạp Cốc, bọn hần. . . Bọn hần đã không thể đi được nữa, tiểu đội của ta đã dùng ngựa để đưa bọn hần đi ra ngoài, thế nhưng hiện tại bọn hần còn không thể cười ngựa được, còn phải có người vịn ở một bên, cho nên bọn hần đi rất chậm."

"Hay cho một Vương Thụy!" Tiền Bất Ly quát: "Người tới, lập tức chiêu mộ xe ngựa ở Tuyết Nguyên thành, bất kể là xe ngựa của ai, hết thấy chặn lại

cho ta! Nhiệm Soái, người mang theo xe ngựa ngay lập tức đi tiếp bọn hán. Lúc này nếu như không phải có bọn hán liều chết dẫn phát Tuyết Băng chúng ta còn có thể ngồi ở trong trường ẩm áp sao? Nhiệm Soái, không thể để cho bọn hán lại tồn thất!"

"Tuân mệnh, đại nhân!" Nhiệm Soái trả lời một tiếng rồi chạy ra khỏi soái trường.

"Khá tốt, khá tốt." Đỗ Bình mỉm cười phát ra từ tận đáy lòng, hán nói: "Ta biết ngay, tiểu tử này vận khí luôn luôn không sai."

Tiền Bất Ly liếc mắt nhìn Đỗ Bình, nói: "Đỗ Bình, nếu như người cả đời thậm chí chỉ muốn ngồi ở chỗ này, như vậy ta có thể nói, người là một tướng quân rất hợp cách, nhưng nếu như người muốn càng ngày càng thăng một bước, ta hy vọng người có thể nhìn nhiều, nghe nhiều, suy nghĩ nhiều!"

Đỗ Bình sững sờ, suy tư cả buổi: "Đại nhân, ý của ngài là. . ."

"Người suy nghĩ xem địa điểm Vương Thụy bố trí mai phục cách Tuyết Nguyên thành bao xa? Khoảng cách từ đó tới cửa ải Liên Thành bao xa? Hán vì sao nhất định phải vượt qua Lạc Nhật Hạp Cốc, liều chết trở lại Tuyết Nguyên thành?"

Đỗ Bình lộ ra thần sắc kinh hãi, hán đã nghĩ tới một khả năng. Thế nhưng điều khiến hán kinh hãi cũng không phải bởi vì khả năng này có thể xảy ra, mà là thống lĩnh đại nhân trước mặt hán lại nhìn rõ mọi việc! Hán đã suy nghĩ lời nói của Tần Trùng mấy lần mà cũng không thể nhìn thấy có điều gì quý dị trong này, mà thống lĩnh đại nhân thoáng cái đã bắt được điểm đáng ngờ, đây là sự chênh lệch như thế nào? Nói là chênh lệch một trời một vực cũng không quá đáng a?

Đỗ Bình âm thầm nổi lên một cảm giác vô lực trong lòng, hán ngơ ngác nhìn Tiền Bất Ly, một câu cũng nói không nên lời.

"Một lát nữa, người cũng mang theo một trung đội đi nghênh đón. Ta muốn cho bọn họ biết rõ, ta quyết sẽ không để cho anh hùng bị lạnh nhạt"

"Tuân mệnh, đại nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Phỏng đoán hoang đường

Khi đoàn xe hộ tống Vương Thụy sắp sửa đi đến Tuyết Nguyên thành, Tiền Bất Ly mang theo tất cả kỵ binh cùng bộ binh ra khỏi thành nghênh đón, nghi thức hoan nghênh không lồ khiến cho đám binh sĩ thủ hạ của Vương Thụy, những người đã bị ủy khuất, cảm động không hiểu, có mấy người còn khóc thành tiếng.

Chiến sĩ là vì vinh quang mà chiến, mà vinh quang nói thẳng ra chính là được người khác tôn kính, mà Tiền Bất Ly đưa tôn kính tới một tình trạng như này, không người nào là không cảm động.

"Thống. . . Thống lĩnh. . ." Vương Thụy bước xuống từ trong xe, vành mắt của hán đã ướt át: "Cửa ải Liên Thành. . ."

"Ta đã biết." Tiền Bất Ly đi nhanh tới vài bước, đỡ bả vai Vương Thụy, nói: "Người yên tâm nghỉ ngơi, tất cả đều ở trong lòng bàn tay ta!"

Vương Thụy lộ ra thần sắc kinh ngạc, bất chợt hán lại vui mừng, nói: "Thống lĩnh. . ."

"Đều tại ta, chuyện này trước kia ta tuy đã có chút ít hoài nghi, nhưng không có chút chứng cứ, cuối cùng ta chỉ cho là mình quá đa nghi. Nếu như không phải là bởi vì sai lầm của ta, các người không cần phải chịu khổ nhiều như vậy, đều tại ta. . . Đều tại ta. . . ." Trên mặt Tiền Bất Ly tràn đầy vẻ hối hận.

"Thống lĩnh. . ." Ngoại trừ hai chữ 'Thống lĩnh', Vương Thụy đã không thể nói thêm những lời khác.

"Nghỉ ngơi đi." Tiền Bất Ly đề bả vai Vương Thụy xuống: "Ta sẽ không để cho các người chịu ủy khuất vô ích, cửa ải Liên Thành sao? Ha ha. . ." từ trong con mắt Tiền Bất Ly bắn ra sát ý lạnh lẽo.

Vương Thụy cũng cảm nhận được ý tứ ôn hòa từ trong ánh mắt lạnh lẽo của Tiền Bất Ly, hán mỉm cười nhắm mắt lại. Suốt bốn ngày gầy dựa cầu sinh tồn trong tuyết cảnh băng tuyết, quả thật hán cũng rất mệt mỏi.

Ngay khi Tiền Bất Ly còn đang tính toán biện pháp đối phó cửa ải Liên Thành, trong mật thất phủ thành chủ Tuyết Nguyên thành, hai người có quan hệ với Tiền Bất Ly đang có một cuộc tranh luận về chính bản thân hán.

"Điện hạ, cứ tiếp tục để như vậy, càng ngày càng không ổn!" Giả Thiên Tường có vẻ rất lo lắng, lão nói: "Hán dẫn đầu toàn quân đi nghênh đón Vương Thụy, những chuyện thu mua lòng người như này lại không để điện hạ làm, hán bụng dạ khó lường. . .!"

Cơ Thẳng Tinh không nói bất kỳ câu nào, nàng chỉ lặng lẽ nhìn Giả Thiên Tường.

"Điện hạ, còn nhớ rõ hôm duyệt binh không? Hẳn rõ ràng lại mệnh lệnh cho các binh sĩ đi chém Kim Long kỳ, cuối cùng thậm chí hủy cả xe ngựa của ngài, điện hạ, hẳn thật sự dụng tâm kín đáo! Nếu như sau này hân hạ lệnh công kích ngài thì sao? Các binh sĩ có thể nghe mệnh lệnh của hân hay không?!"

"Bá tước của ta, dùng người thì không nghi ngờ người ta, nghi người ta thì không dùng người, không phải ngài đã nghe nói tới những lời này rồi sao?"

"Thế nhưng . . ."

"Bá tước của ta, ngài cho là hân có phải là một người tâm cơ thâm trầm hay không?"

"Đương nhiên!" Giả Thiên Tường nói như đinh chém sắt: "Cho nên ta mới muốn ngài cẩn thận."

"Như vậy. . . Ngài đã từng biết một người lòng dạ khó lường và tâm cơ thâm trầm, sẽ lỗ mãng có hành động khiêu khích tôn nghiêm của hoàng gia ta, để cho ta cảnh giác sao?" Cơ Thắng Tinh khẽ cười nói: "Làm như vậy đối với hân thì có chỗ tốt gì? Hân đi vào Tuyệt Nguyên thành mới ngăn ngừa vài ngày, không có bất kỳ căn cơ, cách làm này sáng suốt sao?"

"Có lẽ. . . Có lẽ hân muốn mau chóng nắm giữ quân đội!" Giả Thiên Tường cố hết sức tìm được lý do.

"Được rồi, coi như là ngài nói có đạo lý." Cơ Thắng Tinh càng nói càng vui vẻ: "Như vậy, ngài hãy nghĩ ngược lại xem một người vội vã cầu thành công sẽ là một người tâm cơ thâm trầm sao?"

Giả Thiên Tường cứng họng: "Có lẽ. . ."

"Chớ quên, trước khi hân bị đóng băng ở đây, hân là Càn Long Đại Đế không có sức mạnh nào địch nổi!" Cơ Thắng Tinh chậm rãi đứng lên, nói: "Tâm cơ của hân không phải là thứ mà chúng ta có thể phỏng đoán được, nhưng ta biết rõ, có lẽ ta tin tưởng hân."

Giả Thiên Tường cuối cùng đã tìm được lý do từ trong lời nói của Cơ Thắng Tinh: "Điện hạ, ta thừa nhận tâm cơ của hân không phải là thứ mà chúng ta có thể phỏng đoán được, nhưng liệu có phải hân đoán trước được suy nghĩ này của điện hạ hay không? Cho nên hân mới cố ý làm ra hành động này, để điện hạ bỏ đi lòng nghi ngờ với hân!"

Cơ Thắng Tinh cười khi khi một tiếng, nói: "Bá tước của ta, lý do này của ngài có phải quá gượng ép hay không?"

Giả Thiên Tường cẩn thận suy nghĩ, lão cũng không khỏi nở nụ cười gượng gạo.

"Ba ngày trước, ta đã từng tuyệt vọng, đó là một loại tuyệt vọng khắc cốt ghi tâm! Bá tước của ta, người biết không?" Thân thể Cơ Thắng Tinh khẽ run rẩy một chút. Nàng nói: "Trong khoảnh khắc đó, ta hầu như muốn chết."

"Ba ngày trước?" Giả Thiên Tường kinh ngạc, nói: "Ngày đó không phải chúng ta đã giành được đại thắng sao?"

"Chính là ngày đó, ta vừa nghe được tin tức thì lập tức đi tìm hân, ta hy vọng có thể cùng chia sẻ vui vẻ với hân, thế nhưng. . . ta lại thấy một thứ khiến cho ta tuyệt vọng."

"Điện hạ, ngài nhìn thấy gì?"

"Hân cho người ta chuẩn bị xe trượt tuyết cho hân" đôi mắt Cơ Thắng Tinh trở nên mê ly, mơ hồ hiện ra nước mắt: "Hân nói hân muốn sau khi trận chiến kết thúc thì đi bốn phía ngắm phong cảnh, nhưng. . . ta không phải người ngu! Bên trên xe trượt tuyết chẳng những có chuẩn bị đầy đủ quần áo chống lạnh, còn có một thùng khẩu phần lương thực của một binh sĩ! Bá tước của ta, ngài nói cho ta biết, một người đi ngắm phong cảnh có cần mang nhiều khẩu phần lương thực cùng quần áo như vậy hay không?"

"Điện hạ, ý của ngài là. . ."

"Hân đã sớm dự liệu được thắng lợi, hân đã sớm nghĩ đến việc rời khỏi chúng ta sau khi thắng lợi! Ngoại trừ điều này, còn có cách giải thích khác sao?" Khi phán đoán sự việc thì tuyệt đối không thể để ấn tượng ban đầu chi phối, bằng không Cơ Thắng Tinh đã phát hiện ra điểm đáng ngờ, tuyệt sẽ không suy ra phỏng đoán khác biệt như ngày với đêm, gần như hoang đường.

Giả Thiên Tường bắt đầu trầm ngâm, lão cũng đồng ý với phán đoán của Cơ Thắng Tinh, chuẩn bị nhiều khẩu phần lương thực cùng quần áo không phải là vì muốn rời khỏi nơi này thì là vì cái gì? Suy đoán của bọn hân quả thật không tệ. Đáng tiếc Tiền Bất Ly chuẩn bị những thứ đó là để đào tẩu, mà Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường có thể hoài nghi dụng tâm của Tiền Bất Ly, nhưng tuyệt sẽ không hoài nghi năng lực của 'Càn Long Đại Đế'!

"Ta biết rõ hân muốn vứt bỏ chúng ta, nhưng ta không oán hận hân, hân đã từng là Đại Đế phong vân một cõi, mà ta chỉ là một trưởng công chúa không quyền không thế, dựa vào cái gì mà hân nhất định phải giúp ta?" nước mắt Cơ Thắng Tinh rốt cục không nhịn được mà rơi xuống: "Thế nhưng. . . Ta sợ, ta thật sự sợ hãi! Vì sao một chút kỳ vọng vừa mới dấy lên trong lòng ta, trời cao liền tàn nhẫn khiến nó dập tắt? ! Ta miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười nói chuyện hân, may mắn từ nhỏ ta đã độ sức với mẫu hậu, mới không để cho hân nhìn ra sơ hở, nhưng ai có thể biết rõ nỗi thống khổ của ta. . ." Vừa nhắc tới tình cảnh ngày đó, Cơ Thắng Tinh không cách nào khống chế được tâm tình của mình.

"Ta nhìn ra được, hân không muốn đi Thượng Kinh với ta, người có biện pháp nào không? Chỉ cần hân rời khỏi nơi này là hân cũng sẽ không trở về, bất kể như thế nào ta cũng muốn giữ hân lại! Tôn nghiêm của hoàng thất. . . Ha ha, bá tước của ta, ngài cho rằng ở trong mắt Càn Long Đại Đế, một công chúa và một nữ bộc sẽ có khác biệt rất lớn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phong thưởng

"Điện hạ, thông minh của ngài thật sự khiến ta giật mình!" Giả Thiên Tường thở dài một tiếng, nói: "Ngài nói không sai, có thể giữ hấn lại đã là một hy vọng xa vời, ta rõ ràng còn hoài nghi dụng tâm của hấn. . . . Ai, ta già nên hồ đồ mất rồi!"

"Giữ hấn lại sao?" Cơ Thắng Tinh lắc đầu, lộ ra nụ cười gượng gạo chua xót: "Nói dễ vậy sao! Có thể giữ hấn lại một ngày, có thể giữ hấn lại một năm sao? Có thể giữ hấn lại một năm, có thể giữ hấn lại cả đời. . ." Nói đến đây, đột nhiên Cơ Thắng Tinh ý thức được câu nói 'Cả đời' này có chút mập mờ, mặt nàng bắt đầu đỏ lên.

"Điện hạ, chẳng lẽ ngài cũng không có ý kiến hay sao?"

"Mỗi người đều cũng có nhu cầu riêng của mình, nhưng ta thật sự không biết hấn muốn cái gì." Cơ Thắng Tinh mê mẩn nói: "Quyền thế? Hấn có thể buông tha quyền vị Đại Đế của mình, chứng minh quyền thế không phải là thứ hấn muốn, đây cũng là nguyên nhân ta tin tưởng hấn không có dụng tâm Tiền bạc? Ha. . . . Càng buồn cười! Nghĩ tới nghĩ lui, ta nghĩ chỉ có một biện pháp mới có thể giữ hấn lại."

"Biện pháp gì?" Giả Thiên Tường khấn trương.

"Tinh!" Cơ Thắng Tinh trả lời vô cùng dứt khoát.

"Tinh?" Giả Thiên Tường sững sờ, bất chợt hấn hiểu được ý tứ của Cơ Thắng Tinh: "Thế nhưng. . . Điện hạ, hấn là một người mê luyện cảm tình sao?"

"Không thử một chút làm sao biết?" Trong mắt Cơ Thắng Tinh lộ ra vẻ quyết liệt: "Huống chi, một công chúa như ta đây còn có cái gì có thể trả giá hay sao?"

※※※※

"Đỗ Bình!"

"Có."

"Trận chiến bao vây tiêu diệt ở Lạc Nhật Hạp Cốc lần này, người hành động nhanh chóng, không làm hỏng thời cơ chiến đấu, tuy chỉ tiêu diệt bộ phận nhỏ khinh kỵ cận vệ, nhưng sai lầm là vì Bôn thống lĩnh, không quan hệ tới người. Nay đặc biệt tứ phong người là Đãng Khẩu tướng quân!" Tiền Bất Ly lấy ra một chiếc huân chương, trình trọng giao cho Đỗ Bình.

"Đa tạ thống lĩnh đại nhân!" Đỗ Bình vui rạo rức tiếp nhận huân chương, cẩn thận từng li từng tí cái ở trước ngực.

"Nhiệm Soái!"

"Có."

"Trận tập kích ở Tuyệt Nguyên thành lần này, người dũng cảm ngoan cường, dám đánh dám liều, rất nhanh chóng tiêu diệt địch binh trong thành, thế nhưng. . . . Tiểu tử người không nên luôn khoe chủ nghĩa anh hùng cá nhân, về sau cẩn thận một chút! Nay đặc biệt tứ phong người là Võ Vệ tướng quân!"

Nhiệm Soái mở trừng hai mắt, "chủ nghĩa anh hùng cá nhân" đây là lần đầu tiên hấn nghe thấy mấy từ này, thế nhưng hấn vẫn hiểu ý tứ đại khái của nó, Nhiệm Soái cười "khì" một tiếng, nhận huân chương, cài vào trước ngực: "Đa tạ thống lĩnh đại nhân!"

"Vương Thụy!"

"Có."

"Trận chiến đánh chặn ở Lạc Nhật Hạp Cốc lần này, người dùng trăm người đối mặt mấy ngàn khinh kỵ binh tinh nhuệ, bình tĩnh tỉnh táo, phát huy cách mạng tinh thần không biết sợ. . . . A.... ."

Mấy người Đỗ Bình cùng mở to hai mắt nhìn, "không biết sợ" thì bọn hấn hiểu, cách mạng? Cách mạng là vật gì? ?

Tiền Bất Ly âm thầm oán thầm bản thân mình, hấn chuyển chủ đề: "Hơn nữa người kịp thời phát hiện âm mưu của cửa ải Liên Thành, có quyết định chính

xác! Những người trí dũng song toàn như ngươi không thể không trọng thưởng, nay đặc biệt phong ngươi là Uy Viễn tướng quân!"

"Hả" Đỗ Bình vui vẻ ra mặt: "Tiểu tử này thoáng cái đã đồng cấp cùng chúng ta rồi hả? !"

Vương Thụy chỉ nghỉ ngơi một ngày, tuy thân thể hắn vẫn rất suy yếu, tinh thần đầy đủ. Hắn nói: "Kỳ thật. . . Đây là kế sách tốt của thống lĩnh đại nhân, ta chỉ là người thi hành mệnh lệnh mà thôi. Đại nhân, cái này. . . " Từ một đội trưởng đội tuần tra thoáng cái hắn đã nhảy mấy cấp, Vương Thụy quả thực cho là mình đang nằm mơ.

"Ngươi không cần nhiều lời." Tiền Bất Ly khoát tay áo: "Kế sách cho dù tốt, cũng cần có người dám đi chấp hành! Nếu không thì chỉ là một câu nói suông, đây là vinh quang ngươi nên được!"

"Đa Tạ Thống lĩnh, đa Tạ Thống lĩnh! !" đôi tay Vương Thụy run rẩy tiếp nhận huân chương, ánh mắt của hắn ẩm ướt.

"Tiểu tử, ah không, Vương tướng quân! Sắp ngươi không đeo cái này? Có cần ta giúp ngươi đeo hay không?" Đỗ Bình chợt nhả nói: "Cái này gọi là cái gì? Đại xừ nữ...! Nào, nào, giao cho ta!"

Vương Thụy dở khóc dở cười, hắn vừa giấy dựa vừa lui về phía sau lại để cho, thế nhưng Nhiệm Soái đã chặn sau lưng hắn: "Giao xừ nữ cho ta. . . "

Tiền Bất Ly nhìn ba viên tướng lĩnh đang đùa cợt với nhau, trên mặt lộ ra mỉm cười. Sau đại chiến, ban thưởng cho người có công là một việc đương nhiên, nhưng hắn không có tiền, không có vật, cũng không phải quý tộc, không có tư cách tứ phong, Tiền Bất Ly đành phải kiên trì kéo dài. Thế nhưng sau đó, Cơ Thắng Tinh phái người đưa tới ba chiếc huân chương, hóa giải sự khẩn trương của Tiền Bất Ly. Hành động đưa thân sưỡi ẩm trong ngày tuyết rơi làm Tiền Bất Ly rất có hảo cảm.

Có phải ta đang dùng lòng tiểu nhân đo bụng quân tử hay không? Ngày đó khi hắn chuẩn bị nghênh đón Vương Thụy, trước đó hắn không lộ ra bất kỳ một tin đồn nào, sau đó đột nhiên hạ lệnh toàn quân ra khỏi thành, mục đích chính là vì triệt để bài trừ Cơ Thắng Tinh ra bên ngoài! Không ngờ Cơ Thắng Tinh chẳng những không gây chuyện, ngược lại còn cho đưa tới cho hắn mấy huân chương. Bản thân nàng lại không đến. Cần phải biết rằng, tứ phong tướng lĩnh có công cũng là biện pháp lôi kéo lòng người rất tốt.

Kỳ thật. . . Nàng là một cô gái tốt! Tiền Bất Ly đã nghĩ như thế, vậy phòng bị nàng có phải là một việc không nên hay không? Có biện pháp gì mà có thể làm cho nàng trở thành hậu thuẫn kiên cường vĩnh viễn của mình hay không? Câu dẫn nàng? ? Đúng rồi, câu dẫn nàng! ! Trong khoảng thời gian này Tiền Bất Ly đã có hiểu biết nhảy vọt đối với tình hình hiện nay ở Cơ Chu quốc. Người Cơ Chu quốc vẫn rất truyền thống, hơn nữa thoạt nhìn Cơ Thắng Tinh còn là một xừ nữ, nếu như có thể của được nàng vào trong tay, ừ. . .

Tiền Bất Ly vẫn có chút tin tưởng đối với tướng mạo, khí chất, phong độ của mình, hắn càng có lòng tin với thủ đoạn của mình, nói làm là làm! !

Một người nam nhân, một nữ nhân, nữ nhân muốn dùng tình để kiềm chế nam nhân, nam nhân muốn dùng tình để phục tùng nữ nhân, ai thua ai thắng đây? Kỳ thật trời cao an bài một nam nhân đấu võ với một nữ nhân chính là một việc không công bình. Khi nam nhân chiếm lĩnh một trận địa nào đó, thường thì nữ nhân đều mất đi chỗ tốt của mình.

"Đến đây đi, giao cho ta, thân thể của ngươi suy yếu như vậy, làm cho suy sụp là điều không hay." Đỗ Bình vẫn còn 'Dây dưa' không tha.

"Tốt rồi, các ngươi buông tha hắn." Tiền Bất Ly nhẹ nhàng vỗ xuống bàn, nói: "Thân thể của hắn còn không khôi phục lại"

Đỗ Bình tiếc hận thả Vương Thụy, sự chú ý của hắn lại chuyển tới trên người Tiền Bất Ly. Hắn nói: "Đại nhân, người xem. . . Ta hiện tại cũng là Đẳng Khẩu tướng quân rồi, cũng nên tăng thêm chút binh mã cho ta?" Đẳng Khẩu tướng quân là cấp bậc cao nhất của tướng lĩnh cấp thấp. Dựa theo quy định hắn có quyền trưng binh, tạo thành một đại đội kỵ binh độc lập. Mặc dù nhân số cũng không nhiều hơn bao nhiêu so với đại đội kỵ binh bình thường, đó là đội kỵ binh của riêng mình. Có được hệ thống của riêng mình, từ phụ tá bày mưu tính kế, đến tiếp tế quân bị vật tư, mọi thứ đều có. Ứng với câu nói: chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Giao thiệp thất bại

"Đại nhân, ta cũng muốn trưng binh!" Nhiệm Soái cũng vội vàng la lên.

Vương Thụy lại không lên tiếng, trước kia hắn là tiểu đội trưởng đội tuần tra, cũng không thể mở rộng đội tuần tra thành đại đội tuần tra, làm vậy sẽ bị chê cười.

"Nhón nháo cái gì mà nhón nháo? !" Vừa nhắc tới điều này, Tiền Bất Ly tức giận nói: "Trước tiên huấn luyện binh sĩ trong tay các ngươi thành tinh binh cho ta!"

Tiền Bất Ly có nỗi khó xử của bản thân hần, mạch máu của quân đội là cái gì? Là quân nhu! Hần, một thống lĩnh, mà thậm chí không có một quan tiếp liệu ở bên cạnh, bởi vì vốn dĩ quân đội Tuyết Nguyên thành thuộc quyền chỉ huy của Giả Thiên Tường, tất cả quân tư cấp cho quân đội đều do phủ thành chủ phụ trách, căn bản không cần thiết phân phối quan tiếp liệu. Tới đòi tiền từ trong tay Giả Thiên Tường, người đã sinh lòng nghi ngờ với mình sao? Tiền Bất Ly hoàn toàn không có một điểm manh mối nào cho việc này, thế nhưng nói ngược lại, có lẽ hần cũng cần phải tiếp xúc với Giả Thiên Tường!

※※※

Tiền Bất Ly vốn sống ở phủ thành chủ, hơn nữa người người đều biết hần, tướng quân Thiên Uy Vô Định. Khi hần đi đến trước cửa trụ sở của Giả Thiên Tường, vệ binh thậm chí không cần đi vào trong bẩm báo, trực tiếp mời Tiền Bất Ly đi vào.

"Sao thống lĩnh đại nhân không nghỉ ngơi?" Khi Giả Thiên Tường nhìn thấy Tiền Bất Ly, lão thoáng sững sờ, rồi lại chột vui vẻ.

"Đương nhiên có việc cần ngài hỗ trợ." Tiền Bất Ly biết rõ Giả Thiên Tường cũng coi là một người lão luyện chính trị, nếu như vòng quanh với lão, rất có thể sẽ khiến bản thân mình hăm vào đó, còn không bằng đi thẳng vào chủ đề chính.

"Chuyện gì?"

"Ta phái người đi tới sông băng Khai Thiên dò xét tình hình, bộ lạc Phi Ưng xác thực đã lui binh, thế nhưng chúng ta vẫn không thể thư giãn" Tiền Bất Ly ngồi xuống ghế: "Ngài cũng biết chuyện xảy ra với Vương Thụy? Lập trường của Hạ Quýnh Danh kia tương đối mập mờ, nếu như không phải Vương Thụy suy nghĩ lạnh lợi, đứa cháu này của ngài không có cơ hội quay về Tuyết Nguyên thành!" Tiền Bất Ly biết rõ giao tình của Giả Thiên Tường cùng Hạ Quýnh Danh luôn luôn rất tốt, cho nên hần cố ý châm ngòi chia rẽ mối quan hệ giữa hai người.

"Ta biết rõ, coi như. . . Ta là lão bằng hữu mấy thập niên với hần." Giả Thiên Tường nheo lại con mắt, dường như đang nhớ lại khoảng thời gian đã qua: "Năm đó, ta và hần vô tình cùng gặp bệ hạ cái trang vi hành, ba người trò chuyện với nhau thật vui, cũng là tri kỷ, vài chục năm nay, chúng ta đều cố gắng để cho Cơ Chu quốc trở nên hùng mạnh, thế nhưng hiện tại không thể tránh khỏi nảy sinh những bất đồng!"

"Bởi vì ngài xem trọng trường công chúa, mà Hạ Quýnh Danh nhìn trúng Cơ Thắng Liệt?"

"Đúng vậy, đúng là như vậy." Giả Thiên Tường trả lời vẻ sầu não: "Thống lĩnh đại nhân, ngài tới tìm ta không phải để nói chuyện này đấy chứ?"

"Chúng ta có thể phòng được lần thứ nhất, chưa hần có thể phòng được lần thứ hai. Bá tước đại nhân, ngài không biết là binh sĩ trấn thủ Tuyết Nguyên thành vô cùng bạc nhược yếu kém sao?"

"Bộ lạc Phi Ưng đã bị thống lĩnh đại nhân đánh cho tàn phế, quân coi giữ cửa ải Liên Thành cũng không có nhiều như quân đội Tuyết Nguyên thành chúng ta, ngài cảm thấy điều này cần thiết sao?"

"Có!" ánh mắt Tiền Bất Ly sáng ngời nhìn Giả Thiên Tường. Hần nói: "Ngài có thể bảo chứng bọn chúng không có âm mưu khác?"

Giả Thiên Tường trầm tư một lát, thờ dài, lắc đầu, nói: "Thống lĩnh đại nhân, ngài đến cùng cần gì?"

"Người! Ngựa! Tiền!"

"Muốn bao nhiêu?"

"Ngài có thể cho bao nhiêu ta muốn bấy nhiêu!" Tiền Bất Ly chẳng muốn nói nhảm cùng Giả Thiên Tường, hần biết rõ khả năng đồng ý cực kỳ bé nhỏ. Nếu như lần này không thành hần có thể thông qua phương pháp xử lý gây áp lực lên tâm hồn thiếu nữ của Cơ Thắng Tĩnh, không lo Giả Thiên Tường không khuất phục.

Giả Thiên Tường sững sờ, lão phát giác ý tứ khiêu khích trong lời nói của Tiền Bất Ly. Theo lý thuyết mà nói, một người đang đi tìm kiếm ủng hộ của người khác sẽ không có lý do nào để có thái độ kiêu ngạo như này! Giả Thiên Tường đa mưu túc trí, nhanh chóng thúc đẩy đầu óc của mình suy tư.

"Bá tước đại nhân, ngài hãy cho một câu trả lời thoải mái đi!" Tiền Bất Ly thúc giục một câu.

Vì sao hần lại muốn chọc giận mình? Ánh mắt Giả Thiên Tường sáng lên, đột nhiên hiểu ra vấn đề! Nếu như mình bị chọc giận mà cự tuyệt lời mời ở lại của điện hạ, sau đó rời khỏi Tuyết Nguyên thành? Hần vẫn không muốn giúp chúng ta Giả Thiên Tường cảm thấy vài phần bi thương, nhưng thủ đoạn nhỏ bé này không thể gạt được Giả Thiên Tường ta!

"Yêu cầu của ngài vô cùng không rõ ràng, ta không làm được. . . ." Giả Thiên Tường mỉm cười nhìn Tiền Bất Ly.

Thái độ của Tiền Bất Ly như muốn nói “quả là thế”, sau đó hần nâng chung trà lên, chờ đợi Giả Thiên Tường nói tiếp phần cuối.

"Nhưng ta có thể đáp ứng ngài, ngài muốn bấy nhiêu, ta sẽ cho ngài bấy nhiêu!"

PHỤT. . . lần này Tiền Bất Ly phun ra ngụm nước trà, ngơ ngác nhìn Giả Thiên Tường. Đáp án thật sự nằm ngoài suy nghĩ của hần! Sao Giả Thiên Tường lại ủng hộ mình? Chẳng lẽ lão không sợ mình có dị tâm? ? Mình muốn bao nhiêu thì sẽ cho mình bấy nhiêu. . . . Lão điên rồi?

Giả Thiên Tường chứng kiến thái độ này của Tiền Bất Ly, lão càng thêm tin tưởng vào phán đoán của mình. Trên gương mặt Giả Thiên Tường hiện lên nụ

cười tươi tràn ngập thắng lợi. Trong thiên hạ, không chỉ có một mình ngươi là người thông minh!

"Ngài nghĩ kỹ chưa? Rốt cuộc muốn bao nhiêu? Ta lập tức phái người đi gom góp."

"Cái này. . . " Tiền Bất Ly đã từng lên kế hoạch xem cần bao nhiêu tiền chưa? Hẳn thậm chí còn không có một chút chi tiết nào cả, hẳn cứ ập ứng không thể nói hết câu.

Giả Thiên Tường sao sẽ bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng. Lão nói: "Ngài yên tâm, dựa vào tài lực của Tuyết Nguyên thành, tuyệt đối sẽ làm cho ngài hài lòng, ngài đến cùng cần bao nhiêu? Ngựa thì ở chỗ ta cũng có một ít, nhưng Tuyết Nguyên thành không nhiều nhân khẩu cho lắm, nếu như ngài muốn trưng binh đại quy mô, cần phải đi vào nội địa. Cứ nói xem, ngài đến cùng cần bao nhiêu?"

"Ta. . . Ta về trước rồi sẽ suy nghĩ." Tiền Bất Ly đứng lên, trước trốn một chút rồi nói sau.

Giả Thiên Tường liếc mắt kéo Tiền Bất Ly lại: "Thống lĩnh đại nhân, ngài không phải đang nói đùa sao? Nếu như ngài đã đến, nhất định đã làm xong phương án trưng binh chi tiết. nào chúng ta nói kỹ càng một chút."

"Hôm nào Ngài xem, hôm nay quá muộn rồi, ta không muốn quấy rầy ngài nghỉ ngơi."

"Không sao, ta có thói quen thức đêm. Nào, thống lĩnh đại nhân, ngài mời ngồi."

"Đúng rồi. . . Ta đột nhiên nhớ ra là có chuyện muốn xin chỉ thị của điện hạ, ngài xem. . . "

"Đúng vậy sao? Ta vừa vặn cũng có chuyện muốn xin chỉ thị của điện hạ, chúng ta cùng đi."

"Ta. . . Ta đột nhiên phát hiện ra hiện tại điều mà Tuyết Nguyên thành cần không phải trưng binh, mà phải huấn luyện binh sĩ hiện có thành tinh binh! Bằng không, ta rất lo lắng bọn hán sẽ biến thành đám ô hợp. . . "

"Sao lại như thế vậy?" Giả Thiên Tường kinh ngạc nhìn Tiền Bất Ly: "Ngài quyết định như thế sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Tiền Bất Ly liên tục gật đầu.

"Ta sẽ không phát biểu loạn, tới khi ngài cần trưng binh, ngài cứ việc tới tìm ta, ta nhất định sẽ toàn lực trợ giúp ngài!"

Cuối cùng, Tiền Bất Ly không hiểu sao bản thân mình có thể trốn ra khỏi phòng của Giả Thiên Tường: "Cái này. . . Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tiền Bất Ly không thể hiểu nổi. Sau khi trở lại gian phòng của mình, chuyện thứ nhất mà hắn làm chính là hỏi thăm yêu hồn. Đáng tiếc đã vài ngày yêu hồn không liên hệ với hắn, tâm niệm phát ra vẫn không có hồi âm. Đây là một chuyện mà Tiền Bất Ly nghĩ mãi mà không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hành quân gian khổ

"Ngày mai toàn quân xuất phát, đi cửa ải Liên Thành, các người mau chóng chuẩn bị." Tiền Bất Ly ngồi ở ghế chủ soái, ra lệnh.

Vương Thụy bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: "Thống lĩnh đại nhân, vậy Hạ Quýnh Danh cửa ải Liên Thành. . . " Hiển nhiên Vương Thụy hận Hạ Quýnh Danh thấu xương, hẳn dám gọi thẳng tên một bá tước.

"Không một kẻ nào sau khi mưu hại huynh đệ của ta, còn có thể bình yên vô sự!" Tiền Bất Ly cười lạnh lùng nói: "Vương Thụy, ngươi muốn chơi quang minh chính đại hay là muốn chơi âm mưu?"

Vương Thụy cúi đầu suy nghĩ. Đối phương là một bá tước, tuy có thể mượn nhờ lực lượng của công chúa điện hạ, nhưng cũng có thể dẫn đến phiền toái không nhỏ. Sau khi suy nghĩ một lát, Vương Thụy đưa ra quyết định: "Đại nhân, quang minh chính đại có thể ảnh hưởng quá lớn hay không?"

"Vậy ngầm thì sao? Dễ làm thôi!" Tiền Bất Ly vẫy vẫy tay: "Ba người các người đều tới đây."

Ba người Đỗ Bình cùng nhau đi lên, Tiền Bất Ly giảng giải một lần biện pháp của mình cho ba người. Sau khi ba người hoàn toàn hiểu rõ, cả một đám tròn tròn hai mắt, nhìn nhau, không nói được một câu. Sau một lúc lâu, Nhiệm Soái mới trách móc la một câu: "Đại nhân, biện pháp này của ngài thật sự quá ti. . . "

"Ngươi nói bậy bạ gì đó!" Đỗ Bình vội vàng cắt ngang lời Nhiệm Soái: "Đại nhân, cái này gọi là cơ trí!"

Vương Thụy từ từ thở phào, nói: "Mặc kệ biện pháp gì, có thể tìm về công đạo cho các huynh đệ là tốt rồi!"

Tiền Bất Ly cười cười: "Ta hèn hạ? Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, lại dám xuống tay làm tổn thương Cơ Chu quốc ta. Hạ Quỳnh Danh là vật gì? Đối phó với một người hèn hạ thì thủ đoạn lại phải càng hèn hạ hơn hẳn! Nếu như ta phải đối mặt với một đối thủ làm cho người ta tôn kính, ta sẽ dùng sẽ phương pháp quang minh chính đại, khiến cho hắn thua tâm phục khẩu phục, các người tin hay không?"

"Ta tin!" Đỗ Bình lên tiếng trước: "Thông lĩnh đại nhân có thể ở trong thời gian thật ngắn nghĩ ra biện pháp hay này. Tục ngữ nói nhìn lá biết thu, bởi vậy có thể thấy nửa đời trước đại nhân làm việc. . . . quang minh lỗi lạc bậc nào"

"Người biết là tốt rồi. Đừng có gấp, qua mấy ngày nữa ta sẽ 'Quang Minh' lần thứ nhất ngay tại trên người của người."

Đỗ Bình sửng sốt, vội vàng nói: "Đại nhân! Ta đang khen ngài!"

Tiền Bất Ly dùng ánh mắt vô tội nhìn Đỗ Bình: "Thế nhưng. . . Ta cũng không có ác ý?"

"Ha ha. . ." Nhiệm Soái tươi cười đứng ở bên cạnh, thế nhưng hắn cười gian cũng không khác gì giống như cười ngây ngô, nếu như ánh mắt hắn mang nhiều ý tứ hơn, quả thật khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Vương Thụy nhìn Tiền Bất Ly, nói: "Đại nhân, ngài nói là huynh đệ của ta đã bị. . ."

"Nếu như dối là ta, ta sẽ không để lại bất kỳ người nào còn sống" Tiền Bất Ly lắc đầu, nói: "Ta đoán hắn cũng giống như ta, người không nên tiếp tục ôm hy vọng xa vời, chúng ta báo thù cho các huynh đệ là được."

"Tốt!" Vương Thụy cắn răng, nhẹ gật đầu.

"Người cũng không nên quá buồn bực, gạch khó còn nguyên khi cái giếng bị phá, quân đội khó tránh khỏi thương vong! Một khi bọn hắn là quân nhân, bọn hắn cũng đã chuẩn bị hi sinh tính mạng" Tiền Bất Ly khuyên nhủ Vương Thụy.

"Nếu như bị địch nhân giết chết, Vương Thụy ta không nói hai lời, nhưng lại bị người một nhà hại chết, ta thật sự không thể nuốt không trôi cục tức này!" Vương Thụy nắm chặt hai nắm đấm.

"Ta cũng không bắt ép người phải nuốt cục tức này." Tiền Bất Ly cười nghiêng ngả: "Người chỉ cần đợi thêm vài ngày nữa là được"

※※※

Lúc sáng sớm, cửa Nam Tuyết Nguyên thành được mở rộng, lần xuất quân thứ nhất của Thiên Uy quân được triển khai.

Tiền đội là một đội trung đội kỵ binh tiên phong do Vương Thụy, người đã khôi phục nguyên khí dẫn đầu. Trung lộ do Nhiệm Soái tiết chế bộ binh, Đỗ Bình chỉ huy một trung đội kỵ binh khác làm hậu quân. Tuy lúc này đã không có địch nhân uy hiếp an toàn của bọn hắn, nhưng Tiền Bất Ly vẫn phái ra một trung đội kỵ binh làm trinh sát, cái gọi là cẩn thận chính là cường chế thành thói quen, chỉ cần có lần thứ nhất buông lỏng như vậy sẽ không thể tránh được xuất hiện lần thứ hai! Nhìn chung trong lịch sử của thế giới trước kia, chiến tướng thất bại có đủ loại nguyên nhân, nhưng tối đa đúng là ở nguyên nhân chủ quan!

Giả Thiên Tường cũng đi theo Cơ Thắng Tinh đồng loạt xuất phát, ở bên trong Tuyết Nguyên thành chỉ để lại đội canh gác cùng đội tuần tra. Giả Thiên Tường chuẩn bị sau khi đi qua cửa ải Liên Thành, đến Giáp Tích quan đi thương lượng cùng bằng hữu cũ một chút, muốn một đám binh sĩ để đền bù khuyết thiếu quân phòng bị ở Tuyết Nguyên thành.

Lần hành quân này đối với Tiền Bất Ly mà nói là một lần hành quân gian khổ! Kỳ thật kỹ thuật cưỡi ngựa của Tiền Bất Ly phi thường tốt, thế nhưng yên ngựa ở thế giới này thật sự quá kém, mấy lần Tiền Bất Ly muốn đi tới chỗ Cơ Thắng Tinh đòi hỏi thêm mấy cái yên ghế, nhưng chứng kiến dáng vẻ nhẹ nhõm, tự nhiên cưỡi ngựa của đội thân vệ do chính tay mình lựa chọn, hắn thật sự không có mặt mũi đi làm việc đó.

Lúc đến giữa trưa, Tiền Bất Ly chỉ cảm thấy bờ mông nóng rất đau nhức, hai chân gần như không còn chút sức lực nào. Trước kia bàn đạp mà hắn có thể căn cứ vào chiều cao của thân thể mà chế tạo dài hay ngắn. Bàn đạp ở thế giới này, chẳng những đơn sơ, hơn nữa còn định chế (*hàng đặt theo yêu cầu), dài ngắn đều giống nhau. So sánh với người ở thế giới này, Tiền Bất Ly cao hơn, chân dài hơn, hắn rất không thích ứng với loài ngựa nơi đây, giống như không thích ứng với trường cung ở thế giới này. Một ngày nào đó, chính mình phải tự làm cho mình một cái mới được.

Cuối cùng nên nghỉ ngơi, Tiền Bất Ly vui mừng nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, hắn vừa định tuyên bố mệnh lệnh cắm trại nghỉ ngơi thì bỗng nhiên chứng kiến các binh sĩ nhao nhao lấy lương khô của mình ra, vừa đi đường vừa bắt đầu ăn. Trời ơi. . . Như vậy sẽ loét dạ dày đấy! Tiền Bất Ly cắn răng nhìn chung quanh một chút, nuốt lời của mình, nhất định phải sửa thói quen này, nhưng không phải hiện tại. Hiện tại chỉ có thể nhịn mà thôi.

So với Tiền Bất Ly, Cơ Thắng Tinh không thể nghĩ ngờ là một người vô cùng hạnh phúc, nằng dựa vào thùng xe, vừa ăn hoa quả, vừa nhìn qua cửa sổ xe, quan sát Tiền Bất Ly, dưới chân của nàng, còn có hai chậu than, toàn bộ trong xe đều ấm áp.

Tiền Bất Ly đột nhiên khẽ nhăn lông mày một cái. Đôi khi, xung đột sẽ mang đến cho người cực lạc khoái cảm, thế nhưng đó là trên giường, mà ngồi trên lưng ngựa Tiền Bất Ly chỉ có thể cảm giác được đau đớn, Móa! Đều bị cọ chảy máu rồi. . .

Về mờ ám của Tiền Bất Ly không có thể tránh được con mắt Cơ Thắng Tinh, đã qua không lớn một hồi, Kha Lam nhô đầu từ trong xe ra nói: "Thông lĩnh đại nhân, điện hạ mời ngài vào trong xe ngựa một chút, có việc thương lượng cùng với ngài."

"Ừ?" Tiền Bất Ly tinh thần đại chấn: "Được, ta đến!" Hắn cực kỳ không có phong độ ruổi ngựa chạy đến trước xe ngựa Cơ Thắng Tinh, nhắc mành xe

lên, chui vào.

Đám thân vệ của Tiền Bất Ly đưa mắt nhìn nhau làm mặt quỷ. Một thân vệ cười ngửa đi đến chỗ xe ngựa, không chút khách khí đuổi xe phu xuống, do chính hắn điều khiển xe ngựa. Bọn hắn đã từng là thủ hạ Giả Thiên Tường, đã được huấn luyện đặc biệt về phương diện này. Khi hai đại nhân vật chạm mặt, mặc kệ bọn hắn đang nói đại sự hay là tự tư tình, cũng không thể bị người bên ngoài nghe được, mà phu xe ngựa kia đương nhiên không quá đáng tin cậy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Xấu hổ

"Điện hạ, có chuyện gì sao?" Tiền Bất Ly vừa nói vừa cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống. Hắn đã quyết định chủ ý, coi như là không tìm được lý do, hắn cũng muốn lại ở nơi này không rời đi! Ai ngờ động tác ngồi xuống của hắn hơi mạnh, Tiền Bất Ly nhịn không được nhíu nhíu mày.

"Bất Ly, ngươi làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái sao?" Cơ Thắng Tình ân cần nói.

"Cái này. . . ." Tiền Bất Ly cũng không thể nói cái mông của mình bị yên ngựa cọ phá: "Cũng không biết tại sao vậy, vết thương ở thắt lưng của ta lại tái phát!"

"Vết thương ở thắt lưng?" Cơ Thắng Tình suy nghĩ, chợt thoải mái, hắn chinh chiến chém giết bốn phía ở đây trên thảo nguyên, đương nhiên sẽ bị thương: "Vậy ngươi không nên xuống xe, ở yên trong này nghỉ ngơi đi."

"Vậy quá quý rầy điện hạ" Tiền Bất Ly tự nhủ trong lòng, ngươi đuổi ta đi ta cũng sẽ không đi!

"Nếu như ngươi thấy không thoải mái, hãy nằm xuống đi"

"Ừ. . . Cũng tốt." Được một tác lại muốn tiến một thước chính là năng khiếu của Tiền Bất Ly. Đương nhiên hắn chắc chắn sẽ không hẳn nằm xuống, vết thương nằm chính ở trên mông, Tiền Bất Ly ghé người xuống tám nệm đỏ, thật sự . . . thoải mái ..!

Kha Lam cùng Kha Lệ tức giận đến mức chu miệng, nhưng có công chúa ở trước mặt, các nàng tuyệt đối không dám làm lời.

Trên thế giới này, người mà tiểu Kha Lệ hận nhất chính là Tiền Bất Ly, trông mắt nàng đảo quanh, chậm rãi di chuyển về phía bình nước nóng ở phía trước, muốn giáo huấn Tiền Bất Ly một chút, đáng tiếc Cơ Thắng Tình vừa vặn đã nhận ra ánh mắt mờ ám của nàng.

"Kha Lệ, ngươi dám bóp thắt lưng cho thống lĩnh đại nhân, cẩn thận một chút, không được khiến cho thống lĩnh đại nhân đau!" Cơ Thắng Tình âm thầm cảnh cáo nói.

"Ah. . ." Kha Lệ lại gánh chịu thiệt thòi, nàng tiến đến trước người Tiền Bất Ly, không thể làm gì khác và cũng không tập trung tư tưởng mà xoa bóp thắt lưng cho Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly thở dài một tiếng, xem ra người cần tiếp nhận huấn luyện không chỉ là Thiên Uy quân, còn có chính hắn! Thế nhưng. . . . Còn nhớ bài Xích Bích hoài cô sao? Nhớ Công Cẩn năm đó, trước khi cưới tiểu Kiều, tư thế oai hùng tài năng nở rộ. Quạt lông khăn chít đầu, tiếng cười tà, tan thành mây khói. Thế giới này vẫn chưa có người nào bày ra loại tạo hình này sao? Nếu như mình đạo tư thế oai hùng của tiêu sái Chu Du, có thể dương danh thiên cổ hay không? Ừ! Đáng giá suy nghĩ!

"Bất Ly, ngươi cười gì vậy? Cảm giác như thế nào?" Cơ Thắng Tình Tiền Bất Ly với một ánh mắt là lạ.

"A.... . . Không cười cái gì, ta suy nghĩ đến một việc." Tiền Bất Ly lập tức tỉnh táo lại từ trong suy nghĩ phóng túng, hắn nói: "Đến, ta có việc muốn nói cho ngươi."

Tuy không biết là chuyện gì, nhưng Cơ Thắng Tình vẫn ghé đầu tới, Tiền Bất Ly thấp giọng dặn dò mấy câu, Cơ Thắng Tình kinh ngạc hỏi: "Vì sao?"

"Việc này một câu hai câu không thể giải thích rõ, ngươi cứ đi làm theo như ta nói là tốt rồi."

"Được rồi." Cơ Thắng Tình liếc mắt Tiền Bất Ly liếc: "Ai bảo ngươi ta tin tưởng ngươi!"

"Ha ha. . . ." Tiền Bất Ly cười khan, kiểu câu nói ẩn chứa ý tứ mập mờ này, hắn hiểu cũng không được, mà không hiểu cũng không được, hắn đành phải dùng tiếng cười lấy lệ để cho qua.

Thùng xe hơi đóng đũa, giống như cái nôi, nằm xuống mặt thảm, ý thức Tiền Bất Ly dần dần mơ hồ, cuối cùng ngủ say. Khi hắn tỉnh lại từ trong mộng, phản ứng đầu tiên của hắn chính là sao thùng xe lại không rung? Còn nữa chính là mặt mình đang gối lên một vật mềm nhũn, vật kia ướt sũng, Tiền Bất Ly bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Nếu như nằm ngủ, có rất nhiều người có khả năng ngủ rất yên ổn, nhưng nếu như muốn nằm ngủ sấp, có một vật tất nhiên không thể để chày ra ngoài, cho dù là nam nữ đều như thế, đó chính là . . . chày nước miếng!

Tiền Bất Ly ngẩng đầu thấy mặt Cơ Thắng Tình đỏ lên. Thì ra chỗ mà đầu của hắn chỗ gối lên, chỗ mà hai tay hắn ôm chính là đùi của Cơ Thắng Tình. Về phần nguyên nhân vì sao đùi của Cơ Thắng Tình ướt sũng, Tiền Bất Ly cũng không có thời gian cân nhắc, hình tượng! Hình tượng..! !

"Điện hạ, ta thật sự quá thất lễ, xin ngài tha thứ!"

Cơ Thắng Tình ngượng ngùng liếc mắt nhìn Tiền Bất Ly, nở nụ cười khi khi một tiếng. Thì ra ở trên cảm Tiền Bất Ly vẫn còn một dòng nước miếng đang chảy xuống, cùng với động tác khép mở cửa bờ môi Tiền Bất Ly, nó đang đung đưa sang hai bên.

Tiền Bất Ly cũng phát hiện ra ở cảm có điều khác thường, hắn vội vàng lấy tay vuốt cảm, hắn rất cục mịch bạch vì sao đùi Cơ Thắng Tình lại ẩm ướt. Trong lúc nhất thời, Tiền Bất Ly cũng đỏ mặt lên, thậm chí mặt hắn còn đỏ hơn so với mặt Cơ Thắng Tình: "Cái này. . ."

"Ngươi nha!" Cơ Thắng Tình mỉm cười, vươn tay ra, dùng tay áo xoa xoa mặt Tiền Bất Ly: "Thật không nghĩ tới, bộ dạng ngủ say của ngươi rõ ràng như một tiểu hài tử."

Mất hết thể diện rồi. Tiền Bất Ly dứt khoát cho vò đã mẻ lại sửa. Trước khi Cơ Thắng Tình kịp rút tay về, hắn giơ tay nắm tay nàng, nói: "Kỳ thật, ta còn hiểu rất nhiều thứ mà tiểu hài tử không hiểu, nói thí dụ như. . . Cái này." Nói xong, Tiền Bất Ly hôn lên tay Cơ Thắng Tình.

Bình thường quy tắc hôn tay của quý tộc chẳng qua chỉ khẽ hôn một chút vào mu bàn tay, nhưng Tiền Bất Ly nào có làm như vậy, quả thực hắn coi bàn tay Cơ Thắng Tình giống như que kem, dùng môi liên tục lướt đi lướt lại, khiến cho Cơ Thắng Tình vừa thẹn e sợ vừa vui sướng, thân thể hơi nhún ra.

"YAA.A.A..! Các ngươi. . ." không biết từ lúc nào Kha Lệ đã nhắc màn cửa lên, ngây người, ngơ ngác nhìn xem hai người đang thân mật.

Cơ Thắng Tình thấy bị người phá vỡ, vô cùng khẩn trương trong lòng, nàng ra sức rút tay mình về, muốn xuống xe.

"Ngươi đi làm cái gì?" Tiền Bất Ly có chút không nề. Một nữ nhân, một công chúa hoàng thất, rõ ràng không bản vì lại đi lau nước miếng cho mình, chỉ riêng điểm này đã khiến cho Tiền Bất Ly quả thực cảm động. Có trên cái thế giới kia có rất nhiều biện pháp nhỏ xảo thí cảm tình. Đương nhiên, nói ra sẽ không linh, nói thí dụ như cố ý ăn tỏi rồi đòi hôn, nếu như không phải tình cảm thâm hậu, đối phương nhất định sẽ cự tuyệt hôn môi, cho dù bất đắc dĩ đã tiếp nhận, nàng cũng sẽ lộ ra một chút sắc mặt phiền chán, hoặc là dứt khoát mĩa mai vài câu. Mà cách làm này của Cơ Thắng Tình, đã ý tứ biểu lộ tình cảm của nàng.

"Ta muốn đi thay quần áo!" Cơ Thắng Tình tròn mắt nhìn Tiền Bất Ly nói: "Ngươi cho rằng hiện tại ta rất thoải mái sao? !"

Đúng! Ai mặc y phục ướt nhẹp cũng sẽ không thoải mái, huống chi bây giờ còn là mùa đông, Tiền Bất Ly gượng cười vài tiếng, sau đó hắn cũng xuống xe. Lúc này hắn mới phát hiện giờ phút này sắc trời đã tối, rất nhiều các binh sĩ đang vội vàng hạ trại.

Đỗ Bình, Vương Thụy cùng Nhiệm Soái đang đứng dàn hàng ở phía trước cười nhìn Tiền Bất Ly. Sau khi ánh mắt hai bên tiếp xúc với nhau, Đỗ Bình vươn ngón tay cái của mình trước, tiếp theo là Vương Thụy, sau đó là Nhiệm Soái.

**! Tiền Bất Ly tức giận nhìn xung quanh, hắn đang tìm cục gạch. Đây chính là thói quen ở thế giới kia của hắn. Đáng tiếc sao thế giới này nơi lại có cục gạch? Thế nhưng khá tốt, trên mặt đất có mấy viên đá cuội, Tiền Bất Ly quơ lấy viên đá. Không đợi hắn ra tay, mấy người Đỗ Bình đã như ong vỡ tổ bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Định tập kích

Hành quân không còn là một công việc buồn tẻ, tối thiểu nhất đối với Tiền Bất Ly mà nói thì đúng là như thế, chàng hữu tình, thiếp cố ý, một người nguyện tiến, một người nguyện đón. Chỉ trong thời gian rất ngắn, trạng thái tình cảm giữa Tiền Bất Ly cùng Cơ Thắng Tình đã tăng lên rất nhiều.

Nếu như nói tình cảm của hai người như keo như sơn, có vẻ hơi khoa trương một chút, thế nhưng hai người suốt ngày đều trốn ở trong xe ngựa là sự thật. Chỉ có điều Cơ Thắng Tình vẫn còn hơi thẹn thùng, vì không muốn để cho lời đồn truyền đi không hợp thói thường, nàng kiên quyết mang theo Kha Lệ cùng Kha Lệ làm bóng đèn, còn làm bộ xem như không hiểu ám chỉ của Tiền Bất Ly.

Hành quân đã đến ngày thứ năm, trinh sát con đường phía trước phát hiện một đám trinh sát không rõ thân phận. Đám người này dù mặc quân trang của Cơ Chu quốc, nhưng mỗi lần gặp nhau, đám người này đều tránh đi. Sau khi Vương Thụy nhận được tin tức, hắn mệnh lệnh trinh sát nghỉ biện pháp bắt sống mấy người. Không ngờ đối phương tương đối cảnh giác, suốt cả buổi vẫn không thể bắt được một người nào.

Vương Thụy trở lại trung quân, thương nghị một hồi cùng Tiền Bất Ly, tạm thời từ bỏ việc trinh sát hai cánh trái phải, tập trung đại bộ phận trinh sát đến con đường phía trước, chia làm mấy điểm xa gần phối hợp thành Nhạn hành trận (khi bay nhạn thường bay theo hàng), tóm một mẻ lưới lớn, cuối cùng bắt giữ được sáu tên trinh sát.

Sau khi Vương Thụy cùng Tiền Bất Ly thăm vấn, bọn chúng thừa nhận mình là trinh sát của cửa ải Liên Thành, phụng mệnh lệnh thành chủ đến tìm hiểu tin tức hai bên Lạc Nhật Hạp Cốc, nghe nói, thành chủ Hạ Quỳnh Danh phát hiện có địch nhân bộ lạc Phi Ưng xâm lấn. Hồi tiếp, bọn chúng cũng không thể nói được bất kỳ tin tức cụ thể nào khác, lại còn nói hươu nói vượn một hồi.

Tiền Bất Ly vừa mệnh lệnh toàn quân tiến chậm chậm, vừa mệnh lệnh cho Đỗ Bình đi cản hậu, chuẩn bị khẩn cấp ứng biến. Việc chế định kế hoạch phải bắt đầu phân tích từ chỗ xấu nhất, mà tình huống xấu nhất trước mắt chính là Hạ Quỳnh Danh không tiếc gánh chịu bêu danh, cấu kết cùng người bộ lạc Phi Ưng, chuẩn bị gây bất lợi đối với công chúa.

Tiền Bất Ly nhiều lần suy nghĩ rằng cho dù trung quân Trát Mộc Hợp có tiến vào Lạc Nhật Hạp Cốc trước thì cũng không thể vượt quá ba nghìn người. Sau khi bị Đỗ Bình ngăn giết, còn cả chuyện phải đi xuyên qua một hạp cốc, nhất định sẽ phải giảm quân số trong chiến đấu, cho dù Trát Mộc Hợp không chết, binh mã trong tay hắn cũng sẽ không thể vượt qua một nghìn người. Mặt khác, bọn chúng còn không có cách nào chinh đồn binh mã, mượn tám cái lá gan của Hạ Quỳnh Danh, hắn cũng không dám để cho cận vệ kỵ binh của Trát Mộc Hợp tiến vào cửa ải Liên Thành! Nhiều nhất là đưa tặng một ít quân bị phẩm, binh lính của Trát Mộc Hợp nhất định có thể khôi phục được sức chiến đấu, nhưng khôi phục cực kỳ có hạn.

Về phần Hạ Quỳnh Danh có thể phái binh liên hợp tiến công cùng Trát Mộc Hợp hay không, loại khả năng này còn ở mức độ nhỏ hơn nữa. Những điều khác không nói, chỉ cần trước trận dựng thẳng một cây Kim Long kỳ, quân đội Cơ Chu quốc ai dám tiến công? Thiên Uy quân của hắn dám chặt đứt Kim Long kỳ đó là bởi vì ở bên dưới cờ không có người, còn bị Tiền Bất Ly định nghĩa là quân xanh. Nếu như công chúa đứng ở dưới cờ, Thiên Uy quân cũng không dám tiến công.

Thế nhưng, cho dù chỉ có một nghìn quân cận vệ, cũng tuyệt đối không thể khinh thường Trát Mộc Hợp, Tiền Bất Ly hạ lệnh co rút đội ngũ lại, trời sáng rõ mới hành quân, quá trưa thì dừng lại nghỉ ngơi, tận lực bảo đảm thể lực của binh sĩ.

Lại qua ba ngày, lính trinh sát phía trước rốt cục truyền về một tin tức, có một đội kỵ binh gần ngàn người đang rất nhanh tiếp cận, đối phương không có cờ hiệu, ăn mặc không chỉnh tề, rất có thể chính là cận vệ kỵ binh thủ hạ của Trát Mộc Hợp.

"Đỗ Bình, nếu như ngươi chỉ huy đội kỵ binh đối chiến cùng bọn chúng, có thể đánh thắng bọn chúng hay không?" Tiền Bất Ly nhìn về phía Đỗ Bình.

Đỗ Bình cười gượng gạo một cái, lắc đầu nói: "Không được, chúng ta cười ngựa bắn cung không bằng bọn hắn, không thể nào đánh được"

"Có thể kiềm giữ hay không?"

"Rất khó, nếu như là cận chiến mà nói..., kỵ binh của ta không sợ bọn chúng, còn cười ngựa bắn cung chúng ta sẽ tổn thất lớn hơn."

"Ngay cả kiềm giữ cũng không được?" Tiền Bất Ly thì thào nói một câu, lâm vào trầm tư.

"Đại nhân, các huynh đệ của ta không phải bọn hèn nhát! Thế nhưng bọn chúng đều lớn lên trên lưng ngựa, cho dù tiểu hài tử cũng có thể làm được động tác hợp nhất người ngựa, đừng nói là khinh kỵ cận vệ tinh nhuệ!"

"Cung thuật của các người kém bao nhiêu khi so sánh với bọn chúng? Tầm bắn thế nào?"

"Cung thuật chỉ kém một chút, nhưng không quá nhiều, tầm bắn đều giống nhau. Nhưng bọn chúng luôn rất nhanh xông vào trong tầm bắn, bắn chum, chờ tới khi chúng ta bắn, bọn chúng liền chạy nghiêng ra hai cánh, chạy ra khỏi tầm bắn. Cho dù liều đánh như nào đi nữa chúng ta đều chịu thiệt. Nếu như chúng ta đứng bất động, tổn thất còn lớn hơn nhiều so với bọn chúng, nếu như lao ra liều cười ngựa bắn cung cùng bọn chúng, chúng ta tổn thất càng lớn."

Tiền Bất Ly đã hiểu, trên thế giới này dân tộc thảo nguyên tinh thông chiến thuật không sai biệt lắm so với thế giới của mình, đầu đầu! Tuy hiện tại có gần ba nghìn binh sĩ, chiếm được ưu thế về số lượng, nhưng Tiền Bất Ly có thể xác định, đối phương tuyệt đối sẽ không liều mạng cùng mình! Ô? Bọn chúng không thể liều mạng. . . . Lúc này có thể làm chút văn về

"Đại nhân, ngài có kỳ chiêu gì không?" Đỗ Bình đầy kỳ vọng nhìn Tiền Bất Ly.

"Không cần dùng kỳ chiêu!" Tiền Bất Ly tròn mắt nhìn Đỗ Bình: "Gặp nhau trên đường, người đừng cảm thán! Hãy truyền lời của ta xuống, để cho các huynh đệ nhớ kỹ!"

"Tuân mệnh, đại nhân!" Đỗ Bình đáp ứng một tiếng, do dự nửa khắc, vẫn không cam lòng hỏi: "Đại nhân, chẳng lẽ chỉ có thể liều mạng thôi sao?"

"Ta muốn liều mạng, nhưng Trát Mộc Hợp không để cho ta cơ hội." Tiền Bất Ly lắc đầu, nói: "Các người có vũ khí nào có tầm bắn xa so với cung tên hay không?"

"Có, Cước Đạp nỏ, nỏ xe còn có xe bắn đá đều có tầm bắn xa hơn so với cung tên."

"Chúng ta có bao nhiêu?" mắt Tiền Bất Ly sáng rực lên.

"Cước Đạp nỏ là vũ khí chuyên dụng của cấm vệ quân Hoàng thành, chúng ta không có. Nỏ xe chỉ quân đoàn mới được phân phối, chúng ta cũng không có, xe bắn đá thì hình như có một cái. . ."

"Móa, tất cả đều nói nhảm, chẳng khác nào nói không có!" Tiền Bất Ly không kiên nhẫn đã cắt ngang lời Đỗ Bình mà nói: "Có một cái xe bắn đá? Cũng tốt, tóm lại có còn tốt hơn không, xe bắn đá ở nơi nào? Mang ta đi nhìn xem."

Xe bắn đá ngay ở trong bộ binh của Nhiệm Soái, duy nhất chỉ có một cái này. Đồ chơi này chỉ chuẩn bị cho công thành, mà phía trước Tuyết Nguyên thành chính là sông băng Khai Thiên, căn bản không cần xe bắn đá, hoàn toàn chỉ để bài trí, chính bởi vì như vậy, dựa theo số lượng binh sĩ, Nhiệm Soái vốn nên có bốn chiếc xe bắn đá, nhưng cuối cùng chỉ để lại một cái.

Tiền Bất Ly dạo qua một vòng vòng quanh xe bắn đá, chiếc xe được bảo dưỡng coi như tạm ổn. Hắn nói: "Trước thử bắn một chút cho ta xem."

"Tuân mệnh, đại nhân." Điều khiển xe bắn đá chính là tám binh sĩ, phân công tương đối rõ ràng. Xe bắn đá rất nhanh được cố định trên mặt đất, hai binh sĩ khiến tới một tảng đá, những binh lính còn lại vận mở cơ lò xo, kỳ thật nói là cơ lò xo, chính xác thì phải nói là vùi da gân rộng thùng thình.

Oành một tiếng, tảng đá bị bắn ra vào không trung, kéo lê một đường cong, sau đó nặng nề nện trên mặt đất, làm tóe lên một con sóng tuyết.

Tiền Bất Ly nhìn ra một chút, không tệ không tệ, có thể bắn được hơn năm trăm bước xa, mạnh hơn nhiều so với cung tên: "Thử bắn lại một lần nữa" Hắn cần phải biết được thời gian mỗi một lần lấp đạn của xe bắn đá.

"Đại nhân, chúng ta không có hòn đá" Một sĩ binh sợ hãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nhược điểm của danh tướng

Một người lính khác nói: "Đại nhân, chúng ta đi chuyển đá về là được."

Tiền Bất Ly lắc đầu: "Không cần." Trong lần bắn thử thứ nhất, Tiền Bất Ly đã nhận thấy đạn đá đã trải qua quá trình đánh bóng thành đá tròn, từ góc độ vật lý mà nói, đá tròn có xác suất trúng cao, sau khi rơi xuống đất còn có thể bắn lên xông tới tạo thành thương vong lớn. Thế nhưng loại đá tròn này không phải trong lúc vội vã có thể làm được. Xem ra sau này chẳng những cần phải gian khổ huấn luyện, mà còn phải tiêu tốn rất nhiều sức lực trên vấn đề quân bị!

"Đỗ Bình, đội kỵ binh của ngươi có thể đánh sớm hay không?"

"Cái gì gọi là đánh sớm?"

"Chính là bắn tên vào hướng mà bọn chúng phải qua, đợi bọn chúng xông lại."

"Đại nhân, không có bao nhiêu hiệu quả, những người trong thảo nguyên rất giỏi hoạt, bọn chúng sẽ tạm thời cải biến phương hướng."

"Chúng ta có mang đủ mũi tên hay không?"

"Mũi tên đầy đủ!"

"Vậy là tốt rồi!" Tiền Bất Ly vẫy gọi mấy người Đỗ Bình, dặn dò mỗi người một chút, tiếp theo hắn nói mấy câu với binh sĩ điều khiển xe bắn đá, cuối cùng cho điều chuyển xe bắn đá từ phân đội bộ binh của Nhiệm Soái, trực tiếp về nằm dưới chỉ huy của hắn.

Qua buổi trưa, ở bên sườn hậu đội của Đỗ Bình, xuất hiện một đội kỵ binh gần ngàn người, bọn chúng cũng không vội vã tiến công, ngược lại không nhanh không chậm theo sát sau lưng Đỗ Bình.

Ngoại trừ thỉnh thoảng có lính liên lạc chạy đi chạy lại, truyền đạt tin tức bên ngoài, toàn bộ Thiên Uy quân vẫn dùng tốc độ bình thường, trầm mặc tiến lên. Nếu như là trong chiến đấu trước đây, bọn hắn biết mình gặp phải khinh kỵ cận vệ, nhất định sẽ kinh hoàng thất thố, nhưng hiện tại không giống với lúc trước, thống lĩnh đại nhân chỉ cần thi hành một kế nhỏ mà đã tiêu diệt đại bộ phận khinh kỵ cận vệ, chỉ còn lại một chút ít tạp chủng, vẫn cần phải lo lắng sao?

Tiền Bất Ly, một lòng muốn học Chu Du và muốn yên ổn quân tâm, rốt cục đã bày ra tư thế quạt lông, khăn chít đầu, ngông nghênh. Đáng tiếc lại không có khăn chít đầu, Tiền Bất Ly chỉ có thể dùng trường bào biểu hiện dáng vẻ nho nhã của mình, tuy mặc trường bào cưỡi ngựa là một việc rất khó chịu; quạt lông cũng không có, Tiền Bất Ly lấy từ trong bọc hành lý của Cơ Thắng Tĩnh ra một cái quạt hình tròn, hắn không nhanh không chậm phe phẩy chiếc quạt tròn, thể hiện một dáng vẻ vô cùng tiêu sái, bình tĩnh.

Thế nhưng. . . bây giờ là mùa đông, người dùng quạt ở mùa đông là người thế nào? Các binh sĩ đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiền Bất Ly, thẳng đến khi gió nhẹ thổi qua, từ trên mặt quạt bay ra một hương thơm, các binh sĩ mới bừng tỉnh đại ngộ. Thì ra thống lĩnh đại nhân đang ám chỉ mình đã bắt được tâm hồn thiếu nữ của công chúa điện hạ! Đại nhân chính là đại nhân, nhanh như vậy đã có thể chinh phục công chúa rồi sao? Thực rất giỏi. . .

Lính liên lạc lần lượt truyền lại tình huống mới nhất ở phía sau cho Tiền Bất Ly, thế nhưng thái độ nhẹ nhõm của Tiền Bất Ly không phải giả vờ, hẳn quả thực nhẹ nhõm, bởi vì đối phương là Trát Mộc Hợp! Tư duy của danh tướng có một hình thức cố định, đó chính là làm cách nào để trả giá thật nhỏ đối lấy thành quả chiến đấu lớn nhất! Tiền Bất Ly biết rõ Trát Mộc Hợp không thể trốn thoát khỏi cái khung định sẵn đó.

Nếu như đối lại là một măng phu, hai bên đã sớm triển khai chém giết, mà Tiền Bất Ly cũng đã sớm khăn trương tập trung tinh thần chỉ huy. Tuy Tiền Bất Ly có nắm chắc đánh bại đối thủ, nhưng dưới sức tiến công của hơn ngàn binh sĩ tinh nhuệ, tổn thất của bên mình cũng không phải là nhỏ. Đối thủ là một danh tướng, ngược lại là một điều khiến cho Tiền Bất Ly cao hứng, muốn trả một cái giá thật nhỏ đối lấy thành quả chiến đấu lớn nhất sao? Ha ha. . . hết lần này tới lần khác ta cho người dùng một cái giá lớn nhất đối lấy thành quả chiến đấu nhỏ nhất!

※※※

"Đại ca! Để cho ta mang theo bọn nhỏ xông lên giết chúng!" Niêm Hân hưng dữ nhìn đội kỵ binh của Đỗ Bình ở phía xa, thỉnh chiến.

Ở bên trong Tuyết Băng, Niêm Hân chỉ là một trong vụn vụn mấy người may mắn trốn khỏi, thể chất của gã tốt, sau khi hôn mê trong thời gian ngắn ngủn, gã liền thức tỉnh, hơn nữa gã không bị thương, cho nên rất nhanh chóng bỏ ra bên ngoài tuyết động.

Tuyết Băng trực tiếp dẫn đến cái chết có tỷ lệ không cao lắm, có một số người bị chôn sống, có những người lại là vì không kịp thời thức tỉnh. Khi nhiệt độ cơ thể hạ xuống tới mức tới hạn, cũng không còn cơ hội thức tỉnh. Đương nhiên, mặc kệ nguyên nhân cụ thể của cái chết là cái gì, người có thể thoát khỏi không thể nghĩ ngờ gì nữa chính là người vô cùng vô cùng may mắn.

Tam Khôi cũng không chết, hẳn đang kích động cười ngửa ở sau lưng Niêm Hân, thâm cừu đại hận! Tên của hắn gọi Tam Khôi, phía trên không thể nghi ngờ còn có Đại Khôi cùng Nhị Khôi. Đáng tiếc, bọn hắn đều bị vĩnh viễn chôn ở trong tuyết lỗ, cuối cùng ngay cả gương mặt cũng không nhìn thấy! Trong lòng Tam Khôi tràn đầy sát ý!

"Bọn nhỏ tổn thất quá lớn, chúng ta không thể mạo hiểm nữa, hơn nữa đội ngũ của chúng không một chút hoảng loạn, giống như đã sớm chuẩn bị kỹ càng." Trát Mộc Hợp lắc đầu, nói: "Chờ một chút."

Thân là một thủ lĩnh, Trát Mộc Hợp không thể bộc lộ nỗi sợ hãi trong lòng mình ra bên ngoài. Trước tiên bày ra thể yếu khiến cho bọn hắn khinh địch, lại dùng biểu hiện giả dối công chúa chạy trốn dẫn dụ bọn hắn tiến vào Lạc Nhật Hạp Cốc, tiếp theo dẫn phát Tuyết Băng, trước đó còn dự liệu được phản ứng của mình, sắp đặt phục binh ở phía sau, đuổi mình giống như đuổi "con vịt" tiến vào ở chỗ sâu trong Lạc Nhật Hạp Cốc, những thứ này đều bị Trát Mộc Hợp có chỗ hiểu ra, đối thủ của y là một nhân vật vô cùng tàn nhẫn!

Đội một thời gian, người này nhất định sẽ trở thành một mối họa lớn trong lòng người thảo nguyên! Lần này Trát Mộc Hợp truy kích, không hề là vì công chúa, mà là vì muốn bóp chết mối họa trong lòng ngay từ trong trứng nước! Nếu như người này trở thành một chủ tướng tay nắm trọng binh. Chỉ cần suy nghĩ một chút, Trát Mộc Hợp đã có cảm giác không rét mà run.

Niêm Hân tức giận hừ một tiếng, hai chân dùng sức kẹp chặt, chiến mã bên dưới hí một tiếng, móng trước mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất: "Móa, ngựa miền nam cũng là rác rưởi!" Niêm Hân tức giận nói thầm một câu. Sau khi chạy ra khỏi Lạc Nhật Hạp Cốc, chiến mã của bọn hắn đã không còn lại bao nhiêu, bây giờ ngựa đều được đưa từ bên trong cửa ải Liên Thành, chính là cái người kia đưa tới cho bọn hắn, cùng đưa tới với chiến mã, còn có rất nhiều mũ tên, lương thực, cuối cùng tháo gỡ khó khăn của bọn hắn. Thế nhưng, Niêm Hân không có bất kỳ lòng cảm kích, hừ hừ! Đội về sau Lão Tử giết các người ở nơi này, không giết quá nhiều người các người là được! Đối với Niêm Hân mà nói, người miền nam không khác nhau bao nhiêu so với bây giờ trên thảo nguyên, dê mập đương nhiên cần phải ăn thịt, người miền nam cũng cần phải giết, nhưng không thể giết quá nhiều, lưu lại một số người giống như lương thực, lúc nào các dũng sĩ thảo nguyên cần thì sẽ tới lấy mới tốt.

"Miền nam ngoại trừ nữ nhân, còn có cái gì tốt? !" Tam Khôi, cũng đang tức giận, ở phía sau tiếp một câu.

Nếu như trước kia, câu nói của Tam Khôi sẽ khiến tất cả đám đều phá lên cười điên cuồng, nhưng hiện tại, không ai có thể cười được. Cả đám đều đang dùng con mắt như mắt Sói nhìn chăm chăm vào đội kỵ binh ở phía trước.

"Ngừng!" Trát Mộc Hợp đột nhiên giơ tay lên. Y phát hiện đội kỵ binh phía trước ngừng lại, nhìn động tác của đối phương. . . Bọn chúng muốn hạ trại? Trát Mộc Hợp nghi hoặc nhìn mặt trời đang treo ở đỉnh đầu, cười nhạt một tiếng, nói: "Truyền lệnh xuống, chúng ta cũng hạ trại!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Câu chuyện sói

"Bất Ly, nghe nói Trát Mộc Hợp còn chưa chết? Ngươi có thể bắt sống hắn hay không?" Cơ Thắng Tình dùng ánh mắt mong chờ nhìn Tiền Bất Ly. Nếu như có thể bắt sống Trát Mộc Hợp, không thể nghĩ ngờ gì nữa, đây sẽ là lễ vật tốt nhất đưa cho phụ vương.

Tiền Bất Ly nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: "Rất khó! Tuy trận chiến đấu này còn chưa bắt đầu, kết quả đã định trước, bọn chúng không thể ăn hết chúng ta, chúng ta cũng không thể ăn hết bọn chúng, cho Trát Mộc Hợp đựng vào một tảng đá, ta nghĩ hắn sẽ biết mình cần phải làm cái gì rồi."

"Ngay cả ngươi cũng không có cách nào?" Cơ Thắng Tình còn chưa hết hy vọng.

"Trừ phi là ta có ý ném ra một mồi nhử để cho Trát Mộc Hợp cảm thấy có cơ hội, nhưng làm như vậy có mạo hiểm rất lớn, chúng ta tổn thất cũng lớn, quá không sáng suốt"

"Chẳng lẽ. . . . Ngươi cam tâm để cho Trát Mộc Hợp chạy thoát?"

"Điện hạ, mắt phải nhìn xa một chút" Tiền Bất Ly thở dài: "Nếu như chúng ta thương vong vô cùng nghiêm trọng, ai có thể bảo chứng khi chúng ta thông qua cửa ải Liên Thành mà không xảy ra chuyện ngoài ý muốn?" Tiền Bất Ly cảm thấy đau đầu, biểu hiện của Cơ Thắng Tình chỉ là vì cái lợi trước mắt, nếu như dùng loại tâm tính này ở trên lĩnh vực quân sự, sẽ rơi vào kết quả toàn quân chết hết, dùng trong chính trị, cũng dễ dàng đắc tội với người không cần phải đắc tội, tự nhiên lại làm lợi cho đối thủ của mình. Thế nhưng thật sự mà nói người có loại tố chất này không phải chỉ cần nói mấy câu mà có thể hiểu được, nhất định phải trải qua mưa gió, xem ra muốn cho công chúa thành người phát ngôn hợp cách vì chính lợi ích của mình thì còn phải một thời gian ngắn nữa.

"Được rồi, ở phương diện này ta không hiểu, nghe lời ngươi là được." Cơ Thắng Tình bắt đầu đi từ bỏ sự kiên trì của mình.

※※※

Ngồi ở trong soái trường Trát Mộc Hợp cũng không nhẹ nhàng như Tiền Bất Ly. Soái trường của y cũng không xa hoa như trước kia, bây giờ soái trường chẳng những đơn sơ, còn nhỏ hẹp, ra ra vào vào đều phải cúi người. Thế nhưng đối với khinh kỵ cận vệ lúc này mà nói, có một lều vải đã rất tốt, ít nhất có một nửa kỵ binh phải dựa vào ngựa của mình mà ngủ.

Trong lều vải rất lạnh, mà ngay cả Niêm Hãn, người ưa thích để cánh tay trần cũng phải mặc trên người một chiếc áo khoác da, mặc dù người trong cửa ải Liên Thành đã khẩn cấp tiếp ứng cho bọn hắn một ít quân tư, nhưng trong cơn hoảng loạn, không cách nào làm chu đáo. Không nói số lượng lều vải còn lâu không đủ, rõ ràng đã quên mang cho bọn hắn khí cụ nhóm lửa. Số cây đốt lửa mà kỵ binh cận vệ đeo trên người đã dùng hết khi ở bên trong Lạc Nhật Hạp Cốc, còn sót lại mấy cái Trát Mộc Hợp cũng không dám lần tiếp tục sử dụng, y biết rõ tầm quan trọng của lửa.

"Bầm bầm!" Màn cửa bị người đẩy ra, ái tướng Sát Cáp Nhĩ của Trát Mộc Hợp nhấc màn cửa lên đi vào trong: "Đại Hãn , ta đã điều tra xong, doanh trại của chúng hàng rào sâu nghiêm, bày trận vô cùng có trật tự, không tìm được sơ hở. Đại Hãn , nếu chúng ta đánh lên ban đêm, rất khó có thể đạt được thành quả chiến đấu."

"Móa, ngươi nhất gan, hãy ngồi ở chỗ này cho Lão Từ!" Niêm Hãn giận dữ, đứng lên nói: "Ta mang theo bọn nhỏ đi báo thù!"

"Niêm Hãn, ngươi ngồi xuống cho ta!" Trát Mộc Hợp khẽ quát một tiếng, chợt ánh mắt y chuyển hướng nhìn Sát Cáp Nhĩ: "Người miền nam từ trước đến nay ưa thích ý vào nhiều người, ta sẽ không liều mạng cùng bọn chúng."

"Đại Hãn cao kiến." Sát Cáp Nhĩ vội vàng thuận thế lên tiếng nịnh hót.

"Hai quân giao chiến, công tâm là thượng sách!" Trát Mộc Hợp nheo mắt lại nói: "Các ngươi có từng chứng kiến đàn sói kiếm ăn hay chưa? Sói cho dù gặp bầy ngựa hoang số lượng rất lớn, nó cũng sẽ không kinh hoàng, càng sẽ không buông tha, nó sẽ rất kiên nhẫn loanh quanh ở khu vực xung quanh bầy ngựa, dùng chính tiếng gào thét của mình để đe dọa đối thủ. Mục tiêu chính thức của sói là những con ngựa con yếu ớt, nhưng lần công kích thứ nhất của sói thường thường nhắm vào một con ngựa cường tráng, chúng sẽ không cắn chết con ngựa mà chỉ cắn con ngựa bị thương, khi đó con ngựa cường tráng bắt đầu chạy trốn, sợ hãi sẽ truyền khắp toàn bộ bầy ngựa, đến cuối cùng, lưu lại đều là những con ngựa con không thể chạy nổi"

"Vậy tại sao không công kích ngựa con ngay từ đầu?" Lần đầu tiên Tam Khôi nghe thấy vua của bọn chúng giảng giải câu chuyện sói.

"Trí tuệ của ngươi còn kém hơn cả sói sao?" Trát Mộc Hợp lạnh lùng nhìn Tam Khôi: "Nếu như ngay từ đầu mà công kích ngựa con, bầy ngựa vì các hài tử của mình sẽ liều chết phản kháng, nhưng khi chúng đánh bại một đối thủ mạnh mẽ, những con ngựa khác tự nhận cũng không mạnh mẽ như con ngựa kia bắt đầu kinh hoàng thất thố, một khi loài vật bộc phát nỗi sợ hãi, không cách nào ức chế được, khi chúng đều vì tánh mạng của mình mà chạy trốn, ai còn bận tâm tới những ngựa con yếu ớt kia!"

"Con mồi quá lớn, một ngụm chúng ta không thể ăn hết, vậy không ngại tách ra ăn từng miếng một, từ từ ăn." Trát Mộc Hợp rút đao ở thắt lưng ra, ngắm nghía thanh đao trong ánh chiều tà, trong mắt tràn đầy sát ý: "Với tốc độ này của bọn chúng mà đi đến cửa ải Liên Thành ít nhất cũng cần bảy ngày, thời gian bảy ngày đủ cho chúng ta ăn hết bọn chúng!"

Trong soái trường rơi vào trầm mặc, người thông minh cúi đầu suy tư, người không thông minh cũng muốn cúi đầu bày ra bộ dạng suy tư.

Trát Mộc Hợp đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: "Số quân tư tiếp theo còn không đưa tới sao?"

Mục Khắc đứng ở bên cạnh nói: "Đại Hãn , bọn chúng đã rút lui trở về."

"Rút về?" Trát Mộc Hợp giận tím mặt nói: "Vì sao? Bọn chúng muốn lật lọng? !" Trát Mộc Hợp không thể không tức giận, hiện tại bọn chúng ngay cả bó

đuốc cùng ngọn nến đều không có. Trời sắp chìm vào bóng đêm, trong soái trường đen kịt thì ngay cả thương nghị quân tình cũng không có biện pháp thương nghị.

"Đại Hân, bọn hân nói trinh sát Tuyết Nguyên thành phong tỏa rất chặt, không có biện pháp nào đi xuyên qua, vạn nhất bị trinh sát Tuyết Nguyên thành phát hiện, trách nhiệm quá lớn."

"Những người miền nam tất cả đều là nguy quân tử! Một khi đã dám làm còn sợ người khác không biết!" Trát Mộc Hợp chán nản ngồi xuống chỗ ngồi: "Bọn chúng còn nói gì khác?"

"Bọn hân nói ngày mai Đại Hân đi đến phía trước, tiếp ứng bọn chúng một chút."

Trát Mộc Hợp than dài một hơi. Nếu như chỉ làm một cái đuôi ở phía sau, không có ảnh hưởng gì đối với sĩ khí, từ mọi phương diện mà nói bọn hân mới là thợ săn, mà đối phương là con mồi. Chỉ có điều con mồi này rất khổng lồ, khó có thể ăn hết, nhưng nếu như đi ngăn chặn ở phía trước, khi đối phương tiến sát lại bước lui về phía sau, ảnh hưởng đối với sĩ khí sẽ lớn hơn, huống chi bọn chúng vừa mới bại binh.

Trát Mộc Hợp tự biết khinh kỵ cận vệ mạnh mẽ thì mạnh mẽ, có thuật cưỡi ngựa cùng cưỡi ngựa bắn cung, có thể xen kẽ giữa không ngừng lại và di chuyển sát thương số lượng lớn địch thủ, nếu như đánh một trận công kiên, hai nghìn bộ binh của đối phương có thể lấy đi tính mệnh của mình! Nhưng quân tư lại không thể không cần, Trát Mộc Hợp nghĩ một lát, thờ dài nói: "Sát Cấp Nhĩ, ngày mai người mang theo hai bách nhân đội đi tiếp ứng quân tư, bốn vương mang theo toàn quân áp hậu cho người"

"Tuân mệnh, Đại Hân"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chân hỏa

Ban đêm, hai quân doanh đối diện nhau xa xa, quang cảnh lại hoàn toàn khác biệt. Quân doanh bên Tiền Bất Ly đèn đuốc sáng trưng, mà quân doanh bên Trát Mộc Hợp thì lộ ra một bầu không khí trầm lắng. Bất kể thế nào đi nữa, tàn binh sau khi chạy trốn đều muốn báo thù, xét về khí thế thì không thể nào so sánh với một đội quân đang thắng lợi, huống chi quân tư trang của chúng còn rơi vào tình trạng bần cùng tới cực độ. Vào buổi tối khinh kỵ cận vệ của Trát Mộc Hợp chỉ ăn chút ít lương khô, mà Tiền Bất Ly lại cho mỗi một sĩ binh đều được chia một miếng thịt khô, còn có nửa chén rượu trắng dùng để chống lạnh, sự chênh lệch giàu nghèo quả thật đã rất cách xa.

Tiền Bất Ly trèo lên trên lầu quan sát dựng tạm thời, đứng trên cao nhìn về nơi xa. Vào lúc này hân hiểu Trát Mộc Hợp đàn rơi vào một hoàn cảnh rất xấu hổ, đánh lén? Một ý niệm xuất hiện trong đầu Tiền Bất Ly, hân suy tư một hồi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một vòng trăng tròn đang treo trên không trung, ánh sao lóng lánh, nhìn không ra một áng mây màu.

Hay là không đánh lén? Tiền Bất Ly bắt đầu đi bỏ đi ý niệm này trong đầu. Nếu như thủ hạ của Lão Tử cũng có một đội tinh binh dũng cảm, mạnh mẽ, nghiêm chỉnh huấn luyện, có ánh trăng ở trên trời thì thế nào? Đây là một cuộc mua bán chỉ có lời không lỗ! Tiền Bất Ly vừa ảo não, vừa nhìn các binh sĩ trong quân doanh. Hãy chờ xem! Hãy xem tương lai ta tra tấn các người như thế nào, nhất định ta phải làm cho các người ở trong khoảng thời gian ngắn nhất biến thành tinh binh. Cảm giác rõ ràng có cơ hội nhưng lại không thể không bỏ qua thật sự là khó sở. Điều duy nhất khiến cho hân cao hứng chính là, hân phỏng đoán Trát Mộc Hợp ở phía đối diện nhất định còn khó chịu hơn so với hân nhiều.

Dò xét một vòng, không phát hiện ra vấn đề gì, Tiền Bất Ly yên tâm thoải mái quay về soái trường nghỉ ngơi, ai ngờ hân vừa mới khép đôi mắt không lâu lắm, đột nhiên từ bên ngoài doanh truyền đến một tiếng kêu.

"Bọn chúng muốn tập kích?" Tiền Bất Ly cười hi hi, trở mình, tiếp tục ngủ. Nói đùa gì vậy, quân doanh phòng thủ nghiêm mật như này thì ai có thể đánh lén được? Hơn nữa hôm nay người trực đêm bên ngoài lại chính là Vương Thụy, Tiền Bất Ly tương đối yên tâm đối với Vương Thụy. Trát Mộc Hợp quyết sẽ không mang tất cả tiền vốn đến đánh bạc, nhiều nhất chẳng qua là một, hai bách nhân đội mà thôi. Đám tập chúng nhỏ đó thì Vương Thụy hoàn toàn có thể tự mình đuổi đi được.

Huống chi tấn công quân doanh cũng không giống dễ dàng như trong tiểu thuyết diễn nghĩa. Có thể dễ dàng dịch chuyển sừng hươu hay sao? Cạm bẫy đều vô dụng sao? Hàng rào gỗ có thể bị hủy diệt nhanh chóng sao? Binh sĩ bên trên lầu quan sát đều mù lòa hết cả sao? Binh sĩ tuần tra ban đêm cùng đi ngủ hết sao? Cho dù tất cả những giải thiết trên đều thành lập, còn có một điều tuyệt không thể nào thành được: binh sĩ nghiêm chỉnh huấn luyện vừa nghe thấy địch nhân xông tới đã ngay lập tức trở nên hỗn loạn sao? Trước kia Tiền Bất Ly đã cảm thấy những sự việc xảy ra ở trong diễn nghĩa quá hoang đường, hiện tại tận mắt thấy sự thật đã chứng minh suy nghĩ của hân chính xác. Bộ binh Tuyết Nguyên thành đều dùng tiểu đội làm đơn vị, mấy cái lều vải sắp đặt theo hình hoa mai, quây lều vải của tiểu đội trưởng vào chính giữa, mà kỵ binh thì dùng ngũ lâm đơn vị, chuồng ngựa cùng lều vải của binh sĩ được xây dựng ở bên cạnh nhau, khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần tiểu đội trưởng cùng ngũ trưởng hét lớn một tiếng, binh sĩ dưới trưởng hân lập tức có thể tụ tập đến bên người. Vỡ trận? So với nói vỡ trận, còn không bằng nói là những binh sĩ mang lòng oán hận đối với chủ tướng đã lâu đang mượn cơ phát tiết sự phẫn nộ của mình mà thôi.

Một lần nữa Tiền Bất Ly lâm vào mộng đẹp, thời gian không dài, bên ngoài doanh trại vang lên hàng trăm tiếng kêu, Tiền Bất Ly tức giận ngồi dậy, hấn không giống với binh lính bình thường. Chỉ cần trống trận không vang lên, các binh sĩ có thể coi những tiếng kêu đó thành tiếng nói láo, bản thân vẫn ngủ tiếp, mà thân làm chủ tướng, cần phải cân nhắc cẩn thận từng khâu một.

Không phải muốn chơi kẻ nhiều binh cùng Lão Tử sao? Tiền Bất Ly nghiêng tai nghe ngóng một hồi, tiếng kêu cũng không có xu thế càng ngày càng gần, Tiền Bất Ly lại ngã xuống giường, dùng chăn che đầu, ngủ tiếp.

Lại một lát sau, doanh bên ngoài lần nữa vang lên tiếng kêu, còn có tiếng kèn rung trời, âm thanh ồn ào đã thành một mảnh.

***! !" Tiền Bất Ly trở mình xuống giường, khoác thêm áo ngoài, bước đi ra ngoài lều trại. lần này hấn đã nhận ra tình hình khẩn cấp thực sự.

"Đại nhân, vừa rồi Vương Tướng quân phái người tới, nói là địch nhân đang dùng kẻ nhiều binh, mời đại nhân yên tâm ngủ" Một thân vệ trực đêm với vang chạy ra đón chào.

"Ta ngủ cái rắm!" Tiền Bất Ly đẩy ra thân vệ, đi nhanh về phía trước doanh: "Hôm nay, tất cả đừng có ngủ! !"

Phía trước doanh, Vương Thụy đang đứng trên lầu quan sát, lẳng lặng quan sát tình hình quân địch, nhìn thấy Tiền Bất Ly chạy đến, hấn không khỏi kinh ngạc hỏi: "Thống lĩnh đại nhân, ngài thức dậy làm gì?"

Tiền Bất Ly hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Vương Thụy, không nói gì, nhưng hấn vẫn trèo lên trên lầu quan sát. Dưới ánh trăng, Tiền Bất Ly thấy rất rõ ràng, phía trước chỉ có một bách nhân đội, bọn chúng vừa hò hét vừa chạy ngang dọc, lượn đi lượn lại bên ngoài quân doanh, nhưng quan trọng là không tiến vào trong tâm bản của lầu quan sát.

Tiền Bất Ly quan sát một hồi, trong lòng âm thầm lập một kế hoạch, hấn trèo xuống lầu quan sát, ra mệnh lệnh đối với một thân vệ: "Hãy đi gọi Đỗ Bình tới. . . Không, để cho hấn nghỉ ngơi, đi gọi Tần Trùng tới." Ngày mai hành quân, sự an toàn chủ yếu dựa vào sự bảo đảm của đội kỵ binh Đỗ Bình, cho nên nhất định phải để cho hấn nghỉ ngơi tốt.

Vương Thụy cũng trèo xuống lầu quan sát, gãi lên tiếng: "Đại nhân, đám tôm tép nhãi nhép ấy không đáng để ngài phát uy, ngài đi về nghỉ ngơi đi."

"Hừ hừ! Vốn ta còn muốn thực hiện đoàn kết, trên tinh thần hòa bình cùng có lợi, khiến cho bọn chúng hộ tống chúng ta đến cửa ải Liên Thành coi như là xong, ai ngờ tên gia hỏa này lại không biết xấu hổ!" Trên mặt Tiền Bất Ly lộ ra nụ cười âm hiểm: "Nhiều binh? Tốt! Muốn chơi thì hãy chơi lớn!"

Vương Thụy không hiểu nhiều lắm đối với cái gọi là "tinh thần" từ trong miệng Tiền Bất Ly, nhưng hấn nhìn và hiểu rõ nụ cười âm hiểm của Tiền Bất Ly. Vương Thụy không khỏi hưng phấn chà xát hai tay, nói: "Đại nhân, ngài lại có biện pháp tốt hay sao? Tốt, tốt!"

"Người chờ xem cuộc vui là được." Tiền Bất Ly nhàn nhạt nói: "Trình sát có tin tức gì không, ở gần nơi trú quân chúng ta, trình sát địch quân nhiều hay không?"

"Không nhiều lắm, cánh quân bên trái cùng cánh phải đều có, nhưng phía sau không có."

Thời gian không dài, Tần Trùng mang theo đám kỵ binh đã sẵn sàng xuất phát đi tới trước Tiền Bất Ly. Gãi lên tiếng: "Khởi bẩm thống lĩnh đại nhân! Tiểu đội đã tập hợp hoàn tất, mời đại nhân phát lệnh!" Dựa theo quân chế Cơ Chu quốc, chỉ cần tướng lĩnh nhận được quân lệnh triệu tập, đầu tiên phải tập hợp đội ngũ của mình, cho nên ba ngũ kỵ binh thủ hạ của Tần Trùng đều đi theo Tần Trùng đến.

Tiền Bất Ly vẫy vẫy tay, ý bảo Tần Trùng đi đến trước mặt mình. Hấn nói: "Bộ phận kỵ binh của người đều dùng vải bông bọc móng ngựa, chạy chậm chậm ra hậu doanh, sau đó như thế như thế. . ."

"Tuân mệnh!" Tần Trùng quay đầu lại vẫy tay một cái, mang theo kỵ binh của mình trở về chuẩn bị xuất phát.

"Truyền lệnh xuống, dập tắt tất cả đồng lửa cùng bó đuốc!" Tiền Bất Ly bắt đầu hạ lệnh: "Phân phát đại kỳ xuống dưới, binh lính tuần đêm thủ một mặt, sau đó dập tắt bó đuốc, các người giờ quân kỳ chạy loạn chung quanh nơi trú quân là được."

Đây là mệnh lệnh gì vậy? Vương Thụy ngạc nhiên nhìn Tiền Bất Ly, thế nhưng có lẽ cũng bởi vì hấn không hiểu, cho nên hấn chỉ là tiểu tướng quân, còn đối phương không phải là thống lĩnh sao? Vẫn chỉ chờ xem cuộc vui là tốt rồi, Vương Thụy chuyển ánh mắt của mình hướng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Cái gọi là đánh đêm

Mục Khắc chỉ huy binh lính của mình đang gào thét, la hét, đột nhiên phát hiện trong doanh trại quân Nam, từng đồng lửa một lần lượt bị dập tắt, Mục

Khắc vội vàng ước thúc binh sĩ, lui về phía sau tầm một mũi tên, yên lặng chờ đợi thay đổi.

Tuy trong doanh trại quân Nam đã không còn ánh lửa, nhưng mượn ánh trăng, Mộc Khắc vẫn có thể chứng kiến không ít cờ xí xoay quanh di động, hẳn hít một hơi thắm ngửi: Đại Hãn chỉ cho hẳn thi hành kế nhiều binh, mà bây giờ có vẻ như đối phương muốn toàn quân nghênh chiến, điều này đã vượt xa ra ngoài ước đoán ban đầu.

"Người tới, lập tức trở lại bẩm báo Đại Hãn, người miền nam muốn nghênh chiến, nhanh đi!" Mộc Khắc quay người ra lệnh.

Sau khi Trát Mộc Hợp nhận được tin tức bẩm báo, y hưng phấn nhảy dựng lên khỏi mặt đất một cái. Dù Trát Mộc Hợp thân là tộc trưởng, dưới tình huống quân tư cực độ thiếu thốn, cũng chỉ có thể trải một chiếc áo da trên mặt đất, sau đó phủ áo ngủ bên trên. Thế nhưng giờ phút này, tâm trạng khó chịu của y đã thay thế bằng sự hưng phấn, bọn chúng điên rồi sao? Lại dám đánh đêm cùng dũng sĩ thảo nguyên của ta? Trong lòng Trát Mộc Hợp không khỏi hiện lên một câu nho nhỏ: trời tạo nghiệp chướng, còn có thể sống, tự gây nghiệt, không thể sống!

Khi tướng tá dưới trướng y đều đi vào trong soái trướng, tâm tình Trát Mộc Hợp đã ổn định không ít. Đó là một cơ hội tốt, không thể bỏ qua, nhưng vẫn cần phải phòng bị đối phương đang giở trò!

"Sát Cáp Nhi."

"Có, Đại Hãn."

"Cho người ba bách nhân đội, điều tra bốn phía nơi trú quân của quân ta, đề phòng người miền nam bí mật đánh úp doanh trại!"

"Tuân mệnh, Đại Hãn."

"Những người khác đều đi theo ta!" Trát Mộc Hợp nhanh chóng vọt ra ngoài trướng giống như một trận gió, quay mình lên ngựa, chúng tướng theo sát phía sau, gần năm trăm kỵ binh như ong vỡ tổ phóng về phía doanh trại quân Nam, đây là tất cả sức mạnh của Trát Mộc Hợp.

Từ phía xa, Trát Mộc Hợp đã nhìn thấy cờ xí lay động bên trong doanh trại quân Nam, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng kèn hiệu lanh lảnh, chẳng lẽ bọn chúng thật sự muốn ra chiến? Trời cũng giúp ta!

"Mộc Khắc, làm tốt lắm!" Trát Mộc Hợp quát to một tiếng, y không biết Mộc Khắc dùng biện pháp gì mà có thể khơi dậy lửa giận của quân Nam, nhưng y nhìn thấy hiệu quả, hiệu quả phi thường tốt!

"Ta... Ta Đại Hãn khích lệ." Mộc Khắc được khen ngợi mà ngờ ngác không hiểu ra sao.

Kinh kỵ cận vệ bộ lạc Phi Ưng đều đang lăng lạng đợi quân Nam ra khỏi quân doanh, ngoại trừ chiến mã thỉnh thoảng hưng phấn phát ra tiếng phì phì trong mũi, đội ngũ tỏ ra vô cùng yên tĩnh. Trát Mộc Hợp tràn ngập tin tưởng nhìn về phía trước, yêu cầu của y cũng không cao, chỉ cần có thể đánh tan kỵ binh của đối phương, bộ binh của đối phương sẽ lập tức biến thành tang thịt trên thớt, tuyệt đối không thể trốn thoát kết cục bị xoi tái!

Thời gian từng chút từng chút đi qua, rất nhiều điểm tập trung cùng một chỗ đã lâu rồi, Trát Mộc Hợp nhú mày, đang định lên tiếng nói chuyện, đột nhiên y phát hiện cửa quân doanh đối phương đang chậm rãi mở ra.

"Đến rồi!" Trát Mộc Hợp hít và một hơi thật sâu, tháo Thiết Tí cung trên vai xuống, đám kinh kỵ cận vệ cũng tháo cung của mình xuống, động tác đều nhịp, sát ý bốc lên, thoạt nhìn qua thì thấy huấn luyện của bọn chúng đều mạnh hơn khá nhiều nếu so với đội kỵ binh của Đồ Binh.

Thời gian vẫn từng chút qua đi, tình cảnh quân Nam chen chúc xông ra ngoài vẫn không xuất hiện như trong tưởng tượng của Trát Mộc Hợp, không chỉ các tướng sĩ bộ lạc Phi Ưng, ngay cả Trát Mộc Hợp, người luôn luôn tinh táo, cũng có vẻ không kiên nhẫn được nữa, y chậm rãi khu động chiến mã, tiến về phía trước.

Ai ngờ đội ngũ vừa mới di động, một cảnh tượng xuất hiện khiến cho Trát Mộc Hợp trợn mắt há hốc mồm, cánh cửa quân doanh quân Nam rõ ràng lại đang chậm rãi khép lại, cái này... Cái này... Cái này đang làm cái trò quỷ gì đây?

"Mộc Khắc, ngươi hãy nói lại tình huống lúc đó, tại sao bọn chúng lại muốn nghênh chiến?" Trát Mộc Hợp mơ hồ cảm thấy có chút gì đó không đúng.

"Đại Hãn, ta... Ta cũng không biết vì sao, ta dựa theo mệnh lệnh của ngài một mực quấy nhiễu ở bên ngoài doanh, bọn chúng đột nhiên tắt hết lửa, ta cảm giác tình huống không đúng, lập tức phái người trở về bẩm báo với ngài!" Mộc Khắc thoáng khiếp đảm trả lời.

"Không tốt! Đại doanh!" Trát Mộc Hợp lập tức xoay người, nhìn về phía sau, quân doanh bên y vẫn yên tĩnh, không sai. Theo lý thuyết quân doanh quân Nam làm như vậy, mục đích hẳn là tập kích nơi trú quân của mình, sao lại vẫn không có động tĩnh?

"Thoát Thoát Nhi, người mang theo một bách nhân đội trở về." Trát Mộc Hợp vẫn có chút không yên lòng, tuy lại phái đi một bách nhân đội, người dưới trướng y không còn đủ năm trăm, nhưng y có lòng tin dựa vào năm trăm người này đối đầu với đối phương mà không chịu thiệt thòi, đợi đến lúc viện binh của mình đến, đó chính là thời điểm chuyển bại thành thắng!

"Tuân mệnh, Đại Hãn." Thoát Thoát Nhi vung tay lên, phân ra một bách nhân đội, quay về tiếp viện cho đại doanh.

Doanh trại quân Nam vẫn yên tĩnh, Trát Mộc Hợp đôi chút bức bối, lòng bàn tay nắm Thiết Tí cung đã toát mồ hôi. Nếu như lúc này Trát Mộc Hợp nghe được lời nói của Tiên Bất Ly, nói không chừng y còn bị chọc giận thành bộ dáng nào nữa.

"Các huynh đệ, tuần tra ban đêm vất vả khổ cực không?" Tiền Bất Ly đã mở màn như thế.

"Không khổ cực!" Tất cả đồng thanh trả lời.

"Ừ. . . Không nói thật! Ta thấy các người vẫn rất vất vả!" Tiền Bất Ly rút 'Hương phiến' bên hông ra, vỗ vài cái, nói tiếp: "Các người thấy như này có được không, ta gọi những kẻ ngu ngốc vọng tưởng ăn tươi nuốt sống chúng ta tới, cùng chơi một trò chơi nhỏ với mọi người, thế nào?"

Binh lính tuần đêm phát ra tiếng cười to, trong đó có một tên gan lớn kêu lên: "Đại nhân, chẳng lẽ ngài còn có thể chỉ huy địch nhân, khiến cho bọn chúng nghe ngài nói?"

"Một tướng quân chân chính, chẳng những cần phải giỏi chỉ huy bộ đội của mình, còn phải học cách chỉ huy địch nhân." Tiền Bất Ly vui vẻ nói: "Chờ khi nào các người làm tới tướng quân, các người sẽ rõ. Ồ? Vương Thụy, người đang làm cái gì?"

Vương Thụy không biết đã lấy được một cái bút than từ chỗ nào, đang chui đầu ghi chép cái gì vào một quyển vở nhỏ, nghe thấy Tiền Bất Ly hỏi mình, hấn vội vàng chuyển tới sau lưng, cười khan nói: "Đại. . . Đại nhân, không làm cái gì."

Tiền Bất Ly nhìn Vương Thụy giống như cười mà không phải cười: "Tiểu tử, người hãy nghe cho kỹ, những gì ghi chép lại đều là vật chết, có thể ghi ở trong lòng mới là sống!"

Vương Thụy cung kính cúi đầu xuống: "Đa tạ đại nhân dạy bảo."

Nếu như Trát Mộc Hợp có thể nghe thấy mấy câu đối thoại này, y sớm đã mang người mình quay về quân doanh nghỉ ngơi, đáng tiếc y hoàn toàn không biết bất kỳ chuyện gì, hơn nữa trời sinh tính đa nghi. Hơn nữa y cũng vô cùng chờ mong quân Nam có thể ra ngoài doanh, đánh đêm một trận cùng quân mình, tất cả những nhân tố này tạo ra một Trát Mộc Hợp đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Khi cánh cửa doanh trại quân Nam lại một lần nữa mở ra, Trát Mộc Hợp rốt cục nhìn không được, y ra lệnh: "Niêm Hân, người mang một bách nhân đội tấn công một chút. Nhớ kỹ, không nên xông quá gần, ta muốn người dẫn dụ bọn chúng ra ngoài."

"Đã biết, đại ca." Niêm Hân thúc giục chiến mã, mang theo một bách nhân đội chạy như bay ra ngoài, ngay cả Trát Mộc Hợp đều đã không thể nhìn được, nên có thể hiểu được tâm trạng lúc này của Niêm Hân, y giục chiến mã phóng thẳng công doanh trại quân Nam.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nhất định

Trong doanh trại quân Nam đột nhiên vang lên tiếng kèn lệnh dồn dập, từ bên trên hai lầu quan sát ở hai bên cổng doanh trại bắn ra một chùm mũi tên đuôi lông vũ, cùng lúc đó, cánh cổng doanh trại lại đang chậm rãi khép lại.

Những binh sĩ được phân công trực đêm ở trên lầu quan sát đều là những quân cung thủ giỏi, tuy nhân số của bọn họ không quá nhiều, ở trên mỗi lầu quan sát chỉ có mười người, bọn họ bắn tên vô cùng chuẩn, vừa vận phong bế con đường vọt tới trước của Niêm Hân. Tiền Bất Ly có ý yêu cầu quân cung thủ nhất định phải luyện tập bắn tên sớm, không nên lo lắng lãng phí mũi tên. Mũi tên mất đi có thể làm ra được, nhưng cơ hội đã mất đi thì tuyệt đối sẽ không tìm về được.

Niêm Hân hét lớn một tiếng, thúc giục chiến mã gia tốc vọt tới trước, mũi tên đuôi lông vũ bắn xuống, phía sau hắn có sáu, bảy binh sĩ kêu thảm ngã rơi từ trên lưng ngựa xuống đất.

Lại là một hồi kèn lệnh vang lên lanh lảnh, từ bên trên lầu quan sát, một lần nữa những mũi tên đuôi lông vũ lại được bắn ra, Niêm Hân cắn răng tiếp tục vọt tới trước. Cung trên tay gã đã kéo căng thành hình trăng rằm, nhưng vẫn chậm chạp không bắn tên ra. Dũng sĩ thảo nguyên có tài thiện xạ vô cùng nhiều, nhưng là cung tiễn ngắm bắn tầm xa hiệu quả kém hơn bắn thẳng rất nhiều, còn muốn ngắm bắn quân cung thủ bên trên lầu quan sát thì căn bản sẽ không có tác dụng, muốn giết địch nhất định phải vọt tới một khoảng cách có thể ngắm bắn thẳng.

Khi bên trong doanh trại quân Nam vang lên hồi kèn lệnh thứ ba, Niêm Hân rốt cục bắn ra mũi tên thứ nhất của mình, mũi tên như là một ngôi sao chói vọt thẳng lên trên lầu quan sát, cực kỳ chuẩn xác bắn trúng cổ một binh sĩ quân Nam, người lính thậm chí còn không kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết đã nặng nề ngã xuống đất.

Vương Thụy giờ tay ra hiệu, tiếng chiêng vang lên, quân cung thủ bên trên lầu quan sát cùng nằm úp người xuống, núp ở phía sau hàng rào gỗ. Mà ở phía sau, nơi mũi tên khó có thể bay tới, một sĩ binh đang đứng ở trên lan can một trạm canh gác cao, trong tay giờ một lá lệnh kỳ màu vàng nhỏ, vị trí của cây kỳ lệnh, theo sự di chuyển của tiền đội quân Niêm Hân mà không ngừng biến hóa.

Vương Thụy quay đầu lại nhìn vị trí đại khái do cây lệnh kỳ chỉ ra, thấp giọng truyền lệnh: "Nâng cao cánh tay, bắn chùy!"

Quân đội Cơ Chu quốc mặc dù biết uy lực của bắn chùy, nhưng là vì không có thước đo chính xác làm tiêu chuẩn, cho nên chỉ có thể dùng biện pháp đặt bằng cánh tay cùng dựng thẳng cánh tay làm chuẩn. Trước tiên đặt bằng cánh tay, giờ cánh tay lên, nâng cao cánh tay chính là ba tiêu chuẩn, phân biệt bao trùm ba khu vực phía trước.

Sau lưng Vương Thụy có hơn năm mươi quân cung thủ cùng kéo cung ra, vọt tới theo phương hướng mà Vương Thụy chỉ. Tiền đội của Niêm Hân có thể lợi dụng chênh lệch thời gian, thuận lợi xuyên qua phạm vi tên bắn bao trùm, nhưng hậu đội sẽ không có may mắn như thế, cơn mưa mũi tên đuôi lông vũ bao trùm xuống, có binh sĩ kêu thảm té xuống từ trên lưng ngựa, có tên lính thì lại bởi vì cúi xuống ôm lấy chiến mã mà bị bắn bị thương, có người bị quán tính văng ra thật xa.

Trát Mộc Hợp ở phía sau xem cuộc chiến trong nội tâm đại thống. Nếu như đây là một cuộc chiến ở trên thảo nguyên, một chút thương vong không tính toán là cái gì, nhưng hiện trong tay y chỉ còn lại có một đội ngũ ngàn người, ba lượt mũi tên đuôi lông vũ rơi xuống, làm tổn thất của y hơn ba mươi dũng sĩ. Đây là điều y không cách nào thừa nhận được.

"Thu binh! Thổi kèn lập tức cho ta thu binh! !" Trát Mộc Hợp hét lớn.

Niêm Hân còn muốn tái chiến, thế nhưng quân lệnh của Trát Mộc Hợp luôn luôn cực nghiêm, cuối cùng gã vẫn phải quay chiến mã, dẫn đầu triệt hồi về phía sau.

Tiếng kèn lệnh tiếp tục vang lên, quân cung thủ bên trên lầu quan sát nhao nhao thẳng đứng người lên, không bỏ qua, bắt đầu bắn đuổi theo. Thủ hạ của Vương Thụy chính là nhóm quân cung thủ ở bên dưới cũng dựa theo phương hướng cây lệnh kỳ màu vàng chỉ mà bắn ra những mũi tên đuôi lông vũ.

Đội đến lúc Niêm Hân cưỡi ngựa quay về tới trận quân mình, bách nhân đội của gã đã thương tổn hơn phân nửa, Niêm Hân ủ rũ, lúng túng không dám nói lời nào, mà mặt Trát Mộc Hợp tức thì trở nên tái nhợt. Một thăm dò nho nhỏ, hao tổn gần một phần mười đội ngũ, tuy cùng mình đã mất đi tinh táo có chút liên quan, nhưng sai lầm của Niêm Hân càng lớn hơn nữa!

Quân cung thủ trên lầu quan sát vẫn còn bắn tên, mục tiêu lần này là những thương binh đang nằm giãy dụa kêu la trên mặt đất, trong gió xa xa truyền đến âm thanh nhức nhối cùng tiếng cười ha ha, Trát Mộc Hợp không thể tiếp tục khống chế được tâm tình của mình nữa, y giờ roi da lên, hung hăng quát vào mặt Niêm Hân, rít gào nói: "Khốn khiếp! Không là để cho ngươi biết phải cẩn thận đến sao! Ngươi, cái đồ khốn khiếp không có đầu óc! !"

Bình~. . . Bình~. . . trên mặt Niêm Hân xuất hiện hai vết máu, gã căn bản không dám chống đỡ, tùy ý đại ca của mình phát tiết lửa giận.

"Truyền lệnh xuống, châm lửa!" Vương Thụy mỉm cười phát ra mệnh lệnh của mình.

Từng ngọn đuốc một được thấp sáng, doanh trại quân Nam đèn đuốc lại trở nên sáng trưng, thế nhưng tình hình lúc này có hơi chút khác biệt so với lúc trước, đó chính là ở bên trên lan can lầu canh gác cao cao xuất hiện ba chiếc lồng màu đỏ lớn dị thường chói mắt. Điều đáng tiếc, một chút khác biệt này, Mục Khắc, kẻ phụ trách thi hành kế sách nhiều địch căn bản không phát hiện ra, gã thậm chí còn không cả liếc nhìn chiếc đèn lồng.

Trát Mộc Hợp đưa mắt lạnh lùng nhìn doanh trại quân địch đang đặc ý ở phía trước, trong lòng y vừa hận, vừa nôn nóng, vừa đau. Hiện tại Trát Mộc Hợp y rút cuộc hiểu rõ, đối phương căn bản cũng không có ý tứ đánh đêm cùng hấn, mà chỉ muốn dùng đạo của kỳ nhân để phản chế bản thân kỳ nhân mà thôi! Không phải y muốn dùng kế sách nhiều địch kiểm chế đối thủ sao, nhìn xem hiện tại. . . y mang theo toàn bộ đội ngũ chờ đợi ở bên ngoài doanh gần nửa đêm, mà giờ phút này đối thủ của mình nhất định đang thư thái nằm ở trên giường cất tiếng cười to.

Trong lòng Trát Mộc Hợp nổi lên một cảm giác nhức nhối trước đó chưa từng có. Thất bại Lạc Nhật Hạp Cốc còn có thể giải thích chính mình chỉ vì cái trước mắt, vô cùng chủ quan, vậy hiện tại thì sao? Lúc này đây lại bị người chế trụ thì nên giải thích thế nào? !

"Ai. . . Mộc Hợp cái gì cái gì ..., cảm ơn các ngươi chơi cùng chúng ta!"

"Muốn chơi nhiều binh cùng tướng quân của chúng ta sao? Ha ha. . ."

"Khắp nơi trong thiên hạ đều có người đáng thương, nhưng các ngươi là người đáng thương nhất!"

"Đúng vậy, đúng vậy, hơn nữa đêm đứng ở bên ngoài giống như kẻ đàn, có lạnh hay không, có đói bụng không?"

"Tới đây, nơi này chúng ta có rượu ngon. Đến đây, đến đây, đến đây, chỉ cần các ngươi có thể đi vào, sẽ có rượu cho các ngươi uống. . ."

Mấy người lính ở trên lầu quan sát cố ý giọng cao bình rượu, mặc dù khoảng cách khá xa, đối phương không dễ dàng thấy rõ vật gì đang ở trong tay bọn hấn, nhưng không làm như vậy, không thể phát tiết nổi sáng khoái trong lòng bọn hấn.

Mấy người lính to hòng này được đặc biệt tuyển ra để la hét nên có uy lực không nhỏ, Trát Mộc Hợp chỉ cảm thấy từng cơn choáng váng, y tự mình biết bị địch nhân treu cột là một trận đã làm thay đổi sự việc. Tất cả mọi người đã biết nên chuyện này đã biến thành một chuyện khác, không còn thể diện! Trát Mộc Hợp nắm chặt hai nắm tay, cổ thót ra nẩy từ từ trong kẽ răng: "Người tới, truyền lệnh xuống, lập tức thu binh!"

"Tuân mệnh, Đại Hân ." Giờ này khắc này không người nào dám nói nhiều, vạn nhất chọc giận Đại Hân, hậu quả sẽ cực kỳ thâm.

"Mục Khắc! !"

"Đến ngay đây." Mục Khắc cẩn thận từng li từng tí tiến lên trước.

"Hiện tại quân ta người kiệt sức, ngựa hết hơi, đúng là thời điểm đánh lên tốt nhất của quân Nam! Người dẫn đầu một bách nhân đội đến phụ cận doanh trại quân Nam điều tra, hơi có dị thường lập tức trở về doanh bẩm báo, vạn nhất không được chủ quan!" Trát Mộc Hợp đã rơi vào loại tình trạng này mà y còn có thể sáng suốt phán đoán, có thể thấy được y có kinh nghiệm rất phong phú. Thế nhưng lúc này đây đối thủ của y thật sự quá khó chơi, hơn nữa căn bản không ra bài theo như lẽ thường, rõ ràng thắng thua giống như đã định trước.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đánh lên

"Đại nhân, người xem, Vương tướng quân đã treo đèn lồng lên rồi!" Một sĩ binh ghé vào bên tai Tần Trùng nhẹ giọng nói.

Tần Trùng nghiêng đầu, nhắm mắt nhìn lại, tuy bọn hán cách doanh trại quân mình hơn mười dặm, nhưng trong đêm tối, đèn lồng lớn màu đỏ vô cùng dễ làm người khác chú ý, hẳn có thể thấy rõ ràng ba ánh sáng to màu đỏ.

Tần Trùng càng tập trung chú ý ở phía trước, tiểu đội kỵ binh dưới trướng đều trốn ở đằng sau một ngọn đồi tuyết, mà chính hắn tức thì mang theo ba binh sĩ có thuật bắn tên cực tốt, nằm sấp trên đồi tuyết, phòng ngừa trinh sát địch quân.

Lần mạo hiểm thứ nhất là do một nhóm bốn người tạo thành tiểu đội trinh sát vượt qua bên cạnh đồi tuyết, lúc ấy chỉ cần có một người phát ra âm thanh hoặc một con chiến mã phì mũi, tất nhiên sẽ khiến toàn bộ tiểu đội kỵ binh đều bị bộc lộ, diệu kế của thống lĩnh đại nhân cũng sẽ hóa thành bọt nước! Lúc đó tâm trạng Tần Trùng như muốn nổ tung, may mắn cuối cùng chỉ là kinh sợ mà không nguy hiểm, tiểu đội trinh sát đó dùng tốc độ rất nhanh phóng ngang qua đồi tuyết tuyệt đối.

Còn có một lần nữa thì có nguy hiểm mà không kinh sợ. Một trinh sát bộ lạc Phi Ưng vọt thẳng về phía đồi tuyết, Tần Trùng lập tức ra lệnh, hai người bắn người, hai người bắn ngựa, gọn gàng mà linh hoạt quật ngã tên trinh sát này. Mặc dù người đã bị giết, nhưng còn phải hủy thi diệt tích. Vạn nhất bị những trinh sát còn lại chứng kiến thì sẽ hỏng hết, kết quả vào lúc vận chuyển 'thi thể' đối phương, tên trinh sát còn chưa chết hẳn đột nhiên chống cự, rút dao găm đâm trúng bả vai một binh sĩ. Nếu như không phải gã binh sĩ bị đâm theo bản năng tránh người một cái, một đao kia sẽ chuẩn xác đâm trúng cổ.

Sau này không còn tên trinh sát nào tiếp tục quấy rối bọn hán, nhất là hiện tại, đại bộ phận trinh sát bộ lạc Phi Ưng đều đã tiến đến phụ cận doanh trại quân Nam, nơi này có vẻ yên tĩnh lạ thường.

"Đại nhân, đèn lồng hạ xuống rồi!" Một binh sĩ hạ giọng hưng phấn kêu lên.

Tần Trùng giương mắt nhìn lên, hẳn đã nhìn thấy ba ngôi sao đỏ đang dần dần hạ xuống, thời cơ đã đến! Tâm trạng Tần Trùng sôi trào lên. Hắn 17 tuổi đã tòng quân, đi lính ở Giáp Tích quan, có không ít chiến tranh cùng bộ lạc Phi Ưng, thế nhưng khi đó chỉ có phòng thủ và phòng thủ, hẳn từ một binh sĩ bình thường thăng làm ngũ trưởng là bởi vì hắn đứng ở trên lầu thành dùng tên bắn chết một tên Bách phu trưởng khiêu khích, quân đội Cơ Chu quốc có rất ít cơ hội ra khỏi thành nghênh chiến.

Loại chiến trường này giống như đặc biệt chuẩn bị cho chiến sĩ bộ lạc Phi Ưng chiến sĩ, tập kích, cường công, đánh đêm, phá doanh, khiêu khích, chiêu thức của bọn chúng chống chọi, anh hùng đều là người của bộ lạc Phi Ưng, mà tướng sĩ Cơ Chu quốc chỉ có thể đứng ở trên thành lầu nhìn nhận, phòng thủ.

Hôm nay rốt cục đến phiên ta sao? Tần Trùng nắm chắc thương nhọn trong tay, mũi thương khẽ run rẩy, dùng một tiểu đội kỵ binh chín mươi người, đánh lên khinh kỵ cận vệ của hùng ung thảo nguyên Trát Mộc Hợp? Đây là một loại kiêu ngạo! Chỉ cần suy nghĩ một chút, Tần Trùng đã không có cách nào không chế được tâm trạng kích động. Dù hôm nay ta chiến chết ở chỗ này, cũng không uổng công cuộc đời này.

"Đi theo ta!" Tần Trùng thấp giọng ra lệnh, đây là điều khác nhau căn bản nhất giữa tướng lĩnh bình dân với tướng lĩnh quý tộc. Đại bộ phận tướng lĩnh bình dân khi hạ lệnh đều nói: "Đi theo ta!", mà đại bộ phận quý tộc tướng lĩnh tức thì biết nói: "Xông lên cho ta!" Tuy ý nghĩa trong lời nói khá giống nhau, nhưng mang tới dũng khí cùng chiến ý cho các tướng sĩ lại khác hẳn nhau.

Một tiểu đội kỵ binh lẻ loi lơ lửng, chạy chậm chậm thành một vòng lớn, một mực vây quanh phía sau quân doanh hậu phương của Trát Mộc Hợp. Cùng với động tác ra hiệu của Tần Trùng, tốc độ của tiểu đội kỵ binh đã bị kiềm nén tới mức bức bối, giống như một mũi tên nhọn vọt thẳng tới quân doanh Trát Mộc Hợp.

Nhanh! Mau nữa! Tần Trùng ra sức quật chiến mã, năm trăm bước. . . bốn trăm bước. . . Giờ phút này có không ít vài cỗ buộc vào vó ngựa đã bị rơi ra ngoài. Tiếng vó ngựa càng lúc càng lớn, khivọt tới còn cách hai trăm bước, bên trong quân doanh của Trát Mộc Hợp rốt cục vang lên tiếng kèn báo động, Tần Trùng mãnh liệt móc ra mũi nhọn đánh lửa, nhóm lửa sau đó ngậm ngang trong miệng, để mặc cho ngọn lửa cháy bén lên mái tóc mình, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào địch doanh không nháy mắt.

Tần Trùng móc ra một mũi tên bọc vải dầu đen bóng, châm vào cây dẫn lửa, sau đó giương cung cài tên, mũi tên thiêu đốt giống như như ngôi sao băng bắn thẳng đến đại doanh của Trát Mộc Hợp. Theo sát phía sau, gần một trăm ngôi sao băng tạo thành cơn mưa sao băng, đổ ập xuống dưới.

Cổng đại doanh quân Nam lặng lẽ mở ra, không ít binh sĩ chạy ra ngoài di chuyển những hàng rào sừng hươu đặt ở phía trước quân doanh, thu dọn dây cản ngựa (giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương), lát tấm ván gỗ lên trên những hố cạm bẫy, dọn sạch chông sắt trên mặt đất. Đương nhiên, động tĩnh của bọn họ tuyệt đối không thể gạt được trinh sát thủ hạ của Mục Khắc, đám quân trinh sát này lập tức dùng tiếng kèn cảnh báo. Mục Khắc mang theo thân vệ của chính mình đi đến trước doanh trại quân Nam cẩn thận quan sát, dựa vào kinh nghiệm mấy chục năm chém giết trên chiến trường của mình, Mục Khắc lập tức kết luận quân Nam cũng không phải dương di chuyển, đây là đang chuẩn bị cho toàn quân xuất kích!

"Người tới, lập tức trở lại bẩm báo Đại Hãn, Nam quân. . ."

"Đại nhân!" Tiếng la kinh hoàng của một tên trinh sát đã cắt đứt mệnh lệnh của Mục Khắc: "Đại doanh chúng ta. . ."

Mục Khắc bỗng nhiên quay đầu lại. Từ xa gã đã nhìn thấy đại bản doanh bên mình đã bốc lên ánh lửa, đầu Mục Khắc ô...ô...ô...n...g một tiếng, địch tập kích? Thế nhưng sao quân Nam có thể vượt qua chính trinh sát của quân mình? Điều này tuyệt đối không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! !

"Đại nhân! Chúng ta làm sao bây giờ?" Một tên trinh sát lo lắng kêu lên. Cánh cổng đại doanh quân Nam mở rộng, bên trong lộ ra một đội kỵ binh hùng hổ, chuẩn bị đầy đủ, rất rõ ràng, nếu như bọn chúng tiếp tục treu chọc ở chỗ này, chỉ có một con đường chết!

Mục Khắc quay đầu lại nhìn thoáng qua, gã hiểu rõ quân Nam có bao nhiêu kỵ binh, từ số lượng kỵ binh ở bên trong doanh trại quân Nam kia mà phán đoán, số lượng quân Nam đánh lên bản doanh nhiều nhất cũng sẽ không vượt qua hai trăm người. Nghĩ đến đây, Mục Khắc ác nhìn gan bên cạnh sinh: "Thời kèn! Tất cả bọn nhỏ đi theo ta!" Khi Mục Khắc gã bị Đại Hãn trách phạt lúc trước, gã muốn trước hết sẽ khiến cho đám kỵ binh quân Nam đánh lên đại bản doanh quân mình phải trả một cái giá lớn vô cùng nghiêm trọng!

Tần Trùng cũng không có ý tưởng hoang đường là dựa vào một tiểu đội kỵ binh mà có thể phá doanh, hướng chỉ thống lĩnh đại nhân liên tục dặn dò hấn, chẳng những phải hoàn thành nhiệm vụ, mà còn phải tận lực mang theo các huynh đệ binh an quay về! Cho nên Tần Trùng lựa chọn đi xuyên ngang khi còn cách đại doanh Trát Mộc Hợp năm mươi mét.

Tần Trùng nghiêng người bắn ra mũi hỏa tiễn thứ năm, bởi vì hấn đã xông qua đại doanh của Trát Mộc Hợp, không chút chần chừ, Tần Trùng buông trường cung, cầm thương nhọn, hấn đã chứng kiến trinh sát địch quân đang tập kết, nhiệm vụ đánh lên đã hoàn thành viên mãn, nhiệm vụ còn lại chính là cố gắng hết khả năng đem các huynh đệ quay về.

Khi Trát Mộc Hợp từ trong soái trường lao ra ngoài, nhìn thăm cảnh khắp đại doanh, y tức giận đến gần như hôn mê. Có tướng lĩnh phản ứng đầu tiên chính là dẫn đầu đội ngũ xông ra đuổi theo chém giết, mà có tướng lĩnh thì lại tổ chức cứu hoả, tướng lĩnh hỗn loạn khiến cho các binh sĩ cận vệ lâm vào tình cảnh không biết làm thế nào.

"Niêm Hãn, mang theo hai bách nhân đội đi theo ta, Sát Cáp Nhĩ mang theo những người còn lại cứu hoả!" Trát Mộc Hợp hét lớn một tiếng, nhảy lên chiến mã do thân vệ dắt tới: "Bọn nhỏ, đi!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đánh nhau kịch liệt

Khoảng cách với binh lính quân địch phía trước càng ngày càng gần, Tần Trùng thoáng kìm cương chiến mã, để cho binh sĩ sau lưng theo kịp, tất cả cùng tiến. Mặc dù nói giục ngựa xung trận lên trước có cảm giác vô cùng uy phong, nhưng Tần Trùng luôn luôn tự mình hiểu, Đằng Khấu tướng quân Đồ Bình dám xông lên phía trước nhất, người ta là kẻ tài cao gan cũng lớn! Nếu như Tần Trùng hấn cũng học làm theo, hấn chỉ có thể uy phong như vậy một lần, sẽ không có cơ hội thứ hai, người chết thì tuyệt nhiên sẽ không có cơ hội!

Kỵ binh ở hậu đội hai bên nhao nhao bắn tên, mà kỵ binh ở tiền đội tức thì cúi đầu, ra sức vọt tới trước, người của bộ lạc Phi Ứng vung vẩy mã đao, kỵ binh Cơ Chu quốc tức thì cảm thương nhọn.

Ưu thế về vũ khí có thể đền bù cho việc huấn luyện kỵ binh chưa đủ, hai bên đụng vào nhau, kỵ binh cận vệ bộ lạc Phi Ứng bị đánh bay bảy, tám người, mà đội kỵ binh Cơ Chu quốc chỉ có một người bị mã đao chém xuống dưới ngựa.

Thái Tổ Cơ Chu quốc đã dựa vào một thanh thiết thương mà lập nghiệp, cho nên quốc vương Cơ Chu quốc các thời kỳ đều tin tưởng vững chắc, thương là vương của bách binh khi! Quân đội Cơ Chu quốc bất kể là kỵ binh hay là bộ binh, cũng có thể bắn không chính xác, kiếm có thể múa rất mất trật tự, nhưng thương thì nhất định phải luyện lợi hại, vừa chuẩn, vừa nhanh!

Hơn nữa thương nhọn của Cơ Chu quốc khác với mã thương của các đế quốc khác. Thương nhọn chỉ dài hai mét, xa có thể đâm, móc, quét, tới gần có thể đâm, gậy, chọc, chỗ tay cầm của thương nhọn còn có cán thương, cho dù thương nhọn bị đối phương nện đứt, vẫn còn có một chuôi thương có thể dùng để giết địch.

Nhưng sự yếu kém chỉ có thể dựa vào ưu thế về mặt vũ khí thì tuyệt đối không thể hoàn toàn đền bù được, Mục Khắc vùng vẫy Lang nha bổng, vọt vào bên trong đội hình quân kỵ binh quân Nam, mỗi lần một tiếng hét lớn, mỗi lần vùng vẫy một cái, đều có một binh sĩ bị đánh đa tróc thịt bong, rớt xuống chiến mã.

Đôi mắt Tần Trùng như muốn nứt ra, hấn kẹp lấy chiến mã, xông vào bên trong đám đông, một thương đâm về phía sườn Mục Khắc.

Kỳ thật Mục Khắc đã sớm chú ý tới viên thủ lĩnh Tần Trùng này, lúc này đối thủ chủ động chạy ra đón chào, điều này chính là tâm ý của gã. Lang nha bổng trong tay Mục Khắc di chuyển, từ trên bổ xuống, va chạm với thương nhọn của Tần Trùng, chỉ nghe 'Răng rắc' một tiếng, thương nhọn của Tần Trùng đã bị Lang nha bổng của Mục Khắc đánh gãy thành hai đoạn.

Tần Trùng chỉ là một tướng lĩnh bình dân, căn bản không có cơ hội học tập vũ kỹ, càng không có binh khí phù hợp. Thương nhọn của hắn được chế tạo theo thương nhọn tiêu chuẩn, sao có thể chống đỡ với loại binh khí độc môn của đối phương!

Mục Khắc hét lớn một tiếng, Lang nha bổng di chuyển trên không trung sau đó hung hăng đánh tới về phía Tần Trùng.

Tần Trùng vùng tay di chuyển một nửa cán thương còn lại, dùng cán thương đâm về phía Mục Khắc. Đây là đấu pháp lưỡng bại câu thương, tuy chỉ qua một chiêu, nhưng Tần Trùng đã biết rõ võ nghệ của đối phương hơn mình xa, nếu như không đánh lại vậy hãy liều một chút! Huống chi Tần Trùng đã chứng kiến Đỗ Bình dẫn theo đại đội kỵ binh từ phía sau đang tiến lên, coi như mình chết, Đằng Khẩu tướng quân đại nhân cũng sẽ báo thù cho mình!

Khi cuộc chiến đấu đang rơi vào tình thế kịch liệt, Tần Trùng không rảnh quan sát tình thế ở phía sau của mình, mà Mục Khắc cũng giống như vậy. Gã chỉ có thấy được Trát Mộc Hợp Đại Hãn đang xông tới từ phía quân doanh mình. Như vậy. . . trước mặt Đại Hãn, mình hãy biểu thị chút vũ dũng! Bổng thế của Mục Khắc di chuyển liên tục, gã dùng hai chân thúc dục chiến mã, vừa vận tránh khỏi thế công kích của Tần Trùng.

Binh sĩ chung quanh Tần Trùng mắt nhìn thấy đội trưởng của mình nguy có sớm tối, nhao nhao dứt bỏ đối thủ trước mặt mình, vài thanh thương nhọn đồng thời đâm về phía Mục Khắc, mà Tần Trùng cũng cố hết sức khống chế ngựa xoay người, ý đồ tránh được một kiếp.

Mục Khắc chẳng thèm ngó tới mấy cây thương nhọn đang đâm tới mình. Gã nắm chắc có thể giết chết người trước mặt này sau đó sẽ đánh bay mấy mũi thương này. Đúng lúc này, sau lưng gã lại đột nhiên truyền đến một cơn đau nhức kịch liệt, Mục Khắc nhìn không được phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Lang nha bổng trong tay lệch lạc, nện vào chiến mã của Tần Trùng.

Mấy mũi thương nhọn không chút ngần ngại đâm vào trong thân thể Mục Khắc, hai mắt Mục Khắc trợn lên, hồ gầm một tiếng, dùng sức mãnh liệt gãy dũa. Mấy binh sĩ đã cho rằng đại công cáo thành, không kịp trở tay, bị Mục Khắc đánh ngã xuống dưới chân ngựa, mà Lang nha bổng trong tay Mục Khắc cũng bay ra ngoài, nện vỡ toang óc một binh sĩ muốn nhào lên kiểm tiện nghi, thi thể bay rớt ra ngoài.

Đáng tiếc mặc kệ Mục Khắc biểu hiện vũ dũng như thế nào, mấy mũi thương nhọn cắm ở trên người gã thoáng rung rung đã nói hết thảy với mọi người: Mục Khắc đang suy yếu cỡ nào. Mấy người lính ngã xuống, nhưng càng nhiều hơn binh sĩ nhào tới, thương nhọn sáng loáng hợp thành từng đạo, từng đạo "Đoạt mệnh" phù.

Đây chính là điều mà Đại Hãn từng nói qua 'Hỗ xuống đồng bằng bị chó khinh' sao? Thần trí Mục Khắc dần dần bắt đầu trở nên mơ hồ, gã sử dụng chút lực lượng cuối cùng rút mã đao bên hông, giơ cao khỏi đầu. Bỗng nhiên, từ sau ót của gã lại truyền tới một cơn đau nhức kịch liệt, Mục Khắc cố hết sức gãy dũa muốn xoay qua chỗ khác, gã muốn xem kẻ trước sau hai lần đâm vào sau lưng mình gây tổn thương là người như thế nào, thế nhưng nguyện vọng này không cách nào thực hiện được. Trước mắt Mục Khắc biến thành màu đen, đột ngột ngã từ trên lưng chiến mã xuống.

Đỗ Bình cười nhạt một tiếng, buông trường cung trong tay xuống, cảm trường thương vung lên, chọt quát lên: "Giết!!"

"Giết. . ." đại đội kỵ binh sau lưng Đỗ Bình phát ra tiếng rống giận dữ như sấm.

Đám thù hạ của Mục Khắc đang quên mình chém giết, nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng rống giận dữ, mới giật mình phát giác, không chỉ chính mình có viện binh, viện binh của địch nhân còn nhanh hơn so viện binh của mình, bọn chúng đã đến! Nỗi tuyệt vọng khiến cho chiến ý của bọn chúng lập tức tan biến, dũng sĩ cùng người nhu nhược có nhiều khi chỉ khác nhau một điểm nhỏ, bọn hấn nhất loạt giục chiến mã chuyển hướng, muốn thoát ly khỏi chiến trường.

"Lượn quanh đi! Toàn bộ đội lượn quanh đi!" Tần Trùng nhảy lên một thót chiến mã giành được, cố gắng chỉ huy các bộ hạ. Hiện tại hắn không có thời gian để nghĩ tới mình thoát khỏi cái chết là may mắn, đội kỵ binh Cơ Chu quốc giời xung phong tấn công, mà kỵ binh bộ lạc Phi Ưng am hiểu cưỡi ngựa bắn cung. Nếu như bởi vì chính sai lầm của mình, làm giảm tốc độ của đại đội kỵ binh Đỗ Bình, khiến cho đối phương có cơ hội thoát khỏi chiến trường, vậy lỗi lầm của hắn còn lớn hơn.

Dưới sự chỉ huy của Tần Trùng, rốt cục tiểu đội kỵ binh của hắn cũng kịp thời xuất ra một con đường cho đại đội kỵ binh tấn công. Lúc Đỗ Bình nhanh như tên bắn mà vọt qua, hắn dùng ánh mắt thương thức mà liếc nhìn Tần Trùng, hơi gật đầu, trong lòng Tần Trùng bỗng nhiên dâng lên một tình cảm ấm áp.

Không giống với vẻ hăng hái của Đỗ Bình, Trát Mộc Hợp thuần túy chỉ là kiên trì chào đón đối phương. Y chỉ dẫn theo hai bách nhân đội, hai bên có sự chênh lệch quá lớn về số lượng; so sánh về sĩ khí, một bên vì thực hiện được âm mưu mà hưng phấn, một bên tức thì tràn đầy uể oải, trận chiến đấu này không cần đánh ai thua ai thắng đã rất rõ ràng!

Nhưng vừa rồi Trát Mộc Hợp không có lựa chọn nào khác, chiến mã có tốc độ công kích cao không thể nào trong chốc lát muốn dừng lại là có thể làm được, cưỡng ép ghìm ngựa sẽ mang đến hỗn loạn thật lớn cho đội ngũ. Điểm mấu chốt nhất chính là nếu như mình chạy trốn, kỵ binh quân Nam nhất định sẽ thừa cơ đánh giết tận đại doanh của mình, mà Sát Cấp Nhĩ đang mang theo các binh sĩ cứu hoà, nếu như bị đánh không kịp trở tay, tuyệt trốn không

thoát kết cục toàn quân chạy tán loạn!

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đánh nhau kịch liệt (2)

Khi hai đội kỵ binh cách xa nhau hơn năm mươi mét, Trát Mộc Hợp cùng Niêm Hân đột nhiên tản ra, mỗi người mang theo một bách nhân đội phóng tán ra theo hai bên cánh, mà ngay cả Niêm Hân, người dũng mãnh mà ít trí cũng biết, đứng vào trong thương trận của một đại đội kỵ binh thì sẽ có kết cục như thế nào. Xem ra, người dũng cảm đều cũng có hạn độ nhất định, mặc kệ là người nào.

Hai bách nhân đội giống như hai ngôi sao chổi, quét về phía hai cánh đội kỵ binh của Đỗ Bình, thế nhưng đuôi sao chổi lại không thể tránh né đâm vào trong thương trận, từng đóa huyết hoa một bay lên. Chỉ trong chớp nhoáng này, khinh kỵ cận vệ của Trát Mộc Hợp đã bị quật ngã hơn ba mươi người, quân kỵ binh của Đỗ Bình cũng bị đối phương dùng biện pháp lấy mạng đổi mạng tấn công làm thương vong bảy, tám người.

Trát Mộc Hợp giương Thiết Tỉ cung của mình, lấp hàng loạt mũi tên, liên tiếp bắn vào mấy người lính ở bên cánh, các binh sĩ ở phía sau bị sát khí ác liệt Trát Mộc Hợp phát ra làm cho thoáng ngưng trệ một chút, không tự chủ được mà không hề chiến mã, mà Trát Mộc Hợp bắt lấy cơ hội khó có được này, rất nhanh xuyên qua cánh đội hình đội kỵ binh của Đỗ Bình.

Tiền Bất Ly ở trên lầu quan sát xem cuộc chiến đậm chất thờ dài. Hiệu quả đánh lén thật tốt quá, vượt quá rất nhiều so với ý liệu của hắn, nếu như những kỵ binh có thể dũng cảm hơn một chút, chỉ cần một chút, có thể kiên trì thêm một chút, như vậy Trát Mộc Hợp thân phạm hiểm cũng sẽ bị đội bộ binh tiến ở phía sau bọc lại. Cho dù Trát Mộc Hợp có tài năng thông thiên, hắn cũng trốn không thoát kết cục bại vong !

Vương Thụy đứng ở sau lưng Tiền Bất Ly cũng thờ dài một hồi. Hắn thấy rất rõ ràng, nếu như cánh kỵ binh dũng cảm cảm thương tiến lên, nhất định sẽ ngăn chặn được Trát Mộc Hợp. Ai . . . Cái này thật sự là sai một ly, trật ngàn dặm, đáng tiếc diệu kế của thống lĩnh đại nhân!

"Đại nhân, nếu như bên cánh cũng có Đại tướng trấn giữ, chúng ta nhất định có thể giết chết Trát Mộc Hợp!"

"Có Đại tướng và có hay không tọa trấn không quan hệ, mà do bọn hắn còn không học được cái gì mới thật sự là thiết và huyết!" sắc mặt Tiền Bất Ly không đổi mà lên tiếng trả lời. Nếu như là bởi vì kế sách của mình xuất hiện sai lầm, Tiền Bất Ly còn không đến mức cảm tức như thế này. Lúc này đây thuần túy là bởi vì bộ hạ đánh trận bất lực mới mất đi cơ hội tốt. Cảm giác không thể làm gì khiến cho Tiền Bất Ly vô cùng phiền muộn.

"Đại nhân, người xem đội bộ binh bắt đầu xung phong!"

Phía trước Nhiệm Soái mất thấy Trát Mộc Hợp sắp thoát ly khỏi chiến trường, dưới tình thế cấp bách, lại chẳng quan tâm bảo trì nghiêm chỉnh đội ngũ, hấn vung vẩy cây đồng côn quen thuộc, chạy nhanh vọt lên. Theo sau Nhiệm Soái, đội bộ binh cũng đồng loạt xông lên, giống như thi chạy.

"Hồ đồ! Đã không còn kịp rồi, truyền lệnh, bây giờ thu binh!" Tiền Bất Ly trông thấy ở phía đại doanh Trát Mộc Hợp xuất hiện một mảng đen kịt đang di chuyển, hiển nhiên là khinh kỵ cận vệ lưu thủ đang xông lên trợ giúp Đại Hân của mình, ngay tại lúc này mà tự loạn trận hình không khác nào tự tìm cái chết.

Mệnh lệnh của Tiền Bất Ly đã chậm một bước, Trát Mộc Hợp nhìn thấy đội hình bộ binh tán loạn, khoe miệng y lộ ra nụ cười nhạt. Từ khi khai chiến đến hiện tại, y một mực ở vào thế bị động, hiện có cơ hội tốt như vậy sao y có thể buông tha? ! Trát Mộc Hợp mang theo đội ngũ chạy như bay, hàng loạt mũi tên một lần nữa lại bắt đầu ra oai, đám quân kỵ binh cận vệ của y cũng bắt đầu tháo cung xuống, mũi tên bắn về phía đội bộ binh của Nhiệm Soái như mưa rơi.

Khoảng cách quá gần, cơ hồ đồng thời với tiếng dây cung vang lên, mũi tên đã bay đến gần, lúc này đội bộ binh Nhiệm Soái ngã xuống một mảng. Đội bộ binh đội ngũ chỉnh tề, vốn phải là hàng ngũ trường thương binh đi đằng sau hàng ngũ kiếm thuẫn binh. Mỗi khi đối phương dùng tên bắn tập kích, đội ngũ kiếm thuẫn binh đứng ở trước nhất, đội ngũ trường thương binh làm nhiệm vụ yểm hộ, mà Cung Tiền Thủ ở hàng thứ ba bắt đầu đánh trả. Vì dễ chỉ huy dễ dàng hơn, Tiền Bất Ly lấy tất cả Cung Tiền Thủ ra để xây dựng một Tiền doanh chuyên biệt, như vậy khoảng cách giữa kiếm thuẫn binh ở hàng phía trước và trường thương binh càng lớn hơn, không cần vì bảo hộ cung thủ tạo thành thương vong không cần thiết, nhưng làm như này lại có một nhược điểm, vạn nhất đội ngũ xảy ra hỗn loạn, các binh sĩ lập tức sẽ ở vào hoàn cảnh bị đánh mà không cách nào đánh trả được.

Tiền Bất Ly giận tím mặt: "Vương Thụy, ngươi đi chỉ huy Tiền doanh, điều động bọn hắn ra cho ta! !" Mắt thấy viện quân của địch quân đã tới, nếu như tiếp tục hỗn chiến, chính là so đầu vũ dũng của các binh sĩ, mà điểm này thì Tiền Bất Ly hoàn toàn không yên lòng nhất.

Ban đầu hàng loạt mũi tên Trát Mộc Hợp nhắm bắn Nhiệm Soái, nhưng liên tục ba mũi tên đều bị Nhiệm Soái dùng đồng côn quen thuộc đập bay đi, Trát Mộc Hợp biết rõ tướng lĩnh địch quân có chút lợi hại, y lập tức tập trung lực chú ý ở trên binh sĩ bình thường. Mỗi khi ngón tay Trát Mộc Hợp khẽ động, sẽ có một sĩ binh kêu thảm té ngã, nhưng vào lúc y đang say sưa bắn giết, đột nhiên nghe thấy trong doanh trại quân Nam vang lên tiếng kèn lệnh. Tao ngộ ngày hôm qua của Niêm Hân đã khiến cho Trát Mộc Hợp đã có chút kiến thức. Tiếng kèn lệnh vừa vang lên, Trát Mộc Hợp lập tức thúc dục chiến mã, phóng đi về phía bên cánh.

Đỗ Bình đã nghe được sau lưng truyền đến tiếng chiêng kêu, hắn phân đội kỵ binh thành hai, một đường theo sau Trát Mộc Hợp, một đường theo sau

Niêm Hân, phối hợp với Tiền doanh bán yểm hộ, kiên quyết đuổi Trát Mộc Hợp ra khỏi chiến trường. Truy bắn đối phương chính là chuyện tốt chiếm tiện nghi. Đám kỵ binh liên tiếp tháo cung xuống, nhắm trúng bóng lưng của khinh kỵ cận vệ, thế nhưng so về thuật cưỡi ngựa bắn cung, chiến sĩ trên thảo nguyên bất kể là bắn thẳng, bắn nghiêng hay là bắn chụm, đều điều luyện hơn rất nhiều. Hai bên bắn nhau một vòng, không bên nào chiếm được tiện nghi của đối phương.

Đỗ Bình chỉ huy đội kỵ binh áp hậu, chậm rãi co lại quay về trong đại doanh. Trong khi đó bên kia, Trát Mộc Hợp, Niêm Hân cùng Sát Cáp Nhĩ cũng đã đến tụ tập cùng một chỗ. Bên người Trát Mộc Hợp còn thừa lại hơn năm mươi người, bên người Niêm Hân chỉ còn lại có bốn người, năng lực chỉ huy của hai người khác biệt không thể không nói là một khoảng cách xa.

Tiền Bất Ly không muốn tiếp tục đánh, thế nhưng Trát Mộc Hợp không thể nhịn được, mặc dù lúc sau y đã thể hiện ra phong thái thảo nguyên kiêu hùng của mình, nhưng giai đoạn trước đó y bị tính kế quá thâm, Trát Mộc Hợp dẫn theo khinh kỵ cận vệ lẫn quân ở xung quanh, muốn tìm cơ hội thích hợp, thế nhưng Đỗ Bình phòng thủ rất nghiêm mật, hơn nữa bên trong doanh trại quân Nam thỉnh thoảng bắn ra một lượt mũi tên đuổi lông vũ, Trát Mộc Hợp thấy chung cũng không tìm được cơ hội.

Người miền nam thật sự có tiền! Nhìn những mũi tên rơi trên mặt đất, Trát Mộc Hợp nở nụ cười gượng gạo. Lần này vì đánh lên Tuyết Nguyên thành, Trát Mộc Hợp đã mang tất cả những đồ vật mà bản thân mình cất giữ ra dùng hết, mỗi một khinh kỵ binh cận vệ của y cũng không được trang bị quá một trăm mũi tên. Nếu như bộ hạ của y dám lãng phí mũi tên như này, y đã sớm dùng roi ngựa quất cho một trận.

Thẳng đến công quân doanh quân Nam khép lại, Trát Mộc Hợp vẫn không tìm được cơ hội, nhìn gương mặt mệt mỏi mà uest oải của đám khinh kỵ cận vệ, tâm trạng của Trát Mộc Hợp cực kỳ nặng nề, thế nhưng thua trận này cũng khiến cho y càng thêm kiên định quyết tâm diệt trừ chủ tướng của đối phương. Hai lần thua trận đã nói rõ tất cả, thất bại dưới sự khinh thường có thể tha thứ, nhưng lúc này đây y đã tuyệt đối cảnh giác, nhưng vẫn rơi vào cái bẫy của quân địch. Trát Mộc Hợp biết rõ, bản thân mình không phải đối thủ của người kia! Điều này đối với mộng tưởng duy nhất cả đời thống nhất đại lục của Trát Mộc Hợp mà nói, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thật trắng

Sắc mặt Tiền Bất Ly lạnh như băng, hần lảng lảng nhìn Nhiệm Soái, mà Nhiệm Soái thì đỏ bừng cả khuôn mặt, đội bộ binh của hần đánh một trận chiến hôm nay không thể giết chết bất kỳ một quân địch nào, ngược lại còn hao tổn hơn bốn mươi người. Vừa nghĩ tới điều này, Nhiệm Soái đã cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Trách phạt hay là không trách phạt? Tiền Bất Ly có chút do dự trong lòng, đội bộ binh thảm bại cũng có một bộ phận trách nhiệm của hần. Hần đã rút ra tất cả Cung Tiền Thủ, khiến cho đội bộ binh hoàn toàn đánh mất năng lực đánh trả từ xa, bằng không Trát Mộc Hợp nào có cơ hội có thể nhẹ nhàng bắn chết nhiều binh sĩ bộ binh như vậy! Nhưng hần lại không thể không rút Cung Tiền Thủ ra. Muốn có một binh chủng tác chiến từ xa, phải xây dựng thành một hình thức độc lập, trong tình huống chiến đấu mới có thể phát huy uy lực lớn nhất!

"Đại nhân, lần này sai sót chủ yếu trách đội kỵ binh của ta lâm chiến bất lực, Vương tướng quân cũng nhất thời xúc động, người xem . . ." Nhận được ánh mắt cầu cứu của Nhiệm Soái, Đỗ Bình vội vàng đứng ra hoà giải.

"Nhất thời xúc động? Nếu như loại chuyện này phát sinh ở trên một binh dân, ta không thể trách cứ cái gì, là một tướng lĩnh cầm quân, nhất thời xúc động cũng nhu nhược cũng không thể tha thứ như e sợ chiến!"

Đỗ Bình cúi đầu lui xuống, Nhiệm Soái tức thì càng thêm hoảng loạn, dùng con mắt liếc về phía Vương Thụy.

"Nhìn cái gì vậy!" Tiền Bất Ly phẫn nộ quát to một tiếng.

Nhiệm Soái vội vàng cúi đầu xuống, thế nhưng tâm tình của hần lại nhẹ nhõm rất nhiều. Là một tướng lĩnh tầng dưới, có thể phỏng đoán suy nghĩ của quan trên ít nhiều đều có chút tâm đắc. Xem thái độ của thống lĩnh đại nhân, đại nhân vẫn có khuynh hướng bảo vệ mình.

Tiền Bất Ly suy nghĩ sau hồi lâu, cuối cùng hần thở dài nói: "Nhiệm Soái, đây là ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng! Nếu như ngươi tái phạm cùng loại sai lầm như này, ngươi hãy đi chỗ khác làm tham mưu, chỗ của ta không thể dùng nổi tướng quân như ngươi!"

"Ta nhớ kỹ." Nhiệm Soái cung kính nhẹ gật đầu, nhưng sau đó thái độ của hần lại chẳng có gì là cung kính: "Đại nhân, nếu ta lại phạm sai lầm, hãy để cho ta đến bên ngài làm một thân binh! Ngài cứ việc yên tâm võ nghệ của ta, quyết sẽ không. . ."

"Ít nói nhảm! Lăn ra ngoài cho ta!" Tiền Bất Ly lại vừa tức vừa buồn cười.

Nhiệm Soái vội vàng quay người, đi ra ngoài soái trướng.

"Đứng lại!" Đỗ Bình làm ra dáng vẻ ngang ngược: "Thật sự to gan lớn mật! Không nghe thấy lời nói của đại nhân sao? Đại nhân nói ngươi lăn ra ngoài, không cho ngươi đi ra ngoài!"

"Như vậy" Nhiệm Soái xoay người, lộ ra nụ cười ngây ngô đối với Đỗ Bình: "Đỗ tướng quân, thật sự không có ý tứ, trước kia cho tới bây giờ ta không từng lần, ngài có thể làm mẫu cho ta hay không, để cho ta học tập một chút?"

"Làm mẫu. . . . Ngươi trước tiên nằm rạp trên mặt đất, để ta dạy ngươi."

Trên mặt Nhiệm Soái vẫn hiện lên nụ cười ngây ngô như cũ: "Ngài đang nói cái gì? Ta không nghe rõ."

Bên ngoài soái trường 'PHỤT' một tiếng cười, Cơ Thắng Tình vén rèm xe lên đi đến, trước dùng trêu tức ánh mắt nhìn Đỗ Bình cùng Nhiệm Soái liếc, sau đó chuyển hướng Tiền Bất Ly: "Bất Ly, ta tới nơi này. . . . Thuận tiện sao?" Cơ Thắng Tình đang cật lực cho thấy thái độ của nàng, nàng chắc sẽ không can thiệp vào lĩnh vực quân sự của Tiền Bất Ly.

"Điện hạ, mời ngài ngồi." Tiền Bất Ly vội vàng đứng lên, bất chợt biến sắc, quát: "Mấy người các ngươi đều làm ra đi!"

Ai dám ở lại chỗ này tự tìm phiền phức? Đỗ Bình cùng Vương Thụy cùng đi ra ngoài soái trường, lại bị Nhiệm Soái kéo lại: "Đỗ tướng quân, ngài như vậy là không đúng, đại nhân bảo ngài lần ra, ngài làm trước."

"Ta. . ." Đỗ Bình cố hết sức vùng vẫy hai cái: "Tiểu tử ngươi rất không có đạo đức! Đã quên vừa rồi ta xin tha thay ngươi rồi hả?"

"Lúc nào?" Nhiệm Soái vừa biểu lộ đáng vẻ chất phác lại vừa kinh ngạc.

"Ngươi ***. . . ." Đỗ Bình quả thực muốn nổi điên, hấn ra sức thoát khỏi Nhiệm Soái, đi nhanh ra ngoài trường.

Nhiệm Soái vội vàng đuổi theo: "Đỗ tướng quân. . . ."

Cơ Thắng Tình cười lắc đầu: "Trước kia còn tưởng rằng Nhiệm Soái tướng quân chỉ là một người thành thật, thật không nghĩ tới."

"Trên thế giới này, có mấy người không mang mặt nạ làm người hay sao?" Tiền Bất Ly liên tưởng tới thế giới kia của mình, tràn đầy cảm xúc nói: "Huống chi, ngươi làm sao biết đây là tính cách thật sự của hắn, mà không phải là một chiếc mặt nạ khác của hắn?"

"Bất Ly, ngươi nói thật sự sâu sắc!" ánh mắt Cơ Thắng Tình sáng rực lên: "Như vậy. . . . Ngươi thì sao? Mặt nạ của ngươi là như thế nào?"

"Ta?" Tiền Bất Ly đi đến trước người Cơ Thắng Tình, chậm rãi vươn tay nâng cằm Cơ Thắng Tình lên, nói: "Ở trước mặt nữ nhân mình thích nếu như cũng đeo mặt nạ vậy không khác gì là một loại lừa gạt! Đương nhiên, nếu như ngươi ưa thích, ta có thể đeo lên vì ngươi!" Sớm cùng một chỗ hành quân trong cuộc sống, Tiền Bất Ly đã khiến cho quan hệ của hai người bọn họ thăng cấp đến trình độ có thể động chân động tay.

"Ta. . . Ta mới không thích!" Cơ Thắng Tình e lệ tránh né ánh mắt hùng hổ dọa người của Tiền Bất Ly.

"Ngươi không thích? Thì ra ngươi không thích ta?" Tiền Bất Ly làm ra vẻ 'Rất tổn thương'.

"Không, ta thích!" Cơ Thắng Tình thốt ra.

"Ưa thích? Ngươi yêu thích ta hay là ưa thích ta đeo mặt nạ?"

"Ta. . . . Ngươi. . ." dù tâm trạng Cơ Thắng Tình đang hỗn loạn nàng cũng có thể hiểu Tiền Bất Ly có ý trêu chọc nàng: "Ngươi như thế nào. . . . Như vậy!"

"Như vậy là tốt hay là không tốt?" Một người lão luyện trong bụi hoa, một người chỉ là tân binh tình trường, kinh nghiệm giữa hai bên có sự chênh lệch quá cách xa nhau, cách xa đến căn bản không có khả năng đối chiêu.

Cơ Thắng Tình cảm thấy rất mâu thuẫn trong lòng. Nếu như nói, đây không phải đang khích lệ đối phương đùa giỡn mình sao? Cảm thấy rất khó xử, nàng cảm thấy không thể nói nên lời; Nói không tốt, hết lần này tới lần khác nàng còn cảm thấy ngọt ngào ở trong lòng. Huống chi điều nàng sợ nhất chính là khiến cho Tiền Bất Ly cảm thấy thất vọng đối với nàng, hai chữ 'Không tốt' này nàng càng nói không nên lời.

"Nếu như ngươi không nói, ta coi như ngươi chấp nhận." Tiền Bất Ly biết không thể tiếp tục bức bách quá mức. Nếu như làm ồn ào quá hoàn toàn sẽ có hiệu quả ngược lại.

"Hừ!" Cơ Thắng Tình dùng giọng mũi để phản kích Tiền Bất Ly, đồng thời cũng muốn che dấu vẻ e lệ của mình.

"Một chữ? Vậy ngươi cho là ta rất tốt, vô cùng yêu thích!"

"Hừ hừ!" Cơ Thắng Tình vội vàng hừ ra hai tiếng.

"Đây là thanh âm gì? Ngươi có nghe hay không?" Tiền Bất Ly kinh ngạc nhìn nhìn chung quanh một chút: "Nơi đây còn có người chặn heo sao?"

Mỗi một lần nhìn thấy Tiền Bất Ly, Cơ Thắng Tình đã mấy lần khuyên bảo chính mình, nhất định phải làm một thực nữ! Đáng tiếc kỳ vọng này rốt cục vì Tiền Bất Ly khiêu khích mà tan vỡ, Cơ Thắng Tình nhìn không được nhảy dựng lên nói: "Ngươi nói ai là heo? Ngươi mới là heo!"

Có chút tức giận? Không sao cả, có thể nói sang chuyện khác, Tiền Bất Ly nhìn thẳng vào cái cổ của Cơ Thắng Tình: "Da của ngươi. . . . Thật trắng!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Binh cuồng tướng không kiêu

Kỳ thật nghiêm khắc mà nói, giờ này khắc này không thể dùng hai chữ 'Tuyệt trắng' để hình dung làn da Cơ Thắng Tình, vết đỏ ửng trên mặt nàng đã lan tràn tới trên cổ, một mảnh phấn hồng, thoát nhìn đặc biệt động lòng người; trên chóp mũi nàng mịn mướt, hai tay cũng vì căng thẳng mà xoắn lại với nhau, một đôi mắt to nhìn quanh, nhưng quan trọng là không nhìn Tiền Bất Ly, có trời mới biết nàng đang hy vọng tìm ra một người nào đó trợ giúp bản thân mình thoát ra khỏi hoàn cảnh xấu hổ, hay là hy vọng Tiền Bất Ly càng tiến một bước.

Tiền Bất Ly càng ép càng gần, tất nhiên Cơ Thắng Tình càng ngày càng khẩn trương, ánh mắt Tiền Bất Ly liếc xéo về phía dưới, hần phát hiện làn váy Cơ Thắng Tình đang rung nhẹ, nhưng hai chân của nàng lại giống như cái đinh, một mực đứng trên mặt đất, không có dấu hiệu định chạy trốn. Hành động này chính là loại cảnh giới cực tuyệt lại ra vẻ mời chào sao?

Hai gương mặt hầu như áp vào cùng một chỗ, Tiền Bất Ly có thể cảm giác được rõ ràng hơi thở thơm ngát của Cơ Thắng Tình: "Người đang sợ cái gì?" Tiền Bất Ly cười hỏi.

Những lời này khiến cho Cơ Thắng Tình càng thêm khẩn trương, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, chờ đợi tất cả sẽ xảy ra.

"Người. . ."

"Bầm báo!" Ngoài cửa vang lên một tiếng hét lớn, đã cắt đứt hành động của Tiền Bất Ly.

"Chuyện gì?" Tiền Bất Ly vội vàng trấn định lại tâm tình, hần nhận ra tiếng người ngoài cửa là Vương Thụy.

Cơ Thắng Tình thở hắt ra như trút được gánh nặng, chậm chạp đi đến, ngồi xuống một cái ghế, xấu hổ sửa sang lại váy áo của mình, chỉ có điều ánh mắt ngẫu nhiên quét về phía Tiền Bất Ly lại giống như có đôi chút tiếc nuối.

"Thống lĩnh đại nhân, tình huống bên Trát Mộc Hợp có chút không đúng, quân ta có phải dựa theo kế hoạch lúc ban đầu, lập tức khởi hành hay không?" Vương Thụy không tiến vào, hơn nữa Tiền Bất Ly cũng không để cho hần tiến vào trong trướng.

"Người đi trước quan sát một chút, ta lập tức đi ngay." Tiền Bất Ly trả lời một tiếng, quay đầu lại dùng ánh mắt lưu luyến nhìn Cơ Thắng Tình, kết quả làm cho Cơ Thắng Tình sợ tới mức vội vàng quay đầu đi.

"Ta đi trước." Tiền Bất Ly dặn dò một tiếng, quay người đi ra ngoài soái trướng.

"Bất Ly, người cẩn thận chút."

"Người. . . nói chuyện cùng ta sao?" Tiền Bất Ly lần nữa phát huy năng khiếu làm người khác ưất ghen của mình.

Phản ứng đầu tiên của Cơ Thắng Tình chính là muốn cầm lấy chén trà trên bàn, ném vào người Tiền Bất Ly, nàng động viên bao nhiêu dũng khí, mới có khả năng làm hạ bầu không khí xuống, ân cần nói một câu, hần tại sao có thể làm như vậy? Nhưng là. . . Thực nữ ..! Cơ Thắng Tình nỗ lực khống chế tâm tình của mình, cúi đầu không nói. Lúc trước Tiền Bất Ly nói quả thực sâu sắc, người luôn đeo một bộ mặt nạ mới dễ làm người.

"Hần là nói với ta?" Tiền Bất Ly làm ra vẻ cố ý phân tích tình huống kỳ lạ, còn cố ý nhìn chung quanh: "Nơi đây chỉ có hai người chúng ta, không nói với ta thì nói với người nào?"

Cơ Thắng Tình vẫn giữ yên lặng.

"Không nghĩ tới điện hạ quan tâm tới ta như vậy, trong lòng ta thật sự vô cùng cảm kích!" biểu lộ trên mặt Tiền Bất Ly cùng với việc hần nói cảm kích, còn không bằng nói là đang chế nhạo.

"Người. . . Người. . ." Giết người cũng không thể quá mức như này, nào có kẻ nào đáng giận như Tiền Bất Ly hay sao? ! Cho dù Cơ Thắng Tình tốt tính đến mấy cũng không thể khống chế được, ánh mắt của nàng bắt đầu đảo qua đảo lại giữa chén trà cùng Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly liếc mắt liền khám phá ra ý đồ của Cơ Thắng Tình, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng! Nếu tiếp tục ồn ào rất có thể sẽ không có lợi.

"Kỳ thật, ta thật sự cảm kích người." Tiền Bất Ly thay đổi biểu lộ, ngữ điệu thành khẩn, lộ ra đủ mười tình thâm ý trọng, tình ý liên tục.

"Người. . . Người đi nhanh đi!" Cơ Thắng Tình không thể làm gì trả lời một câu, tâm tình của nàng được Tiền Bất Ly nhiều lần xảo diệu dẫn dắt, hơi thở

phập phồng càng kịch liệt, nàng thật sự có vẻ không chịu nổi nữa rồi.

Tiền Bất Ly cười ha hả bước đi ra ngoài soái trường. Giờ phút này trời đã sáng rồi, đội kỵ binh trước kia đã tham gia chiến đấu, không cần chỉnh đốn và sắp đặt, mà đại bộ phận bộ binh đều ngủ một giấc đầy đủ, tinh thần vô cùng phấn chấn, đang sửa sang quân giới của mình.

Tiền Bất Ly trèo lên trên lầu quan sát, nhìn về phía trước, hắn trông thấy Trát Mộc Hợp đang mang theo khinh kỵ cận vệ đang lượn xung quanh quân doanh của bọn họ. Theo lý thuyết có lẽ Trát Mộc Hợp trước tiên cần chỉnh đốn quân đội của mình rồi mới tìm cơ hội đánh tiếp, cách làm của Trát Mộc Hợp có vẻ đôi chút nóng nảy, Tiền Bất Ly nhíu mày, rơi vào trầm tư.

"Đại nhân, xem ra bọn chúng muốn liều mạng, hôm nay có một cuộc ác chiến rồi!" Vương Thụy ở một bên nhẹ giọng nói.

"Khô chiến? Ngươi cho rằng Trát Mộc Hợp còn có đám lượng mang theo đám người đó tiếp tục khô chiến sao?" Tiền Bất Ly cười nhạt một tiếng, nói tiếp: "Hắn nhiều nhất là muốn nảy sinh ý đồ ác độc kiểm soát tiền tuyến, hồi phục sĩ khí mà thôi."

"Đại nhân, Trát Mộc Hợp luôn luôn quỷ kế đa đoan, ta sợ. . ."

"Ta có lòng tin nắm chắc." Tiền Bất Ly khoát tay áo, nói: "Đã bình đánh trận nhất định phải dựa vào thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Trát Mộc Hợp một mình xâm nhập, liên tục gặp thua trận, binh sĩ thủ hạ của gã cũng không còn lại nhiều, thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều không có! Gã lấy cái gì đầu cùng chúng ta? Quý kẻ chính là dựa trên thực lực mới có thể thi triển, y dựa vào cái gì? Chỉ bằng kỵ binh cận vệ bị giết chỉ còn lại có bảy trăm sao?" Tiếng nói chuyện của Tiền Bất Ly càng ngày càng cao.

"Đại nhân!" Vương Thụy chứng kiến đáng về cực kỳ kiêu ngạo của Tiền Bất Ly, kinh hãi trong lòng: "Đại nhân ngài dù thế nào không thể. . ."

"Con dâu khéo léo mà không bột đổ gột nên hồ (người đàn bà khéo cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo! Trát Mộc Hợp chỉ dựa vào bằng này người quyết không thể làm nổi lên bờ nước! Trái lại, đây là một cơ hội tốt trời cao ban cho tướng sĩ quân ta." Tiền Bất Ly vỗ vỗ bả vai Vương Thụy, đồng thời hắn hạ giọng nói: "Bình có thể điên cuồng, nhưng tướng không thể kiêu!"

Vương Thụy sững sờ, nhìn xung quanh. Đám binh lính ở trên lầu quan sát cũng nghe thấy câu nói của Tiền Bất Ly, nguyên một đám hưng phấn xoa tay, chờ đợi chém giết, Vương Thụy âm thầm ngộ ra trong lòng, thầm khen một tiếng, không nói thêm lời nào nữa.

Sau khi quân sĩ chuẩn bị thỏa đáng, đầu vào đây thì bắt đầu xuất phát. Lúc này Tiền Bất Ly không ngồi trong xe ngựa, ngược lại hắn cưỡi chiến mã, cùng với Đỗ Bình đi can hậu.

Bên Tiền Bất Ly, binh lực cũng không dư dả, hơn nữa nhất định phải phải trình sát đi ra ngoài tuần tra. Lại nói tiểu đội kỵ binh của Tần Trùng đã vô cùng mệt mỏi mà lại thương vong không nhỏ, đội kỵ binh chỉ còn lại hai trung đội, trong đó Vương Thụy còn muốn mang theo một trung đội đánh tiên phong, có trời mới biết Hạ Quýnh Danh ở cửa ải Liên Thành có thể làm ra chuyện được ăn cả ngã về không hay không? Theo tính toán thì quân đội để kiểm chế Trát Mộc Hợp chỉ có một trung đội đầy đủ biên chế của Đỗ Bình, thế nhưng một trung đội chỉ có ba trăm người, so sánh thực lực với đối phương, quả thật chênh lệch quá xa. Tuy hắn có thể bất kỳ lúc nào điều khiển doanh ở trung quân trợ giúp, nhưng tương lai vẫn không thể lạc quan, cho nên Tiền Bất Ly quyết tâm có ý đồ lập tức khởi xướng tấn công Trát Mộc Hợp, dùng thủ đoạn sấm sét hù dọa Trát Mộc Hợp! Đương nhiên, hù dọa người khác tuy là một công việc vô cùng khó khăn, vẫn nằm trong sự tính toán của Tiền Bất Ly. . .

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Giao đấu không công bằng

Quân đội Tiền Bất Ly chậm rãi xuất phát trong tiếng trống trận, mà binh sĩ của Trát Mộc Hợp thì truy đuổi phía sau trong tiếng kèn. Vì có thể nhận được hỏa lực trợ giúp của Tiền doanh một cách nhanh nhất từ trung quân, Tiền Bất Ly an bài Tiền doanh ở trung quân bên cạnh đội kỵ binh của Đỗ Bình hợp thành Trường Xà trận, thủy chung bảo trì khoảng cách hai, ba mươi mét cùng Tiền doanh.

Nhìn trình sát đi chuyển qua lại ở phía xa xa, Tiền Bất Ly không khỏi xúc động lắc đầu, chẳng trách ở hai thế giới trước sau song song, dân tộc nông canh chống lại dân tộc du mục, luôn gánh chịu thiệt thòi, trong đó năng lực chiến đấu của cá nhân từng binh sĩ là một khâu không thể bỏ qua. Trình sát Cơ Chu quốc phần lớn là ba, năm người cùng hành động một chỗ, thậm chí là mười người cùng một chỗ, mà ngược lại trình sát bộ lạc Phi Ứng, phần lớn là hành động một mình.

Hai bên đối địch với nhau, như vậy xung đột giữa trình sát cùng trình sát tất nhiên là điều không thể thiếu. Ở trong hình thức xung đột nhỏ này, giao đấu không thể nghi ngờ là một chuyện vô cùng ngu xuẩn, về phần vật lộn, tỷ lệ cũng không phải rất lớn. Thời điểm này hai bên chính thức so về tài bắn cung, mà trình sát Cơ Chu quốc tự nhiên đã rơi vào thế hạ phong.

Dựa theo cách nói của Đỗ Bình, nếu như là một chọi một, trình sát Cơ Chu quốc có không đến ba thành giành chiến thắng. Mười năm trước thượng tướng Ủy Trì Phong Văn Cơ Chu quốc từng quyết đấu một lần cùng Trát Mộc Hợp tuổi trẻ. Trát Mộc Hợp có binh lực kém rất xa, nhưng y lại dám xả thân ra lễ, chia thành tốp nhỏ, tạo thành mấy trăm bách nhân đội di chuyển khắp trên thảo nguyên, chuyên môn săn giết trình sát Ủy Trì Phong Văn phái ra. Khi Ủy Trì Phong Văn phát giác có chuyện không ổn, hoả tốc gọi trở trình sát về, trình sát tinh nhuệ của hắn đã bị săn giết hơn ba ngàn người. Mà

trình sát chiến thảm bại là nguyên nhân trực tiếp khiến cho Úy Tri Phong Vân bị quân đội Trát Mộc Hợp bao vây ở giai đoạn hậu chiến!

Tiền Bất Ly không hiểu hỏi, vì sao không phân phối Cước Đạp nổ cho trình sát? Đỗ Bình giải đáp: việc sử dụng Cước Đạp nổ một mực bị nội các nghiêm mật giám sát, nếu như để cho các bộ lạc thảo nguyên chiếm được phương pháp chế tạo Cước Đạp nổ, hậu quả tương đối đáng sợ, cho dù là cấm vệ quân hoàng gia, cũng chỉ có thể sử dụng Cước Đạp nổ lúc huấn luyện, sau khi huấn luyện phải giao trả Cước Đạp nổ cho kho quân giới.

Tiền Bất Ly nghe xong, hần không cho là đúng cười nói: "Trên thế giới không có bí mật tuyệt đối! Hiện tại toàn bộ thảo nguyên thật không có một trận Cước Đạp nổ sao?"

Đỗ Bình im lặng. Thống lĩnh đại nhân nói có đạo lý, trên thế giới này xác thực khó có bí mật tuyệt đối, đã có một ít Cước Đạp nổ thâm thấu đến thảo nguyên, chỉ có điều bởi vì kỵ binh không có biện pháp kéo dây nổ ở trên lưng ngựa, hơn nữa số lượng Cước Đạp nổ còn rất ít ỏi, cho nên mới không được đưa ra sử dụng. Nhưng chuyện này vẫn không thể không đề phòng. Nếu như bộ lạc thảo nguyên thật sự có năng lực sản xuất ra rất nhiều Cước Đạp nổ, đối với Cơ Chu quốc mà nói tuyệt đối là một tai nạn. Không biết có bao nhiêu binh sĩ vốn hần nên sống sót sẽ chết dưới tên nổ mạnh mẽ.

"Đại nhân, người xem!" Câu nói nhỏ của Đỗ Bình đã cắt đứt cảm xúc của Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly quay đầu nhìn lại, hần nhìn thấy một kỵ mã đơn độc đang ra roi thúc ngựa đuổi theo bọn hần, mà Trát Mộc Hợp mang theo khinh kỵ cận vệ chậm rãi đi theo đằng sau kỵ mã đơn độc.

Muốn chơi hạ Mã Uy? Tiền Bất Ly lạnh lùng cười cười, hần biết rõ viên tướng địch này nhất định là người có tiền pháp vô cùng cao siêu, Trát Mộc Hợp muốn lợi dụng ưu thế bắn tên tuyệt đối để làm tăng thêm sĩ khí đang xuống thấp, thế nhưng đây cũng là điều mà Tiền Bất Ly muốn!

Tiền Bất Ly thấp giọng ra lệnh vài câu, thân vệ phía sau hần vội vàng thổi một hồi kèn lệnh, một hồi kèn lệnh ngắn du dương vang lên, Tiền doanh xuất ra một con đường, tám binh sĩ đẩy chiếc xe bắn đá duy nhất lên phía trước.

"Người ở nơi này áp trận." Tiền Bất Ly nói một câu với Đỗ Bình, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, ruổi ngựa chạy lên nghênh đón. So đấu cỡi ngựa bắn cung? Cung tiễn gì mà có thể so sánh với khẩu súng lục trong tay hần?

Tam Khôi luôn có nhãn lực rất tốt, mắt thấy ở bên trong đội kỵ binh đối phương trong rõ ràng có một nhân vật giống như tướng lĩnh giục ngựa chạy ra đón chào, nhất là trong tay viên tướng lĩnh vẫn còn vung vẩy một cây quạt trông buồn cười, khoe miệng Tam Khôi lộ ra nụ cười nhạt! Chỉ cần đối phương xông cách một trăm bước, hần có lòng tin tuyệt đối sẽ bắn viên tướng kia ngã xuống ngựa! Một công lớn! Nghĩ tới đây, Tam Khôi vừa tháo cung của mình xuống, vừa hung hăng quất roi da vào mông chiến mã, người không nên trốn! Dù thế nào cũng không nên trốn! !

Trát Mộc Hợp đang dẫn đội chạy chậm chậm tức thì kinh nghi nhìn Tiền Bất Ly chạy ra chào đón. Trát Mộc Hợp y tuyệt không tin tướng lĩnh quân địch sẽ ngu xuẩn đến mức tình nguyện đi chịu chết, người nọ hoặc là có một thân cỡi ngựa bắn cung kinh người, hoặc là có âm mưu khác! Trát Mộc Hợp vội vàng bắt chéo hai bàn tay lên nhau, hai ngón tay ở giữa đan xen vào nhau, ở giữa trung tâm giao thoa lộ ra một khe hở, mà Trát Mộc Hợp thông qua khe hở này mà quan sát Tiền Bất Ly. Đây là biện pháp mà trình sát bộ lạc thảo nguyên thường xuyên dùng, tiện lợi cho quan sát mục tiêu ở vào nơi xa nhỏ.

Tiền Bất Ly đột nhiên ghim chặt chiến mã, tay phải cầm cây quạt trực chỉ nhìn không trung, khoa tay múa chân vài cái, tay trái giấu ở trong tay áo nhoáng một cái, phịch một tiếng nổ mạnh liên truyền ra.

Tam Khôi đang đầy kỳ vọng bay nhanh trong lòng, chỉ cảm giác mình thật sự giống như bị vô hình đại chùy đánh trúng mặt, cả người không tự chủ được lung lay một chút, ngã lộn đầu xuống chiến mã. Chiến mã của Tam Khôi bị sợ hãi, hí dài một tiếng, phóng đi, nhưng một chân Tam Khôi còn bị khóa ở bên trong bàn đạp, thi thể của hần vì chiến mã chạy như điên để lại trên đường một vệt máu.

Trát Mộc Hợp ngược lại hít một hơi hơi lạnh, Tiền Bất Ly ra về chỉ vào trời cao nhiều lần chỉ có thể gạt được binh sĩ bình thường, tuyệt không lừa được y. Dựa vào cảm giác của mình, Trát Mộc Hợp có thể kết luận, tướng lĩnh quân địch cầm trong tay một loại vũ khí mà y chưa từng chứng kiến!

"Tam Khôi!" Niêm Hân hét lớn một tiếng, lập tức thúc ngựa xông ra ngoài.

"Đứng lại!" Sắc mặt Trát Mộc Hợp tái nhợt, quát to, tướng lĩnh quân địch dùng một loại vũ khí thật sự đáng sợ! Y biết rõ Niêm Hân lao ra đích thị là một kết cục có chết mà không sống.

Nếu như là người khác bỏ mình, Niêm Hân còn có chút lý trí, nhưng Tam Khôi chết đối với gã mà nói chính là một đả kích thật sự quá lớn! Tam Khôi từ nhỏ đã chính là nô lệ của gã, thế nhưng Niêm Hân chưa từng coi Tam Khôi là nô lệ. Khi gã không dám đi tìm đại ca chơi đùa, Tam Khôi đền bù vào chỗ trống lúc nhỏ của gã, cho đến thiếu niên, thanh niên, Tam Khôi thủy chung trung thành như một đi theo phía sau gã, gã khát, Tam Khôi sẽ vì gã mà trộm rượu ngon nhất của bộ lạc; gã phiền, Tam Khôi dùng tiếng cười cười ngây ngô trên choker làm cho gã vui vẻ; đối với Niêm Hân mà nói, tình cảm này dù là vàng cũng khó đổi được!

Hai mắt Niêm Hân như tóe máu nhìn chăm chăm vào Tiền Bất Ly, hàm răng nghiến chặt kêu ken két, phóng ngựa phi nước đại, gã muốn báo thù cho Tam Khôi, gã muốn xé người kia thành mảnh nhỏ!

Trát Mộc Hợp quá sợ hãi, vội vàng tháo Thiết Ti cung của mình xuống, nhắm ngay chiến mã của Niêm Hân, dây cung bật vang, chiến mã của Niêm Hân hí lên rồi ngã gục, hần Niêm Hân văng đi thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Bỏ qua?

Trát Mộc Hợp sợ tướng địch xông lên trước làm tổn thương Niêm Hân, y vội vàng mang theo khinh kỵ cận vệ ép lên.

Tiền Bất Ly cũng không di chuyển, hắn không muốn chọc giận Trát Mộc Hợp. Hiện tại điều quan trọng nhất là bảo tồn thực lực, sau đó mượn cơ hội thu thập Hạ Quýnh Danh ở cửa ải Liên Thành, nội ứng đáng sợ hơn rất nhiều so với kẻ thù bên ngoài, Tiền Bất Ly, một người thông hiểu lịch sử, nên biết rõ điểm này.

"Chuẩn bị!" phía trước xe bắn đá, một sĩ binh giơ cây lệnh kỳ màu đỏ lên cao, Đỗ Bình vội vàng mang theo kỵ binh xuất ra một con đường, sợ xe bắn đá tạo thành ngộ thương cho chính người của mình.

"Thả!" Người lính kia hạ cây lệnh kỳ xuống. Kỳ thật vốn là Cơ Chu quốc chỉ dùng tiếng kèn lệnh để chỉ huy xe bắn đá, nhưng Tiền Bất Ly sửa lại quy định này. Hai từ khẩu lệnh 'Chuẩn bị' này tự nhiên cũng là do Tiền Bất Ly dạy bảo.

Một bóng đen bay lên trời, dần dần tản ra ở giữa không trung, cuối cùng bao phủ một phạm vi vài chục trượng, sau đó trực tiếp nện xuống dưới. Không có đá tiêu chuẩn thế nhưng không thể làm khó được Tiền Bất Ly. Hắn mệnh lệnh binh sĩ làm sâu thêm rãnh đá của xe bắn đá, bên trong tất cả đều là đá cuội lớn nhỏ. Đồ chơi này có lực sát thương hoàn toàn không bằng khối đá nghiêm chỉnh, nhưng hiệu quả uy hiếp thì một khối đá tuyệt đối không thể so sánh được.

Ở bên trong đội ngũ khinh kỵ cận vệ một mảng người hô ngựa hý, mấy trăm viên đá cuội tạo thành phạm vi bao phủ tàn sát quá lớn, chỉ trong nháy mắt, có hơn ba mươi kỵ binh cận vệ bị nện tới mức đầu rơi máu chảy, cũng không thiếu chiến mã bị đau chân kinh, chạy như điên bốn phía, quấy nhiễu khiến đội ngũ kỵ binh cận vệ vô cùng hỗn loạn. Thế nhưng hiệu quả làm giảm quân số lại quá kém, ngoại trừ bốn kỵ binh bị nện tới mức bất tỉnh, nằm nằm ngay đơ ở trên mặt tuyết, đại bộ phận thương binh đang hết sức ước thúc chiến mã đang kinh hoàng.

Bọn chúng rõ ràng còn mang theo xe bắn đá? Trát Mộc Hợp vung tay lên, Sát Cáp Nhĩ giục ngựa chạy nhanh tới, thân hình gã cúi xuống một bên ngựa, giơ tay nhắc Niêm Hân từ trên mặt đất, sau đó quay ngựa lui về phía sau. Sát Cáp Nhĩ vừa chạy còn vừa quay đầu lại quan sát Tiền Bất Ly. Hiển nhiên, cái chết không rõ ràng của Tam Khôi đối với gã chính là nỗi kinh hãi vô cùng to lớn.

"Chuẩn bị!" Người lính kia lần nữa giơ cây lệnh kỳ màu đỏ lên: "Thả!"

Lại một bóng đen hình tròn bay lên trời, đám quân khinh kỵ cận vệ yên lặng nhìn con mưa đá cuội bay đến không trung ngay trên đầu bọn chúng, không ai lộn xộn, không có mệnh lệnh của Đại Hân, đừng nói là đá cuội từ trên trời nện xuống, coi như là quả cầu lửa nện xuống, bọn chúng cũng sẽ không lui về phía sau nửa bước! Loại quân kỷ nghiêm khắc này chính là nguyên nhân khiến cho khinh kỵ cận vệ trở thành kỵ binh tinh nhuệ nhất trên thảo nguyên.

Trát Mộc Hợp ôm hận quét mắt nhìn đội kỵ binh quân Nam đã tháo trường cung xuống, trận địa sẵn sàng đón quân địch: "Lui lại!" Trong lòng của y rất rõ ràng, Tam Khôi chết có ảnh hưởng bao nhiêu đối với các binh sĩ tạm thời không nói đến, cho dù là các tướng lĩnh dưới trướng y vào giờ phút này cũng không còn tâm trạng tái chiến. sau khi Sát Cáp Nhĩ trở lại trận quân mình, trên mặt gã lộ ra thần sắc như trút được gánh nặng, đã nói rõ ràng điểm này!

Bóng đen thứ ba bay lên trời, thế nhưng giờ phút này kỵ binh cận vệ của Trát Mộc Hợp đã chạy ra ngoài phạm vi công kích của xe bắn đá. Từng khối đá cuội một nện xuống trên mặt tuyết, nện khiến cho tuyết bay loạn bốn phía, âm thanh thỉnh thoảng lên tục kêu vang.

Tiền Bất Ly cuối cùng nhẹ nhàng thở ra trong lòng, hắn mỉm cười nhìn phương hướng đảo tảo của Trát Mộc Hợp, im lặng không nói. Mặc dù chỉ tạm thời bức lui Trát Mộc Hợp, nhưng nỗ lực hết đà, khó có thể làm nên chuyện, đã liên tiếp đánh bại ba trận, kỵ binh cận vệ còn có thể tổ chức thế công sao? !

Đáng tiếc đáng tui cười của Tiền Bất Ly tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Ngay khi hắn đang cười vui vẻ nhất, hắn lại đột nhiên nhớ tới một sự kiện, một kiện hắn không cách nào giải quyết, sắc mặt Tiền Bất Ly thay đổi.

Đỗ Bình thúc ngựa chạy tới, vừa muốn mở miệng chúc mừng Tiền Bất Ly, hắn phát hiện sắc mặt Tiền Bất Ly dị thường khó coi, Đỗ Bình không khỏi ngần ngại. Thống lĩnh đại nhân đây là thế nào? Không phải chúng ta thắng sao?

Tiền Bất Ly cũng không để ý tới Đỗ Bình, hắn bỗng nhiên thúc ngựa, ra roi thúc ngựa phóng thẳng về phía trung quân. Đỗ Bình thoáng sững sốt, vội vàng thúc ngựa đi theo sau lưng Tiền Bất Ly.

"Bất Ly!" Cơ Thắng Tĩnh nghe nói tin tức hậu đội chiến thắng, vui mừng rạo rực thò đầu ra ngoài từ trong cửa sổ xe, chào hỏi Tiền Bất Ly. Ai ngờ Tiền Bất Ly vậy mà lại không thèm liếc nhìn nàng, giục ngựa vượt qua xe ngựa của nàng, chiến mã dừng lại, Tiền Bất Ly nhún người nhảy lên, nhảy lên xe ngựa Giả Thiên Tường. Thế nhưng loại động tác kỹ thuật này cũng không phải tới bây giờ Tiền Bất Ly đã có thể nắm giữ được, thân hình của hắn lệch ra một chút, suýt nữa rơi xuống dưới xe ngựa, may mắn vệ binh của Giả Thiên Tường tay mắt lanh lẹ, níu Tiền Bất Ly lại.

Tiền Bất Ly thoáng nhắc màn xe lên, đi vào bên trong, bên trong Giả Thiên Tường đang núp ở một góc xe ngựa, ngăn người xuất thân, lão nhìn thấy Tiền Bất Ly không mời mà đến, đột ngột xông tới, không khỏi sửng sốt, chợt thấy rõ sắc mặt Tiền Bất Ly tái nhợt, Giả Thiên Tường cười gượng gạo hỏi: "Ngài cũng nghĩ đến?"

Tiền Bất Ly cũng sững sờ, lập tức trên mặt của hắn lộ ra vẻ tức giận, thấp giọng rít gào nói: "Ngài sớm nghĩ đến? ! Vậy vì sao ngài không còn sớm nói cho ta biết! !"

"Nguyên vọng lớn nhất cả đời ta cũng giống như nguyện vọng của bộ hạ, đó chính là để cho quốc dân Cơ Chu quốc sẽ không chịu họa thảo nguyên xâm nhập, cho nên ta vẫn luôn từng bước một tìm hiểu rõ bọn chúng" Giả Thiên Tường chậm rãi lắc đầu: "Ta hiểu rõ rằng lực chiến đấu của bọn chúng, nếu như chúng ta hơi có sai lầm, chúng ta rất có thể phải vĩnh viễn ở lại trên mảnh đất tuyết này, hơn nữa. . . phía trước còn có lão bằng hữu của ta đang chờ chúng ta! Người có thể mang theo chúng ta bình an ly khai nơi đây đã rất không dễ dàng, ta sao có thể lại để cho chuyện khác làm cho người phân tâm? !"

"Cái này. . . điều này làm sao có thể xem như chuyện khác?" Tiền Bất Ly thờ dãi một tiếng, đặt mông ngồi xuống.

"Các người đang nói cái gì?" Cơ Thắng Tĩnh nhắc màn xe lên, kinh ngạc nhìn Tiền Bất Ly cùng Giả Thiên Tường, Cơ Thắng Tĩnh đã nghe được đối thoại của bọn họ, lại không hiểu bọn hắn đến cùng đang nói về chuyện gì.

"Điện hạ, chúng ta đang nói. . ." Giả Thiên Tường do dự một chút, vẫn quyết định nói thật: "Chúng ta đang nói tới Tuyết Nguyên thành, Trát Mộc Hợp bị tổn thất nặng ở trong tay chúng ta ở nơi này, nếu như hắn lui lại, rất có thể chạy tới Tuyết Nguyên thành, quân sĩ lưu thủ Tuyết Nguyên thành cộng thêm đội canh gác vẫn chưa tới hai trăm người, dân trong thành Tuyết Nguyên thành. . . sẽ bị tàn sát hàng loạt!"

"Trời. . . Bất Ly, người nhất định phải nghĩ biện pháp!" Cơ Thắng Tĩnh bỏ nhào tới nắm cánh tay Tiền Bất Ly, dùng vẻ mặt chờ mong nhìn Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly cúi đầu nhìn tầm mắt, trầm mặc không nói, con người đều có cảm tình, tuy cá tính Tiền Bất Ly phù hợp với câu: cảm quân không nói tình nghĩa, nhưng hắn ly khai thế giới của mình, đến nơi này, tâm linh không khỏi hư không cô đơn lạnh lẽo. Sau đại thắng cuồng hoan (*chè chén say sưa) trong đêm, về chất phác cùng nhiệt tình của binh dân trong Tuyết Nguyên thành đã động tâm hồn cô độc của Tiền Bất Ly một cách sâu sắc, thiếu nữ xấu hổ tặng hoa; hài đồng hoan hô nhảy về phía trước; hắn từ dùng ánh mắt sùng bái cố chấp nhìn mình; lão nhân tập tễnh cố gắng đi ra khỏi nhà, đứng thẳng trong gió rét chỉ vì muốn nhìn Tiền Bất Ly hắn; hôm nay, hắn có thể bỏ qua bọn họ chết mà không cứu được sao? Tiền Bất Ly đau xót trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Lão đầu tử cùng đại cô nương

"Điều tại ta cân nhắc không chu toàn." Tiền Bất Ly âm thầm lắc đầu: "Nếu như ta có thể để lại chút ít bộ binh bảo vệ Tuyết Nguyên thành thì tốt rồi."

"Điều này làm sao có thể trách ngài? !" Giả Thiên Tường thờ dãi nói: "Ai có thể ngờ trong tình huống bị Tuyết Băng vu, Trát Mộc Hợp còn có thể bảo trụ được nhiều người như vậy."

Cơ Thắng Tĩnh lôi kéo cánh tay Tiền Bất Ly, nói: "Bất Ly, chúng ta phải quay về Tuyết Nguyên thành sao?"

Tiền Bất Ly trầm mặc một chút, quả quyết nói: "Không được!"

Hiện nay sự kiện quan trọng nhất cần phải làm là khống chế cửa ải Liên Thành, truyền tin tức Tuyết Nguyên thành đi ra ngoài, sau đó điều một đám quân đội từ Giáp Tích quan tới, phòng thủ Tuyết Nguyên thành. Hơn nữa việc sản xuất mỏ vàng Tuyết Nguyên thành đã hoang phế, nhất định phải mau chóng khôi phục, cần phải một lần nữa thu thập rất nhiều thợ mỏ, điều này cũng vẫn cần phải thông qua cửa ải Liên Thành. Tính đi tính lại, bọn hắn bất kể như thế nào cũng không thể điều quân trở về!

Đỗ Bình ở ngoài xe ngựa nghe lén nghe thấy Tiền Bất Ly có quyết định chính xác, trong lòng già đôi chút thả lỏng, bắt chợt hắn lại mơ hồ có chút ớn lạnh. Từ góc độ việc công mà nói, Đỗ Bình biết rõ tiếp tục tiến quân mới chính xác. Từ góc độ cá nhân mà nói, Đỗ Bình vừa hy vọng Tiền Bất Ly có thể trở về cứu viện Tuyết Nguyên thành, hắn đã sống ở Tuyết Nguyên thành suốt năm năm, tình cảm của hắn đối với Tuyết Nguyên thành cảm tình so Tiền Bất Ly còn sâu đậm hơn rất nhiều. Tiền Bất Ly quyết định tuy chính xác, nhưng biểu lộ đôi chút máu lạnh!

"Thế nhưng. . . Nếu như chúng ta thấy chết mà không cứu, lương tâm của ta khó có thể an bình!" Tiền Bất Ly thờ dãi: "Bá tước đại nhân, ngài có biết có chỗ nào có thể che giấu rất nhiều dân chạy nạn hay không?"

Giả Thiên Tường trầm tư một chút, con mắt đột nhiên sáng ngời: "Lúc trước vì để cất giữ vàng, bộ hạ từng hạ lệnh xây dựng một mật thất rất lớn, ở ngay tại gần mỏ vàng! Thế nhưng. . . Mật thất tuy rất lớn, cũng không có khả năng chứa tất cả cư dân Tuyết Nguyên thành, những những người còn lại thì phải làm sao bây giờ?"

"Hãy để cho bọn họ trốn ở bên trong quặng mỏ thì sao?"

"Ngược lại có thể." Giả Thiên Tường nhẹ gật đầu: "Thế nhưng, thống lĩnh đại nhân, ngài cho rằng bọn họ có thể dấu diếm được Trát Mộc Hợp sao?"

Tiền Bất Ly cúi đầu trầm tư một chút, khóe miệng đột nhiên lộ ra nụ cười vui vẻ: "Không thể gạt được!"

Giả Thiên Tường ngạc nhiên nói: "Ngài. . . Cũng biết không thể gạt. Vậy tại sao. . ."

Tiền Bất Ly liếc mắt nhìn Giả Thiên Tường vốn lúc trước đang rất uể oải, phất phất tay cắt ngang lời mà nói: "Trong mắt của ta, Trát Mộc Hợp là một người rất đa nghi, ngài không cho là như vậy sao?"

"Hắn là. . . Ngài muốn dùng kế nghi binh?" Giả Thiên Tường ngược lại đã từng đọc lướt qua binh pháp. Đáng tiếc lão chỉ có thể nói ra bốn chữ 'Kế nghi binh' này, nhưng cụ thể cần phải làm như thế nào lão cũng không biết.

"Không, không! Với loại người như Trát Mộc Hợp mà nói, hao hết tâm tư đi lừa gạt hắn, còn không bằng để cho chính hắn đi lừa gạt mình!" hiển nhiên trong thời gian thật ngắn tại đây Tiền Bất Ly đã lập kế hoạch, về mặt hắn rất hưng phấn.

"Lại để cho chính hắn lừa gạt mình. . . ." Về mặt Giả Thiên Tường mê mang, lão hiểu thế nào là dùng quỷ kế lừa gạt đối phương, còn làm thế nào có thể khiến cho đối phương tự lừa gạt mình, vấn đề này đã vượt qua phạm vi thấu hiểu của lão.

"Đỗ Binh." Tiền Bất Ly nhắc màn xe lên.

"Có mặt tướng" Đỗ Binh vội vàng trả lời.

Tiền Bất Ly vẫy vẫy tay: "Người đi tìm một tiểu đội trưởng đến, tâm tư kín đáo, như thế như vậy. . . Như thế như vậy. . ."

"Tuân mệnh, đại nhân." Đỗ Binh trả lời một tiếng, vội vàng đi tìm người.

"Nhiệm Soái."

"Có"

"Truyền lệnh toàn quân, đi gấp mười dặm!"

Nhiệm Soái sững sờ: "Đại nhân, vậy chẳng phải đội ngũ sẽ rối loạn sao?" Bây giờ Nhiệm Soái có thể không nhớ được điều gì khác, thế nhưng bất cứ lúc nào hắn một mực ghi tạc trong lòng là cần phải bảo trì đội ngũ nghiêm chỉnh.

"Ta muốn loạn!" Tiền Bất Ly trừng hai mắt: "Truyền lệnh xuống bên dưới!"

Nhiệm Soái ngơ ngác mà chạy đi, mà Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiền Bất Ly, bọn hắn mong đợi một lời giải thích.

Tiền Bất Ly cười cười, nói: "Tuy ta đã an bài, nhưng ta cần có thời gian. Hiện tại không thể để cho Trát Mộc Hợp đi thẳng về Tuyết Nguyên thành, ừ. . . hãy cho hắn một chút hy vọng."

"Vừa rồi ta nghe thấy ngài phái ra một tiểu đội kỵ binh." Giả Thiên Tường nhìn chằm chằm vào Tiền Bất Ly: "Ý của ngài là, chỉ dựa vào một tiểu đội kỵ binh, có thể đảm bảo cư dân Tuyết Nguyên thành an toàn?"

"Không kém bao nhiêu" Tiền Bất Ly gật gật đầu: "Ta có chín thành nắm chắc."

"Tốt, tốt!" Giả Thiên Tường mỉm cười nhắm mắt lại: "Ta sẽ mãi mãi mong chờ, xem thống lĩnh đại nhân sáng tạo kỳ tích" Trong số mọi người, người thấp thóm lo âu nhất đối với Tuyết Nguyên thành, chính là Giả Thiên Tường. Lão kinh doanh ở Tuyết Nguyên thành suốt hai mươi năm. Từ thời điểm Tuyết Nguyên thành còn là một nơi hoang dã, lão cũng đã ở chỗ này rồi. Điều may mắn chính là, lo lắng cuối cùng đi qua, Giả Thiên Tường tin tưởng năng lực của Tiền Bất Ly.

Lúc này Tiền Bất Ly nhớ tới một sự việc: "Bá tước đại nhân, ngài không lo lắng tất cả vàng ở Tuyết Nguyên thành sẽ rơi vào tay Trát Mộc Hợp sao? Ta còn tưởng rằng ngài đã mang hết vàng đi rồi, thế nhưng ngày hôm qua ta đã kiểm tra, trong đội xe đều chỉ mang đồ quân nhu, chẳng lẽ. . . vàng cũng không được cất giữ ở Tuyết Nguyên thành?"

"Ngài muốn biết?" Giả Thiên Tường biểu lộ giống như một lão hồ ly.

"Muốn!" Tiền Bất Ly do dự một chút rồi vẫn gật đầu.

"Ta cũng muốn biết ngài vì sao dám cam đoan vậy một tiểu đội có thể bảo đảm cư dân Tuyết Nguyên thành an toàn." Giả Thiên Tường mở trừng hai mắt, nói: "Chúng ta có thể làm trao đổi không Ngài trước tiên nói về chuyện này. Sau khi ngài nói xong ta cũng sẽ tiết lộ cho ngài một ít cơ mật"

Tiền Bất Ly nở nụ cười gượng gạo, nói: "Không phải ta không muốn nói, mà nhất thời không thể nói rõ."

"Như vậy..., ta không trách ngài." Giả Thiên Tường thờ dài, làm ra dáng vẻ bộ đau đầu, lấy tay gõ gõ cái trán: "Thế nhưng, tuổi của ta lớn hơn, trí nhớ kém hơn rất nhiều so với lúc trước, luôn sẽ quên mất một ít điều đáng không nên quên mất, ngài có thể cho ta chút thời gian để ta cẩn thận suy nghĩ một chút không? Đương nhiên, nếu như ngài nghĩ ra trước, ngài có thể bất kỳ lúc nào tới tìm ta."

Đây không phải là trắng trợn áp chế sao? Không hỏi thì không được! Dù sao vào lúc mà ta cần tiền, người hai tay dâng lên cho ta là được rồi. Tiền Bất Ly vuốt ngón tay cái ra đối với Giả Thiên Tường, sau đó vén màn xe lên, xuống xe. Quân đội đã bắt đầu hành quân gấp, hắn cần về phía sau tọa trấn.

Cơ Thắng Tinh cười khanh khách đứng lên: "Bá tước của ta, không thể tưởng được ngài cũng hèn dỗi giống như tiểu hài tử!"

"Đúng vậy, thế giới này trở nên càng ngày càng kỳ diệu, lão già như ta cũng trở nên giống như tiểu hài tử." Già Thiên Tường dùng một loại ánh mắt tràn đầy mập mờ nhìn Cơ Thắng Tinh: "Mà có tiểu hài tử trong nháy mắt lại biến thành đại cô nương mị lực bắn ra bốn phía."

Cơ Thắng Tinh nhõng nhẽo cười khi một tiếng, gương mặt tức thì trở nên đỏ bừng. . .

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kẻ thù lâu năm

Tiền Bất Ly suy đoán không sai, sau khi hấn suất lĩnh binh sĩ hành quân gấp, động thái của đám binh sĩ đã bị trinh sát bộ lạc Phi Ứng truyền đến cho Trát Mộc Hợp, mà Trát Mộc Hợp một lần nữa mang theo đội ngũ tiến ở phía sau.

Đối với nam nhân mà nói, có một điều tuyệt đối không thể vứt bỏ, đó chính là thể diện! Đương nhiên đây là theo cách nói thông tục, nếu như nói một cách sâu sắc, thể diện có thể diễn dịch thành "Tôn nghiêm" cũng có thể diễn dịch thành 'Vinh quang'. Đối với Trát Mộc Hợp, một người quật khởi thảo nguyên, tung hoành trên thảo nguyên mà nói, liên tục ba lần thua trận là một loại sỉ nhục vô cùng lớn! Thế cho nên hiện tại y đã đánh mất sức phán đoán, chỉ cần có một đường hy vọng, y liền theo đuổi không bỏ, y muốn tìm lại tôn nghiêm của mình! Sát Cáp Nhĩ mấy lần ám chỉ Trát Mộc Hợp lui binh, dù sao bộ lạc Phi Ứng còn có mười vạn đại quân tinh nhuệ, điều cần thiết nhất trước mắt chính là quay trở lại thảo nguyên. Mối thù này có thể báo trong tương lai. Đáng tiếc đề nghị đúng mực của Sát Cáp Nhĩ chính lại chọc giận Trát Mộc Hợp, bị Trát Mộc Hợp mắng tới mức cái vòi phun máu chó.

Đáng tiếc giờ phút này Tiền Bất Ly cùng Trát Mộc Hợp đều cùng không nghĩ tới một sự kiện: Loại thất bại như này đối với một đời hào kiệt mà nói chính là con dao hai lưỡi! Có tồn thất cũng có được lợi! Mấy năm sau đó, Trát Mộc Hợp dẫn đầu đại binh hội chiến cùng Tiền Bất Ly trên thảo nguyên lúc, phong cách lĩnh quân của Trát Mộc Hợp trở nên cực kỳ vững vàng, quân thật đã khiến cho Tiền Bất Ly không thể tìm ra một chút sơ hở, cuối cùng Tiền Bất Ly bất buộc chỉ có thể lựa chọn chiến lược lui binh.

Sau đó Tiền Bất Ly dậm chân thờ dài, hấn rút cục đã hiểu rõ, nếu như chỉ có thể đánh bại một đối thủ mà không thể nắm chắc giết chết hấn, còn không bằng không đánh! Nếu chỉ có thể đánh bại hấn nhưng không giết chết hấn, tiếp theo người sẽ phải đối mặt chính là một đối thủ còn cường đại hơn so với trước kia. Người đang trên đà thắng lợi lấy được kinh nghiệm vĩnh viễn kém hơn rất nhiều so với người nhận được giáo huấn từ trong thất bại! Cứ tiếp diễn như vậy nhiều lần, một ngày nào đó người thất bại là chính người, không quản lúc trước hai người các người chênh lệch lớn đến cỡ nào! Tiền Bất Ly đã hiểu ra thì ra đối thủ chỉ dùng để tàn sát, mà không phải dùng để đánh bại! Luyện tiếu tài năng? Tôn trọng lẫn nhau? Tất cả đều chỉ là tưởng tượng của đám văn nhân nhà thơ nhảm chán mà thôi!

Mà phong cách lĩnh quân của Tiền Bất Ly cũng đã xảy ra lớn chuyển biến, dụng binh trở nên âm nhu tàn nhẫn, trước khi không nắm chắc toàn thắng đối thủ, hấn tình nguyện lui binh tránh chiến, chính mình gánh chịu ô danh nhu nhược, cũng không muốn để cho đối phương có cơ hội nhận được giáo huấn thất bại. Lần lượt các danh tướng đều chết trong tay Tiền Bất Ly, trong bọn họ có rất nhiều người không phục. Đáng tiếc Tiền Bất Ly không phải muốn bọn hấn phục hay không phục, mà là chỉ muốn giết chết bọn hấn! Vì đã nhận được giáo huấn một cách sâu sắc, Tiền Bất Ly sao có thể lại để cho người khác có cơ hội tương tự?

Thế nhưng giờ phút này Tiền Bất Ly không cách nào ý thức được nhưng sự kiện xảy ra trong tương lai, hấn đang ngồi ở trong soái trường, hứng thú nghe Vương Thụy bẩm báo.

Thì ra quân tiên phong của Vương Thụy cũng hành quân gấp, mà trinh sát con đường phía trước đã bắn chết mấy kẻ bộ dạng khả nghi mà lại có ý đồ đào tẩu, phát hiện mấy hàng dấu vết bánh xe lún thật sâu, còn chưa kịp bị che dấu. Sau khi tin tức này truyền tới chỗ Vương Thụy, hấn lập tức hạ lệnh trung đội kỵ binh toàn thể xuất động, đuổi theo vết lún bánh xe, rất nhanh đội kỵ binh đã đuổi kịp một đoàn xe do hơn bốn mươi người hộ vệ.

Trải qua ngăn ngừa một trận bắn tên qua lại ngăn ngừa, hơn bốn mươi người bị bắn chết một nửa, những người còn lại bỏ trốn cũng bị Vương Thụy bắt sống mấy người, thu được mười xe chở đồ quân nhu.

Về phần những đồ quân nhu này từ đâu mà đến, tại sao lại xuất hiện ở trên cánh đồng tuyết, trong lòng Tiền Bất Ly cùng Vương Thụy đều hiểu rõ, Tiền Bất Ly vừa chỉ huy bộ đội tập kết đội ngũ, vừa mệnh lệnh Nhiệm Soái đi tra hỏi tù binh.

Trát Mộc Hợp thừa dịp đội ngũ quân Nam không chỉnh tề, mệnh lệnh khinh kỵ cận vệ đánh sâu vào một vòng, thế nhưng trận đánh này chỉ có thể coi là xung đột nhỏ, Trát Mộc Hợp, ngày xưa hay làm gương cho binh sĩ, có thể là bởi vì e ngại tướng lĩnh đối phương có vũ khí thần bí, y cũng không chỉ huy đội ngũ công kích, ngược lại đứng chỉ huy từ phía xa. Mà khinh kỵ cận vệ cũng không bốc đồng, chỉ bắn qua lại mấy lượt tên rồi nhanh chóng thoát ly chiến trường.

Hai quân đội tiếp tục hình thức quai dị này, cùng tiến về phía trước quân. Theo như thứ tự hành quân bình thường mà nói, khinh kỵ cận vệ của Trát Mộc Hợp càng giống với hậu đội của Tiền Bất Ly hậu đội, thủ hạ của Đồ Bình chen chúc vào tiền doanh ở trung quân, đội kỵ binh phụ cận thoát nhìn cũng có vẻ ngơ không ra ngơ, khoai không ra khoai.

Vẫn sớm cắm trại, bố trí hàng rào sừng hươu, đặt dây gạc ngựa (giăng dây ở chỗ tối để gạc ngựa người ngựa của đối phương), đào cạm bẫy, dựng lầu quan sát, tháp canh, trạm canh gác, những thứ này đều cần sức lực cùng thời gian làm việc, muốn giám sát? Trên chiến trường, giám sát chính là sẽ phải trả giá một cái giá lớn!

"Đại nhân." Nhiệm Soái cùng Vương Thụy cùng tiến vào soái trướng: "Mấy tù binh bị đánh đã hôn mê rất nhiều lần, nhưng không có kẻ nào cung khai, còn luôn miệng nói muốn đi nội các tố cáo chúng ta thực hiện hành hình đối với thương nhân"

Vương Thụy nói: "Đại nhân, ta đoán chừng bọn chúng đều là thủ hạ tử sĩ của Hạ Quỳnh Danh, ta không có biện pháp khiến cho bọn chúng mở miệng."

"Tra tấn cũng cần phải có ân uy kết hợp" Tiền Bất Ly ngẩng đầu lên, nói: "Đánh các người đã đánh xong, hiện tại nên xuất thủ cứu bọn chúng một lần"

"Cứu bọn chúng? Cứu như thế nào?" Vương Thụy kinh ngạc nhìn Tiền Bất Ly.

"Phải mấy người trang phục thành thích khách, giết chết một người trong số đó, sau đó lại phái binh sĩ xông vào đánh đuổi thích khách đi. Nếu như bọn chúng không phải kẻ ngốc tới cực điểm, ta nghĩ bọn chúng sẽ có lựa chọn sáng suốt."

"Ta hiểu, đại nhân." Nhiệm Soái cung kính cúi chào, quay người định chạy đi.

"Người trở lại cho ta, chuyện này để cho Vương Thụy đi làm." Tiền Bất Ly vội vàng gọi Nhiệm Soái lại. Gã này thật sự có chút thông minh vặt, nhưng tính tình dừ dãn, để cho Nhiệm Soái đi làm những sự việc tinh tế tử mỉ, Tiền Bất Ly thật sự vẫn lo lắng Nhiệm Soái có thể làm hỏng việc.

Nếu như thích khách từ bên ngoài đến muốn ám sát người nào đó ở trong một quán doanh, vậy chuyện này gần như không thể xảy ra. Thế nhưng vì chỉ là diễn kịch nên hành động nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hai hắc y nhân quần đen, còn dùng cái khăn đen che mặt thừa dịp bầu trời tối đen chạy vào lều vải tạm thời giam giữ phạm nhân. Bên trong lều vải, ngoại trừ bốn tù phạm bị trói ở trên cột gỗ, còn có hai vệ binh trực đêm đang ghé vào chiếc bàn nhỏ ngủ.

"Xuyt. . ." một người áo đen giơ ngón trỏ của mình lên làm hiệu, mấy tù phạm liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ ra đáng vẻ vừa mừng vừa sợ.

Một người áo đen lặng lẽ tiến lên trước, đến bên người hai binh sĩ, dùng chuôi đao đánh bất tỉnh bọn hắn.

"Các hạ. . . Vì sao cứu chúng ta? Chúng ta chỉ là thương nhân, tài vật còn bị quan lại lòng dạ hiểm độc tịch thu, chúng ta cũng không có bất kỳ vật gì để báo đáp các người." Một tù binh trong đám rất cẩn thận, thấp giọng hỏi dò.

Một người áo đen đi đến bên cạnh y, đột nhiên hất vron tay bưng kín miệng y, dao găm trong tay vẽ một vòng vào cổ, lúc này một vòi máu lập tức vọt ra.

Ba tù binh còn lại quá sợ hãi, không chờ bọn hắn lên tiếng, đột nhiên bên ngoài trướng truyền đến tiếng kêu ầm ĩ: "Có thích khách! Có ai không, có thích khách!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sơ hở

Hai hắc y nhân kinh hãi, vội vàng dùng đao bổ rách lều vải vọt ra bên ngoài, sau đó bên ngoài vang lên tiếng binh khí va chạm, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu thảm thiết. Sau khi tất cả đều bị dẹp yên, tám rèm lều vải bị người nhấc lên, Tiền Bất Ly mang theo Vương Thụy đi vào bên trong.

Tiền Bất Ly nhìn một gã tù binh ngã lệch bên cạnh cột gỗ, cổ họng đã bị chặt đứt, cười nhạt một tiếng nói: "Không thể tưởng được Hạ Quỳnh Danh lại vội vã muốn giết người diệt khẩu"

Vương Thụy cũng cười nhạt một tiếng, không nói gì.

"Thích khách đâu? Có bắt sống được không?"

"Đại nhân, thích khách đều bị giết chết rồi."

"Hạ Quỳnh Danh thật đúng là vẽ vòi cho thêm chuyện, hẳn cho là chúng ta đều là đồ đàn, không thể nhìn ra âm mưu của hắn sao?" Tiền Bất Ly lạnh nhạt nhìn lướt qua ba tên tù binh còn lại: "Mang mấy người bọn chúng ra ngoài, chém, giữ lại cũng không còn ích gì!"

Vương Thụy vội vàng nói: "Đại nhân, còn không hỏi ra lời cung khai, nếu như chúng ta có thể nắm giữ bằng chứng chính xác của Hạ Quỳnh Danh theo. . ."

"Người nghĩ quá ngây thơ rồi!" Tiền Bất Ly lắc đầu nói: "Hạ Quỳnh Danh là bá tước đế quốc, mà tất cả những việc hắn làm đều được Vương hậu chỉ điểm, người lấy được chứng cứ thì thế nào? Bất Hạ Quỳnh Danh cùng Vương hậu lại? Ai đi bắt? Người hay là ta?"

"Vây. . . Chúng ta phải chịu nhện sao? !" Vương Thụy thật sự đôi chút nóng nảy.

"Cái này là chính trị, người về sau hãy học tập một chút" Tiền Bất Ly nở nụ cười lãnh đạm, nói: "Mặc kệ Hạ Quỳnh Danh muốn làm cái gì, chúng ta chỉ cần chú ý cẩn thận phòng bị là được, muốn lật đổ hắn thì là chuyện sau này. Cho nên. ." Tiền Bất Ly giơ một ngón tay chỉ vào mấy tên tù binh trước mặt: "Bọn chúng đều là phế vật, có khẩu cung hay không đối với chúng ta mà nói đều giống nhau." Nói xong, Tiền Bất Ly bước đi ra khỏi lều vải, sau lưng truyền đến tiếng hét phẫn nộ của Vương Thụy: "Người tới! Lôi mấy người này ra ngoài, lột da rút gân cho ta, mẹ kiếp, dám cấu kết cùng kẻ thù bên ngoài, nếu Lão Tử để cho các người được chết một cách thống khoái, sau này Lão Tử con bà nó đi đầu xuống đất!"

Một đám binh sĩ tuôn vào, đè ba tên kia tù binh còn lại xuống đất, nhanh chóng lột sạch y phục trên người ba tên tù binh, sau đó tóm lấy tóc của bọn chúng kéo ra ngoài.

Tiền Bất Ly cười cười, hắn biết rõ có rất nhiều loại phương pháp tra hỏi, những thứ khác không nói, đơn giản chỉ một loại thẩm vấn làm kiệt sức đã không có mấy người có thể vượt qua, thế nhưng hiện tại hắn không có thời gian đông dãi cùng mấy cái tù binh. Trước tiên cần phải làm hao mòn sự kiên định bằng cách dùng thích khách, đẩy Hạ Quỳnh Danh lên trên mặt bàn, ám chỉ với mấy tên tù binh là âm mưu của Hạ Quỳnh Danh cũng không phải bí mật, mà chính mình cũng không có hứng thú với việc nắm giữ những bí mật của chúng, cuối cùng đẩy đến chúng tới kề cận cái chết, như vậy chắc chắn sẽ có một kẻ nào đó không chịu đựng được!

Tiền Bất Ly trở lại trong soái trường ngồi không được bao lâu thời gian, Vương Thụy kích động chạy vào, tay giơ hai tờ giấy, nói: "Đại nhân, người xem! "

Tiền Bất Ly tiếp nhận hai tờ giấy, nhìn kỹ, một lúc lâu sau hắn nhẹ gật đầu, nói: "Thì ra là như vậy, ta nghĩ bọn hắn không thể ngu xuẩn như vậy, còn không hiểu dẫn sói vào nhà đạo lý sao? Ha ha. . ."

"Đại nhân, chuyện này do chúng ta đi làm?"

"Có thể, người an bài cẩn thận" Tiền Bất Ly nhẹ gật đầu.

"Đã hiểu, đại nhân." Vương Thụy quay người đi ra ngoài trường.

"Chờ một chút." Tiền Bất Ly nhìn Vương Thụy với dáng vẻ giống như cười mà không phải cười một lát, ngay khi Vương Thụy đang sợ hãi khắp người, cảm giác không được tự nhiên, Tiền Bất Ly nói: "Người hôm nay làm sai vài chuyện, biết rõ đều sai ở chỗ nào sao?"

"Cái này. . . Mời đại nhân chỉ rõ."

"Người lộ ra rất nhiều sơ hở lộ! Thứ nhất, người phái ra thích khách nếu là đi giết người, ngay cả binh sĩ canh phòng cũng phải bị giết, mà không phải bị đánh ngất xỉu. Đương nhiên, diễn kịch không phải là giết thật, thích khách không dám giết nhiều người sao? Thứ hai, biểu hiện của thích khách cũng quá hình thức, giết người diệt khẩu đáng phải càng nhanh càng tốt, bọn hắn rõ ràng giống như đang biểu diễn hành hạ giết từng người một! Thứ ba, người cho rằng sau khi thích khách bị người phát hiện, điều đầu tiên chúng nghĩ đến là đào tẩu hay là hoàn thành nhiệm vụ? Ngay cả lính vận chuyển đồ quân nhu cũng có thể là tử sĩ, thích khách ngay cả chút quyết đoán cũng không có sao?"

Vương Thụy không ngờ rằng màn biểu diễn tự cho là hoàn mỹ lại có nhiều sơ hở như vậy, gãi lưng túng nói: "Cái này. . . chút mảnh khóc của ta đương nhiên không thể gạt được đại nhân."

"Ta nói những điều này không phải là muốn trách cứ người, ta hy vọng người có thể động não nhiều hơn một chút, sau này khi làm bất kỳ chuyện gì cũng phải suy nghĩ toàn diện hơn một chút" Tiền Bất Ly cười nhẹ một tiếng nói tiếp: "Biết rõ vì sao ta coi trọng người nhất không? Cũng bởi vì người cẩn thận! Cẩn thận không phải là điều xấu."

"Ta hiểu được, đại nhân." Sau khi nghe thấy câu nói chân thành của Tiền Bất Ly với mình, Vương Thụy rất cảm động.

"Không thể kỳ vọng vào trên sự ngu xuẩn của đối thủ, như vậy chính người cũng sẽ trở nên càng ngày càng ngu xuẩn, người cẩn thận suy nghĩ lời nói của ta một chút."

Vương Thụy quỳ một gối xuống trên mặt đất: "Đại nhân, Vương Thụy tạ giáo!"

"Hiểu rõ khổ tâm của ta là tốt rồi." Tiền Bất Ly nhẹ gật đầu, tiện tay cầm hai tờ giấy giơ ở trước ngọn nến, đốt cháy: "Vây người nói xem, chúng ta phải giải quyết chuyện đó như thế nào mới không làm cho Trát Mộc Hợp hoài nghi?"

Vương Thụy nhủ mấy suy tư, Tiền Bất Ly mỉm cười không nói. Kỳ thật trong lòng của hắn đã có một kế hoạch, thế nhưng hắn nhất định phải để cho bộ hạ của mình học cách suy nghĩ độc lập, mỗi lần gặp phải tình huống đột phát đều cần bản thân mình quyết định, mấy người Vương Thụy vĩnh viễn không cách nào chính thức trưởng thành được.

Vương Thụy suy nghĩ thật lâu mới giãn hai hàng lông mày, gãi vừa cân nhắc vừa nói: "Đại nhân, khi ta mang theo đội kỵ binh tập kích đội vận chuyển đồ quân nhu, không thể tiêu diệt hoàn toàn, bọn chúng chạy thoát mấy người, có lẽ. . . Hiện tại Trát Mộc Hợp đã biết rõ đồ quân nhu rơi vào trong tay chúng ta."

Tiền Bất Ly gật gù đầu, nói với một dáng vẻ cổ vũ: "Rất tốt, nói tiếp."

"Chúng ta có thể lấy vũ khí, một mồi lửa thiêu hủy áo com vật phẩm, sau đó đào cái hố to chôn xuống, cuối cùng lấp đất trở lại như cũ, làm nguy trang cho tốt, không thể để cho người khác đơn giản nhìn ra sơ hở"

"Nếu như. . . Người nguy trang quá tốt, Trát Mộc Hợp thật sự không thể phát hiện thì phải làm thế nào? Chẳng phải kế hoạch của người đã thất bại sao?"

"Thà rằng thất bại như vậy, còn tốt hơn so với việc nguy trang quá kém, để cho Trát Mộc Hợp khám phá ra kế hoạch của chúng ta!"

"Người có thể nghĩ ra được điểm này, khiến cho ta rất vui mừng." Tiền Bất Ly nở nụ cười nói: "Đi ra ngoài an bài"

"Đại nhân, vậy. . . Vậy ngài. . ." Vương Thụy không ngờ rằng Tiền Bất Ly sẽ thực hiện theo chính kế hoạch của mình.

"Suy nghĩ của chúng ta đều không sai biệt lắm"

"Thật sự sao? Đại nhân!" Vương Thụy vừa mừng vừa sợ, rõ ràng có thể có cùng suy nghĩ với thống lĩnh đại nhân, đây thật sự là một kiêu ngạo lớn lao.

"Chiến tranh không phải trò đùa, nếu như kế hoạch của người có chỗ không ổn, ta sao sẽ yên tâm để cho người đi làm? Đi đi."

"Tuân mệnh, đại nhân."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chia tay

Trận chiến sau đó tuyệt đối không thể gọi là một trận đánh, mà ngược lại phải coi như là một đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt. Một người phải đi, một người không muốn, thỉnh thoảng dây dưa một chút rồi lại tách ra, sau đó đứng nhìn nhau từ xa, dùng ánh mắt truyền đạt "Tình ý" của mình.

Chỉ có điều thiên hạ không có yến tiệc nào mà không tan, thời gian chia tay cũng sắp tới.

Khi khoảng cách với cửa ải Liên Thành chỉ còn lại một ngày đường, Tiền Bất Ly đột nhiên quá tốt bụng, hân hạnh để lại một xe đồ quân nhu cho Trát Mộc Hợp, bên trong có lều vải, đuốc, áo da, còn có một chút đồ ăn.

Sau khi Trát Mộc Hợp nghe được tin tức trinh sát bẩm báo, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tự mình dẫn đội xem xét thực hư.

Mấy ngày mệt mỏi theo đuổi, Trát Mộc Hợp cùng các tướng sĩ của mình đều gầy đi rất nhiều, thế nhưng trên gương mặt Trát Mộc Hợp xuất hiện một phong thái can trọng. Tính cách nóng nảy muốn báo thù ở trong hoàn cảnh băng tuyết ngập trời, sinh tồn khó khăn đã ma luyện mất hết, cuối cùng còn sót lại chỉ tình sự bình tĩnh!

"Đại Hân ! Trên xe ngựa có một phong thư!" Một trinh sát chạy tới.

Trát Mộc Hợp tiếp nhận thư, trước tiên suy nghĩ một chút, sau đó mở lá thư ra. Trong thư chỉ có mấy hàng chữ: huynh trăm dặm đưa tiễn, đệ vô cùng cảm kích, tuy là ngàn dặm đưa tiễn, cũng cuối cùng vẫn phải từ biệt, hy vọng huynh trân trọng!

Trát Mộc Hợp cười cười, giao thư giao cho Sát Cáp Nhĩ ở bên cạnh, thở dài, nói: "Cổ nhân vân thiên ngoại hữu thiên, người giỏi còn có người giỏi hơn, Trát Mộc Hợp ta lĩnh giáo, hân. . . gọi là Tiền Bất Ly?"

"Vâng, thưa Đại Hân ." Vì để biết rõ chủ tướng chỉ huy quân Nam là ai, bọn chúng đã bỏ ra rất nhiều công sức bắt được hơn mười trinh sát quân Nam, mới tra hỏi được chân tướng.

"Cái tên này có ý tứ, ha ha. . ."

"Đại Hân , tên kia thực sự quá phận!" Sát Cáp Nhĩ xem xong thư, từ ngữ trên chộc trong thư thật sự khiến cho gã tức giận. Sát Cáp Nhĩ cẩn thận từng li từng tí quan sát Trát Mộc Hợp, chứng kiến sắc mặt Trát Mộc Hợp vẫn rất bình tĩnh, gã mới miễn cưỡng yên tâm

"Lúc này đây Trát Mộc Hợp ta không còn bình có thể dùng, hãy để cho hân kiêu ngạo" Trát Mộc Hợp cười cười, ánh mắt lộ hàn quang: "Thế nhưng, ta cũng hiểu được không ít tính cách của hân, đợi lần sau gặp mặt rồi nói, ha ha. . . Ta có cảm giác, chúng ta còn có thể gặp lại!"

"Đại Hân , ngài nói rất đúng. . . Trinh sát?"

Trát Mộc Hợp nhẹ gật đầu.

Ngày đó Trát Mộc Hợp dẫn đội đánh lên trinh sát quân Nam sau đó Tiền Bất Ly cũng dễ dàng thiết lập một cái bẫy cho Trát Mộc Hợp, một lần hành động đánh chết hơn bốn mươi trinh sát của Trát Mộc Hợp, thế nhưng sau khi Trát Mộc Hợp nhận được tin báo, y không giận mà lại còn vui mừng. Điều khiến cho Trát Mộc Hợp đau đầu nhất chính là Tiền Bất Ly dụng binh kín đáo, dù y mọi cách thăm dò, cũng không tìm được sơ hở của đối phương.

Nhưng từ chuyện này, Trát Mộc Hợp cuối cùng bắt được nhược điểm của Tiền Bất Ly, đó là một người trẻ tuổi tự cho mình rất cao, không thể chịu được bị người khác tính toán vũ nhục, chính mình vừa mới lên giết trinh sát của hắn, hắn cũng dùng biện pháp tương tự trả thù mình, tuy là một cái bẫy hoàn mỹ, nhưng từ một phương diện khác đã chứng tỏ đối thủ tuổi trẻ! Trát Mộc Hợp, kinh nghiệm phong phú, cho rằng có thể tìm ra cơ hội tốt từ bên trong điều này.

"Đại Hân, trong này có chữ viết!" Một sĩ binh nhắc tấm vải bố phủ trần xe lên, lớn tiếng kêu lên.

Trát Mộc Hợp ruổi ngựa đi qua, chứng kiến trên vải viết ba chữ to "Tuyệt Nguyên thành" ánh mắt Sát Cáp Nhĩ sáng lên, gã nói: "Đại Hân, bọn hắn đã mang hết đội ngũ đi rồi, không phải Tuyệt Nguyên thành hư không sao? Chúng ta thừa cơ đi đánh Tuyệt Nguyên thành, được không?"

Trát Mộc Hợp cười cười hỏi: "Thoát Thoát Nhi, ngươi thấy thế nào?"

Thoát Thoát Nhi trầm tư một chút: "Đại Hân, ta xem bên trong có quý! Bọn hắn không có lòng tốt như vậy!"

"Tiền Bất Ly tâm kế xác thực tàn nhẫn!" Trát Mộc Hợp nghiêm túc nói: "Ta hỏi các ngươi, cho dù trong này có quý hay không, không quay về tận mắt nhìn, các ngươi cam tâm sao?"

Sát Cáp Nhĩ cùng Thoát Thoát Nhi liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu nói: "Không cam lòng!"

"Đã như vậy, còn nghĩ nhiều làm cái gì?" Trát Mộc Hợp vung roi ngựa lên nói: "Các ngươi cẩn thận điều tra một chút, xem ở bên trong xe có cái gì không dị thường" Mấy ngày hôm trước binh lính của Trát Mộc Hợp tìm thấy một đám đồ quân nhu bị đốt hủy ở gần nơi trú quân của quân Nam, ở trong tro tàn đã tìm thấy một ít muối thô đang cần cấp bách. Từ đó về sau, kỵ binh cận vệ của Trát Mộc Hợp liền biến thành người nhặt ve chai, mỗi lần quân Nam rời khỏi nơi trú quân là lại tìm kiếm xung quanh. Một xe đồ quân nhu này bọn chúng tuyệt không thể buông tha, đương nhiên vẫn cần phải cẩn thận một chút!

"Đại Hân, bên trong đều là lều vải, áo da và vân vân, còn có. . . Còn có mồi lửa!" Sát Cáp Nhĩ tìm kiếm một hồi, hưng phấn kêu lên. Không có đồ ăn, ăn lương khô rồi hết sau đó bọn hắn chỉ có thể giết ngựa cho đỡ đói, thịt ngựa máu chảy đầm đìa ăn một lần còn được, ăn nhiều khó tránh khỏi buồn nôn. Thế nhưng Sát Cáp Nhĩ đã cao hứng quá sớm, trong đất trời tràn ngập băng tuyết này tìm củi khô ở nơi nào?

Trát Mộc Hợp trầm tư một chút, nghĩ hồi lâu mà cũng không thể nghĩ ra ý đồ của đối phương khi làm như vậy, xét về mặt tâm kế, Trát Mộc Hợp y không phải đối thủ của Tiền Bất Ly, nhưng chiến tranh cũng không phải chỉ dựa vào tâm kế có thể quyết thắng thua!

"Thoát Thoát Nhi, ngươi thay ta ghi phong thư cho Tiền Bất Ly, nói ta cảm ơn tâm ý của hắn." Trát Mộc Hợp suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Nói cho hắn biết, Trát Mộc Hợp ta có chờ hắn trên thảo nguyên!"

"Tuân mệnh, Đại Hân!" Thoát Thoát Nhi trả lời một tiếng, giục ngựa đi.

"Đại Hân, phía trước chính là cửa ải Liên Thành, nếu như chúng ta cùng người bên trong cửa ải Liên Thành nội ứng ngoại hợp. . ."

"Hạ Quỳnh Danh không thể hợp tác cùng chúng ta!" Trát Mộc Hợp lắc đầu: "Hắn dám vọng trọng tiếp tế cho chúng ta, nhưng hắn tuyệt không dám công khai hợp tác cùng chúng ta, cho dù thật sự có thể giết sạch thủ hạ của Tiền Bất Ly, hắn dám cam đoan tất cả binh sĩ cửa ải Liên Thành cũng cam tâm làm quân bán nước? Chúng ta. . . là từ địch của chúng...!"

"Ta hiểu, Đại Hân." Sát Cáp Nhĩ nhẹ gật đầu.

"Lúc này đây ta thừa nhận thất bại, thế nhưng. . . muốn làm thường thắng tướng quân trên đại lục này thật không dễ dàng!" Trát Mộc Hợp nghiêng người nhìn bóng dáng quân Kỳ quân Nam ở xa xa, nói: "Tiền Bất Ly, ta chờ ngươi!"

Bên trong đội ngũ quân Nam, Tiền Bất Ly cầm một phong thư vừa nhận được trong tay, kinh ngạc nhìn một hồi rồi nói: "Tên kia không nổi giận? Thật sự khó tin được!" Hắn vốn đã chuẩn bị kỹ càng, đợi Trát Mộc Hợp không chế không nổi tâm tình của mình, dẫn đội ngũ với ý đồ tiến hành trận loạn chiến cuối cùng, khiến cho Trát Mộc Hợp phải gánh chịu một cái giá lớn, ai ngờ hiện tại xem ra, những chuẩn bị này đều làm không công.

"Đại nhân, người của Trát Mộc Hợp đang triệt thoái về phía sau!" Đỗ Bình từ phía sau chạy tới: "Chúng ta làm sao bây giờ? Truy đuổi hay không?"

"Truy cái gì? Không thể truy!" Tiền Bất Ly lắc đầu. Theo tính toán, lần này hắn trước sau thiết lập hai lần bẫy cho Trát Mộc Hợp, trước đó lần thứ nhất hắn chặn đường giết trinh sát của Trát Mộc Hợp sau đó thiết lập mai phục ngay tại đại doanh, chờ đợi Trát Mộc Hợp đến báo thù. Kết quả toàn quân đội nửa đêm, Trát Mộc Hợp lại án binh bất động. Lần này sự việc đã vượt quá sự suy đoán của Tiền Bất Ly. Theo lý mà nói đây là cơ hội cuối cùng của Trát Mộc Hợp, sao y có thể buông tha? Lần này Tiền Bất Ly đã mắc sai lầm, cũng không chỉ mỗi bản thân hắn có năng lực học tập!

Chương 47: Nội chiến

Nhìn thấy lâu thành cửa ải Liên Thành từ phía xa, Tiền Bất Ly ló đầu ra ngoài từ trong xe ngựa Cơ Thắng Tinh, nhìn về phía trước, trước cửa thành tình kỳ pháp phối, một dải bóng người dài, mảnh đứng dưới cờ xí đang lay động, hiển nhiên trước đó Hạ Quýnh Danh đã nhận được tin tức.

Tiền Bất Ly chui ra khỏi xe ngựa, nhảy lên chiến mã của mình, để cho xe ngựa của Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường tiến qua trước mặt mình, để cho bọn họ giao phong cùng Hạ Quýnh Danh kia trước, bản thân mình có lẽ vừa đi vừa quan sát.

Vương Thụy đã lùi về phía sau từ trong đội tiên phong ở phía trước, ba người Tiền Bất Ly cùng Vương Thụy, Đỗ Bình liếc mắt nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười quái dị.

Ở phía trước nhất đám người cửa ải Liên Thành ra đón chào, một lão nhân mặc trường bào màu trắng, cười một thót tuần mã trang điểm dị thường hoa lệ, niên kỷ chừng năm mươi chạy ra đón chào. Bên cạnh lão có một người trẻ tuổi cũng mặc trường bào màu trắng, chỉ có điều trước ngực lão nhân kia có một huân chương, mà trước ngực người trẻ kia lại không có cái gì.

"Điện hạ vẫn mạnh khỏe?" Lão nhân kia về mặt lo lắng: "Nghe tin ma đầu Trát Mộc Hợp kia đánh lên Tuyết Nguyên thành, lão thần vô cùng lo lắng, thế nhưng lão thần lại không dám tự tiện xuất binh, sợ. . ."

"Hạ bá tước, ta rất khỏe, hoàn toàn không có việc gì." Cơ Thắng Tinh ló đầu ra từ trong xe ngựa, cắt ngang lời Hạ Quýnh Danh, tuy nàng vẫn lộ ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng trên thực tế Cơ Thắng Tinh đã không còn cách nào có thể khống chế sự chán ghét trong lòng, cho nên mới nàng mới đột ngột cắt đứt lời thăm hỏi ân cần của một bá tước.

"Trời có Cơ Chu ta!" Hạ Quýnh Danh không cho rằng đó là ngang ngược, về lo lắng trên gương mặt chuyển thành vẻ mừng rỡ bội phần: "Điện hạ, vạn nhất ngài xảy ra chuyện gì, lão thần nào còn mặt mũi đi yết kiến bệ hạ, may mắn, may mắn. . ."

"Nói thì dễ nghe như vậy, sao ngươi không phái những người này tới cứu viện Tuyết Nguyên thành! Phải biết rằng ta như là những vì sao đang mong chờ, trông mong ánh trăng ngóng trông ngươi tới!" Giả Thiên Tường đã đi tới, lão lo lắng Cơ Thắng Tinh nói ra những điều không nên nói, vội vàng nói chen vào.

"Bằng hữu cũ, không cần làm tổn hại ta như vậy!" Hạ Quýnh Danh nở nụ cười gượng gạo: " Binh lính thủ hạ của ta chỉ có năm nghìn người, có thể thủ cửa ải Liên Thành đã không tệ, nếu như chạy tới cánh đồng tuyết, thậm chí không còn đủ cho khinh kỵ cận vệ của Trát Mộc Hợp nhét kẻ rặng."

"Vậy ngươi nhẫn tâm nhìn chúng ta đi nhét kẻ rặng?" Giả Thiên Tường cười tiếp một câu.

Hạ Quýnh Danh vừa cười gượng gạo về xin lỗi vừa liếc mắt nhìn Tiền Bất Ly nói: "Điện hạ, vị này chính là. . ."

Giả Thiên Tường nói: "Hắn là thống lĩnh mới nhậm chức của Tuyết Nguyên thành ta, Thiên Uy tướng quân Tiền Bất Ly."

"Thiên Uy tướng quân? Không có danh hiệu này. Tiền Bất Ly. . . Trước kia cũng không từng nghe nói qua."

"Ngài về sau sẽ nghe nói!" Cơ Thắng Tinh nhân nhặt nói: "Tên của hắn rất nhanh sẽ trở nên chói mắt giống như mặt trời!"

"Thật sao. . ." trong ánh mắt Hạ Quýnh Danh tràn đầy vẻ hoài nghi.

Giả Thiên Tường thầm kêu không tốt. Không đợi lão nghĩ ra biện pháp ứng đối, Cơ Thắng Tinh đã nói với dáng vẻ vài phần tức giận: "Trát Mộc Hợp mang theo tám ngàn kỵ binh cận vệ đánh lên Tuyết Nguyên thành ta, Tiền Tướng quân dũng cảm đứng ra, dẫn đầu binh lực Tuyết Nguyên thành chưa đủ ba nghìn ba lần đánh bại Trát Mộc Hợp, đánh cho Trát Mộc Hợp chỉ còn lại có hơn năm trăm kỵ binh, chỉ dựa vào chiến tích này. . . Hạ bá tước, ngài còn có cái gì hoài nghi sao?" Cơ Thắng Tinh dùng ánh mắt khiêu chiến nhìn Hạ Quýnh Danh, nàng không thể chịu đựng được việc người khác khinh thường Tiền Bất Ly, nhưng nàng không biết, giờ phút này điều mà Tiền Bất Ly hy vọng nhất chính là bị người khác khinh thường.

Giả Thiên Tường cười gượng gạo nhìn thoáng qua Tiền Bất Ly, lão không đành lòng trách cứ Cơ Thắng Tinh khinh suất. Một nữ hài tử, ả hẳn nhiều năm, rốt cục chờ đến ngày hành diện hôm nay, muốn cho nàng tỉnh táo làm việc, độ khó xác thực không nhỏ.

Tiền Bất Ly lắc đầu, ruổi ngựa tiến lên rất lễ phép nói: "Có thể gặp mặt bá tước đại nhân là vinh hạnh của ta."

"Có thể nhìn thấy thần uy của tướng quân không phải lão hủ không vinh hạnh!" Hạ Quýnh Danh cười còi mở, bất chợt lão chuyển hướng nhìn Cơ Thắng Tinh nói: "Điện hạ, ta đã sắp xếp xong xuôi tiệc rượu an ủi ngài, bây giờ sắc trời không còn sớm, chúng ta nên vào thành!"

Giờ phút này Cơ Thắng Tinh cũng phát giác chính mình đôi chút xúc động, nàng nhìn trộm Tiền Bất Ly rồi nói: "Được rồi."

Trong tiếng cổ nhạc, Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường là người đầu tiên đi qua cửa thành, tiếp theo chính là Tiền Bất Ly, Vương Thụy giục dây

cương muốn tiến vào cùng Tiền Bất Ly, nhưng không ngờ lại va chạm với Đỗ Bình, người cũng có ý tưởng tương tự. Vương Thụy dựng hai hàng lông mày lên, lạnh lùng nói: "Lách vào cái gì?"

"Người. . ." Đỗ Bình tức giận đến trợn mắt tròn xoe.

Vương Thụy hừ một tiếng, nhưng vẫn không chế ngự, đuổi kịp thân vệ của Tiền Bất Ly, Đỗ Bình ngậy người tại chỗ, hít một hơi thật dài, hung dữ nhìn thoáng qua bóng lưng Vương Thụy, hai đám nắm chặt.

Hầu như không có ai chú ý tới sự việc nhỏ xen vào giữa này, mà ngay cả vệ binh của Đỗ Bình cũng không phát hiện điều dị thường, bởi vì ngày thường mấy tướng quân đã đùa bốn thành quen, bọn hắn không có lòng dạ đi chú ý loại chuyện nhỏ nhặt này.

Hạ Quýnh Danh đứng ở chỗ cửa thành, không ngừng vung vẩy hai tay nhìn đám binh sĩ tiến vào thành, giống như đang hoan nghênh những anh hùng chiến thắng trở về, thế nhưng khỏe miệng của lão lại lộ ra dáng điệu vui vẻ khó hiểu.

Tiền Bất Ly chán ghét tham gia tiệc rượu, hắn vẫn cho rằng đó là sự lãng phí thời gian, hắn vốn có thể tùy tiện tìm một lý do chối từ tiệc rượu của Hạ Quýnh Danh, không ngờ hắn lại tới phủ thành chủ Hạ Quýnh Danh đứng giờ.

Ở trong tiệc rượu, miệng Tiền Bất Ly không lúc nào khép, không ngừng thổi phồng bản thân mình bày mưu nghĩ kế, thần cơ diệu toán, ngữ khí cực kỳ kiêu ngạo, coi như hắn kẻ đảo bàn tay, có thể áp chế hết anh hùng thiên hạ. Đương nhiên, từ đầu tới cuối chỉ thổi phồng mỗi bản thân mình, vậy da mặt mình có vẻ quá dày, Tiền Bất Ly cũng để lộ rằng mình tin tưởng Vương Thụy một cách mù quáng, ra sức khích lệ sự can đảm của Vương Thụy, tiếp theo lại khích lệ Nhiệm Soái dũng mãnh. Duy chỉ có Đỗ Bình, Tiền Bất Ly chẳng qua chỉ nói thoáng qua một câu.

Người tham gia tiệc rượu có thần thái khác nhau, mấy người quý tộc cửa ải Liên Thành ban đầu còn có thái độ cực kỳ tò mò đối với Tiền Bất Ly, sau này càng nghe bọn hắn càng phản cảm trong lòng, cuối cùng rõ ràng chẳng muốn nghe Tiền Bất Ly tự biên tự diễn, nhưng vẫn xi xào bàn tán; Từ đầu tới cuối Hạ Quýnh Danh chỉ mỉm cười, nghe thấy Tiền Bất Ly nói đến chỗ hưng phấn, lão vỗ tay tán thưởng một chút, còn có một người từ đầu đến cuối chỉ cười chính là Đỗ Bình, ngoại trừ thỉnh thoảng hắn tán tụng Tiền Bất Ly một hai câu, chỉ uống rượu, thế nhưng hắn càng uống thì sắc mặt hắn càng trắng; Người trong tiệc rượu nghe rất nghiêm túc, nghe rất si mê chính là Cơ Thắng Tĩnh, cho dù Tiền Bất Ly khiến cho nàng cũng có chút đỡ không nổi, phải hít thở chút không khí trong lành, để tránh nôn mửa, Cơ Thắng Tĩnh vẫn nhìn chăm chăm vào Tiền Bất Ly, trong mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo cùng hưng phấn.

Kỳ thật tiệc rượu cũng là chiến trường, một loại chiến trường khác, có thể phỏng đoán thực lực đối phương trong không khí nhẹ nhõm, như vậy sau tiệc rượu, hai bên giao chiến đương nhiên muốn căn cứ vào tư liệu mới nhất, điều chỉnh bố trí của mình, giống như Hạ Quýnh Danh bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Phụ tử lập kế hoạch

"Phụ thân, ta xem biểu hiện của Tiền Bất Ly này cũng không được tốt lắm" người trẻ tuổi từ đầu tới cuối vẫn đứng ở bên cạnh Hạ Quýnh Danh cười nói.

"Không nên xem nhẹ hắn, hắn dựa vào chút binh lực của Tuyệt Nguyên thành phá tan khinh kỵ cận vệ của Trát Mộc Hợp là sự thật không thể tranh cãi!" Hạ Quýnh Danh thờ dãi nói tiếp: "Từ Thành, một người ngây thơ trong chính trị không có nghĩa là hắn cũng ngây thơ trên quân sự. Tương tự như vậy một người cao minh trên quân sự cũng không có thể đại biểu hắn cao minh trong chính trị! Nếu như. . . Một người có thể khôn khéo không gì sánh được ở trên từng lĩnh vực, hắn cũng không phải là nhân tài, mà là thiên tài!"

"Ta hiểu, phụ thân." Hạ Từ Thành nhẹ gật đầu nói.

"Hơn nữa, một người hiện tại thông minh, cũng không có nghĩa sau đây mười năm sau hắn cũng thông minh như vậy! Người người đều nói: Kiêu căng làm tổn hại, khiêm nhường được lợi, nhưng lại có mấy người có thể chân chính lĩnh ngộ chân ý trong đó!" Hạ Quýnh Danh chậm rãi nhắm mắt lại: "Có thể đánh bại thảo nguyên phi ưng Trát Mộc Hợp, đây là một phần vinh quang vô cùng to lớn! Đáng tiếc vinh quang này chính là con dao hai lưỡi, có thể khiến người thăng nhập Thiên đường, cũng có thể đưa người vào Địa ngục! Tiền Bất Ly. . . vẫn còn quá trẻ tuổi, ta thật sự hoài nghi hắn có năng lực không chế vịnh dự hay không?"

"Phụ thân, đáp án không phải rất rõ ràng sao? Ngài còn đang hoài nghi cái gì? Chẳng lẽ ngài không có chú ý sắc mặt của hắn?" Hạ Từ Thành nở nụ cười nói: "Thật sự là buồn cười!"

Hạ Quýnh Danh cũng nở nụ cười, lão vốn đôi chút hoài nghi Tiền Bất Ly có phải có làm bộ làm tịch hay không, nếu như đúng là như vậy, Tiền Bất Ly không thể nghi ngờ là một người vô cùng đáng sợ, thế nhưng. . . Nghĩ đến ánh mắt si mê của Cơ Thắng Tĩnh lúc ấy, Hạ Quýnh Danh đã để trái tim ở trong bụng, Tiền Bất Ly có thể làm bộ, nhưng loại thần thái này của Cơ Thắng Tĩnh không thể giả được! Có lẽ tiêu cô nương thích người trẻ tuổi hăng hái Ha ha. . .

"Từ Thành, người phải nhớ kỹ, con người cần có năng lực kiềm chế bản thân! Ta hy vọng tương lai người cần phải chú ý tâm cảnh của mình, không nên giống như Tiền Bất Ly, làm ra chút thành tích thì trở nên không coi ai ra gì, làm cho người chê cười!" Đối với đứa con trai độc nhất này, Hạ Quýnh Danh luôn luôn muốn nhận được đáp lại lòng kỳ vọng cực lớn của mình, cho nên mỗi khi có thời gian, lão đều muốn chỉ điểm hai câu, mà Hạ Từ Thành cũng

không phụ lòng kỳ vọng của lão, trở nên càng ngày càng khôn khéo, có thể nói chính là một người nổi bật trong số người trẻ tuổi.

"Ta hiểu, phụ thân." trên mặt Hạ Tử Thành lộ ra một nụ cười tà dị: "Phụ thân, ta xem. . . Tiền Bất Ly cùng bộ tướng của hắn hình như có chút không ổn?"

"Ừ, đó là một cơ hội tốt, ngươi có thể thăm dò một chút, thế nhưng phải cẩn thận chút ít, không thể làm quá phô trương." Hạ Quỳnh Danh trầm tư một chút rồi trả lời: "Nếu quả thật có thể kéo Đỗ Bình qua, vậy thật sự quá tốt, cửa ải Liên Thành chúng ta cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu một Đại tướng lĩnh binh có bản lĩnh, có năng lực!"

"Ta đã phái người âm thầm đi theo Đỗ Bình rồi." Hạ Tử Thành nở nụ cười.

"Rất tốt." Hạ Quỳnh Danh nhẹ gật đầu: "Thế nhưng. . . Ngươi phải chú ý chút ít, phải biết rằng người chân chính có bản lĩnh đồng thời cũng là người có cá tính, ngươi vẫn cần phải nhẫn nại hơn, dùng chính lòng chân thành của mình cảm hóa hắn! Ta nghĩ Đỗ Bình không được Tiền Bất Ly tín nhiệm, rất có thể bởi vì Tiền Bất Ly không thể chịu đựng được cá tính của Đỗ Bình."

"Ta sẽ làm rất cẩn thận, phụ thân." Hạ Tử Thành cười nhẹ một tiếng, thối lui ra khỏi thư phòng Hạ Quỳnh Danh.

Ở chỗ ở của Tiền Bất Ly, Tiền Bất Ly đã vứt đi vẻ cuồng vọng kiêu ngạo trong tiệc rượu, vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở trên ghế, Vương Thụy ngồi ở bên cạnh hắn, Đỗ Bình cùng Nhiệm Soái cũng không ở chỗ này. Bọn họ là mời, đương nhiên phải đi ra ngoài một chuyến mới có thể câu được cá lớn.

"Đại nhân, ngài phương pháp. . . thành sao?" Vương Thụy cười gượng gạo.

"Thế nào? Có phải cảm thấy ta quá vô lại rồi hả?" Tiền Bất Ly liếc mắt nhìn Vương Thụy nói: "Ngươi còn không hiểu chỗ tốt của vô lại, phải biết rằng có rất nhiều vấn đề khó khăn có thể dùng phương pháp vô lại mà nhẹ nhõm giải quyết hết"

"Chỉ mong. . . theo như lời ngài nói" Vương Thụy bắt đầu dè dặt.

Vương Thụy là một tướng lĩnh trí dũng song toàn. Theo như suy nghĩ của Tiền Bất Ly, Vương Thụy chỉ khiêm khuyết rèn luyện mà thôi. Đến khi có thời cơ thích hợp, Vương Thụy sẽ phát ra ánh sáng rực rỡ. Thế nhưng trong chính trị, Vương Thụy lại lộ ra vẻ vô cùng ấu trĩ, trong lòng của hắn chỉ có chính tà và báo thù, hắn cảm thấy phương pháp xử lý của Tiền Bất Ly vô cùng tiểu nhân. Tìm ra phạm tội chứng cứ chứng minh Hạ Quỳnh Danh thông đồng với địch, sau đó truyền cho nội các, đây mới là phương pháp báo thù rửa hận! Nào có Tiền Bất Ly như nghĩ, âm thầm vu oan hãm hại?

"Lấy một thí dụ, Lâm Xung là người như thế nào? Một người được xưng là "Báo Tử Đầu" một thân võ nghệ, dũng mãnh phi phàm, cuối cùng còn không phải bị người. . . " Tiền Bất Ly nói đến đây bỗng ngán người, bỗng nhiên ngậm miệng lại.

"Lâm Xung?" Vương Thụy tròn tròn hai mắt: "Lâm Xung là ai?"

"Lâm Xung. . . Lâm Xung. . . " Tiền Bất Ly đột nhiên trừng mắt: "Ta không nói được, không được sao?"

Tiền Bất Ly thật sự đã thành vô lại rồi, Vương Thụy có mấy cái gan mà dám nói 'Không được'?

"Đại nhân. . . Ngài tùy tiện. . . Không nói thì không nói" Vương Thụy lộ ra dáng vẻ tươi cười, khuất phục dưới thâm uy của Tiền Bất Ly.

"Vương Thụy, ngươi bên kia đều bố trí xong rồi sao?" Tiền Bất Ly bắt đầu nói đến chính sự.

"Đều không sai biệt lắm." Vương Thụy do dự một chút rồi nói: "Thế nhưng. . . Đại nhân, nếu như điện hạ trách tội, ngài phải bảo vệ ta! "

"Không có việc gì, nàng sao sẽ trách cứ ta?"

"Nàng đương nhiên không thể trách cứ ngài!" Vương Thụy kêu lên: "Thế nhưng nàng sẽ trách cứ ta! "

"Chỉ cần ta không sao, ngươi sẽ không có chuyện gì! Ngươi gấp cái gì? !" Tiền Bất Ly cho Vương Thụy ăn một viên thuốc an thần: "Tiếp theo, hãy xem Đỗ Bình diễn như thế nào."

"Tiểu tử kia. . . Ngài cứ yên tâm đi, tiểu tử kia luôn luôn rất láu cá!"

"Ừ." Tiền Bất Ly nhẹ gật đầu nói: "Đúng rồi, Hạ Quỳnh Danh thật sự chỉ có một đứa con trai là Hạ Tử Thành này sao?"

"Không sai, đại nhân, hơn nữa hắn có kỳ vọng rất lớn đối với đứa con trai độc nhất này."

"Vậy là tốt rồi." Tiền Bất Ly nhìn biểu lộ của Vương Thụy, thờ dãi nói: "Vương Thụy, ngươi không cần băn khoăn, thủ đoạn là chính là hay là cũng không trọng yếu, quan trọng là ... Kết quả, tầm nhìn! Cái này giống như có người làm xằng làm bậy, giết lung tung người vô tội, ngươi có thể dùng kiếm của mình giết chết hắn! Nếu như dùng phương pháp hòa đáng, chúng ta muốn đạt được bình quyền của ải Liên Thành, vậy phải trả giá bao nhiêu tinh lực, bao nhiêu thời gian? Ngươi cẩn thận có nghĩ tới không?"

"Đại nhân, mặt tướng đã biết."

"Ngươi không biết! Thế nhưng ta tin tưởng sau này ngươi sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của ta, có những thời điểm, nhất định phải đi đường tắt!" Tiền Bất Ly

đứng lên, nói: "Kiên trì đạo nghĩa trong lòng không sai, nhưng nếu như cố chấp đến mức cổ hủ, vậy người sai rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chân tướng

"Đừng uống nữa, người đã uống không ít!" Nhiệm Soái hơi đề cổ tay Đỗ Bình xuống, hai người bọn họ đang trong duy nhất quán rượu buôn bán trong mọi thời tiết trong cửa ải Liên Thành, Công Tôn Từ, buồn bực uống rượu.

"Không cần lo cho ta!" Đỗ Bình khẽ thở dài một tiếng, giờ tay phải ra bắt lấy tay Nhiệm Soái, sau đó chậm rãi đẩy ra, nói: "Ngoại trừ uống rượu, bây giờ ta còn có thể làm cái gì?"

"Chuyện chúng ta muốn làm còn có rất nhiều!" Nhiệm Soái thành khẩn an ủi: "Ít nhất chúng ta còn phải bảo vệ điện hạ, đảm bảo điện hạ bình an. . ."

"Bảo hộ điện hạ? !" Đỗ Bình cười to vài tiếng, sau đó vỗ vỗ vào bả vai Nhiệm Soái: "Trên có thống lĩnh đại nhân phí sức, dưới có Vương Thụy tướng quân hao tâm tốn sức, tiểu nhân vật như Đỗ Bình ta cần gì phải nhúng tay vào? Đừng nói những lời ong tiếng ve. Nào, uống rượu, uống rượu!" Nói xong Đỗ Bình ngửa cổ lên, lại rót hết một ly.

"Ta không thể uống nữa, buổi tối hôm nay ta còn phải trực đêm." Nhiệm Soái lắc đầu, nói: "Đỗ Bình, uống xong chén này chúng ta cùng nhau trở về, bằng không. . . Người một mình rời khỏi doanh để cho thống lĩnh biết được, trách tội, người cũng gánh không nổi!"

"Ta sớm muộn sẽ bị thống lĩnh đại nhân trách tội, sớm một ngày, chậm một ngày thì có khác biệt gì?" Đỗ Bình lại rót một chén rượu, nói tiếp: "Nào, hôm nay không ai nói chuyện ngày mai, uống rượu, uống rượu!"

Nhiệm Soái đưa mắt nhìn Đỗ Bình một lát rồi hần cười gượng, đứng lên nói: "Người uống trước, ta đi tới chỗ điện hạ xin phép nghỉ thay người, vạn nhất thống lĩnh đại nhân trách tội người, còn có lý do."

Đỗ Bình cười cười, nói: "Cám ơn." Hắn vừa nói vừa rót rượu vào trong chén rượu của mình.

Nhiệm Soái mắt thấy Đỗ Bình căn bản cũng không nghe theo lời khuyên giải của mình, hắn không biết làm gì, đành phải rời khỏi quán rượu.

Ngay khi Đỗ Bình một lần nữa nâng chén, uống một hơi cạn sạch, phía sau hắn đột nhiên vang lên tiếng nói chuyện: "Đỗ tướng quân ở chỗ này uống thả cửa, chỉ là vì mua say sao?"

Đỗ Bình chậm rãi quay đầu lại, chứng kiến một người trẻ tuổi mặc trường bào màu trắng đang mỉm cười nhìn mình, sắc mặt Đỗ Bình lạnh lẽo, hắn nói: "Liên quan đến gì đến người?"

Hạ Từ Thành giống như không nghe thấy câu nói của Đỗ Bình, gã mỉm cười đi đến bên cạnh Đỗ Bình, ngồi xuống đúng vị trí mà Nhiệm Soái vừa ngồi, sau đó nhẹ nhàng gõ vào chén rượu của Đỗ Bình, nói: "Ta thừa nhận, rượu là đồ tốt! Thế nhưng, cần phải xem uống như thế nào, cũng cần phải xem là người nào uống! Tráng sĩ uống rượu, uống đến cao hứng tự nhiên là ý chí kịch liệt, mà người nhu nhược uống rượu ngoại trừ có thể làm hao mòn ý chí của mình, giống như không có tác dụng nào khác"

Đỗ Bình lạnh lùng nhìn Hạ Từ Thành, nói: "Ta nhận ra người, người chính là con trai Hạ Quýnh Danh."

Hạ Từ Thành cũng cầm lấy một ly uống rượu, rót rượu, nói: "Không ngờ Đỗ tướng quân còn có thể chú ý tới ta, điều này có coi là chúng ta có duyên hay không?"

"Người uống rượu của người, ta uống rượu của ta! Đỗ Bình ta là tráng sĩ cũng được, là người nhu nhược cũng được, không quan hệ tới người!" Quyền phần nộ không đánh vào gương mặt tươi cười, Hạ Từ Thành, từ đầu tới cuối vẫn mỉm cười, sắc mặt Đỗ Bình tuy còn rất lạnh, nhưng ngữ điệu chậm lại rất nhiều, không hề còn ý tứ đả thương người.

"Đỗ tướng quân, ngài dường như có chút thành kiến đối với ta! Hà tất phải cự tuyệt người ngoài xa ngàn dặm? Đôi khi có cuộc nói chuyện sẽ cải biến cuộc đời của một con người. Đương nhiên, không chỉ là ngài, còn có ta." Hạ Từ Thành vừa vuốt vuốt chén rượu vừa chậm rãi nói.

Khóe miệng Đỗ Bình lộ ra một nụ vui vẻ, nghiêng ngả, hắn hỏi: "Người muốn nói cái gì?"

"Đỗ tướng quân hiện tại giống như cuộc sống không được tốt lắm, vậy Tiền Bất Ly. . ." Hạ Từ Thành đang nói bất chợt dừng lại, bởi vì tay Đỗ Bình đã sờ lên chuỗi kiếm.

"Người nhớ kỹ, thống lĩnh đại nhân đối với Đỗ Bình ta ân trọng như núi! Dù thế nào không nên ở trước mặt ta nói đại nhân nói vậy." sát ý hiện lên trên gương mặt Đỗ Bình, hắn nói gần từng chữ từng câu một: "Nếu không. . ."

"Được rồi, được rồi, ta thừa nhận Tiền Thống lĩnh đối với Đỗ tướng quân ân trọng như núi!" Hạ Tử Thành nhấn rất mạnh vào từ 'Núi': "Thế nhưng hình như ngọn núi này vô cùng trầm trọng đối với Đỗ tướng quân, thế cho nên đêm khuya Đỗ tướng quân không quay về quán doanh, một mình mua say ở quán rượu!"

Sắc mặt Đỗ Bình trì trệ, hần giận dữ đứng lên, hừ lạnh một tiếng, nhưng sau đó xoay người đi ra ngoài tiệm rượu.

"Lời của ta xúc phạm tới Đỗ tướng quân sao? Ta có thể xin lỗi, thế nhưng ta thật sự không hiểu, vì sao Đỗ tướng quân không thể nói chuyện nghiêm chỉnh một chút với ta?" Hạ Tử Thành không vội vã ngăn cản Đỗ Bình, gã vẫn vuốt vuốt chén rượu trong tay.

Bước chân Đỗ Bình dừng lại, hần cúi người tiến đến, ghé vào bên tai Hạ Tử Thành, lạnh lùng nói: "Ta có thể đàm phán cùng bất luận kẻ nào, nhưng ta không thể nói chuyện với những kẻ chỉ vì lợi ích cá nhân mà kết cấu với kẻ thù bên ngoài. Ta là một người lính, trong mắt ta những kẻ chỉ biết lợi ích của mình, không để ý tới đại cục quốc gia chính là súc sinh!"

Sắc mặt Hạ Tử Thành rốt cục thay đổi, nhưng chợt lại hồi phục bình tĩnh: "Đỗ tướng quân xin dừng bước! !" Nói xong, Hạ Tử Thành phát phát tay, bảy, tám người khác trốn ở nơi hẻo lánh uống rượu đột nhiên đứng lên, không chút khách khí đuổi những người còn lại ra khỏi quán rượu, cuối cùng ngay cả tửu bảo cùng nữ tiếp viên cũng đều bị đuổi đi, mà bọn hần tức thì chia làm hai đội, một đội canh giữ ở cửa ra vào, một đội giữ cửa sau.

Tay Đỗ Bình để ở trên chuôi kiếm, sát ý bốc lên, hần hỏi: "Thế nào? Ngươi muốn dựa vào bọn hần lưu ta lại?"

"Không, ta muốn dùng lòng chân thành của ta để lưu Đỗ tướng quân lại!" Hạ Tử Thành bình tĩnh nhìn Đỗ Bình, nói: "Ta không có ác ý, huống chi ta hiện tại đang ngồi ở chỗ này, nếu có điều gì xảy ra ngoài ý muốn, ngài đại khái có thể giết ta trước." Vốn lần này Hạ Tử Thành chỉ muốn thăm dò một chút, thế nhưng trong khi đang quan sát cùng nói chuyện, gã sâu sắc cảm nhận được nỗi khổ sở cùng áp lực Đỗ Bình đang gánh chịu, hơn nữa gã rất thương thức khí khái kinh người trên người Đỗ Bình, nhân tài như vậy sao có thể không bỏ qua mà không thu lấy? Cho nên Hạ Tử Thành quyết định nói ra sự việc.

"Chân thành?" Đỗ Bình cười to vài tiếng: "Được rồi, như vậy xin ngài hãy bày lòng chân thành của ngài ra để cho Đỗ Bình ta mở mang kiến thức một chút!"

"Nếu như lời nói đã nói đến đây, ta cũng không thể tiếp tục che giấu." Hạ Tử Thành nhìn chung quanh một chút, sắc mặt trở nên vô cùng trịnh trọng: "Có một số việc chúng ta biết rõ, ngài cũng biết, ta sẽ không lập lại, thế nhưng . . ." Hạ Tử Thành dùng ngón tay chấm vào rượu, vẽ ở trên mặt bàn: "Đây là cửa ải Liên Thành, đây là Giáp Tích quan, người thiên hạ đều cho rằng Thượng tướng Úy Trì dẫn đầu quân đoàn Phong Vân đang trú đóng ở Hồng châu, kỳ thật không phải vậy, hiện tại quân đoàn Phong Vân đang trú đóng ở nơi đây!" Nói xong, Hạ Tử Thành dùng ngón tay vẽ một đạo, sau đó điểm lên đó.

Đỗ Bình hít một hơi lạnh, nhìn ra một chút khoảng cách, bỗng nhiên hần ngẩng đầu nói: "Thanh Long lĩnh? !"

"Không sai." Hạ Tử Thành nhẹ gật đầu: "Người nào không biết Trát Mộc Hợp là hổ lang một đời? Ngài nghĩ rằng chúng ta sẽ chân tâm thật ý hợp tác với bọn chúng sao? Bêu danh quân bán nước lại không phải là điều mà chúng ta có thể chịu đựng được."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Cơ mật

Đỗ Bình ngờ ngác ngồi xuống, tuy hần nhận mệnh lệnh của Tiền Bất Ly mệnh đi nằm vùng, thừa cơ thám thính nội tình cùng khống chế binh quyền cửa ải Liên Thành, thế nhưng dò xét được tin tức thật sự quá kinh người, Đỗ Bình không cách nào khống chế được nỗi kinh hãi trong lòng.

"Kỳ thật đây là một cái bẫy rất lớn, trước tiên nội các dùng nội ứng tiềm phục trong bộ lạc Phi Ứng khiến cho Trát Mộc Hợp có phán đoán sai lầm, dẫn dụ Trát Mộc Hợp xâm nhập nội địa Cơ Chu quốc ta, sau đó dùng cửa ải Liên Thành, Giáp Tích quan, Thanh Long lĩnh làm điểm tựa, bao vây tiêu diệt Trát Mộc Hợp tại một vùng sơn cốc giao thoa giữa ba địa phương." Hạ Tử Thành giơ tay chỉ vào một điểm ở bên trong.

Đỗ Bình còn đang ngồi ngờ ngác, tin tức kinh hãi này khiến cho hần phải cần một khoảng thời gian để tiêu hóa.

"Nói với Đỗ tướng quân nói những điều này, ta đã khoe khoang, ta nghĩ với năng lực của mình, Đỗ tướng quân đã hiểu kế hoạch của chúng ta." Hạ Tử Thành hơi cười rộ lên, nói tiếp: "Thế nhưng chúng ta hoàn toàn không ngờ tới, Tuyệt Nguyên thành rõ ràng lại xuất hiện một Tiền thống lĩnh, liên tiếp đánh bại Trát Mộc Hợp, kế hoạch của chúng ta cũng bị hần làm đảo lộn!"

Đỗ Bình chậm rãi nói: "Còn có một trọng điểm ngươi đã không nói ra. Nếu như điện hạ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chẳng phải cũng đúng với tâm ý của các ngươi sao?"

"Có nhiều thứ không cần phải nhất định phải bày ra ngoài, ngươi biết ta biết là tốt rồi." Hạ Tử Thành bình tĩnh nói: "Ta không phủ nhận, điện hạ chỉ là một mối nhữ, mối nhữ có thể câu được Trát Mộc Hợp."

"Diệt trừ điện hạ, mới là mục tiêu hàng đầu của các ngươi?"

"Không, không, không!" Hạ Tử Thành liên tục lắc đầu: "Mặc kệ từ lúc nào, ta đều nói, diệt trừ Trát Mộc Hợp mới là hàng đầu mục tiêu của chúng ta!"

Đỗ Bình trầm mặc một hồi rồi nói: "Ta không hiểu rõ, thống lĩnh đại nhân mang theo chúng ta ba lần đánh bại Trát Mộc Hợp, nếu như các ngươi xuất binh đúng lúc, Trát Mộc Hợp chưa hẳn có thể chạy thoát được! Thế nhưng các ngươi chẳng những không xuất binh, còn trợ giúp Trát Mộc Hợp đồ quân nhu, đây là đạo lý gì?"

"Trong lời nói của ngài có hai từ 'Chưa hẳn', xem ra đến ngài cũng không nắm chắc có thể giữ Trát Mộc Hợp lại" Hạ Tử Thành lắc đầu: "Huống chi vì không muốn làm cho Trát Mộc Hợp hoài nghi, nhất định phải diệt trừ trinh sát bên ngoài, cửa ải Liên Thành chúng ta đã phái một đội trung đội kỵ binh duy nhất đi ra ngoài, chúng ta lấy cái gì xuất binh? !"

Đỗ Bình lại bắt đầu trầm mặc.

"Thế nhưng, không phải chúng ta không làm điều gì, ở bên trong đồ quân nhu mà chúng ta trợ giúp Trát Mộc Hợp, chúng ta đã động tay chân, đáng tiếc. . . Đồ quân nhu rõ ràng rơi vào trong tay các ngươi, lại bị các ngươi hủy diệt!" Hạ Tử Thành nở nụ cười gượng gạo: "Khinh kỵ binh tiên phong của quân đoàn Phong Vân đang gấp viện binh cửa ải Liên Thành, trước khi bọn hắn đến, chúng ta chỉ có thể quần nhau cùng Trát Mộc Hợp, tuyệt không thể đánh rắn động cỏ."

Đỗ Bình cười nhạt một tiếng, nói: "Chủ yếu nhất là, Trát Mộc Hợp còn không làm xong chuyện hắn cần phải làm, điện hạ còn chưa chết? Đúng không? Tốt một mũi tên trúng hai con nhạn!" Kỳ thật Tiền Bất Ly đã tra hỏi được bí mật ẩn giấu trong đồ quân nhu từ trong đám tù binh. Muối thô trong đồ quân nhu đã bị người hạ độc được mạn tính, hiệu quả của độc được trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không thể phát tác, cũng sẽ không khiến người hoài nghi, thế nhưng sau bảy, tám ngày, hiệu quả sẽ chậm chậm phát tác. Cho nên Tiền Bất Ly mới sai khiến Vương Thụy cô bày trận thể nghi binh, mà đám muối thô kia cuối cùng đã rơi vào trong tay Trát Mộc Hợp.

Lần này đến phiên Hạ Tử Thành trầm mặc, gã biết rõ Đỗ Bình vẫn bắt mắt đối với sự việc bên mình một lòng muốn đẩy công chúa Cơ Thắng Tĩnh vào chỗ chết, thế nhưng những sự việc kiểu này trong chính trị không thể nào giải thích được cho một quân nhân thuần túy. Trong tiệm rượu lâm vào một bầu không khí xấu hổ, không có người nói chuyện, chỉ có thể nghe được vài tiếng tiếng hít thở.

Thật lâu sau đó, Hạ Tử Thành mới chậm rãi mở miệng: "Đỗ tướng quân, những gì phải nói ta cũng nói rồi, hiện tại đến phiên ngài lựa chọn."

Đỗ Bình thờ dãi: "Ta rất hối hận đã nghe được những thứ này! Nếu như vừa rồi, ta còn có lựa chọn cho mình, hiện tại ta đã biết nhiều bí mật như vậy, ta còn có thể lựa chọn sao? Nếu như ta cự tuyệt, ta không có khả năng còn sống đi ra khỏi nơi này"

"Đỗ tướng quân, ngài đã xem nhẹ ta." Hạ Tử Thành nở nụ cười nói: "Ta không thể bức ngài, hơn nữa những gì ngài biết rõ cũng không tính là bí mật. Kế hoạch này do nội các chế định, đương nhiên, ngài cũng có thể hiểu được là có ảnh hưởng của bộ hạ. . . . Ta lại nói cho ngài một sự kiện, vương tử của chúng ta giờ phút này đang lâm phó soái ở ngay chính quân đoàn Phong Vân, ngài có lẽ đã hiểu, giết chết Trát Mộc Hợp chính là một kiện vô cùng vinh quang, chúng ta thắng lợi, như vậy toàn bộ quốc dân Cơ Chu quốc vĩnh viễn nhớ công huân của vương tử!"

Đỗ Bình vẫn ngây người ngồi tại chỗ, dùng sự biến đổi sắc mặt thể hiện sự giãy vò trong lòng, im lặng im lặng. Giờ phút này Đỗ Bình quả thực bội phục tài ăn nói của Hạ Tử Thành. Nếu như không phải hắn đi theo Tiền Bất Ly, thống lĩnh khiến cho hắn vô cùng sùng bái, kính nể. Nếu đổi là người khác, có lẽ sớm đã bị Hạ Tử Thành thuyết phục.

Hạ Tử Thành khẽ thờ dãi nói: "Nói một câu công bình, Tiền Thống lĩnh đúng là dụng binh như thần, bằng không cũng không thể ba lần đánh bại Trát Mộc Hợp, thế nhưng nói đến phương diện dùng người. . . . Ta cũng không dám gât bừa, hoặc là, ngài có phải đắc tội Tiền Thống lĩnh ở điểm nào hay không?"

Trên mặt Đỗ Bình lộ ra thần sắc âm trầm, hắn trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói: "Nếu như ngươi nguyện ý tin lời của ta, ta phải cần một khoảng thời gian suy nghĩ thật kỹ, ngày mai, vào giờ này, ta cho ngươi đáp án."

"Không có vấn đề!" Hạ Tử Thành hơi cười lộ lên, người với lời hứa bay đầy trời là người không đáng tiền. Đỗ Bình, một người ở vào hoàn cảnh sống chết trước mắt vẫn không dễ dàng đồng ý mới là nhân tài đáng tin cậy, đáng giá thưởng thức! Hạ Tử Thành có lòng tin, Đỗ Bình nhất định sẽ có lựa chọn sáng suốt!

So với Hạ Tử Thành, sau khi nghe Đỗ Bình bẩm báo lại, bên Tiền Bất Ly có thể dùng tình cảnh bi thảm để hình dung, nhất là Cơ Thắng Tĩnh cùng Giả Thiên Tường. Trên mặt của bọn hắn cũng xuất hiện sự phẫn nộ cùng lo lắng, sợ dĩ không có tuyệt vọng, đó là bởi vì bọn hắn có được Tiền Bất Ly, bọn hắn tin tưởng vững chắc, trên thế giới này không ai có thể là đối thủ của Tiền Bất Ly.

"Nào có là một mũi tên trúng hai con nhạn? Căn bản chính là ba con đại bàng, bốn con đại bàng!" Tiền Bất Ly thờ dãi, hắn không nghĩ tới tình thế sẽ ác liệt như thế.

"Đại nhân, ý của ngài là. . . ."

"Ta đề nói cho các ngươi biết!" Giả Thiên Tường lạnh lùng nói tiếp: "Thống lĩnh đại nhân nói không sai! Độc kế của nữ nhân kia thật sự là tàn nhẫn!" Công chúa Cơ Thắng Tĩnh trở thành một người bị vứt bỏ, Giả Thiên Tường hẳn cũng như thế. Những nơi mà thiết kỵ của Trát Mộc Hợp đi qua, hẳn tuyệt không có khả năng bảo trụ tánh mạng của mình! Giờ phút này Giả Thiên Tường không còn cố gắng bảo trì phong độ quý tộc, xưng vương hậu thành nữ nhân kia, có thể thấy được sự phẫn nộ trong lòng Giả Thiên Tường.

Sắc mặt Cơ Thắng Tĩnh trắng bệch, nàng chẳng quan tâm e lệ, một tay giờ ra một mực nắm lấy tay Tiền Bất Ly, móng tay đã không còn chút màu máu.

Chương 51: Lựa chọn

"Hạ Quỳnh Danh lão thất phu kia thật sự tính toán thật tốt!" Giả Thiên Tường nói bằng một giọng điệu vô cùng âm trầm: "Khi dễ Giả Thiên Tường ta không có con cái, muốn nhân cơ hội cường đoạt đất phong của ta, chiếm lấy mỏ vàng Tuyệt Nguyên của ta sao? Ta. . . Ta. . . ." Từ hình dáng của miệng khi Giả Thiên Tường phát âm chữ 'Ta', phía dưới rõ ràng cho thấy là chữ 'Cầm', thế nhưng nhiều năm dưỡng thành kiêu chể cũng không phải rèn luyện vô công, Giả Thiên Tường nhìn nhin cả buổi, chữ 'Cầm' vẫn không thể nào nói ra khỏi miệng.

Giả Thiên Tường không có con cái? Tiền Bất Ly dùng ánh mắt cổ quái liếc nhìn Giả Thiên Tường một cái, bất chợt hần rất nhanh chuyển ánh mắt tới chỗ khác. Từ xã hội hiện đại tới nơi này, phản ứng đầu tiên của Tiền Bất Ly chính là: không phải thân thể của người này chút ít tật xấu khó có thể mở miệng chứ? !

"Kỳ thật Tuyệt Nguyên thành chỉ là vấn đề thứ yếu, chủ yếu là mỏ vàng." Tiền Bất Ly chậm rãi nói: "Muốn tăng cường thực lực phải bắt quân quyền, muốn nắm quân quyền phải có vốn liếng, mỏ vàng Tuyệt Nguyên thành là thứ bọn hần bắt buộc phải có!"

Tất cả mọi người bắt đầu trầm mặc, mà ánh mắt tức thì nhao nhao tập trung vào trên người Tiền Bất Ly, đối với tình thế trước mắt nguy như chồng trứng, bọn họ có cảm giác có gan mà vô kế khả thi. Người có thể đánh phá tình thế nguy hiểm, có lẽ chỉ có Đại Đế trong truyền thuyết. . . . Tiền Bất Ly chính là tin tưởng trong lòng của bọn họ, là căn bản của bọn họ!

"Nếu như. . . . Ta không đoán sai, bọn hần còn xếp đặt thiết kế một người nữa ở trong này." Tiền Bất Ly vừa nhìn xem địa đồ, vừa nhẹ giọng nói ra.

"Ài?" Cơ Thắng Tinh dựng hai hàng lông mi lên.

"Câu điện hạ, Trịnh Sóc chủ tướng Giáp Tích quan." Tiền Bất Ly vươn tay vỗ nhẹ vào bả vai Cơ Thắng Tinh, nói: "Điện hạ không nên quá khẩn trương, đây chỉ là kế hoạch của bọn hần, chỉ cần có ta, âm mưu của bọn hần không có khả năng thực hiện được!"

Giả Thiên Tường trầm ngâm một chút rồi nói: "Thông lĩnh đại nhân nói có đạo lý, nếu như Trát Mộc Hợp thật sự bắt được điện hạ, vô luận chết sống, Trát Mộc Hợp đều có biện pháp dẫn dụ Trịnh Sóc ra quyết chiến ở quan ngoại!"

"Thế nhưng, theo như tính toán. . . ." thân hình Tiền Bất Ly đột nhiên dừng lại, hần nói: "Có một người đã làm cho ta hoài nghi."

"Là ai?"

"Phó tướng Giáp Tích quan, có địa vị gần với Trịnh Sóc, sau khi Trịnh Sóc bỏ mình, chỉ có hần mới có thể danh chính ngôn thuận đạt được quyền chỉ huy."

"Người đó là Hạ Ngôn Đức." Giả Thiên Tường tính toán một hồi rồi nói: "Nhưng hần là lão tướng đi theo Trịnh Sóc nhiều năm, có thể sao?"

"Mất mù hay sao? Thật sự tên rất hay!" Tiền Bất Ly nở nụ cười: "Trên thế giới này không có sự việc nào là không thể nào, huống chi khi người ta càng đến già lại càng sợ chết, không chịu nổi người khác uy hiếp. . . . Bá tước đại nhân không cần trông mắt nhìn ta như vậy, ta cũng không phải đang nói ngài."

Giả Thiên Tường cười gượng gao lắc đầu, giờ này khắc này, lão không có tâm tư đầu võ mồm cùng Tiền Bất Ly.

"Nguy hiểm. . . Thật sự là nguy hiểm!" Tiền Bất Ly neho mắt lại, lẩm bẩm: "Có cần phải nghĩ biện pháp bỏ trốn hay không?"

"Ta cũng không tin, Ủy Trì Phong Vân dám công khai hạ độc thủ đối với chúng ta!" Cơ Thắng Tinh phẫn nộ nói: "Ta chờ hần ở chỗ này, xem hần dám làm gì!"

"Hần ngược lại không thể công khai gây tổn thương cho hai người." Tiền Bất Ly lắc đầu nói: "Thế nhưng. . . . Đầu của ta không giữ được."

"Hần dám! !" Cơ Thắng Tinh thật sự phẫn nộ: "Người ba lần đánh bại Trát Mộc Hợp, là anh hùng Cơ Chu quốc ta, hần dám ra tay với người?"

"Ta cũng không thể đánh bạc tương lai của mình xem Ủy Trì Phong Vân có dám hay không." Tiền Bất Ly cười nói: "Có câu nói không biết các người có từng nghe chưa, muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do! Chúng ta dùng gần ba nghìn binh lực đối kháng một nghìn kỵ binh cận vệ của Trát Mộc Hợp, không thể bắt được Trát Mộc Hợp, ngược lại còn để cho hần chạy, đây chính là một tội danh."

"Thế nhưng. . . Chúng ta đánh đại bại kỵ binh cận vệ của Trát Mộc Hợp ở Lạc Nhật Hạp Cốc !" Cơ Thắng Tinh vội vàng cãi.

"Hần căn bản không cần nhìn tới công lao của chúng ta, ai có thể làm gì được hần?" Tiền Bất Ly khoát tay áo nói: "Đến lúc đó chụp cho ta một tội danh

lâm chiến bất lực, làm hỏng việc quân cơ, các người ai có thể giúp ta? Bằng không dứt khoát nói ta thông đồng với nước ngoài. . . Ha ha!"

"Chúng ta phải làm gì? Ngồi chờ chết sao?" Tâm tình Giả Thiên Tường vốn rất lo lắng, lại phát hiện trong mắt Tiền Bất Ly lóe ra ánh sáng tự tin, lòng của lão bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

"Ta cũng không phải là người như vậy." Nụ cười Tiền Bất Ly trên mặt càng thêm rạng rỡ: "Ta có thói quen, nếu như ta biết rõ thời điểm có người muốn cho ta chết, ta sẽ nghĩ biện pháp để cho hắn chết trước! Vào thời điểm này ta tuyệt sẽ không khách khí."

"Người có biện pháp nào?" Câu nói này Cơ Thắng Tinh đánh thức tâm trạng của mấy người, mấy ánh mắt đều tập trung vào trên người Tiền Bất Ly.

"Theo như tin tức mà Đổ Bình có được, Ủy Trì Phong Vân cùng Cơ Thắng Liệt mang theo kị binh nhẹ gấp rút viện binh cứu ải Liên Thành. Nếu như gấp rút viện binh, ta nghĩ ở trên phương diện trinh sát, bọn hắn nhất định có sai sót lớn, dù sao nơi này là lãnh thổ Cơ Chu quốc. Ủ. . . Các người xem chúng ta xuất động toàn bộ quân đội thiết lập mai phục Ủy Trì Phong Vân trên đường đi, một lần hành động tiêu diệt kị binh nhẹ của bọn hắn, được không?"

Mọi người bên trong phòng nguyên một đám ngây ra như phỗng, ngay cả cáo già như Giả Thiên Tường cũng đều há to miệng, hồn nhiên không biết ở khóe miệng có một dòng nước miếng đang chảy xuống.

Tiền Bất Ly nhìn chung quanh một vòng, cất tiếng cười to: "Chớ khần trương, chớ khần trương, ta chỉ muốn vui đùa, thật không nghĩ sẽ khiến cho các người sợ đến như vậy."

Giả Thiên Tường tỉnh táo lại trước nhất, lão cười gượng, dùng tay áo lau khóe miệng, nói: "Thống lĩnh đại nhân, ngài. . . vẫn không nên nói kiểu đùa giỡn này, đây chính là. . . tạo phản ...! !"

"Ta thật sự có biện pháp đối phó, thế nhưng trước tiên ta có vài chuyện cần phải biết rõ ràng đầu đuôi" Thần sắc Tiền Bất Ly trở nên trịnh trọng. Vừa rồi Tiền Bất Ly đã cố ý nói những câu nói đại nghịch bất đạo kia, hắn đang thử dò xét, bởi vì Tiền Bất Ly có một cảm giác, hắn sớm muộn cũng phải triển khai một hồi tử chiến cùng Ủy Trì Phong Vân, Cơ Thắng Liệt! Thời cơ còn xa mới đến, Tiền Bất Ly âm thầm thở dài một hơi trong lòng.

"Ngài muốn biết rõ ràng chuyện gì?" Thần sắc Giả Thiên Tường cũng trịnh trọng.

"Trung thành!" ánh mắt Tiền Bất Ly chuyển hướng về phía Đổ Bình, hắn nói: "Đổ Bình, người cũng biết, tình thế bây giờ của chúng ta rất nguy cấp. Nếu như người hiện tại muốn rời khỏi trận doanh của chúng ta, ta sẽ không trách người. Nếu như người nửa đường phản loạn, ta sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc nhất đối phó người! Người hãy lựa chọn đi!"

Đổ Bình sợ tới mức thân thể run rẩy mãnh liệt một chút. Hắn nói: "Đại. . . Đại nhân, ngài đây là ý gì? Rời khỏi? Nói đùa gì vậy! Không, không! Ta không lùi ra! Chết cũng không lùi ra!" Tuy sống chung một thời gian không dài, nhưng Đổ Bình đã sâu sắc bị thuyết phục bởi Tiền Bất Ly bày mưu nghĩ kế. Ở dưới trướng một thống lĩnh tốt mới là giấc mộng của hắn! Chết? Thân là võ tướng còn có thể sợ chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ai là anh hùng

"Rất tốt!" Tiền Bất Ly nhẹ gật đầu, ánh mắt chuyển đến trên người Nhiệm Soái. Hắn nói: "Nhiệm Soái, người thì sao? Hãy có một lựa chọn!"

Nhiệm Soái một mực lộ ra nụ cười ngây ngô nghe mọi người đàm luận, đột nhiên nghe thấy Tiền Bất Ly hỏi mình, hắn kinh ngạc trả lời: "Lựa chọn cái gì?"

"Người ít giả bộ hồ đồ cho ta." Tiền Bất Ly tức giận nói: "Người lựa chọn tìm nơi nương tựa Ủy Trì Phong Vân kia hay là lựa chọn tiếp tục theo chúng ta."

"Ủy Trì Phong Vân. . ." Nhiệm Soái nhếch miệng nói: "Ta không biết hắn!"

Một câu nói này của Nhiệm Soái khiến Cơ Thắng Tinh đang cau mày cũng bị làm cho tức cười, Tiền Bất Ly vừa tức vừa cười nói: "Nói nhảm, chỉ bằng một Vũ Vệ tướng quân nhỏ nhỏ như người mà có tư cách quen biết Ủy Trì Phong Vân sao? Thoải mái chút, đến cùng người lựa chọn cái gì?"

"Nếu như ta không biết hắn, còn tìm nơi nương tựa hắn làm cái gì?" Nhiệm Soái lay động thân thể, thay đổi loại tư thế ngồi thoải mái: "Còn như theo chân đại nhân sẽ có con đường phía trước ...!"

Tiền Bất Ly lại đưa ánh mắt chuyển hướng về phía Vương Thụy: "Vương Thụy, người thì sao?"

Vương Thụy nở nụ cười nói: "Đại nhân, từ lần kia ngài tự mình đến bên ngoài Tuyết Nguyên thành nghênh đón ta, ta liền thề, chỉ cần soái kỳ của đại nhân chỉ về phương hướng nào, bất kể là núi đao hay là biển lửa, Vương Thụy ta đều muốn lần chết không chối từ!"

"Chẳng trách quan thẳng nhanh như vậy, tiểu tử này biết nói chuyện hơn so với ta!" Đỗ Bình cười hi hi nói với Nhiệm Soái một câu, khiến cho bầu không khí trang trọng trong căn phòng thoáng cái hoàn toàn tan biến.

Vương Thụy tức giận đến trợn tròn mắt, thế nhưng hắn cũng không có biện pháp đáp trả Đỗ Bình, đành phải chịu đựng, đợi sau này tìm cơ hội khiến Đỗ Bình làm trò cười cho thiên hạ.

Tiền Bất Ly nhìn chung quanh một vòng, hắn rất hài lòng trong lòng, hắn rất hiểu rõ tính cách của ba người Vương Thụy, Đỗ Bình cùng Nhiệm Soái. Câu nói thăm dò vừa rồi thực chất chỉ là nói chơi, không có ai sẽ rời khỏi vào lúc này, không phải Tiền Bất Ly chú ý tới câu trả lời, mà là thần thái, trong ánh mắt của mấy người Đỗ Bình, hắn nhìn thấy ngoại trừ kiên định, còn là sự kiên định.

"Mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng! Chỉ cần mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, không có khó khăn nào có thể ngăn cản chúng ta." Tiền Bất Ly chậm rãi nói: "Hiện tại điều chúng ta muốn làm chính là khống chế được Hạ Quýnh Danh!"

Giả Thiên Tường do dự hỏi: "Ngài có biện pháp? Biện pháp của ngài. . . Sẽ không quá mãnh liệt chứ?" Vừa rồi Tiền Bất Ly nói muốn mang binh chặn đánh Úy Trì Phong Vân, mặc kệ đề nghị này có phải vui đùa hay không, Giả Thiên Tường vẫn cảm thấy hơi sợ.

"Ngài yên tâm đi, bá tước đại nhân, khi chúng ta còn chưa tới cửa ải Liên Thành, ta đã có biện pháp đối phó với bọn hắn rồi." Tiền Bất Ly vừa cười vừa nói.

Vương Thụy cùng Đỗ Bình nhìn nhau nở nụ cười quái dị, tiếp theo lại không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn Cơ Thắng Tĩnh, thấy đáng về ngờ ngác của Cơ Thắng Tĩnh.

"Đỗ tướng quân, ngài thật là một người coi trọng chữ tín!" Hạ Tử Thành đưa tay hướng về phía Đỗ Bình, nói: "Ta không có uống phí chờ tướng quân"

Đỗ Bình khẽ thở dài một tiếng, cầm tay Hạ Tử Thành, sau đó hai người ngồi xuống. Lễ tiết bắt tay này vốn là của mấy quốc gia Anh Quốc đế quốc, La Tư Đế Quốc, Châu Mỹ hợp chủng quốc. Kỳ thật ý nghĩa chân chính của loại lễ tiết chính là dùng tay phải biểu hiện cho đối phương xem, nói cho đối phương biết chính mình không có vũ khí, lễ tiết nắm tay đại biểu cho hòa bình. Mà các vị tổ tiên vương thất Cơ Chu quốc rất cảm thấy hứng thú đối với loại lễ tiết này, cuối cùng Cơ Chu quốc cũng lưu hành lễ tiết bắt tay, thế nhưng loại lễ tiết này chỉ có thể được thực hiện ở hai người có thân phận địa vị bằng nhau, thân phận chênh lệch nhau thì không được.

"Đỗ tướng quân hôm nay có thể cho ta một câu trả lời hài lòng sao?" Hạ Tử Thành dùng ánh mắt mong chờ nhìn Đỗ Bình.

"Ta không có lực chọn khác sao?" Đỗ Bình cười gượng lắc đầu, nhìn chăm chăm vào Hạ Tử Thành, nói: "Ta có thể giúp ngươi, thế nhưng. . . Ta có một yêu cầu."

"Có yêu cầu gì ngài cứ việc nói." Hạ Tử Thành tin tưởng một người Đỗ Bình người như chắc sẽ không đưa ra yêu cầu quá phận.

"Ta có một người bạn tốt, ngài cũng đã gặp, hắn chính là Vũ Vệ tướng quân Nhiệm Soái. Ta. . . Ta thật sự không đành lòng để cho hắn đi tìm chết cùng Tiền Bất Ly, cho nên ta hy vọng ngài đi khuyên hắn một lời." Đỗ Bình hiển nhiên đã đã mất đi tin tưởng đối với thống lĩnh đại nhân của mình, mà gọi thẳng tên Tiền Bất Ly.

Mắt Hạ Tử Thành sáng rực lên, gã hỏi: "Là Nhiệm Soái tướng quân?"

Đỗ Bình nhẹ gật đầu.

Hạ Tử Thành âm thầm mừng rỡ quá đổi, có thể lôi kéo Đỗ Bình đã rất không dễ dàng, hiện tại lại tặng thêm một Nhiệm Soái. . . Đây quả thực quá bất ngờ! Hạ Tử Thành hít vào một hơi thật dài, nói: "Có thể có được tình cảm của Đỗ tướng quân là vinh hạnh của hắn, thế nhưng. . . Các người đã có tình hữu nghị sâu như vậy, vì sao ngài không tự mình đi khuyên hắn một lời?"

"Chúng ta thân là võ tướng, nhất định phải tuân thủ chữ tín của võ tướng! Ta. . . Ta đã từng ám chỉ hắn một lần, thế nhưng hắn giả bộ nghe mà không hiểu." Ánh mắt Đỗ Bình lộ ra thần sắc bất đắc dĩ: "Ta lại không thể nói quá rõ ràng, cho nên chỉ có thể dựa vào ngài mà thôi."

"Chữ tín của võ tướng? Là trung thành? ! Ha ha. . . Ta thừa nhận đây là một loại phẩm chất tốt, thế nhưng không để ý hiện thực, nghịch thế mà làm thì lại có vẻ ngu xuẩn!" Hạ Tử Thành vừa âm thầm tính toán ở trong lòng vừa nở nụ cười: "Chẳng lẽ ngài không chuyển cáo lời của ta cho hắn?"

"Ngài tin tưởng ta, mới nói cho ta biết những điều cơ mật, không được ngài cho phép, ta tuyệt sẽ không nói với bất kỳ người nào." Đỗ Bình nghiêm mặt nói: "Vạn nhất hắn vẫn vững chắc duy trì ý kiến của mình, bảo đảm những sự tình này cho Tiền Bất Ly, chẳng phải là hại ngài sao?"

Hạ Tử Thành ngây ngẩn cả người, đưa mắt nhìn Đỗ Bình thật lâu mới chậm rãi nói: "Cám ơn!"

Đỗ Bình cười gượng khoát tay áo: cảm ơn ta? Thôi miễn đi, không được bao lâu nữa ngươi chỉ hận không thể băm thây ta thành vạn đoạn. Thế nhưng Đỗ Bình không thể nào phủ nhận được là chính mình đã nảy sinh ấn tượng tốt với Hạ Tử Thành. Bình thường những con dòng cháu giống không sở hữu tính cách thành khẩn. Nếu như không phải hai người thuộc về hai phe cánh khác nhau, có lẽ hai người thật sự có thể trở thành bạn tốt?

Hạ Tử Thành trầm ngâm một hồi, mở miệng hỏi: "Đỗ tướng quân, ngài cho rằng có khả năng bao nhiêu để thuyết phục Nhiệm Soái tướng quân?"

Đỗ Bình suy nghĩ rồi trả lời: "Bảy thành, tuy nhìn từ bề ngoài Nhiệm Soái thoát nhìn lỗ mãng, dưng liệt, kỳ thật nội tâm của hắn cũng rất khôn khéo, nếu

như hấn biết rõ chính mình đi đến một tử lộ thân bại danh liệt, hấn sẽ cẩn thận suy nghĩ."

Hạ Từ Thành hơi cười rộ lên: "Bây thành? Vậy là đủ rồi! Có nắm chắc bây thành thì đáng giá liều lĩnh bất kỳ nguy hiểm nào!"

Đỗ Bình hơi có chút thất thần: "Những lời này của ngài rất tương tự cùng Tiền Bất Ly."

"Thật sao?" Hạ Từ Thành cười to vài tiếng: "Đây chính là cái gọi anh hùng giống nhau! Tuy ta là đối thủ của Tiền Thống lĩnh, nhưng ta không thể phủ nhận tài năng của Tiền thống lĩnh! Đáng tiếc chính là. . . Hấn đứng sai đội ngũ!"

Lại một cái. . . Đỗ Bình thở dài, chỉ có hấn biết rõ, hấn vì ai mà cảm thán.

"Ta muốn gặp Nhiệm Soái tướng quân."

"Ta đã sắp xếp xong xuôi."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cái bẫy

Trong phủ thành chủ đề phòng nghiêm ngặt, nơi đây đã bị quân đội Tiền Bất Ly tiếp quản, vì muốn đảm bảo an toàn của Cơ Thắng Tĩnh, trạm gác phân bố tới mỗi một góc nhỏ trong phủ thành chủ.

Kỳ thật ngày đầu tiên, sau khi Hạ Quýnh Danh để cho Cơ Thắng Tĩnh vào ở trong phủ thành chủ, lão vốn cũng không có ý định rời đi, ai ngờ Tiền Bất Ly lại mệnh lệnh cho binh sĩ trấn thủ cố ý làm khó dễ lão. Thân là người đứng đầu một thành xuất nhập phủ đệ của mình cũng không có tự do, về sau trong con tức giận, Hạ Quýnh Danh dứt khoát chuyển vào tòa thị chính.

Không thể nghi ngờ Hạ Từ Thành vô cùng quen thuộc đối với nhà của mình, dưới sự dẫn dắt của Đỗ Bình, bọn hấn không trở ngại chút nào đi tới phủ thành chủ, cuối cùng đi tới hậu viện, trong ân tượng của Hạ Từ Thành, nơi này là chỗ ở của người hầu.

Đỗ Bình nhìn một chút động tĩnh chung quanh, chỉ vào một cái phòng nhỏ nói: "Nhiệm Soái ở chỗ này, ta ở lại đây giúp ngài nhìn xem động tĩnh, tận lực mau một chút, nếu như thân vệ Tiền Bất Ly tuần tra đến nơi đây, ta cũng không thể ngăn được bọn hấn."

"Đã hiểu." Hạ Từ Thành vươn tay thỉnh trọng cảm tay Đỗ Bình, nhưng sau đó gã xoay người đi đến gian phòng phía trước.

Phía trước là một căn phòng nhỏ, khi Hạ Từ Thành đi vào cửa gian phòng, rất nhanh gã đẩy cửa phòng ra, sau khi đi vào, tình hình trong phòng rõ ràng rơi vào tầm mắt của hấn.

Ở giữa gian phòng có một bồn tắm bằng gỗ lớn, trong bồn tắm có ba nữ tử mỹ mạo đang vui đùa trên đùa ở trong nước. Tuy bởi vì vấn đề góc độ, Hạ Từ Thành không nhìn thấy quá nhiều, nhưng hấn có thể cảm giác được bờ vai trắng nõn mà tuyết trắng lác nhệ, vô cùng hấp dẫn, về phần Nhiệm Soái. . . Qủy mới biết hấn ở nơi nào!

Ngay khi Hạ Từ Thành đang ngây người, ba nữ nhân đã phát hiện Hạ Từ Thành, khách không mời mà đến, ngay lúc này, phản ứng của nữ nhân đều nhanh hơn so với nam nhân, tiếng kêu âm ỉ sắc nhọn và kéo dài lập tức vang lên.

Trúng kế! Đầu Hạ Từ Thành ô...ô...ô...n...g một tiếng, gã quay người muốn trốn, ngoài cửa đột nhiên vang lên âm thanh hét to của một nam tử: "Kẻ nào! Dám quấy rối điện hạ! !"

Điện hạ? Nghe thấy âm thanh Điện hạ, Hạ Từ Thành phát lạnh trong lòng, hấn biết tội danh của mình lớn như thế nào! Hạ Từ Thành bỗng nhiên quay người, nhìn ba nữ nhân, nếu như không tránh khỏi từ tội, không xem vài lần chẳng phải quá lỗ rồi sao? Hạ Từ Thành cũng có chút ít bản chất của kẻ liều mạng.

Kha Lam cùng Kha Lệ run rẩy ngăn ở phía trước người Cơ Thắng Tĩnh, tuy giờ phút này các nàng e lệ muốn chết, nhưng các nàng còn không quên chức trách của mình.

Cửa mở, Hạ Từ Thành cảm giác được một thanh trường kiếm mát lạnh kê trên cổ của mình, tiếp theo gã lại nghe thấy một giọng nói lười biếng: "Hạ đại công tử của ta, còn không xem đủ sao? Xin mời!"

Hạ Từ Thành quay đầu lại, thấy Tiền Bất Ly với ánh mắt tươi cười, trong trêu, tinh táo, lại mang theo vài phần ranh mãnh. Nhìn lầm rồi, chúng ta đều nhìn lầm rồi! Hạ Từ Thành thở dài một tiếng, ừ ừ đi theo Tiền Bất Ly ra ngoài.

"Trời lại cho ta!" Đến ra tới bên ngoài, Tiền Bất Ly phân phó một tiếng, mấy người lính ủa lên, đè Hạ Từ Thành xuống đất, lấy ra dây thừng sớm đã chuẩn bị cẩn thận, trói gô Hạ Từ Thành lại.

"Nhẹ chút. . . Ai. . . Các ngươi nhẹ một chút!" Hạ Tử Thành vừa lên tiếng xin tha, vừa giãy dụa nhìn về phía Tiền Bất Ly. "Tiền Thống lĩnh, không cần phải tra tấn ta như vậy. Ngài hiện tại có lẽ nên lập tức phái người đi thông báo phụ thân của ta."

"Hà?" Tiền Bất Ly mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế các binh sĩ đưa đến: "Nói một câu, tại sao ta phải thông báo cho phụ thân của ngươi, trực tiếp giết ngươi không tốt sao?"

Hạ Tử Thành nghe thấy giọng nói trầm trầm của người xuống: "Rất đơn giản, điều kiện ngài muốn ta không có biện pháp thỏa mãn ngài, chỉ có thể do cha ta gạt đầu. Ta cũng không tin ngài chỉ vì giết ta, lại hao tổn nhiều công sức thiết lập một cái bẫy cho ta."

"Lời này của ngươi sai rồi! Tiền Bất Ly ta là một người quang minh chính đại, mới sẽ không giống bọn chuột nhắt không giống người kia, suốt ngày chỉ nghĩ đến tính toán người khác!"

"Ngài. . . Hảo hảo, ta tội ác tày trời, ta là bọn chuột nhắt!" về mặt Hạ Tử Thành đau khổ: "Tiền Thống lĩnh, tất cả đều là lỗi của ta, ngài hơi thả lỏng cho ta không được sao? Buộc thật sự quá chặt."

"Ta là vì muốn tốt cho ngươi, bộ dáng của ngươi càng thống khổ, thành chủ Hạ Quýnh Danh sẽ càng nhanh đồng ý hợp tác cùng ta, như vậy theo như tính toán, thời gian ngươi chịu tội cũng càng ngắn, ta nói có đạo lý không?"

". . . Có đạo lý! Ngài nói thật sự quá có đạo lý!" Hạ Tử Thành cười bồi nói: "Tiền Thống lĩnh, việc đã đến nước này, ngài cũng đừng can gạt ta, đây hết thảy đều xuất từ thủ bút của ngài?"

"Ta. . . Không biết viết chữ." Tiền Bất Ly vuốt vuốt góc áo của mình.

". . . ." Hạ Tử Thành quyết định đổi một cách nói khác: "Như vậy, những thứ này đều do ngài bày ra?"

"Ta. . . Cũng không biết vẽ tranh."

"Ngươi. . ." Đối mặt với kẻ mà mình đã từng nhận định ngu ngốc về chính trị, Hạ Tử Thành đột nhiên có cảm giác vô lực, suy nghĩ thật lâu, Hạ Tử Thành quyết định lại đổi một góc độ thăm dò: "Ta xem như lĩnh giáo thủ đoạn của Tiền Thống lĩnh, không thể tưởng được từ lúc các ngươi còn chưa tới cửa ải Liên Thành, đã suy nghĩ kỹ biện pháp đối phó chúng ta, sai khiến Đồ tướng quân cùng Vương tướng quân diễn một tuồng kịch ở cửa thành cho chúng ta xem, từ đó trở đi chúng ta liền rơi vào cạm bẫy của ngài, bội phục..., bội phục!"

"Ha ha, nói được điểm này, nếu như ta lại tiếp tục đùn đẩy thì lại vô cùng đối trá." Tiền Bất Ly điều chỉnh sắc mặt rồi nói: "Đúng vậy, kỳ thật từ lúc ở Tuyết Nguyên thành, ta đã suy nghĩ kỹ biện pháp đối phó các ngươi! Trên thế giới này, không ai có thể gạt được ta, ánh mắt của ta có thể xuyên thấu qua tầng tầng sương mù, chạy suốt chân tướng, trí tuệ của ta giống như biển rộng mênh mông, sâu không lường được, của ta. . . ."

Mở miệng hai mắt, Hạ Tử Thành bỗng nhiên nhớ tới sự việc Tiền Bất Ly khoe khoang khoác lác ở trong tiệc rượu, hần. . . Hần rốt cuộc là hạng người nào? Thật là trí giả sâu không lường được, hay là một đồ ngốc may mắn mà được việc? Chính thức trí giả tuyệt sẽ không thoải phóng bản thân mình như vậy, thế nhưng làm gì có đồ ngốc có may mắn như vậy?

Hạ Tử Thành cho rằng thông qua tự bản thân mình thăm dò, nhất định có thể điều tra ra về mặt chân thật của Tiền Bất Ly, ai ngờ đến hiện tại hần mới đột nhiên phát hiện, bản thân mình càng thêm hồ đồ so với lúc không thăm dò, đau đầu Hạ Tử Thành không chịu nổi rên rỉ một tiếng.

"Cho nên. . ." Hôm nay Tiền Bất Ly diễn thuyết không quá dài, hần rất nhanh đi vào chủ đề chính: "Không nên đối nghịch với ta, dù thế nào cũng không nên!"

"Ta hiểu rồi. . ." Hạ Tử Thành hữu khí vô lực trả lời, hần cúi đầu nên không thể chứng kiến thần quang trong mắt Tiền Bất Ly. Người vốn là như vậy, trăm cay nghìn đắng đi tìm một đáp án mà không thể được. Khi hần buông tha, đáp án lại lặng lẽ đi sát qua bên cạnh hần.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Khuất phục không có lựa chọn

Hạ Quýnh Danh rất nhanh liền đi tới, dù lão là một cáo già, chứng kiến con trai độc nhất của mình bị trói gô, sắc mặt của lão cũng không tự chủ được mà thay đổi. Mỗi người đều có nhược điểm của mình, mấu chốt là có thể tìm ra hay không mà thôi.

"Tiền Thống lĩnh, ngươi đang làm gì?" Hạ Quýnh Danh nghiêm nghị quát Tiền Bất Ly.

"Hà thành chủ ngươi nuôi một đứa con trai tốt..." Tiền Bất Ly cười cười nói: "Hần cũng dám đêm khuya lên vào phòng tắm của điện hạ, muốn phi lễ điện

hạ, người nói xem . . . Phải làm gì?"

"Người ít nói hừ nói vượn, con của ta tự ta hiểu, hẳn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy!" Hạ Quỳnh Danh tỉnh táo đôi chút, lão vừa quát lớn Tiền Bất Ly, vừa ngăn cản những vệ binh lão mang đến đang kích động sục sôi. Lão không muốn, cũng không dám khiến sự việc trở nên quá ồn ào.

"Hạ thành chủ, nếu như người kiên trì loại này ý kiến mà nói . . ." sắc mặt Tiền Bất Ly trở nên lạnh lẽo: "Đàm phán của chúng ta không có bất kỳ ý nghĩa nào để tiếp tục!" Nói xong Tiền Bất Ly giờ tay rút trường kiếm bên người một thân vệ ra, chậm rãi đi về hướng Hạ Tử Thành.

"Người dám!" Hạ Quỳnh Danh quát to một tiếng.

"Ta không dám." Tiền Bất Ly nhẹ nhàng gõ vào thanh trường kiếm: "Hạ Tử Thành đêm khuya trộm nhập phòng tắm của điện hạ, lòng mang ý xấu đáng bị chém. Người tối, bắt hẳn trời vào cây cột cho ta, Bản thống lĩnh tự mình hành hình!"

Mấy người lính xông lên trước không nói một lời, lời Hạ Tử Thành trối lên trên cây cột, Tiền Bất Ly đi đến bên người Hạ Tử Thành, liếc mắt nhìn nói: "Cho phụ tử các người một cơ hội khác, có lời gì cũng nhanh nói đi."

Hạ Quỳnh Danh hừ lạnh một tiếng, lão cho rằng Tiền Bất Ly chỉ đang ép bức bách mình, trước mặt mọi người chém giết một người thừa kế bá tước? Tiền Bất Ly có bao nhiêu lá gan mà dám làm như vậy? Huống chi Tiền Bất Ly đang ở bên trong cửa ải Liên Thành của lão.

Hạ Quỳnh Danh chỉ đoán đúng phân nửa, Tiền Bất Ly đúng là đang bức bách lão, thế nhưng Hạ Quỳnh Danh lại đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Tiền Bất Ly. Chứng kiến Hạ Quỳnh Danh không có ý tứ khuất phục, trong mắt Tiền Bất Ly chợt hiện ra sát ý dữ tợn, hẳn lặng lẽ làm thủ thế, con mắt chăm chú nhìn vào trên cổ Hạ Tử Thành, trường kiếm trong tay chậm rãi giờ lên.

Hạ Tử Thành ở gần Tiền Bất Ly nhất, người khác thấy không rõ, gã lại có thể rõ ràng chứng kiến trong mắt Tiền Bất Ly lộ hung quang, Hạ Tử Thành lập tức hiểu rõ Tiền Bất Ly thật sự muốn giết mình, ngay lúc này trường kiếm mang theo hoa quang đánh xuống.

"Cha!" Hạ Tử Thành hí-khà-zzz kêu một tiếng: "Chúng ta thua!"

Ngay khi Hạ Tử Thành vừa hô lên, Tiền Bất Ly lập tức thu tay lại, đáng tiếc công lực của hắn còn lâu mới có thể so sánh với cao thủ trong truyền thuyết xa. Kiếm tuy ngừng, nhưng đã cắt tiến vào trong cổ Hạ Tử Thành, thế nhưng vết cắt còn không sâu, máu tươi theo mũi kiếm chảy tới lưỡi kiếm, lại theo lưỡi kiếm chảy xuống mặt đất.

Hạ Quỳnh Danh sực chút nữa đã bất tỉnh, lão đã nhìn thấy rõ ràng lực đạo một kiếm kia của Tiền Bất Ly, nếu như không phải Hạ Tử Thành kịp thời hô lên một tiếng 'Cha', đứa con độc nhất của lão đã sớm đầu thân chia lìa. Lúc này Hạ Quỳnh Danh mới ý thức được tên kia là một tên điên! Tên điên làm việc không cần nhắc hậu quả! Hạ Quỳnh Danh oán hận nhìn Tiền Bất Ly, thế nhưng đồng thời vào lúc này, đúng khi giúp lão chèo chống cũng bị một kiếm kia của Tiền Bất Ly bỏ tan biến hoàn toàn.

"Tiền Thống lĩnh, người có biết hậu quả của làm như vậy hay không, ngông cuồng giết người thừa kế bá tước, nội các sẽ phán người tội chết!" Hạ Quỳnh Danh khàn khàn kêu lên.

"Ngông cuồng giết? Cái gì gọi là ngông cuồng giết? Con của người ý đồ làm bẩn thanh danh của điện hạ, ta giết hắn là hợp tình cũng hợp pháp!" Tiền Bất Ly rút mũi kiếm ra, để máu tươi từ cổ Hạ Tử Thành chảy xuống: "Thế nhưng nói gì đi nữa, nếu như ta không giết hắn, ta có thể sống được sao? Người cam đoan?"

Hạ Quỳnh Danh không khỏi trì trệ.

"Đáp án dĩ nhiên là chối bỏ, Úy Trì Phong Văn muốn cho ta chết, Cơ Thắng Liệt cũng muốn để cho ta chết. Xem tình huống, Tiền Bất Ly ta giống như đã chết chắc." Tiền Bất Ly hơi cười rộ lên: "Đã như vậy, ta giết các người thì có quan hệ gì?"

Một câu nói của Tiền Bất Ly: 'Ta giết các người thì có quan hệ gì' thoát cái đánh thức Hạ Quỳnh Danh, lão bỗng nhiên quay người, phát hiện lối vào hậu viện đứng đầy binh sĩ, từng dãy thương nhon lạnh lẽo sáng loáng giờ lên, chỉ cần Tiền Bất Ly ra lệnh một tiếng, kết quả chỉ có một.

Trên đầu Hạ Quỳnh Danh toát ra mồ hôi lạnh, lão cả đời này coi như có kiến thức rộng rãi, có vòng tròn chính trị trong triều, Hạ Quỳnh Danh nhận thức rất nhiều thượng vị giả hoặc giả hoạt, hoặc độc ác, thế nhưng thượng vị giả đều cực kỳ lý trí, không đến thời khắc cuối cùng đơn giản không ngã bài, không điên cuồng giống như Tiền Bất Ly, động một chút đã muốn tịch thu tài sản và giết cả nhà lão, cho tới bây giờ lão không từng gặp qua. Hạ Quỳnh Danh gia nhập trận doanh của vương hậu, không ngoài là vì lợi ích bây giờ cùng tương lai của gia tộc. Nếu như gia tộc đều bị người diệt môn, lợi ích chưa đến sẽ trở nên buồn cười cỡ nào?

"Con của người vừa mới nói, hẳn nhận thua." Tiền Bất Ly đột nhiên bỏ thanh kiếm bỏ vào trong cột gỗ: "Như vậy mời bá tước đại nhân cũng có một lựa chọn. Ta hy vọng lựa chọn của ngài là cam tâm tình nguyện, ta không muốn bức bách ngài."

Mũi kiếm lại cắt ra một vết rách trên bờ vai Hạ Tử Thành, đáng thương thay Hạ Tử Thành chỉ có thể cắn răng chịu khổ, không dám lên tiếng.

Như này mà còn không gọi là bức bách? Hạ Quỳnh Danh nhìn Hạ Tử Thành, máu tươi chảy từ trên người con của lão, nhưng lão lại đau nhức trong lòng! Hạ Quỳnh Danh hít một hơi dài: "Được rồi, Tiền Thống lĩnh, ngài muốn ta làm điều gì?"

"Ta muốn ngài làm cái gì ngài sẽ làm cái đó sao?"

"Đương nhiên." Hạ Quỳnh Danh cười thâm một tiếng. "Ta còn có lực chọn khác sao?"

Tiền Bất Ly lộ ra khuôn mặt tươi cười, đột nhiên hất quay người nhìn binh sĩ trông coi Hạ Tử Thành quát: "Sao các ngươi không cẩn thận làm bị thương Hạ công tử? Nhanh, mau thả Hạ công tử ra, đưa đến quân doanh băng bó miệng vết thương."

"Tuân mệnh, đại nhân." Mấy người lính trả lời một tiếng, vội vàng cúi trối cho Hạ Tử Thành, sau đó đưa Hạ Tử Thành đi ra ngoài.

"Tiền Thống lĩnh, có điều kiện gì ngài cứ việc nói đi." Hạ Quỳnh Danh nỗ lực bình tĩnh trở lại.

"Cái này không vội, bá tước đại nhân, trước khi ngài tới có phải đã phái người đi chỉ huy quân đội của ngài hay không? Vạn nhất gây nên rối loạn lớn hơn nữa, đối với ngài đối với ta cũng không tốt."

Hạ Quỳnh Danh suy nghĩ rồi lão tháo huy chương trên ngực mình xuống. "Tiền Thống lĩnh, ngài phái ra một tướng quân, mang theo vệ binh của ta đi không chế quân đội." Nói xong, Hạ Quỳnh Danh đưa huân chương tới.

Tiền Bất Ly cười tiếp nhận huân chương, ném cho Đỗ Bình, sau đó liếc mắt ra hiệu một cái, mà Hạ Quỳnh Danh cũng phái ra bốn tên vệ binh, Đỗ Bình mang theo mấy tên vệ binh đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lời đồn

Tiền Bất Ly mang theo Hạ Quỳnh Danh trốn ở trong một gian mật thất. Không ai biết bọn hắn thương thảo cái gì, thế nhưng cho tới tận khi trời sáng, hai người mới đi ra khỏi mật thất. Thân sắc Tiền Bất Ly nhợt nhạt, mà Hạ Quỳnh Danh thoát nhìn thì sắc mặt xám trắng, đi lại tập tễnh, hiển nhiên một đêm này với Hạ Quỳnh Danh mà nói không khác nào một trận tra tấn.

"Tiền Thống lĩnh, những việc ngài muốn ta làm ta đều đáp ứng ngài, hy vọng ngài có thể thực hiện lời hứa của ngài!" Hạ Quỳnh Danh cũng không còn khí thế vênh vào tự đắc. Giọng điệu của lão quả thực mang hơi hướng cầu khẩn.

"Ngài yên tâm đi, con người của ta chưa bao giờ đơn giản đồng ý. Nếu như ta đáp ứng ngài, ta nhất định sẽ làm được!" Tiền Bất Ly trịnh trọng trả lời.

"Ai. . . ." Hạ Quỳnh Danh thở dài.

"Hạ thành chủ, ta hy vọng ngài có thể dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin tức đến Ủy Trì Phong Vân. Ngài nên biết, điều này không chỉ có quan hệ đến an toàn của điện hạ, càng quan hệ đến an toàn của Hạ công tử!" Tiền Bất Ly bồi thêm một câu.

"Ta hiểu rõ chính mình nên làm như thế nào!" Hạ Quỳnh Danh cười gượng một tiếng, mang theo vệ binh của mình đi ra ngoài.

Vương Thụy nhìn thấy Tiền Bất Ly cứ thế mà thả Hạ Quỳnh Danh ra, hắn vội vàng đi lên trước, thấp giọng nói: "Đại nhân, hiện tại Đỗ Bình đang ở bên ngoài không chế quân đội cửa ải Liên Thành, nếu như Hạ Quỳnh Danh lòng dạ khó lường, vậy. . . ."

"Hắn đã không có tiền vốn chơi ván này cùng chúng ta." Tiền Bất Ly móc từ trong lòng ra một chồng giấy, tiện tay cầm lấy một tờ đưa cho Vương Thụy: "Ngươi xem văn bản hắn ghi ra giao nộp, tài văn chương của lão gia hỏa kia quả thật không tệ."

Vương Thụy do dự tiếp nhận tờ giấy kia, vừa nhìn qua, miệng của hắn đã không khép được: "Cái này. . . Cái này. . . . Cái này có thể sao? Đại nhân! Vương hậu tư thông cùng Ủy Trì Phong Vân? Cơ Thắng Liệt là con trai Ủy Trì Phong Vân? ? Trời ạ. . . ."

"Ta không quản điều này có khả năng hay không có khả năng!" Tiền Bất Ly nhếch miệng lên nói: "Ngươi nói xem nếu như quyển sách này được lưu truyền ra ngoài, sẽ gây ra hậu quả như thế nào? Cho dù Hạ Quỳnh Danh hắn có một trăm cái mồm, hắn có thể biện hộ cho mình sao? Có thể biện hộ thì thế nào? Lời đồn truyền đi trong dân gian cũng không phải một mình hắn có thể ngăn cản được, đến lúc đó vương hậu nhất định sẽ muốn mạng của hắn!"

Vương Thụy lại chuyển ánh mắt chuyển tới trên tay Tiền Bất Ly: "Đại nhân, những thứ kia. . . ."

"Những thứ này chính là bí mật!" Tiền Bất Ly cẩn thận cất kỹ trang giấy, sau đó cười vỗ vỗ bả vai Vương Thụy, nói tiếp: "Ngươi để xuống đi. Từ lúc này trở đi Hạ Quỳnh Danh đã là người trên một cái thuyền cùng chúng ta, thuyền lật hắn cũng phải chết, hắn biết mình nên làm như thế nào."

Vương Thụy thở ra một hơi dài: "Đại nhân. . . . Ngài thật sự là quá ti. . . . Thật lợi hại!"

"Mặc kệ là chuyện gì, trước tiên đều phải chiếm được ưu thế đạo lý! Tập văn bản này là phục bút ta thiết lập, đợi đến lúc ngày sau lúc xung đột chính diện cùng Ủy Trì Phong Vân, Cơ Thắng Liệt, chúng ta sẽ dùng ngọn cờ hiệu lật đổ Ngụy Vương từ Ủy Trì Thắng Liệt mà hành động." Tiền Bất Ly càng cười càng vui vẻ, hắn biết rõ uy lực của lời đồn, cho dù ở thế giới của hắn năm đó khi các lão tiền bối cách mạng vì dân chúng khổ cực mà chiến đấu hăng hái, Quốc Dân đảng rải lời đồn cộng sản chính là chung vợ, không biết đã khiến cho bao nhiêu dân chúng lòng người bàng hoàng, coi là hồ hạp.

"Úy Trì Thắng Liệt. . ." Vương Thụy ngẫm hiểu nhẹ gật đầu.

"Các người hãy cùng ta, thương lượng bước tiếp theo của kế hoạch" Tiền Bất Ly nháy mắt ra hiệu với Nhiệm Soái, tiếp theo phái người đi mời Giả Thiên Tường.

Giả Thiên Tường một mực không ngủ. Tình thế trước mắt rất nguy cấp, hắn không có tâm tư để ngủ. Khi lão biết Tiền Bất Ly lợi dụng Cơ Thắng Tinh để thiết lập cạm bẫy, ngoài việc dở khóc dở cười, còn thì là an tâm chờ đợi tin tức từ bên kia. Còn có một người không ngủ, tự nhiên là người bị lợi dụng, Cơ Thắng Tinh. Đến hiện tại nàng mới hiểu được vì sao Tiền Bất Ly ra sức dẫn dò nàng khi tắm rửa cần phải dùng thùng lớn, cần phải dùng rất nhiều nước, không nên để lộ cơ thể lên trên mặt nước. . . , lúc ấy nàng tuy không rõ Tiền Bất Ly có dụng ý gì, nhưng vì vô cùng tin tưởng Tiền Bất Ly nàng vẫn không chút do dự làm theo lời căn dặn của hắn, hiện tại nàng vừa thẹn vừa giận vừa tức.

Khi Tiền Bất Ly cho người đi tìm, Cơ Thắng Tinh làm như khách không mời mà đến vẫn đẩy cửa phòng ra, đi vào.

"Điện hạ, ngài. . ." tròn mắt Tiền Bất Ly đảo quanh, hắn lập tức hiểu được tâm tư nữ nhi của Cơ Thắng Tinh, hắn vội vàng giơ tay chỉ vào chỗ ngồi chính giữa, nói: "Điện hạ, ta đang muốn phái người đi mời ngài, ngài tới thật đúng lúc, mời ngồi."

"Hừ!" Cơ Thắng Tinh không có phản ứng với Tiền Bất Ly, nàng đi đến phía trước Giả Thiên Tường đang ngồi bên cạnh Tiền Bất Ly, nói: "Bá tước của ta, ta có thể đổi chỗ ngồi cho ngài không?"

Giả Thiên Tường thoáng sững sờ, vội vàng đứng lên nói: "Đương nhiên, điện hạ, mời ngài ngồi." Sau đó Giả Thiên Tường cười trộm liếc nhìn Tiền Bất Ly, đi qua ngồi vào vị trí chính giữa.

Cơ Thắng Tinh long liễu long tóc, điềm nhiên như không có việc gì, ngồi xuống. Tay của nàng cũng điềm nhiên như không có việc gì giờ về phía Tiền Bất Ly tay, thể nhưng bây giờ con mắt Cơ Thắng Tinh không có tiêu điểm, nếu không nàng sẽ phát hiện, hành động mờ ám của mình đã lọt vào trong mắt mọi người.

Tiền Bất Ly có kinh nghiệm vô cùng phong phú ở phương diện này, người trong nghề khẽ vươn tay, đã biết có hay không. . . Cơ Thắng Tinh khẽ vươn tay, Tiền Bất Ly đã biết rõ nàng muốn làm cái gì.

Tay hai người vừa mới tiếp xúc, không đợi Cơ Thắng Tinh phát lực, Tiền Bất Ly đột nhiên hét to một tiếng: "Ai nha. . . Đau quá!"

Cơ Thắng Tinh bị giật mình, khuôn mặt chợt trở nên đỏ bừng, nàng vốn tưởng rằng một nam nhân bị nữ nhân nhéo một chút, cũng sẽ cố nén không kêu lên, đây mới là phong độ của nam nhân, cường giả tung hoành thiên hạ trong suy nghĩ của mình càng có phong độ siêu nhân! Thế nhưng không đợi chính mình động thủ, Tiền Bất Ly lại kêu loạn bậy ở chỗ này, hắn thật sự quá vô lại!

Tiền Bất Ly vừa xoa tay của mình vừa nói: "Điện hạ, hiện tại chúng ta đang tại thương nghị công việc, người xem, chuyện của hai người chúng ta. . . Có cần phải đợi đến lúc không có người, chúng ta lại hay không. . ."

Cơ Thắng Tinh gật đầu không được mà lắc đầu cũng không xong, thần thái lộ ra vẻ vô cùng xấu hổ. Cái gì gọi là chuyện hai người chúng ta? Cái gì gọi là lúc không có người? Cái này. . . quá ái muội!

Giả Thiên Tường nói tiếp: "Đúng vậy, điện hạ, một lát nữa chúng ta đi rồi, thời gian vẫn còn đủ."

Nhiệm Soái cũng cười ngây ngô tiếp một câu: "Thống lĩnh đại nhân, ở chỗ ta có cao giám đau, ngài có muốn hay không?"

Cơ Thắng Tinh cố gắng lấy hết dũng khí mới ngẩng đầu nói: "Được rồi, vậy. . . Trước tiên nói chuyện của các người."

Tiền Bất Ly cười nhẹ một tiếng, thần sắc trở nên trịnh trọng. Hắn nói: "Tất cả mọi người đã rõ ràng tình huống hiện tại, rất bất lợi đối với chúng ta, thế nhưng chúng ta vừa mới kéo Hạ Quýnh Danh vào trận doanh của chúng ta, điều chúng ta cần phải làm là lợi dụng ưu thế này, lừa gạt Úy Trì Phong Vân!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Che giấu

Vương Thụy do dự một chút, nói tiếp: "Đại nhân, cho dù Hạ Quýnh Danh đầu phục chúng ta, thế nhưng phẩm hàm của hắn và Úy Trì Phong Vân chênh lệch nhau rất lớn, không thể giúp chúng ta quá nhiều, chúng ta cần phải nghĩ biện pháp khác."

"Cái này ta biết rõ, quan lớn một cấp đề chết người!" Tiền Bất Ly nhẹ gật đầu nói: "Tuy chúng ta sớm muộn gì phải giao tranh cùng Úy Trì Phong Vân, nhưng không phải hiện tại, cho nên ta mới khiến cho Hạ Quýnh Danh dùng tốc độ nhanh nhất truyền tin tức đến cho Úy Trì Phong Vân."

Giả Thiên Tường hỏi: "Tin tức gì?"

"Điện hạ đã mang theo binh sĩ đã đi khỏi cửa ải Liên Thành, dựa vào Giáp Tích quan."

Giả Thiên Tường kinh ngạc nói: "Đây cũng có thể xem là một biện pháp, thanh danh cùng quyền hành của Trịnh Sóc tuy đều không cao như Ủy Trì Phong Vân, nhưng hẳn cũng là thượng tướng, phẩm hàm chỉ kém một cấp so với Ủy Trì Phong Vân, huống chi Giáp Tích quan là địa bàn của Trịnh Sóc, Ủy Trì Phong Vân cũng không dám làm gì hắn. Thế nhưng, . . . tại sao ngài phải nói hướng đi của chúng ta cho Ủy Trì Phong Vân?"

"Ta chưa bao giờ ký thác tương lai của mình vào trong tay người khác! Nếu như chúng ta đã đến Giáp Tích quan, tất cả đều phải dựa vào Trịnh Sóc, vạn nhất xảy ra một chút lăm lỏi, chúng ta sẽ mất đi tất cả an toàn của mình." Tiền Bất Ly cười cười nói: "Ta nói cho Hạ Quýnh Danh tâm nhìn chính thức của chúng ta là bỏ qua cho Thanh Long lĩnh, thẳng đến Hoàng thành." Tiền Bất Ly không nói rõ ràng cả sự việc. Nếu như Trịnh Sóc cũng là một trong mục tiêu cần phải thủ tiêu trong kế hoạch của Ủy Trì Phong Vân, khó tránh khỏi còn có âm mưu khác. Vạn nhất Trịnh Sóc đột nhiên mắc bệnh nặng, hoặc là đứt khoát bị người ám sát, bọn hắn ở Giáp Tích quan thì có chạy đằng trời. Không chỉ có như thế, Tiền Bất Ly còn có một phỏng đoán trọng yếu, nhưng phỏng đoán này không thể nói ra trước mặt Cơ Thắng Tinh.

"Đi Hoàng thành? ?" Giả Thiên Tường rơi vào trầm tư, mọi người ở đây, ngoại trừ Cơ Thắng Tinh biểu lộ vẻ vui mừng, những người khác đều biểu lộ không thoải mái. Hiển nhiên bọn hắn cho rằng đi Hoàng thành không phải một cái ý kiến hay.

"Kỳ thật tâm nhìn chính thức của chúng ta cũng không phải đi Hoàng thành, đó là vì ta phòng bị Hạ Quýnh Danh thay đổi nên ném ra đạn khói." Một câu nói của Tiền Bất Ly một câu tậ trung tất cả suy nghĩ của mọi người.

Vương Thụy sững sờ: "Đại nhân, đạn khói là cái gì?"

"Đạn khói. . . Ngươi có thể xóa chữ đạn!" Tiền Bất Ly trừng mắt nhìn Vương Thụy nói: "Tâm nhìn chính thức của chúng ta là vượt qua Thanh Long Lĩnh đi về phía nam, xuyên qua Nghi châu, bay qua Nam lĩnh, đi đất phong của điện hạ, Phúc Châu!" con mắt Tiền Bất Ly sáng ngời có thần, từ lúc còn ở Tuyết Nguyên thành, hắn cũng đã suy nghĩ kỹ địa điểm cần đi! Tiền Bất Ly cần một trời cao cách xa Hoàng đế, không có ai can thiệp vào địa phương quyền lực của hắn. Nói một cách khác, hắn cần một khoảng thời gian để chỉnh đốn.

Giả Thiên Tường ngây dại: "Thống lĩnh đại nhân, ngài có biết Phúc Châu là địa phương nào hay không?"

"Ta biết rõ, khi công chúa gần bước vào tuổi trưởng thành, vương hậu sai khiến nội các chọn lựa một địa phương cần cỗi nhất Cơ Chu quốc phong cho điện hạ, còn có ý đặt tên là Phúc Châu! Chỗ đó chẳng những đất đai cần cỗi, nhân khẩu cũng không quá nhiều, còn có một phần là người Việt, hơn nữa người Cơ Chu quốc luôn phát sinh xung đột cùng người Việt, đại loạn không có, loạn nhỏ không dứt."

"Ngài nếu như biết rõ Phúc Châu là một nơi loạn lạc, vì sao còn muốn đi tới nơi đó?"

Tiền Bất Ly trầm ngâm một chút, chậm rãi nói: "Có một câu không biết các ngươi nghe nói qua chưa, tu thân Tề gia trị Quốc Bình thiên hạ! Từ những việc nhỏ nhặt mà có thể nhìn thấy đại nghĩa, chúng ta có thể biến Phúc Châu trở thành nhà của chúng ta, nếu như chúng ta ngay cả nhà của mình đều không quản lý được, còn có tư cách đi trị quốc, đi bình thiên hạ sao? Nếu thực là như thế, chúng ta nên chết già ở Phúc Châu cho xong, dù sao đi ra ngoài cũng tuyệt đối không phải đối thủ của bọn hắn."

Tất cả mọi người bắt đầu trầm mặc, suy tư về câu nói của Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly nói tiếp: "Bắt đầu từ khi ta tiếp nhận chức thống lĩnh, một mực dùng kỳ chiêu chiến thắng, nhưng ta nói rồi, thực tài mới là vương đạo! Ta không muốn tiếp tục như vậy nữa, dùng kỳ chiêu chế thắng cho dù là mười trận chiến thắng chín lần, chỉ cần một lần thua trận, người lãnh binh sẽ rơi vào kết cục vạn kiếp bất phục!"

"Hiện tại mỗi một phương diện của chúng ta đều ở vào hoàn cảnh xấu, căn bản không cách nào chống lại Ủy Trì Phong Vân! Binh không nhiều như bọn hắn, không phải tinh binh, chỉ có mấy viên tướng. . ." Tiền Bất Ly quét mắt nhìn mấy người Vương Thụy nói tiếp: "Còn không chịu qua tôi luyện, cho nên có lẽ chúng ta cần tìm một chỗ nghỉ ngơi dưỡng sức, chiêu binh mãi mã, mà Phúc Châu là lựa chọn duy nhất của chúng ta."

Mấy người Vương Thụy xấu hổ cúi đầu, nếu như thay đổi cá nhân nói loại lời này, bọn hắn đã sớm vỗ án rồi, nhưng đối với thống lĩnh Tiền Bất Ly, bọn họ thật sự tâm phục khẩu phục, có nhiều thứ không cần phải nói ra mà bọn hắn vẫn hiểu rõ trong lòng, chênh lệch thật sự là quá lớn.

Giả Thiên Tường trầm ngâm một chút rồi nói: "Thế nhưng . . . cho dù chúng ta đến Phúc Châu, nội các có mệnh lệnh xuống, chúng ta vẫn cần phải thuận theo."

"Đây là chuyện của ta, chỉ cần tôi được Phúc Châu, ta sẽ có biện pháp đối phó bọn hắn." Tiền Bất Ly đi trở về chỗ ngồi của mình, sau đó nhẹ nhàng cầm tay Cơ Thắng Tinh, nhẹ nhàng nói: "Điện hạ, ngài đi về phòng của ngài chờ ta một lát, ta có chuyện rất trọng yếu muốn nói với ngài."

Cơ Thắng Tinh vẫn không có thể lấy lại bình tĩnh từ trong lời nói của Tiền Bất Ly, đột nhiên bị Tiền Bất Ly cầm tay, thân thể của nàng không khỏi hơi run rẩy, nhìn xung quanh, thấy mọi người đều nhìn bọn họ hai người nắm tay cùng một chỗ, Cơ Thắng Tinh vô cùng xấu hổ, vội vàng đứng lên, thì thào giống như muỗi kêu: "Tốt, ta chờ ngài." Nói xong, Cơ Thắng Tinh đi như chạy rời khỏi phòng.

Khi nhìn thấy Cơ Thắng Tinh đã đi ra khỏi phòng, chờ giây lát, trên mặt Tiền Bất Ly hiện ra vẻ tàn khốc. Hắn nói: "Tiếp theo tất cả mọi người đều phải giữ bí mật chuyện mà ta muốn nói, nếu có người dám tiết lộ ra một điểm tiếng gió, cũng đừng trách ta ra tay vô tình!"

Giả Thiên Tường thoáng sững sờ, chột sắc mặt trở nên trắng bệch, trong lòng của lão mơ hồ có một phỏng đoán, nhưng lão lại không thể tin vào phỏng đoán của mình, chỉ có thể âm thầm hi vọng điều này không thể là sự thật! Giờ phút này nhìn thấy Tiền Bất Ly đuổi khéo Cơ Thắng Tinh ra ngoài, sau đó

dùng thủ đoạn tàn khốc nói chuyện, Giả Thiên Tường đột nhiên nghĩ đến phỏng đoán của mình, lòng của lão trở nên bối rối không chịu nổi.

"Vương hậu, Cơ Thắng Liệt cùng Ủy Trì Phong Vân dám mưu hại điện hạ như thế, chỉ có thể nói rõ một sự kiện, bệ hạ không thể sống được bao lâu." Tiền Bất Ly chậm rãi nói: "Chuyện này các người chỉ cần biết rõ trong lòng là được, tuyệt đối không được để cho điện hạ phát giác! Các người nghe hiểu chưa? "

Sắc mặt mấy người Vương Thụy cũng toàn bộ thay đổi, Giả Thiên Tường run rẩy nói: "Thống lĩnh đại nhân. . . Ngài có mấy thành nắm chắc đối với phán đoán của ngài?"

"Ít nhất có bảy thành, bằng không cho dù vương hậu có ý đồ làm hại công chúa, Ủy Trì Phong Vân cũng không dám mạo hiểm lớn, âm mưu hại điện hạ cùng với Vương hậu." Tiền Bất Ly thở dài nói: "Con đường tương lai của chúng ta rất khó đi.... ."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Trục giác

Lúc sáng sớm, Tiền Bất Ly mang theo quân đội rời khỏi cửa ải Liên Thành, hần vốn định mang theo một bộ phận quân đội của ải Liên Thành, nhưng vì muốn dùng Hạ Quỳnh Danh làm quân bài ngầm, hần đành phải bỏ đi chủ ý của mình. Binh lính có thể chiêu mộ ở bất kỳ nơi nào, mà Hạ Quỳnh Danh còn có giá trị lớn hơn nữa để sử dụng, nếu như chỉ vì mấy trăm binh sĩ, khiến cho Hạ Quỳnh Danh bị Ủy Trì Phong Vân hoài nghi không khỏi được không đủ bù mất

Bởi vì muốn hành quân nhanh chóng mà hiệu quả, Tiền Bất Ly hạ lệnh vứt bỏ lại rất nhiều đồ quân nhu, đương nhiên điều này cũng là vì Giả Thiên Tường đã cam đoan sau khi đến Phúc Châu, lão sẽ phái người tổ chức các loại quân bị vật tư mới nên Tiền Bất Ly mới truyền đạt mệnh lệnh này.

Tất cả quân đội chỉ mang theo nửa tháng lương thảo. Đối với vấn đề này, Tiền Bất Ly cũng đã cẩn thận thương thảo cùng với mấy tướng Đồ Bình, chỉ cần có đủ lương thảo cho quân đội chạy đến Nghi châu là được. Không có lương thực thì có thể bổ sung ngay tại chỗ, có thể dùng chiêu bài công chúa, không ai dám đứng ra ngăn cản!

Quân đội Tuyệt Nguyên thành cùng cửa ải Liên Thành không có cảm tình với nhau, ở chỗ này không xuất hiện tình cảnh rung rung đưa tiễn, thế nhưng lời này cũng không có thể nói quá tuyệt đối, hai mắt Hạ Quỳnh Danh rung rung hai dòng lệ nóng, huy động cánh tay, lưu luyến nhìn về phía phương xa. Thẳng đến khi quân đội của Tiền Bất Ly đi khỏi tầm mắt, lão mới không cam lòng buông cánh tay xuống. Ngoại trừ vệ binh của Hạ Quỳnh Danh, không có ai biết bề ngoài Hạ Quỳnh Danh làm như vậy chính là vì để che giấu sự mất tích của Hạ đại công tử.

Vương Thụy vẫn là tiên phong, sau khi hần phái ra tất cả trinh sát, tạm thời để cho một tiểu đội trưởng tiếp nhận chỉ huy thay hần, mà hần tức thì cười chiến mã về trung quân. Đồng thời ở nơi này, Đồ Bình cũng tới từ hậu đội. Bọn hần rời khỏi cương vị của mình không phải bởi vì cái gì khác, mà là vì Tiền Bất Ly có quy định: mỗi ngày bọn hần đều phải tới trung quân nghe Tiền Bất Ly truyền thụ cái gì gọi là 'Đạo làm tướng' có thể được đích thân Tiền Bất Ly chỉ dạy, không thể nghỉ ngơi đó chính là việc mà mấy người Đồ Bình tha thiết ước mơ! Không chỉ nói bọn hần, ngay cả Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường đều hứng thú, kiên trì muốn tham gia lớp học tập của Tiền Bất Ly.

"Trước tiên ta cho các người một đề, đây là vấn đề đơn giản nhất, cũng là vấn đề khó khăn nhất, nếu có người có thể trả lời hoàn toàn, như vậy tất nhiên sau này người đó sẽ tung hoành thiên hạ!" Tiền Bất Ly thông thả tựa ở thùng xe, nhìn mấy học sinh một mực cung kính ở phía trước.

Đôi mắt mọi người đều phát sáng lên, thế chế giáo dục Cơ Chu quốc rất hoàn thiện, bất kể là quan văn hay là võ tướng đều phải trải qua giáo dục nhất định, mà quý tộc như Giả Thiên Tường càng có đặc quyền tiếp nhận giáo dục, thế nhưng bọn hần chưa từng có bài kiến loại lão sư như Tiền Bất Ly, dùng câu nói đầu tiên khơi gợi lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt của mọi người.

"Một tướng lĩnh nhất định phải có đủ hai loại tư chất gì?" vấn đề này của Tiền Bất Ly thoát nhìn xác thực đơn giản.

"..." Đồ Bình há to miệng, nuốt lời của mình trở vào, hần đã từng suy nghĩ qua vấn đề này, nhưng câu trả lời mà thống lĩnh đại nhân muốn là hai loại tư chất, như vậy một loại khác là cái gì?

Mọi người nhìn nhau, vấn đề này thoát nhìn đơn giản, thế nhưng bọn hần tin tưởng đáp án của Tiền Bất Ly tuyệt sẽ không đơn giản.

"Ta biết, là dừng cảm xúc trí!" Cơ Thắng Tinh kêu lên, mấy người Đồ Bình nhao nhao gật đầu. Nếu như điện hạ đã lên tiếng trả lời trước thì hay rồi, cho dù đáp án sai, chắc hần thống lĩnh đại nhân vì thể diện của điện hạ nên cũng sẽ không quá làm khó bọn họ.

"Điều này chỉ là một trong số đó, quan trọng nhất là cái gì?" Tiền Bất Ly thân nhiên nói.

Dừng cảm xúc trí còn không phải trọng yếu nhất? Ngay cả Giả Thiên Tường cũng bắt đầu cảm thấy hồ đồ, cau mày suy tư, trong xe lặng ngắt như tờ.

"Xem ra các ngươi không nghĩ ra được rồi, ta cho các ngươi một điểm gợi ý." Tiền Bất Ly đợi một hồi nữa rồi mới chậm rãi lên tiếng.

"Đại nhân mời nói."

"Các ngươi biết cái từ: trò chơi không? Kỳ thật chiến tranh chính là một trò chơi!" Tiền Bất Ly nheo mắt lại: "Trên đường đi thông tới cánh cửa thắng lợi, các ngươi sẽ nhặt được rất nhiều cái chìa khóa, đủ loại chìa khóa, có cái có mùi hương cổ xưa, màu sắc cổ xưa, có kim quang lấp lánh, lại có cái thoát nhìn bình thân không có gì lạ, nhưng chỉ có một cái chìa khóa mới có thể mở ra cánh cửa thắng lợi!"

"Đợi đến khi các ngươi độc lập thống binh đánh trận, các ngươi sẽ biết rõ, mỗi một lần đại chiến sắp sửa bạo phát, sẽ có rất nhiều người bên cạnh ngươi đưa ra ý kiến của mình, giao chìa khóa của bọn họ cho ngươi, do ngươi tuyển chọn, thế nhưng điểm tàn khốc nhất của trò chơi này lại ở ngay chỗ này, ngươi chỉ có một cơ hội lựa chọn, nếu như ngươi lựa chọn sai lầm, như vậy ngươi sẽ mất đi tất cả! Hết thấy tất cả! !"

Mấy người Giả Thiên Tường chưa từng nghe nói có người dùng trò chơi để giải thích chiến tranh, bọn hắn đều nghe mà ngây người.

"Có nhiều khi, muốn cầm lấy cái chìa khóa chính xác, bằng vào tin tức, tư liệu cùng phán đoán sẽ đều rất kém, cần phải có một loại trực giác!" Tiền Bất Ly hơi cười rộ lên: "Cho nên một Đại tướng rất đáng ngưỡng mộ không phải dùng cảm xúc trí, mà là... Đại cát đại lợi!"

"Đại nhân, ngài nói vận khí... Điều này sao có thể? Không phải ngài nói phải dựa vào trực giác sao?" Đỗ Bình hỏi.

"Trực giác thì gì thì không cách nào định nghĩa chuẩn xác được, ngươi sao có thể biết trực giác của mình là đúng hay sai, là thật là giả? Khi ngươi dựa vào trực giác mà đưa ra một phán đoán, đối thủ của ngươi cũng có thể có thể dựa vào trực giác để đưa ra một phán đoán, ai có thể chiếm thượng phong, không quyết định ở vận khí thì quyết định ở cái gì?"

"Đại nhân, ta không đồng ý với cách nói của ngài!" Nhiệm Soái lắc đầu liên tục: "Đánh trận phải là mưu trí cùng vũ dũng, cũng không phải cái gì gọi là vận khí!"

Tiền Bất Ly hơi cười rộ lên: "Ngươi nói như vậy là bởi vì mưu trí cùng vũ dũng của ngươi còn rất kém. Khi ngươi trải qua một thời gian ngắn tôi luyện, mưu trí cùng vũ dũng đều đề cao lên một chút, lại gặp phải một đối thủ cũng cường đại như ngươi, ngươi sẽ hiểu rõ, lấy quyết thắng thua thường thường chính là vận khí!"

Mọi người trong xe đều lâm vào trong trầm tư, quan điểm này của Tiền Bất Ly nghe rất vớ vẩn, thế nhưng sau khi nghiêm túc suy nghĩ sẽ hiện ra ý nghĩa thực sự ở trong đó.

"Ngươi hiện tại có thể phủ nhận những gì ta nói, nhưng ngươi không nên phủ nhận vận khí, bởi vì một ngày nào đó, ngươi sẽ cảm nhận được vận khí tồn tại, đến lúc đó ngươi mới có thể trở thành một Đại tướng."

Vương Thụy thở dài một tiếng nói: "Người ta nói thiên hạ không có danh tướng bất bại, cái này chính là đạo lý? Vận khí?"

"Lời nói của ta cũng không phải tuyệt đối." Tiền Bất Ly cười cười nói: "Nói cho các ngươi biết, các ngươi phải tự đi học lấy những thứ này. Chờ sau khi các ngươi đã học được, bước tiếp theo các ngươi cần phải học tập chính là điều khiển, học cách lợi dụng tất cả các đồ vật có thể lợi dụng, bù lại cho vận khí của mình không đủ. Trên thế giới không có chuyện gì là không thể thay đổi, vận khí cũng giống nhau."

Nói xong những thứ này, Tiền Bất Ly rơi vào trầm mặc, bởi vì có nhiều thứ không thể dạy được, cái đó không có quan hệ với tính ích kỷ. Một mình vùng vẫy ở dị giới, Tiền Bất Ly không dám vô cùng tin tưởng bất kỳ người nào đó hoặc là những người nào.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thay đổi quyền lực

So sánh với Tiền Bất Ly, hoàn cảnh của Trát Mộc Hợp xem như thế thảm tới cực điểm, chuyện thống khổ nhất trên thế giới chính là không ai chịu đựng được cảnh tượng tro mắt nhìn các hài tử của mình từng người một liên tiếp ngã xuống, mà Trát Mộc Hợp đang trải qua tình cảnh thống khổ này.

Y thật sự không nghĩ ra, vì sao ngày xưa bọn nhỏ sinh khí dồi dào bỗng nhiên trở nên suy yếu, người này còn yếu ớt hơn người kia, để cho bọn hắn giết ngựa đỡ đói, vậy mà sau khi uống hết chén đầy máu ngựa nóng, cũng không cách nào để cho bọn nhỏ khôi phục khí lực.

Sinh trưởng dưới bầu trời xanh, tung hoành trên thảo nguyên, so về tâm kế, Trát Mộc Hợp quả thực kém một bậc so với đám quyền thần Cơ Chu quốc. Sau khi y quay trở lại thảo nguyên, cũng không thể nghĩ ra vấn đề mấu chốt trong đó, chỉ nghĩ rằng đám hài tử suy yếu dẫn đến bệnh là do không quen thuộc khí hậu, cho đến tận mấy năm sau Tiền Bất Ly trông mèo vẽ hổ, cũng dùng chiêu thức ấy, y mới bừng tỉnh đại ngộ.

Thế nhưng cũng không phải dễ dàng chế biến độc được mạn tính, coi như là ở xã hội hiện đại, dùng y học hiện đại chế biến ra độc được mạn tính, sau khi

người bệnh đình chỉ uống thuốc độc sẽ mất đi lực sát thương, nhiều nhất chỉ có thể làm cho người bệnh suy yếu một thời gian ngắn mà thôi. Dị giới mà Tiền Bất Ly đến, đương nhiên y thuật không cách nào so sánh với y học hiện đại, uy lực của độc được mạn tính vô cùng có hạn.

Trát Mộc Hợp, Niêm Hân, Sát Cáp Nhĩ cùng một số tướng lĩnh cùng các binh sĩ có thân thể vô cùng cường tráng tướng lĩnh đều vượt qua được. Khi đến Tuyết Nguyên thành, khinh kỵ cận vệ của Trát Mộc Hợp chỉ còn lại chưa đủ hai trăm người. Khí chất của hai trăm người so sánh với khi bọn hắn mới tới Tuyết Nguyên thành, đã thay đổi rất nhiều. Vốn trước đây trong ánh mắt của bọn hắn chỉ thấy hung quang khinh miệt, hết thấy tàn nhẫn, mà hiện tại biến thành một loại lạnh lùng, dù núi thái sơn sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc, chết thì chết thôi, không cần phải kinh hoàng, sợ hãi.

Cửa thành Tuyết Nguyên thành mở rộng, bên trong là một tòa thành trống không, cả đám yên lặng đi vào từ cửa Nam, ra ngoài từ cửa Bắc, lòng tham lam của bọn hắn đã bị thực tiễn tàn khốc đã trải qua làm hao mòn hết, không có ai muốn đi tìm kiếm tài vật. Điều mà bọn hắn muốn, chính là cưỡi ngựa theo sát Trát Mộc Hợp.

"Đại ca, chúng ta bỏ đi sao?" Niêm Hân nhẹ giọng hỏi, viên tướng xông xáo lỗ mãng này sau khi Tam Khôi chết dường như cũng đã thay đổi, trên mặt xuất hiện thêm vài phần trầm ổn, gã đã học được cách dẫn dắt cả cừu hận xuống đáy lòng.

"Nếu như ta không đoán sai, truy binh phía sau chúng ta rất nhanh sẽ đến." Trát Mộc Hợp trầm ngâm một chút rồi nói: "Chúng ta từ xa thân nhai đi."

"Xá Thân nhai?" Niêm Hân nhin không được hít một hơi lạnh.

"Nơi gần đây có thể đi được chỉ có mỏ vàng Tuyết Nguyên, người Tuyết Nguyên thành nhất định đã ẩn trốn tới nơi đó, thế nhưng nếu như chúng ta đi tới mỏ vàng, dùng máu những dân đen kia tế điện các tướng sĩ đã chết của chúng ta, ít nhất phải mất hơn hai ngày thời gian, chúng ta không thể mạo hiểm nữa rồi." Trát Mộc Hợp chậm rãi nói: "Hiện tại nghỉ lại, bọn hắn mời chúng ta hợp tác, căn bản chính là một đại âm mưu, đáng tiếc... Chúng ta quá tham lam!"

"Đại ca, người nói là người của ải Liên Thành..."

Trát Mộc Hợp gật gù đầu: "Tham lam, chính là sơ hở lớn nhất của chúng ta! Nếu như chúng ta còn muốn đi tìm Tiền Bất Ly kia báo thù, chúng ta cần phải cải biến tập tính tham lam của chúng ta, bằng không, chúng ta vẫn sẽ rơi vào bẫy của hắn! Người kia... Thật sự, thật đáng sợ!"

"Ta hiểu rõ, đại ca." trong mắt Niêm Hân lập tức lóe lên ngọn lửa thù hận.

Trát Mộc Hợp quay đầu lại nhìn nhìn Tuyết Nguyên thành, đây là một tòa mạng lại cho y nổi si nhục lớn lao, thế nhưng Trát Mộc Hợp khác với Niêm Hân, trong mắt của y không có cừu hận, chỉ có chờ mong, té ngã từ nơi nào thì phải đứng lên từ nơi đó, đây là niềm tin của Trát Mộc Hợp!

"Thất bại cũng mang lại cho ta rất nhiều dẫn dắt... Tiền Bất Ly!" Trát Mộc Hợp cuối cùng nhìn thoáng qua Tuyết Nguyên thành, giục chiến mã: "Đi Xá Thân nhai!"

Ngay trong lúc Trát Mộc Hợp đang cảm khái, Tiền Bất Ly cũng đang tràn ngập cảm xúc đối với đội ngũ của mình. Đối với một quân đội mà nói, thống soái là đại não của quân đội, trinh sát là con mắt của quân đội, tướng lĩnh tức thì là tay chân cùng vũ khí của quân đội, mà lão Bình lại là xương cốt quân đội!

Lão Bình là một tử rất tàn khốc, mỗi một lão Bình đều là người may mắn sống sót trải qua gió tanh mưa máu, nhưng không ai dám cam đoan tiếp theo mình sẽ vẫn may mắn.

Lão Bình chính xác mà nói thì đã dùng vô số máu tươi của đồng bạn để đổi lấy, lần lượt đồng bạn chết thảm, từng người, từng người một dẫn đường cho lão Bình, khiến cho bọn họ càng thêm giao hoạt, càng thêm thiện chiến!

Khi chính mình mang theo đội quân này quét ngang Cơ Chu quốc, ba nghìn người này còn có thể còn lại bao nhiêu người? Ba trăm người? Tiền Bất Ly thở dài thật sâu, các binh sĩ sùng kính chính mình, mà chính mình lại muốn đưa bọn họ tới không nơi nào khác ngoài tử địa, Tiền Bất Ly không khỏi cảm thấy từng cơn đau đớn, thế nhưng chiến tranh lại không có lựa chọn!

Trí tuệ có thể làm cho người hiểu rõ, trí tuệ lại có thể khiến cho người chứng kiến tiềm ẩn mâu thuẫn cùng bất đắc dĩ, đây là trò đùa của cuộc sống đối với cuộc đời, Tiền Bất Ly lại nghĩ tới một câu: người ngốc có phúc của người ngốc! Đồ vật trí giả đeo trên lưng thật sự vô cùng trầm trọng.

Tiền Bất Ly lắc đầu, loại người ôm ấp tình cảm trách trời thương dân không thể xuất hiện trong chiến tranh! Hắn nhớ rõ gia gia đã từng nói rất nhiều lần: Hiền lành không thể cầm quân! Ở trong chiến tranh giải phóng, đã từng có vô số chiến dịch tàn khốc, một sư đoàn đánh hết thì lại tăng thêm một sư nữa, một cánh quân đánh hết thì lại thêm một cánh quân, tánh mạng con người đối với mấy thống soái ngồi ở bộ tư lệnh điều khiển toàn cục mà nói, chẳng qua chỉ là một con số, bọn hắn đều đang liều mạng dùng con số của mình đổi lấy một con số còn nhiều hơn của kẻ thù, tất cả cũng là vì thắng lợi! Bởi vì chỉ có người thắng mới có thể cải biến lịch sử!

"Bất Ly, ngươi đang nhìn cái gì?" tiếng nói của Cơ Thắng Tình nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau, đã cắt đứt suy nghĩ của Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly thở dài, lùi vào trong xe, thò tay kéo bàn tay nhỏ bé của Cơ Thắng Tình, sắc mặt Cơ Thắng Tình không thay đổi, chẳng qua nàng chỉ chuyển ánh mắt sang một bên. Mỗi ngày nàng đều bị Tiền Bất Ly chiếm mấy lần tiện nghi, nàng đã thích ứng, sẽ không còn cảm thấy xấu hổ tim đập, e lệ không chịu nổi như trước kia.

Tiền Bất Ly vừa vuốt vuốt bàn tay nhỏ bé của Cơ Thắng Tình vừa suy tư. Những chuyện mà hắn cần phải suy tính thật sự quá nhiều, nhân nhả đối với hắn mà nói đã trở thành một sự việc vô cùng xa xỉ.

Hắn đã để cho Già Thiên Tường phái ra mấy thân tín của mình, cầm thư của Già Thiên Tường đi liên lạc với Trịnh Sóc, yêu cầu Trịnh Sóc phái binh tiếp nhận phòng ngự Tuyết Nguyên thành, mà mấy thân tín này sẽ tiếp quản mỏ vàng Tuyết Nguyên. Già Thiên Tường sinh sống ở Tuyết Nguyên thành hai mươi năm, trong lòng hiểu rõ sản lượng mỏ vàng Tuyết Nguyên, không sợ thân tín của hắn thấy hơi tiền nổi máu tham, lén cất giấu vàng làm của riêng.

Về phần Hạ Quýnh Danh thì không cần phải hấn phải lo lắng, lão hồ ly này biết rõ cần phải làm như thế nào để tự bảo vệ mình, chuyện còn lại chính là Phúc Châu cần cố trong truyền thuyết, nó có thể mang đến cho mình kinh hi hay không? Suy nghĩ của Tiền Bất Ly bay đến Phúc Châu xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bắn tên

Một đường hành quân, Tiền Bất Ly rất nhanh đã đến Nghi châu, sử dụng đại kỳ công chúa, đương nhiên quan lại Nghi châu hoàn toàn không dám lãnh đạm, vấn đề là Tiền Bất Ly cần bản không có ý định xả giao.

Tiền Bất Ly biết rõ chiêu ve sầu thoát xác không thể lừa được Úy Trì Phong Vân bao lâu, nếu như Úy Trì Phong Vân tăng số người người mang tin tức tới Nghi châu, sai quân đội Nghi châu làm khó mình, vậy hắn sẽ rơi vào thế bị động.

Dưới ánh mắt kinh ngạc, khó hiểu của tất cả quan lại các phủ ở Nghi châu, Tiền Bất Ly dẫn đầu quân đội nhanh chóng di chuyển qua Nghi châu, chỉ tốn mười ngày thời gian, đã đến thị trấn nhỏ nơi biên giới Nghi châu, trấn Xích Thủy, sau đó dưới kháng nghị mãnh liệt của mấy viên tướng lãnh dưới trướng, Tiền Bất Ly hạ lệnh có trấn Xích Thủy tu chính hai ngày.

Mấy người Đỗ Bình đều vô cùng mệt mỏi, mỗi lần đến một địa phương, bọn hắn đều phải đi ra ngoài thu thập đồ quân nhu, thám thính tin tức, truyền bá lời đồn, bởi vì dựa theo chiến lược Tiền Bất Ly định ra, khi bọn hắn bắt đầu đánh ra ngoài từ Phúc Châu, chỉ có hai lựa chọn, một là tiến về hướng tây bắc đánh Nghi châu, một là tiến về hướng đông bắc đánh Ung Châu.

Tiền Bất Ly luôn nói một câu đầy thâm thúy: "Hôm nay chảy nhiều hơn mười giọt mồ hôi, ngày mai sẽ bớt đi một giọt máu." Nói xong Tiền Bất Ly lại đi tìm Cơ Thăng Tinh tâm sự, giao công việc chảy mồ hôi cho bọn họ, mà bọn hắn tức thì làm chân chạy bốn phía, chạy đến mức hai chân đều muốn gãy.

Nơi nào có áp bách thì ở đó có phản kháng, sau khi đến trấn Xích Thủy, căng thẳng ngấm ngấm rốt cục đã bùng nổ, mấy người Đỗ Bình cùng chạy đến soái trường của Tiền Bất Ly kể khổ, kiên quyết yêu cầu cần phải nghỉ ngơi hồi phục vài ngày ở ngay nơi này. Nhìn gương mặt gầy gò của mấy người Đỗ Bình, Tiền Bất Ly cảm giác có vài phần hồ thẹn, cũng thuận thế ra một mệnh lệnh nghỉ ngơi.

Thế nhưng nghỉ ngơi hồi phục cũng không phải là giải tán, trong doanh trại vẫn tĩnh kỳ pháp phối, vũ khí nghiêm ngặt, tất cả mọi người biết rõ thống lĩnh đại nhân ghét nhất chứng kiến các binh sĩ lười biếng, tất nhiên không người dám chọc tức Thiên Uy tướng quân. Người ta nói thống lĩnh đại nhân vậy tay, bầu trời liền xuất hiện sấm lập lòe.

Tiền Bất Ly đi kiểm tra xung quanh doanh trại, hắn cảm thấy rất hài lòng đối với biểu hiện của các binh sĩ. Lúc này từ hậu doanh truyền đến ồn ào, tiếng nói trầm trồ khen ngợi hấp dẫn lực chú ý của Tiền Bất Ly, hắn mang theo mấy cái thân vệ đi về hướng hậu doanh.

Có không ít binh sĩ đang luyện tập bắn tên ở trong sân tập bắn ở hậu doanh. Trước đó đã có thông báo, các binh sĩ không cần huấn luyện, tiếp tục khổ luyện hàng ngày, thế nhưng điều này cũng không phải bởi vì đám binh sĩ có tinh thần cách mạng hoặc là cái gọi là giác ngộ cao thượng, đây hết thảy đều do Tiền Bất Ly làm hại.

Tiền Bất Ly đã từng xuống mệnh lệnh, bất kể là ai, cho dù là người chăn ngựa, cũng có thể cầm cung, đi tới sân tập bắn, tập bắn tên, chỉ cần người nào có thể bắn hai mươi mũi tên, mỗi mũi tên đều bắn trúng hồng tâm, người đó có thể trực tiếp đi tới chỗ quan tiếp liệu nhận lấy một Mai ngân tệ. Hơn nữa loại trò chơi này không hạn chế thời gian, không hạn chế số lần, nếu như người có tiền pháp tốt, người một ngày bắn tới mười cũng không có người nào quản ngại, chỉ cần lĩnh tiền là được.

Đương nhiên, loại trò chơi này cũng có quy tắc của nó. Là một người thông hiểu thói hư tật xấu Tiền Bất Ly đã bịt tất cả mọi sơ hở. Ví dụ như từng vòng một nhất định phải bắn hai mươi mũi tên, chính vì để phòng ngừa có binh sĩ sau khi thấy bắn chệch một mũi tên tức thì yêu cầu vòng này hết hiệu lực, một lần nữa tính lại, nếu có một mũi tên không trúng bia ngắm, như vậy thành tích vòng tiếp theo của người đó sẽ không được tính, dù là từng mũi tên đều bắn trúng hồng tâm cũng không tính, quy tắc một vòng hai mươi mũi tên này được lập ra là vì phòng ngừa các binh sĩ giả dối. Các loại quy tắc như vậy không ít, đều là vì để phòng ngừa các binh sĩ lười biếng giờ thủ đoạn.

Tuy quy tắc đa dạng, nhưng không cách nào làm tiêu giảm nhiệt tình của các binh sĩ, phải biết rằng mỗi tháng bọn hắn được hưởng tiền lương cũng không quá hai Mai ngân tệ, hai mươi mũi tên là có thể nhận được một Mai ngân tệ khen thưởng, quả thật rất cao. Hơn nữa trong lòng mỗi người đều có bảng cửu chương, đợi đến lúc tài bắn cung của mình luyện tốt, có thể bắn từng mũi tên trúng hồng tâm. Cái ngày đó có thể có lợi nhuận bao nhiêu tiền?

Nhất là sau khi có mấy binh sĩ tiền pháp cao đã được nhận khen thưởng, các binh sĩ nhiệt tình cao hơn, thậm chí chỉ bởi vì vị trí bắn tên mà xảy ra chuyện

đánh nhau. Về sau Tiền Bất Ly hạ lệnh quan tiếp liệu đình chỉ cung ứng mũi tên, từng binh sĩ đều phải đi nhặt lại mũi tên mà mình bắn ra để một lần nữa sử dụng lại, thế nhưng điều quy định này không làm khó được đám binh sĩ nhiệt tình, ban ngày bọn hắn vừa hành quân vừa sửa chữa những mũi tên tổn hại, buổi tối lập tức như ong vỡ tổ vọt tới sân tập bắn bắn tên.

Sau đó binh sĩ tới tham gia bắn tên giảm đi rất nhiều, lòng nhiệt tình của các binh sĩ cũng không vì thế mà giảm bớt, lời hứa nhận tiền của Tiền Bất Ly cũng nhiều lần được thực hiện, thế nhưng sau vài ngày liêu mạng, cánh tay của rất nhiều binh sĩ sưng to giống như bắp đùi, ngay cả việc cầm bát cơm cũng là một sự nỗ lực hết sức, sao còn có thể đi bắn tên? Bọn hắn chỉ có thể đi ra sân tập bắn, vừa xem náo nhiệt, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, vừa âm thầm động viên bản thân mình.

Những binh sĩ đôi chút suy nghĩ thông minh đã rút ra được bài học cho chính mình, bọn hắn đã tự định ra quy tắc cho mình, một ngày tới đa cũng chỉ bắn bao nhiêu lượt, mặc kệ có thể nhận được khen thưởng hay không, cũng không thể tiếp tục bắn, để tránh cho chính mình rơi vào tình trạng như những binh lính kia, chỉ có thể xem mà không thể bắn. Đây chính là một trong những âm mưu của Tiền Bất Ly, hắn hy vọng các binh sĩ học được một chữ 'độ', nếu như do chính hắn tự mình truyền miệng điều này, các binh sĩ chưa hẳn có thể để vào trong lòng, chỉ khi để cho chính đám binh sĩ tự mình gánh chịu đau khổ, trí nhớ của bọn hắn mới có thể khắc sâu.

Có thể huấn luyện các binh sĩ này thành cung thủ hợp cách, là sự việc đã nằm trong dự định của Tiền Bất Ly, nhưng mỗi binh sĩ đều biến thành quân tượng sửa chữa mũi tên, điều này đã có thể nói là vượt quá dự kiến của Tiền Bất Ly, mị lực của tiền tài... Thật sự khó lường, đúng như cổ kim nội ngoại!

Tiền Bất Ly đi tới gần sân tập bắn, đám binh sĩ đang bắn tên chứng kiến Thiên Uy tướng quân đi tới, nguyên một đám ngừng động tác bắn tên, dùng ánh mắt sùng kính nhìn Tiền Bất Ly.

Quân lệnh của Tiền Bất Ly cực nghiêm chính là sự thật, nhưng trong ngày thường Tiền Bất Ly binh dị gần gũi cũng là sự thật. Trên đường hành quân, Tiền Bất Ly thường xuyên cười đùa cùng các binh sĩ, thậm chí là cùng ăn cơm. Tiền Bất Ly biết rõ, các binh sĩ kính sợ chính những thượng vị giá cao tại thượng, danh vọng như mặt trời ban trưa, thế nhưng người có thể khiến cho bọn họ cam tâm chịu trả giá tánh mạng lại chính là những thượng vị giá nguyện ý cùng bọn họ đồng cam cộng khổ. Tiền Bất Ly chưa bao giờ cho rằng làm tốt quan hệ cùng binh lính bình thường là một chuyện mất mặt, các binh sĩ đã phó thác tương lai của mình cho thống soái, mà thống soái phải dùng chân thành của mình để trân trọng các binh sĩ, trách nhiệm này luôn luôn là của hai bên.

Một ngũ trưởng cười hi hi đi tới, quỳ một gối xuống nói: "Đại nhân, ngài có thể bắn mấy mũi tên để để cho các huynh đệ mở mang mắt hay không?" Nói xong, hắn còn giơ lên chính cung của mình.

Đám binh sĩ chung quanh lập tức bắt đầu lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, bầu không khí càng sôi động lên.

Tiền Bất Ly không khỏi ngăn người, hắn hận không thể cho ngũ trưởng kia một nắm đầm nặng nề, để cho ta bắn tên? Đây không phải khiến cho ta làm trò cười cho thiên hạ sao? ! Thế nhưng Tiền Bất Ly biết rõ, ngũ trưởng này cũng không có ác ý, bởi vì trong mắt của hắn đầy tràn sự sùng bái cùng cuồng nhiệt không cách nào ức chế được!

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Cơ Thắc Liệt

Vào những thời điểm như này tuyệt đối không cho phép Tiền Bất Ly do dự, như vậy sẽ làm tổn thương tinh thần của các binh sĩ, mặc dù trong lòng Tiền Bất Ly hận muốn chết, hắn vẫn phải mỉm cười nhận lấy cung: "Người là thủ hạ của Đổ Binh sao?" Tiền Bất Ly vừa nói một câu để tranh thủ thời gian, vừa nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ tìm kiếm biện pháp.

"Đúng, đại nhân." ngũ trưởng cười hi hi nói: "Đại nhân trí nhớ thật là tốt!"

Đcmm! Ta biết ngay, tướng dạng gì thì sẽ có binh lính dạng đó! Tiền Bất Ly oán hận nghĩ đến đáng về cười đùa tí tưng của Đổ Binh.

Các binh sĩ tách sang hai bên, nhường ra một vị trí cho Tiền Bất Ly, mà Tiền Bất Ly, vốn nhanh trí rốt cục nghĩ ra một lý do bốn lạng đầy ngàn cân, hắn giả vờ giả vịt kéo dây cung, sau đó nhăn lông mi lắc đầu nói: "Cây cung này quá mềm yếu, không thích hợp cho ta dùng." Nói xong Tiền Bất Ly giao cây cung cho thân vệ bên người, nói: "Người tới thử xem."

Ngũ trưởng kia lại lên tiếng khen: "Đại nhân thật sự thần lực!" Trong đám binh sĩ ở nơi này, không một ai có thể nghĩ ra 'Cung quá mềm yếu' chỉ là lý do của Tiền Bất Ly, mọi người còn tưởng rằng Tiền Bất Ly có một thân lực lượng mạnh mẽ, tướng quân giống như thống lĩnh đại nhân, không phải là anh hùng có thể bạt núi ngăn sông trong truyền thuyết sao?

Tên thân vệ tiếp nhận trường cung không chút hoang mang, bước đi về phía trước, cũng không ai thấy hắn ngắm như thế nào, tay lắp một mũi tên, mũi tên bay ra như ngôi sao chói, bắn trúng hồng tâm, bốn phía vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi của các binh sĩ.

Tay phải tên thân vệ không ngừng rút mũi tên từ trong túi đựng tên, lắp vào cung, lại bắn, liên tiếp mười mũi tên đều bắn trúng hồng tâm, sau đó hắn chuyển cung sang tay phải, dùng tay trái kéo dây cung, người này thật sự có thể bắn cùng bằng hai tay (tay nắm tay mười).

Khi hai mươi mũi tên chính tề cắm trên mục tiêu, bầu không khí xung quanh yên lặng một lát, đột nhiên tiếng hoan hô như tiếng sóng biển rít gào vang lên.

Ngay cả Tiền Bất Ly cũng ngây ngẩn cả người, chớ nhìn hắn suốt ngày mang theo những thân vệ này đi tới đi lui, có thể chuẩn xác kêu tên của mỗi một người bọn hắn, nhưng Tiền Bất Ly tuyệt không hiểu rõ bản lĩnh của bọn hắn. Ngày đó Giả Thiên Tường nói muốn chọn lựa ra ba mươi người võ nghệ cao cường từ toàn quân làm thân vệ cho hắn, Tiền Bất Ly cũng chỉ nhún vai từ chối cho ý kiến. Tiền Bất Ly, người đã được chứng kiến chiến tranh hiện đại cũng không để hai từ 'Võ nghệ' vào mắt.

"Tôn Trọng Đức, tiền pháp của ngươi có phải tốt nhất toàn quân hay không?" Khi Tôn Trọng Đức kiêu ngạo buông trường cung, đi trở về sau lưng Tiền Bất Ly, Tiền Bất Ly nhẹ giọng hỏi.

"Đại nhân, tiểu nhân không dám tự coi nhẹ mình." Tôn Trọng Đức cung kính cúi đầu: "Nếu như luận riêng về tiền pháp, tiểu nhân chỉ có thể xếp hạng thứ ba."

"Còn ai có tiền pháp tốt hơn so với ngươi?"

"Tiền pháp của Đổng tướng quân trong toàn quân không người có thể theo kịp, tiếp theo chính là Trình đội trưởng." Trình đội trưởng mà Tôn Trọng Đức nói chính là đội trưởng đội thân vệ Trình Đạt.

"Các ngươi vốn làm gì trong quân?"

"Tiểu nhân cùng Trình đội trưởng vốn đều là thân vệ của Đổng tướng quân."

"Các ngươi thì sao?" Tiền Bất Ly quay người hỏi đám thân vệ còn lại.

Nghe đám thân vệ bảy mồm tám lưỡi trả lời mình, Tiền Bất Ly biết đại đa số thân vệ vốn đều là hộ vệ phủ thành chủ, còn có mấy người là tinh binh được chọn lựa từ đám binh sĩ.

Thu nạp những người có võ nghệ cao cường đến làm thân vệ bên cạnh thượng vị giả, có tính là một loại lãng phí hay không? Tiền Bất Ly cảm khái, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hiểu ra, trong chiến tranh tràn đầy các loại nhân tố không thể đoán được, một quân đội hùng mạnh, nếu như bị đối phương trực tiếp đánh tan tác bộ chỉ huy, tất nhiên quân đội đó sẽ rơi vào tình trạng hỗn loạn, như vậy thoát nhìn, xây dựng một đội thân vệ có lực chiến đấu mạnh mẽ vẫn là một điều rất cần thiết.

"Bẩm báo, đại nhân." Một tướng lĩnh quý tộc mặc áo giáp màu đen, trước ngực đeo theo một huân chương đi vào trong soái trường của Ủy Trì Phong Vân: "Trình sát của chúng ta không thể điều tra được bất cứ tin tức gì!"

Ủy Trì Phong Vân là một lão nhân niên kỷ khoảng chừng năm mươi, khuôn mặt gầy gò, chòm râu nơi cằm của gã đã có một nửa trở nên hoa râm, trên người gã không mặc khôi giáp, chẳng qua là một trường bào màu xám vô cùng bình thường, trước ngực rồng tuếch, thân là Cơ Chu quốc hầu tước Ủy Trì Phong Vân vậy mà không có mang huân chương của chính gia tộc mình.

Khi năng lực của một người đã được thế giới này công nhận, người đó sẽ không cần phải dùng vật gì để chứng minh bản thân mình, giống như Ủy Trì Phong Vân bây giờ. Tuy bây giờ Ủy Trì Phong Vân mặc giống như một thương nhân nhỏ gần như phá sản, từ trên xuống dưới không có bất kỳ đồ trang sức nào, ngay cả bội kiếm cũng không có, nhưng không người nào dám khinh thường gã. Từ trên người Ủy Trì Phong Vân tràn ra một loại khí độ ung dung, cũng không phải nói bất chúc là có thể bất chúc được. Loại khí độ này, vốn xuất hiện từ trong lịch duyệt mà ra, không có lịch duyệt nào có thể có được khí độ?

Ủy Trì Phong Vân giương mắt, nhìn người đi tới, nhẹ nhàng 'Ừ' một tiếng, bất chợt gã lại cúi xuống nhìn quyền sách trước mặt, giống như tất cả sự vật chung quanh đều không tồn tại, chỉ có quyền sách trên tay gã mới thật sự tồn tại.

Bên cạnh Ủy Trì Phong Vân, một người tuổi còn trẻ đang đứng vẽ tranh bên cạnh một án thư, thủ pháp vẽ tranh của y vô cùng cổ quái, không có bút vẽ, tất cả lối vẽ tỉ mỉ, phác họa, không có cốt, màu sắc hoàn toàn là do ngón tay của y hoàn thành. Trên giấy trắng như tuyết, ngón tay của y linh hoạt như rắn, nhanh chóng như điện, thoáng qua mấy nét, một ngọn núi cao nguy nga liền xuất hiện dưới ngón tay của y.

"Ủy Trì tướng quân, xem ra chúng ta giống như trứng kê." Người trẻ tuổi kia ngẩng đầu lên, da của y trắng như tuyết, tướng mạo y còn xinh đẹp hơn so với nữ tử! Một mái đầu đen chải vuốt vô cùng sạch sẽ, phối hợp với con mắt lớn mà có thần, mũi thẳng cứng, mang theo vài phần ngạo khí, vừa phải miệng, còn có miệng răng trắng như tuyết, đây là một người trẻ tuổi vô cùng anh tuấn, mà quanh người y tràn đầy khí chất âm nhu, tỏ đậm vẻ anh tuấn của y thành xinh đẹp.

"Có lẽ." Ủy Trì Phong Vân nhẹ gật đầu.

Bên cạnh người tuổi trẻ kia có một người nhìn như phụ tá người nhẹ giọng nói tiếp: "Điện hạ, có phải Hạ Quýnh Danh đã xảy ra chuyện không may hay không?"

Người được xưng là 'Điện hạ', đương nhiên chính là vương tử Cơ Chu quốc, Cơ Thắng Liệt, đáng tiếc chữ 'Liệt' trong tên của y, từ trên người y hoàn toàn không thể tìm ra mảy may mối quan hệ với chữ 'Liệt'. (chữ "Liệt" ở đây chính là chính trực, cương liệt)

Ngón tay Cơ Thắng Liệt dừng một chút, chột về một vòng, một khối nham thạch quý dị chột hiện ra, thành hình ngay tại dưới ngón tay của y, Cơ Thắng Liệt vừa hài lòng đánh giá kiệt tác của mình, vừa mỉm cười nói: "Hạ Quýnh Danh là một lão hồ ly, nếu như nhất định phải làm ra lựa chọn, như vậy nhất định lão phải đứng ở bên người thắng, lão lại không biết đạo lý đơn giản này sao?"

"Người thần bí gọi là Tiền Bất Ly kia xác thực không đơn giản." Ủy Trì Phong Vân vẫn không ngừng đầu, nhàn nhạt nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cơ Thắng Liệt (hạ)

"Tài năng quân sự của Tiền Bất Ly kia quả thật làm cho người kinh ngạc." Cơ Thắng Liệt nhẹ gật đầu: "Thế nhưng... thế giới này đã có Cơ Thắng Liệt ta, sự hiện hữu của hắn không còn quan trọng! Nếu như không phải hắn đột nhiên xuất hiện, ảnh hưởng tới kế hoạch của chúng ta, hiện tại Trát Mộc Hợp có lẽ đã bị chúng ta vây khốn!" Cơ Thắng Liệt nói với đáng vẻ cực kỳ tự phụ.

"Ta đã quyết đấu mấy lần với Trát Mộc Hợp, ta hiểu rõ Trát Mộc Hợp!" Ủy Trì Phong Vân buông trên tay quyền sách xuống, chậm rãi nói: "Nếu như Tiền Bất Ly chỉ dựa vào băng tuyết mà đánh đại bại Trát Mộc Hợp một lần, vậy chỉ có thể nói đó là thành công diệu kỳ, người này không đáng lo. Nhưng hắn mang theo chưa đủ ba nghìn người giằng co với một ngàn khinh kỵ cận vệ của Trát Mộc Hợp trên cánh đồng tuyết, còn có thể đánh bại Trát Mộc Hợp hai lần, điều này không dễ dàng, cho dù chính là ta, cũng chưa chắc có thể làm được tốt hơn so với hắn."

"Ủy Trì tướng quân ngài quá khiêm nhường." Cơ Thắng Liệt rốt cục đã vẽ xong nét bút cuối cùng của bức họa, sau đó y chỉ thoáng thương thức một chút, rồi giờ bức họa lên trên ngọn nến đang cháy: "Ngài là một cây đại thụ che trời, mà hắn chỉ mới là một cây giống tài năng mới xuất hiện, nếu như hắn muốn trở thành một người cao lớn giống như ngài, vậy hắn cần một thời gian cực kỳ lâu, lâu đến mức có thể có nửa đường phát sinh rất nhiều chuyện bất trắc ngoài ý muốn." Cơ Thắng Liệt này là một người ưa thích sự hoàn hảo, y chưa bao giờ giữ lại những bức họa do mình vẽ tuy kỹ năng vẽ tranh của y sớm đã tới mức thượng phẩm. Cơ Thắng Liệt thủy chung cho rằng các sự việc động lòng người trên thế giới chỉ động lòng người trong quá trình đang theo đuổi, mà cũng không phải kết quả! Tranh đoạt thiên hạ cũng vậy, vẽ tranh cũng vậy, chỉ cần bức họa y vẽ không xuất hiện nét bút hồng, y có thể vẽ được vật mà bản thân muốn biểu đạt, y đã thỏa mãn. Bảo lưu lại để... Vậy không còn cần thiết nữa, khi y ngồi trên vương vị, y cũng cần một đối thủ cường đại khác, mà không phải quần thần ca công tụng đức!

"Điện hạ, ta nhắc lại ngài một lần nữa, kẻ gọi là Tiền Bất Ly kia không đơn giản!" Ủy Trì Phong Vân nhấn mạnh.

"Ta hiểu rõ lòng tốt của ngài, Ủy Trì tướng quân." Cơ Thắng Liệt mỉm cười nhìn tro tàn bay xuống, nói: "Thế nhưng vì sao ngài luôn lo lắng sở trường của đối phương, mà không thấy ưu thế của mình? Ngài đã từng xem đua ngựa chưa? Đây là một trận đấu không công bình, khoảng cách của chúng ta tới đích chỉ còn vài bước, mà lúc này đối phương vẫn chưa bắt đầu, chênh lệch giữa chúng ta cùng bọn họ cách quá xa, ngài cho rằng loại chênh lệch này chỉ cần dựa vào năng lực của một người mà có thể đền bù được hay sao?"

Ủy Trì Phong Vân bắt đầu trầm mặc.

"Ta chưa bao giờ sẽ đánh giá thấp bất luận kẻ nào, trái lại, đều là người ta có đánh giá thấp ta à..." Cơ Thắng Liệt cười run rẩy vạt áo, đi ra ngoài soái trường Ủy Trì Phong Vân.

Con mắt nhìn như đục ngầu của Ủy Trì Phong Vân đột nhiên tuôn ra tinh quang, người khác không biết Cơ Thắng Liệt đáng sợ, gã lại biết! Lúc này đây toàn bộ kế hoạch biểu hiện bề ngoài là xuất từ bàn tay vương hậu cùng nội các, nhưng trên thực tế người mưu đồ, thao tác đều là Cơ Thắng Liệt này! Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Ủy Trì Phong Vân gã không chút do dự đứng ở bên phía Cơ Thắng Liệt.

Không người nào nguyện ý đứng ở bên thất bại. xét về mặt tâm cơ, Cơ Thắng Liệt vượt quá xa so với Cơ Thắng Tĩnh, cho nên lựa chọn này tương đối đơn giản! Tuy Ủy Trì Phong Vân đã nhận ra Cơ Thắng Liệt là một người bản tính bạc bẽo, nhưng y vẫn không thể không đứng dưới cây đại kỳ của Cơ Thắng Liệt, cho dù về sau bị Cơ Thắng Liệt nghi kỵ lấy mất binh quyền, tóm lại vẫn còn tốt hơn so với bị người ta cho rằng phản nghịch chém đứt đầu.

Không ai ngờ một kế hoạch thoát nhìn không chê vào đâu được, bị một Tiền Bất Ly đột ngột quật khỏi phá hủy. Ngoài việc Ủy Trì Phong Vân đang khiếp sợ, gã còn đặc biệt coi trọng Tiền Bất Ly. Thái độ ứng xử cùng kinh nghiệm của một người không thể tự nhiên mà có được. Trong cả đời mình, Ủy Trì Phong Vân nhiều lần gặp phải cường địch, điều dưỡng thành tính cách gặp chuyện thận trọng của mình. Mặc dù Cơ Thắng Liệt không tệ, Tiền Bất Ly hiện tại thế đơn lực bạc, căn bản không có tư cách đo sức cùng bên mình, nhưng hắn có thể ở dưới điều kiện cực độ ác liệt mà đánh đại bại Trát Mộc Hợp, lại dùng tin tức giả lừa gạt ra chính đại quân của mình, nhả ra khỏi từ địa, tâm cơ này, tuyệt không ở dưới Cơ Thắng Liệt.

Tiền Bất Ly chưa tới Giáp Tích quan, như vậy hắn muốn đi nơi nào? Ủy Trì Phong Vân lẳng lặng quan sát địa đồ, khi ánh mắt của gã đã rơi vào địa danh Phúc Châu trên địa đồ, Ủy Trì Phong Vân mãnh liệt dừng lại, trong nội tâm xuất hiện từng đợt không thoải mái, chẳng lẽ bọn hắn muốn đi Phúc Châu? ?

Phúc Châu là vùng đất do khi Ủy Trì Phong Vân còn trẻ tuổi mang binh đánh chiếm được, gã vô cùng quen thuộc đối với dân phong cùng địa hình ở nơi đó. Sau khi Ủy Trì Phong Vân đưa mắt nhìn địa đồ một hồi lâu, mới chậm rãi thở dài: "Cơ Chu nhất định đại loạn!" Năm đó khi gã tiến công Phúc Châu, chỗ đó bộ lạc Thổ tộc nhiều như rừng, nhưng không có Đại thủ lĩnh, đều từng người tự chiến, dù là như thế, gã cũng mất suốt ba năm thời gian mới chinh

phục được Thổ tộc. Nếu như Tiền Bất Ly có thể chinh hợp toàn cảnh Phúc Châu, quyền hành quy nhất, hơn nữa địa hình phức tạp, muốn bình định Phúc Châu, nói dễ vậy sao!

Vốn Ủy Trì Phong Vân định lập tức tìm Cơ Thắng Liệt, nói phán đoán của mình nói cho y biết, sau khi suy nghĩ một chút, Ủy Trì Phong Vân dừng bước, Cơ Thắng Liệt có tâm kế xuất chúng không phải giả, nhưng y có một điều chưa đủ, không có kinh nghiệm về vấn đề quân sự, y không thể coi trọng Phúc Châu, tất cả. . . hãy xem ý trời!

Trong lúc này, Tiền Bất Ly mang theo binh sĩ đang trên đường vượt qua Nam Lĩnh, Nam Lĩnh uốn lượn ngàn dặm, các ngọn núi tuy không cao, nhưng từng ngọn núi chạy dài liên tiếp, phóng tầm mắt nhìn nhìn lại, ngoại trừ ngoài cảnh mắt xanh biếc ngút tầm mắt còn không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Đường đi tới Phúc Châu chỉ có một sạn đạo, con đường rất hẹp, Cơ Thắng Tình cùng Giả Thiên Tường không thể tiếp tục ngồi xe ngựa, hai người cười tuấn mã, đi song song với nhau. Đi trên con đường nguy hiểm như này, không người nào dám ngồi xe ngựa, vạn nhất có một sơ xuất, sẽ rơi xuống vực sâu ven đường, ngay cả thi cốt cũng không tìm về được.

Thế nhưng đối với Cơ Thắng Tình, một quý tộc sống an nhàn sung sướng mà nói, đường dài cưỡi ngựa thật sự rất mệt nhọc, cho dù Tiền Bất Ly đã cho người ta trải một cái đệm lên trên yên ngựa của hai người, Cơ Thắng Tình cùng Giả Thiên Tường cũng lộ ra dáng vẻ mệt mỏi. Kha Lam cũng cười một con ngựa, mấy người bọn họ ngay cả bản thân mình đều không thể chịu nổi, tự nhiên không ai có thể chịu nổi Kha Lê, Cơ Thắng Tình tuyền cả buổi, chỉ có thể giao nhiệm vụ 'Gian khổ' này cho Tiền Bất Ly.

Cùng với kẻ 'Đổi đầu' cưỡi chung một con ngựa, Tiền Bất Ly cảm thấy rất căng thẳng. Nếu như có trước kia, hấn và Kha Lê huyền não càng lợi hại cũng không có gì, nhưng hiện tại hấn là thống lĩnh, là Thống soái tối cao nhất của đội quân này, huông chỉ hiện tại giữa ban ngày ban mặt, nhất cử nhất động của hấn đều lọt vào trong tầm mắt của các binh sĩ, vạn nhất hấn làm cho Kha Lê khóc vậy hấn sẽ bị người ta chê cười.

Mà Kha Lê ngay từ đầu còn có chút phản cảm, mâu thuẫn với Tiền Bất Ly, nhưng trên đường đi, lực chú ý của nàng đã bị phong cảnh chung quanh hấp dẫn. Trong chốc lát Kha Lê ngồi nghiêng một bên, trong chốc lát lại dạng chân, một hồi rõ ràng lại ngồi quay ngược lại, tựa người vào vai Tiền Bất Ly, tò mò nhìn đội ngũ sau lưng. Trong đội ngũ này, Kha Lê xem như là người thoải mái nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Truyền lệnh sứ

Mặt trời mọc lên đường, mặt trời lặn dừng lại. Lúc này đang hoàng hôn, quân đội của Tiền Bất Ly bắt đầu hạ trại. Vấn đề là trên sạn đạo chật hẹp, dựng lều vải gặp đôi chút khó khăn, bên ngoài lều còn phải để lại một lối đi, cho nên các binh sĩ chỉ có thể chen chúc cùng một chỗ.

Sắc trời đêm dần dần trở nên tối đen, trong doanh trại liên tiếp vang lên tiếng ngáy, Tiền Bất Ly vẫn không thể chìm vào giấc ngủ. Dưới tình huống yếu thế, chạy thoát khỏi vòng xoáy chính trị Cơ Chu quốc, chạy đến Phúc Châu, một nơi tương đối an toàn chính là lựa chọn sáng suốt. Nhưng có thể trở thành rồng trở về biển cả hay không thì còn phải chờ biện pháp quyết định của Tiền Bất Ly hấn!

Trên đường hành quân, Tiền Bất Ly thông qua đủ loại con đường thu hoạch tin tức có liên quan tới Phúc Châu. Đó là một nơi tương đối hỗn loạn, quan viên lớn nhỏ nhậm chức ở Phúc Châu cùng các quý tộc tìm trăm phương ngàn kế mở rộng quyền lợi của mình, mà Thổ tộc vốn ngang ngược tức thì cũng tìm trăm phương ngàn kế bảo hộ quyền lợi vốn là của mình, đây là một loại mâu thuẫn không thể điều hòa!

Chèn ép cả hai bên là chuyện không thể xảy ra. Nếu như muốn ủng hộ một phương chèn ép một phương khác, đối với Tiền Bất Ly mà nói là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Ủng hộ bên nào? Nếu như ủng hộ Thổ tộc bản địa ngang ngược, có thể trong thời gian ngắn nhất yên ổn cục diện Phúc Châu, nhưng làm như vậy sẽ để lại một tiếng xấu, sau này khi đánh ra ngoài Phúc Châu, các quý tộc các nơi tất nhiên sẽ cố hết sức bài xích mình, vậy sẽ lâm vào hoàn cảnh khó khăn; nếu như muốn chèn ép Thổ tộc ngang ngược, độ khó tương đối lớn, chẳng lẽ lại phải tiến hành mấy trận đồ sát lớn sao? Nếu như khiến cho Thổ tộc khởi nghĩa vũ trang, ba nghìn người ở nơi này còn chưa đủ đối phương nhét kẻ rằng, hơn nữa muốn giành chính quyền không thể dựa vào những người của mình mang tới đi đánh trận, còn phải tuyển chọn một lượng lớn binh lính từ địa phương. Nếu như thực sự xung đột mà trở mặt, tương lai của Tiền Bất Ly hấn có thể sẽ rất xấu!

Nếu như không chèn ép hai phe, rõ ràng không chút thực tế, một bên đã muốn lấy được lợi ích càng nhiều hơn nữa, một bên tuyệt không buông bỏ đồ đạc của mình. Phía trước đã từng nói, loại mâu thuẫn này tuyệt đối không thể điều hòa, Tiền Bất Ly khổ tư thật lâu, cũng không thể nghĩ ra phương pháp xử lý phù hợp. Được rồi, đến lúc đó rồi nói sau! Tiền Bất Ly thở dài thật sâu.

"Đại nhân." Đúng lúc này, bên ngoài soái trướng truyền đến giọng nói Đỗ Bình.

"Vào đi."

Đỗ Bình nhắc màn cửa lên, đi vào soái trướng, trước tiên hấn nhìn chung quanh một chút, dáng vẻ như muốn nói rồi lại thôi. Giờ phút này trấn thủ bên người Tiền Bất Ly chính là Tôn Trọng Đức, vốn là thân vệ của Đỗ Bình hấn. Tôn Trọng Đức làm sao không hiểu ý tứ của quan trên cũ của mình, Tôn

Trọng Đức vội vàng mang theo ba thân vệ khác đi ra ngoài soái trường.

"Xảy ra chuyện gì?" Tiền Bất Ly kinh ngạc ngẩng đầu, bọn hắn đã ở bên trong dãy núi Nam Lĩnh, theo lý thuyết mà nói thì tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chẳng lẽ còn có thổ phỉ, cường đạo nào dám khiêu chiến quân đội hay sao?

"Đại nhân." Đỗ Bình đi vào bên người Tiền Bất Ly, hạ giọng nói: "Trình sát mà ta phải ra ngoài đã bắt được hai lính liên lạc của Úy Trì Phong Vân."

"Bọn hắn có nói lung tung không?" Tiền Bất Ly nở nụ cười.

"Không có, đại nhân, các huynh đệ dựa theo mệnh lệnh của đại nhân, đã trực tiếp đánh ngất xỉu bọn họ." Sau khi tiến vào Nam Lĩnh, Tiền Bất Ly đã từng ban hành một đạo mệnh lệnh, chỉ cần nhìn thấy có một người cười ngạo hoặc là mấy người cười ngạo, những người đi canh hậu, hết thảy đều đánh ngất xỉu. Ban đầu Đỗ Bình còn không biết dụng ý của Tiền Bất Ly, hiện tại mới hiểu được. bản thân hắn là Đại tướng, tự nhiên biết Tiền Bất Ly đã quyết định bảo vệ công chúa, không tiếc trở mặt cùng nội các trung ương, nhưng các binh sĩ cũng không biết, nếu có lời đồn đãi truyền ra ngoài, không tránh khỏi lòng quân bối rối! Mà ngay cả những sự việc như vậy thống lĩnh đại nhân đều có thể dự đoán được, cũng đã có đề phòng, Đỗ Bình càng ngày càng kính nể Tiền Bất Ly, quyết tâm đi theo Tiền Bất Ly cũng càng ngày càng kiên định.

"Hãy đưa người tới" Tiền Bất Ly trầm ngâm một chút rồi nói: "Đi đánh thức Vương Thụy, thông minh cơ linh một chút, không được để người khác biết."

"Tuân mệnh, đại nhân." Nói xong Đỗ Bình vài bước đi ra soái trường.

Thời gian trôi không bao lâu, Đỗ Bình cùng Vương Thụy, trong tay mỗi người đều kéo một người bị trói gô đi vào soái trường, Tiền Bất Ly chỉ chỉ chén trà trước mặt, Vương Thụy thò tay cầm chén trà, đổ nước trà lên trên mặt một người, tiếp theo hắn lấy miếng vải bó nhét ở trong miệng người kia ra, mà Đỗ Bình càng không khách khí, giang tay đánh mấy cái tát, cứng rắn đánh cho người kia tỉnh lại.

Người bị Đỗ Bình đánh tỉnh lác lác đầu, bất chợt hiểu rõ ràng hoàn cảnh trước mắt, gã không khỏi giận tím mặt: "Hỗn trướng! Bỏn trướng. . ."

Gã còn chưa nói hết lời, chuỗi kiếm của Đỗ Bình đã nặng nề đâm vào dưới xương sườn gã, khiến cho gã phải nuốt lại những lời còn lại, thân thể của gã cũng mềm xuống nằm trên mặt đất, mà sau đó Đỗ Bình chế trụ cổ gã, xách gã đứng dậy.

"Trong quân trọng địa, không được lớn tiếng huyên náo! Nhìn dáng vẻ của ngươi hình như là một binh sĩ, ngay cả điểm ấy cũng đều không hiểu sao?" Tiền Bất Ly mỉm cười đứng lên, chậm rãi đi đến bên người người nọ: "Ngươi biết có lớn tiếng huyên náo trong quân doanh của ta phải chịu xử phạt gì hay sao?"

Tiền Bất Ly hỏi mà như không cần câu trả lời, người nọ bị tay Đỗ Bình nắm cổ, một chữ đều nói không nên lời, sao có thể trả lời câu hỏi của Tiền Bất Ly.

"Thật không có lễ phép. . ." Tiền Bất Ly lắc đầu: "Ta nói cho ngươi biết, phải . . . Cắt lưỡi..."! Nói xong Tiền Bất Ly đột nhiên ra tay, tay phải nặng nề đánh vào cổ họng người này, cổ họng người này dưới tình huống bị đánh mạnh, không tự chủ được học đầu lưỡi ra ngoài, mà lúc này trường kiếm của Tiền Bất Ly tựa như tia chớp ra khỏi vỏ, bổ thẳng xuống.

Từ lúc Tiền Bất Ly ra tay đến lúc rút kiếm bổ xuống, động tác có thể nói là liên tục, vô cùng nhanh chóng, tốc độ nhanh, chuẩn của kiếm pháp cũng không khỏi khiến người ta khen ngợi, một kiếm này chẳng những cắt đứt đầu lưỡi của người nọ, mà còn cắt đứt mũi cùng bờ môi, mà tiếng kêu thảm của gã đã bị bàn tay cứng như sắt của Đỗ Bình ngăn cản từ trong lồng ngực, tối đa có thể phát ra vài tiếng giọng mũi quái dị mà thống khổ.

Tiền Bất Ly nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên thân kiếm, sau đó quay trở về ngồi xuống ghế, mỉm cười nhìn người còn lại đang bị Vương Thụy chế áp, nói: "Hiện tại ngươi đã biết quân quy của ta chưa? Hy vọng lúc ngươi nói chuyện nhất định phải nói nhỏ chút, ta có thể nghe được." Nói xong, Tiền Bất Ly phát phát tay.

Vương Thụy buông lỏng người nọ ra, trước tiên người nọ hít một hơi thật sâu khí, cố gắng ổn định tâm tình của mình, sau đó nhẹ giọng nói: "Khỏi bẩm tấu quân, ngài hình như hiểu lầm chúng ta, chúng ta là truyền lệnh sứ Úy Trì tướng quân phái tới, trên người chúng ta có điều lệnh điện hạ cùng Úy Trì tướng quân ký phát!"

"Bất kể là ai, đi vào địa bàn của ta, cần phải tuân thủ quân quy quân kỷ của ta!" Nếu như Tiền Bất Ly muốn trốn tránh trách nhiệm, không có mấy người có thể bắt được nhược điểm của hắn: "Lại nói các ngươi không nói cho ta biết Úy Trì tướng quân đại nhân phái các ngươi tới, bằng không sao ta sẽ vô lễ đối với các ngươi?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Truyền lệnh sứ (hạ)

Truyền lệnh sứ ngậy người, Tiền Bất Ly này nói ngang ngược tới cực điểm, hấn chưa từng để cho người ta có cơ hội giải thích nhưng vẫn có rất nhiều người biết rõ đạo lý: người ở dưới mãi hiền, không thể không cúi đầu, truyền lệnh sứ há hốc mồm, nhưng không nói câu nào.

"Truyền lệnh sứ của Ủy Trì đại nhân" Tiền Bất Ly tươi cười đầy vẻ giả dối: "Vậy là không thể khinh mạn, có cần ta cấp cho ngươi một cái ghế hay không? Bằng không. . . Ngươi ngồi ở chỗ này của ta?"

"Không cần, đại nhân, ngài quá khách khí." Truyền lệnh sứ lộ ra vẻ đầy bất đắc dĩ lại: ngay cả dây thừng trên người còn không cời bỏ, cái gọi là 'Mời ngồi' đương nhiên là không có ý tốt.

"Điều lệnh của các ngươi ở đâu?" Tiền Bất Ly chẳng muốn nhiều lời nữa.

"Trên người của hấn." Truyền lệnh sứ liếc mắt nhìn đồng bạn của mình, bất chợt ánh mắt dời, hấn không đành lòng nhìn thấy hình dáng thâm trầm của đồng bạn mình.

Đỗ Bình khám xét khắp người, tìm ra một phong thư có gắn xi cùng một lệnh tiễn, tiếp theo sử dụng chuỗi kiếm đánh ngắt tên truyền lệnh sứ đang nửa chết nửa sống, cuối cùng giao thư phong cùng lệnh tiễn cho Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly tiếp nhận phong thư, xe niêm phong, lấy từ bên trong ra một phong thơ, cẩn thận đọc. Từ ngữ trong thư của Ủy Trì Phong Vân rất khách khí, trước tiên cực lực tán dương chiến tích của Tiền Bất Ly, sau đó nhấn mạnh rằng hấn đã báo cáo công lao của Tiền Bất Ly cho nội các, ít ngày nữa tứ phong sẽ đến. Cuối cùng, Ủy Trì Phong Vân dùng vài nét bút thoáng qua giải thích nội các quyết định báo thù rửa hận, một ngày gần đây sẽ tiến công bộ lạc Phi Ưng, Ủy Trì Phong Vân yêu cầu Tiền Bất Ly mang binh đi đến Giáp Tích quan, hiệp đồng tác chiến.

Công văn có ấn soái của Ủy Trì Phong Vân cùng lệnh tiễn bằng vàng Ủy Trì Phong Vân, đối với bất kỳ một quan tướng chính thống Cơ Chu quốc nào mà nói, đều có sức ảnh hưởng cực lớn, nhưng đối với Tiền Bất Ly mà nói, loại vật này không có gì khác nhau với cây cỏ.

Tiền Bất Ly xem xong công văn, phá lên cười, sau đó giờ lá thư lên trước ngọn nến, đốt cháy, tiếp theo hấn phát phát tay nói: "Kéo hai người này ra ngoài, đào hố chôn kĩ."

Truyền lệnh sứ đại biến, thế nhưng gã vẫn không dám nói to: "Đại nhân! Ngài đang muốn làm cái gì? Hy vọng ngài suy nghĩ kỹ càng, ngài cãi lời quân lệnh, tàn sát truyền lệnh sứ, đây đều là tộc phải xét nhà diệt tộc! Cho dù ngài không vì mình, cũng phải suy nghĩ vì bọn thù hạ của ngài!" Không thể nghi ngờ gã đang kích bác mối quan hệ của ba người Tiền Bất Ly cùng Đỗ Bình, Vương Thụy.

Đỗ Bình hi hi cười cười nói: "Đại nhân, không cần phiền toái như vậy. Trực tiếp nắm bọn chúng xuống dưới son cốc là được rồi, ngay cả quỷ cũng không thể tìm được bọn hấn!" Đỗ Bình biểu đạt rõ ràng lập trường của mình, trong lời nói ám chỉ rất rõ ràng, không nên tiếp tục uống phí tâm cơ chăm ngòi, bọn hấn cùng thống lĩnh đại nhân là trong cùng một phe cánh.

"Cũng tốt." Tiền Bất Ly cười nhẹ gật đầu đối với Đỗ Bình, rồi hấn chuyển hướng nhìn truyền lệnh sứ nói: "Ngươi nói ta cãi lại quân lệnh? Thế nhưng. . . hình như ta không nhận được quân lệnh! Tàn sát truyền lệnh sứ? Đây càng đáng chê cười, ai nhìn thấy? Hơn nữa, ngươi lấy cái gì để chứng minh ngươi là truyền lệnh sứ?"

"Điều lệnh. . . Ta cho ngài rồi!"

"Các ngươi chứng kiến hấn đưa điều lệnh gì cho ta hay sao?" Tiền Bất Ly chuyển hướng nhìn Đỗ Bình cùng Vương Thụy.

"Không có!" Đỗ Bình cùng Vương Thụy cùng lắc đầu.

Sắc mặt truyền lệnh sứ thoáng cái trở nên trắng bệch, gã đã hiểu ý tứ của Tiền Bất Ly. Khi gã tiếp nhận điều lệnh từ trong tay Ủy Trì Phong Vân, gã còn tưởng rằng đây là một nhiệm vụ rất nhẹ nhàng, mặc dù đối phương đối đầu với bên mình, nhưng mình cầm điều lệnh của thượng tướng đế quốc trong tay, bên phải đầu đầu nhất định là đối phương. Ai ngờ đường đường một thống lĩnh, làm việc không ngờ lại rất vô lại, gã hoàn toàn không chuẩn bị trước bất kỳ ứng phó nào.

"Đại nhân, ngài chớ cho là có thể thần không biết, quỷ chưa phát giác ra giết chúng ta, chúng ta còn có đồng bạn có trấn Xích Thủy chờ tin tức của chúng ta, nếu như chúng ta không trở về. . . Hừ hừ! Ngài cũng biết là hậu quả gì!" dưới tình thế cấp bách truyền lệnh sứ biên ra một câu nói đối với ý đồ hù dọa Tiền Bất Ly.

"Hậu quả? Ha ha. . . Ngươi đừng quên, nơi này là địa bàn của ta!" Tiền Bất Ly nhếch miệng nói: "Đỗ Bình, lấy kiếm của hấn tới cho ta xem."

Đỗ Bình đi qua rút trường kiếm của tên truyền lệnh sứ ra, đưa cho Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly vuốt vuốt trường kiếm của tên truyền lệnh sứ, mỉm cười: "Ngươi đã một lòng đã cho ta chỉ dám lén lút giết chết các ngươi, ta sẽ đưa cho ngươi một kinh hi, nhìn xem ta quang minh chính đại xử tử ngươi như thế nào." Nói xong, cổ tay Tiền Bất Ly vòng xuống, trường kiếm đâm vào dưới xương sườn của chính mình.

Tiền Bất Ly cũng không có khuynh hướng tự làm khổ mình, trường kiếm xuyên qua sát xương sườn hấn, sau đó Tiền Bất Ly dùng cánh tay kẹp lấy mũi kiếm, lung la lung lay đứng lên, giận dữ hét: "Lũ cẩu thật to gan! Lại dám hành thích Bổng thống lĩnh, có ai không! Bắt lại cho ta! !"

khi mấy người Tôn Trọng Đức, thân vệ của Tiền Bất Ly nghe tiếng kêu, từ ngoài trường lao vào, truyền lệnh sứ kia đã sớm bị Đỗ Bình cùng Vương Thụy đánh ngã xuống đất, từ trong miệng của hấn cùng trong mũi, phun ra một lượng lớn máu tươi. Đỗ Bình cùng Vương Thụy đều là người trải qua giết chóc,

quyền cước của bọn hắc không phải là thứ mà người bình thường người có thể chịu đựng nổi, tuy truyền lệnh sứ này có chút ít bản lĩnh, cũng bị đánh cho gần như hôn mê.

Vương Thụy còn vung trộm dùng dao găm cắt đứt dây thừng trên người truyền lệnh sứ, khiến cho hiệu quả càng thêm chân thật, Tiền Bất Ly đôi chút thường thức hành động mờ ám của Vương Thụy, mà Đỗ Bình dứt khoát giờ ngón tay cái lên trước ngực đối với Vương Thụy.

Tiền Bất Ly phát phát tay: "Đem hai người kia xuống chém cho ta!"

Tôn Trọng Đức mang theo ba cái thân vệ như hồ điệp nhào tới, kéo hai tên truyền lệnh sứ đi ra ngoài trường, tên truyền lệnh sứ trước đó một mực đối thoại cùng Tiền Bất Ly giãy dụa lấy kêu lên: "Ta là thân vệ của điện hạ, ngươi, một thống lĩnh nho nhỏ không có tư cách xử trí ta! Ngươi không có tư cách!" Vào thời điểm con người sắp chết, sẽ bản năng muốn sống sẽ khiến cho hắn mang tất cả tiền đặt cược ra, mặc kệ tỷ lệ lớn đến bao nhiêu.

"Ha ha, tiền vốn của ngươi còn không ít đâu!" Tiền Bất Ly cười nhạt một tiếng, liếc mắt ra hiệu cho Đỗ Bình.

Đỗ Bình đi tới, giờ tay lục soát trên người tên truyền lệnh sứ, nhảy ra một phù hiệu bằng vàng có hoa văn đầu hổ, sau đó Đỗ Bình đưa phù hiệu đầu hổ này cho Tiền Bất Ly rồi hắn quay người đá một cước đá vào cổ họng truyền lệnh sứ. Cổ họng con người vốn là chỗ hiểm, một cước này lập tức đánh vỡ khí quản của tên truyền lệnh sứ, tên truyền lệnh sứ co rút một chút, rồi hôn mê.

Mấy thân vệ Tôn Trọng Đức kéo hai truyền lệnh sứ hôn mê bất tỉnh đi ra ngoài soái trường, Tiền Bất Ly cẩn thận lật xem phù hiệu đầu hổ bằng vàng một hồi, dùng hồi thẩm ánh mắt nhìn Đỗ Bình cùng Vương Thụy.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tâm cơ của Đỗ Bình

Đỗ Bình nói: "Đại nhân, đây đúng là phù hiệu của đại nội thị vệ. Phù hiệu của thị vệ công chúa điện hạ có hoa văn Hóa phượng hoàng, mà phù hiệu thị vệ của Cơ Thắng Liệt bên người thị vệ có hoa văn đầu hổ."

Tiền Bất Ly trầm ngâm một hồi, cười nói: "Đây chính là thứ tốt." Nói xong, Tiền Bất Ly rất trân trọng cất phù hiệu đầu hổ đi.

Đỗ Bình cùng Vương Thụy liếc nhau một cái, đều không nói gì. Bọn hắc biết tâm cơ của Tiền Bất Ly tuyệt không phải là điều mà bọn hắc có thể suy đoán, vào thời điểm cần trầm mặc thì cần phải bảo trì trầm mặc.

"Ngày mai đây nhanh hơn tốc độ hành quân, tranh thủ sớm đi ra khỏi Nam Lĩnh." Tiền Bất Ly đi đến trước địa đồ, yên lặng quan sát một lát rồi lên tiếng hỏi: "Ba người bọn hắc đã đi rồi?"

Đỗ Bình thoáng sững sốt, bất chợt hiểu điều Tiền Bất Ly đang nói, hắn gật đầu nói: "Đúng vậy, đại nhân. Tần Trùng để cho ta chuyển cáo đại nhân, bọn hắc cận kề cái chết cũng sẽ không phụ lòng đại nhân chờ mong!"

Tiền Bất Ly giờ ngón tay chỉ vào một điểm trên địa đồ trên sàn đạo Nam Lĩnh, thở dài nói: "Ủy khuất bọn họ, nơi hiểm yếu này nhất định phải khống chế trong tay chúng ta, bằng không, chúng ta rất khó đánh ra ngoài từ nơi này, cho dù có thể đánh ra ngoài, chúng ta cũng không qua được cầu lớn Xích Thủy! Đợi sau khi chuyện thành công, ta nhất định cho ba người bọn họ một đại công!"

"Theo ta thấy công lao lớn nhất vẫn là đại nhân ngài...!" Đỗ Bình cười nói: "Đại nhân mưu tính sâu xa, mắt sáng như đuốc, sớm đã bố trí xuống phục binh, Ủy Trì Phong Vân đứng nhìn thanh danh lớn, sớm muộn gì hắn cũng sẽ thua ở trong tay đại nhân ngài!"

"Lập nhiều đại công còn có một người nữa." Tiền Bất Ly giống như cười mà không phải cười nhìn Đỗ Bình: "Ngươi có thể dùng mấy câu này làm cho Bốn thống lĩnh vui vẻ, phần công lao còn lớn hơn so với công lao của Tần Trùng."

"Ta đại nhân khích lệ!" Đỗ Bình theo cán liền bò lên trên: "Vương Thụy, ngươi còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh đi lấy bạc thưởng công đến cho ta, đợi đến ngày mai đại nhân sẽ quên mất công lao của ta."

Vương Thụy dở khóc dở cười, mà ngay cả Tiền Bất Ly cũng ngây ngẩn cả người, bất chợt hắn cười mắng: "Cút cho ta! Đợi khi nào mặt trời mọc từ hướng tây thì ta ghi thêm công cho ngươi!"

Đỗ Bình cùng cười nói: "Đại nhân, chút sự tình nhỏ này đâu cần phải dùng tới ngài tự mình ghi, tự mình ghi cho mình là được."

Tiền Bất Ly tức giận đến hai hàng lông mày dựng lên, nhưng không đợi hắn vỗ bàn, Vương Thụy vung tay bắt lấy Đỗ Bình, ném Đỗ Bình ra ngoài soái trường, Vương Thụy vừa đi vừa thấp giọng phàn nàn: "Đỗ tướng quân, sao ngươi nói chuyện lại không chút cố kỵ như vậy, vạn nhất thật sự khiến cho thống lĩnh đại nhân tức giận, ngươi sẽ như thế nào?"

Đỗ Bình chẳng hề để ý cười cười nói: "Vương Thụy, so về chiến tranh, ngươi không kém bao nhiêu so với ta, nhưng so về nhìn người, ngươi cần phải luyện tập thêm một chút. Ta không giống ngươi, ngươi có một thân thích là bá tước, ta từ một sĩ binh chậm rãi bò lên, không thể nhìn mặt mà nói chuyện mà có thể thành sao?"

Vương Thụy ngẩn người: "Vậy ngươi. . ."

Đỗ Bình khoát tay áo: "Đại nhân không phải là loại người vô cùng chú ý tôn ti. Mới gặp mặt không lâu, ta đã hiểu thấu tính tình của đại nhân rồi!"

Khóe miệng Vương Thụy hiện ra nụ cười thấu hiểu: "Thật sự?"

"Đương nhiên là thật sự!" Đỗ Bình thuận miệng trả lời một câu, sau đó mới phát giác không đúng, hần vội vàng chuyển chủ đề câu chuyện, vỗ bộ ngực của mình nói: "Kỳ thật chỉ cần chúng ta thiết tình kính yêu đối với đại nhân, thiết tình trung. . ."

"Ngươi kính yêu cái rắm!" Tiền Bất Ly ở phía sau tung một cước đá trúng bờ mông Đỗ Bình: "Lập tức cút trở về trực đêm cho ta, ngày mai còn phải tăng số người đội ngũ trinh sát. Nếu như tiếp tục xuất hiện truyền lệnh sứ, trực tiếp bắn chết, không cần mang về gặp mặt ta!"

"Tuân mệnh. . . Tuân mệnh đại nhân!" Đỗ Bình cùng Vương Thụy giống như hai ngoan đồng, cười nhẹ chạy xa.

Nhìn theo bóng lưng Đỗ Bình cùng Vương Thụy, khóe miệng Tiền Bất Ly lộ ra nụ cười nghiền ngẫm. Một chút tâm cơ này của Đỗ Bình không thể gạt được ánh mắt của hắn. Ngay khi mới vừa đến Tuyết Nguyên thành, người mà Tiền Bất Ly thường thức nhất chính là Vương Thụy, nhưng đến hiện nay, Tiền Bất Ly càng ngày càng tin nhiệm Đỗ Bình.

Một chủ tướng có năng lực, bộ hạ được tín nhiệm nhất cũng không phải là người cực kỳ có mưu lược, cũng không phải là người dũng mãnh nhất, càng không phải là người có thể vượt mông ngựa nhất, mà là một người luôn làm một ít chuyện sai trước mặt chủ tướng.

Đỗ Bình hiểu rất rõ đạo lý! Nếu như hiện tại Tiền Bất Ly muốn xử trí Vương Thụy hoặc là Nhiệm Soái, tất nhiên sẽ khiến nổi lên thanh âm phản đối, bởi vì Tiền Bất Ly không có lý do gì xử trí bọn hắn! Nhưng nếu Đỗ Bình tự mang nhược điểm của mình đưa đến cho Tiền Bất Ly, chỉ bằng những lời nói trên chộc Tiền Bất Ly của Đỗ Bình, chỉ cần Tiền Bất Ly nguyện ý, một câu 'Cả gan trên chộc Thượng Quan' có thể cướp đoạt tất cả của Đỗ Bình, cho dù ai đi nữa cũng không thể nào đưa ra ý kiến phản đối, nhiều nhất chỉ là van cầu tình mà thôi, có thể không thể bỏ qua Đỗ Bình cuối cùng vẫn phải xem ý tứ của Tiền Bất Ly.

Sau khi Tiền Bất Ly phát giác dụng ý của Đỗ Bình, bên cạnh kinh ngạc, hắn đã vui vẻ tiếp nhận thuận phục của Đỗ Bình, cũng thi thoảng dùng cách đá đánh, cười mắng để diễn tả sự thân cận của mình. Sự ăn ý chỉ có thể đạt được bởi hiểu ngầm của hai người. Sự tình này nếu như nói thẳng ra thì chính là thay đổi hương vị, cho nên Đỗ Bình không thay đổi thói quen cười nói hi hi ở trước mặt Tiền Bất Ly, mà Tiền Bất Ly tức thì luôn cười mắng Đỗ Bình vài câu. Bất giác trong lúc đó, tín nhiệm giữa hai người cũng càng ngày càng đậm.

Với tính cách cẩn thận chú ý của Tiền Bất Ly, đương nhiên hắn cần phải cân nhắc từ một phương diện khác xem Đỗ Bình có phải có ý đồ khác hay không, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn bỏ qua nghi kỵ. Đỗ Bình là một người có dã tâm, nếu như hắn muốn phản bội chạy trốn đến bên cạnh Ủy Trì Phong Vân, trước tiên không nói phần lớn phản tướng trên thế giới đều sẽ rơi vào kết cục thảm, cho dù Ủy Trì Phong Vân dám dùng hắn, hắn nhiều nhất có thể bỏ lên thêm hai cấp. Thế nhưng nếu như hắn đi theo Tiền Bất Ly, chỉ cần Tiền Bất Ly có thể thu phục tất cả Cơ Chu quốc, Đỗ Bình hắn sẽ lập tức trở thành một trong mấy đại tướng quan trọng nhất dưới trướng Tiền Bất Ly! Tương lai muốn được bao nhiêu thì phải xem ngươi có thể giao ra bao nhiêu, bản thân Đỗ Bình không sợ mạo hiểm.

Một người có dã tâm, có năng lực, lại không có quyền thế xứng đáng với bản thân, như vậy điều mà người này hy vọng nhất chính là phá vỡ! Một người có dã tâm mà không có năng lực mưu lược toàn cục, điều mà người này hy vọng chính là theo sau một minh chủ đi phá vỡ. Loại người phía sau chính là Đỗ Bình.

Ở phía xa, Đỗ Bình đang sóng vai đi cùng Vương Thụy đột nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi: "Vương Thụy, nếu như ngày sau thống lĩnh đại nhân xảy ra mâu thuẫn cùng bá tước đại nhân, ngươi sẽ giúp ai?"

Vương Thụy ngây ngẩn cả người, Giả Thiên Tường là thân thích xa của hắn, mà Đỗ Bình đã từng là tướng lĩnh dưới trướng Giả Thiên Tường, kiểu câu nói này đáng tuyệt đối không thể xuất hiện giữa hai người bọn họ.

Vương Thụy trầm ngâm thật lâu, đột nhiên nở nụ cười: "Ta mười tuổi phụ mẫu đều mất, tìm nơi nương tựa Tuyết Nguyên thành, mười lăm tuổi tham gia đội tuần tra, suốt tám năm ta mới làm tới đội trưởng. Ta đi theo thống lĩnh đại nhân đến hiện tại cũng không quá một tháng, ngươi nói ta chọn cái gì?"

Đỗ Bình cũng cười cười, nhưng không nói gì.

Vương Thụy nhìn chằm chằm vào Đỗ Bình: "Ngươi nghĩ rằng nếu như chúng ta có hai lòng, có thể dấu diếm được thống lĩnh đại nhân sao?"

"Đây mới là trọng điểm." Đỗ Bình vỗ vỗ Vương Thụy bả vai: "Ta cũng không muốn cả ngày đều chờ đợi lo lắng!"

Hai người cùng phá lên cười.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đào Nguyên mà không phải Đào Nguyên

Khi vùng bình nguyên bằng phẳng ra hiện ra trước mặt quân đội, các binh sĩ không tự chủ được hoan hô, nét mặt trên gương mặt, trong khoảnh khắc này, đã bị hưng phấn thay thế. Mà ngay cả đám người Tiên Bất Ly cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, ra roi thúc ngựa, chạy tới phía trước.

Rốt cục đến Phúc Châu rồi, rốt cục đã vượt qua con đường núi dài đằng đặc, sạn đạo gập ghềnh, trời cao đất rộng khiến cho người người có cảm giác sáng khoái xông lên trong lòng mỗi người, Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường từ phía sau chạy tới bên người Tiên Bất Ly, phân chia đứng hai bên Tiên Bất Ly, tập trung tư tưởng suy nghĩ quan sát tình huống phía trước.

Tiên Bất Ly quay người xuống ngựa, cầm lên một nắm bùn đất từ trên mặt đất, vuốt vuốt trong lòng bàn tay quan sát kỹ càng, cấu tạo và tính chất của đất đai nơi đây có màu sắc ngăm đen, hơi nước trong đất có mặt trời chiếu rọi xuống phát ra ánh sáng, mấy con côn trùng không biết tên từ trong đất vọt vọt vàng vàng leo ra, lại chui vào, đáng vẻ bận rộn.

Đây mới là đất đai do khí hậu á nhiệt đới đào tạo ra, Tiên Bất Ly nhẹ nhàng thở ra thật dài. Ngày đó Giả Thiên Tường tuy liên tục cường điệu đất đai Phúc Châu cần cỗi, nhưng thủy chung Tiên Bất Ly lại không tin tưởng.

Tiên Bất Ly biết rõ nơi này ở trong một thế giới khác, nhưng nơi đây có ánh mặt trời không sai biệt lắm so với ở thế giới kia, đất đai ở vùng khí hậu á nhiệt đới lẽ ra phải phì nhiêu, mặc dù việc sử dụng tài nguyên quá độ dễ dàng tạo thành vấn đề đất đai cát hóa, thế nhưng bây giờ là thời đại vũ khí lạnh, người Thổ tộc còn có nhân khẩu mỏng manh, bọn hắn có thể sử dụng bao nhiêu tài nguyên? Cho nên Tiên Bất Ly mới một mực tin tưởng vững chắc, cái gọi là đất đai cần cỗi nhất định còn có ẩn tình khác.

Tiên Bất Ly ném bùn đất đi, cười lớn quay người nhảy lên lưng ngựa, thúc dục chiến mã, dẫn theo mấy thân vệ chạy thẳng hướng về đồn biên phòng ở phương xa.

Đồn biên phòng này được xây dựng vốn là để thu thuế thương đội của các thương đội qua lại, chỉ có năm, sáu binh sĩ thường trực, mắt thấy đại quân chạy đến, bọn hắn vô cùng kinh ngạc, lại không dám tùy tiện tiến lên quấy rầy, chỉ có thể quan sát từ xa. Giờ phút này chứng kiến có một đội nhân mã tiến thẳng đến chỗ bọn hắn, một thủ lĩnh có vẻ lạnh lợi vọt vàng quỹ rạp hai đầu gối xuống đất, binh lính còn lại cũng học theo, cùng quỹ xuống.

"Người chính là thủ lĩnh ở nơi này?" Tiên Bất Ly cúi đầu hỏi.

"Đúng vậy, đại nhân." thủ lĩnh tự nhiên rất biết mình, bất kể người đến là ai, kêu một tiếng đại nhân sẽ không bị thua thiệt.

"Người có biết phủ quan gần nhất là ở nơi nào không?" Tiên Bất Ly đã từng trải qua huấn luyện dã ngoại sinh tồn, hẳn cảm thấy hành quân không có gì khó sợ, phần lớn các binh sĩ cũng đều quen gian khổ, nhưng Cơ Thắng Tinh không được, bảy ngày vượt qua Nam Lĩnh, Cơ Thắng Tinh gầy đi vô cùng rõ ràng, Tiên Bất Ly nóng lòng muốn tìm một nơi yên tĩnh, thoải mái để chịu đựng cho Cơ Thắng Tinh tu dưỡng một chút.

"Đại nhân, ngài theo quan đạo này tiến về phía trước, đại khái đi bảy, tám mươi dặm là đến huyện Lư Lăng, chỗ đó có phủ quan."

"Ah." Tiên Bất Ly nhẹ gật đầu, hẳn vừa định chuyển chiến mã, đột nhiên phát hiện trong sơn cốc nơi xa bay lên một đám khói, Tiên Bất Ly thuận miệng hỏi: "Sơn cốc kia là địa phương nào?"

Thủ lĩnh nhìn theo phương hướng ngón tay Tiên Bất Ly chỉ, thân thể mảnh liệt run lên, cúi đầu trả lời: "Đại nhân. . . Ta. . . Ta cũng không rõ ràng lắm."

"Ừ?" Tiên Bất Ly hồ nghi nhìn tên thủ lĩnh, ngẩng đầu nhìn về phía sơn cốc, Tiên Bất Ly là một người có thể nhìn rõ mọi việc, sự việc rõ ràng dị thường như này đương nhiên không thể gạt được ánh mắt của hắn.

Đỗ Bình cùng Vương Thụy đều mang theo một ít kỵ binh chạy tới, Tiên Bất Ly quay người ra lệnh: "Vương Thụy, người trở về chỉ huy toàn quân xây dựng quân doanh tạm thời, an toàn của điện hạ giao cho người, Đỗ Bình, người đi theo ta!"

Tên thủ lĩnh quỳ trên mặt đất nghe thấy hai từ 'Điện hạ', thân thể nghiêng một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Tuy gã có dự cảm đội quân này có lai lịch không nhỏ, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới trong quân còn có nhân vật như vậy! !

Tiên Bất Ly lạnh lùng liếc nhìn tên thủ lĩnh, mang theo thân vệ của mình cùng tiểu đội kỵ binh của Đỗ Bình tiến nhanh về phía sơn cốc, bỏ qua tên thủ lĩnh ngay tại chỗ. Tiên Bất Ly không lo lắng gã sẽ làm ra chuyện gì, trên bình nguyên, ngay cả chạy trốn gã cũng không làm được, hai cái đùi sao có thể chạy trốn được bốn chân.

Khoảng cách với sơn cốc càng ngày càng gần, Tiên Bất Ly mơ hồ đã nghe được tiếng người la khóc, hẳn nhưng mảy, giục ngựa chạy nhanh hơn.

Cả đội ngũ giống như một mũi tên bắn vào trong sơn cốc, vòng qua một khe núi, một tòa thôn trang nhỏ ra hiện ra trước mắt Tiên Bất Ly.

Nơi đây vốn phải là một nơi giống như thế ngoại đào nguyên, phía trước là vài chục ngôi nhà tranh lộ ra đáng vẻ chất phác, trước sau nhà đều có mấy cây cỏ thụ cứng cáp, cao ngất, ở giữa thôn là một dòng suối nhỏ trong suốt, chảy xuôi, bốn phía thôn là một mảnh xanh biếc tràn đầy sinh cơ, ở giữa còn điểm một chút hoa đại tươi đẹp.

Thế nhưng hiện tại, khí tức nồng thôn mê người đã bị một đám người phá vỡ, bên trên nhà tranh dấy lên ngọn lửa mạnh, mấy người ngã trái ngã phải rơi vào bên trong dòng suối nhỏ, mà suối nước cũng bị nhuộm thành màu đỏ nhạt, nhưng những thứ này cũng không phải là cảnh tượng bất mắt nhất. Cảnh tượng bất mắt nhất chính là ở cổng thôn đặt ngang một cái cối xay, ánh mắt của tất cả mọi người trong đội Tiền Bát Ly đều tập trung vào bên trên cối xay.

Bên trên cối xay nằm ngang một nữ nhân trần truồng, cặp mắt của nàng vô thần nhìn chăm chăm vào bầu trời, trên thân thể khắp nơi đều là vết thương tím xanh, một cây thương nhọn xuyên qua thân thể của nàng, xuyên qua lỗ cối xay, cứ như vậy dính nàng ở bên trên cối xay; hai tay của nàng tách ra, một tay bị trói vào cây cột bên cạnh cối xay, tay kia thì đã bị chém đứt không biết ở nơi nào, hai chân của nàng, không hề liêm sỉ, hiện lên hình chữ bát (八) mở rộng sang hai bên, một người chết đương nhiên không có liêm sỉ, không quan tâm vùng kín của nàng cứ như vậy rõ ràng bại lộ trong không khí.

Đôi mắt Tiền Bát Ly đảo qua thân thể nữ nhân, từ trên da thịt của nàng thì thấy tuổi nàng rất trẻ, thế nhưng gương mặt nàng lại khô quắt, lộ vẻ rất khó coi.

Chỉ nhìn thoáng qua, Tiền Bát Ly đã hiểu. Nếu như không có đoán sai, nữ nhân kia hẳn là cần người nào đó một ngum, hơn nữa còn cào cấu làm bị thương đối phương, cho nên một tay mới bị chém đứt, hàm răng trong miệng cũng đã bị người đánh gãy. Con mắt Tiền Bát Ly lạnh lùng quét về phía trong thôn, hẳn phải tìm được người nào đó, Tiền Bát Ly, người đã từng trải qua huấn luyện quân sự hiện đại, coi trọng nhất chính là chức trách của mình! Nếu như hẳn đi tới Phúc Châu, nếu như dân chúng Phúc Châu đều là con dân của Cơ Thắng Tỉnh, như vậy hẳn phải có trách nhiệm bảo hộ dân chúng ở nơi này!

Đỗ Bình nhẹ nhàng tháo trường thương của mình, vuốt ve thân thương, nụ cười hi hi luôn đọng ở trên mặt giờ phút này cũng biến thành lạnh lùng. Mà các binh sĩ tức thì ước thúc chiến mã, yên lặng cùng đội mệnh lệnh của Tiền Bát Ly.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tàn khốc

Tiếng vó ngựa tiểu đội kỵ binh của Tiền Bát Ly phát ra cũng đã dẫn tới sự chú ý của đối phương, không lâu sau, một đám người vây quanh một người trẻ tuổi quần áo hoa lệ đi ra.

Người trẻ tuổi kia ngược lại trông có vẻ da mịn thịt mềm, ngũ quan đoan chính, rất anh tuấn, thế nhưng sắc mặt của gã rất kém coi, còn không nói tới vô cùng tái nhợt, vành mắt còn đôi chút biến thành màu đen, đối lập tương đối rõ ràng với sắc mặt của gã. Thủ hạ của gã có bảy, tám người đáng vẻ tinh anh ăn mặc quần áo nịt, còn có mấy người mặc nguyên vẹn áo giáp, có người trong tay vẫn mang trường kiếm đang nhỏ máu.

Lúc bắt đầu người trẻ tuổi kia còn có chút kinh hoàng, thế nhưng khi ánh mắt của gã đảo qua trên người tất cả mọi người trong nhóm Tiền Bát Ly, thần thái của gã lập tức bình tĩnh trở lại, trong ánh mắt hiện ra một loại ngạo khí, có thể gã chứng kiến trên người nhóm người Tiền Bát Ly cũng không đeo huy chương tượng trưng cho thân phận.

"Các ngươi là người nào? Đến nơi đây làm cái gì?" Người tuổi trẻ kia dùng ngón tay chỉ về phía Tiền Bát Ly, gã còn đi về phía trước vài bước, bất chợt gã bị một người trung niên mặc áo giáp ở phía sau khăn trương kéo lại.

Người tuổi trẻ kia có thể không cảm giác thấy khí thế mà đám binh sĩ trầm mặc ngưng tụ, nhưng những người từng sống cuộc đời quân lữ sẽ biết, đó là sát khí, sát khí tức giận! Người trung niên kia nhìn nữ nhân lồ thể ở bên trên cối xay, cổ họng y bỗng nhiên rung động, há to miệng, nhưng lại không thể nói ra lời cần nói.

Đôi mắt Tiền Bát Ly chăm chú nhìn vào cánh tay của người tuổi trẻ kia, đột nhiên hắn thoáng cười rộ lên. Hắn không giống với các binh sĩ. Thân là thủ lĩnh, hắn cần phải quyết định có nên giết những người này hay không, muốn giết thì phải giết như thế nào để không có hậu hoạn, mà không phải cùng phần nộ với các binh sĩ! Thâm kích thì Tiền Bát Ly đã từng chứng kiến hơi nhiều, nhưng hắn rất ít thất thố, một lần duy nhất làm hắn mất đi lý trí là khi hắn vừa mới đi vào trường quân đội, thấy được một phần tài liệu cơ mật từ chỗ gia gia, phía trên ghi chép có đối với cuộc chiến phía tây, bệnh viện quân đã chiến bị đặc công đánh lén, những đặc công đối phương đã bắt đi bác sĩ cùng nữ y tá bệnh viện, tâng tặn thiên lương chém đứt tứ chi nữ nhân đáng thương, gõ gãy tất cả hàm răng, cắt đứt đầu lưỡi, bọn hắn gọi những nữ nhân này là 'Người heo'.

Cuối cùng, một bộ phận Lính Trinh Sát quân ta đánh lén nơi trú quân của đối phương, giải cứu những nữ nhân này ra, thế nhưng những nữ nhân chịu đựng nỗi đau đớn nhất thế gian chỉ còn lại có một nguyện vọng, muốn chết! Lúc ấy uống nhiều rượu, sau khi Tiền Bát Ly nhìn những tài liệu này, hắn vô cùng cuồng nộ, hôn nhiên đã quên lúc này khói thuốc súng đã ngừng lại nhiều năm, kêu gào muốn đi báo thù, kết quả bị cảnh vệ của gia gia trói trong phòng, bị nhốt suốt năm ngày.

Sau khi đi ra ngoài, Tiền Bát Ly đã trở nên đã trầm mặc, nhưng hắn vẫn làm một chuyện khiến cho người ta kinh ngạc, hắn không dám ngồi máy bay, sợ bị người ở phi trường ngăn chặn, Tiền Bát Ly lấy trộm xe của gia gia, trên đường đi còn lên đôi một biến số xe khác, sau đó ngàn dặm xa xôi lái đến Vân Nam, đi thăm trại an dưỡng nơi một số nữ nhân sống sót sau tai nạn sinh sống được ghi trên tài liệu. Tuy những nữ nhân kia một lòng muốn chết, nhưng về tình về lý, quốc gia sẽ không để cho bọn họ làm như vậy, cho nên những nữ nhân kia cuối cùng vẫn được nuôi dưỡng.

Sau khi trở về từ Vân Nam, tính cách Tiền Bất Ly trở nên trầm ổn nhiều hơn, người thành thực thường thường chỉ ở trong nháy mắt, hoặc có thể nói, cái này là giấc ngộ.

Lại qua tiếp vài năm, Tiền Bất Ly mới biết được, phần tài liệu kia là do gia gia cố ý để cho hắn nhìn thấy, gia gia lo lắng hắn chỉ có thể hiểu được tính nghệ thuật của chiến tranh, mà không để mất đến tính tàn khốc của chiến tranh, Tiền Bất Ly trở nên lạc lõng, biến thành một người chí lớn nhưng tài mọn.

Khô tâm của lão tướng quân đã không uống phí, giờ phút này ánh mắt Tiền Bất Ly trong suốt mà bình tĩnh, phần nộ không cần phải dùng tới tâm tình, chỉ cần những người này đáng chết, như vậy là đủ rồi!

Ánh mắt Tiền Bất Ly di chuyển tới mảnh vải trắng nhuộm vết máu buộc trên cánh tay người tuổi trẻ kia, nhàn nhạt dùng ngón tay chỉ nữ nhân trên cổ xay, hỏi: "Đây là các ngươi làm hay sao?"

"Ngươi là cái gì. . ."

Người trẻ tuổi vẫn không nói gì, gã đã bị trung niên nhân mặc áo giáp bịt miệng lại, sau đó, trung niên nhân kia tiến tới một bước, cười nói: "Đại nhân, chúng ta. . . Chúng ta xử trí tội dân! Ngài xem, chúng ta có công văn do huyện Lư Lăng phát ra." Nói xong, trung niên nhân kia đi lên trước vài bước, quỳ một gối xuống trên mặt đất, đưa lên một tờ công văn.

Tiền Bất Ly cũng chẳng muốn cho người ta tới tiếp nhận, hắn nói: "Tội dân thật không? Tốt lắm, ta cho các ngươi một chút thời gian trình bày chi tiết. Nếu như các ngươi không thể đưa ra lý do làm cho ta tin phục. . ." Nói đến đây, nét tươi cười nơi khóe miệng Tiền Bất Ly biến mất, ngữ khí cũng chuyển thành lạnh như băng: "Vậy các ngươi. . . toàn bộ đều phải chết!"

Thân vệ của Tiền Bất Ly nhao nhao rút ra trường kiếm của mình, mà binh sĩ tiểu đội kỵ binh của Đỗ Bình cũng giờ cao thương nhọn của mình, cùng đội mệnh lệnh của Tiền Bất Ly.

"Hôn trưởng! Dám vô lễ với bản tước sĩ!" Người tuổi trẻ kia chỉ vào mũi Tiền Bất Ly mắng to: "Các ngươi, những đồ dân đen lập tức cút cho ta! Bằng không đội trưởng quan của các ngươi trách tội, các ngươi sẽ không thể gánh tội nổi!" Người tuổi trẻ kia kêu ngạo thì rất kêu ngạo, nhưng vẫn còn có chút tự biết biết bản thân, chỉ dám dùng thân phận của mình để chửi mắng, không có ý tứ động thủ.

Đáng tiếc danh hiệu tước sĩ này đối với đám người Tiền Bất Ly mà nói không tạo thành bất cứ uy hiếp gì, một chuẩn quý tộc mà thôi! Tiền Bất Ly nghe xong lời của đối phương, ngược lại hắn còn nhẹ nhàng thờ ra.

"Một tước sĩ nhỏ. . ." Đỗ Bình nói đến đây không khỏi trệ một chút, bởi vì ánh mắt Tiền Bất Ly đã nhìn chằm chằm trên người gã trẻ tuổi.

"Nếu như đây chính là lý do các ngươi trình bày, như vậy thật xin lỗi, các ngươi cũng không có gì làm cho ta tin" Tiền Bất Ly đã giờ tay lên.

"Đại nhân, chuyện là như vậy! !" Người trung niên kia cuống quýt quỳ gối vài bước, hét lớn: "Đại nhân, nữ nhân kia là tỷ nữ nhà ta, ả ta tư thông cùng người bên ngoài, vụng trộm mang theo tài bảo nhà ta lẫn trốn, chúng ta truy đến nơi đây xử tử ả, đoạt lại châu báu nhà ta, đây đều là luật pháp cho phép, đại nhân! Chúng ta chẳng qua chỉ truy hồi đồ vật của chính mình mà thôi!"

Tiền Bất Ly quay người nhảy xuống ngựa, đi đến bên người nữ nhân kia, cởi áo choàng của mình, che lên thân thể người nữ nhân kia, sau đó hắn còn cầm đôi chân còn đôi chút ẩm áp, bắt đầu đánh giá. Chân nữ nhân kia chân hiện lên màu đồng cổ, lòng bàn chân có một lớp chai sạn dày đặc, bắp chân hơi to, thô; Tiền Bất Ly lại cầm lấy bàn tay còn sót lại của nữ nhân kia, da thịt trên mu bàn tay tuy rất nhẵn mịn, nhưng trong lòng bàn tay cũng dày đặc vết chai sạn.

Đây là một nữ tử quen làm việc nặng, từ màu da càng có thể thấy được, năng làm việc tay chân không ít ngày. Tỷ nữ? Cái rắm! Phụ thành chủ của Gia Thiên Tường cũng có không ít tỷ nữ, thế nhưng những tỷ nữ đều được nuôi dưỡng rất mềm mại. Việc mà các nàng am hiểu nhất chính là bưng trà đưa nước, đầm lưng, bóp chân, tay chân của các nàng căn bản đều không có lớp chai sạn dày đặc!

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Cầu khẩn cùng cơ hội

Tiền Bất Ly lập tức quay người lại, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành vui vẻ: "Thoạt nhìn, đây là một hiểu lầm?"

Người trung niên kia trả lời và trên gương mặt vẫn còn vẻ thấp thỏm không yên lòng: "Đúng vậy. . . Đại nhân, đây là một hiểu lầm."

"Thế nhưng, ta hy vọng các ngươi không nên làm quá đáng." Tiền Bất Ly thờ dài nói: "Mặc dù tỷ nữ này trừng phạt đúng tội, nhưng người đã bị chết, các ngươi vẫn nên an táng ả"

Người trung niên kia nghe thấy Tiền Bất Ly nói ra lời này, than dài, liên tục gật đầu nói: "Đại nhân nói rất có đạo lý, đại nhân nói có đạo lý."

Những tùy tùng của người tuổi trẻ kia chứng kiến cục diện có chút giảm bớt, thái độ đều trở nên nhẹ nhõm, trường kiếm sớm đã rút ra cầm trong tay đều tra lại vào trong vỏ. Người trẻ tuổi kia vẫn còn có chút không cam lòng, chỉ có điều người ta thể lớn, gã cũng biết đạo lý bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, gã dù có đảm lược cũng không dám trêu chọc những quân nhân không rõ lai lịch ở trước mặt này.

"Đó là công tử của nhà ngươi sao? Hẳn họ gì?" Tiền Bất Ly nhìn sang người tuổi trẻ kia.

"Đại nhân, công tử nhà ta họ Trần." Trung niên nhân kia cười đứng lên nói: "Ngài. . . ." Rốt cuộc gã không có cơ hội nói ra nửa câu phía sau, một thanh dao găm sắc bén đã bay ra từ trong tay Tiền Bất Ly, đâm trúng cổ họng của gã. Trung niên nhân kia giờ hai tay bụm lấy cổ họng, con mắt giống như cá chết mở thật to, kinh nghi nhìn Tiền Bất Ly, sau đó thân thể của gã lắc lư hai cái, ngã xuống mặt đất.

Không đợi thân thể của gã ngã mặt đất, ngựa của Đỗ Bình đã vọt tới trước thân thể gã, tay nâng thương đâm trúng bộ ngực của gã, mũi thương xuyên từ trước ngực ra sau lưng, máu tươi từ miệng vết thương sau lưng gã vọt ra như bão tố bay thật xa.

Ngựa của Đỗ Bình không dừng lại, hai cánh tay của hắn dùng sức bắt đầu nâng trung niên nhân kia lên, sau đó vung ra, thi thể trung niên nhân vừa vịn nện vào chính giữa đám tùy tùng của người tuổi trẻ kia. Trung niên nhân kia có dáng người cao gầy, thể trọng cũng không kém, hơn nữa gã mặc nguyên bộ áo giáp, thoáng cái đã nện ngã hai người.

Đám tùy tùng kia quá sợ hãi, nhao nhao rút trường kiếm vừa mới tra vào vỏ ra nhưng tiểu đội kỵ binh đã lập thành trận thế tiếp chiến không chờ bọn hắn, đã vọt tới trước mặt bọn hắn, một loạt thương nhọn như rừng đâm về phía thân thể của bọn hắn.

Trường kiếm cùng thương nhọn có sự chênh lệch rất lớn. Từ xưa đã có câu nói: một tác dài, một tác mạnh mẽ, trừ phi võ nghệ của cá nhân đã đạt đến trình độ tương đối tiêu chuẩn, nếu không chênh lệch cực lớn này có thể lập tức định ra thắng bại sinh tử của hai người.

Chỉ trong nháy mắt, tùy tùng của người trẻ tuổi kia đã bị đâm ngã bảy, tám người. Hai từ 'Kinh nghiệm' ẩn chứa ý tứ hàm xúc vào lúc này cũng thể hiện được tác dụng vô cùng lớn. Những kẻ vung vẩy trường kiếm ý đồ chống cự đều là những người mặc quần áo nịt, mà những người mặc áo giáp tức thì lại liều mạng bỏ chạy về phía sau, ngay cả trường kiếm bảo vệ tánh mạng cũng đều vứt bỏ trên mặt đất. Những người đã trải qua chiến trường hoặc là chịu qua huấn luyện đều biết, khi dưới tình huống không có Cung Tiễn Thủ phối hợp tác chiến, không có trọng thuẫn hộ thân, độ sức cùng kỵ binh cảm thương nhọn trong tay ở trên đất bằng căn bản chính là tự tìm cái chết!

Chỉ có một người mặc quần áo nịt, thân thể đặc biệt nhanh nhẹn, trường kiếm trong tay gã vừa vịn bỏ trúng thương nhọn đâm tới, leng keng một tiếng, trường kiếm của gã đã bị đánh gãy đôi mà thương nhọn của tên kỵ binh cũng bị chấn động lệch ra, thân thể người mặc quần áo nịt hơi nghiêng, truồi lên như cá bơi, trở tay rút từ hông ra một con dao găm, đâm vào cổ họng tên kỵ binh.

Sau đó người nọ thuận thế đẩy thi thể tên kỵ binh xuống chiến mã, nhưng ngay khi gã vừa mới ngồi vào trên yên ngựa, một đạo kinh phong nhanh chóng bắn tới bên tai gã. Theo bản năng, gã vừa huy động dao găm đón đỡ, vừa nghiêng đầu đi, lại chỉ thấy một đóa thương hoa cực lớn, tiếp theo trước mắt tối sầm, con đầu đón mãnh liệt khiến cho gã không tự chủ được kêu lên một tiếng hí-khà-zzz, mà tiếng kêu này vừa mới phát ra lập tức dừng lại, đó là bởi vì mấy thương nhọn báo thù đã phía sau liên tiếp đâm vào trong thân thể của gã, đã đoạt đi toàn bộ sinh cơ của gã.

Đỗ Bình cười nhạt rút trường thương của mình ra, phóng ngựa vọt tới trước, sau đó hắn cúi người xuống, nắm chặt cổ áo người trẻ tuổi kia, xách lên giống như đang xách một con mèo, con chó nhỏ, đặt ở trước người. Đỗ Bình, một người xuất thân binh dân vẫn không dám đơn giản hạ độc thủ đối với quý tộc, dù đối phương chỉ là một tước sĩ. Điều này không có quan hệ tới đảm lược, dũng khí cả cá nhân. Một người đang ở trong xã hội nào thì đều chịu ảnh hưởng của xã hội đó.

Thân vệ của Tiền Bất Ly đánh bọc từ hai bên, đuổi giết những người có ý đồ chạy trốn. Cuộc chiến chống lại thương nhọn lợi hại giống như trên thế giới không có bức tường nào có thể ngăn gió cát, trong khoảnh khắc liên sụp đổ, huyết hoa liên tiếp bay ra, đồ sát chấm dứt nhanh chóng giống như khi bắt đầu.

Đỗ Bình giục ngựa chạy về bên người Tiền Bất Ly, hung hăng ném người tuổi trẻ kia từ chiến mã của mình xuống mặt đất, người tuổi trẻ kia nằm rạp trên mặt đất, lớn tiếng la 'Ồi' 'Ồi' sau đó gã nằm co rúm người lại, có một sĩ binh không có hảo ý dùng thương nhọn đâm vào mông người tuổi trẻ kia, kết quả gã lại bắt đầu choáng váng bò về phía trước, cuối cùng bò tới trước chiến mã Tiền Bất Ly.

Tôn Trọng Đức nhảy xuống chiến mã, một cước bay lên, không chút khách khí đá người tuổi trẻ kia ra ngoài. Một công tử ca được nuông chiều từ bé sao có thể chịu đựng màn tra tấn như này? Người tuổi trẻ kia đau đến mức ôm bụng liên tục lăn qua lăn lại trên mặt đất. Lúc này dù gã muốn đứng cũng không đứng lên nổi.

"Các ngươi. . . Các ngươi không thể như vậy! Ta là tước sĩ. . . Ta là tước sĩ!" Người trẻ tuổi kia cắn răng la lên.

Trả lời gã chính là một tràng tiếng cười khinh miệt.

"Đại nhân, ngài bỏ qua cho ta đi! Phụ thân ta sẽ cho ngài một số tiền chuộc lớn, đại nhân, van cầu ngài buông tha ta. . . ." Người tuổi trẻ kia cố gắng gượng đứng lên nửa người, mặt hướng về phía Tiền Bất Ly cầu khẩn.

"Trước đó không lâu, cũng có người khác cầu khẩn với ngươi như vậy." Tiền Bất Ly quay đầu nhìn nữ nhân ở trên cối xay, nói: "Ngươi đã không cho người khác cơ hội, tại sao ta phải cho ngươi cơ hội?!"

"Đại nhân, ta là tước sĩ. . . ." Đây có lẽ là lý do duy nhất mà gã có thể tìm được.

Đúng lúc này, từ trong rừng rậm bên cạnh thôn đột nhiên truyền đến tiếng cười bén nhọn, nương theo từng đợt tiếng lá cây xào xạc rung lên, mấy bóng người từ trên cây nhảy xuống, một tráng hán trong đó ở phía trước ngực vẫn giữ lại máu tươi nhanh chóng đi về phía Tiền Bất Ly, mà những người khác vẫn đứng nguyên tại chỗ, cầm trong tay đoản cung chế tác vô cùng thô ráp, khăn trương đánh giá bọn kỵ binh đang thu dọn chiến trường. Cái gọi là thu dọn chiến trường, chính là bỏ sung mấy phát lên trên thân thể người vẫn chưa chết hoặc là đã chết, đây là mệnh lệnh của Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly phát phát tay, ý bảo các binh sĩ không nên làm khó tráng hán kia, hán nhìn ra được tráng hán kia hẳn là người thôn này, miệng vết thương trước ngực hẳn rõ ràng cho thấy hán đã điên cuồng chống cự mà mắc phải.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Dự lưu phục tử

Tráng hán đi đến một chỗ cách Tiền Bất Ly không xa, do dự một chút, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, nhưng ánh mắt của hán thì vẫn gắt gao chăm chú nhìn vào người tuổi trẻ kia, trong mắt tràn đầy cừ hận.

Người tuổi trẻ kia sợ hãi bỏ vài bước về phía trước, ý đồ cách xa tráng hán kia một chút, thế nhưng ánh mắt như bị bóng của đối phương vẫn dõi theo gã, người tuổi trẻ kia đôi chút luống cuống chân tay, chỉ có thể dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn hướng phía Tiền Bất Ly.

Không phải tất cả kẻ yếu đều đáng thương, Tiền Bất Ly nhìn chằm chằm vào tráng hán kia một hồi, thấp giọng ra lệnh: "Đỗ Bình, thu đội, chúng ta trở về."

Đỗ Bình sững sờ: "Đại nhân, vậy hán. . ." Đỗ Bình dùng ngón tay chỉ vào người trẻ tuổi kia.

Tiền Bất Ly cười cười: "Chúng ta sao có thể tổn thương một quý tộc? Tuy hán phạm vào tội không thể tha thứ, chỉ có nội các mới có quyền lực xử phạt hán."

Người tuổi trẻ kia nghe vậy vui mừng quá đỗi, cũng không biết gã lấy lực lượng từ nơi nào, gã lung la lung lay đứng lên từ trên mặt đất, nói năng lộn xộn: "Đại. . . Đại nhân! Ta sẽ báo đáp ngài, nhất định sẽ báo đáp ngài, tiền. . . Ta có tiền, đại nhân, ta còn sẽ đưa cho ngài một khối đất phong! Ngày mai. . . Ah không, lập tức, ta lập tức sẽ đem ngài đã cứu rồi ta trải qua báo cáo cho nội các, anh dũng của ngài sẽ lập tức truyền khắp toàn bộ Cơ Chu quốc!"

"Anh dũng của ta?" Tiền Bất Ly cất tiếng cười to: "Chỉ cần ngươi không bẩm báo cho nội các tùy từng chuyện ta trừng phạt tùy từng của ngươi, ta cũng đã rất cảm kích ngươi rồi."

"Đại nhân, ngài đang vũ nhục danh dự của ta!" Người tuổi trẻ kia nghe thấy âm thanh có phần sợ hãi của Tiền Bất Ly, hai đầu lông mày lại hiện ra một tia ngạo khí: "Là bọn hán mạo phạm ngài trước, ngài khiển trách bọn hán là chuyện nên làm, cho dù ngài không khiển trách bọn hán, sau khi ta trở về ta cũng muốn giáo huấn bọn hán một trận."

Khác với dáng vẻ phần khôi của gã tước sĩ trẻ tuổi, cừ hận trong mắt tráng hán kia đã hóa thành tuyệt vọng, thân thể của hán khẽ run lên, hai tay thành hình chào, đầu ngón tay lún thật sâu vào trong đất bùn.

"Ta cảm ơn ngươi đã rộng lượng." Tiền Bất Ly mỉm cười di chuyển chiến mã, dẫn đầu phi ra ngoài ngoài sơn cốc, Đỗ Bình dùng lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh khinh miệt, giục ngựa theo sát phía sau chiến mã Tiền Bất Ly.

Tước sĩ trẻ tuổi lộ ra thần sắc kinh ngạc, bất chợt gã kêu to lên giống như bị cuồng loạn: "Đại nhân, ngài không thể để lại một mình ta ở lại chỗ này a.... . Đại nhân! Ngài. . . ." Tiếng la của gã còn không kết thúc, gã đã bị tráng hán bùng tình đại ngộ từ phía sau đánh ngã xuống mặt đất.

Tiền Bất Ly nghe thấy sau lưng vang lên tiếng kêu thảm thiết thê lương, thàn than trong lòng, xem ra mâu thuẫn giữa quý tộc Phúc Châu cùng cư dân Thổ tộc bản địa còn sâu sắc hơn nhiều so với tưởng tượng của hán. Binh lính của hán rõ ràng đang giúp vậy người trong thôn nhưng cuối cùng mấy hán tử xuất hiện lại không buông lỏng cảnh giác, như vậy xem ra phải áp dụng biện pháp đặc biệt đối với Phúc Châu!

Những sự kiện gấp chuyễn bất bình, rút dao tương trợ rất dễ dàng mang đến hậu hoạn. Lần này chứng kiến người của đối phương ít, hơn nữa địa phương cũng vô cùng kín đáo, Tiền Bất Ly có lòng tin sẽ toàn diệt đối phương, nhưng làm nhiều hơn loại chuyện này sẽ khó tránh khỏi sẽ để lại sơ hở, do đó sẽ mang đến phiền toái khó giải quyết cho mình cùng Cơ Thắng Tĩnh!

Kẻ làm tướng có thể bộc lộ tài năng, người làm chính trị thượng sách chính là giấu tài, hơn nữa Phúc Châu là một vùng đất hỗn loạn, chỉ dựa vào thủ đoạn cứng rắn thì không cách nào khống chế được, Cơ Thắng Tĩnh mới tới, nhất định phải duy trì thái độ không thiên vị bên nào, như vậy mới làm cho bọn hán có thời gian đầy đủ để hồi phục và nắm giữ được toàn bộ vùng đất này.

Tiền Bất Ly trầm tư một lát, chính đạo không dùng được, vậy dùng phương pháp tà đạo để xử lý, thế nhưng. . . Ai có thể đảm đương trách nhiệm này?

Ánh mắt dò xét của Tiền Bất Ly đảo một vòng, sau khi tới trên người Tôn Trọng Đức, hần mỉm cười.

Tôn Trọng Đức bị tiếng cười của Tiền Bất Ly làm cho sợ hãi, hần không khỏi cẩn thận dò xét lại toàn thân mình, nhưng không thể phát hiện gì đó không đúng. Tôn Trọng Đức lại nghĩ lại tất cả hành động của mình, cũng không có hành động nào khiến cho thống lĩnh đại nhân mất hứng, thế nhưng vì sao Thống lĩnh đại nhân lại dùng loại ánh mắt này nhìn mình? Tôn Trọng Đức quay đầu đi, thấp thỏm dâng lên trong lòng.

Tiền Bất Ly mang theo các binh sĩ về tới trong quân, nơi trú quân vừa mới xây xong một nửa, bởi vì vừa mới giết người xong, trên người đám binh sĩ của Tiền Bất Ly còn lưu lại sát khí, trên người mấy người lính còn mang theo những vết máu đen, đương nhiên, rõ ràng nhất chính là trên lưng một con chiến mã đằng sau đội kỵ binh, nằm sấp thì thể một sĩ binh, những thứ này đều cho mọi người một tín hiệu rõ ràng.

Nhưng Cơ Thắng Tinh không nhận ra những thứ này, chỉ cần nơi nào có tiền Bất Ly, tinh thần cùng lực chú ý của Cơ Thắng Tinh đều tập trung đến trên người Tiền Bất Ly, nàng cười mỉm chạy ra đón chào, Tiền Bất Ly vội vàng nhảy xuống chiến mã, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Cơ Thắng Tinh.

Nhiệm Soái tức thì nhanh chóng kéo Đỗ Bình sang một bên, thấp giọng hỏi thăm, mà Vương Thụy cũng vừa tới, ba người đứng tại đó thấp giọng thì thảo một hồi.

"Bất Ly, ngươi là thống lĩnh, có chút việc nhỏ hãy cho bọn họ đi làm là được, ngươi không nên quá vất vả" Cơ Thắng Tinh ôn nhu nói.

"Ta biết rõ." Tiền Bất Ly cười cười, thu hồi suy nghĩ, nhìn chăm chăm vào Cơ Thắng Tinh nói: "Ngươi đi nghỉ ngơi, những ngày này ngươi gầy gò rất nhiều, ta nhìn ở trong mắt. . . . Đau trong lòng"

"Ngươi thì sao?" Cơ Thắng Tinh cúi đầu xuống.

"Ta còn có chút sự tình phải xử lý một chút."

"Vậy được rồi, ta đi nghỉ ngơi." Cơ Thắng Tinh yếu ớt nói, thế nhưng tay của nàng không có ý tứ buông ra, ngược lại càng nắm chặt.

"Đi đi, nghe lời." Tiền Bất Ly hạ thấp giọng: "Hôm nay là qua ngày cuối cùng, ngày mai sẽ đến huyện Lư Lăng. . . . Ngươi cũng có vài ngày không tắm rửa"

Mặt Cơ Thắng Tinh lại bắt đầu đỏ lên: "Vậy ngươi cũng cần phải sớm nghỉ ngơi."

Tiền Bất Ly nhẹ gạt đầu, nhìn lướt qua phía sau, trầm giọng ra lệnh: "Tôn Trọng Đức, ngươi đi theo ta, những người khác ở lại chỗ này."

Tôn Trọng Đức mang theo tâm thần bất an đi theo Tiền Bất Ly vào trong soái tướng. Không lâu sau, trong soái tướng vang lên tiếng kinh hô của Tôn Trọng Đức, mấy thân vệ vội vàng nhắc màn cửa lên muốn xông vào trong nhưng lại bị Tiền Bất Ly nghiêm nghị đuổi ra.

Thời gian trôi qua rất lâu, Tôn Trọng Đức vội về mặt quái dị từ trong soái tướng đi ra ngoài, hần lên tiếng gọi mấy thân vệ ngày bình thường ở chung với nhau rất tốt, đi vào trong một chiếc lều nhỏ bên cạnh soái tướng. Mấy người Đỗ Bình tuy rất ngạc nhiên trong lòng, nhưng không người nào dám đi qua nghe ngóng xem thống lĩnh đại nhân nói gì, Tiền Bất Ly quản thuộc hạ cực nghiêm. Việc gì có thể cho người biết tự nhiên sẽ cho người biết, tội danh dò hỏi việc quân cơ là điều không ai có thể chịu đựng nổi. Tất cả mấy người Đỗ Bình chỉ có thể vừa đưa mắt nhìn Tôn Trọng Đức, vừa âm thầm phỏng đoán ý đồ của Tiền Bất Ly trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Âm sát

Màn đêm càng ngày càng trở nên tối đen, so sánh với nơi trú quân ở trên cánh đồng tuyết, nơi trú quân ở nơi này thiếu đi phần tiêu điều, nhiều hơn phần sức sống. Thế nhưng các binh sĩ cũng không có cảm giác lười biếng vào thời khắc an toàn, trên bốn cổng ra vào nơi trú quân cắm không ít sừng hươu, bán mã tác *(giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương), chông sắt, hàng rào vẫn chắc chắn như ngày trước, trước doanh cùng hậu doanh dựng thẳng hai cây cột gỗ cao, phía trên đều có một trạm canh gác, bên trong từng trạm canh gác đều phục hai bóng đen, cẩn thận nhìn chăm chăm động tĩnh chung quanh.

bên cạnh phía trước hàng hàng rào, còn có mấy vạc lớn được chôn dưới đất, trong vạc cũng có binh sĩ ẩn núp, bọn hần thỉnh thoảng dán lỗ tai dán vào vách vạc, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trên. Loại vật này là do Tiền Bất Ly làm ra, cả Cơ Chu quốc duy nhất chỉ có một mình hần, không có chi nhánh, mà hiệu quả nghe ngóng vô cùng rõ ràng, lúc diễn luyện Đỗ Bình mang theo đội kỵ binh vừa mới lên vào hơn mười dặm, binh sĩ phụ trách nghe ngóng đã có thể nghe được loáng thoáng tiếng vỗ ngựa rồi. Đương nhiên, loại vật này cũng làm cho hình tượng Tiền Bất Ly trong quân càng cao hơn nữa.

Một đội tuần tra đang đi tuần bên trong doanh trại, khi bọn hần đi đến gần soái tướng của Tiền Bất Ly, tiểu đội trưởng đội tuần tra Chu Nghi giờ tay ra hiệu, bọn hần cùng thả nhẹ bước chân. Động tác của bọn hần rất tự nhiên, bọn hần cũng không phải là vì nịnh nọt thượng quan. Lúc này đang vào đêm

khuya, cũng sẽ không có thượng quan nào chú ý tới cử động của bọn hắn. Động tác của bọn hắn thuần túy phát ra từ trong đáy lòng của bọn hắn, thống lĩnh đại nhân ngủ quá muộn, bọn hắn không muốn làm cho thống lĩnh đại nhân bị quấy rầy.

Tuy vẫn mình ở thế giới này không quá phát triển, nhưng lịch sử cũng coi như lâu đời. Trong những năm tháng xa xăm kia, đã xuất hiện rất nhiều đế vương hùng tài đại lược, danh tướng sa trường đẫm máu, mưu thần nhìn xa trông rộng, thông minh sáng suốt, nhiều đến mức giống như sao trên bầu trời, hành động không thẳng hành động. Theo như so sánh của bọn hắn, ưu thế lớn nhất của Tiền Bất Ly chính là bình dị gần gũi, những người kia nhiều nhất có thể làm một quan tướng tận tâm thương yêu cấp dưới, thế nhưng Tiền Bất Ly căn bản chính là hòa thành một mảng cùng các binh sĩ, hắn không làm dáng, không giữ riêng phần của mình, cũng có thể cười toe toét trò chuyện việc nhà cùng binh sĩ tầng dưới cùng, hơn nữa Tiền Bất Ly có trí nhớ vô cùng kinh người, chỉ cần tán gẫu một lần cùng một sĩ binh, là hắn có thể nhớ kỹ tên của người lính kia. Đối với một binh sĩ binh thường mà nói, có thể được chính thống lĩnh đại nhân xưng hô tên của mình, là một loại vinh quang, vinh quang đáng giá nhớ kỹ cả đời!

Những khi không có quân tình, Tiền Bất Ly liền giống như một huynh trưởng hiền lành, mặc dù có một số binh sĩ thoát nhìn thì già hơn nhiều so với Tiền Bất Ly, nhưng khi bọn hắn tới gần bên người Tiền Bất Ly, luôn sẽ lộ ra nụ cười ngây ngô, đó giống như tiểu hài tử gặp được đại ca ưa thích của mình sẽ lộ ra nụ cười ngây ngô, cười đến chất phác mà tự nhiên.

'Kẻ sĩ chết vì tri kỷ' ý tứ bao hàm trong lời nói này không phải chỉ có những đại nhân vật mới có thể làm được, tiểu nhân vật cũng có tầm mắt của tiểu nhân vật, hơn nữa muốn thu mua lòng của bọn hắn thì không cần trả giá quá nhiều. Có đôi khi, một câu thăm hỏi ân cần chân thành, một nụ cười thường thức, cũng đủ để khiến cho bọn hắn nhiệt huyết sôi trào.

Ánh mắt Chu Nghi đang nhìn chằm chằm vào soái trưởng Tiền Bất Ly, tuy giờ phút này thống lĩnh đại nhân đang ngủ yên, nhưng cũng không ảnh hưởng tới vẻ cuồng nhiệt cùng sùng bái trong mắt của hắn. Tối khi Chu Nghi chính thức đi qua soái trưởng, hắn mới lưu luyến quay đầu trở lại, nhưng chính vào lúc này, một tiếng gầm giận dữ đột nhiên vang lên phá vỡ bầu trời đêm: "Cầu tặc lớn mật! Dám hành thích Bồn thống lĩnh! !"

Thân thể Chu Nghi bỗng nhiên trở nên cứng ngắc đôi chút, hắn nghe thấy rất rõ ràng, âm thanh gào thét vọng lại đúng là từ chỗ thống lĩnh đại nhân Tiền Bất Ly mà hắn sùng kính thống. Râu tóc Chu Nghi đều muốn dựng lên, hắn rút trường kiếm ra, dùng một loại thanh âm đã biến hình nói: "Có thích khách. . . Bảo hộ thống lĩnh! !" Mà cả người Chu Nghi giống như liều mạng xông về phía soái trưởng.

Một quan tướng trực đêm nghe thấy tiếng kêu cũng gỗ trống trận âm ỉ, trong nháy mắt toàn bộ quân doanh trở nên đèn đuốc sáng trưng. Lần lượt các binh sĩ cầm lấy bó đuốc cùng trường kiếm lao ra từ bên trong doanh trại của mình, dùng bó đuốc nhóm thành đồng lửa bên ngoài doanh trại, nhưng bọn hắn không chạy tán loạn khắp nơi, ngược lại dùng ngũ lâm đơn vị nhanh chóng tập kết, sau đó lại ba ngũ tập kết thành một tiểu đội, dưới sự chỉ huy tiểu đội trưởng, chạy về phía hàng rào.

Người đến chỗ soái trưởng trước tiên chính là Đỗ Bình cùng Vương Thụy, người phụ trách thường trực tối nay, Đỗ Bình cảm thương hắt rèm vải lên vọt vào, Vương Thụy nhanh chóng đi theo phía sau hắn. Bọn hắn chứng kiến tám vải bố ngăn trong ngoài trong soái trưởng đã bị người chém đứt, mười mấy người lính làm thành một hàng rào, trường kiếm lông lánh ánh sáng lạnh sớm đã ra khỏi vỏ, mũi kiếm chỉ ra bên ngoài, giống như một bánh xe quay lớn mà Tiền Bất Ly đang bị những binh lính kia vây ở chính giữa.

"Đại nhân, ngài không sao chứ?" Đỗ Bình cuống quýt kêu một tiếng. Trong lòng, trong mắt hắn, công chúa điện hạ Cơ Thắng Tĩnh là cớ xí của bọn hắn, mà thống lĩnh Tiền Bất Ly lại là linh hồn của bọn hắn, nếu như đã xảy ra vạn nhất, cớ xí gãy, bọn hắn có thể nghĩ biện pháp đổi một cớ xí khác, nhưng linh hồn không còn, kết quả của bọn hắn không phải là bị người tiêu diệt mà chính là sụp đổ, Đỗ Bình không cách nào không chế sự bối rối trong lòng.

"Ta không sao." Giọng nói của Tiền Bất Ly vẫn bình tĩnh như trước đây.

"Đại nhân, ngài có bị thương không?" Vương Thụy cũng vội vàng bổ sung một câu.

"Yên tâm đi, bằng vào bản lĩnh mấy người bọn hắn vẫn không thể gây thương tổn cho ta." Tiền Bất Ly đẩy binh lính dùng thân thể bảo hộ hắn ra, đi ra ngoài.

Đỗ Bình sững sờ, đột nhiên ý thức được một trọng điểm: "Đại nhân. . . Người nhìn thấy thích khách rồi hả?"

"Đúng vậy." Tiền Bất Ly nhẹ gật đầu, nâng cái ghế hơi đổ xuống đất lên rồi ngồi xuống, thần thái của hắn thoát nhìn rất mệt mỏi. Lúc này Đỗ Bình cùng Vương Thụy mới nhìn rõ, mảnh áo trước ngực Tiền Bất Ly bị phá vỡ mấy chỗ, có thể thấy được lúc ấy chiến đấu rất kịch liệt, may mắn không vết máu thấm ra ngoài, điều này làm cho Đỗ Bình cùng Vương Thụy thở phào một hơi.

"Đại nhân, hung thủ là ai?" Đỗ Bình cùng Vương Thụy đồng thanh hỏi câu này. Không cần suy nghĩ quá nhiều, bọn họ cũng đều biết, có thể ám sát thống lĩnh đại nhân ở trong doanh trại để phòng sâu nghiêm, nhất định là quân nhân! Người bên ngoài căn bản không thể vào được!

"Là Tôn Trọng Đức mang theo mấy người. . . Ai! Ta thật không nghĩ tới hắn lại ám sát ta!" Tiền Bất Ly khá tức giận nói.

Lúc này Đỗ Bình trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng vào Tiền Bất Ly, ngay cả trường thương trong tay cũng suýt chút nữa rơi xuống đất; Vương Thụy cũng không khá hơn bao nhiêu so với hắn, mồm há gần như hết cỡ, hầu như lộ ra cái miệng đầy hàm răng, còn có một dòng nước bọt nhỏ đang đọng lại từ khe miệng của hắn.

"Ai, lúc ấy ta khiếp sợ giống như các ngươi! Ta nghĩ không ra vì sao bọn hắn phải giết ta." Tiền Bất Ly nhát rất mạnh hai từ 'Khiếp sợ': "Các ngươi truyền lệnh xuống, kỹ càng điều tra toàn bộ doanh, cần phải bắt phản nghịch Tôn Trọng Đức cùng đồng đảng của hắn trở lại cho ta! Nhớ kỹ, ta muốn sống! !"

Chương 70: Âm sát (hạ)

Đỗ Bình cùng Vương Thụy vẫn ngây người đứng nguyên tại chỗ giống như bức tượng, giống như không nghe thấy mệnh lệnh của Tiền Bất Ly.

"Hai người các người!" Tiền Bất Ly đột nhiên lên giọng: "Có nghe hay không?"

Đỗ Bình cùng Vương Thụy phục hồi tinh thần giống như vừa mới bừng tỉnh giấc mộng, hai người liếc nhau một cái, ánh mắt lộ ra thần sắc quái dị. Người dùng loại mà tụ hợp, vật dùng bầy mà phân chia, tướng lĩnh mà Tiền Bất Ly thích, đương nhiên không phải là loại người ngu dốt! Tôn Trọng Đức sao có thể lại đột nhiên nổi điên ám sát thống lĩnh đại nhân? Ngay vào lúc hoảng hốt, thống lĩnh đại nhân còn gọi một mình Tôn Trọng Đức tiến vào trong soái trường, mặt đàm một hồi. Đúng rồi! Mặt đàm Nếu như nói đội trưởng đội thân vệ Trình Đạt có ý đồ ám sát Tiền Bất Ly, bọn hắn còn có một phần tin tưởng, dù sao biết người biết mặt nhưng không biết lòng, ai dám đảm bảo Trình Đạt nhất định sẽ trung thành, nhưng chuyện này lại có liên quan tới Tôn Trọng Đức, phản ứng đầu tiên của Đỗ Bình cùng Vương Thụy đều cho rằng đây chính là quỷ kế của thống lĩnh đại nhân! Bằng không, giải thích thế nào sự kiện mặt đàm giữa hai người bọn họ?

"Các người còn không mau đi truyền lệnh?" Tiền Bất Ly lại quát to một tiếng.

"Tuân mệnh, đại nhân." Đỗ Bình cùng Vương Thụy vội vàng thối lui ra ngoài soái trường, vừa đứng lúc nhìn thấy Nhiệm Soái dẫn theo một đội bộ binh nhanh chóng đi tới chỗ bọn hắn.

"Đại nhân không có việc gì chứ?" Nhiệm Soái trầm giọng hỏi.

Đỗ Bình lắc đầu.

Thần sắc Nhiệm Soái buông lỏng, bất chợt hắn tiến tới thấp giọng hỏi: "Người xem . . . không phải người một nhà chúng ta làm đây chứ?" Nhiệm Soái là thủ lĩnh bộ binh, toàn bộ bộ phòng trung quân đều do một tay hắn bố trí, hắn rất có lòng tin đối với chính bản thân mình. Dưới tình huống nghiêm mật đề phòng, không có khả năng có kẻ thù bên ngoài len vào trung quân đi ám sát Tiền Bất Ly, trừ phi là mấy kẻ lòng dạ khó lường ẩn núp trong quân, cũng chỉ là tiểu nhân có đị vị không cao.

Đỗ Bình nở nụ cười, nhẹ gật đầu.

Khóe mắt Nhiệm Soái bỗng nhiên rung lên: "Là ai? Người biết?" Trong giọng nói của hắn mang theo sát khí nồng đậm.

"Ta biết rõ, người kia người cũng biết." Đỗ Bình lộ ra nụ cười đáng vẻ nghiền ngẫm: "Hắn chính là thân vệ của đại nhân, Tôn Trọng Đức."

Phản ứng của Nhiệm Soái phản ứng không khác biệt lắm so với phản ứng của Đỗ Bình, Vương Thụy vào lúc đó, cả người căng cứng đứng yên tại chỗ, ánh mắt vốn là khiếp sợ, tiếp theo lại biến thành nghi hoặc, thật lâu, Nhiệm Soái nhìn về phía Vương Thụy, hy vọng từ Vương Thụy trên người đạt được một xác minh.

Vương Thụy nhẹ gật đầu: "Không sai, chính là Tôn Trọng Đức, đây là thống lĩnh đại nhân chính miệng nói."

Cả người Nhiệm Soái giống như bóng da đã xì hơi, chau mày nói với Vương Thụy: "Đại nhân còn nói điều gì khác không?"

"Đại nhân để cho chúng ta kỹ càng điều tra toàn bộ doanh, cần phải bắt phản nghịch Tôn Trọng Đức cùng đồng đảng của hắn lại! Ừ . . . Đại nhân nói muốn hắn còn sống."

"Còn có đồng đảng . . ." Nhiệm Soái lộ ra nụ cười khò: "Được rồi, ta sẽ hạ lệnh điều tra toàn bộ doanh! Nhất định phải bắt bọn chúng trở lại."

Nhiệm Soái quay người vừa định đi, lại bị Đỗ Bình kéo cánh tay lại, sau đó Đỗ Bình kéo Nhiệm Soái đến một bên, hạ giọng lặng lẽ nói: "Tiểu tử người ít già ngu cùng ta, ta cũng không tin người không nhìn ra chuyện ẩn ở bên trong! Người thật đúng là muốn đi bắt người sao?"

"Đương nhiên!" Nhiệm Soái làm ra vẻ vô tội nói: "Đại nhân nói ai là thích khách người đó là thích khách, đại nhân để cho ta đi bắt ai ta phải đi bắt người đó!"

"Đcmm!" Đỗ Bình thực hơi tức giận: "Tiểu tử, ta chỉ vì muốn tốt cho người, người nếu như thật sự bắt được Tôn Trọng Đức, đại nhân muốn ăn tươi nuốt sống người cũng là chuyện không thể không xảy ra!"

"Có thể sao?" Chứng kiến bằng hữu cũ có ý định một lòng vì mình, Nhiệm Soái cũng không muốn tiếp tục giả vờ ngốc, hắn lộ ra nụ cười giảo hoạt: "Tâm cơ của đại nhân người còn không biết sao? Ta nghĩ Tôn Trọng Đức sớm đã chạy ra ngoài quân doanh rồi!"

"Vậy cũng chưa hẳn." Vương Thụy xen vào nói: "Đừng quên đại nhân dặn dò, đại nhân muốn chúng ta bắt sống! Chính đại nhân cũng lo lắng Tôn Trọng

Đức chưa kịp chạy ra ngoài quân doanh đã bị chúng ta phát hiện, ngộ thương Tôn Trọng Đức."

Nhiệm Soái sững sờ, gật gật đầu nói: "Người nói có đạo lý, như vậy. . . . Ta trước tiên điều tra ở trung quân một hồi, sau đó lại đi phong tỏa cổng quân doanh, cho bọn hán thời gian đào tẩu."

Đám binh sĩ ở ngoài xa đứng yên chứng kiến ba vị tướng quân đại nhân tụ cùng một chỗ xì xào bàn tán, còn tưởng rằng các tướng quân có trăm phương ngàn kế suy nghĩ phương pháp bắt thích khách, không một ai có thể nghĩ ra, thì ra các tướng quân suy nghĩ biện pháp để cho thích khách chạy.

"Nếu như người cho hán thời gian, hán cũng chưa kịp chạy ra cổng quân doanh thì sao? Lúc đó người phải làm thế nào?" Đỗ Bình ở một bên lạnh lùng nói. Đỗ Bình rất không hài lòng đối với hành động giả ngu vừa rồi của Nhiệm Soái, mới cố ý gõ Nhiệm Soái một chút.

Nhiệm Soái trầm ngâm một hồi, nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng hếu: "Thống lĩnh đại nhân bỏ ra phí tổn lớn thế này để cho Tôn Trọng Đức đi làm việc, nhất định là một chuyện cơ mật. Thế nhưng, nếu như hán ngay cả năng lực chạy trốn ra khỏi cổng quân doanh cũng không có, bằng vào bản lĩnh đó, tương lai hán nhất định sẽ làm cho thống lĩnh đại nhân thất vọng! Thay vì đến lúc đó tất cả mọi người cùng chịu ảnh hưởng vì hán, còn không bằng hiện tại ta một kiếm làm thịt hán!"

Câu nói này của Nhiệm Soái có thể nói là cực kỳ quyết đoán, đây cũng là lần đầu lộ ra tài năng của mình trước mặt Đỗ Bình cùng Vương Thụy, Đỗ Bình ngónh ngàng trăm mối mà nhẹ gật đầu, hiển nhiên hán rất đồng ý với cách làm của Nhiệm Soái. Vương Thụy thì đang bình tĩnh đánh giá Nhiệm Soái, coi như có một lần nữa đánh giá lại người này. Đỗ Bình cùng Nhiệm Soái là người quen biết đã lâu, mà Vương Thụy tuy cũng sớm biết Nhiệm Soái, nhưng Vương Thụy vốn có chức vị rất thấp, mối quan hệ giữa hai bên cũng không có gì gọi là thâm giao, cho nên hán không hiểu Nhiệm Soái giống như Đỗ Bình.

"Nhìn cái gì? Không nhận ra?" Nhiệm Soái lại lộ ra chiêu bài cũ, nụ cười ngây ngô.

"Khục. . ." Vương Thụy hơi xấu hổ ho nhẹ một tiếng, xoay chuyển chủ đề: "Đỗ tướng quân, Nhiệm Tướng quân, theo suy nghĩ của hai người, lúc này đây thống lĩnh đại nhân. . . Có huyền cơ gì?"

"Huyền cơ gì cũng không có!" Nhiệm Soái cười xoay người nói: "Lục soát tìm người, sau đó quay về đi ngủ, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Chúng ta cũng không phải là thống lĩnh!"

Nhiệm Soái, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Thụy, quay người bỏ đi, Đỗ Bình mỉm cười vỗ vỗ Vương Thụy bả vai: "Nhiệm Soái nói đúng, chúng ta không cần phải nghĩ nhiều như vậy."

"Hả?" Vương Thụy chuyển ánh mắt nhìn vào gương mặt Đỗ Bình: "Ta nhớ ra một thời gian gần trước đó Đỗ tướng quân cũng nói với ta, xét về phỏng đoán ý đồ của bên trên, ta xa không bằng người, sao hiện tại lại biến thành không cần phải rồi hả?"

"Muốn phỏng đoán xem thượng quan đang suy nghĩ cái gì, người cho rằng dựa vào chúng ta có thể phỏng đoán ra tâm ý của đại nhân sao?" Đỗ Bình cười to nói: "Hơn nữa có một số việc phải phỏng đoán, mà có một số việc tức thì cần bản không cần suy nghĩ nhiều. Nói thí dụ như. . . Khi thống lĩnh đại nhân nói dối ở trước mặt chúng ta, chúng ta chỉ cần hiểu rõ trong lòng là đủ rồi, không nên suy nghĩ dụng ý của đại nhân."

Vương Thụy rơi vào trong trầm mặc, nghiền ngẫm câu nói của Đỗ Bình, Đỗ Bình một lần nữa vỗ vỗ bả vai Vương Thụy, bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Khuynh đảo khác loại

Ngay khi Nhiệm Soái ở bên ngoài trường hồi thăm Đỗ Bình cùng Vương Thụy, trong soái trường suy nghĩ của Tiền Bất Ly lập tức chuyển tới ba người bọn họ. Tiền Bất Ly biết rõ sự kiện Tôn Trọng Đức giả ám sát không thể gạt được ba người Đỗ Bình, kỳ thật hán vốn cũng không muốn dấu điểm ba người bọn họ.

Bây giờ Tiền Bất Ly có thể lực cực yếu, những thủ hạ có thể sử dụng chỉ có rải rác mấy tướng lĩnh, Tiền Bất Ly bắt đầu đi xây dựng kế hoạch của mình theo một giả thiết, đó chính là mấy người Đỗ Bình trung thành! Nếu như ngay cả bọn hán cũng bị hoài nghi, vậy không thể nghi ngờ gì nữa hán sẽ rơi vào một hoàn cảnh cật lực, suy nghĩ gian khó, chuyện gì cũng không thể làm được, cũng không dám làm.

Tuy Tiền Bất Ly tin rằng có thể có đôi chút tổn hại thì có thể xếp đặt âm mưu này càng chân thật hơn, nhưng hán cuối cùng vẫn bỏ đi ý niệm trong đầu, bởi vì chuyện này sớm muộn cũng phải bộc lộ chân tướng rõ ràng, đến lúc đó rất có thể sẽ nảy sinh ngăn cách giữa các tướng lĩnh. Điểm mấu chốt nhất là, thời gian của hán không nhiều lắm, muốn bố trí một âm mưu sẽ tiêu phí rất nhiều thời gian, âm mưu càng chân thật, thời gian tiêu phí cũng càng nhiều.

Ngay khi Tiền Bất Ly còn đang suy tư, từ bên ngoài trường truyền đến tiếng chạy bộ dồn dập, tiếp theo ở chỗ màn cửa xuất hiện một bóng người màu lam nhạt vọt vào bên trong: "Bất Ly! !" Lời còn chưa dứt, Cơ Thăng Tinh đã bước nhanh nhào tới trong ngực Tiền Bất Ly.

Theo lý thuyết đây là một tình cảnh rất lãng mạn, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy. Trong thế giới này, Cơ Thắng Tình cũng được coi là một mỹ nữ khuynh thành, tuy Tiền Bất Ly có tâm chí kiên định, sẽ không vì Cơ Thắng Tình mà bị khuynh đảo, nhưng, hắn có thể ngã quy. . . . Cơ Thắng Tình sức lực mãnh liệt, Tiền Bất Ly vừa mới lấy lại tinh thần, trong tình huống không kịp ứng phó bị Cơ Thắng Tình đẩy bổ nhào về phía trước, không khỏi ngay cả người lẫn ghế ngã ngửa về phía sau, may mắn Chu Nghi nhanh tay lẹ mắt, cúi người dùng hai tay đỡ lấy thành ghế, lúc này mới tránh cho gáy của Tiền Bất Ly cái ót phát sinh va chạm thân mật cùng mặt đất.

Trọng tâm lệch đi khiến Cơ Thắng Tình vừa kinh vừa sợ, chỉ lo nhắm mắt lại, hai tay gắt gao ôm lấy cổ Tiền Bất Ly. Mà Tiền Bất Ly thuần túy theo bản năng ôm sát Cơ Thắng Tình, hắn ngã xuống cũng không sao, Cơ Thắng Tình, thân thể mềm mại, ngã xuống một cái sẽ bị thương, hai chân Tiền Bất Ly bởi vì sau ngã xuống mà lại giờ lên, lúc giờ lên lại vừa vặn chống đỡ mong Cơ Thắng Tình, khiến Cơ Thắng Tình kẹp vào đầu gối, tư thế này. . . . Tiền Bất Ly không khỏi cũng đỏ mặt lên một lần hiếm hoi, thay đổi nhân vật rồi sao? Tiêu chuẩn truyền thống hẳn là nam ở trên, nữ ở bên dưới!

Hai binh sĩ vội vàng chạy tới đỡ lấy Tiền Bất Ly, Chu Nghi đang dựng lại chiếc ghế, gương mặt Cơ Thắng Tình thoáng hiện lên hai rãnh chiều đỏ rực, thân thể của nàng cũng khẽ run, không tốt! Tiền Bất Ly âm thầm kêu khổ, thân thể con người khi có phản ứng cũng không phải có thể tự chủ khống chế được, nhất là vì Tiền Bất Ly 'Bỏ đã lâu', hạ thân của hắn đã trở nên vô cùng thẳng cứng, giống như một cây còn sắt kẹp ở giữa hắn và Cơ Thắng Tình.

Tiền Bất Ly vì diễn kịch mình bị người ám sát, hắn mặc rất ít, cách ăn mặc đáng vẻ như mới từ trong chăn bò ra tới, mà Cơ Thắng Tình vốn chính là mới từ trong chăn leo ra, chiếc áo khoác choàng trên người cũng bị hất rơi trên mặt đất. Người mặc quần áo mỏng manh không thể nghi ngờ luôn có cảm giác dễ thường bén nhọn, mà ngay cả Tiền Bất Ly, bụi hoa lão luyện, cũng cảm thấy xấu hổ, Cơ Thắng Tình thì càng không cần phải nói.

"Các người đi ra ngoài trước ." Tiền Bất Ly ho nhẹ một tiếng, bày ra dáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt ra lệnh.

"Tuân mệnh, đại nhân." Chu Nghi cũng đang đỏ bừng mặt, hắn vội vàng hạ lệnh cho các binh sĩ thôi lui ra khỏi soái trường, làm thành một vòng bên ngoài soái trường, mà chính hắn thì lại đứng ở bên ngoài màn cửa, hiện tại còn không bắt được thích khách, bảo hộ thống lĩnh đại nhân là chức trách của mỗi một sĩ binh, Chu Nghi không dám xem thường.

"Người có sao không? Ngã có đau không?" Tiền Bất Ly ôn nhu hỏi.

Hai hàng mi dài của Cơ Thắng Tình rung rung mạnh liệt, nhưng nàng không trả lời, một nữ hài tử ngay cả con mắt cũng không dám mở ra làm sao có dũng khí đối thoại cùng Tiền Bất Ly?

Tiền Bất Ly nhẹ nhàng buông tay của mình ra, sau đó đỡ Cơ Thắng Tình ở trên đùi của mình ngồi xuống, cười nói: "Người sợ ta? Hay là chán ghét ta?"

"Không có. . . ." Cơ Thắng Tình sợ Tiền Bất Ly hiểu lầm chính mình, nàng vội vàng mở to mắt, thế nhưng nàng cũng chỉ dám nghiêng mắt liếc nhìn Tiền Bất Ly, bất chợt thông xuống tâm mật.

"Chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, sao lại không muốn tiếp tục nhìn? Ta xấu như vậy sao?" Tiền Bất Ly biết rõ dũng khí của nữ hài tử không phải dựa vào cổ vũ mà có thể cổ vũ ra được, nhiều khi ép buộc có hiệu quả tốt hơn nhiều so với cổ vũ.

"Không phải đâu. . ." Cơ Thắng Tình ngẩng đầu nhìn Tiền Bất Ly: "Người nhìn rất đẹp."

Tay Tiền Bất Ly nhanh chóng nắm lấy cằm Cơ Thắng Tình, tước đoạt quyền lực lẩn tránh của nàng, mà thân thể Tiền Bất Ly chậm rãi đưa tới: "Thật sự sao? Chỗ nào của ta đẹp nhất?" Lời tâm tình này đối với một người thanh tình mà nói là cực kỳ buồn nôn, nhưng không thể phủ nhận, muốn bắt được tâm hồn thiếu nữ của nữ hài tử, lời tâm tình buồn nôn ắt lại không thể thiếu.

Cơ Thắng Tình e lệ trốn tránh, trong lúc vô tình vừa vặn nghiêng mắt nhìn thấy lông mi màu trắng bạc của Tiền Bất Ly, Cơ Thắng Tình nở nụ cười khi khi một tiếng nói: "Lông mi của người trông đẹp nhất!"

"Lông mi. . ." Tiền Bất Ly sững sờ, bất chợt hắn lộ ra nụ cười xấu xa: "Tốt! Người dám trêu chọc ta!" Đây có thể nói là Tiền Bất Ly đã tìm được có một cách danh chính, miêng của hắn hướng về phía Cơ Thắng Tình. Kỳ thật vốn trong kế hoạch, Tiền Bất Ly muốn đợi đến lúc bọn hắn ổn định vững chắc ở Phúc Châu rồi mới thi triển thủ đoạn từng bước chinh phục Cơ Thắng Tình. Ai ngờ vừa rồi xảy ra một chuyện bất ngờ nho nhỏ, hắn và Cơ Thắng Tình đã xảy ra một hành động tiếp xúc thân mật, cơ hội như này chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, Tiền Bất Ly, người luôn luôn giỏi về nắm chắc kỳ ngộ, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Cơ Thắng Tình kinh hô một tiếng, nhắm mắt lại, bất đắc dĩ đợi Tiền Bất Ly trừng phạt.

Miệng Tiền Bất Ly chỉ thoáng dán vào mặt Cơ Thắng Tình một chút, hắn liền mỉm cười buông lỏng Cơ Thắng Tình ra. Đối với mỗi nữ hài tử hoài xuân mà nói, trong nội tâm các nàng đều hi vọng kháng cự lại cử động thân mật. Nói một cách khác, thân mật các nàng trở thành một tội ác "thiên đường"! Muốn làm cho các nàng cam tâm tình nguyện đi tới thiên đường, nam nhân chẳng những phải có kiên nhẫn, còn phải tìm kiếm nghĩ cách hóa giải cảnh giác của nữ nhân, đây là một phần công tác rất khó khăn, mà Tiền Bất Ly, ở thế giới kia chính là người dẫn đường cấp cao. Thói quen dùng nửa người dưới suy nghĩ được gọi là hài tử. Trước đây thật lâu, Tiền Bất Ly cũng không phải là hài tử, hắn có kinh nghiệm.

Cơ Thắng Tình thờ phào nhẹ nhõm, dùng ánh mắt phức tạp xen lẫn mừng rỡ nhìn Tiền Bất Ly. Đương nhiên, Tiền Bất Ly không thể không thấy chút thất vọng ẩn nấp trong ánh mắt Cơ Thắng Tình. Mâu thuẫn tràn ngập cuộc sống trong khắp ngõ ngách, nữ hài tử luôn hy vọng người mà mình ngưỡng mộ trong lòng yêu thương mình, vừa hy vọng người đó là một chính nhân quân tử, giống như Cơ Thắng Tình vào giờ phút này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Tặc khó tự kiểm chế

Khi trời sáng rõ, quân doanh bắt đầu công việc lu bù, vốn vào lúc rạng sáng các binh sĩ phải rời giường chuẩn bị hành quân, nhưng bởi vì tối hôm qua xảy ra rối loạn, Tiền Bất Ly cố ý hạ lệnh cho các binh sĩ nghỉ ngơi thêm một chút.

Đương nhiên không bắt được thích khách, thế nhưng đêm qua Trình Đạt đội trưởng thân vệ của Tiền Bất Ly không để ý đội tuần tra ngăn cản, liều chết xông vào trong soái trường, dùng tánh mạng của mình đảm bảo sự thanh bạch của Tôn Trọng Đức! Trình Đạt sớm đã làm xong chuẩn bị tự tử, không ngoài hai kết quả, thứ nhất thống lĩnh đại nhân giận tím mặt, coi hắn trở thành đồng đảng của Tôn Trọng Đức, nói nghiêm trọng một chút thì cũng rất có thể xử tử hắn; thứ hai thống lĩnh đại nhân tin vào chính lời nói của hắn, cho Tôn Trọng Đức một cơ hội khác; Đáng tiếc Trình Đạt cuối cùng đã nhận được một kết quả khiến cho hắn mờ mịt không biết ra làm sao, thống lĩnh đại nhân không tức giận, còn khen ngợi hắn vài câu tận trung với cương vị công tác, trọng nghĩa dám nói, nhưng yêu cầu công vẫn đuổi bắt phản tặc Tôn Trọng Đức cho các địa phương cần phải làm như thế nào thì phải làm như vậy.

Trình Đạt không cam lòng, muốn tiếp tục biện bạch, lại phát hiện công chúa điện hạ cùng thống lĩnh đại nhân đều lộ ra dáng vẻ không kiên nhẫn, hắn đành phải hậm hực lui ra ngoài. Thế nhưng trong lòng Trình Đạt cũng không có một chút ý tứ oán hận đối với Tiền Bất Ly. Nếu là một thống lĩnh khác, chỉ bằng vào tội danh mạnh mẽ xông tới soái trường, hắn có thể đã bị xử tử!

Nhưng khi Trình Đạt, từ chính miệng cấp trên cũ của Đỗ tướng quân, nghe nói thống lĩnh đại nhân tận mắt nhìn thấy Tôn Trọng Đức hành thích, Trình Đạt ngây dại cả người. Một mặt hắn cảm thấy cảm hận đối với hành vi của Tôn Trọng Đức, một mặt hắn lại cảm thấy tiếc hận đối với lão bằng hữu của mình, đồng thời hắn còn một điều hoài nghi, theo lý thuyết Tôn Trọng Đức sẽ không làm ra chuyện như vậy, không phải Tôn Trọng Đức bị người nào đó bức hiếp đó chứ? Ý tưởng một khi đã sinh ra, lập tức cắm rễ trong lòng hắn. Bề ngoài Trình Đạt biểu hiện như không có chuyện gì, nhưng ánh mắt hoài nghi của hắn âm thầm nhìn chằm chằm hướng về mỗi một người bên cạnh, đương nhiên, ngoại trừ thống lĩnh đại nhân.

Tiền Bất Ly từ từ mở mắt, một giấc ngủ này hắn ngủ rất không thoải mái. Đêm qua hắn lấy lý do bên ngoài còn có thích khách để giữ Cơ Thắng Tĩnh ở lại, nhưng Tiền Bất Ly cũng không phải là một người háo sắc. Ít nhất trước khi tâm lý đề phòng của Cơ Thắng Tĩnh còn không tan rã, hắn chắc chắn sẽ không háo sắc, cho nên Tiền Bất Ly để cho Cơ Thắng Tĩnh ngủ ở trên giường của mình, mà hắn thì nằm trên ghế qua một đêm.

"Đại nhân, ngài tỉnh." Chu Nghi, đang canh giữ ở bên người Tiền Bất Ly hạ giọng nói.

Tiền Bất Ly gật gật đầu: "Điện hạ ngủ như thế nào?"

"Điện hạ ngủ rất an ổn." Chu Nghi cười vui vẻ nói: "Đêm qua nàng còn ngáy một hồi."

"Có thể là bởi vì ngủ giường của ta không thoải mái." Tiền Bất Ly cũng cười. Hắn giữ Cơ Thắng Tĩnh lại là có mục đích cả, thủ đoạn truy cầu một nữ hài tử cần phải chú ý tiến hành theo chất lượng. Tiền Bất Ly muốn từ từ nhắc cái khăn che mặt e lệ của Cơ Thắng Tĩnh lên. Đã có lần thứ nhất ở lại thì sẽ có lần thứ hai. Số lần nhiều lên, tự nhiên sẽ có thể làm chuyện nên làm.

Chu Nghi cảm bội kiếm của Tiền Bất Ly tới, Tiền Bất Ly thay đổi trang phục xong, đeo bội kiếm, đúng lúc hắn xoay người, chén trà trên bàn bị quét rơi xuống mặt đất, một tiếng leng keng vang lên, chén trà rớt bể. Phía trong soái trường vang lên một tiếng hô nhỏ, tiếp theo lại truyền ra giọng nói của Cơ Thắng Tĩnh: "Kha Lam, người khiến cho bọn họ đều đi ra ngoài, ta phải thay quần áo." Đêm qua Tiền Bất Ly cho người ta đi gọi hai thị nữ Kha Lam cùng Kha Lệ tới, một mặt là vì để cho Cơ Thắng Tĩnh buồn lòng tâm tình, một mặt khác là vì bảo vệ danh dự của Cơ Thắng Tĩnh.

Tiền Bất Ly lè lưỡi, nói khề với Chu Nghi: "Chúng ta rút lui!"

Chu Nghi tuyệt không thể ngờ rằng thống lĩnh đại nhân cũng sẽ có biểu hiện tình nghịch như này, hắn thiếu chút nữa cười không ra tiếng, cố nén nụ cười, cắn môi đi theo Tiền Bất Ly ra ngoài soái trường.

Đỗ Bình đang chân chừ đứng ở bên ngoài soái trường, nhìn thấy biểu lộ cổ quái của Chu Nghi, hắn không khỏi thoáng sửng sốt, nhưng hắn không hỏi nhiều, chẳng qua chỉ đưa mắt cho Chu Nghi, mà Chu Nghi cũng rất lạnh lẽo, thối lui sang một bên.

"Đại nhân, chúng ta xuất phát. . . vậy bọn hắn thì làm sao bây giờ?" Đỗ Bình nhẹ giọng nói.

"Bọn hắn? ?" Tiền Bất Ly sửng sò rồi hắn lập tức kịp phản ứng, hiểu Đỗ Bình đang nói tới nhưng người nào: "Người muốn làm thế nào bây giờ?" Tiền Bất Ly có chút do dự đối với phương pháp xử lý mấy binh lính biên phòng không thuộc hệ thống quân đội Tuyệt Nguyên thành, bọn hắn tận mắt thấy chính mình mang theo kỵ binh đi vào trong sơn cốc, vậy một khi sự việc gã tước sĩ trẻ tuổi cùng tùy tùng của hắn bị người giết chết bị người tiết lộ ra ngoài, nhất định sẽ liên lụy đến mình. Nếu như diệt trừ mấy lính biên phòng này, sự việc sẽ ổn thỏa nhiều hơn, cho dù mình bị người tố cáo, hắn cũng có thể đưa ra lý do để chống chế, dù sao đối phương cũng không thể lấy ra được bằng cứ chính xác hùng hồn nhất để chống lại hắn. Thế nhưng nếu như thật sự phải làm như vậy, Tiền Bất Ly lại có bản khoản của riêng mình, hắn sợ bị hao tổn thanh danh. Từ xưa đến nay, mỗi một thượng vị giả thông hiểu quyền mưu lúc giết người, đều phải tìm ra đủ loại lý do quang minh chính đại, bằng không sẽ có hết sức phui sạch quan hệ. Điều đầu tiên một thượng vị giả phải học được chính là dối trá, nếu không sẽ rất khó sinh tồn được.

Đỗ Bình gờ tay làm một tư thế chém xuống, sau đó hắn nhìn chằm chằm vào Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly lộ ra dáng vẻ chán chờ: "Không tốt. Vô duyên vô cớ. . ."

"Đại nhân, bọn hần biết rõ tước sĩ kia đã dâm loạn, giết dân chúng lại không nói cho chúng ta biết, bọn hần rõ ràng là cùng một phe với tước sĩ kia, cũng không là đồ tốt!" Đỗ Bình chứng kiến Tiền Bất Ly đôi chút chán chờ, hần thực sự nóng nảy: "Đại nhân, không biết có bao nhiêu hào kiệt đã bị làm hại trong tay tiểu nhân vật bực này, ngài cũng không thể không quả quyết!"

Tiền Bất Ly cười cười: "Ngươi hiểu lầm ý tứ của ta."

"Thế nhưng. . . Thế nhưng không phải ngài nói không tốt sao?"

"Lời của ta có trọng điểm ở câu thứ hai." Tiền Bất Ly nhìn về hai phía bên trái phải như đang tìm kiếm, bất chợt ánh mắt hần dừng lại trên xe ngựa của Cơ Thắng Tĩnh.

"Ý của ngài là. . ." Đỗ Bình đột nhiên tròn tròn hai mắt: "Vô duyên vô cớ? ?"

"Không sai!" Tiền Bất Ly vừa nói hần vừa đi về phía trước, đi thẳng đến bên cạnh xe ngựa của Cơ Thắng Tĩnh, nhảy người lên, thời gian không dài, Tiền Bất Ly, bên hông nhét đầy đồ vật, nhảy xuống xe.

"Đại nhân, ngài đang làm cái gì vậy?" Đỗ Bình ngây ngốc nhìn Tiền Bất Ly.

"Xuyt!" Tiền Bất Ly dựng ngón trỏ lên, sau đó hần đi đến bên người Đỗ Bình, kéo Đỗ Bình đi tới một ngách, nhanh chóng lấy từ hông ra từng món đồ trang sức nhét vào trong tay Đỗ Bình, nói: "Ngươi đi giao những vật này cho bọn hần, nói là ta cho, để cho bọn hần im lặng, không có khả năng lan truyền chuyện ngày hôm qua đi ra ngoài."

"Đại nhân, sao ngài có thể tin tưởng những người kia sẽ tuân thủ lời hứa của mình?" Đỗ Bình, một người luôn luôn thông minh không thể nào hiểu được hành động mờ ám này.

"Nói nhảm! Nếu như ta thật sự muốn thu mua bọn hần thì cũng sẽ không dùng đồ vật của điện hạ!" Tiền Bất Ly nhàn nhạt nói: "Đợi khi điện hạ nói đồ trang sức của mình bị trộm, ngươi liền. . ."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Quỷ mộng

Tiền Bất Ly ra lệnh một tiếng, đại quân ba nghìn xuất phát tiến về huyện Lư Lăng. Tuy biết rõ con đường phía trước không có nguy hiểm gì, Tiền Bất Ly vẫn phái ra một số lượng lớn lính trinh sát, hần cố gắng cẩn thận bồi luyện thành thói quen cho quân đội của mình, giống như đêm qua, lúc hạ trại Tiền Bất Ly hạ mệnh lệnh cho binh sĩ xây dựng phòng ngự giống như thiết kế đã đề ra, thói quen không phải một sớm một chiều mà có thể bồi dưỡng ra được.

Vì có Tiền Bất Ly làm phiền, trước khi bắt đầu khởi hành một thời gian ngắn Cơ Thắng Tĩnh mới trở lại xe ngựa của mình, mà cái gọi là mất trộm cứ như vậy bị phát hiện.

Quân đội bắt đầu chỉnh đốn ngay tại chỗ, sau khi nghe nói Đỗ Bình chạy tới suy tư một hồi, báo cáo với Tiền Bất Ly là lúc sáng sớm hần phát hiện mấy lính biên phòng có cử động vô cùng quỷ dị, Tiền Bất Ly lập tức mệnh lệnh Đỗ Bình dẫn đội trở về điều tra.

Đỗ Bình mang theo một đội kỵ binh lòng đầy căm phẫn quay về nơi trú quân trước đó, trên thế giới có rất nhiều chuyện đều do thái độ bản thân quyết định, khi mấy lính biên phòng quỳ gối trước mặt Tiền Bất Ly nói hai từ "Không biết.", vận mệnh của bọn hần cũng đã được quyết định, do chính bọn hần quyết định.

Đêm qua Tiền Bất Ly ngủ không được ngon giấc, ngồi ngủ ở trên ghế còn có thể thoải mái sao? Tiền Bất Ly quyết định bỏ sung một giấc, cái này chính là chỗ tốt của thượng vị giả, kẻ làm tướng nhất định phải đồng cam cộng khổ cùng binh sĩ là điều không sai, nhưng không cần phải từng giây từng phút đều phải đồng cam cộng khổ. Một tác phẩm chi cần viết ra một điểm sáng là được, cũng tương tự như vậy, một ngày hoặc là trong vòng vài ngày làm một sự việc nào đó khiến cho binh sĩ cảm động là được.

Tiền Bất Ly leo lên xe ngựa của mình, cái xe ngựa này mặc dù đặc biệt chuẩn bị riêng cho Tiền Bất Ly nhưng trên thực tế Tiền Bất Ly không ngồi được mấy lần, đại đa số thời gian, Tiền Bất Ly đều ngồi ở trong xe ngựa của Cơ Thắng Tĩnh, trò chuyện cùng Cơ Thắng Tĩnh, xe ngựa của hần sớm liền biến thành phòng nghỉ của thân vệ mình.

Tiền Bất Ly ngáp một cái, tháo thanh trường kiếm xuống, đặt vào trong tay Trình Đạt đang ngồi xếp bằng trong xe, sau đó hần lấy từ trong ngăn kéo ra một cái gối đầu, nằm xuống, nhắm mắt lại.

"Đại . . . Đại nhân."

"Ừ?" Tiền Bất Ly mở to mắt, chứng kiến Trình Đạt lộ ra dáng vẻ sợ hãi và xấu hổ: "Có chuyện gì?"

"Đại nhân. . . . Ngươi ở chỗ này có chút không an toàn, hay là ngài đi tới chỗ đó điện hạ." Trình Đạt do do dự dự nói.

Đôi mắt Tiền Bất Ly chớp chớp, hần hểu nổi khổ tâm của Trình Đạt: "Ha ha, thế nào? Muốn đuổi ta đi?" Đêm qua hắn vừa mới bị chính thân vệ của mình 'hành thích' nếu như lại xảy ra chuyện gì đó, Trình Đạt đã có thể không chịu nổi nữa.

"Đại nhân, tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!" Trình Đạt sợ tới mức thu hai chân lại, biến thành tư thế quỳ: "Đại nhân, tiểu nhân lo lắng một lần nữa phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

"Ta còn không lo lắng, ngươi lo lắng cái gì?" Tiền Bất Ly miễn cưỡng phát phát tay nói: "Các người đều là huynh đệ của ta, không tin tưởng các người ta tin tưởng ai? !" Nói xong Tiền Bất Ly lập tức nhắm mắt lại, thời gian không dài, tiếng ngáy nhẹ vang lên.

Trình Đạt nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn chăm chăm vào Tiền Bất Ly đang ngủ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, một câu nói kia 'Các người đều là huynh đệ của ta, không tin tưởng các người ta tin tưởng ai?' thật sự đã sâu sắc đã động hắn! Trình Đạt vén bức màn lên, giờ tay ra hiệu đối với thân vệ bên cạnh xe ngựa.

"Thống lĩnh đại nhân đang ngủ." Tin tức này được thân vệ của Tiền Bất Ly truyền xuống dưới, đám lính bộ binh trước xe ngựa bước nhanh hơn, kéo dần khoảng cách cùng xe ngựa, mà bộ binh ở phía sau xe ngựa sau tức thì bước chân chậm lại, người chung quanh xe ngựa đều cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, sợ phát ra tiếng động đánh thức Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly đang say sưa trong giấc ngủ thì xuất hiện một giấc mộng quái dị, trong mộng hắn đi tới một khối quái thạch đá lớn chồm trên đỉnh núi, bầu trời màu đỏ như máu làm cho người ta nhút nhát, một tia chớp màu tím không ngừng nghỉ bỏ vào trên đỉnh núi, có giao thoa, chói mắt, tràn ngập lực lượng hủy diệt ở bên trong tia chớp, một thân ảnh cơ khổ không có trợ giúp đang cố hết sức trốn tránh.

"Ngươi là ai?" Tiền Bất Ly không tự chủ được hỏi một câu, hắn có cảm giác nữ nhân kia vô cùng quen thuộc cùng hắn, thật giống như nàng đã vượt qua trăm ngàn năm cùng với mình.

Cùng với giọng nói của Tiền Bất Ly, tia chớp màu tím thoáng cái biến mất, nhưng ở chính giữa bầu trời lại xuất hiện một vòng xoáy thật lớn, ngay khi Tiền Bất Ly còn đang giật mình nhìn xem vòng xoáy, một tia chớp thiêu đốt rộng chừng mấy Km từ không trung chảy xuống, uy thế của nó dường như có thể biết tất cả mọi vật trên thế giới hóa thành bột mịn, áp bách khiến cho Tiền Bất Ly không thở nổi.

Nữ nhân trên đỉnh núi kia từ bỏ trốn tránh, nàng xoay người nhìn chăm chăm vào Tiền Bất Ly, mái tóc dài của nàng, dưới uy áp của tia chớp, không gió mà bay, làm cho dáng vẻ nàng càng thêm phiêu dật; nàng có hai hàng lông mi cong dài nhỏ xinh đẹp, tinh khiết giống như được vẽ ra, dưới lông mi là một đôi mắt thật to, nước mắt từ trong mắt của nàng chảy ra, chảy xuống gương mặt trắng nõng thủy mị khó có thể miêu tả của nàng, rơi trên mặt đất; ánh mắt của nàng rất phức tạp, có tưởng niệm, có bi ai, có bất đắc dĩ, không hề cam lòng, còn có. . . Yêu, mà những thứ này vào lúc này đều hóa thành hai chữ: tuyệt biệt!

Tia chớp trong chớp mắt cắn nuốt nữ nhân trước mặt Tiền Bất Ly, Tiền Bất Ly đột nhiên cảm giác như tim mình bị hái mất, đau nhức kịch liệt không chịu nổi: "ĐM người! !" Tiền Bất Ly điên cuồng hét lên mồm sùng sục từ hông ra, điên cuồng bóp cổ sùng vào tia chớp: "Đưa ta. . . . Trả lại cho ta! !"

"Đại nhân, đại nhân! !" Bên tai hắn truyền đến một thanh âm kinh hoàng.

Tiền Bất Ly trở mình ngồi dậy, mới phát hiện tình cảnh thiếu chút nữa làm cho mình tan vỡ cũng chỉ là một giấc mộng, thế nhưng cơn đau nhức kịch liệt trong mộng vẫn còn đó, Tiền Bất Ly kiên cường tự ổn định tinh thần: "Chuyện gì?"

"Đại nhân, Đổng tướng quân đã trở về."

"Đề cho hắn đi lên." Tiền Bất Ly vừa nói vừa xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, thừa dịp Trình Đạt không chú ý, Tiền Bất Ly lau nước mắt ở khóe mắt, Đelmm! Đây là quái mộng gì? ! Rõ ràng khiến Lão Tử sợ quá khóc. . . Tiền Bất Ly cố sức lắc đầu, hắn muốn quên đi giấc mộng, sự sợ hãi vẫn hiện hữu thật sự khiến cho hắn không cách nào thừa nhận nổi.

Màn cửa bị vén lên, Đổng Bình chui vào thùng xe: "Đại nhân, ta đã mang đồ trang sức của điện hạ quay trở về." Đổng Bình vừa nói vừa liếc mắt nhìn Trình Đạt.

Trình Đạt biết ý thôi lui ra ngoài thùng xe.

"Làm không sai." Tiền Bất Ly nhẹ gật đầu: "Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi hả?" Nhìn dáng vẻ của Đổng Bình, hắn biết có lẽ có chuyện cơ mật nào đó cần bẩm báo.

"Đại nhân, chúng ta đã đi tới sơn cốc." Đổng Bình ghé lại gần nói: "Thủ cấp của tước sĩ kia cùng tùy tùng của hắn đều bị mất, hắn là bị mấy người Thổ tộc chém đứt rồi."

"Thì thế xử lý sao?"

"Đều chôn, đại nhân yên tâm, ta mang theo mấy huynh đệ tin được đi chôn."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Làm lính của ngài

Ngay khi Tiền Bất Ly cùng Đỗ Bình đang tại trao đổi sự việc giết chết tước sĩ kia nếu bại lộ có thể dẫn đến phiền toái, từ binh sĩ ở hai bên đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn, còn có tiếng vũ khí ra khỏi vỏ.

Đỗ Bình nhắc bức màn lên, nhìn thoáng qua hướng ra phía ngoài, nở nụ cười: "Đại nhân, thật sự nói tới cái gì, cái đó sẽ tới...! Lại là mấy người Thổ tộc trong sơn cốc."

"Hả?" Tiền Bất Ly cũng cảm thấy hào hứng, hần đi tới nhìn ra ngoài, từ rất xa chứng kiến mấy người Thổ tộc đang đứng ở nơi đó, tranh luận gì đấy với một đội bộ binh, mà ở một phương hướng khác, Nhiệm Soái mang theo một đội bộ binh đang đi tới đó.

"Đi, chúng ta đi nhìn xem." Xét từ nội tâm, Tiền Bất Ly vẫn cảm thấy đồng tình đối với mấy người Thổ tộc chịu tai họa tàn sát thôn, có khả năng giúp đỡ đương nhiên phải giúp một chút.

Ngay khi Nhiệm Soái hạ lệnh cho binh sĩ đuổi mấy người Thổ tộc đi, Tiền Bất Ly cùng Đỗ Bình đã đến, Nhiệm Soái thoáng giật mình nói: "Đại nhân, sao ngài lại tới?"

"Bọn hần có chuyện gì?" Tiền Bất Ly vừa nói vừa nhìn về phía mấy người Thổ tộc, phát hiện bọn hần đang kích động nhìn chính mình, một dáng vẻ kích động tương tự, nhưng là của đám lính bộ binh đang ngăn cản phía trước mấy người Thổ tộc, bọn hần đã rút trường kiếm ra, ngăn cản đường đi của mấy người Thổ tộc.

"Đại nhân, bọn hần luôn miệng nói muốn gặp một tướng quân mọc ra lông mi trắng cọng, ngài. . . ." Nhiệm Soái trộm nghiêng mắt nhìn lấy Tiền Bất Ly thần sắc.

"Tìm ta?" Tiền Bất Ly cười cười nói: "Người mang người trở về đi, ta nói chuyện cùng bọn họ."

"Đại nhân, vậy an toàn của ngài. . ."

"Ta không có chuyện gì." Tiền Bất Ly có chút không kiên nhẫn phát phát tay.

Nhiệm Soái bắt đầu đi lui xuống, thối lui đến bên người Đỗ Bình nói khẽ: "Giao cho người, người cẩn thận bảo hộ thống lĩnh."

"Có ta đây, người yên tâm." Đỗ Bình gật gật đầu, quay đầu chu môi huýt sáo một tiếng, một đội kỵ binh nhỏ chạy như bay tới, ghim ngựa đứng ở cách đó không xa, thảo trường cung xuống, giương giương mắt hồ nhìn chăm chăm vào mấy người Thổ tộc. Có một phương khác, chứng kiến thống lĩnh đại nhân dùng thân phạm hiểm, Trình Đạt cũng mang theo mấy thân vệ phi ngựa tới, canh giữ ở bên cạnh mấy người Thổ tộc.

"Các người tìm ta có chuyện gì?" Tiền Bất Ly vẻ mặt ôn hoà mà hỏi.

mấy người Thổ tộc cùng quỳ rạp xuống đất, người cầm đầu chính là tráng hán kia lấy từ trên cái túi đeo phía sau lưng ra một vật gì đó, hai tay nâng qua đỉnh đầu, thì ra đó là áo choàng của Tiền Bất Ly.

"Là vì muốn đưa cho ta cái này?" Tiền Bất Ly cười cầm áo choàng lên nói: "Các người đuổi theo chúng ta như thế nào?" Nơi này đã cách sơn cốc rất xa, mà mấy người Thổ tộc này lại không biết mình sẽ nhờ trại xuất hành, tự nhiên không có khả năng sớm chờ ở chỗ này.

"Đại nhân, chúng ta chạy theo đường núi tới." tráng hán cầm đầu kia nói: "Mời đại nhân nhận lấy chúng ta!"

"Nhận lấy các người?" Tiền Bất Ly sửng sốt, cẩn thận dò xét mấy người Thổ tộc này: "Chúng ta là quân đội, sẽ có chiến tranh, phải chết người đấy, hần là. . . . Các người muốn làm binh lính sao?"

"Đại nhân, chúng ta không làm binh, chúng ta muốn đi theo sau ngài!"

"Đi theo ta chính là tham gia quân ngũ." Tiền Bất Ly nhìn chăm chăm vào tráng hán kia, đột nhiên hỏi: "Tại sao phải đi theo ta?"

"Ngài có đại ân đối với chúng ta!" Tráng hán kia nói như chém đinh chặt sắt: "Chúng ta phải báo đáp ngài! Đại nhân, ngài để cho chúng ta tham gia quân ngũ coi chúng ta như binh lính!"

Từ bên trong ánh mắt của đối phương, Tiền Bất Ly không nhìn ra có điều gì không ổn, hơn nữa đối với mấy thôn dân Thổ tộc mà nói, tình cảm của bọn hần đều rất đơn giản, không thể giấu được ý đồ xấu ở trong mắt.

Đỗ Bình ghé sát vào Tiền Bất Ly, thấp giọng nói: "Đại nhân, nhận lấy bọn hán sẽ có phiền toái."

Tiền Bất Ly gật gù đầu, hẳn hiểu được ý tứ của Đỗ Bình, trong lòng mấy người Thổ tộc này tràn đầy cừu hận đối với quyền quý. Nếu như ngày sau gặp lại thảm kịch cùng loại trong sơn cốc, nói không chừng bọn hán sẽ làm ra chuyện gì đó. Thế nhưng thân làm Thống soái Tiền Bất Ly phải cân nhắc lâu dài. Trước khi tới Phúc châu hẳn cũng đã nghĩ kỹ, cần phải nghĩ cách tuyển mộ được một số lượng lớn binh lính ở ngay tại chỗ, nếu không dựa vào cái gì mà đánh ra ngoài Phúc Châu? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tuyển nhận binh sĩ Thổ tộc là điều cần phải làm, thế nhưng tuyển nhận mấy thùng thuốc nổ có phải cũng có chút mạo hiểm hay không?

"Tham gia quân ngũ cũng không phải là sự tình đơn giản, nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của thượng quan! Các ngươi mệt mỏi, không có mệnh lệnh các ngươi không thể nghỉ ngơi; các ngươi đói, không có mệnh lệnh các ngươi không thể ăn, những thứ này, các ngươi có thể làm được sao? Các ngươi lớn lên trong sơn dã, tự do sớm thành thói quen, nhưng trong quân doanh thì có nhiều ước thúc, một người nào làm không tốt, ta có thể hạ lệnh giết chết các ngươi, các ngươi còn muốn tham gia quân ngũ sao?"

Một người sau lưng trắng hán kia ngẩng đầu khiếp đảm mà hỏi: "Đại nhân, cái gì gọi là ước thúc?"

"Cái này. . . ." Tiền Bất Ly ngây người, những người Thổ tộc tuy bụng dạ thẳng thắn, nhưng bọn hán có khả năng ghi nhớ khắc sâu: "Nói đơn giản, ta cho các ngươi đi giết người, các ngươi phải rút kiếm giết người, mặc kệ trước mặt là người lớn, hay là hài tử, là nam nhân hay là nữ nhân, là binh dân hay là quý tộc, các ngươi đều phải làm theo như lời của ta! Nếu như ta không hạ mệnh lệnh, mà các ngươi dám một mình rút kiếm, ta sẽ xử tử các ngươi! Hiểu rõ chưa?"

Người Thổ tộc vừa nói chuyện cùng Tiền Bất Ly bỗng nhiên đỏ bừng mặt, thoáng chốc đứng lên nói: "Chúng ta còn tưởng rằng ngươi là một quan tốt. . . . Phi! ! Ngươi cũng giống như những quý tộc kia, ngay cả lão nhân cùng hài tử cũng giết, các ngươi cũng không phải người!"

Tiền Bất Ly có cảm giác dở khóc dở cười, ta giết sao? Đây là ví von.... . . Ta đang dùng ví von đến thuyết minh phục việc cần thiết phải làm theo quân lệnh, đầu óc tên gia hỏa này quá thẳng!

"Hồ Oa, quý xuống cho ta! !" trắng hán cầm đầu gào thét một tiếng, Hồ Oa dùng con mắt hung hăng nhìn Tiền Bất Ly, không cam lòng quý xuống.

"Đại nhân, niên kỷ của hán nhỏ, ngài không nên chấp nhặt cùng hán." trắng hán cầm đầu chuyển hướng nhìn Tiền Bất Ly nói: "Chúng ta nguyện ý tham gia quân ngũ!"

Tiền Bất Ly buông lỏng cảnh giác, nếu như mấy người Thổ tộc này có mưu đồ khác, Hồ Oa là tuyệt sẽ không phát sinh xung đột cùng mình, các ngươi cũng không phải người. Nhục mạ một thống lĩnh như vậy, bản thân sẽ rơi vào tử tội. Nếu là một người khác thì chỉ cần vẫy tay, bọn hán lập tức sẽ biến thành mục tiêu! Thế nhưng trắng hán này giống như có chút ân tình...!

"Các ngươi thật sự nguyện ý?"

"Chúng ta nguyện ý."

"Tuyệt không hối hận?"

"Tuyệt không hối hận!"

"Được rồi, được rồi." Tiền Bất Ly mỉm cười đi về phía trước hai bước, cúi đầu xuống gần nhìn chăm chăm vào trắng hán kia và nói: "Ta hiện tại cho ngươi một cơ hội cuối cùng, tại sao phải theo sau ta? Ta muốn nghe lời nói thật!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Làm lính của ngài (hạ)

Trên gương mặt trắng hán kia hiện ra thần sắc bối rối, hiển nhiên hán bị Tiền Bất Ly xem thấu tâm tư mà cảm thấy khản trương: Tiền Bất Ly cười bồi thêm một câu: "Ngươi yên tâm nói đi, chỉ cần nói thật, ta sẽ không trách ngươi."

Ánh mắt trắng hán kia trở nên kiên định, hán nói: "Đại nhân, nếu như chúng ta lập được công lao, ngài có để cho chúng ta làm quan không?"

"Tại sao phải làm quan?"

"Bởi vì ta không muốn nhìn thấy người Thổ tộc lại bị người khi dễ!"

Tiền Bất Ly thảm thán một tiếng, hẳn suy nghĩ cẩn thận nói cho đối phương biết, mục tiêu này rất không thực tế, cho dù ngày sau trắng hán kia có thật sự đã thành một tướng quân, hẳn cũng không cách nào bảo hộ toàn bộ người Thổ tộc Phúc Châu, trừ phi có thể cải biến luật pháp Cơ Chu quốc từ trên căn bản! Thế nhưng lời nói ra tới bên miệng, Tiền Bất Ly lại thu lại lời nói của mình, có nói ra những câu này, đối phương cũng không hiểu, Tiền Bất Ly quyết

định đổi một biện pháp khác: "Ý nghĩ của ngươi là tốt, ta bình sinh ghét nhất chính là quý tộc tự xưng ức hiếp bình dân, thế nhưng con đường mà ngươi chọn cũng không dễ đi, ngoại trừ những chuyện mà ngươi đã nói với ta, ngươi còn muốn làm một sự kiện!"

Tráng hán kia kiên định nói: "Đại nhân, ngài nói xem ta còn muốn làm chuyện gì nữa!"

"Thôn trang của ngươi, nhà của ngươi đều bị hủy diệt rồi, chắc hẳn trong lòng của ngươi tràn đầy cừu hận?" Tiền Bất Ly chậm rãi nói: "Ta muốn ngươi quên cừu hận này đi, làm một binh sĩ bình thường, cho dù ngày sau nhìn thấy đám quyền quý ức hiếp các ngươi trước đây, các ngươi cũng cần phải giữ vững bình tĩnh!"

"Cái gì. . . ." tráng hán ngẩn ngơ, bật đứng lên nói: "Đại nhân, ta không thể quên được! Bọn hán. . . . Bọn hán hủy tất cả. . . . Tất cả của ta. . . . Ta không thể quên được!"

Tiền Bất Ly thăm dò đến đây đã kết thúc, nếu như người này có ý đồ không thể cho ai biết mà muốn đi theo Tiền Bất Ly, đại khái có thể dùng một hứa hẹn qua loa để trả lời Tiền Bất Ly, mà không phải chống đối. Hơn nữa với biểu hiện kích động của Hồ Oa kia, Tiền Bất Ly đã hoàn toàn xác định, mấy người Thổ tộc này cũng không có ác ý.

"Vậy ta không có biện pháp giúp ngươi" Tiền Bất Ly cười cười nói: "Thế nhưng ta hy vọng ngươi có thể suy nghĩ thật kỹ, ngươi dùng tánh mạng của mình đi báo thù hay là để bảo hộ càng nhiều người Thổ tộc hơn nữa, khiến cho bọn họ sẽ không bị người khác khi dễ! Ta nhắc nhở ngươi một chút, người đã chết thì tuyệt đối sẽ không thể trở lại, Phúc Châu lớn như vậy, có nhiều thôn trang lớn nhỏ như vậy, thảm kịch xảy ra ở trang thôn các ngươi, có lẽ mỗi ngày đều sẽ lại xảy ra!"

Tráng hán đó đứng yên ở chỗ đó, đối với một người ngay thẳng người mà nói, lựa chọn này không thể nghi ngờ là vô cùng tàn khốc!

"Làm bất cứ chuyện gì đều phải trả giá thật lớn. Nếu như ngươi muốn cho người Thổ tộc thoát khỏi biển khổ, vì mục tiêu lớn này, các ngươi còn phải trả giá rất nhiều thứ, so sánh với ngàn vạn người Thổ tộc, chút cừu hận này của mấy người các ngươi căn bản cũng không tính toán là cái gì." Tiền Bất Ly nói xong, hán móc ra một chút kim tệ từ trong túi tiền, dùng con mắt đếm, tổng cộng có mười bốn Mai kim tệ, Tiền Bất Ly tiện tay ném số kim tệ này lên trên người bọn họ, nói: "Xem ra các ngươi không làm được, như vậy các ngươi hãy cầm số tiền này đi tìm một chỗ tốt mà sống, ta cũng chỉ có thể giúp các ngươi những thứ này." Sau đó Tiền Bất Ly quay người nhảy lên chiến mã: "Chúng ta đi." Tiền Bất Ly cùng Đỗ Bình mang theo tiểu đội kỵ binh phi về phía sau, Trình Đạt mang theo thân vệ cũng đi theo, để lại mấy người Thổ tộc đang ngăn người ngay tại chỗ.

"Đại nhân!" Tráng hán cầm đầu mạnh mẽ đứng lên, cắn răng nói: "Chúng ta có thể làm được!"

"Há?" Tiền Bất Ly quay đầu lại, thần nhiên nói: "Vậy hãy theo ta thôi! Thế nhưng trước tiên ta cảnh cáo các ngươi trước, nếu như ngày sau các ngươi đổi ý, bất kỳ lúc nào ta cũng sẽ chém đứt đầu của các ngươi!"

Tráng hán kia không nói câu nào, đi nhanh tới chỗ Tiền Bất Ly, phía sau hán, mấy người Thổ tộc người cũng đứng lên, Mai kim tệ trên người rơi xuống đất, thậm chí còn không cả liếc mắt nhìn số Mai kim tệ đó, kiên quyết đuổi theo tráng hán kia.

Tiền Bất Ly nghiêng đầu thấp giọng nói với Đỗ Bình: "Tổng cộng mười bốn kim tệ, ngươi đi thu hồi lại cho ta." Đây là kinh nghiệm của thế giới kia, chỉ cần khiến việc của người nào đó thăng hoa đến độ cao nhất định. Ví dụ như nói là toàn bộ nhân loại như thế nào, nỗi thống khổ sẽ chuyển biến thành một loại cảm động, cảm động vì chính bản thân mình, tinh thần trẻ già măng mọc chính là được sinh ra từ điểm này. Thế nhưng Tiền Bất Ly lo lắng lòng dạ của mấy người Thổ tộc này, hẳn là phải bồi dưỡng mấy người Thổ tộc thành tâm phúc của mình. Nếu như trong bọn họ có người tham tài thì sẽ rất dễ dàng xảy ra chuyện lớn, chính vì thế Tiền Bất Ly mới cố ý dùng kim tệ thăm dò một chút, cố ý ném kim tệ lên trên người bọn họ, vụng trộm giấu đi mấy mai kim tệ quả thật là chuyện dễ dàng đối với bọn hán.

Một đường không nói chuyện, thẳng đến giữa trưa khi binh sĩ dừng lại nghỉ ngơi, Đỗ Bình vụng trộm tìm tới chỗ Tiền Bất Ly, nộp đủ mười bốn Mai kim tệ. Tiền Bất Ly thoáng mừng rỡ vuốt vuốt kim tệ. Cho dù là lão binh của hán cũng không thể chống lại được, một kim tệ cũng là tiền lương vài năm của bọn hán, mấy người Thổ tộc vậy mà không có một người nào tham tiền, kết quả này vượt qua dự liệu của hán.

Mấy người Thổ tộc ngồi cùng một chỗ, yên lặng quan sát bốn phía, các binh sĩ đều lấy ra lương khô của mình cùng túi nước, bắt đầu bổ sung thể lực cho bản thân mình, nhưng bọn hán lại không có bất kỳ thứ gì, chỉ có thể làm nhìn người khác ăn. Tiền Bất Ly chậm rãi đi tới, ngồi ở bên cạnh bọn họ, Đỗ Bình vội vàng tìm quan tiếp liệu, thấp giọng dặn dò vài câu. Thời gian không lâu sau, một viên phó tướng đi tới, chia lương khô cùng túi nước cho mấy người Thổ tộc, Tiền Bất Ly cũng có một phần.

Yên lặng cắn một miếng lương khô, Tiền Bất Ly vội vàng mở túi nước, uống một hớp nước lớn. Thứ này thật sự là khó ăn, thế nhưng Tiền Bất Ly cho mình định kế tiếp quy củ, mỗi một ngày trong nhất định phải cùng các binh sĩ cùng một chỗ ăn một bữa cơm, thu mua lòng người không phải một sớm một chiều có thể làm được, cần kiên trì bền bỉ!

Mấy người Thổ tộc không ngờ rằng là một tướng quân vậy mà Tiền Bất Ly ăn lương khô như bọn hán, bọn hán dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tiền Bất Ly, cúi đầu yên lặng bắt đầu ăn.

"Ta là Tiền Bất Ly." Tiền Bất Ly cười hiền lành nói: "Hiện tại các ngươi nên nói tên của các ngươi rồi."

Tráng hán cầm đầu thấp giọng nói: "Mạnh Thiết Đầu."

"Mạnh Cát."

"Nguyễn Hồ Oa."

"Thiếu Sơn."

"Hỏi hận tham gia quân ngũ sao? Các ngươi bây giờ còn có cơ hội trở về."

Mạnh Thiết Đầu lắc đầu nói: "Đại nhân, quyết tâm của chúng ta chắc là sẽ không sửa đổi."

"Vậy được rồi, thế nhưng ta hy vọng các ngươi chớ quên cam đoan ngày hôm nay." Tiền Bất Ly mỉm cười nói: "Thân là thống lĩnh của các ngươi, ta cũng muốn cho các ngươi một cam đoan, có phải các ngươi có cừ oán cùng Trần gia kia hay không? Việc báo thù hãy giao cho ta, nhưng các ngươi phải có kiên nhẫn!"

Mấy người Mạnh Thiết Đầu cùng ngây dại, bọn hắn vốn tưởng rằng đã mất hy vọng báo thù, không ngờ ngay tại lúc này, Tiền Bất Ly lại cho bọn hắn một cam đoan.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tiểu mỹ nhân

Sau khi ăn cơm trưa, Tiền Bất Ly hạ lệnh đẩy nhanh hơn tốc độ hành quân, rốt cục trước khi màn đêm buông xuống đại quân cũng tiến tới thị trấn huyện Lư Lăng.

Nếu như so sánh đồ vật trên thế giới này, so sánh với thị trấn Nghi châu, huyện Lư Lăng trông có vẻ như vô cùng nghèo khó.

Tường thành huyện Lư Lăng chỉ cao khoảng hai trượng, cũ nát không chịu nổi, trên tường thành toàn là các loại cỏ dại cùng cây cỏ, rào rào kêu vang trong gió thổi; nước sơn trên cửa thành gần như đã hoàn toàn phai nhạt, để lộ ra tấm ván gỗ gỗ ghè, giống như hai cái bình rách nát; Điều kỳ quái nhất chính là trước tường thành rõ ràng không có sông đào bảo vệ thành. Nếu như vạn nhất xảy ra chiến sự, chỉ dựa vào tường thành như này chỉ sợ trong khoảng thời gian một nén hương, thành sẽ sụp xuống.

Người đi đường ra vào cửa thành về mặt xanh xao, thể nhưng thủ thành binh sĩ ngược lại có da mặt bóng loáng, đang cao giọng quát nạt người đi đường, bỗng nhiên nghe được trong gió truyền đến tiếng vó ngựa vang dội, tiếp theo chứng kiến Kim Long kỳ tượng trưng cho vương thất Cơ Chu quốc từ xa xa, mấy binh sĩ thủ thành đại biến sắc mặt, có hai binh sĩ vội vàng chạy đi báo tin cho huyện chủ, số binh lính còn lại cùng quỳ trên mặt đất.

Tiền Bất Ly cùng Đỗ Bình mang theo một trung đội kỵ binh, bảo vệ xe ngựa của Cơ Thắng Tĩnh cùng Giả Thiên Tường đi tới trước cửa thành. Trước tiên Tiền Bất Ly đánh giá đôi chút tường thành cùng cửa thành, hẳn âm thầm lắc đầu, bất chợt hắn nhìn về phía mấy binh sĩ thủ thành lên tiếng hỏi: "Ai là đầu lĩnh của các ngươi ở đây?"

Một người có dáng người mập mạp, quần áo hoa lệ lại không có mặc khôi giáp tiến về phía trước một bước trả lời: "Đại nhân, ta là vệ quan cửa thành này."

"Ngươi cũng là làm lính?"

"Đúng vậy, đại nhân."

"Không giống" Tiền Bất Ly liếc nhìn bụng đối phương nói: "Ta xem ngươi ngược lại giống như một Tể tướng."

Người khác nghe không hiểu, Đỗ Bình sớm đã quen thuộc phong cách nói chuyện của Tiền Bất Ly phá lên cười ha ha, Cơ Thắng Tĩnh, vén màn cửa lên, nhìn lên tình cảnh bên ngoài cũng phát ra tiếng cười như chuông bạc, sau đó thấp giọng giảng giải cho Kha Lam cùng Kha Lệ điền cổ bụng Tể tướng có thể chống thuyền.

"Đại nhân, tiểu nhân nào có phúc khí đó." Tên vệ quan cũng cười nói: "Xin hỏi đại nhân, ngài là. . . ."

"Ta là ai không trọng yếu, ngươi chỉ cần biết rằng công chúa điện hạ đã đến huyện Lư Lăng là tốt rồi." Tiền Bất Ly nhìn qua cửa thành, quan sát đường đi bên trong, hỏi: "Huyện chủ của các ngươi đâu?"

"Đã phái người đi thông báo rồi." lúc này tên béo vệ quan lại thấp giọng nói: "Đại nhân, ngài chờ một chút, lập tức, lập tức. . . ."

"Ngươi uống nhiều rượu quá phải không? Sao lại để điện hạ phải đợi một huyện chủ nhỏ nhỏ?" Tiền Bất Ly lạnh lùng cắt đứt lời của tên vệ quan béo, roi ngựa trong tay chỉ về phía trước, hắn ra lệnh: "Chúng ta đi."

Gần ba trăm lính kỵ binh vây quanh xe ngựa của Cơ Thắng Tĩnh đi vào trong thị trấn huyện Lư Lăng, Tiền Bất Ly cùng Đỗ Bình đều đi ở phía trước đội

ngũ, mà tên vệ quan béo kia thì giống như một viên thịt, không sợ khổ cực, chạy ở phía trước ngựa của Tiền Bất Ly, thi thoảng gã còn nở nụ cười bồi.

Phía trước mặt có hai binh sĩ lão đảo chạy tới, tên vệ quan béo trấn tĩnh tinh thần, lớn tiếng quát lớn: "Huyện chủ đại nhân đâu? Sao còn chưa tới nghênh đón điện hạ?!"

Hai binh sĩ nghe thấy hai từ 'Điện hạ' tức thì quỳ rạp xuống đất nói: "Điện hạ, huyện chủ đại nhân. . . Huyện chủ đại nhân. . . ."

"Đừng có đông dài, nói mau!" Tên vệ quan béo đi lên cho một người bọ hấn một cước.

"Huyện chủ đại nhân. . . Ngủ rồi, chúng ta gọi nhưng không tỉnh...!" Hai binh sĩ buồn rười rượi nói.

"Gọi mà không tỉnh? Đại nhân của các người thật có phúc khí..." Tiền Bất Ly ngẩng đầu nhìn sắc trời: "Hiện tại hình như còn chưa tới thời gian tiệc tối? Chẳng lẽ đại nhân của các người bắt đầu ngủ từ giữa trưa?"

Tên vệ quan béo cùng hai binh sĩ lúng túng không dám nói tiếp. Đúng lúc này, phía trước lại truyền tới tiếng ồn ào, một đám người chen chúc nhau chạy tới chỗ Tiền Bất Ly, chờ khi đám người đó chạy tới gần, mọi người mới nhìn rõ, thì ra là mấy người có dáng dấp gia đình mang theo một cái giường lớn, một người nằm trên giường, không ngừng phát ra tiếng ngáy hạnh phúc.

Phía đằng sau đám gia đình là mấy nữ tử trang phục như phu nhân, vẻ mặt các nàng hoảng loạn. Luật pháp Cơ Chu quốc có quy định, Thượng Quan đi tuần sát, nếu như không phải đêm khuya, thành thủ phải ra khỏi thành nghênh đón, nếu không đây có thể làm một tội danh không lớn cũng không nhỏ, tất cả đều xem tâm tình của Thượng Quan mà quyết định. Cho nên những quý phụ nhân này, dưới tình thế cấp bách rơi vào đường cùng, đã cho mang theo cả chiếc giường.

Bọn gia đình chạy đến gần, đặt chiếc giường xuống đất, đồng loạt quỳ xuống, mà mấy nữ nhân trang phục như phu nhân lại chỉ khom người thi lễ, sau đó đứng ở nơi đó dùng ánh mắt sợ hãi đánh giá đám người Tiền Bất Ly, chứng kiến người cầm đầu, Tiền Bất Ly, trước ngực rồng tước, không đeo huân chương tượng trưng cho thân phận quý tộc, không khỏi kinh ngạc 'Ồ' một tiếng.

Cơ Thắng Tĩnh đi ra ngoài từ trong xe ngựa có treo tán hoa vàng tượng trưng cho thân phận vương thất của mình, tục ngữ nói nữ làm vui cho kẻ tri kỷ của mình, Tiền Bất Ly ngày thường rất phản cảm với những kẻ mặc quần áo đẹp để quý giá, quần áo mặc chỉ cần thoải mái dễ chịu là tốt rồi, cho nên cách ăn mặc của Cơ Thắng Tĩnh cũng càng ngày càng có xu hướng mộc mạc. Thế nhưng có vài nữ nhân tuy mặc quần áo mộc mạc, cũng không thể che lấp được khí chất xuất chúng của mình, Cơ Thắng Tĩnh không thể nghi ngờ là một người trong đó, vẻ đẹp của nàng sớm đã được bốn phương sợ hãi thần phục, hơn nữa ngày sau đường thành vương thất uy nghi, đôi mắt đẹp quét mắt một vòng, mấy quý phụ nhân đối diện liền tự ti mặc cảm cúi đầu.

"Các người tất cả đứng lên, không cần đa lễ." giọng nói ôn nhu của Cơ Thắng Tĩnh làm tan chảy con tim của mỗi người: "Thông lĩnh của ta, ta nghĩ tới chúng ta không nên tiếp tục ở đây làm nhiều dân chúng trong thành."

"Điện hạ, đầu tiên. . . Ta trước tiên phải đánh thức huyện chủ đại nhân" Tiền Bất Ly liếc nhìn Đỗ Bình, ra hiệu cho hắn.

Đỗ Bình thúc dục chiến mã tới trước giường, thử thăm dò đá vào hai chân, huyện chủ đại nhân trên giường vẫn phát ra tiếng ngáy hạnh phúc như trước, Đỗ Bình xoay tay lại móc túi nước ra, đổ hết nước bên trong xuống mặt huyện chủ.

Tiếng ngáy của huyện chủ thoáng cái bị cắt đứt, thế nhưng ánh mắt của gã vẫn không mở ra, hai bàn tay nung núc bồng nhúc nhích, giống như xua đuổi con ruồi chán ghét.

Đỗ Bình xoay người, lắc đầu nói với Tiền Bất Ly: "Đại nhân. . ."

"Tiểu mỹ nhân. . ." Từ sau lưng Đỗ Bình truyền tới một giọng nói chán ghét, đã cắt ngang lời nói của Đỗ Bình, Đỗ Bình bỗng nhiên quay người, chứng kiến con mắt của huyện chủ mở ra một đường nhỏ, ngón tay nung núc thẳng tắp chỉ hướng về phía Cơ Thắng Tĩnh, khuôn mặt tươi cười.

Toàn trường lặng ngắt như tờ, không chỉ những gia đình kia cùng quý phụ nhân đều sợ ngây người, mà ngay cả Tiền Bất Ly cũng ngây người ngay tại chỗ. Hắn đã từng chứng kiến người không sợ chết đây, thế nhưng chưa từng thấy người nào tự tìm cái chết!

"Tiểu mỹ nhân, tới đây nha. . . Tới đây. . ." huyện chủ ngoe đầu, ngã xuống giường, lại phát ra tiếng ngáy hạnh phúc, hơn nữa miệng của gã còn đang không ngừng vang lên tiếng xoàn xoạt, hiển nhiên gã đang ở trong mộng hôn hít 'Tiểu mỹ nhân' nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Tiểu mỹ nhân (hạ)

Bọn gia đình ở hàng phía trước chẳng những không dám đứng lên theo lời của Cơ Thắng Tĩnh, ngược lại còn sợ hãi cúi đầu, mấy quý phụ nhân sắc mặt trắng bệch cũng quỳ xuống, đưa gion công chúa điện hạ ở bên trong đất phong của công chúa, tội danh này đủ đưa huyện chủ vào Địa ngục!

Cơ Thắng Tinh tức đến mức sắc mặt trắng bệch, nàng mãnh liệt hất tay áo, phát ra một tiếng giọng mũi tức giận hừ, trở lại vào thùng xe. Tuy trước đó Tiền Bất Ly nhiều lần dặn dò nàng, khuyên nàng khi làm việc dùng nhu làm chủ, mà Tiền Bất Ly tức thì làm người ác, hai người kết hợp cương nhu, phối hợp với nhau, nhưng giờ phút này bị một huyện chủ nhỏ nhỏ đùa giỡn, nàng không nổi giận lôi đình ngay tại chỗ đã không quá tệ rồi, nào còn có tâm tư đi dụ dỗ.

"Thật sự là một cường nhân!" Tiền Bất Ly 'kính nể' thấp giọng nói thầm một câu, giọng tay chỉ những gia đình kia nói: "Các người mang huyện chủ đại nhân của các người quay trở lại phủ, điện hạ cần nghỉ ngơi, động tác của các người nhanh một chút!"

Những gia đình kia lập tức vội vàng nâng chiếc giường lên, theo đường cũ quay trở về, mấy quý phụ nhân cũng lão đảo đi theo sau đám gia đình. Đám người Tiền Bất Ly tức thì vây quanh xa giả Cơ Thắng Tinh, Giả Thiên Tường đi theo sau cùng. Đội ngũ này có chút cổ quái, thực tế mấy quý phụ nhân ngày xưa vênh vào tự đắc giờ phút này sắc mặt ảm đạm, khiến cho rất nhiều binh dân cùng người Thổ tộc tập trung ở hai bên xem náo nhiệt.

Phủ đệ huyện chủ cũng rách nát giống như tường thành huyện Lư Lăng. Điều này đã vượt quá dự kiến của Tiền Bất Ly, hắn đi vào phủ đệ dò xét một vòng, những địa điểm như này căn bản chưa từng nổi trung đội kỵ binh hắn mang vào thành. Không còn cách nào khác, Tiền Bất Ly chỉ để lại thân vệ của bản thân mình cộng thêm hơn ba mươi tên kỵ binh, số còn dư lại, hắn cho bọn họ ra khỏi thành quay về quân doanh, nghỉ ngơi.

Mấy quý phụ nhân còn muốn tìm biện pháp lôi kéo tình cảm cùng Tiền Bất Ly, vì trải đường cho ngày mai huyện chủ tỉnh rượu. Đáng tiếc Tiền Bất Ly là loại mình đi tới thế giới này, cho dù ngược dòng năm nghìn năm, giữa bọn họ cũng không có bất kỳ giao tình tốt nào, Tiền Bất Ly không chút khách khí đuổi mấy quý phụ nhân đi, sau đó mệnh lệnh cho bốn người Mạnh Thiết Đầu vào thành, cho bọn họ cỡi quân trang, lợi dụng thân phận người Thổ tộc đi vào trong thành ngầm hỏi, thu thập tài liệu về hành vi xử sự mà huyện chủ thường làm.

Nhiệm Soái cùng Vương Thụy dựa theo an bài trước đó của Tiền Bất Ly, phái người tiếp quản bốn cửa thành, cho phép vào không cho phép ra, hơn nữa trình sát tòa ra bốn phía, vây chặt toàn bộ huyện Lư Lăng, mưa gió không thấu. Sau đó, Nhiệm Soái cùng Vương Thụy cũng chạy tới phủ đệ huyện chủ, giao tiếp quân lệnh.

"Các người có dùng bò câu đưa tin nhiều không?" Đây là vấn đề thứ nhất của Tiền Bất Ly, cuối cùng đi tới Phúc Châu, có thể tạm thời nghỉ ngơi, là rỗng hay là trùng thì cần phải xem khả năng của mình, Tiền Bất Ly tuy có chút ít sầu lo trong lòng, nhưng phần khởi vẫn nhiều hơn.

"Bò câu đưa tin? " Đỗ Bình cùng Vương Thụy cùng kêu lên, đưa mắt nhìn nhau: "Đại nhân, ngài chỉ chính là. . . "

"Các người phải biết bò câu chứ? Chính là cột vào tài liệu vào thân người bò câu, lợi dụng bò câu để truyền lại tin tức."

"Không có." Đỗ Bình lắc đầu: "Thế nhưng ta nghe nói người trên thảo nguyên thường xuyên dùng chim ưng để truyền lại tin tức."

"Như vậy " Tiền Bất Ly trầm ngâm, trên thế giới này vẫn chưa có người nào huấn luyện bò câu đưa tin, như vậy đây chính là một điểm rất trọng yếu. "Nhiệm Soái, dưới tay người có người tâm tư kín đáo hay không?"

Nhiệm Soái suy nghĩ, nói: "Thủ hạ ta có một tiểu đội trưởng gọi Thường Bội Nghiệp, làm người vô cùng lanh lợi, mạnh hơn nhiều so với ta." Nói xong, Nhiệm Soái lại sử dụng chiêu bài cười ngây ngô của bản thân, khiến cho mấy người Đỗ Bình cùng bủ môi xem thường.

"Sạn đạo đi tới thông Phúc Châu có phải chỉ có một cái hay không?" Tiền Bất Ly lại hỏi một vấn đề.

"Ta nhớ hẳn là hai cái." Giả Thiên Tường nói tiếp: "Còn có một cái nối tiếp Ung Châu cùng Phúc Châu."

"Đại nhân, ta tìm được bản đồ!" hai tay Trình Đạt bung mấy cuốn họa trục đi đến.

Tiền Bất Ly vội vàng tiếp nhận họa trục, mở ra trên mặt bàn, mấy người Giả Thiên Tường cũng cùng đi tới, trên bản đồ quả nhiên có hai sạn đạo xám xịt xuyên qua Nam Lĩnh mệnh mông, một cái kết nối Phúc Châu cùng Nghi châu, một cái khác kết nối Phúc Châu cùng Ung Châu. Điều rất khéo léo chính là lối vào sạn đạo đều ở bên trong huyện Lư Lăng.

"Hiện tại điều chúng ta cần phải làm là khiến cho Phúc Châu biến thành một cái thùng sắt, đoạn tuyệt tin tức trong ngoài truyền lại." Tiền Bất Ly lấy tay gõ lên địa đồ: "Nhiệm Soái, ngoại trừ Thường Bội Nghiệp, dưới tay người còn có người đặc lực nào khác có thể chọn lựa hay không?"

"Có, phó quan của ta Nhiệm Hoa." Nhiệm Soái mở trừng hai mắt: "Hắn là đường đệ bà con xa của ta."

"Hãy cho một người bọn họ mang theo một bộ binh trung đội, phong tỏa ở cửa vào sạn đạo, chiêu mộ binh lính dân phu ngay tại chỗ, dựa vào núi xây dựng thành cửa ải."

"Đại nhân, làm như vậy cũng không thể ngăn được người có ý chí" Đỗ Bình đưa ra dị nghị: "Bọn hắn có thể không đi theo sạn đạo, trực tiếp vượt qua Vân Nam lĩnh truyền tin tức đi ra ngoài, hơn nữa, chúng ta không thể vô cớ ngăn cản khách thương lui tới. Trong khoảng thời gian ngắn tìm lý do chống đỡ thì có thể được, thời gian dài sẽ mang đến ảnh hưởng bất lợi cho chúng ta, hơn nữa giấu một phong thơ trong hàng hóa rất đơn giản, căn bản không có biện pháp điều tra được."

"Ta biết rõ điều này, ta chỉ cần một khoảng thời gian, chờ bọn hắn dụng phải cái đỉnh thứ nhất sau đó nghĩ biện pháp thì đã chậm." Tiền Bất Ly chuyển hướng sang Giả Thiên Tường nói: "Bá tước đại nhân, người của ngài lúc nào có thể tới? Đã tới lúc chúng ta phải bỏ tiền, không có tiền thì sẽ không có biện pháp chiêu mộ tân binh!"

Giả Thiên Tường nở nụ cười: "Điểm ấy ngài không cần lo lắng, chậm nhất có cuối tháng, người của ta sẽ đi đến Phúc Châu! Hơn nữa ở Phúc Châu cũng

có chi nhánh của ta, nếu có nhu cầu cấp bách, có thể chi nhánh của ta có thể đưa ra một khoản tiền."

"Phúc Châu có quỹ sắt hay không?"

"Có, tổng cộng có ba chỗ. Phân biệt là quỹ sắt Tượng Hùng Nguyên, quỹ sắt Thương Sơn, quỹ sắt Lư Lăng, trong đó quỹ sắt Tượng Hùng Nguyên có sản lượng cao nhất, quỹ sắt Lư Lăng có sản lượng thấp nhất." Giả Thiên Tường thuộc như lòng bàn tay, hiển nhiên đoạn thời gian này lão đã thu thập được không ít tư liệu Phúc Châu.

"Lư lăng cũng có quỹ sắt!" Tiền Bất Ly vừa mừng vừa sợ nói: "Vậy ta còn cần rất nhiều thợ rèn! Tháng này có thể triệu tập được không?"

Giả Thiên Tường lộ vẻ khó khăn trả lời: "Phúc Châu không có nhiều thợ rèn lắm, muốn triệu tập từ Nghi châu cùng Ung Châu, tháng này sợ rằng không còn kịp, tháng sau."

"Động tác phải nhanh, ta sợ bọn chúng sẽ áp dụng biện pháp phong tỏa mậu dịch Phúc Châu." Tiền Bất Ly dặn dò một câu.

"Điểm ấy không cần ngại nhắc nhở." Giả Thiên Tường mỉm cười trả lời: "Từ khi Thứ sử Nghi châu Bách Lý Khắc Thành cáo ốm không tới bãi kiến diện hạ, ta đã chuẩn bị kỹ càng."

Tiền Bất Ly trầm mặc một lát, cũng nở nụ cười: "Ta cũng đã chuẩn bị kỹ càng."

Giả Thiên Tường nhìn chằm chằm vào Tiền Bất Ly nói: "Ta sẽ cố gắng hết sức, dùng tất cả lực lượng để trợ giúp ngài, về phần ngài có thể từ nơi này trở thành rồng, bay rất cao, bay rất xa, cần phải dựa vào chính ngài."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nhân tài không thể bỏ qua

Sáng sớm, Tiền Bất Ly tỉnh dậy từ rất sớm, hắn vừa xem ghi chép của huyện Lư Lăng, vừa nhìn sa bàn trên bàn cùng địa đồ trên vách tường, lưu vào trong trí nhớ các loại tư liệu của huyện Lư Lăng. Trước đây thật lâu Tiền Bất Ly đã biết rõ, lười biếng cùng kiêu ngạo là hai đại thiên địch của tiên thủ, tuy hắn chỉ là thống soái trên quân sự, nhưng vẫn có thể lợi dụng hoàn cảnh xung quanh, hiểu rõ nhân tố có thể điều động rõ như lòng bàn tay, như vậy mới có thể bày mưu nghĩ kế, tránh khỏi nước đến chân mà rồi loạn tay chân.

Huyện chủ 'Cường hãn' rốt cục tỉnh rượu, sau khi đã hiểu rõ tiền căn hậu quả, gã mặt không còn chút máu đứng ở trong đình viện, chờ Tiền Bất Ly xử lý. Thế nhưng Tiền Bất Ly không có thời gian quan tâm đến gã, hắn vừa ăn bữa sáng vừa đọc tài liệu ghi chép của huyện Lư Lăng.

Chứng kiến Tiền Bất Ly cố gắng như vậy, tất cả mọi người rất thức thời, không ai tới quấy rầy hắn, cho đến tận giữa trưa, con tin Hạ Tử Thành khí vũ hiên ngang từ bên ngoài đi vào, gã tò mò nhìn huyện chủ lưng la lưng lay đang đứng trong đình viện, sau đó bước đi đến trước mặt Tiền Bất Ly, nhìn chằm chằm vào Tiền Bất Ly.

Trí nhớ Tiền Bất Ly mặc dù luôn luôn rất kinh người, nhưng ngay vừa mới chỉ trong một buổi đã tiêu hóa hết toàn bộ tài liệu ghi chép của huyện Lư Lăng, cường độ lao động cũng không phải thấp, hắn hơi mệt mỏi gấp quyển huyện chí lại (quyển sổ ghi chép tài liệu của huyện), dùng ngón tay vuốt vuốt mi tâm, mới phát hiện Hạ Tử Thành đang ngang nhiên đứng ở trước mặt mình.

"Có việc gì thế?"

"Thống lĩnh đại nhân, dựa theo ước định, ngài đã đến Phúc Châu nên thả ta trở về!" Hạ Tử Thành nói từng chữ một: "Hiện tại đã qua hai ngày, thế nhưng ngài lại bỏ ta sang một bên, ta thấy ngài không muốn thực hiện lời hứa của mình!"

"Hủy bỏ lời hứa là một chuyện vô cùng vô si." Tiền Bất Ly vứt huyện chí sang một bên, nhàn nhạt nhìn Hạ Tử Thành nói: "Trong lòng ngươi, ta là một người vô si sao?"

Trên mặt Hạ Tử Thành lộ ra sắc mặt vui mừng, gã nói: "Thống lĩnh đại nhân, ta hiện tại có thể rời đi chứ?"

"Ngươi bất kỳ lúc nào cũng có thể rời khỏi nơi đây." Tiền Bất Ly cười cười, chuyển chủ đề: "Thế nhưng trước khi ngươi đi, giữa chúng ta có một số khoản nợ cần phải thanh toán."

Về vui mừng trên gương mặt Hạ Tử Thành biến thành cảnh giác: "Thống lĩnh đại nhân, ngài có chuyện thì hãy nói rõ ra, có món nợ nào cần phải thanh toán?"

"Từ khi chúng ta rời khỏi cửa ải Liên Thành, đến hiện tại đã qua hơn hai mươi ngày. Thức ăn ngươi ăn đều là quân lương chúng ta phát cho ngươi, nhưng

. . . người không phải là một người lính, chúng ta không có nghĩa vụ ràng buộc phải cung cấp ăn uống cho người, là đạo lý này"

Hạ Tử Thành thộn mặt: "Thống lĩnh đại nhân, ngài có ý gì?"

"Rất đơn giản, người nhất định phải trả tiền!" Tiền Bất Ly uể oải đứng lên, nói: "Trả tiền, người lập tức có thể đi."

"Như vậy. . . Ta cần giao bao nhiêu tiền?" Hạ Tử Thành biết rõ tranh luận với đối phương trên địa bàn của đối phương không có bất kỳ phần thắng nào hết, gã quyết định tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

"Ừ. . . tính toán ít một chút cho người, một nghìn kim tệ."

"Cái gì?" Hạ Tử Thành thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Đại nhân, ngài nói đùa gì vậy? Cho dù những ngày này ta ăn vàng, cũng không ăn hết một nghìn kim tệ! !"

"Quân lương có giá này! Người cần phải hiểu rõ ràng, ta không bức người ăn, là chính người tự ăn!" Đồ Binh mấy lần tôn sùng tài năng của Hạ Tử Thành ở trước mặt Tiền Bất Ly. Thật ra đang trong tình trạng thiếu nhân tài, Tiền Bất Ly sao có thể thả cho Hạ Tử Thành đem chạy mất? Mặc kệ dùng phương pháp gì, Tiền Bất Ly cũng phải giữ Hạ Tử Thành ở lại 'làm công' cho mình!

"Trước đó vì sao ngài không có nói cho ta biết! !" Hạ Tử Thành nghiêng răng nghiêng lợi mà hỏi.

"Ta không có nói giỡn, người nói giỡn là người...!" Tiền Bất Ly vẫn mỉm cười: "Đây là quân đội của ta, tăng thêm mấy quy định mới cũng đều do ta định đoạt, ta có nghĩa vụ gì mà phải báo cho người?"

Hạ Tử Thành thở ra một hơi dài, cố tự trấn định nói: "Nếu như ta đưa ra một ngàn kim tệ, ta có thể đi chưa?"

"A... . . Người đã nhắc nhở, ta liền nghĩ tới một sự kiện." Tiền Bất Ly nhìn thấy Hạ Tử Thành có thể cắn răng xuất ra số tiền kia, vội vàng bỏ thêm pháp mã (*đòn bí mật gia thêm cận nặng cho đàm phán): "Người lần trước có hành động thất lễ, khiến cho công chúa điện hạ bị tổn thương tâm lý rất nghiêm trọng, người có trách nhiệm xuất ra một khoản tiền để đền bù tổn thất"

"Số tiền kia là bao nhiêu?"

"Người yên tâm, ta không thể lừa gạt người, đó là hành vi của tiểu nhân." Tiền Bất Ly trầm ngâm một chút: "Thế nhưng điện hạ có thân phận cao quý, người mạo phạm điện hạ, phạt người một ngàn kim tệ, không tính là nhiều chứ?"

"Ta hiểu, thống lĩnh đại nhân, cho ta thời gian ba ngày, ta sẽ đem đến cho ngài số tiền ngài cần." Hạ Tử Thành lạnh lùng nói xong, gã quay người đi ra ngoài.

"Ta hy vọng động tác của người có thể nhanh chút ít." Tiền Bất Ly ở sau lưng nhân nhạ bỏ sung một câu: "Chớ quên, trên thế giới còn có tiền lãi, mỗi một ngày qua người đều phải giao một số tiền lãi nhất định cho ta."

Hạ Tử Thành lão đảo một cái, thân hình đột nhiên đứng lại, gã quay đầu nhìn Tiền Bất Ly, nói: "Thống lĩnh đại nhân, ta cho rằng ngài đang cố ý vơ vét tài sản của ta, xem ra ta nghĩ quá đơn giản. Xin ngài hãy nói cho rõ ràng, ngài đến cùng cần gì?"

"Nghe nói, khi một binh dân thiếu quý tộc một khoản tiền và không cách nào hoàn lại, người đó phải dùng công tác của mình để hoàn lại nợ nần, cái này đúng không?"

"Ngài muốn bức ta làm công cho ngài sao?"

"Ta cũng không bức người, bá tước đại nhân tương lai." Tiền Bất Ly nở nụ cười nói: "Ta vô cùng tôn trọng ý nguyện của ngài! Đương nhiên, nếu như người muốn làm công cho ta, ta cũng không thể cự tuyệt."

Hạ Tử Thành cùng Tiền Bất Ly nhìn nhau một hồi, gã tự nhận mình là người bại trận, đao nằm trong tay Tiền Bất Ly, gã biết mình chỉ là cá nằm trên thớt, Hạ Tử Thành bất đắc dĩ cười gượng nói: "Thống lĩnh đại nhân, cho ta thời gian một ngày suy nghĩ thật kỹ một chút, có thể chứ?"

"Ta nói rồi, ta vô cùng tôn trọng ý nguyện của người." Tiền Bất Ly vươn tay làm tư thế xin mời: "Thế nhưng, tiền lãi của ta vẫn cần phải trả như thường lệ, hy vọng lựa chọn của người có thể mau một chút."

Lúc tiến vào Hạ Tử Thành khí vũ hiên ngang, thế nhưng tới khi gã rời khỏi, sắc mặt của gã còn xám trắng hơn so với sắc mặt của huyện chủ đang đợi trong đình viện, Tiền Bất Ly đưa mắt nhìn Hạ Tử Thành rời khỏi, vừa định cúi đầu quan sát sa bàn, mấy người Mạnh Thiết Đầu từ bên ngoài đi đến.

Trải qua chạng vạng tối ngày hôm qua cùng sáng hôm nay ngẫm hồi, mấy người Mạnh Thiết Đầu đã thám thính được không ít tư liệu. Đầu tiên, huyện chủ này không phải là một viên quan tốt, suốt ngày gã chỉ biết uống rượu tìm niềm vui, sự tình gì cũng mặc kệ, thế nhưng gã cũng không phải là một viên quan xấu, ngoại trừ khi mới tới huyện Lư Lăng đã giết mấy người Thổ tộc đầu độc hoặc hay gây chuyện bên ngoài, trong mấy năm này gã vô cùng ít xuất hiện, gia đình của gã ra bên ngoài cũng thành thật, cũng không ý thế hiếp người.

Chương 79: Thẩm

Tiền Bất Ly càng thêm nghi ngờ. Nếu theo như tính cách nóng nảy trước kia của hắn, hắn đã sớm dùng danh nghĩa trưởng công chúa để quốc thi triển thủ đoạn lôi đình xử trí gã huyện chủ, thế nhưng ngồi phủ đệ đồ nát lại khiến cho Tiền Bất Ly nghi hoặc, cho nên hắn mới quyết định đợi đến lúc mấy người Mạnh Thiết Đầu trở về rồi mới tính.

Ai ngờ tin tức mấy người Mạnh Thiết Đầu mang về cũng không có bất kỳ trợ giúp nào, Tiền Bất Ly trầm ngâm một chút, ra hiệu cho Trình Đạt ở sau lưng đi dẫn gã huyện chủ vào.

Chứng kiến dáng vẻ nom nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí của huyện chủ quan sát khắp căn phòng, Tiền Bất Ly lắc đầu cười cười nói: "Nói cho ta biết tên của ngươi." Kỳ thật Tiền Bất Ly đã biết tên của huyện chủ từ bìa của huyện chí, sở dĩ hắn có ý hỏi nói nhằm là vì lại để cho hắn nhanh chóng tiến vào .

"Hạ quan. . . Chu Quân Ích."

"Bản thân ngươi đã làm chuyện gì, trong lòng ngươi đã biết chưa? Có cần ta nhắc nhở ngươi một chút hay không?" Tiền Bất Ly vừa nói vừa đưa mắt liếc một cái, đám thân vệ của hắn cùng trừng mắt nhìn Chu Quân Ích, nhất là Trình Đạt, hắn từ bên cạnh đi tới gần Chu Quân Ích, đôi mắt không có ý tốt đẹp gì đảo một vòng quanh cổ Chu Quân Ích, tiếng hít thở cũng dần dần trở nên nặng nề.

Chu Quân Ích rõ ràng cảm giác được hơi nóng phun ra từ mũi Trình Đạt, gã cảm thấy hoảng hốt trong lòng, "Bịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất: "Hạ quan biết tội, hạ quan biết tội. . ."

Tiền Bất Ly nhìn Chu Quân Ích một hồi, đột nhiên bỏ qua "Tội danh ", chuyển sang một chủ đề khác: "Phủ đệ của ngươi cũng quá suy tàn, vì sao không tu sửa một chút?"

Chu Quân Ích sững sờ, tuy gã không rõ vì sao người trước mặt đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng vẫn là lập tức thể hiện một gương mặt tươi cười trả lời: "Đại nhân, ngài không biết, Phúc Châu là một địa phương hoang vắng, có gần một nửa là người Thổ tộc còn sinh hoạt giống như tổ tông của mình, ở trong núi rừng dựa vào săn bắn mà sống, trước cuối năm bọn họ có thể mang nộp phần thuế má của mình cũng rất không dễ dàng. Căn bản không thể lấy ra tiền tu sửa phủ đệ, cũng không thể. . . cũng không thể bức người ta vào tù tội!" Chu Quân Ích cả gan nói xong những lời này, gã dùng ánh mắt thấp thòm quan sát sắc mặt của Tiền Bất Ly.

"Ngươi không tu phủ đệ của mình là chuyện của ngươi, không quan hệ với ta" Tiền Bất Ly thật sự có chút thương thức trong nội tâm, Chu Quân Ích này có thể nói ra những lời nói này quả rất không dễ dàng. Thế nhưng trên mặt hắn vẫn không có bất kỳ biểu hiện nào: "Ba ngày sau Điện hạ sẽ khởi hành đi tới phủ Phúc Châu, trong ba ngày ngươi cần phải trưng thu một số tiền lương, nếu như ngươi làm tốt, ta có thể bỏ qua khuyết điểm trước kia ngươi phạm phải. Nếu như ngươi không làm được, ta sẽ phạt ngươi hai tội, chính ngươi nên biết đó là kết cục gì!"

"Cái này. . . " Chu Quân Ích lộ ra vẻ khó khăn. Gã trầm ngâm nói: "Đại nhân, Phúc Châu tuy tốt hơn một chút so với vùng đất phương bắc lạnh giá, nhưng. . . cũng khó....!"

"Ý của ngươi là không làm được?" Giọng nói của Tiền Bất Ly chuyển sang lạnh lẽo.

Chu Quân Ích ngược lại hít một hơi khí lạnh, gã nhìn Tiền Bất Ly trước mắt, lại nhìn đám thân vệ chung quanh, trong đó màu da, gương mặt của mấy người Mạnh Thiết Đầu đã hấp dẫn sự chú ý của gã, người Thổ tộc tuy giống như người Cơ Chu quốc, đều là da vàng, nhưng có một chút khác biệt, trán của người Thổ tộc hơi nhô về phía trước, mà mũi lại hơi nhỏ, cũng hơi tẹt, chẳng lẽ mấy người lính này là người Thổ tộc? Thế nhưng luật pháp Cơ Chu quốc không cho phép người Thổ tộc làm lính!

Trong tình huống nguy hiểm trước mắt, suy nghĩ của Chu Quân Ích chuyển động rất nhanh. So với việc gã ngồi chờ chết, còn không bằng đánh bạc một phen! Vừa nghĩ đến đây, Chu Quân Ích hạ quyết tâm, gã bỗng nhiên ngẩng đầu lên, giọng nói cũng lớn hơn rất nhiều: "Đại nhân, hạ quan có một câu nói không thể không nói! Huyện Lư Lăng này vốn là đất đai cằn cỗi, không có quá nhiều sản vật, dân chúng mưu sinh khôn khổ, ngay cả ăn no còn không thể nào đảm bảo được, ngài để cho ta có trong vòng ba ngày trưng thu tiền lương. . . Ngài để cho ta đi cướp đi số lương thực còn sót lại của bọn họ, khiến cho bọn họ đang sống mà chịu chết đói sao? Hạ quan. . . không làm được!" Chu Quân Ích càng nói càng kích động, gã tiện tay tháo mũ quan xuống, ném xuống đất, lại bắt đầu cời quan bào trên người: "Hạ quan tự biết nghiệp chướng nặng nề, mời đại nhân xử lý, hạ quan không một câu oán hận!"

Lần này quang minh lỗi lạc mà nói nói ra, lập tức trấn trụ người trong sảnh, đám người Mạnh Thiết Đầu nghe thấy, lập tức nghĩ trên đời còn có vị quan tốt bậc này suy nghĩ cho người Thổ tộc, cảm động dị thường, lại nghĩ tới thôn trang của mình lọt vào thảm kịch, bọn hắn không chịu nổi mà muốn rơi lệ, mà ngay cả một đám thân vệ của Trình Đạt, trong mắt cũng lộ ra thần sắc kính nể. Chỉ có Tiền Bất Ly cười mà như không phải cười nhìn Chu Quân Ích, không nói một tiếng. Biểu diễn của Chu Quân Ích tuy rất đúng lúc, nhưng chơi trò này ở trước mặt Tiền Bất Ly thì không khác có Ban môn lộng phủ (múa riu qua mắt thợ)!

Từ việc Chu Quân Ích quan sát mình lúc ban đầu, đến vẻ kinh ngạc của gã khi phát hiện, còn có quyết định chỉ ngay trong chớp mắt, cuối cùng là sự khản trương lúc chờ đợi xử lý, những thứ này, không một điều gì có thể tránh được pháp nhãn của Tiền Bất Ly. Trên thế giới này, người mà có thể ở

sống chết trước mắt mà sắc mặt vẫn không thay đổi có thể có không ít, nhưng người có thể hoàn toàn không chế được bản thân mình thì không có mấy người, sóng to gió lớn trong nội tâm vẫn xuyên thấu qua ánh mắt, sắc mặt, giọng nói đã lộ ra dấu vết dù là nhỏ nhất, mà chỉ cần dấu vết nhỏ bé đã rất đầy đủ đối với Tiền Bất Ly!

"Đây là lời trong lòng của ngươi sao?" Giọng nói lãnh đạm của Tiền Bất Ly vang lên có trong sảnh.

Chu Quân Ích, từ trên gương mặt Tiền Bất Ly, không thể nhìn ra một điểm đầu mối, thế nhưng phản ứng của mấy người Mạnh Thiết Đầu cùng đám người Trình Đạt rất rõ ràng, Chu Quân Ích trong nội tâm lớn định: "Đại nhân, chỉ cần ngài có thể buông tha con dân huyện Lư Lăng, Chu Quân Ích ta muôn chết không chối từ!"

"Nếu như ta cứ như vậy mà giết ngươi, ngươi ngược lại đã thành anh hùng lưu danh muôn đời. . . Đối với ngươi muốn để tiếng xấu muôn đời." Tiền Bất Ly cười đứng lên, dạo qua một vòng vòng quanh Chu Quân Ích, nói: "Ngươi đã nguyện ý hi sinh chính mình vì con dân huyện Lư Lăng, như vậy ngươi cũng nên hi sinh một lần vì ta, dù sao ngươi sớm muộn gì cũng phải chết."

Mạnh Thiết Đầu cảm thấy không đành lòng trong nội tâm, gã vừa muốn mở miệng xin tha, ánh mắt Trình Đạt đã lạnh lùng rơi vào trên mặt hắn, trong mắt tràn ngập sát cơ. Đây chính là sự khác nhau giữa tân binh cùng lão Binh, Trình Đạt tuy cũng kính nể Chu Quân Ích, nhưng nếu như thống lĩnh đại nhân một lòng muốn cho Chu Quân Ích chết, Trình Đạt hẳn sẽ không chút do dự mà ra tay, mà một tên lính nhỏ cũng dám can đảm cản trở quyết định của thống lĩnh đại nhân, hẳn chắc chắn sẽ không lưu tình, tay của hắn đã giữ ở trên chuôi kiếm.

Chu Quân Ích càng thêm khẩn trương, nhưng giờ này khắc này gã đã không có đường lùi bước: "Đại nhân xin mời ngài nói, chỉ cần việc mà hạ quan có thể làm được, hạ quan nhất định không chối từ."

"Những chuyện ta muốn ngươi làm rất đơn giản, ngươi nhất định có thể làm được." Tiền Bất Ly tiện tay móc ra một Phi Dao, ném xuống đất, nói: "Nhặt lên, đâm ta một đao, như vậy ta sẽ có đầy đủ lý do để cho ngươi chết."

Chu Quân Ích ngây ra như phỗng, ánh mắt trực tiếp nhìn vào cây đao trên mặt đất, hồi lâu mà vẫn không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tương lai

"Không dám sao?" Tiền Bất Ly cúi người nhìn chằm chằm vào Chu Quân Ích: "Ngươi không phải chứng kiến ta có mấy thủ hạ người Thổ tộc mới cố ý nói những lời nói này phải không?"

Chu Quân Ích lúng túng không nói tiếp, muốn thừa nhận hẳn không có can đảm này, muốn kiên trì lập trường trong lòng của mình mà không có sức lực lên tiếng.

Tiền Bất Ly trở lại chỗ ngồi của mình, nói với Trình Đạt: "Đưa cho Chu đại nhân của chúng ta một cái ghế."

Chu Quân Ích liên tục khoát tay nói: "Không dám, hạ quan không dám."

"Cho ngươi ngồi ngươi cứ ngồi." Tiền Bất Ly cười cười nói: "Tình nguyện ở trong một ngôi nhà tan hoang, cũng không muốn gia tăng thuế má, giải thích ngươi còn có chút lương tâm, chỉ cần dựa vào điểm ấy, ta nên tôn trọng ngươi."

Chu Quân Ích bị thái độ thay đổi liên tục của Tiền Bất Ly làm mơ hồ, gã vừa cười gượng gạo vừa nói khách khí mấy câu, cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống chiếc ghế mà Trình Đạt đưa tới.

"Hôm qua ngươi đã đùa giỡn điện hạ trước mặt mọi người, mặc dù là say rượu làm vậy, về tình thì có thể thứ cho ngươi, về tội thì khó tránh khỏi!" Tiền Bất Ly nhìn nhìn huy chương trước ngực Chu Quân Ích: "Ngươi bây giờ là nam tước, ta sẽ mời điện hạ hạ ngươi xuống làm tước sĩ, hơn nữa ngươi cũng không nên tiếp tục làm huyện chủ, đối với xử phạt của ta, ngươi có ý kiến gì không?"

Chu Quân Ích vốn bị thần thái bình thản của Tiền Bất Ly làm cho mê hoặc, gã nghe thấy xử phạt không thể nhẹ hơn mà không khỏi ngần ngại: "Hạ quan. . . Không có ý kiến." Từ tước sĩ đến nam tước xem như một cửa ải, mặc dù không khó khăn như từ bá tước thăng làm hầu tước, nhưng bình thường cũng không dễ vượt qua, tâm trí Chu Quân Ích đã nguội lạnh.

"Ngươi cũng không nên khó chịu, người làm chuyện sai lầm, cần phải trả tương ứng một cái giá lớn, ngươi nói xem đạo lý này có đúng hay không?"

Chu Quân Ích cứng ngắc gật nói: "Ta hiểu, đại nhân."

"Tiếp theo chúng ta nói chuyện thẳng thắn một chút, thế nhưng con người của ta ghét nhất là nghe lời nói dối, lời nói dối, hy vọng ngươi có thể tự giác một chút." Tiền Bất Ly nói tới chỗ này, hẳn lại chuyển chủ đề: "Các ngươi đều nói Phúc Châu đất đai cằn cỗi, thế nhưng sao ta phát hiện đất đai nơi đây rất phì nhiêu? Chẳng lẽ. . . còn có nội tình gì?"

Chu Quần Ích cười cười xấu hổ, đến lúc này gã mới vững tin những lời nói vừa rồi căn bản không thể lừa gạt ở đối phương. Gã nói: "Đại nhân, ngài chỉ biết một, mà không biết hai, Phúc Châu đất đai cằn cỗi không phải chỉ cấu tạo và tính chất của đất đai không tốt, mà là đất đai thích hợp trồng trọt quá ít! Cảnh nội Phúc Châu rậm rạp đồi núi trùng điệp, chỉ có thoảng qua mấy bình nguyên không lớn, còn bị quý tộc lớn nhỏ phân chia không ít, lương thực thu hoạch căn bản cũng không đủ ăn."

Tiền Bất Ly ngẩn ngơ: "Không có ai trồng trọt trên đồi núi sao?"

"Đại nhân, sao có thể trồng trọt ở trên đồi núi?" Chu Quần Ích dùng ánh mắt cổ quái nhìn Tiền Bất Ly, gã cho rằng Tiền Bất Ly là một bác học, không nghĩ tới đối phương rõ ràng có thể hỏi một vấn đề ngây thơ như vậy: "Đại nhân, từ xưa đến nay đều không trồng trọt trên đồi núi, cái này. . . Cái này. . . ." Chu Quần Ích không biết phải nói như thế nào mới có thể giải thích rõ ràng sự việc, mà lại không làm tổn thương lòng tự trọng của thống lĩnh đại nhân, giọng điệu trở nên chần chờ.

Tiền Bất Ly khoát tay áo nói: "Phúc Châu có nạn hạn hán nhiều hay không?"

Chu Quần Ích lắc đầu nói: "Không nhiều lắm, trong mười tai có tám, chín tai đều là thủy tai."

"Xem ra, các ngươi chưa từng có người xây dựng ruộng bậc thang ở nơi đây!" trong mắt Tiền Bất Ly lấp lánh ánh sáng.

"Ruộng bậc thang? Cái gì là. . . ruộng bậc thang?"

Tiền Bất Ly cũng không nói tiếp, thò tay lấy từ trong cái hộp từ phía sau sa bàn ra một ít cát, đổ ở trên mặt bàn, dùng ngón tay vẽ mấy đường, một mô hình ruộng bậc thang liền ra đời.

Trong thế giới kia của Tiền Bất Ly, ruộng bậc thang là một trong những công trình trọng yếu ruộng dốc bảo vệ môi trường thiên nhiên, nó còn có hiệu quả phòng ngừa đất màu bị trôi, tạo ra lượng nước, hoàn cảnh sinh thái của đất, có lợi cho canh tác, đề cao sản lượng thu hoạch, bởi vậy, một biện pháp bảo vệ môi trường thiên nhiên từ xa xưa khiến cho rất được chú trọng xét về các phương diện.

Tiền Bất Ly mặc dù không có bao nhiêu tri thức nông canh chuyên nghiệp, nhưng hắn dựa vào trí nhớ của mình, vẫn có thể liệt kê ra không ít chỗ tốt của ruộng bậc thang.

Ngay khi Tiền Bất Ly đang giảng giải được một nửa, Chu Quần Ích đã hí hửng tiến tới gần, càng lúc càng tiến gần, cuối cùng quả thực gã gần như ghé vào trên mặt bàn; mấy người Mạnh Thiết Đầu cũng chăm chú nhìn chăm chăm vào mô hình ruộng bậc thang. Phúc Châu, cây ruộng rất thưa thớt, đại bộ phận người Thổ tộc vẫn dựa vào đi săn mà sinh sống, thế nhưng cùng với việc nhân khẩu tăng trưởng, thức ăn, sản vật thôn dã càng ngày càng ít, người Thổ tộc chỉ có thể bắt đực đi giẫy dựa trong nỗi khổ cực, lý luận ruộng bậc thang Tiền Bất Ly giảng giải thoáng chốc đã cho bọn hán hy vọng, để cho tất cả người Thổ tộc có hy vọng thoát ly biển khổ.

Đại bộ phận nhóm thân vệ Trình Đạt đều xuất thân từ nhà nông đệ tử, bọn hán vừa nghe Tiền Bất Ly giảng giải, vừa liên tưởng tới tình hình quê hương mình, ánh mắt lộ ra ánh sáng hưng phấn.

Cơ Thắng Tình cùng Giả Thiên Tường vừa vặn muốn tìm Tiền Bất Ly thương lượng bước hành động tiếp theo, bọn hán đã nghe được phần sau lời nói của Tiền Bất Ly, Cơ Thắng Tình không hiểu rõ lắm đối với phương diện này, Giả Thiên Tường có thể coi là một tay già đời. Có Giả Thiên Tường có hơn hai mươi năm sống trong vai trò thành chủ, đều có đọc lướt qua đặc tính của các loại cây nông nghiệp, cánh đồng tuyết ở Tuyết Nguyên thành, ngoại trừ vàng còn không có bất kỳ sản vật nào khác. Lương thực của cư dân nơi đó đều phải lặn lội đường xa vận chuyển đến Tuyết Nguyên thành, giá cả tự nhiên cũng thành giá trên trời. Vì để giảm bớt áp lực cho cư dân, Giả Thiên Tường thử gieo trồng rất nhiều nông vật, đáng tiếc đều thất bại. Cuối cùng lão chỉ có thể lại để cho phủ thành dùng tài chính đến bù tổn thất nhất định cho Tuyết Nguyên thành cư dân.

Giả Thiên Tường dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tiền Bất Ly, đầu óc của lão luôn luôn phản ứng rất nhanh. Giả Thiên Tường có thể hiểu được ruộng bậc thang sẽ mang đến ảnh hưởng lớn cỡ nào cho Phúc Châu! Có lẽ. . . Chỉ cần có người này, chúng ta vĩnh viễn không thể lậm vào tuyết cảnh? Hẳn nhất định sẽ có biện pháp! Giả Thiên Tường âm thầm cảm khái trong lòng.

Tiền Bất Ly nói xong tất cả những điều mà mình có thể nhớ được, hán ngẩng đầu nhìn Chu Quần Ích đã tiến tới gần, nói: "Ta nói ngươi đều nghe rõ ràng chưa?"

Chu Quần Ích ngơ ngác nhìn mô hình ruộng bậc thang trên mặt bàn, hồn nhiên không có phản ứng, không biết suy nghĩ của gã đang bay tới nơi nào.

"Lời nói của ta ngươi nghe rõ ràng chưa?" Tiền Bất Ly tăng thêm ngữ khí lại nói tiếp một câu.

"A.... . ." Chu Quần Ích như mới tỉnh từ trong mộng, gã nói: "Đã hiểu rõ, hạ quan đã hiểu rõ!" Chu Quần Ích dùng sức chà xát hai tay của mình, giống như chính mình có một thân khí lực lại không chỗ thi triển, chỉ có thể mình và chính mình phân cao thấp với nhau.

"Nếu như ta cho ngươi phổ biến ruộng bậc thang ở trong cảnh nội huyện Lư Lăng, ngươi có thể làm được chứ?" Tiền Bất Ly đọc được ý tứ đã hiểu trong ánh mắt nóng bỏng của Chu Quần Ích.

Chương 81: Đất phong

"Đại nhân, ngài. . . Ngài nói. . . giao cho ta?" Chu Quần Ích khó khăn lắm mới nuốt được một hớp nước miếng. Chu Quần Ích cũng đã từng coi như là một người có chút khát vọng. Từ sau khi gã đảm nhiệm huyện chủ huyện Lư Lăng, gã cũng nghĩ muốn làm ra một thành tích khiến cho người ta phải nhìn chăm chú, thế nhưng giữa sự thật cùng lý tưởng lại có chênh lệch cực lớn. Tình huống huyện Lư Lăng hoàn toàn phá vỡ giấc mộng của gã. Trải qua một thời gian ngắn hao tổn sức lực cùng vật lộn, Chu Quần Ích rốt cục ý thức được, gã căn bản không có khả năng cải biến hiện trạng huyện Lư Lăng, cho nên cuối cùng Chu Quần Ích dứt khoát buông tay không hỏi chính sự, mỗi ngày sống phởn phàng, qua một ngày tính toán một ngày, cuộc sống này ngược lại nuôi dưỡng cơ thể gã trắng trẻo, béo mập, nhưng tâm lại càng ngày càng nguội lạnh.

"Đương nhiên ta muốn giao cho người, vấn đề là người có thể làm được hay không?"

"Có thể!" sắc mặt Chu Quần Ích đỏ bừng, lưng thẳng tắp, giọng nói còn lớn hơn gấp mấy lần so với trước, trả lời Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly mỉm cười gật đầu, hiện tại vấn đề làm cho hắn nhức đầu nhất chính là không người có thể dùng. Tuy hắn chỉ có một chút hảo cảm đối với Chu Quần Ích, nhưng hắn cũng đành phải để cho đối phương tiếp tục đảm nhiệm chức vụ huyện chủ. Thống trị một phương so với hành quân tác chiến là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cho dù bản thân Tiền Bất Ly, hắn tình nguyện mang theo ba nghìn người đi chinh chiến một vạn đại quân của đối phương, cũng không muốn ngồi một chỗ thống trị chính sự, không có kinh nghiệm sẽ không có lực lượng.

"Thống lĩnh đại nhân, ruộng bậc thang này của ngài. . . là chính ngài nghĩ ra được sao?" Giả Thiên Tường đi vào, lên tiếng chào.

"Ừ. . . Điện hạ, bá tước đại nhân, các người đã tới." Lúc này Tiền Bất Ly mới phát hiện hai người Cơ Thắng Tinh, hắn gật đầu cười: "Đây là tượng trưng của ta, về phần hiệu quả như thế nào, còn phải xem vận khí của chúng ta." Khi người khác nói dối có thể lộ ra sơ hở hay không thì con khó nói, nhưng khi Tiền Bất Ly nói dối, ngay cả sắc mặt không đổi sắc tim không nhảy, huống chi một đạo văn nho nhỏ (ăn cắp bản quyền)!

Sống lưng Chu Quần Ích mới chỉ đứng thẳng lên trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nghe được hai chữ 'Điện hạ', thân thể của gã lại bắt đầu trầm xuống, còng xuống quỳ rạp xuống đất, run giọng nói: "Điện hạ. . ." Tuy gã không nhớ rõ tối hôm qua chính bản thân mình đã đùa giỡn Cơ Thắng Tinh điện hạ như thế nào, nhưng chuyện này đối với gã mà nói không thể nghĩ ngờ là một con ác mộng đáng sợ.

"Người đứng lên đi." Cơ Thắng Tinh lãnh đạm nói, nàng không có bất kỳ hảo cảm nào đối với Chu Quần Ích, thế nhưng nàng có thể nhìn ra Tiền Bất Ly muốn dùng người này. Tuy nói nàng cảm thấy không hài lòng trong lòng, nàng cũng sẽ không tiếp tục làm khó dễ, chỉ có thể đợi đến lúc lúc không có người nào khác, nàng sẽ hỏi Tiền Bất Ly đến tột cùng.

"Nam trước, không nên quá đa lễ, điện hạ cho người đứng lên, người hãy đứng lên đi." Giả Thiên Tường nhìn thấy Cơ Thắng Tinh coi như đã quên chuyện ngày hôm qua, lão càng chắc chắn sẽ không cường tự xuất đầu, Giả Thiên Tường đưa ánh mắt chuyển hướng nhìn Tiền Bất Ly, hỏi: "Thống lĩnh đại nhân, ngài có biết ruộng bậc thang này có ý nghĩa như thế nào hay không?"

"Bá tước đại nhân, về phương diện chính sự, kinh nghiệm của ta còn xa mới bằng ngài." Tiền Bất Ly gãi gãi đầu, thử thăm dò nói: "Có nghĩa là Phúc Châu không còn là vùng đất cần cỗi nữa rồi hả?"

"Đâu chỉ phải không còn cần cỗi, mà là giàu có...!" Đôi mắt Giả Thiên Tường sáng ngời có thần: "Phải biết rằng, lấy dân làm gốc, nếu như chúng ta có thể phổ biến ruộng bậc thang trong toàn bộ Phúc Châu vậy. . ."

"Đó là chuyện của ngài, không quan hệ tới ta." Tiền Bất Ly cười vẩy vẩy tay, cắt ngang lời Giả Thiên Tường mà nói: "Điều ta cần, là ngày sau khi ta lâm chiến, ta cũng không có nỗi lo ở phía sau!" Nơi này có một Chu Quần Ích không thể hoàn toàn tin nhiệm, cho nên Tiền Bất Ly nói rất hàm hồ.

Giả Thiên Tường trầm ngâm một hồi rồi nói: "Cày bừa vụ xuân mùa đã tới rồi, năm nay chắc là không thể nhìn thấy hiệu quả, phải chờ tới sang năm."

Chu Quần Ích có chút hồ đồ, nhưng gã cũng không có dám lượng truy hỏi 'Cự Đầu' trước mặt này xem muốn đánh trận ở nơi nào. Sau khi nghe xong lời của Giả Thiên Tường, gã có chút khiếp đảm nói tiếp: "Kỳ thật. . . Năm nay cũng có thể chứng kiến hiệu quả."

"Hả?" ánh mắt của ba người Tiền Bất Ly cùng tập trung đến trên người Chu Quần Ích.

Chu Quần Ích cố lấy dũng khí nói: "Điện hạ, hai vị đại nhân có khả năng không biết, nếu như Phúc Châu gieo trồng lúa nước, một năm có thể trồng trọt được hai lần. Chỉ cần có thể tu sửa lại ruộng bậc thang cẩn thận trong tháng năm, năm nay còn có thể trồng trọt một lần nữa."

Giả Thiên Tường ngăn người, chợt cười ha hả nói: "Tốt, như vậy thoạt nhìn, Phúc Châu thật sự đúng là Phúc Châu...!"

Tiền Bất Ly có chút thương thức nhìn Chu Quần Ích, người này có chút tâm tư, không phải cái bao cò! Ánh mắt Tiền Bất Ly chuyển tới trên bản đồ, đột nhiên hắn liền nghĩ tới một sự kiện: "Theo lý thuyết, huyện Lư Lăng không nên khốn cùng đến trình độ như này, không phải còn có quặng sắt Lư Lăng sao?"

Chu Quần Ích cười gương gạo nói: "Đại nhân, ngài không biết, khoáng thạch đào ra từ quặng sắt Lư Lăng sẽ bị rèn thành sắt thô ngay tại chỗ, trong đó

chín phần phải nộp lên cho nội các, chỉ cho chúng ta để lại một phần, mà một phần này. . . . Ta còn phải nộp lên phủ Phúc Châu một nửa, còn dư lại nửa phần, sau khi bán ra ngoài lấy tiền mặt, còn phải cấp tiền công cho thợ mỏ cùng thợ rèn, hơn nữa chi phí vận chuyển sắt thô cũng do huyện Lư Lăng phụ trách, một năm tính toán xuống, có thể không bồi thường ta đã cảm ơn trời đất rồi."

"Lẽ nào lại như vậy! Phúc Châu không phải đất phong của điện hạ sao?" Tiền Bất Ly kêu lên.

Chu Quần Ích ngẩng người nhìn Tiền Bất Ly, im lặng.

Giả Thiên Tường vừa đưa mắt ra hiệu cho Tiền Bất Ly vừa lên tiếng: "Nam tước, người đi ra ngoài lo chuyện của người trước, chờ khi chúng ta cần sẽ gọi người."

Chu Quần Ích biết ý, gã vừa hành lễ vừa lui ra ngoài.

Chứng kiến Chu Quần Ích đã đi ra ngoài, Giả Thiên Tường cười nói với Tiền Bất Ly: "Thông lĩnh đại nhân, ngài dường như còn không hiểu rất rõ đối với tình hình trong nước Cơ Chu quốc ta, tuy đất phong là thuộc về cá nhân, nhưng tài nguyên khoáng sản trong đất phong lại thuộc về quốc hữu."

"Coi như là thuộc về quốc hữu, huyện Lư Lăng cũng không phải nghèo đến mức khốn cùng như này." Tiền Bất Ly vẫn chưa hiểu: "Mỏ vàng cánh đồng tuyệt của người. . . ."

Giả Thiên Tường cười cắt ngang lời Tiền Bất Ly, nói: "Ta không phải đã từng nói với ngài sao? Ta có mặt ước cùng bệ hạ, ngài dùng tiêu chuẩn của ta để cân nhắc người khác, ngài đã sai rồi."

"Như vậy" Tiền Bất Ly trầm ngâm một chút rồi nói: "Ta còn có chuyện không rõ, Phúc Châu là đất phong của điện hạ, thế nhưng vì sao trong cảnh nội Phúc Châu cảnh nội còn có nhiều đất phong của các quý tộc khác?" Vừa rồi khi Tiền Bất Ly đọc huyện chí, hắn phát hiện bên trong huyện Lư Lăng còn có mười bảy thế gia quý tộc, tuy tước vị cao nhất của bọn hắn cũng chỉ là nam tước, nhưng đất đai mà bọn hắn chiếm hữu tổng cộng đã vượt qua một phần tư đất đai của huyện Lư Lăng, đây là điều mà Tiền Bất Ly không thể hiểu được cũng như không thể tiếp nhận! Nghĩ lại mà đau đầu, sau này khi thực hiện đủ các loại cải cách chính sự, sẽ dẫn đến đủ loại lực cản, quý tộc cùng quý tộc với nhau đều có thông báo tin tức cho nhau, rút giây động rừng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Rừng rậm

Thần sắc Giả Thiên Tường trở nên đôi chút lúng túng: "Cái này. . . . Vấn đề này cũng có chút phức tạp, ừ. . . . Người biết, Cơ Chu quốc bắt luận nam nữ, đều có tư cách kế thừa tước vị, nếu như không phạm vào tội lớn, chắc chắn sẽ không bị tước đi tước vị. Cho nên từ khi khai quốc đến nay, quý tộc Cơ Chu quốc chẳng những không giảm bớt, trái lại vào mỗi một đời đế vương đều phân đất phong hầu cho một ít quý tộc mới phong, tiếp tục tích lũy. . . ."

"Tiếp tục tích lũy, quý tộc càng ngày càng nhiều, đất đai càng ngày càng ít!" Tiền Bất Ly gật đầu ra vẻ hiểu rõ, hắn chuyển hướng nhìn Cơ Thắng Tĩnh, nói: "Nếu như đất đai cũng không đủ phân, sao có thể người có thể nhận được đất phong lớn như vậy?"

Cơ Thắng Tĩnh nói: "Ta không giống với các quý tộc, ta chỉ tạm thời có được miếng đất phong này, đợi đến lúc quân chủ mới đăng vị sau đó, ta phải trở về sinh sống ở Hoàng thành, miếng đất phong cũng không hề thuộc về ta."

"Cái này là vì phòng ngừa tất cả Thân Vương sinh ra lòng bất chính sao? Thế nhưng. . . . Điều này cũng tàn nhẫn quá, hoặc là an vị bên trên vương tọa, hoặc là trở nên không đáng một xu!" Tiền Bất Ly nhíu mày nói.

"Đúng là như vậy, cho nên từ khi khai quốc đến nay, Cơ Chu quốc không hề phát sinh nội loạn quá lớn." Giả Thiên Tường thờ dãi nói: "Nếu như làm công chúa thì còn có thể gả cho quý tộc tương ứng, an hưởng nửa đời sau, nhưng các vương tử đều có kết cục rất thê lương."

Tiền Bất Ly khẽ động trong lòng, từ trong lời nói của Giả Thiên Tường, hắn nghe ra ý tứ bên ngoài, nếu như quốc vương hiện nay, Cơ Nhượng Phát thật sự đã chết, vương hậu có thể tự chế ra cái gọi là di mệnh, nâng Cơ Thắng Liệt lên vương tọa, không bao lâu sau, chỉ cần sơ bộ ổn định thế cục, Cơ Thắng Liệt sẽ hạ lệnh cho Cơ Thắng Tĩnh từ bỏ đất phong của mình, quay về Hoàng thành.

Nói một cách khác, Cơ Nhượng Phát có thể sống trong khoảng thời gian bao lâu, bọn hắn sẽ có bấy nhiêu thời gian chuẩn bị. Nghĩ tới đây, Tiền Bất Ly nở nụ cười khổ, hắn tin tưởng phán đoán của mình, nếu như thân thể Cơ Nhượng Phát không việc gì, vương hậu cùng nội các tuyệt không dám làm ra một đại âm mưu như vậy, dùng tánh mạng Cơ Thắng Tĩnh làm mồi nhử, đổi lấy công lao cho chính bọn hắn.

Xem ra đã không có những con đường khác để đi, có thể kéo bao nhiêu thì sẽ kéo dài bấy nhiêu. Nếu như thật sự không thể tiếp tục kéo dài, cứ trực tiếp trở mặt động thù! Thế nhưng, Tiền Bất Ly không có một chút nắm chắc đối với chuyện mình có thể trở thành người thắng sau cùng hay không, trong đầu hắn thậm chí xuất hiện suy nghĩ là vứt bỏ vị trí mà chạy, nhưng suy nghĩ này xuất hiện thoáng qua trong đầu, đã bị Tiền Bất Ly mạnh mẽ tự ép xuống.

Tiền Bất Ly là một người có trách nhiệm, nếu như là vào thời điểm mới tới dị giới, hẳn ngược lại có thể làm ra loại chuyện đó, nhưng hiện tại, là đối tượng gửi gắm hy vọng của mọi người, hẳn bất kể như thế nào cũng không thể làm được! Nhất là dưới đôi mắt trong suốt của Cơ Thắng Tinh đang chăm chú nhìn, Tiền Bất Ly còn cảm thấy xấu hổ vì chính mình rõ ràng lại nảy sinh suy nghĩ đào tẩu trong đầu.

Ngay khi sắc mặt Tiền Bất Ly biến ảo không ai định, hẳn cảm giác được một bàn tay nhỏ bé mềm mại kéo tay của mình, bất chợt nghe thấy giọng nói của Cơ Thắng Tinh: "Bất Ly, người xử phạt huyện chủ xử quá nhẹ rồi!" Cơ Thắng Tinh dẫu cái miệng nhỏ nhắn. Cùng với việc nói Cơ Thắng Tinh đang phàn nàn cùng hắn, không bằng nói nàng đang làm nũng tốt phát nhỏ nóng này.

Tiền Bất Ly ngẩng đầu, phát hiện Giả Thiên Tường đã rời khỏi phòng không biết khi nào, hắn cười cười, ôn nhu khuyên giải: "Người có biết hay không Phúc Châu rộng bao nhiêu không? Mười ba huyện, bốn thành, ta tìm đâu ra nhiều người như vậy đi quản lý những địa phương này? Hơn nữa Chu Quân Ích này là một huyện chủ còn có chút lương tâm, cho hắn một cơ hội, hắn sẽ dốc sức liều mạng cố gắng."

"Vậy. . . cứ như vậy là xong sao? Ta mất hứng!" Cơ Thắng Tinh không đồng ý, lắc lư cánh tay Tiền Bất Ly mấy cái.

"Hành động theo cảm tình đối với kẻ làm tướng, người làm chính trị mà nói đều là tối kỵ, người, quốc vương tương lai, phải chú ý điều này!" Tiền Bất Ly cười, giọng nhéo nhéo mũi Cơ Thắng Tinh: "Cho dù là giết hắn đi, cũng chỉ là giải tỏa con giận mà thôi, nếu như buộc hắn bán mạng cho chúng ta, lại để cho hắn làm ra nhiều tiền hơn cho chúng ta, lại để cho hắn đưa tới nhiều lương thực hơn cho chúng ta, có phải thích hợp hơn hay không?"

"Được rồi, ta nghe lời người." Cơ Thắng Tinh vốn muốn chứng minh mình có tầm quan trọng trong lòng Tiền Bất Ly, nghe xong Tiền Bất Ly khuyên giải, nàng lập tức trở nên vui vẻ.

Ngay khi ăn cơm trưa, Tiền Bất Ly cùng Cơ Thắng Tinh lại thân mật cười nói một hồi. Sau khi ăn xong, Tiền Bất Ly chỉ mang theo thân vệ của mình cùng mấy người Mạnh Thiết Đầu, cưỡi ngựa ra khỏi thành huyện Lư Lăng, vượt qua quân doanh, thẳng đến một khu rừng rậm cách sườn đông quân doanh hơn mười dặm.

Trình Đạt cùng mấy thân vệ như rơi vào trong sương mù, thế nhưng không người nào dám hỏi cái gì, càng không có người cãi lời mệnh lệnh Tiền Bất Ly, bọn hắn hợp lực chém ngã một gốc cây không lớn không nhỏ, sau đó bắn ra ba mũi tên lên trên bầu trời.

Hết thấy làm xong, Tiền Bất Ly nói mình có chút mệt mỏi, ngồi xuống gốc cây nghỉ ngơi một hồi, tiếp theo hắn lại nói mình đói bụng, để cho binh sĩ Thổ tộc Thiệu Sơn đi tìm mấy món ăn đại về cho mình. Ai ngờ Thiệu Sơn rời đi không bao lâu, Tiền Bất Ly lại đột nhiên đứng dậy, nhảy lên chiến mã, phi ngựa quay trở về theo đường cũ, hồn nhiên đã quên binh sĩ Thổ tộc gọi là Thiệu Sơn do chính mình phái đi.

Trình Đạt định lên tiếng nhắc nhở, đột nhiên phát hiện thần sắc Mạnh Thiết Đầu rất bình tĩnh, một dáng vẻ lơ đãng, Trình Đạt như ngộ ra điều gì đó trong lòng, hắn vội vàng nuốt lại lời nhắc nhở của mình.

Khi Tiền Bất Ly mang theo đám thân vệ rời khỏi không thời gian dài, một người quần áo lam lũ lén lút chui ra từ trong rừng rậm, hắn liếc nhìn cái cây bị hạ xuống, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, ngay khi hắn vừa muốn chạy về phía trước, từ phía trước, tiếng lá cây đổ rào rào vang lên, ngay sau đó một sĩ binh nhảy xuống từ trên cây. Người này đúng là Thiệu Sơn.

Người quần áo tả toại phản ứng rất nhanh, thân thể vừa dừng lại, hắn đã trở tay rút ra trường kiếm của mình, dừng nhìn y phục của hắn rất rách nát, nhưng kiếm tuyệt đối là một thanh kiếm tốt, sát khí tích tụ trên kiếm phát ra ánh sáng lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

Thiệu Sơn lộn một vòng trên mặt đất, trở mình đứng lên, cũng rút ra trường kiếm của mình. Đáng tiếc động tác của hắn trông buồn cười hơn nhiều so với động tác của đối phương. Điều này cũng không thể trách Thiệu Sơn. Trước kia hắn chỉ dùng đao đồn củi, từ hôm qua hắn mới bắt đầu mang trường kiếm, hắn vẫn còn chưa trải qua huấn luyện bộ chiến, động tác tự nhiên không cách nào so sánh với đối phương.

Người quần áo tả toại lộ ra thần sắc nghi hoặc, làm lính thời gian dài nhãn lực dĩ nhiên phải cao. Tục ngữ nói người trong nghề khề vron tay, đã biết có hay không, chỉ cần nhìn tư thế cầm kiếm như cầm gậy của đối phương, là hắn biết đối phương là một tay mơ.

"Tiểu thư!" Người quần áo tả toại lạnh lùng nói.

"Con vịt!" Thiệu Sơn cũng phát giác được tư thế buồn cười của mình, vội vàng học bộ dáng của đối phương, một lần nữa đứng vững: "Máy tính!"

"Bo mạch chủ!" Người quần áo tả toại nhẹ nhàng thờ ra, tra trường kiếm vào vỏ, lên tiếng hỏi: "Thông lĩnh đại nhân cho người đến hay sao?"

"Đúng vậy." Thiệu Sơn cũng học cách tra trường kiếm trở vào bao, ai ngờ loại động tác này không thể học được, người ta có thể không cần nhìn mà có thể làm được bằng cảm giác, hắn không cần nhìn nên hậu quả chính là trên tay mình xuất hiện một miếng vết thương dài.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tôn Trọng Đức quyết tâm

Người quần áo tả tơi cố nén cười nói: "Ta là Lộ Kiến Bình, thống lĩnh đại nhân có nói rõ phải làm gì không?"

Mặt Thiệu Sơn đỏ bừng, hần đang cố gắng thu thập miệng vết thương của mình, lắp bắp đáp: "Ta là Thiệu Sơn, thống lĩnh đại nhân để cho ta nghe theo hiệu lệnh Tôn đại nhân mà làm việc."

Lộ Kiến Bình nghe thấy Thiệu Sơn nói ra ba từ 'Tôn đại nhân', một chút cảnh giác cuối cùng cũng tiêu trừ: "Được rồi, ngươi đi theo ta, Tôn đại nhân đang chờ ta bẩm báo." Nói xong, Lộ Kiến Bình đi đến chỗ gốc cây, quan sát xung quanh một hồi, tiếp theo hần cạy một miếng vỏ cây, lấy ra một viên giấy từ bên trong khe hở.

Đúng lúc này Tiền Bất Ly, đang cưỡi ngựa phi nhanh, đột nhiên ghim chặt chiến mã, quay đầu nhìn lại, trong mắt hần mang theo vài phần hi vọng còn có mấy phần lo lắng, mấy ám hiệu này vượt xa khỏi phạm trù giải thích của thế giới này đương nhiên xuất phát từ chính tay Tiền Bất Ly.

Điều khiến Tiền Bất Ly lo lắng chính là tài năng của Tôn Trọng Đức. Đến cùng Tôn Trọng Đức có thể gánh vác trách nhiệm xảy ra hay không? Tuy nói nhất định phải có thất bại trong lúc phát triển thế lực, nhưng bất lợi này là vô cùng trọng đại, tất nhiên sẽ dính dáng đến toàn bộ kế hoạch của Tiền Bất Ly! Đáng tiếc cuối cùng Tiền Bất Ly vẫn không thể không dùng Tôn Trọng Đức. Hần không thể thả Đỗ Bình, Vương Thụy cùng Nhiệm Soái đi ra ngoài, ba người này chính là nhân tố bảo đảm Tiền Bất Ly có thể an tọa bên trong trung quân mà bày mưu nghĩ kế, hần hoàn toàn không thể để bất kỳ người nào rời đi.

Tôn Trọng Đức nhận viên giấy Lộ Kiến Bình đưa tới, nhẹ nhàng mở ra, trên giấy không có chữ, chỉ vẽ hình hai thanh kiếm giao nhau cùng một chỗ. Tôn Trọng Đức thờ dài, vỏ nát mảnh giấy: "Thống lĩnh đại nhân ra lệnh cho chúng ta bắt đầu hành động."

Vây quanh bên người Tôn Trọng Đức là ba người quần áo tả tơi giống như Lộ Kiến Bình, bọn họ đều là thân vệ cũ của Tiền Bất Ly, nghe thấy câu nói của Tôn Trọng Đức, bọn hần cùng trao đổi ánh mắt, trong mắt mang theo vẻ do dự.

"Các ngươi đã quên lời đại nhân dặn dò các ngươi sao?" Tôn Trọng Đức lên giọng: "Ta nói một câu thật lòng, ta cũng không hiểu vì sao đại nhân để cho chúng ta đi làm loại sự việc này, nhưng ta nhớ đại nhân đã nói, ngài giao phó tương lai của điện hạ vào trong tay chúng ta! Trên vai của chúng ta thậm chí còn mang theo hi vọng của toàn quân! Các ngươi ai muốn đào binh? Ai dám?"

Thần sắc mấy thân vệ dần dần trở nên kiên định. Sợ dĩ quân nhân có thể đâm máu chiến đấu hăng hái, không phải là vì trách nhiệm của mình sao?

"Ta biết rõ Tôn Trọng Đức ta không lâu sau sẽ bị bêu danh, cũng giống như các ngươi, đại nhân để cho ta chọn lựa các ngươi, là bởi vì chúng ta đều không có vợ con, không có liên lụy! Thế nhưng đại nhân đã từng cam đoan với ta, sau này đại nhân nhất định sẽ cho chúng ta một quyết định trong sạch! Xem đáng về do dự không quyết của các ngươi, chẳng lẽ các ngươi đang hoài nghi lời hứa của thống lĩnh đại nhân sao?"

"Chúng ta không có!" Mấy thân vệ không hẹn mà cùng lớn tiếng kêu lên.

"Tốt lắm, kẻ nào hoài nghi thống lĩnh đại nhân, muốn đi nơi nào thì hãy đi nơi đó, người có chí riêng, ta không bắt buộc. Kẻ nào tin tưởng đại nhân hãy đi theo ta!" Nói xong, Tôn Trọng Đức đi nhanh thẳng về phía trước.

Mấy thân vệ không ai do dự, đều đi theo đằng sau Tôn Trọng Đức, Thiệu Sơn vội vàng tiến tới, đi theo ở sau cùng đội ngũ.

Rời đi một hồi, Thiệu Sơn thật sự không nhịn nổi, nhẹ nhàng lôi kéo góc áo Lộ Kiến Bình, hỏi: "Đại . . . Đại ca, chúng ta muốn đi đâu vậy?" Trong số năm người ở nơi này, hần chỉ quen biết Lộ Kiến Bình, cũng chỉ có thể nói chuyện với Lộ Kiến Bình.

Tôn Trọng Đức đi tuốt ở đằng trước đã nghe được câu hỏi của Thiệu Sơn, hần lạnh lùng thốt ra ba chữ: "Đi giết người."

"Giết. . . Giết người?" Thiệu Sơn không tự chủ được rụt cổ lại.

Lộ Kiến Bình quay đầu lại cười cười nói: "Không sai, ngươi có sợ không?"

"Không sợ!" Thiệu Sơn không muốn bị người khác coi thường, vội vàng ưỡn bộ ngực của mình lên, lớn tiếng nói: "Thống lĩnh đại nhân đã nói, cái thế. . . . Cả vùng đất những người cần phải giết có rất nhiều rất nhiều!"

Tôn Trọng Đức quay đầu lại nhìn Thiệu Sơn, gật đầu nói: "Nói hay lắm! Có đảm lượng! Là huynh đệ của chúng ta."

Thiệu Sơn ngẩn ngơ: "Thế nhưng. . . . Đối với người, người Thổ tộc là. . . ."

"Đối với quân nhân mà nói, trên chiến trường không phải là huynh đệ, thì là địch nhân." Tôn Trọng Đức nở nụ cười nói: "Ta không quan trọng người thuộc tộc nhân nào, là huynh đệ là tốt rồi!"

Ngoại trừ mấy đồng bạn từ nhỏ lớn lên cùng một chỗ, Thiệu Sơn chưa từng có tiếp xúc thân thiết với người nào khác. Loại cảm giác này nói không nên lời, vành mắt của hần không khỏi ướt át, trong lòng tràn đầy cảm kích.

Tức thì Lộ Kiến Bình ở một bên chớp chớp mắt nói: "Tiểu tử, được kêu là thế giới! Còn lớn hơn mà đâu. . . . Ngươi không từng đọc sách sao?"

Tâm tình tốt đẹp lúc này của Thiệu Sơn đã bị làm rối loạn, hần bất mãn trả lời: "Ta là người Thổ tộc, nào có thể có cơ hội đi học giống như các ngươi! Ta có thể rõ ràng ý tứ của thống lĩnh đại nhân là được rồi, ngươi nói xấu loạn cái gì vậy?!"

"Ồ ha ha, còn là đau đầu sao?" Lộ Kiến Bình cười ha hả: "Ta nói đau đầu..., hôm nay lúc nào rảnh ta giáo giáo ngươi kiếm pháp, tư thế cầm kiếm của ngươi thật sự quá buồn cười, giống như cầm cây gậy vậy, ngươi cho rằng ngươi đang trêu chọc con chó sao? Đó là kiếm, là dùng để giết người đấy!"

"Ngươi mới trêu chọc con chó!" Thiếu Sơn đỏ mặt tía tai cãi: "Ta là Thiếu Sơn, ta không gọi đau đầu!"

Trên thế giới tuyệt đối không có chuyện lão Bình không trêu chọc tân binh, Thiếu Sơn biểu hiện càng tức giận, Lộ Kiến Bình càng cao hứng: "Ha ha. . . Đau đầu tức giận."

"Ta là Thiếu Sơn! !"

Mấy thân vệ phía trước vẫn đang cố nín cười nghe Lộ Kiến Bình đầu võ mồm cùng Thiếu Sơn, một thân vệ trong đó tên gọi Lưu Chấn Cường chứng kiến Thiếu Sơn tức giận đến mức không nói được, vội vàng nói: "Bỏ đi, ngươi đừng khi dễ tiểu hài tử." Lưu Chấn Cường đã hơn ba mươi tuổi, mà Thiếu Sơn thoát nhìn vừa khoảng tuổi hai mươi, kêu một tiếng tiểu hài tử cũng không tính vô lễ.

"Chắc chắn, Chấn Cường đại ca của chúng ta cái gì không thích chứ rất ưa thích thương hương tiếc ngọc, thế nhưng. . . Đại ca ngài vẫn hơi già chút. Thế nhưng Thiếu Sơn là của bọn ta!" Lộ Kiến Bình lập tức chữa mũi nhọn về phía Lưu Chấn Cường: "Bằng không. . . Ngài có ngọt ngào không?"

Câu nói của Lộ Kiến Bình khiến hai thân vệ còn lại cùng phá lên cười, ngay cả Tôn Trọng Đức phía trước cũng nở nụ cười.

***! Lão Bình chính là lão Bình, lời nói bất phàm: "Tiểu tử ngươi có gan đừng chạy, để cho ta tới thương tiếc ngươi một chút!"

"Không chạy mới là kẻ đàn!" Lộ Kiến Bình nhanh chóng chạy trốn, thế nhưng hắn vẫn có thời gian cãi lại.

"Được rồi, tiết kiệm sức lực một chút." Tôn Trọng Đức gọi Lưu Chấn Cường lại: "Con đường chúng ta phải đi còn dài mà!"

"Đầu lĩnh, chúng ta muốn đi đâu?" Một khác thân vệ tên là Dương Phi Tuấn hỏi. Trải qua một hồi ồn ào vừa rồi, cảm giác nặng nề trong lòng mọi người đã tiêu tán không ít, mọi người dần dần trở nên dễ dàng hơn.

"Đi tới nơi nào cần đi." Tôn Trọng Đức thốt ra một câu 'Danh ngôn'.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Quý tộc phản ứng

Ba ngày sau đó, Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường mang theo đại đội bộ binh gần ngàn người xuôi nam phủ Phúc Châu, Tiền Bất Ly tức thì mang theo Đỗ Bình, Vương Thụy cùng Nhiệm Soái lưu thủ Lư Lăng. Tuy Cơ Thắng Tinh rất không muốn, nhưng tình thế không cho phép, đành vẫn không thể không ly khai Tiền Bất Ly.

Dựa theo tư tưởng chiến lược của Tiền Bất Ly, huyện Lư Lăng chính là trọng điểm chiến lược quan trọng nhất. Nếu quả thật xảy ra chiến sự, hắn sẽ sử dụng quân đội Thổ tộc, được tuyển theo dự tính, không ngừng quấy rối đánh lên đối thủ của mình ở bên trong Nam Lĩnh, đây là phòng tuyến thứ nhất; đợi đến lúc quân địch vượt qua sạt đạo, như vậy bình nguyên Lư Lăng, một địa phương nằm gần Nam Lĩnh, không lớn cũng không nhỏ, sẽ trở thành địa điểm quyết chiến, chỉ cần quân đội Thổ tộc thành công quấy rối đã kích quân địch, Tiền Bất Ly tin tưởng có thể đánh bại đối thủ trong quyết chiến; nếu như quấy rối không thành công hoặc là quân địch thế lớn, như vậy trên bình nguyên chỉ có thể triển khai một trận đánh tiêu hao thực lực đối thủ, sau đó Tiền Bất Ly sẽ dẫn quân đội triệt thoái về phía sau vào trong vùng đồi núi trùng điệp, triển khai chiến tranh du kích, trong lúc vận động tìm cơ hội tiêu diệt sinh lực quân địch.

Từ kinh nghiệm của lãnh tụ vĩ đại, Tiền Bất Ly đã lĩnh ngộ ra một chút tinh túy của du kích Tiền Bất Ly có niềm tin rằng chỉ cần thực lực hai bên không chênh lệch quá xa, hắn không ngại bất kể đối thủ nào!

Cũng chính bởi vì điểm ấy, từ lúc vừa mới bắt đầu, Tiền Bất Ly coi như đã vứt bỏ huyện thành Lư Lăng. Trong chiến tranh du kích, yếu tố đầu tiên là không thể từ thủ, linh hoạt cơ động, cho nên Tiền Bất Ly sớm đã sớm vét sạch tiền tài lưu giữ trong kho quan huyện Lư Lăng, giao cho Giả Thiên Tường đưa đến phủ Phúc Châu, chỉ để lại lương thảo, về phần thuế má cần phải nộp lên nội các. . . . Đi gặp quý đi! Chờ đến thời điểm cuối năm, huyện Lư Lăng đã sớm trở nên một địa phương chiến hỏa bay tán loạn rồi!

Sau khi tiễn biệt Cơ Thắng Tinh cùng Giả Thiên Tường, Tiền Bất Ly trở lại quân doanh, lúc này hắn lập tức hạ lệnh bắt đầu chương trình huấn luyện mà quý hãn bày ra đã lâu, bất kể là kỵ binh hay là bộ binh, đều phải tham gia huấn luyện! Trong đó điều khiến cho các binh sĩ kêu khổ thấu trời, chính là cái gọi là mang nặng chạy việt dã. Đám binh sĩ trên thế giới này không thể giải thích vì sao bọn hắn phải lưng còng tảng đá giống như kẻ đàn, chạy tới chạy lui khắp nơi, thế nhưng uy vọng của Tiền Bất Ly đã xâm nhập lòng người, toàn quân cao thấp không ai dám cãi lời, hoài nghi mệnh lệnh của Tiền Bất Ly.

Mạnh Thiết Đầu, Mạnh Cát, Nguyễn Hồ Oa cũng bị Tiền Bất Ly phái đi ra ngoài, đi tới các thôn trang phụ cận, tuyển nhận những người trẻ tuổi Thổ tộc bất mãn đối với hiện thực và thân thể khỏe mạnh, tuy Tiền Bất Ly đã lựa chọn phải đi theo con đường tình binh, nhưng chỉ có ba nghìn người thì vẫn còn kém rất xa mục tiêu của hắn.

Mà dưới sự sắp đặt của một người nào đó có ý đồ, một lời đồn đang lưu truyền tại Phúc Châu: vương tử Cơ Thắng Liệt không phải con ruột của quốc vương Cơ Nhữc Phát, mà là con riêng do vương hậu tư thông cùng thượng tướng để quốc Úy Trì Phong Vân sinh ra, hẳn vốn tên là gọi Úy Trì Thắng Liệt. . . . mấy người Vương hậu cấu kết cùng với nhau, âm mưu hạ độc chết Cơ Nhữc Phát, đánh cắp giang sơn Cơ Chu quốc!

Lời nói dối dạng nào là khó vạch trần nhất? Đó chính là trộn lẫn lời nói thật cùng lời nói dối với nhau, lời đồn chính là thuộc dạng đó! Cho dù hiện tại không có người tin tưởng, thế nhưng một khi tin tức Cơ Nhữc Phát đã chết truyền ra ngoài, vậy không lo không có người không tin!

Sau khi các binh sĩ nghe thấy lời đồn này, trong lòng có chút thấp thỏm lo âu. Các tướng quân cấp thấp vội vàng đem lời đồn bẩm báo lên, thế nhưng sau khi Tiền Bất Ly nghe qua bẩm báo, hẳn chỉ cười nhạt một tiếng, không đưa ra bất kỳ biện pháp xử trí nào. Bỏ qua thì cứ bỏ qua, chuyện này không giải quyết được gì.

Thế nhưng phản ứng của mỗi quý tộc lớn nhỏ ở huyện Lư Lăng lại tương đối kịch liệt, bọn hắn thậm chí liên hợp phái ra đại biểu, gây áp lực cho Chu Quân Ích, yêu cầu Chu Quân Ích nhanh chóng tra ra người bịa đặt bốn phía, bóp chết lời đồn vu oan vương thất, bằng không bọn hắn sẽ báo cáo nội các.

Chu Quân Ích không dám đọc đoán, gã đi tìm Tiền Bất Ly, muốn Tiền Bất Ly hạ mệnh lệnh truy tra nơi phát ra lời đồn, kết quả lại bị Tiền Bất Ly chửi mắng một trận đau đi. Sau khi Chu Quân Ích xám xịt trở lại huyện thành Lư Lăng, ngộ ra điều gì đó trong lòng, cũng quyết định một chữ 'bỏ', lấy có mình không phải huyện chủ, yêu cầu những quý tộc kia đi tìm Tiền Bất Ly thương nghị.

Huyện Lư Lăng có tổng cộng mười bảy thế gia quý tộc, đương nhiên nhưng quý tộc được phân đất phong hầu đến loại địa phương xa xôi như này đều là quý tộc không đến mức không thể nhỏ hơn, trong đó có năm nam tước, còn lại đều là tước sĩ. Ngoại trừ sáu quý tộc thâm nghĩ muốn an ổn vượt qua cuộc sống, tổng cộng có mười một người quý tộc liên hợp lại tìm tới quân doanh của Tiền Bất Ly.

Chuẩn xác mà nói, đây là một hồi giảng co giữa dê cùng Sói, người có trí lực thì không cách nào sắp đặt dựa theo nhân số. Trước tiên Tiền Bất Ly cố ý để cho mười một quý tộc chờ cả buổi bên ngoài quân doanh, chờ bọn hắn không còn bình tĩnh chờ đợi, mới phái người mời bọn hắn vào trong soái帐.

Đối mặt với lời lẽ khẳng khái của các quý tộc, Tiền Bất Ly cũng đầy lòng căm phẫn giống như đối phương, mặc dù có một nam tước bởi vì chờ đợi quá lâu, có thái độ rất không hài lòng đối với biểu hiện của Tiền Bất Ly, nhưng cuối cùng Tiền Bất Ly vẫn rất hào phóng, không so đo với đối phương.

Trong soái帐, Tiền Bất Ly quyết định ngay tại chỗ, lời đồn vu oan vương thất như này tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ, hắn muốn phái quân đội đi bắt tất cả phần tử khả nghi! Đồng thời Tiền Bất Ly yêu cầu các quý tộc cũng bắt tay hợp tác cùng hắn, chẳng những cần phải phái ra gia đình hiệp trợ lùng bắt, còn phải phái tai mắt đi khắp nơi, để phòng ngừa cuộc truy bắt quy mô rất có khả năng phát sinh dân biến.

Các quý tộc mừng rỡ trong lòng, vội vàng đã đáp ứng yêu cầu của Tiền Bất Ly. Đây chính là một cơ hội tốt! Trong ngày thường bọn hắn dù tham lam vẫn không có khả năng đuổi tay ra ngoài đất phong của bản thân. Bên trong đất phong, đánh người cũng được, giết người cũng được, cưỡng đoạt cũng được, chỉ cần bọn hắn có thể tìm ra một lý do, báo cáo cho quan phủ, quan phủ chủ quản không có tư cách truy cứu trách nhiệm của quý tộc; nhưng nếu như bọn hắn bắt người đánh người bên ngoài đất phong, vậy đã vi phạm luật pháp Cơ Chu quốc, sự tình động tĩnh quá lớn thì ngay cả tước vị bọn hắn cũng chưa hẳn có thể giữ được.

Đây là luật pháp quân chủ khai quốc Cơ Chu quốc định ra. Vốn ý định ban đầu là vì điều hòa mâu thuẫn giữa giai cấp đặc quyền cùng giai cấp bình dân, nếu như một quý tộc có hành vi vô cùng hung ác, bình dân sống trong đất phong của người đó có thể chạy ra ngoài đất phong, đến một nơi sinh sống tiếp, luật pháp này khiến cho các quý tộc vì cam đoan có thể thu được thuế má trong đất phong của mình, thường thường đều phải dùng quy định khoan hậu, đáng đáp nhân từ để hấp dẫn bình dân đến định cư trong đất phong của mình.

Thế nhưng Cơ Chu quốc khai quốc quân chủ đã quên một sự kiện, bất kỳ vật gì mà ngâm trong một thời gian dài thì đều lên men! Tất cả quý tộc lớn nhỏ đều có nô lệ của riêng mình, thời gian càng dài, nô lệ sinh ra càng nhiều, chờ đến hai trăm năm trước, các quý tộc không hạn mà cùng bắt đầu phong trào trục xuất bình dân bên trong đất phong của mình, tuy bình dân là sức lao động giá rẻ, nhưng các nô lệ càng có giá rẻ hơn.

Các quý tộc lộ dáng vẻ vui mừng, sau khi vội vàng thương định một số chi tiết cùng Tiền Bất Ly, rời khỏi quân doanh như ong vỡ tổ, cái gọi là lùng bắt phần tử khả nghi, chính là cơ hội tốt cho bọn hắn lừa gạt vợ vét tài sản! Các quý tộc đều nóng vội trở về bổ trí, không ai chú ý tới khóe miệng Tiền Bất Ly lộ ra một nụ cười gian.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Phòng quản gia phong vân một cõi

Trần Trúc Lâm là thôn trấn lớn nhất chung quanh trong phạm vi mười dặm, bình dân Cơ Chu quốc cùng người Thổ tộc ở gần đó ưa thích để trần Trúc Lâm giao dịch một ít đồ dùng sinh hoạt. Tuy đi tới thị trấn huyện Lư Lăng có thể bán được giá tiền tốt hơn, nhưng đường xa xa xôi còn không nói. Tiền chênh lệch giá kiếm được còn chưa đủ giao nộp thuế vào thành, cho nên trần Trúc Lâm đã thành lựa chọn tốt nhất của bọn hắn.

Tuyệt đại đa số người nghèo đều có một tập quán sinh hoạt bất đắc dĩ, đó chính là đi sớm về tối, không khổ cực như vậy bọn hán không có biện pháp nuôi sống gia đình nhỏ của mình. Khi trời tờ mờ sáng, hàng via hè ở trấn Trúc Lâm đã đơn giản quy mô rồi, hàng via hè bày thành hai hàng dài, nhìn không thấy đuôi.

Khác với bán hàng nơi đô thị, nơi đây không bán đồ chơi, vật phẩm chỉ để ngắm nhìn, tất cả đều là đồ dùng sinh hoạt thiết yếu. Ăn bữa nay lo bữa mai, sao người ta có thể có lòng dạ thanh thản đi làm những đồ chơi nhỏ kia? Gần như một nửa hàng via hè đều bày biện mấy con thỏ rừng, gà rừng các loại món ăn hoang dại không ngờ, thế nhưng cũng có chỗ làm cho ánh mắt người ta sáng lên. Ở góc phía tây bắc, mấy hán tử Thổ tộc đang vênh vào tự đắc khoe khoang một con báo gấm, bọn hán mỗi người mang thương tích, hiển nhiên để giết chết con báo gấm này đã khiến cho bọn họ bỏ ra một cái giá lớn nhất định, trong đó cũng không biết có bao nhiêu hung hiểm.

Mặt trời đỏ mới lên, hai đầu trấn hàng via hè Trúc Lâm đột nhiên xảy ra một trận rối loạn, ngay sau đó một đám hán tử hùng hổ, cầm trong tay các loại vũ khí từ hai bên vọt lên. Những người nghèo thiện lương bất kể như thế nào cũng không nghĩ ra, ngay tại đêm qua, Phòng gia, Lâm gia, Thủy gia, tam gia nam tước có quan hệ mật thiết từ ngày xưa đã thương lượng thỏa đáng, trước khi bị người khác đoạt mất, trước tiên bọc đánh trấn Trúc Lâm! Đối với trấn Trúc Lâm này, bọn hán đồ mất đã lâu rồi!

Lúc này người bày hàng via hè trở nên đại loạn, ngày xưa bọn hán bày quầy bán hàng ở chỗ này, ngoại trừ giao nộp rất ít thuế má, chưa bao giờ quý tộc đến quấy rối, giờ phút này thấy tình thế không ổn, mọi người nhao nhao cầm đồ đạc của mình chạy trốn bốn xung quanh.

"Tất cả chớ động đây! Phụng mệnh lệnh của thống lĩnh đại nhân truy bắt bè đảng phản bội, kẻ nào vọng động giết chết bất luận tội!" Một âm thanh lạnh lạnh vang lên, đồng thời hai đại hán vung vẩy trường kiếm tiến lên, một đại hán huy kiếm chém ngã một trung niên người Thổ tộc đang ngậy người ngay tại chỗ, một đại hán khác tức thì đuổi tới sau lưng nữ nhân lưng đeo một cái giỏ quả dại nhỏ hoảng sợ chạy trốn, một kiếm liên bổ vào hai chân nữ nhân.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên khiến mọi người đều kinh hãi, mọi người không biết làm sao, đều ngậy người nguyên tại chỗ.

"Phụng mệnh lệnh thống lĩnh đại nhân truy bắt bè đảng phản bội, kẻ vọng nào động giết chết bất luận tội! Kẻ nào không muốn chết đều quay về chỗ ngồi xuống cho ta, lập tức! !" âm thanh lạnh lạnh kia lại vang lên.

Những người nghèo khổ này cũng không biết 'Thống lĩnh đại nhân' là vật gì, nhưng bọn hán biết rõ, nếu như không trở về ngồi nguyên tại chỗ, người kế tiếp bị giết chính là bọn hán! Sau một hồi rối ren, mọi người nhao nhao quay về chỗ ngồi cũ, người nên ngồi thì ngồi xuống, người nên đứng thì đứng, không phải muốn bắt bè đảng phản bội sao? Chính mình cũng không làm chuyện xấu nào, dù sao bắt người cũng không bắt tới mình.

Phòng quản gia ngênh ngang đi tới, phía sau y đi theo hơn năm mươi gia đình. Những sự việc làm bại hoại danh tiếng, các lão gia có thân phận quý tộc tôn quý tự nhiên sẽ khinh thường không đi làm, vừa vặn cho Phòng quản gia y một cơ hội 'Phong vân một cõi'!

Phòng quản gia nhìn thấy người chung quanh đã đều bị dọa sợ hãi, thoả mãn nghĩ tới lời nói của nam tước đại nhân. Lần này đây Phòng gia của y phụ trách phía tây, Lâm gia phụ trách phía đông, mà Thủy gia phụ trách ngăn chặn hai bên trấn Trúc Lâm, nhưng Phòng gia của y cùng Lâm gia đều phải xuất ra một phần ba đồ vật cho Thủy gia, cho nên tay chân nhất định phải nhanh, đừng làm cho Lâm gia chiếm được tiện nghi.

Phòng quản gia có đôi chút lo lắng, giành được nhiều, tiền thưởng của y đương nhiên cũng sẽ nhiều, ánh mắt y quét qua, vừa hay nhìn thấy một con trâu nước màu lông tò sắng, tuy Phòng gia đã có bốn mươi ba con trâu, nhưng Phòng quản gia tin tưởng nam tước đại nhân tuyệt sẽ không để bụng bày trâu của mình biến thành bốn mươi bốn con!

"Người tới, dắt con trâu kia tới đây, ta tra xem có ký hiệu của bè đảng phản bội hay không." Phòng quản gia vung tay lên, mấy đại hán đi thẳng đến chỗ con trâu nước.

"Mấy vị đại gia, con trâu này là để cứu mạng mẹ em bé." đằng sau con trâu nước có một lão hán vội vàng đứng dậy, cầu khẩn nói: "Đại gia. . . Đại gia. . . con trâu này không thể. . . ."

Một đại hán không kiên nhẫn chém ra một quyền, vừa vặn đập vào mặt lão hán: "Lão già kia, cút ngay!"

Lão hán vừa mới ngã xuống đất, nhưng lão lại vội vàng giãy dụa đứng dậy ôm lấy chân sau con trâu nước: "Đại gia. . . xin các ngươì thương xót. . ."

"Lão già kia, muốn chết!" Một đại hán đuổi chân, nặng nề dẫm lên trên bàn chân lão hán, âm thanh răng rắc vang lên, bắp chân giàm lão hán đã bị giàm gãy.

Lão hán phát ra một tiếng kêu thảm thiết rất to, thế nhưng hai tay của lão vẫn không buông chân sau con trâu. Một con trâu đối với một quý tộc mà nói, trong đàn trâu của mình nhiều hơn một con nữa mà thôi, nhưng đối với lão hán mà nói, bán trâu là để cứu mạng người khác.

"Các ngươì dựa vào cái gì mà cướp đoạt trâu của người ta?" Theo một tiếng hét lớn, mấy hán tử Thổ tộc từ trong khắp ngõ ngách đứng dậy.

Mấy gia đình làm hơi quá đáng, đã dẫn đến lửa giận của mọi người, trong lúc lòng người đang căm phẫn, điều còn thiếu khuyết chính là dũng khí. Có mấy hán tử Thổ tộc dẫn đầu, mọi người nhao nhao phụ họa đứng lên, có mấy người tuổi trẻ dứt khoát nhặt đòn gánh, tảng đá bên người lên, rất có ý tứ động thủ.

"Các hương dân, các ngươì không nên hiểu lầm!" Phòng quản gia vội vàng gào to một tiếng: "Chúng ta phụng mệnh lệnh thống lĩnh đại nhân, tới bắt bè đảng phản bội, hy vọng các ngươì tỉnh táo chút ít, không nên bị người có ý đồ lợi dụng."

"Ai lợi dụng người, chúng ta bị các ngươì bức đấy!" Một hán tử Thổ tộc kêu lên: "Trâu nước cũng là bè đảng phản bội sao? Cái gì mà thống lĩnh đại nhân,

ta nhỏ vào!"

"Thì ra ngươi chính là bè đảng phản bội..." Trên mặt Phòng quân gia lộ ra nụ cười âm hiểm cười: "Lại dám nhục mạ thống lĩnh đại nhân trước mặt mọi người, có ai không, bắt lấy bọn hán cho ta!" Phòng quân gia căn bản cũng không sợ đám ô hợp này, cầm trong tay đòn gánh, tảng đá sao có thể là đối thủ của trường kiếm, trường cung? Y vừa mới vừa nói mấy câu mềm mỏng chẳng qua là lo lắng giết quá nhiều người sẽ không tốt, hiện tại lại không có vấn đề nữa rồi, những người Thổ tộc này nhục mạ thống lĩnh đại nhân trước mặt mọi người, cơ hội khó tìm được!

Bọn gia đình nâng cao trường kiếm phát ra ánh sáng lạnh, tiến về phía mấy hán tử Thổ tộc, đám gia đình còn sót lại kéo căng trường cung, đầu mũi tên chỉ về hướng đám người đối diện.

Các binh dân cùng người Thổ tộc làm sao bái kiến loại này tư thế, ngoại trừ hơn mười người trẻ tuổi nắm chắc đòn gánh cùng tảng đá trong tay, đại đa số người đều không hèn mà cùng lựa chọn lui về phía sau, mà trong mắt mấy hán tử Thổ tộc cũng lộ ra vẻ hối hận, thế nhưng hiện tại bọn hán muốn lui cũng không còn kịp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Bè đảng phản bội

Vào thời điểm ở nơi này đang giương cung bạt kiếm, từ phía tây đột nhiên truyền đến một tràng tiếng vó ngựa vang dội, Phòng quân gia kinh ngạc quay người nhìn lại phía sau, y chỉ thấy một tiểu đội kỵ binh áo giáp tươi sáng rõ nét đang phi ngựa như bay mà đến, trong nháy mắt đã vọt tới gần. Tướng quân cầm đầu cũng không mặc áo giáp, trên người là một trường bào màu trắng rất bình thường, thần sắc ung dung hiền hoà, thế nhưng hán có một đôi lông mày dài màu trắng bạc vô cùng hiếm thấy, như lưỡi kiếm sắc bén hướng lên phía trên, tăng thêm cho người này vài phần khí khái hào hùng.

Tâm trí người trong trấn Trúc Lâm đều nguội lạnh, chỉ hơn gia đình năm mươi cầm trong tay trường kiếm, trường cung đã mang cho bọn hán một áp lực rất lớn, bây giờ cộng thêm đội kỵ binh này. . . . những phụ nhân hơi nhát gan không chịu nổi đã phát ra tiếng nức nở rất nhỏ.

Ánh mắt Phòng quân gia rất sắc, y nhìn thấy trước ngực viên tướng không mang theo huân chương tượng trưng cho địa vị, cảm thấy nhẹ nhàng thờ ra, thế nhưng lúc này y cũng không muốn xảy ra phong ba nào khác nên vội vàng cười đi tới nghênh đón: "Đại nhân, các người đây là. . . ."

Tiền Bất Ly ghim chặt chiến mã, nhìn chung quanh một vòng, liếc mắt nhìn một nam một nữ vẫn đang nằm trong vũng máu, còn có lão hán vẫn đang ôm chân sau trâu nước gào khóc, sau đó Tiền Bất Ly thu hồi ánh mắt của mình, chăm chú nhìn Phòng quân gia, lên tiếng hỏi: "Các người đang làm cái gì?"

Phòng quân gia sửng sò, cười cười nói: "Đại nhân, chúng ta là phụng mệnh lệnh Thiên Uy quân thống lĩnh đại nhân, tới nơi này lùng bắt bè đảng phản bội, chẳng lẽ thống lĩnh đại nhân không thông báo cho các người?"

Mấy hán tử Thổ tộc tức giận quát lên: "Lùng bắt bè đảng phản bội có quan hệ gì cùng trâu nước của chúng ta?"

"Đúng vậy, các người quả thực chính là cường đạo!"

Mọi người trong trấn Trúc Lâm phát hiện đội quân này không phải cùng một phe với đám gia đình, trong lòng âm thầm dấy lên hy vọng, cùng nhao nhao lên tiếng.

"Hỗn trướng !" Phòng quân gia the thé quát một tiếng, trấn trụ đám người âm ỹ, sau đó y lại chuyển hướng nhìn Tiền Bất Ly, nói: "Đại nhân, không nên nghe đám điều dân nói bậy, vừa rồi bọn hán nhục mạ thống lĩnh đại nhân trước mặt mọi người, chúng ta đều nghe thấy rõ ràng!"

"Hả? Là như thế nào?" Tiền Bất Ly nhàn nhạt lên tiếng: "Là ai?"

"Chính là bọn hán!" Phòng quân gia giơ ngón tay chỉ vào mấy hán tử Thổ tộc, the thé nói: "Bọn hán khẳng định chính là bè đảng phản bội!"

Sắc mặt của mấy đại hán Thổ tộc trở nên trắng bệch, liếc mắt nhìn nhau, có người yên lặng tháo đoản cung chế tác thô sơ xuống, có người lấy trục thương được làm từ cây trúc. Không có ai cam tâm khoanh tay chịu chết, con thỏ vào lúc nguy cấp cũng còn biết cắn người, liều mạng! Ánh mắt tuyệt vọng của mấy hán tử Thổ tộc hiện ra vẻ điên cuồng.

"Chuyện của bọn hán để một lát nữa, trước tiên nói một chút về các người." ánh mắt Tiền Bất Ly lại quay lại, chăm chú nhìn trên người Phòng quân gia: "Trả lời ta, các người làm cái gì ở chỗ này?"

"Ta. . . Ta không phải đã nói rồi sao? Chúng ta phụng mệnh lệnh thống lĩnh đại nhân lùng bắt bè đảng phản bội!" Phòng quân gia ngơ ngác nhìn Tiền Bất Ly: "Các người. . . . Các người không phải là Thiên Uy quân?"

"Thật sự ăn nói bừa bãi! Ta đúng là thống lĩnh Thiên Uy quân, Tiền Bất Ly! !" ánh mắt Tiền Bất Ly lộ ra sát khí: "Sao ta không nhớ rõ là ta đã từng xuống một mệnh lệnh như ngươi nói? !"

Từ trên đầu Phòng quân gia toát ra hạt mồ hôi to như hạt đậu: "Đại. . . Thống. . . Thống lĩnh đại nhân, đây là. . . Đây là nam tước đại nhân nói!"

"Lại đang nói láo! Nam tước lại không biết luật pháp Cơ Chu quốc, cho các người đi ra ngoài đánh cướp sao?" Tiền Bất Ly cười lạnh một tiếng, nói: "Lòng bất bệ đảng phản bội? Ta xem các người mới là bệ đảng phản bội!"

Đám gia đình Phòng gia đã quen làm mưa làm gió, chỉ cần không làm cho người nhà lão gia cùng quân gia tức giận, bọn hắn chính là ông trời, những tiện dân kia nào dám xông tới đánh bọn hắn? Bọn hắn cũng không sợ quân đội, phía trên còn có lão gia làm chủ cho bọn hắn! Một gia đình bên cạnh Phòng quân gia cầm trường cung trong tay, chứng kiến hai bên có vẻ như đàm phán không thành, liền lĩnh có một hành động, gã xoay người giờ trường cung nhắm bắn Tiền Bất Ly, hành động này đã phạm vào tối kỵ, chỉ nghe một tiếng dây cung vang, gia đình kia lập tức giật nảy người, một mũi Điều Linh tiễn cực kỳ chuẩn xác bắn vào vành mắt của gã, gã căn bản không kịp có phản ứng, lập tức ngã xuống đất.

Trình Đạt thu hồi trường cung, tiến về phía trước một bước hộ vệ bên người Tiền Bất Ly, những thân vệ khác cũng tiến lên, mà binh sĩ đội kỵ binh tức thì giờ cao thương nhọn, hình thành tư thế sẵn sàng xung phong phong.

Đám gia đình Phòng gia nhìn thấy đồng bạn của mình bị giết, bọn hắn chẳng những không sợ, mà sắc mặt vô cùng dữ tợn ép, cùng ép tới, trong ngày thường cũng có người dám đối kháng cùng bọn hắn, không có gì ngoài ý muốn, chém chết là được!

Phòng quân gia đã từng chứng kiến các mặt của xã hội, tướng quân đối diện kia lại chính là Thiên Uy quân thống lĩnh đại nhân! Nếu thật sự xảy ra xung đột, không chỉ nói bọn hắn, ngay cả nam tước đại nhân cũng sẽ bị liên lụy. Phòng quân gia lớn tiếng kêu lên: "Bỏ vũ khí xuống, đều bỏ vũ khí xuống, không nên lộn xộn! !"

"Ha ha. . . Thực là một đám không biết chết sống!" Chứng kiến bọn gia đình đang ép tới, Tiền Bất Ly không giận ngược lại còn cười, hàn quang trong mắt chớp liên tục, tay của hắn đã để trên chuỗi kiếm.

"Buông! Con mẹ nó buông cho ta! !" Phòng quân gia gần như sắp nổi điên, y vọt vào trong đám gia đình trái xé phải đánh, hai chân cũng đồng đá một cước, tây đạp một cái, độc sức liều mạng ngăn cản bọn gia đình mang đến tai nạn lớn tính hủy diệt cho Phòng gia.

Gia đình có đôi chút suy nghĩ linh hoạt chứng kiến sắc mặt Phòng quân gia đã tái mét, đây là tình cảnh ngày xưa tuyệt đối không có, bọn hắn chợt hiểu rằng người kia rất có thể không chọc nổi, không khỏi khiếp đảm ném vũ khí trong tay xuống. Có gia đình vẫn còn đang do dự, nhưng giờ phút này đội kỵ binh đã chậm rãi xông lên nghênh đón, hàng rào thương nhọn chính tề chớp động hàn quang tứ vọng, áp lực vô hình bắt buộc những gia đình do dự cũng ném vũ khí trong tay xuống.

"Người quỷ miễn chết!" Tiền Bất Ly lạnh lùng nói.

Phòng quân gia dẫn đầu quỷ xuống, khuôn mặt tươi cười, thế nhưng bây giờ sắc mặt y xanh lét, cơ bắp trên mặt còn đang run rẩy, nụ cười vô cùng khó coi: "Đại nhân. . . Bọn hắn đều là đồ đệ tiện chưa từng trải qua việc đời, ngài không nên không chấp nhặt cùng bọn hắn!"

"Chưa từng trải việc đời mà có thể mưu sát Bổng thống lĩnh sao?" Tiền Bất Ly một mực gắn cái gọi là tội danh 'Mưu sát' trên người đối phương.

"Hiểu lầm. . . Hiểu lầm... Đại nhân!" Phòng quân gia ngoại trừ kêu oan cũng không có biện pháp nào khác: "Đại nhân, chúng ta thật sự là chịu mệnh lệnh nam tước đại nhân, đi lòng bất bệ đảng phản bội!"

"Có hiểu lầm gì thì tới quân doanh của ta sẽ hiểu!" Tiền Bất Ly quay mình xuống ngựa: "Ta sẽ mời nam tước tới, nếu thật là mệnh lệnh của hắn, như vậy ta có thể tha thứ cho các người!"

Sắc mặt đám gia đình Phòng gia trở nên nhẹ nhõm hơn, đây vốn chính là mệnh lệnh của nam tước đại nhân, không quan hệ với bọn hắn! Thế nhưng sắc mặt Phòng quân gia lại càng thêm khó coi, y đã nghe được ý tứ trong lời nói Tiền Bất Ly, ý của đại nhân phải. . .

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Vòng xoáy

Trình Đạt và mấy thân vệ cũng nhảy xuống chiến mã, hộ vệ bên người Tiền Bất Ly, nơi đây vào lúc này dù thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không thể khinh thường, ai biết có thể bắn ra một mũi tên bắn lên từ một nơi nào đó hay không!

"Vương Thành Quân." Tiền Bất Ly quay người quát.

"Có mặt tướng." tiểu đội trưởng đội kỵ binh vội vàng thúc ngựa phi ra khỏi đội ngũ.

"Người áp giải bọn hắn rút quân về doanh đi, nếu có người dám chạy trốn, xử tử ngay tại chỗ!"

"Tuân mệnh!" Vương Thành Quân quay người chỉ vào Phòng quản gia: "Các người tất cả đứng lên, đi theo ta!"

Phòng quản gia vẫn ngỡ ngác quỳ trên mặt đất, suy nghĩ lời nói của Tiền Bất Ly, nhưng bọn gia đình bên cạnh y nhao nhao đứng lên, lời nói của Tiền Bất Ly mang tới cho bọn hắn một ảo giác, chỉ cần lão gia của bọn hắn đến, vậy bọn hắn sẽ không có chuyện gì, hà tất ở chỗ này đối kháng cùng với bọn kỵ binh trông giống như hung thần ác sát?

Vương Thành Quân mang theo bảy, tám cái kỵ binh mở đường ở phía trước, bọn gia đình ngoan ngoãn đi theo đằng sau kỵ binh, Phòng quản gia vẫn đang ngậy người quỳ tại chỗ, cho đến khi một lính kỵ binh không kiên nhẫn được nữa, dùng thương nhọn chọc một cái vào mông của y, Phòng quản gia như mới tỉnh từ trong mộng, lão đảo đứng lên từ trên mặt đất đuổi kịp đội ngũ.

Mọi người ở trấn Trúc Lâm đều chuyển ánh mắt tập trung vào trên mặt Tiền Bất Ly, nhìn chăm chăm vào tướng quân mang đến kinh hi ngoài ý muốn cho bọn hắn, trong mắt mấy hán tử Thổ tộc tràn đầy cảm kích, thế nhưng lại băn khoăn thân phận của mình đề tiện, không dám tùy tiện tiến lên.

Tiền Bất Ly nhìn chung quanh một vòng, đi đến chỗ lão hán nằm trên mặt đất, lão hán vốn tưởng rằng không sao, giờ phút này nhìn thấy Tiền Bất Ly đi tới, không khỏi lại ôm lấy chân sau trâu nước, khàn khàn nói: "Trâu. . . Đây là trâu của ta!" Lão hán vừa khê động, lại chạm đến đến bàn chân gãy xương, không khỏi kêu lên một tiếng thảm thiết.

"Không phải sợ, lão nhân gia, ta biết rõ đây là trâu của người, chỉ cần có ta có, không người nào dám đoạt." Tiền Bất Ly vừa nói vừa cúi người, móc từ trong túi tiền ra mấy Mai ngân tệ, đặt ở bên người lão hán: "Hãy dắt trâu của người về đi, dùng số tiền này điều trị tổn thương, nhà nông không có trâu còn sống sao được?" Tiền Bất Ly vốn muốn nhìn một chút thương thế của lão hán, thế nhưng hắn biết mình trị trật khớp coi như còn tạm được, đối với gãy xương thì hắn cũng bất lực, nhưng lại lo lắng sẽ gây ra hiểu lầm không cần thiết.

Lão Hán nhìn tiền bạc bên cạnh, ngây ngẩn cả người, với lão mà nói, một tướng quân so với một quốc vương cũng không có gì khác nhau quá lớn, đều là tối cao trong tưởng tượng của lão. Sự việc vinh dự nhất trong cuộc đời lão là chính trưởng trấn đã từng nói hai câu với lão. Lão hán không dám tưởng tượng, một tướng quân sẽ đi tới an ủi lão, còn để lại cho lão một khoản tiền, để cho lão đi trị tổn thương.

Tiền Bất Ly đứng thẳng người lên quét mắt nhìn đám người, hỏi: "Nơi này có không có sẽ xem tổn thương hay sao?"

Một người lưng đeo giỏ trúc đứng dậy, sợ hãi nói: "Đại. . . Đại nhân, ta sẽ xem."

Tiền Bất Ly nhìn thoáng qua giỏ trúc của người này, phát hiện bên trong chứa các loại các loại cây cỏ, Thảo Căn, hắn không biết những loại thảo dược khác ở bên trong giỏ, nhưng có một loại hoa thất điệp trị liệu rắn độc thì Tiền Bất Ly biết, xem ra người này đúng là thầy thuốc. Tiền Bất Ly nhẹ gạt đầu nói: "Lão nhân gia này giao cho người" Nói xong, Tiền Bất Ly vung tay ném một Mai ngân tệ cho thầy thuốc kia.

Thầy thuốc kia tiếp nhận tiền bạc, do dự một chút, cuối cùng vẫn bỏ tiền bạc vào trong túi áo, sau đó đi đến trước người lão hán, cúi người, vạch ống quần lão Hán, quan sát này sinh thương thế.

Tiền Bất Ly quay người bước đi đến trước người mấy tráng hán Thổ tộc, ánh mắt đảo qua gương mặt từng người bọn hắn, hỏi: "Các người mắng ta?"

"Đúng vậy. . . Đại nhân." Tráng hán cầm đầu thẳng thắn trả lời, cũng thật khó cho bọn họ, nếu như đối thành người gian hoạt, giờ phút này tuyệt không dám thừa nhận.

"Tại sao phải mắng ta?" Tiền Bất Ly đã nhận ra mấy hán tử này đều rất chất phác, hắn cố tình trêu chọc một chút.

"Chúng ta. . ." Mấy hán tử Thổ tộc vừa thẹn vừa xấu hổ, đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, thế nhưng lại không thể trả lời một câu hoàn chỉnh.

"Các người mắng ta cái gì?" Câu hỏi này càng xảo trá.

Mấy hán tử Thổ tộc liếc nhau một cái, cầm đầu người cuối cùng cũng có thể thốt lên một câu: "Chúng ta. . . Đã quên." Bọn hắn xác thực đã quên là mình đã nói cái gì, lúc ấy chỉ nhất thời tức giận, lời trách mắng ra khỏi miệng là đã quên ngay.

"Đã quên? Quên rồi các người cũng có tội!" Tiền Bất Ly chỉ ra phía sau bọn họ, hỏi: "Con báo gấm kia là do các người đánh chết hay sao?"

"Đúng vậy, đại nhân."

"Vừa vặn, các người dùng con báo gấm kia để đền tội." Tiền Bất Ly mỉm cười nói.

Mấy hán tử Thổ tộc lập tức trở nên kinh sợ hoảng, đầu óc của bọn hắn chắc chắn đều không thể suy nghĩ quanh co, nếu như đối phương rõ ràng muốn cướp đoạt, bọn hắn tình nguyện liều chết chống cự cũng sẽ không muốn chịu thua, nhưng Tiền Bất Ly không cứng rắn cướp đoạt, mà lại nói đạo lý cùng bọn hắn. So về tài ăn nói, dù cộng cả mấy hán tử Thổ tộc lại cũng tuyệt không phải đối thủ của Tiền Bất Ly, huống chi bọn hắn vẫn để ý thiệt thòi phía trước.

"Đại nhân, van cầu người. . . Để lại da báo cho chúng ta, đừng làm bọn chúng ta đây từ bỏ." Hán tử Thổ tộc cầm đầu cầu khẩn: "Muội muội ta sắp phải xuất giá rồi, thế nhưng đến bây giờ còn không có đồ cưới, nàng đang ngóng trông ta mang chút ít thứ tốt trở về cho nàng."

Thời gian nói chuyện ngắn ngủn với nhau, Tiền Bất Ly đã đại khái đoán được bản tính của mấy người Thổ tộc này, hắn thấy không cần phải tiếp tục làm khó dễ người ta nên nói: "Các người muốn bán bao nhiêu tiền?"

Hán tử Thổ tộc cầm đầu ngấn người: "Đại nhân, mười. . . mười tiền."

Tiền Bất Ly sờ lên trên người mình, có kim tệ còn ai muốn mang theo tiền bạc đây? Mấy Mai ngân tệ đều đã cho đi hết, số còn lại đều là kim tệ, Trình Đạt thấy thế vội vàng lấy từ trên người mình ra mười Mai ngân tệ, giao vào trong tay Tiền Bất Ly.

"Những thứ này cho các người, thế nhưng các người phải đưa bảo gấm đến trong quân doanh cho ta, ừ. . . Chúng ta quân doanh ở thị trấn huyện Lư Lăng, có thể làm được không?" Tiền Bất Ly đưa tiền bạc cho Hán tử Thổ tộc cầm đầu. Kỳ thật Hán mua bảo gấm là giả, mua mấy trảng Hán Thổ tộc này mới là thật, chỉ cần tới quân doanh, Tiền Bất Ly tự sẽ cho Mạnh Thiết Đầu khuyên giải bọn Hán lưu lại.

Trảng Hán Thổ tộc cầm đầu cảm kích nhìn Tiền Bất Ly cười một cái, cẩn thận ước lượng tiền bạc: "Đại nhân, ngài yên tâm, buổi trưa chúng ta sẽ đưa con bảo tới cho ngài."

"Đại nhân" Một tiếng chói tai kêu khóc đột nhiên vang lên, nguyên lai vậy bị cắt đứt chân lão Hán cuối cùng từ si mê trong tỉnh táo lại: "Ngài thật là chúng ta đây. . ." Lời nói còn chưa dứt, lão Hán cũng bò vì kích động quá độ, ngẹo đầu, hôn mê.

cái kia bôi y ngay cả vội vàng nắm được lão Hán cổ tay, ngừng chỉ chốc lát, quay người đối với Tiền Bất Ly nói: "Đại nhân, lão không có chuyện gì, chỉ là quá kích động."

"Vậy là tốt rồi." Tiền Bất Ly thờ phào, bước nhanh trở về bên cạnh chiến mã của mình, quay mình lên ngựa. Lúc này ngay tại phía đông trấn Trúc Lâm, cũng mơ hồ truyền đến tiếng kêu, Tiền Bất Ly biết rõ, đó là Đỗ Bình vây bắt gia đình Lâm gia! Đương nhiên, gia đình Thủy gia vây quanh hai phía trấn Trúc Lâm cũng đừng nghĩ đến chạy, vì đề tiêu diệt toàn bộ, Tiền Bất Ly phái ra bốn tiểu đội bộ binh phân ngăn ở hai bên! Huyện Lư Lăng sớm muộn sẽ trở thành chiến trường, cho nên Tiền Bất Ly nhất định phải làm suy yếu tới đa thực lực của quý tộc. Vốn bên mình đã rơi vào thế yếu, nếu như ở phía sau còn ẩn nấp một nhân tố không xác định, cuộc chiến này sẽ khó đánh hơn nhiều.

Người trong trấn Trúc Lâm chứng kiến Tiền Bất Ly phải đi, không hận mà cùng xông tới, bọn Hán cũng không phải muốn làm thương tổn Tiền Bất Ly giống như gia đình Phòng gia, mà là vì không muốn. Khi bọn Hán đã trải qua cuộc sống hèn mọn giống con kiến, chưa từng gặp qua đại quan làm chủ bọn họ giống như Tiền Bất Ly? Tiền Bất Ly vừa mới an ủi không chỉ là một lão Hán bị thương, đồng thời cũng an ủi hàng trăm, hàng ngàn dân chúng muốn no bụng mà phải trải qua nỗi cực khổ

Thế nhưng Tiền Bất Ly lại không thể tiếp tục ở lại nơi này, tuy ánh mắt đám dân chúng tràn ngập cảm kích, cực nóng, nhưng loại ánh mắt này lại làm cho Tiền Bất Ly càng thêm khó chịu. Chuyện của mình thì mình tự biết, trên thực tế người giấu ở phía sau màn thúc đẩy lại chính là Tiền Bất Ly hán...!

Tiền Bất Ly nhìn lướt qua đám người, mặc kệ trong lòng xấu hổ đến cỡ nào, kế hoạch này cũng nhất định phải được tiến hành. Trong số phạm nhân có mấy người có thể ý thức được, khi mây đen chiến tranh bao phủ, sẽ tràn ngập âm mưu vô tận, không có âm mưu kết hợp chặt chẽ sẽ rất khó đoạt được thắng lợi! Thế nhưng. . . trên thế giới này, đấu tranh giai cấp vô cùng tàn khốc, để cho Tiền Bất Ly ta, sau chiến tranh sẽ trả lại cho các người một Căn Khôn sáng sủa!

Đây cũng là sự việc duy nhất mà ta có thể làm cho các người. Tiền Bất Ly âm thầm sắp đặt một lời hứa trong lòng, hán chuyển chiến mã, chạy như bay về phía trước. Đám thân vệ của Trình Đạt theo thật sát sau lưng Tiền Bất Ly, nơi này chỉ còn lại một đám người lưu luyến và trầm mặc nhìn về phương xa.

Sắc trời gần buổi trưa, Tiền Bất Ly mới trở lại quân doanh, một nơi trú quân to như vậy, hầu như nhân thủ đều bị Tiền Bất Ly điều đi, chỉ có hơn ba mươi bộ binh tuần tra qua lại trong quân doanh. Quý tộc muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của tổng cộng có mười một gia tộc, tuy Phòng gia, Lâm gia cùng Thủy gia là ba kẻ to đầu nhất trong đó, hơn nữa Tiền Bất Ly căn cứ vào vị trí địa lý cùng mối liên lạc giữa ba nhà, đoán được bọn Hán đã chăm chăm vào trấn Trúc Lâm, nhưng những quý tộc còn lại cũng không thể không đề phòng.

May mắn Tiền Bất Ly thông hiểu bản tính yếu đuối bạc nhược của con người, mà huyện Lư Lăng tương đối nghèo khó, những điểm buôn bán và dân cư lớn chỉ có mấy nơi, chỉ cần bảo vệ trấn Trúc Lâm, những địa phương khác để cho mỗi tiểu đội kỵ binh vắng lại bốn tập cũng có thể hoàn thành kế hoạch.

Sau khi Tiền Bất Ly trở lại quân doanh một thời gian không dài, đội ngũ áp giải tù binh cũng liên tiếp về tới quân doanh, Tiền Bất Ly sai người chuẩn bị một chỗ riêng ở phía hậu doanh cho những tù binh này, những người này cũng đều cũng có chỗ trọng dụng riêng.

Đi đến trước soái trưởng của mình, Tiền Bất Ly kinh ngạc chứng kiến Hạ Tử Thành cùng bốn binh sĩ đang cùng đội mình, bốn binh sĩ là người Tiền Bất Ly phái tới, trên danh nghĩa là cam đoan an toàn của Hạ Tử Thành, mà ý nghĩa trên thực tế thì ai cũng đều biết.

"Tìm ta có việc? Nghĩ thông suốt sao?" Tiền Bất Ly lười biếng nhắc màn cửa lên, đi vào soái trưởng.

Hạ Tử Thành theo sát sau lưng Tiền Bất Ly, cũng đi vào soái trưởng, trước tiên gã đưa mắt nhìn Tiền Bất Ly một hồi, mới cười nhạt một tiếng nói: "Thông lĩnh đại nhân thật sự dụng kế độc ác!"

"Hả?" Tiền Bất Ly sững sờ, lập tức phát phát tay, ý bảo đám người Trình Đạt thôi lui ra bên ngoài soái trưởng: "Người đây là ý gì?"

"Còn muốn ta nói sao?" Hạ Tử Thành cảm thấy chỉ dùng một tiếng cười nhạt không cách nào biểu đạt được tâm tình của mình, gã dứt khoát phá lên cười.

"Ta không thể nghĩ ra có chuyện gì đáng giá để người cao hứng như vậy, người nhiều nhất cũng không quá đáng chỉ là một kẻ phát giác sau khi sự việc xảy ra, nếu như trước đó người có thể phát giác được ta muốn làm cái gì, như vậy mới đáng giá ta tôn trọng." Sự việc đã nói tới đây, Tiền Bất Ly cũng

không muốn che đậy, hần lắc lắc người, tìm tư thế thoải mái nhất, nói tiếp: "Hơn nữa. . . . Người hiện tại cũng chưa chắc có thể xem thấu tất cả kế hoạch của ta!"

"Vì sự gian trá của mình mà dương dương tự đắc đó là tiểu nhân!" Hạ Tử Thành không chút khách khí đáp trả: "Xin ngài chú ý thân phận của mình, ngài là một quân nhân, là thống lĩnh Thiên Uy quân!"

"Như vậy. . . . Trong lòng của người quân nhân là người như nào mới là quân nhân tốt?" Tiền Bất Ly hơi cười rộ lên: "Đầu óc ngu si, chỉ biết đấu tranh anh dũng, mà quay đầu lại thì bị đám chính khách các người lừa bòn ở trên lòng bàn tay mới đúng là quân nhân tốt sao?"

"Ngài không nên lại nói sáo, độc kế của ngài khiến cho ma quỷ cũng phải tự ti mặc cảm!" ánh mắt Hạ Tử Thành lộ ra thần sắc khinh miệt: "Theo ta được biết, phẩm chất quan trọng nhất của quân nhân chính là chính trực, xin hỏi thống lĩnh đại nhân, ngài là một người chính trực sao?"

"Hình như ta nghe nói qua cách nói này." Tiền Bất Ly nhú mày nghĩ một lát rồi nói: "Ta nhớ ra rồi, phẩm chất quan trọng nhất của quân nhân chính là chính trực, mà phẩm chất quan trọng nhất của chính khách chính là thành thật, nhìn người lý lẽ hào hùng chất vấn ta, người nhất định là một người vô cùng thành thật hả? Đúng như vậy sao?"

Hạ Tử Thành lập tức đỏ mặt, từ lúc bắt đầu hai cha con gã trợ giúp Cơ Thắng Liệt tính kế, âm thầm tạm giam đoàn xe tiến về Tuyết Nguyên thành, tiếp theo lại tạm giam binh sĩ Vương Thụy phái ra, âm thầm trợ giúp Trát Mộc Hợp đồ quân nhu, có ý đồ chiêu hàng Đỗ Bình, tất cả những điều này đều không ăn khớp với thành thật chút nào.

"Bá tước đại nhân tương lai của chúng ta, sắc mặt của người đôi chút không bình thường!" Tiền Bất Ly nín cười nhìn Hạ Tử Thành, nói: "Người phê bình để cho ta nhớ ra cái gì đó đâu. . . . Một con quạ đang cười nhạo một con quạ khác có lông đen hơn so với nó sao? Con người. . . . đều là như vậy, rất vui vẻ cười nhạo tật xấu của người khác, lại không nhìn rõ chính mình."

Đối với lời nói châm chọc khiêu khích của Tiền Bất Ly, Hạ Tử Thành không thể lên tiếng phản kích, dù sao gã xác thực đã làm những chuyện kia.

"Để cho ta tới sau chính xác phán định a." Tiền Bất Ly thu hồi vẻ tươi cười: "Kỳ thật đối với chính khách mà nói, điều trọng yếu nhất là dối trá, giống như người."

"Chê cười!" Hạ Tử Thành cuối cùng đã bắt được chút ít đầu mối: "Như vậy đối với quân nhân mà nói điều trọng yếu nhất chính là lòng dạ độc ác hả? ! Lòng dạ độc ác giống như ngài?"

"Không, người sai rồi." Tiền Bất Ly cũng không tức giận: "Ta hiểu rõ chính khách, mà người lại không biết quân nhân, với ta mà nói thứ trọng yếu nhất chính là thắng lợi, từng thắng lợi nối tiếp nhau."

"Ngài cho rằng ngài thật sự sẽ một mực thắng lợi sao? Trời. . . . Ngài đang đối kháng cùng thượng tướng đế quốc Úy Trì Phong Vân!" Hạ Tử Thành mĩa mai nói: "Một quả trứng gà cùng một tảng đá, người nào cũng biết cái nào mới cứng rắn hơn!"

"Người nói như vậy là đã phạm vào sai lầm khinh thường đối thủ!" Tiền Bất Ly nghiêm trang trả lời: "Tuy Úy Trì Phong Vân tuổi già vô năng, không thể làm ra điều gì quá lớn, nhưng cũng không thể dùng trứng gà để hình dung hấn, làm một thượng tướng đế quốc, trên người hấn chắc chắn sẽ có chút ít thứ làm cho người ta tôn kính!"

"Ngài. . . . Ngài. . . ." trong lúc nhất thời Hạ Tử Thành bị chọc tức cứng họng, cho tới bây giờ gã chưa thấy qua một người tự cho là đúng giống như Tiền Bất Ly, một người là thống lĩnh nho nhỏ, một người là thượng tướng đế quốc, ai là trứng gà ai là tảng đá còn phải nói rõ ràng sao? !

"Kỳ thật giữa chúng ta không cần phải tranh luận." Tiền Bất Ly thờ dãi: "Thời gian có thể giải quyết tất cả phân tranh, người không cần đợi lâu, ta cam đoan người có thể đạt được một đáp án hài lòng."

Hạ Tử Thành hừ một tiếng, không nói gì.

"Chuyện làm việc cho ta đã suy nghĩ kỹ sao? Đừng quên người càng ngày càng thiếu nợ tiền lãi một nhiều." Tiền Bất Ly thay đổi chủ đề.

Hạ Tử Thành trầm ngâm một chút, nở nụ cười khổ: "Thống lĩnh đại nhân, nói một câu thất lễ, ta thậm chí có thể tiên đoán được kết cục của ngài, ta thật không có tâm tình làm việc cho ngài."

"Kết cục gì, là thất bại sao?" Tiền Bất Ly nghiền ngẫm mỉm cười: "Một tháng trước, Trát Mộc Hợp cũng suy đoán giống như người."

Câu nói này của Tiền Bất Ly đã đáp trả đúng điểm mấu chốt, Hạ Tử Thành trầm mặc, chiến tích của Tiền Bất Ly rõ ràng vẫn còn đó, muốn phản bác thì phải đưa ra một vài luận chứng, cũng không thể dùng miệng lưỡi nói lung tung!

"Người vẫn chưa nghĩ ra, như vậy người có thể trở về tiếp tục suy nghĩ." Tiền Bất Ly phát phát tay ý bảo Hạ Tử Thành rời khỏi: "Thế nhưng thời gian của ta không nhiều lắm, hy vọng người có thể cho ta một câu trả lời vào thời gian sớm nhất"

"Tốt, đại nhân." Hạ Tử Thành không biết làm thế nào đành lui ra ngoài, gã có cảm giác hình như có điều gì đó không đúng, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra là sai ở chỗ nào.

"Hài tử ngốc này." Tiền Bất Ly cười khi khi một tiếng, lập tức ánh mắt hấn lại chuyển hướng, chăm chú nhìn vào bình nguyên Lư Lăng trong sa bàn, chiến tranh quấy rối chỉ có thể tiêu hao một bộ phận nhỏ sinh lực của kẻ thù. Nếu muốn sát thương nặng nề sinh lực của đối thủ thì vẫn phải triển khai chặn

đánh chiến trên bình nguyên Lư Lãng, nhưng phải làm như thế nào mới có thể sát thương đối thủ nặng nề và có thể giảm bớt thương vong bên mình, vấn đề này là trọng yếu nhất.

Ai ngờ chỉ qua thời gian rất ngắn, màn cửa lại một lần nữa bị người xốc lên, Hạ Từ Thành. Sắc mặt tái nhợt, đi vào trong.

"Không sai sao, đã hiểu rõ rồi hả? Ta còn tưởng rằng đến buổi tối ngươi mới tìm đến ta." Tiền Bất Ly nói mà không ngừng đầu lên.

"Ngươi . . ." câu nói của Tiền Bất Ly càng ảm chứng phán đoán trong lòng Hạ Từ Thành, gã kích động xông tới, lớn tiếng kêu lên: "Thống lĩnh đại nhân, ta thừa nhận tài ăn nói của ngài vượt xa ta, nhưng ngài không có quyền đưa bỏn ta, đây là vũ nhục đối với ta!"

"Ta vũ nhục ngươi? Lời của ngươi làm người nghe mà vô cùng kinh sợ." Tiền Bất Ly lười biếng liếc nhìn Hạ Từ Thành, nói: "Ta chỉ hiểu là giữa chúng ta bất đồng quan điểm, tiến hành một hồi tranh luận công bình."

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Đào phạm Hoàng thành

"Công bình?" Hạ Từ Thành giận quá thành cười: "Ngài là chủ nhân nơi này, mà ta là cái gì? Giữa chúng ta có công bằng sao?"

"Nếu như ngươi nguyện ý làm việc cho ta, ta sẽ cho ngươi công bằng mà ngươi muốn."

"Ta đã rõ ràng biểu đạt ý kiến của mình đối với vấn đề này, ta không muốn. . . ." Hạ Từ Thành nói đến đây đột nhiên gã nghẹn lời, sắc mặt biến ảo không xác định, một hồi lâu gã mới thò ra một hơi thật dài, tập trung tư tưởng suy nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Tiền Bất Ly: "Tôn quý thống lĩnh đại nhân, ta đến đây muốn thảo luận cùng ngài, không là vấn đề phẩm chất của quân nhân cùng chính khách, cũng không phải vấn đề ngài có thể đạt được thắng lợi cuối cùng hay không, càng không phải vấn đề ta có làm việc cho ngài hay không! Ta thừa nhận, ngài luôn có thể khéo léo chỉ phối suy nghĩ cùng tâm tình của ta, chuyển đi sự chú ý của ta, ta thành khẩn thỉnh cầu ngài, không cần tiếp tục lãng tránh, vấn đề này đối với ngài, đối với ta đều rất trọng yếu!"

"Chuyện nghiêm túc. . . . Ngươi đến cùng là muốn nói cái gì?" Tiền Bất Ly cười ôn hòa.

"Ngài minh bạch!" Hạ Từ Thành nặng nề đặt hai tay lên trên mặt bàn: "Ta yêu cầu ngài bỏ dỡ kế hoạch của ngài! Ngài làm như vậy là đang khiêu chiến tất cả quý tộc chúng ta! !"

"Ngươi lại đang cố ý làm người nghe kinh sợ rồi, sao ta có thể khiêu chiến tất cả quý tộc?"

"Ngài không thể gạt được ta." Hạ Từ Thành nhấn mạnh: "Nhìn xem ngài đã làm gì! Cố ý thiết lập cái bẫy cho các quý tộc huyện Lư Lãng, sau đó trở mặt, mang binh vây quét gia đình các quý tộc! Ha ha. . . . Ta biết rõ, mặc kệ làm chuyện gì, ngài đều ưa thích mình sắm vai thành một sứ giả chính nghĩa, không phải sao? Ngài dùng thủ đoạn lừa gạt hấp dẫn quý tộc huyện Lư Lãng đi làm sự việc không lý trí, kích động mâu thuẫn giữa quý tộc cùng bình dân, người Thổ tộc trở nên gay gắt, cuối cùng ngài lại ra mặt trấn áp các quý tộc hung ác, điều này thật sự là. . . . âm mưu thật độc ác!" Hạ Từ Thành càng nói càng kích động.

Tiền Bất Ly yên lặng nhìn Hạ Từ Thành, tùy ý để đối phương phát huy, không nói câu nào.

"Kế hoạch của ngài chẳng những suy yếu tối đa thực lực các quý tộc huyện Lư Lãng, khiến cho bọn họ sau này không dám cũng như không có lực lượng đối kháng cùng ngài, còn thu nạp dân tâm! Từ hôm nay trở đi, có có chút người có ý chí phủ lên xuống, tên của ngài đem truyền khắp toàn bộ Phúc Châu, ngài trở thành anh hùng Phúc Châu bình dân cùng người Thổ tộc tranh tiên tán dương!" Hạ Từ Thành nặng nề vỗ bàn tay một cái trên mặt bàn: "Ngài đến cùng muốn? Ngài đến cùng muốn cái gì?"

"Ngươi đã nói xong?"

"Đúng vậy, đại nhân." Hạ Từ Thành đôi chút trấn tĩnh lại tâm tình của mình: "Ngài cần phải bỏ dỡ kế hoạch này, bằng không toàn bộ quý tộc Cơ Chu quốc đều xem ngài là cừ địch! Hy vọng ngài có thể thận trọng cân nhắc một chút được mất trong đó!"

"Có một việc ta không biết rõ, nếu ta là một người chăn dê, bỏ quên một con dê con trên thảo nguyên, kết quả con dê con bị đàn sói ăn thịt, vậy ta tự trách mình chủ quan hay là cần phải thống hận đám ác lang kia?" ngón tay Tiền Bất Ly nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, thế nhưng lời nói từ trong miệng hắn thốt ra, tất cả đều là lời nói trách cứ từ trong lòng: "Từ đầu tới đuôi, ngươi một mực trách cứ âm mưu của ta, nhưng không trách cứ các quý tộc tham lam, cái này có phải đôi chút không công bình hay không? Phải biết rằng nếu như không phải là bản tính tham lam của bọn hắn tác quái, bọn hắn căn bản cũng không sẽ lâm vào cái bẫy của ta!"

"Ngài rốt cục thừa nhận đây hết thảy đều là cái bẫy của ngài!" Hạ Tử Thành cho là mình đã từng bước cướp lấy thể thượng phong, thần sắc trở nên phấn chấn: "Hết thảy tất cả đều do ngài làm ra, ngài chẳng những cố ý làm thương tổn binh dân, còn làm thương tổn quý tộc, hy vọng ngài có lý trí bỏ dở kế hoạch của mình!"

"Chính khách chính là dối trá, nghe người nói giống như người một lòng có suy nghĩ vì ta." Tiền Bất Ly hơi cười rộ lên: "Nếu như tốt đối với ta như vậy, tại sao người không muốn làm việc cho ta?"

Hạ Tử Thành thoáng ngây người, chậm rãi nói: "Đại nhân, ngài lại đang nghĩ biện pháp chuyển di sự chú ý của ta!"

"Người cũng đang nghĩ biện pháp chuyển di sự chú ý của ta!" Tiền Bất Ly cười lớn: "Thế nhưng, người thực nghĩ rằng người có thể dấu diếm được ta sao? Hay là người cho rằng ta chỉ là một quân nhân đánh trận, không biết phân tích tình hình hiện nay ở trong nước cùng dân tình?"

"Ngài . . ."

"Ta là một quân nhân rất đặc biệt, bởi vì ta hiểu rõ các người." Tiền Bất Ly cười bước đi thong thả vài bước trong soái trường, đột nhiên hần quay đầu lại nói: "Tình thế Cơ Chu quốc rất không ổn định, mâu thuẫn giữa các quý tộc cùng binh dân, nô lệ đã vô cùng sâu sắc, có phải vậy không?"

Hạ Tử Thành sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, thân thể lắc lư vài cái, cổ họng hợp với nhún lẩy.

"Người 'Thành khản' khích lệ ta bỏ dở kế hoạch chính là sợ ta sẽ đạt được lợi ích, sau này chăm ngòì mối quan hệ quý tộc cùng binh dân bốn phía, khiến cho Cơ Chu quốc sinh ra rung chuyển từ trong căn bản?" Trong mắt Tiền Bất Ly hiện ý tán thưởng: "Ánh mắt của người có thể nhìn xa như vậy đã vượt ra ngoài suy nghĩ của ta! Đáng tiếc ..., quý tộc giống như người quá ít, đại đa số quý tộc đều không thể nhìn ra điểm này, bọn hắn đã như con đĩa tham lam hút mỡ hôi nước mắt của dân chúng!"

"Đại nhân. . . Nếu như ngài cũng nhìn thấy kết quả này, ngài còn muốn kiên trì kế hoạch của mình sao?" Hạ Tử Thành mạnh mẽ tự áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, nhìn về phía Tiền Bất Ly.

"Tại sao lại không chứ? Các quý tộc cũ đều vô cùng tham lam." Tiền Bất Ly cười cười, nói: "Ta tin tưởng có rất nhiều người nguyện ý giẫm lên thi thể quý tộc cũ, trở thành một thể hệ quý tộc mới."

Thân thể Hạ Tử Thành lung lay sắp đổ: "Người. . . Người muốn tạo phản? ? ?"

"Sai rồi, không phải tạo phản, đây là tẩy bài! Đại tẩy bài! Nếu như các người muốn tham dự vào, ta sẽ hoan nghênh, nếu như các người muốn đi, ta cũng sẽ không giữ lại, quyền quyết định trong tay người."

"Đại nhân, ngài. . . điên rồi sao? !" gương mặt Hạ Tử Thành bắt đầu vặn vẹo: "Ngài đang đùa với lửa! Ngài có hiểu hay không? Đợi đến lúc thể lửa lửa cháy lan ra đồng cỏ, ngài cũng sẽ chết cháy cùng một chỗ! !"

"Nếu như người có tinh lực này, người vẫn nên suy nghĩ nhiều hơn một chút về gia tộc của người cùng chính người." Tiền Bất Ly nhàn nhã ngồi trở lại ghế ngồi của mình: "Ta cần phải làm như thế nào là việc của chính ta, không cần người khác khoa tay múa chân ở trước mặt ta."

Hạ Tử Thành dờ dẩn người đứng ở đó, là một người có tầm nhìn lâu dài, người thừa kế bá tước thế gia, gã đã sớm cảm giác thấy cục diện chính trị Cơ Chu quốc rơi vào tình trạng nguy cấp, lại đã liên lạc với không ít quý tộc có tầm nhìn như gã. Đáng tiếc đối với cả người quý tộc đẳng cấp mà nói, lực ảnh hưởng của bọn hắn vẫn khá thấp, nhiều nhất cũng chỉ có thể phê bình một phen, lại vô lực thay đổi hướng đi của Cơ Chu quốc. Đứng là căn cứ vào nhận thức này, từ trong kế hoạch của Tiền Bất Ly, gã đã nhạy cảm phán đoán ra chắc chắn sẽ phát sinh rung chuyển, thế nhưng điều nằm ngoài dự liệu của gã là, Tiền Bất Ly cũng không phải không phát giác được điều gì, Tiền Bất Ly căn bản đang cố gắng chăm ngòì sự rung chuyển này!

Ngay khi hai người đang trầm mặc, giọng nói Nhiệm Soái từ xa truyền đến: "Thống lĩnh đại nhân, có người muốn gặp ngài!"

Tiền Bất Ly hơi sững sờ, người có thể làm cho Nhiệm Soái tự mình bấm báo nhất định không phải là người bình thường, Tiền Bất Ly đứng lên, nói: "Đàm phán đến đây chấm dứt, điều có thể cho người cũng biết, ta đều nói cho người biết rồi." Ngay khi Tiền Bất Ly đi tới cửa, hắn do dự một chút, quay người thờ dãi: "Nếu như không phải Đỗ Bình dốc hết sức tiến cử người với ta, ta đã sớm không tha cho người, có lẽ giết người mới là lựa chọn sáng suốt, thế nhưng. . . khuyên người không nên lại lãng phí cơ hội cuối cùng"

Tiền Bất Ly đã đi ra ngoài soái trường, để lại Hạ Tử Thành một mình trầm ngâm suy nghĩ, phía trước Nhiệm Soái vội vàng chạy tới đón chào, thấp giọng nói: "Đại nhân, nhìn dáng vẻ của hần hình như là một quan quân, hần cầm mặt tìn của bá tước đại nhân trong tay, trong thư đồ vật ta không thấy, hần kiên trì muốn trực tiếp giao cho ngài."

"Người không biết?"

"Không biết." Nhiệm Soái lắc đầu nói: "Không phải Thiên Uy quân chúng ta."

"Có ý tứ. . ." Tiền Bất Ly hơi cười rộ lên: "Dẫn ta đi gặp hần."

Nhiệm Soái mang theo Tiền Bất Ly đi vào doanh trường của mình. Khi Tiền Bất Ly nhấc màn cửa lên, bước vào. Bên trong là một người trẻ tuổi mặc trang phục binh dân, thân hình của hần không cao không thấp, gương mặt thon gầy, thế nhưng con mắt rất lớn, cũng rất có thần. Điều quái dị nhất chính là, hần đang dùng ánh mắt chăm chú đánh giá Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly nhìn người tuổi trẻ kia, bất chợt ánh mắt hắn chuyển hướng về phía một cái túi lớn bên cạnh người tuổi trẻ kia: "Người tìm ta? Người là người nào?"

"Ta là một đào phạm, đại nhân." Người tuổi trẻ kia cười mà không phải cười nhìn Tiền Bất Ly.

Nhiệm Soái ngậy ngấn cả người. Vì sớm thành thói quen vui buồn không hiện, sắc mặt Tiền Bất Ly vẫn như thường. Hắn hỏi: "Đào phạm gì?"

"Đại nhân, ta họ Quan, gọi Quan Dự Đông." Người tuổi trẻ kia chứng kiến thần sắc Tiền Bất Ly không thay đổi, nhấn mạnh: "Ngay trước đó không lâu, ta còn là quan tướng hoàng gia cầm vệ quân, hiện tại, ta là một đào phạm bị Binh bộ nội các truy nã."

"Binh bộ đào phạm truy nã? Ha ha. . . . Được rồi." Tiền Bất Ly phát phát tay, Nhiệm Soái lập tức biết ý đi ra ngoài, binh sĩ trấn thủ ở trước lều đều lui ra xa, sau đó hắn mới trở lại trong trường, mà Tiền Bất Ly tức thì cười cười, ngồi xuống một chiếc ghế: "Xin hỏi, đào phạm người mang đến tin tức tốt đầu hay tin tức xấu cho ta?"

Quan Dự Đông nhìn thấy Tiền Bất Ly thủy chung vẫn không thay đổi sắc mặt, ánh mắt lộ ra một tia kính nể ánh mắt. Hắn nói: "Đại nhân, tin tức này. . . ." Hắn nhìn sang Nhiệm Soái, Nhiệm Soái tức thì đáp trả hắn bằng một nụ cười ngây ngô.

"Yên tâm nói đi, hắn là thân tín của ta, người mang đến là tin tức gì?"

Quan Dự Đông quỳ một gối xuống trên mặt đất: "Đại nhân, bá tước đại nhân cho ta đến làm việc dưới trướng thống lĩnh đại nhân, nghe đại nhân điều khiển, đây là mật tín của bá tước đại nhân." Nói xong Quan Dự Đông đưa lên một phong thư.

"Người giống như mang đến cho ta không ít lễ vật?" Tiền Bất Ly hơi cười rộ lên.

"Đúng vậy, đại nhân, bá tước đại nhân ra lệnh cho ta hoả tốc chạy tới Phúc Châu. Khi ta rời khỏi cấm vệ quân, liền mượn gió bẻ măng cầm vài thứ." Quan Dự Đông cũng nở nụ cười nói.

"Là cái gì?" Trong giọng nói Tiền Bất Ly không kèm theo vài phần hiếu kỳ.

Nhiệm Soái đi lên tiếp nhận thư trong tay Quan Dự Đông, chuyển giao cho Tiền Bất Ly, Tiền Bất Ly không vội vã đọc thư, ánh mắt của hắn vẫn chăm chú vào trên người Quan Dự Đông.

"Ta mang ra năm cái Cước Đạp nổ, đây là năng lực cực hạn của ta, thế nhưng nó tiền thì ta chỉ mang ra mười cái." Quan Dự Đông mở cái bao lớn kia ra, vệt ra vài món quần áo, sau đó xuất ra một cái da thú bao bọc ba lô hòm gỗ đến từ bên trong, tiếp theo Quan Dự Đông bưng hòm gỗ đi tới chỗ Tiền Bất Ly.

Cổ tay Nhiệm Soái khẽ động, quơ lấy thương nhọn bên người để ngang trước mặt Quan Dự Đông, tuy động tác của hắn rất không lễ phép, nhưng nụ cười ngây ngô vẫn thủy chung hiện hữu trên mặt hắn, Nhiệm Soái tiếp nhận hòm gỗ để ở một bên, tự tay mở ra, chợt trong mắt của hắn không tự chủ được lộ ra vẻ vui mừng.

Quan Dự Đông nhún vai, không nói câu nào, lặng yên lui lại mấy bước.

"Đại nhân, thật là Cước Đạp nổ!" Nhiệm Soái kích động lấy ra một cái nổ từ trong hòm gỗ.

Tiền Bất Ly cố gắng ngăn chặn tâm trạng vui sướng trong lòng, nhận lấy Cước Đạp nổ, quan sát kỹ càng. Cước Đạp nổ này còn xa mới bằng nổ đặc chủng tinh chế, nhưng Tiền Bất Ly hoàn toàn không có ý khinh thường, dù sao loại Cước Đạp nổ trước mắt này chính là lợi khí cường đại nhất đối với từng binh sĩ!

Toàn bộ cánh tay nổ của Cước Đạp nổ đều làm bằng sắt tinh khiết, chính giữa là rãnh mũi tên làm bằng gỗ. Điều khiến cho Tiền Bất Ly giật mình nhất chính là Cước Đạp nổ lại có ụ ngắm, bên dưới rãnh mũi tên có vòng đao làm bằng sắt, mấy khối cây sắt cố định cánh tay nổ cùng rãnh mũi tên lại với nhau, móc câu cùng mấy răng cưa sắt liên kết từng bộ phận tạo thành là cái chốt chỉnh thế. Mặc dù Cước Đạp nổ không phát ra ánh sáng sáng bóng, chế tác phải vô cùng thô sơ, nhưng Tiền Bất Ly có thể rõ ràng cảm nhận được lực sát thương của Cước Đạp nổ này.

"Các người gọi cái này làm gì? Treo đao hay là cái lẫy cò?"

"Là cái lẫy cò, đại nhân." Nhiệm Soái nhẹ giọng đáp.

"Có thể bắn xa bao nhiêu?"

"Trong phạm vi bốn trăm bước có thể xuyên thủng hai tầng thiết giáp!" Quan Dự Đông trả lời.

"Bốn trăm bước. . . ." Tiền Bất Ly hít một hơi dài. Người trên thế giới này không ai có thể hiểu rõ tầm quan trọng của tấn công tầm xa so với hắn: "Nếu như giao vật này cho đám thợ rèn bất chước làm theo, có khả năng rèn ra không?"

"Cái này. . . . Rất khó." Quan Dự Đông do dự một chút rồi nói: "Đại nhân, theo ta được biết, Hoàng thành Quân giới giám hàng năm cũng chỉ có thể chế tạo được năm trăm cái Cước Đạp nổ."

Lúc này tâm tình Tiền Bất Ly lập tức trở nên nguội lạnh, sở trường học thuật chuyên tấn công, Tiền Bất Ly dành đại bộ phận tinh lực vùi đầu vào trong

lĩnh vực quân sự, đối với phương diện khác hẳn không có lòng dạ nào mà học. Thép, Tiền Bất Ly biết rõ là dùng than đá cùng với sắt; hòa được, Tiền Bất Ly biết rõ là dùng lưu huỳnh cùng than củi chế tác, nhưng cụ thể muốn tăng thêm những thứ gì, cụ thể làm như thế nào, hẳn hoàn toàn không biết gì cả.

Cho Tiền Bất Ly một chiếc nỏ đặc chủng, Tiền Bất Ly có thể chuẩn xác bắn trúng bất kỳ mục tiêu nào trong phạm vi hai trăm mét, thế nhưng nếu để cho Tiền Bất Ly chế tạo ra một chiếc nỏ đặc chủng, vậy điều này giống như buộc nam nhân sinh con, không có bụng có thể sinh được hay sao? Cho dù trời giáng kỳ tích, trước mặt Tiền Bất Ly xuất hiện một chiếc máy tiện, điều Tiền Bất Ly có thể làm cũng chỉ là ngẩn người nhìn chiếc máy tiện ở trước mặt mà thôi.

Tiền Bất Ly vô cùng phiền muộn và lưu luyến đặt Cước Đạp nỏ ở trên mặt bàn, xem ra chỉ dựa vào chút kiến thức vật vãnh này, hẳn không có cách nào đi trên con đường cường quốc khoa học kỹ thuật, như vậy. . . . thôi thì lại tiếp tục dùng lòng dạ độc ác!

Quan Dự Đông dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn xem Tiền Bất Ly, nắm cái Cước Đạp nỏ chính là lễ gặp mặt cao giá nhất, hẳn không nghĩ ra vì sao lúc bắt đầu thống lĩnh đại nhân còn có sắc mặt vui mừng như trong dự liệu của hắn, sau đó lại đổi thành vẻ mặt u sầu? Chẳng lẽ. . . . thống lĩnh đại nhân thật sự muốn chế tạo rất nhiều Cước Đạp nỏ sao? Điều này căn bản không thể làm được!

Tiền Bất Ly bóc thư của Giả Thiên Tường ra, cẩn thận xem hết, sau đó nhìn Nhiệm Soái vẫy vẫy tay, Nhiệm Soái đi tới, lấy ra một hộp quẹt, nhóm lửa, cẩn thận đốt trụ lá thư.

Mặc dù đã đọc xong thư, nhưng Tiền Bất Ly vẫn không thể nào bình tĩnh trở lại, trong thư Giả Thiên Tường đã ám chỉ rất rõ, những năm gần đây này, lão dựa vào tài lực khổng lồ của mình tiến hành bố trí trên khắp Cơ Chu quốc. Những thứ không nói khác, chỉ ngay bên trong hoàng gia cấm vệ quân, lão đã âm thầm bố trí hơn mười ám tử, Quan Dự Đông chỉ là một người trong số đó mà thôi. Lần này Giả Thiên Tường đề cho Quan Dự Đông đi tới Phúc châu, là vì Quan Dự Đông có năng lực xuất chúng, hóa giải áp lực không có người để dùng của Tiền Bất Ly, hơn nữa Giả Thiên Tường nhìn ra Tiền Bất Ly có hứng thú rất nồng hậu đối với Cước Đạp nỏ, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Quan Dự Đông mang theo Cước Đạp nỏ trốn đi.

Tiền Bất Ly giòi về suy một ra ba, nếu như Giả Thiên Tường có thể làm ra loại bố trí này, như vậy Hạ Quỳnh Danh cửa ải Liên Thành lại không làm bất kỳ điều gì sao? Những lão hồ ly trên chính trường này hoàn toàn không phải đèn đã cạn dầu! Tiền Bất Ly vốn đôi chút thất vọng đối với tính cổ chấp của Hạ Từ Thành, bây giờ nhìn lại, hẳn nhất định phải thuyết phục Hạ Từ Thành, để cho lực lượng Hạ gia sử dụng cho mình.

"Người ở trong hoàng gia cấm vệ quân là . . ." ánh mắt Tiền Bất Ly chuyển hướng nhìn Quan Dự Đông. Những thứ không nói khác, nhãn lực của Giả Thiên Tường quả thật làm cho hắn bội phục, vốn Tuyết Nguyên thành thống lĩnh bộ binh, Nhiệm Soái, thống lĩnh kỵ binh Đồ Bình, hai người này đều là tướng tài, tin tưởng Quan Dự Đông cũng không kém chút nào.

"Đại nhân, hạ quan vốn là Kiến Uy tướng quân."

"Ừ. . . . sau khi người đến nơi này của ta có lẽ phải sửa tên, tên của người vẫn còn bị Binh bộ truy nã."

"Điều này không cần đại nhân phí tâm, Binh bộ chỉ có tên giả của ta, Quan Dự Đông mới là tên chính thức của ta." Quan Dự Đông mỉm cười đáp.

"Ồ phương diện bộ chiến phương diện, năng lực của người như thế nào?" Hoàng gia cấm vệ quân Cơ Chu quốc xây dựng theo chế độ quân đoàn kỵ binh, phương diện kỵ chiến thì không cần hỏi. Điểm mấu chốt là Tiền Bất Ly căn bản cũng không đủ kỵ binh. Dựa theo phẩm hàm của Đồ Bình cùng Vương Thụy, bọn hắn sớm nên xây dựng đại đội kỵ binh độc lập, nhưng bởi vì trong quân không có binh sĩ kỵ binh dự bị, hơn nữa chiến mã cũng không có để bổ sung, cho nên chỉ có thể tạm thời để đó. Nếu như an bài Quan Dự Đông đến đội kỵ binh, hẳn chỉ có thể làm tư lệnh không có quân, cho nên Tiền Bất Ly muốn an bài Quan Dự Đông đến bộ binh.

"Đại nhân, hạ quan vẫn là người mới đến, hay là cho đại nhân làm tham mưu trong quân." Quan Dự Đông cau mày, đưa ra một yêu cầu khác.

"Cũng tốt, trước tiên người đi nghỉ ngơi một chút, Nhiệm Soái tướng quân sẽ an bài chỗ ở cho người." Tiền Bất Ly không cưỡng cầu, hẳn biết rõ lĩnh kỵ binh, đều có cảm giác mình ưu việt hơn khi so sánh với bộ binh: "Hãy tranh thủ thời gian viết ra lịch của người, buổi tối hôm nay giao cho ta."

"Tuân mệnh, đại nhân." Quan Dự Đông đi theo Nhiệm Soái ra ngoài lều vải.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Lão quản gia bội bạc

Mỗi khi rơi vào tình trạng nguy cấp, con người hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có cảm giác, chỉ có điều người trời sinh cẩn thận hoặc là thực lực bạc nhược yếu kém sẽ lựa chọn biện pháp rút đầu. Bo bo giữ mình là cách khôn mà bọn hắn hết lòng tuân thủ, mà nếu là người có chút ít chỗ dựa hoặc là tự cho rằng mình có thực lực hùng hậu tức thì sẽ làm việc nghĩa không được chùn bước đứng ra khiêu chiến mưa gió.

Quân chính quy, nhất là quân chính quy sĩ khí lên cao đối mặt với gia đình quý tộc, bất kỳ ai đều có thể đoán được kết quả. Mỗi tiểu đội bộ binh quân Tiền Bất Ly, dùng xu thế dễ như trở bàn tay quét ngang qua huyện Lư Lăng, tất cả người phản kháng, kẻ chạy trốn toàn bộ bị chém giết ngay tại chỗ. Dù

là như thế, cuối cùng trong quân doanh còn nhót gần bốn trăm tên gia đình.

Đại đa số quý tộc nhỏ lựa chọn biện pháp lặng lẽ chấm dứt, mặc kệ bọn hán phần nô cớ nào ở trong lòng, căn cứ vào thực lực cùng danh vọng của bản thân không đáng giá nhắc tới, bọn hán vẫn phải rút lui. Đường nhiên, sau lưng vẫn có không ít chuyện mờ ám. Mà Phòng gia, Lâm gia cùng Thủy gia, dưới sự dẫn dắt của ba vị nam tước, nhưng vẫn đi tới quân doanh bên cạnh huyện thành Lư Lăng, bất kể cân nhắc ở phương diện mặt mũi hay là cân nhắc ở phương diện thực lực tồn thất lớn, bọn hán quyết định đều phải tìm tới Tiền Bất Ly, muốn Tiền Bất Ly cho bọn hán một câu trả lời!

Nô lệ gia tộc không phải dễ dàng nuôi dưỡng được, đất phong của bọn hán nhỏ, thu nhập có hạn, các tiểu gia tộc thường thường tích góp từng tí một mấy đời, mới có thể tích lũy được gần trăm nô lệ, cứ như vậy bị Tiền Bất Ly quét qua quét sạch, bọn hán quyết không cam lòng! Huống hồ bọn hán vẫn luôn cho rằng, chính nghĩa cùng đạo nghĩa đứng về phía bọn hán. Đáng tiếc bọn hán đã quên một đạo lý, trụ cột của chính nghĩa là cái gì? Nếu để cho Tiền Bất Ly trả lời vấn đề này, hán nhất định sẽ không chút lựa chọn mà nói: là thực lực! Thực lực mới là đại biểu cho trụ cột của chính nghĩa! !

Ba nam tước Phòng gia, Lâm gia cùng Thủy gia cùng đi tiến vào quân doanh, trải qua một âm mưu "Tẩy lễ" bọn hán nguyên khí đại thương. Tổng cộng người nhà của ba người nhà vẫn chưa tới bảy mươi gia đình, tuy người của bọn hán còn xa mới sánh bằng quân đội của Tiền Bất Ly, nhưng xét về khí thế, bọn hán chiếm thế thượng phong. Nhất là gia chủ Phòng gia Phòng Thủy Quý, không thể chờ đợi được chỉ vào Đỗ Bình, người đón tiếp ở bên ngoài chửi ầm lên, Đỗ Bình thủy chung không cãi lại, khuôn mặt tươi cười khách khách khí khí dẫn bọn hán tới trước soái trưởng Tiền Bất Ly.

Trong soái trưởng, Tiền Bất Ly đang quan sát Quan Dự Đông viết lý lịch của mình, giờ phút này vừa mới xem xong, mà Quan Dự Đông tức thì cung kính đứng ở bên cạnh Tiền Bất Ly, chờ đợi Tiền Bất Ly phân công bất kỳ lúc nào.

Màn cửa soái trưởng bị người kéo lên theo một cách vô cùng không lễ phép, Phòng Thủy Quý đi vào trong trước tiên, chân của y còn không rơi xuống đất, từ trong cổ họng của y đã phát ra một chuỗi gào to: "Tiền Thống lĩnh! Người lập tức cho ta một công đạo! Tại sao muốn bắt người của ta, vì sao! ! !"

Gia chủ Lâm gia Lâm Phụng Chi cùng Gia chủ Thủy gia Thủy Thương Lăng cùng đi vào trong, phân biệt đứng ở hai bên trái phải Phòng Thủy Quý, hoàn toàn không che dấu ánh mắt phần nô, chăm chú vào Tiền Bất Ly.

"Các người tới vừa đúng lúc, tránh cho ta phải phái người đi thông báo cho các người." Tiền Bất Ly cười nhàn nhạt.

"Thống lĩnh đại nhân, ngài lòng gạt chúng ta sao?" Phòng Thủy Quý rít gào nói: "Rõ ràng là người để cho chúng ta phái người hiệp trợ người lung bắt nhân sĩ khả nghi, người vì sao vô duyên vô cớ bắt người của ta đi? Vì sao? Nếu như người không cho ta một công đạo, ngày mai ta sẽ phải tố cáo với nội các vạch tội người, không, không! Đêm nay ta sẽ tố cáo nội các vạch tội người! !"

"Tố cáo ta? Tố cáo ta cái gì?" Vì sớm đã chuẩn bị kỹ càng, Tiền Bất Ly dùng một thái độ từ trên cao nhìn xuống, nhìn Phòng Thủy Quý, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh miệt.

"Vạch tội . . ." Phòng Thủy Quý dừng lại một chút, tiếp theo hét lớn: "Ta vạch tội người lật lọng, lòng gạt quý tộc huyện Lư Lăng, tự tiện giam gia đình của chúng ta! Tiền Bất Ly, nếu như người không lập tức thả người, chức thống lĩnh này của người sẽ ngay lập tức chấm dứt, ta cho người biết, sẽ chấm dứt! !!" Phòng Thủy Quý, trong cơn kích động, bất chợt bắt đầu gọi thẳng tên Tiền Bất Ly, y đương nhiên có chỗ để ý vào, bởi vì hán chưa từng chứng kiến Tiền Bất Ly đeo huân chương quý tộc.

"Tiền Thống lĩnh, người chẳng những phải thả người, còn phải lập tức chịu nhận lỗi với chúng ta!" Lâm Phụng Chi lạnh lùng bổ sung một câu.

"Không sai! Người còn phải chịu nhận lỗi với chúng ta!" Phòng Thủy Quý rất hài lòng với câu nói của Lâm Phụng Chi.

Trong suy nghĩ của ba người Phòng Thủy Quý, Lâm Phụng Chi, Thủy Thương Lăng, khi bọn hán bày ra tư thế cứng rắn, đối phương tất nhiên sẽ trải qua một thời gian suy nghĩ sâu xa, sau đó khuất phục dưới ý chí của bọn hán. Trong luật pháp Cơ Chu quốc, điều thứ nhất chính là: quyền lợi của quý tộc là thần thánh không thể xâm phạm! Chưa từng có người dám hăm hại quý tộc, coi như là quý tộc cấp cao áp bách quý tộc cấp thấp, cũng cần phải sử dụng các loại thủ đoạn xảo diệu, chiếm đạo nghĩa, loại người giống như Tiền Bất Ly rõ ràng vung đao hạ độc thủ đối với quý tộc, cho tới bây giờ bọn hán còn chưa từng gặp qua, trong lịch sử cũng không từng xuất hiện nhân vật bậc này! Huống chi bản thân Tiền Bất Ly còn không phải quý tộc, mặc kệ từ cân nhắc góc độ nào, ba người Phòng Thủy Quý đều cho là mình chiếm được thế thượng phong.

Sự việc khiến cho bọn họ giạt mình rốt cục đã xảy ra, Tiền Bất Ly không có bất luận cái gì gọi là suy tư, về mặt bình tĩnh bị con thịnh nô thay thế, Tiền Bất Ly vỗ mạnh xuống bàn: "Hỗn trưởng! Các người muốn tạo phản sao? Có ai không! !"

Từ bên ngoài soái trưởng Đỗ Bình đi nhanh vào trong, đi theo phía sau mấy binh sĩ đang xanh mặt. Đối với binh sĩ Thiên Uy quân mà nói, thống lĩnh đại nhân đã trở thành thần trong suy nghĩ của bọn hán, một vị thần nguyện ý đồng cam cộng khổ cùng bọn hán, mặc kệ ở địa phương nào bọn hán cũng không cho phép người khác chửi mắng vũ nhục thống lĩnh vì đại trong suy nghĩ của mình. Ba người Phòng Thủy Quý đã xúc phạm tới điểm mấu chốt của các binh sĩ. Mà Đỗ Bình tức thì lạnh lùng nhìn thẳng vào Phòng Thủy Quý, vừa rồi người này nể hán hơn nửa ngày, cơ hội hả giận cuối cùng đã đến, hán sao sẽ bỏ qua đây?

"Bắt lại cho ta!" Tiền Bất Ly nổi giận gầm lên một tiếng.

Đỗ Bình tung một cước đá vào hông Phòng Thủy Quý, Phòng Thủy Quý không kịp trở tay, rú thảm lên một tiếng té ngã về phía trước, Đỗ Bình nhảy tới một bước, dùng chân dẫm vào gáy Phòng Thủy Quý, giẫm cho Phòng Thủy Quý phải rú lên thảm thiết.

Bốn binh sĩ khác cũng không khách khí, hai người đối phó một người, trước tiên giận dữ đánh cho Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng một trận, sau đó đẩy bọn hán ngã nằm trên mặt đất, lấy ra dây thừng đã sớm chuẩn bị, trói gô từng người một.

Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng đều bị hành hung đột nhiên xảy ra đánh cho choáng váng đầu óc, cho đến khi các binh sĩ căng răn trời mây người lại, bắt bọn hãn quý trên mặt đất, thần trí hai người mới hơi chút thanh tỉnh, Lâm Phụng Chi run rẩy nói: "Tiền. . . Thống lĩnh đại nhân, ngài muốn làm cái gì?"

"Ta không muốn làm cái gì? Vì nước trừ hại mà thôi." Tiền Bất Ly một lần nữa ngồi xuống ghế chủ soái của mình: "Ha ha. . . Hiện tại từ Tiền Thống lĩnh lại đổi thành thống lĩnh đại nhân sao?"

"Thống lĩnh đại nhân, chúng ta. . . Giữa chúng ta có phải có cái gì hiểu lầm hay không?" Thủy Thương Lăng sợ hãi lên tiếng hỏi, bọn hãn bày ra tư thế cứng rắn nhất, thế nhưng tư thế của Tiền Bất Ly lại còn cứng rắn hơn so với bọn hãn, đây chính là điều mà Thủy Thương Lăng nghĩ mãi mà cũng nghĩ không thông.

Tiền Bất Ly quét ánh mắt bề vệ mà không hề kiêu ngạo nhìn Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng, cười thầm không thôi, hãn đột nhiên nhớ tới văn hào Lỗ Tấn tiên sinh ở thế giới kia của hãn đã viết một câu: hung ác như sài lang tâm, giáo hoạt như hồ ly, khiếp đảm giống như con thỏ. Đại văn hào chính là đại văn hào, miêu tả quá chuẩn xác!

"Chuyện cho tới bây giờ, các ngươi còn không biết mình phạm vào tội gì sao?" Tiền Bất Ly dùng một loại ánh mắt của thợ săn nhìn mình chằm chằm của con mồi nhìn Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng.

"Chúng ta. . . có tội?" Lâm Phụng Chi càng hồ đồ: "Mời. . . Mời đại nhân chỉ rõ."

Tiền Bất Ly dùng ngón tay chỉ Phòng Thủy Quý trên mặt đất, Đỗ Bình hừ lạnh một tiếng, giơ chân lên, thò tay bắt lấy tóc Phòng Thủy Quý, cứng rắn xách y lên từ trên mặt đất xách...mà bắt đầu.

Võ nghệ của Đỗ Bình xếp hạng thứ nhất trong Thiên Uy quân, đương nhiên, là ở dưới tình huống Tiền Bất Ly không sử dụng súng ngắn, sức lực của hãn tất nhiên cách biệt một trời một vực so với Phòng Thủy Quý sống an nhàn sung sướng. Lúc này hàm răng Phòng Thủy Quý bị Đỗ Bình giẫm mạnh một cái, đã giẫm gãy bốn cái, ba cái rơi trên mặt đất, còn có một cái cắm thật sâu vào bờ môi Phòng Thủy Quý; trong thời gian thật ngắn môi của Phòng Thủy Quý đã biến thành màu tím đen, từ trong miệng bọt máu không ngừng chảy tuôn ra phía ngoài chảy; Hai lỗ mũi Phòng Thủy Quý đều bị phá cả trong lẫn ngoài, hai luồng máu tươi từ trong lỗ mũi chảy ra, hòa cùng bọt máu ở khóe miệng, tích tích rơi trên vạt áo trước ngực y, bộ dáng rất thảm.

"Các ngươi nhất định phải để ta nói ra sao?" Tiền Bất Ly cười nhạt một tiếng: "Ha ha. . . Được rồi, ta cho các ngươi một đáp án! Các ngươi một mình ra bên ngoài đất phong của mình giết hại dân chúng, cái này còn không phải tội sao? Các ngươi đã quên quý tộc cũng cần phải tuân thủ luật pháp sao? ?"

"Đại nhân!" Thủy Thương Lăng buồn bã kêu lên: "Rõ ràng là ngài để cho. . ."

Thủy Thương Lăng còn chưa nói hết lời, Lâm Phụng Chi bên cạnh, cũng bị trói gô như y đột nhiên dùng đầu va chạm, đâm vào má Thủy Thương Lăng, trọng tâm của Thủy Thương Lăng chệch đi, ngã xuống đất giống như cọc gỗ đổ.

"Đại nhân, là chúng ta sai rồi, là chúng ta quá tham lam, mời đại nhân trách phạt chúng ta!" Lâm Phụng Chi thoáng cái quỳ rạp xuống đất, tội nghiệp nói. Lâm Phụng Chi phản ứng luôn luôn rất nhanh, y lập tức ý thức được nếu như Tiền Bất Ly thề thốt phủ nhận chính hãn truyền đạt mệnh lệnh, những quý tộc huyện Lư Lăng này sẽ bị xử phạt như thế nào! Đây là một cái bẫy Thế nhưng Lâm Phụng Chi không có thời gian thống hận Tiền Bất Ly, điều mà y cần chính là, dưới thủ đoạn lời đing của Tiền Bất Ly, có thể bảo vệ chính mình, bảo vệ gia tộc của mình.

Lần này không chỉ Đỗ Bình, ngay cả Tiền Bất Ly cũng đều ngây ngẩn cả người, hãn quan sát Lâm Phụng Chi một lát, chậm rãi nói: "Đúng vậy, ngươi rất thông minh!"

"Thống lĩnh đại nhân, chúng ta chỉ có chút thông minh vặt, chút thông minh đó cũng không thể sử dụng để bảo vệ nhà, giữ vững gia nghiệp, đâu có thể so sánh với cơ trí của đại nhân!" Lâm Phụng Chi cũng cười nói: "Đại nhân, ngài xử phạt chúng ta, chúng ta cam tâm tình nguyện thừa nhận đại nhân xử phạt."

"Xem ra, trong lúc này quả thật đã có chút hiểu lầm. . . " Tiền Bất Ly trầm ngâm một hồi, lộ ra vui vẻ: "Đỗ Bình, nhanh lấy một cái ghế đến cho vị nam tước đại nhân này. Ngươi đứng lên đi, quý nói chuyện quá cực khổ, thế nhưng đâu. . . ta tạm thời vẫn không thể cởi bỏ dây thừng trên người của ngươi, đợi tất cả đều làm rõ ràng, ta sẽ chịu nhận lỗi với ngươi."

"Nên như vậy, có lẽ. . . Không, không, đại nhân, ta không phải có ý tứ này, ý ta nói ngài không cần xin lỗi, ý ta nói là chúng ta có lẽ bị. . . " Lâm Phụng Chi nói đến đây liền dừng lại, cũng không thể nói mình cần phải bị đánh? Y tuy có bản lĩnh gió chiều nào theo chiều không tâm thương, nhưng thân phận quý tộc cùng kinh nghiệm từng trải, y cũng không muốn mình có biểu hiện vô cùng thấp hèn.

"Đại nhân, ngài xử phạt chúng ta. . . " Thủy Thương Lăng nằm trên mặt đất cũng thì thảo nói, cặp mắt ti hí của y đang đảo quanh, hiển nhiên từ việc Tiền Bất Ly ban thưởng ghế cho Lâm Phụng Chi ngồi, y đương nhiên cũng có linh ngộ của mình.

"Đỗ Bình, lấy hai cái ghế dựa." Tiền Bất Ly cười cười.

Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống ghế, bọn hãn không ngớt nhận thức được Tiền Bất Ly cứng rắn hơn xa so với bọn hãn, càng chứng kiến thủ đoạn của Tiền Bất Ly! Dùng từ ngữ nào mới có thể đúng mức hình dung thủ đoạn của thống lĩnh đại nhân này. . . Bọn hãn vẫn không nghĩ ra được.

Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng cũng không có tâm tư muốn tìm lại mặt mũi của mình, trái lại giờ phút này bọn hãn vắt hết óc suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể thể hiện giá trị của mình, để cho thống lĩnh đại nhân nguyện ý hợp tác với mình! Có một kết quả rất rõ ràng, nếu như đối phương dám

không chút khách khí trối bộn hấn, một nam tước lại, như vậy đối phương đã chuẩn bị diệt trừ toàn bộ gia tộc của của mình! Bọn hấn tuyệt không hy vọng loại chuyện này phát sinh.

"Các người đều là người thông minh, có một câu không biết các người có từng nghe chưa: kẻ thức thời mới là tuân kiệt! Hy vọng các người có thể cẩn thận cân nhắc một chút."

Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng liên tục không ngừng gật đầu nói: "Hiểu, hiểu."

"Các người tự tiện rời khỏi đất phong của mình, bốn phía giết hại dân chúng, đây là điều luật pháp Cơ Chu quốc tuyệt đối không cho phép!" Tiền Bất Ly chậm rãi nói: "Theo ta được biết, chỉ một ngày hôm nay, đã có hơn hai mươi dân chúng bị gia đình của các người đánh chết đã thương. . ."

"Chúng ta nguyện ý bồi thường!" Lâm Phụng Chi vội vàng xen vào một câu.

"Nghe ta nói cho hết lời." Tiền Bất Ly vẫy vẫy tay: "Ta đã điều tra chuyện trước kia, hai vị nam tước đại nhân luôn luôn đều là quý tộc sáng suốt, nhân từ, ta thật sự không hiểu hai vị nam tước đại nhân sao lại làm ra loại chuyện hồ đồ này, chẳng lẽ là bị người nào lừa gạt sao?" Tiền Bất Ly nói đến đây, hấn làm như vô tình vô ý nhìn Phòng Thủy Quý đang nằm ú ớ trên mặt đất còn không hoàn toàn tỉnh táo: "Thế nhưng bất kể là căn cứ vào lý do gì, các người đều phạm vào tội, ừ. . . . Nói như vậy thì vô cùng nghiêm trọng. Các người đều làm chuyện sai lầm, ừ, là làm chuyện sai lầm, cho nên, các người cũng phải trả một cái giá lớn nhất định, đền bù tổn thất của dân chúng, ta như vậy nói, hai vị nam tước đại nhân không có ý kiến gì chứ?"

"Không có. . . . Không có. . . ." Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng do dự nhìn Phòng Thủy Quý, muốn đẩy đồng minh của mình vào hố lửa sao? ? Bọn hấn hoàn toàn không tin hành động nhìn Phòng Thủy Quý của Tiền Bất Ly hoàn toàn xuất phát từ vô tình vô ý. Nhiều khi, một ánh mắt đại biểu cho một ý nghĩa sâu xa hơn rất nhiều so một câu có khả năng biểu đạt.

Tiền Bất Ly 'Ừ' một tiếng, lặng lẽ đợi Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng trình bày chi tiết.

Ai ngờ trước khi Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng có quyết định, Phòng Thủy Quý tỉnh táo lại trước: "Tạo phản. . . Rồi!" Phòng Thủy Quý cố gắng giơ một tay lên, chỉ hướng Tiền Bất Ly: "Một. . . . Dám. . . . Tạo phản!"

"Người tạo phản không phải ta, là người!" Tiền Bất Ly hừ lạnh một tiếng, nói: "Người tới, dẫn Phòng quản gia tới cho ta!"

Từ sau lưng Tiền Bất Ly, Trình Đạt mang theo một thân vệ đi ra ngoài, không lâu sau, chỉ thấy một người bị đẩy té chui đi vào trong từ bên ngoài: "Các đại gia. . . . Đừng đánh nữa, ta nói. . . . Ta nói toàn bộ...! !"

"Còn không mau nói!" Trình Đạt hét lớn một tiếng, đi vào.

Phòng quản gia ngẩng đầu lên, không thấy người khác, chỉ nhìn thấy Tiền Bất Ly ngồi ngay ngắn trên ghế chủ soái, Phòng quản gia thoáng cái chạy đến trước án của Tiền Bất Ly quỳ xuống: "Thống lĩnh đại gia, ta nói, ta nói! !"

"Nói đi." Tiền Bất Ly ôn hòa cười.

Phòng quản gia cảm động đến rơi nước mắt nhìn Tiền Bất Ly, nhanh mồm nhanh miệng nói: "Thống lĩnh đại gia, nam tước đại nhân nhà ta. . . . Không! cái tên bại hoại Phòng gia. . . . Cái lão gia hòa hỗn trướng hấn đề cho ta mang người đi bốn phía, phát tán lời đồn vương hậu tư thông cùng thượng tướng Ủy Trì quân, hấn bụng dạ khó lường...! Thống lĩnh đại gia. . . ." Phòng quản gia nói đến đây dừng lại một chút, Trình Đạt ở phía sau y nhẹ nhàng đá một cước, sau đó lấy ra một vật nhét vào trong tay y.

Phòng quản gia cúi đầu nhìn thoáng qua tờ giấy trong tay rồi nói: "Thống lĩnh đại gia, ngài không biết, lão gia hòa hỗn trướng Phòng gia cũng không phải là người tốt, tổ tiên của hấn là con lai tạp chủng La Tư Đế Quốc cùng bộ lạc Phi Ưng, bọn hấn tiềm phục rất nhiều năm tại Cơ Chu quốc. Ngay tại mấy ngày hôm trước, hấn còn đề cho chúng ta thám thính hướng đi của công chúa điện hạ, hấn muốn đoạt lấy công chúa điện hạ. . . ."

"Nói láo !" Phòng Thủy Quý cũng không biết lấy khí lực từ nơi nào, mãnh liệt nhào tới, bắt được tóc Phòng quản gia từ phía sau: "Nói láo ! !" y vừa hô to còn vừa kéo tóc Phòng quản gia, bọt máu trong miệng phun tung toé ra ngoài, phun hết lên đầu Phòng quản gia.

"Lão gia. . . ." Tuy Phòng Thủy Quý đã mất đi bốn cái răng cửa, lời nói thều thào, nhưng Phòng quản gia vẫn lập tức nghe được giọng nói của lão gia nhà mình, y lập tức ngậy đại cả người. Bội bạc là một chuyện, nhưng bội bạc ở trước mặt lão chủ nhân vài thập niên của mình lại là một chuyện khác.

Đỗ Bình xông về phía trước một bước, một tay bắt được cổ tay Phòng Thủy Quý, tay kia bắt được cánh tay Phòng Thủy Quý, dùng sức uốn éo một cái, âm thanh răng rắc vang lên, cánh tay Phòng Thủy Quý đã bị Đỗ Bình vặn gãy, gãy xương từ trong cánh tay Phòng Thủy Quý đâm ra ngoài, đồng thời một chùm máu tươi bay ra như bão tố, văng đến trên người Đỗ Bình, tiếp theo lại vang lên tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Người trải qua chiến trường, sở trường cơ bản nhất chính là xem máu tươi như nước ngọt, Đỗ Bình lo đến khê cười một cái, vung quyền đánh trúng ngực Phòng Thủy Quý. Tiếng kêu thảm thiết lần trước của Phòng Thủy Quý là bị Đỗ Bình dùng chân giẫm, lúc này đây cũng vẫn như thế, bị đánh trúng ngực, thân thể Phòng Thủy Quý còng xuống, y chậm rãi ngã xuống mặt đất.

Đỗ Bình cũng không lau máu tươi dính trên người mình, hấn lui về phía sau một bước, dùng con mắt liếc nhìn Thủy Thương Lăng cùng Lâm Phụng Chi, lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh làm cho người nhát gan phải sợ.

Chương 90: Tiền Bất Ly ánh sáng chói lọi

Trong soái trường, bầu không khí yên tĩnh tới mức làm cho lòng người sợ hãi. Tuy là nam tước Cơ Chu quốc, bọn hắn, ngay tại chính đất phong của mình đã từng chứng kiến không ít, thậm chí đã gây ra không ít sự việc máu tanh tương tự như này, nhưng nếu như sự việc máu tanh này xảy ra ở trên chính đồng bọn của mình, cảm xúc nó gây ra còn sâu sắc hơn so với việc bọn hắn tự tay giết chết một trăm nô lệ. Điều bọn hắn không dám tưởng tượng chính là vạn nhất loại chuyện này phát sinh ở trên người mình. . . .

"Người nói tiếp." Tiền Bất Ly lên tiếng phá vỡ tình cảnh yên lặng.

"Phòng. . . lão khốn khiếp Phòng gia cũng không phải là người tốt. . . cũng không phải là người tốt, hắn cũng không phải là người tốt Hẳn nhất định không phải người tốt." Tầm trạng Phòng quân gia vô cùng hỗn loạn, bắt đầu nói năng lộn xộn.

"Đại nhân, chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không cách nào dấu điểm nữa rồi!" Lâm Phụng Chi ra vẻ hối hận đứng lên nói. Nếu như không phải bị dây thừng buộc quá chặt, y đã cố gắng đánh cho mình mấy cái tát, để nói rõ chính mình đã hối hận: "Đêm qua, Phòng Thủy Quý phái người tìm ta, khích lệ ta cùng hắn cùng nhau tầm mấu trăn Trúc Lâm, ta. . . lúc đầu ta nhất thời hồ đồ, hãm lợi đen lòng, đại nhân, ngài xử phạt ta đi!"

Thủy Thương Lăng cũng vội vàng đứng lên theo, y nói: "Đại nhân, muốn trách thì trách chúng ta quá chất phác, không thể nhìn thấu Phòng Thủy Quý hẳn lại là một người tâm địa đã thú! Trời ạ. . . . Hẳn là nội gian La Tư Đế Quốc cùng bộ lạc Phi Ứng ...! Ta. . . . Chúng ta không cơ trí thấy rõ lòng người như đại nhân, cho nên bị hắn lừa gạt, ta thẹn với bề hạ, thật sự có lỗi với niềm tin của thống lĩnh đại nhân, mời đại nhân. . . . Trách phạt ta đi!"

Tiền Bất Ly gio tay nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, cũng không vội vã tỏ thái độ, Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng càng ngày càng thấp thòm, bọn hắn đưa mắt liếc nhìn nhau ra hiệu, đột nhiên cùng vọt tới chỗ Phòng Thủy Quý.

Thủy Thương Lăng tương đối xui xẻo hơn, bị dây thừng trói hơn nửa thân hình mập mạp nên dáng chạy của y vô cùng cứng nhắc, vướng chân, kết quả ngã xuống đất.

"Người tên hỗn đản này! Người lừa gạt hết thảy mọi người chúng ta!" Lâm Phụng Chi vừa mắng to vừa dùng chân ra sức giẫm đạp lên người Phòng Thủy Quý, mà Thủy Thương Lăng rõ ràng giống như giò bọ dùng tay lật tới, dùng miệng của mình hung hăng cắn vào người Phòng Thủy Quý, giống như nhất định phải cắn được một miếng thịt mới có thể giảm bớt mối hận trong lòng mình.

"Xem ra nhị vị nam tước đại nhân đúng là bị Phòng Thủy Quý lừa gạt." Tiền Bất Ly phát phát tay nói: "Đỗ Bình, còn không mau cởi trói cho hai vị trí đại nhân?!"

Đỗ Bình tiện tay rút ra một thanh đoản đao, đi tới cắt đứt dây thừng trói trên người hai vị nam tước, khôi phục tự do. Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng cảm thấy nói lòng, lớn tiếng la lên, bọn hắn vội vàng tranh nhau nhào tới trước án của Tiền Bất Ly, kêu khóc: "Đại nhân..., ta phạm vào sai lầm, ngài rõ ràng có thể tha thứ cho ta, ngài nhân từ thật sự là. . . . Không người có thể và. . . ." "Đại nhân, ngài cứu vớt ta, cứu vớt gia tộc của ta, ta thề. . . . ân đức của ngài, ta cùng gia tộc của ta suốt đời không quên. . . ."

"Người không phải thánh hiền, ai có thể chưa từng có sai lầm? Phạm sai lầm làm sao có thể sửa lại, vẫn là đồng chí tốt. . . . vẫn là người tốt!" Tiền Bất Ly cười tự giễu mình: "Các người đứng lên đi, con người của ta chính là như vậy, tuyệt sẽ không oan uổng một người tốt, cũng sẽ không buông tha một kẻ dám đối nghịch với ta!"

Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng lau nước mắt đứng lên, cảm động đến rơi nước mắt nhìn Tiền Bất Ly nói vô số lời nịnh nọt, tâng bốc, về phần ý tứ của từ 'Đồng chí' trong lời nói của Tiền Bất Ly, bọn hắn cũng không có tâm tình tìm tòi, nghiên cứu. Một người nói Tiền Bất Ly là mặt trời hào quang vạn trượng, người còn lại nói Tiền Bất Ly là ánh trăng vô tư chiếu ánh xanh rực rỡ soi sáng đêm tối, cuối cùng hai nam tước quay sang cãi lộn với nhau xem mặt trời hay ánh trăng nhân từ hơn.

"Tốt rồi, tốt rồi, nhị vị nam tước đại nhân, hãy để cho người nắm rõ tình hình trong lòng bàn tay nói rõ ràng tình huống." Tiền Bất Ly nghe mà cảm thấy từng cơn buồn nôn dâng lên, hắn hỏi: "Người còn có cái gì muốn nói hay không?"

"Đại nhân, lão khốn khiếp kia đã làm quá nhiều chuyện xấu. . . ." Phòng quân gia cũng rốt cục nghĩ thông suốt: "Thế nhưng, ta không quá rõ ràng. . . ." Đây là hai câu nói mâu thuẫn với nhau, nếu như không rõ ràng lắm sao có thể nói là đã làm rất nhiều chuyện xấu?

"Được rồi, người trở về thương lượng một chút với bọn gia đình Phòng gia, người nào đưa ra được tội danh của Phòng Thủy Quý, hơn nữa lại có thể xuất ra chứng cứ định tội Phòng Thủy Quý đến, người đó sẽ lập một đại công, nếu có ai một mực không chịu giác ngộ, như vậy hãy cho bọn hắn đi chết cùng lão chủ nhân của bọn hắn!" Tiền Bất Ly phát phát tay, ý bảo Trình Đạt mang Phòng quân gia ra ngoài, sau đó lại ánh mắt hắn lại chuyển tới hai người Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng: "Về phần nhị vị nam tước đại nhân. . . ."

Thân thể Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng lập tức cúi thấp hơn, cung kính chờ Tiền Bất Ly phán quyết. Khi bọn hắn ý thức được thân phận quý tộc mà mình cậy vào không đáng một xu trong mắt đối phương, bọn hắn mới phát hiện nếu cứ tiếp tục như này, bọn hắn chỉ có con đường chết, chỉ cần

có thể sống sót, bọn hán nguyện ý làm bất kỳ việc gì.

"Xử phạt các người như thế nào thì ta còn chưa nghĩ kỹ. Quá nhẹ, ta sợ mọi người không phục. . . ." tâm trạng Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng trở nên căng thẳng, sau đó Tiền Bất Ly nói tiếp: "Quá nặng, ta lại sợ tổn thương các người." Tâm trạng Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng lại buông lỏng.

Tiền Bất Ly, người tự cho mình am hiểu thao túng nhân tình, hơi cười rộ lên nói tiếp: "Cụ thể xử phạt thế nào. . . . Sau này hãy nói, thế nhưng gia đình của các người gây tai họa cho dân chúng, ta tạm thời không thể tha, vừa vặn ta muốn thiết lập cứ điểm ở hai lối vào sạn đạo từ Nghi châu đến Phúc Châu và từ Ung Châu đến Phúc Châu, hãy để cho bọn hán dùng công việc cực nhọc để đền bù tội lỗi của bọn hán, nhị vị nam tước đại nhân không có ý kiến gì chứ?"

Lâm Phụng Chi lại quỳ xuống: "Đại nhân tên tuổi anh hùng. . . . Không, không, đại nhân thánh minh!"

Thủy Thương Lăng thăm hện tại sao mình luôn chậm một nhịp, y cũng quỳ trên mặt đất kêu lên: "Đúng vậy, thống lĩnh đại nhân thánh minh."

"Vậy các người đi ra ngoài trước nghỉ ngơi, ừ. . . chỗ trước đó ta an bài cho các người hiện tại không thích hợp cho các người, Đỗ Bình, đổi chỗ khác cho nhị vị nam tước đại nhân."

Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng không khỏi lại toát mồ hôi lạnh, người ta sớm đã chuẩn bị thu thập mình chu đáo! May mắn, may mắn. . . . Nếu như tiếp tục ngoan cố chống lại, kết cục của mình chắc chắn không khá hơn so với Phòng Thủy Quý bao nhiêu. Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng run sợ mà nhìn Phòng Thủy Quý nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, cẩn thận từng li từng tí thối lui ra khỏi soái trường.

Đỗ Bình rời đi không lâu, lại quay trở về, tiến đến bên người Tiền Bất Ly, nói: "Đại nhân, chẳng lẽ ngài thật sự tin tưởng hai tên tiểu nhân này?" Đỗ Bình cũng không che dấu bất mãn trong lòng, hẳn tin tưởng Tiền Bất Ly, bởi vì hẳn hiểu rõ niềm tin của Tiền Bất Ly đối với mình, cho nên Đỗ Bình không cần che dấu cái gì, hơn nữa nhiều khi, che dấu thường lại tạo thành hiểu lầm không tất yếu.

"Ta tin tưởng bọn họ? ?" Tiền Bất Ly cuộn tờ giấy ghi lý lịch của Quan Dự Đông, vỗ một cái vào mặt Đỗ Bình nói: "Trong lòng của người, ta là loại người ngu xuẩn sao?"

"Ha ha. . . ." Đỗ Bình nở nụ cười: "Vậy đại nhân ý của ngài là. . . ."

"Kẻ làm tướng, thiên địa vạn vật, đều có thể dùng cho mình" Tiền Bất Ly chậm rãi nói: "Tiểu nhân cũng có tác dụng của tiểu nhân !"

"Đại nhân lại đang nói Thiên Thư rồi. . ." Đỗ Bình bất mãn nói thầm một câu, Đỗ Bình cũng giống như binh lính bình thường, cực độ sùng bái Tiền Bất Ly trong lòng, đối với những câu nói của Tiền Bất Ly, hẳn luôn phải chăm chỉ nghiên cứu một phen. Hẳn thậm chí lên nghiên cứu những câu nói của Tiền Bất Ly mà Vương Thụy đã vụng trộm ghi lại. Giản tiện dễ hiểu hẳn sẽ lập tức lĩnh ngộ, nhưng vì Tiền Bất Ly thường xuyên thốt ra những câu nói lắt léo giống như thơ, hẳn luôn không thể hiểu rõ ràng. Nói không hiểu, hẳn mơ hồ còn có chút cảm ngộ. Nói đã hiểu, hẳn vẫn không thể nói nên lời cụ thể là gì, cho nên điều khiến Đỗ Bình nhức đầu nhất chính là 'Thiên Thư' của Tiền Bất Ly .

"Thiên Thư cái gì?" Tiền Bất Ly lại dùng cuộn giấy vỗ vỗ vào mặt Đỗ Bình: "Mang Phòng Thủy Quý đi ra ngoài, chú ý một chút, đừng làm cho hắn chết!"

"Chết thì thôi , cùng lắm thì lại lôi ra một tên từ hai tên phế vật kia." Trước khi Tiền Bất Ly phi chân đá đến, Đỗ Bình đã cười hi hi chạy trốn ra ngoài, kêu hai binh sĩ mang một cái cáng cứu thương đến, đặt Phòng Thủy Quý lên trên cáng cứu thương.

"Đỗ Bình, người nhớ kỹ, bọn hán cũng không phải là phế vật! Tối thiểu nhất bọn hán thông minh hơn nhiều so với Phòng Thủy Quý, bọn hán biết rõ tùy cơ ứng biến, biết rõ chịu nhục!" sắc mặt Tiền Bất Ly trở nên nghiêm túc: "Lợi dụng bọn họ đồng thời bất kỳ lúc nào cũng phải để phòng bọn hán, để tránh bị con chó bị cắn ngược lại một cái!"

"Lợi hại như vậy. . . ." ánh mắt Đỗ Bình lộ ra thần sắc suy tư, nhưng lời nói thốt ra bên ngoài miệng lại không phải là chuyện như vậy: "Đại nhân, hãy để cho ta gõ gãy hết răng của bọn hán, tránh cho bọn hán cắn ngài bị thương!"

"Người tiểu tử này. . . ." Tiền Bất Ly vừa tức vừa cười.

Đỗ Bình làm mặt quỷ, hẳn đưa mắt nhìn hai binh sĩ ở sau lưng Tiền Bất Ly, hai binh sĩ mang theo cáng đi ra khỏi soái trường, Tiền Bất Ly quay đầu lại, chứng kiến Quan Dự Đông đang ngây người đứng ở đó, không biết đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt của hắn khi thì trong suốt, khi thì mê mang.

"Đang suy nghĩ gì?" Tiền Bất Ly quay trở lại ngồi xuống ghế chủ soái, duỗi cái lưng mỏi mệt, hỏi: "Hỏi người! Còn chờ cái gì nữa!"

"Cái này. . . ." Quan Dự Đông ngập ngừng một chút rồi nói: "Ta suy nghĩ, đại nhân là hạng người gì."

"Nghĩ ra đáp án chưa?" Tiền Bất Ly nở nụ cười khi khi: "Nói thật, chính bản thân ta cũng không biết mình là hạng người gì. Nếu như người đã nghĩ ra đáp án, nhất định phải nói cho ta biết, để cho ta cũng hiểu được chính bản thân mình."

"Đại nhân, ta rất nghiêm túc." Đối với câu nói trêu chọc của Tiền Bất Ly, Quan Dự Đông chỉ có thể trả lời với nụ cười gượng gạo: "Vốn ta nghe thấy đại nhân nói câu 'Kẻ làm tướng, thiên địa vạn vật, đều có thể dùng cho mình' , ta cho rằng đại nhân là một người lãnh khốc vô tình, tuy đại nhân nói rất đúng."

"Vậy hiện tại thì sao? Ta trở nên ôn nhu đa tình rồi hả?"

Quan Dự Đông ngẩng người ngay tại chỗ, hoàn toàn không còn gì để nói. Từ khi hấn gia nhập quân bảo vệ Hoàn thành đến lúc thăng tiến vào hoàng gia cầm vệ quân, đã từng gặp mặt rất nhiều quan tướng các cấp, thế nhưng hấn chưa từng gặp một thống lĩnh như Tiền Bất Ly, không đến mấy câu nói đã khiến người ta đi lệch hướng.

"Ta đang hỏi người. Tại sao lại không nói?"

"Đại nhân, ta rất nghiêm túc!" Đây là lần thứ hai trong khoảng thời gian thật ngắn Quan Dự Đông nói lại sự nghiêm túc của mình: "Thế nhưng sau chứng kiến ngài cùng Đỗ tướng quân. . . Ta nghĩ một tướng quân lãnh khốc vô tình tuyệt sẽ không được cấp dưới thiết tình kính yêu, cho nên. . ."

"Cho nên đến hiện tại người vẫn còn không biết ta là hạng người gì?" Tiền Bất Ly hỏi ngược lại: "Vậy không phải tất cả những điều người vừa nói đều là nói nhảm sao?"

"Ta. . . " Quan Dự Đông nghiêm túc suy nghĩ lại một chút, hình như mình đúng là vừa nói nhảm. . . Quan Dự Đông cảm thấy vô cùng phiền muộn.

"Người quá khô khan!" Tiền Bất Ly cười ha hả, vỗ vỗ bả vai Quan Dự Đông, nói: "Quan Dự Đông, ta tặng cho người một câu, hy vọng người có thể nhớ kỹ, một tướng lĩnh khô khan, hấn chỉ thích hợp phòng thủ, nếu như muốn làm một Đại tướng không gì không đánh được, bách chiến bách thắng, điều cần có nhất chính là làm người linh hoạt, cùng với linh cảm ở nơi đây! !" Tiền Bất Ly chỉ chỉ vào đầu của mình.

"Linh hoạt, linh cảm. . . " ánh mắt Quan Dự Đông lần nữa trở nên mê mang: "Ta. . . Cũng không phải muốn làm thơ. . . "

"Chiến tranh chính là một bài thơ!" Tiền Bất Ly nói ra câu nói sau cùng, để Quan Dự Đông một mình suy tư ở đó, sau đó hấn đã đi ra ngoài soái trường.

※※※

Đêm tối qua đi sáng sớm đến. . . Hãy bớt sàm ngôn đi! Vào lúc hừng đông, Nhiệm Soái mang theo Phòng quân gia cùng một đám gia đình nguyện ý vạch trần tà ác, đi tới đất phong của Phòng Thủy Quý, tiến hành kê biên tài sản quy mô lớn.

Trong quá trình kê biên toàn bộ tài sản, đám gia đình Phòng gia biểu hiện ra tố chất nổi trội nhất, bọn hấn kê biên tài sản vô cùng cẩn thận, nhất là có trong nội viện Phòng gia, bọn hấn cơ hồ điều tra từng tác từng tác, hầu như không bỏ qua bất luận địa phương nào khả nghi, ngay cả kê đất, trần nhà, hồ nước bọn hấn cũng phải đi xem đến tận cùng, hiển nhiên, trong ngày thường, những loại chuyện lật vặt này bọn hấn đã từng làm không ít.

Nuôi dưỡng con chó, dạy con chó học cắn người xong, kết quả con chó kia quay người cắn chính mình một cái. Đây là cảm giác mà người Phòng gia đang cảm giác được, mắt thấy ngày xưa bọn hạ nhân này đi theo mình đánh chửi, hiện tại diều võ dương oai, la lối om sòm, người nhà Phòng gia phần nộ trong lòng, nhưng không ai dám thể hiện ra ngoài, bởi vì bên người bọn gia đình, chính là một loạt lại một binh sĩ võ trang đầy đủ.

Phòng gia có lịch sử không hề dài, thế nhưng đồ vật tìm được cũng không ít, những đồ vật có thể mang đi Nhiệm Soái đã sai người bỏ hết lên xe ngựa. Những đồ vật không thể mang đi, Nhiệm Soái mệnh lệnh các binh sĩ chia nhau đi thông báo vài gia đình người Thổ tộc còn sót lại, khu đất phong này đã bị hủy bỏ, tất cả những đồ vật đó đều là của bọn hấn, có thể lấy cái gì thì hãy lấy cái đó. Còn đối với người Thổ tộc mà nói, thứ đồ tốt nhất thì Tiền Bất Ly không cách nào lấy đi được: đất đai!

Về phần già trẻ Phòng gia, Nhiệm Soái cũng không có ý làm khó bọn họ, đây là mệnh lệnh của Tiền Bất Ly. Nói Tiền Bất Ly mềm lòng cũng được, nói Tiền Bất Ly vô năng cũng được, Tiền Bất Ly, người được nhận giáo dục hiện đại thủy chung một điểm mấu chốt ở trong lòng, hấn tuyệt đối không thể làm được chuyện diệt môn, trừ phi là có thù hận rất sâu.

Thế nhưng cũng không nên có suy nghĩ rằng Tiền Bất Ly là người vô cùng thiện lương, Tiền Bất Ly giao quyền quyết định vào trong tay người Thổ tộc, không cho phép già trẻ Phòng gia được đi ra ngoài phạm vi vốn là đất phong cũ của mình, đây là kế mượn dao giết người Tiền Bất Ly thường thấy! Nếu như người Thổ tộc vẫn ghi nhớ cừu hận, giết chết già trẻ Phòng gia, như vậy coi như là báo oán thù cũ, hai bên công bằng, không quan hệ với Tiền Bất Ly; nếu như người Thổ tộc tha thứ, cho già trẻ Phòng gia một con đường sống, như vậy Tiền Bất Ly cũng không muốn đóng vai kẻ xấu. Về phần nói người Phòng gia sẽ báo thù. . . Chê cười, có thượng vị già nào mà không có kẻ thù hay sao? Quá trình tranh giành quyền lực chính là không ngừng căm thù người khác hoặc là bị người khác căm thù! Hơn nữa nói một câu không dễ nghe, cho dù người Thổ tộc cho Phòng gia một con đường sống, người Phòng gia, được nuông chiều từ bé, chưa hấn có thể tiếp tục sinh sống ở địa phương này.

Những quý tộc nhỏ đang quan sát tình thế liên nhau nhao nhao phái người mang tin tức cho Tiền Bất Ly. Trong thư, bọn hấn vô cùng đau đớn phê bình lỗi lầm đã phạm phải, đương nhiên, nội dung tự phê bình mình chỉ chiếm một phần nhỏ, bọn hấn dùng một nội dung dài hơn để phê phán Phòng Thủy Quý tà ác cùng vô sỉ, mọi người đang đẩy ngã bước tường, không đẩy, ngu sao mà không đẩy!

Mà những quý tộc làm việc cẩn thận, không gia nhập liên minh quý tộc lục gia cũng không cam chịu làm người rút lại sau, sai người vận chuyển tiền lương tới cho Tiền Bất Ly, đại lực ca tụng sự lãnh đạo anh minh của Tiền Bất Ly. Đối với những quý tộc này, Tiền Bất Ly tương đối khách khí, bởi vì theo tin tức mà đám người Mạnh Thiết Đầu dò xét nghe được, những quý tộc không gia nhập liên minh quý tộc Lục gia quả thật ngày xưa đối xử tử tế với binh dân cùng thổ dân trong đất phong của mình.

Đối với mấy quý tộc sáng suốt này, Tiền Bất Ly lập tức có ý muốn lôi kéo, hấn để cho Chu Quân Ích phái thủ hạ đi bắt tay vào hành động, dạy những quý tộc kia khai khẩn ruộng bậc thang của riêng mình. không cần phải giấu giếm kỹ thuật này, coi như mình không dạy, chỉ không bao lâu nữa, bọn hấn cũng có thể học được, còn không bằng thừa dịp bọn hấn không hiểu, bán cho bọn hấn một nhân tình vẫn tốt hơn.

Đối với Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng, hai quý tộc giơ cao lá cờ đại nghĩa, lâm trận phản bội, Tiền Bất Ly đã tiến hành một cuộc đàm phán dài cùng bọn hấn. Lúc này Tiền Bất Ly không tiếp tục dùng mảnh khốc trên đùa, toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng thành thật với nhau. Trước tiên Tiền Bất Ly giảng giải câu chuyện mồ gà lấy trứng, câu chuyện này rất dễ hiểu. Có vẻ như Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng chẳng thêm ngó tới nhân vật

chính của câu chuyện. Trong suy nghĩ của bọn hán, người này đã ngốc tới cực điểm. Tiền Bất Ly nhìn thấy thái độ của hai người, lập tức trở mặt, lời lẽ nghiêm khắc quở trách bọn hán có hành vi tàn bạo đất phong bên trong của mình cũng tương tự như nhân vật mô gà lấy trứng trong chuyện xưa.

Không một ai biết Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng có phải thật sự tâm phục hay không, thế nhưng bọn hán vẫn thể hiện một thái độ xấu hổ, cung kính nghe Tiền Bất Ly quở trách.

Trong quân doanh không thể nuôi dưỡng người không phận sự, sau khi Tiền Bất Ly đuổi Lâm Phụng Chi cùng Thủy Thương Lăng đi, chia bọn gia đình bắt được làm hai đội, sai bọn hán tiến về phía cửa ải mà Thường Bội Nghiệp cùng Nhiệm Hoa đang xây dựng. Kỳ thật việc xây dựng cửa ải trên sạn đạo cũng không có tác dụng quá nhiều, quan trọng nhất là biểu hiện ra một loại đáng đáp, đáng đáp quyết tâm đối kháng!

Toàn bộ kế hoạch mượn đao giết người được tiến hành coi như thành công. Không nói tới toàn bộ Phúc Châu, thế nhưng bên trong huyện Lư Lăng, các binh dân cùng người Thổ tộc tranh nhau tán dương sự tích của 'Bạch mi tướng quân' Tiền Bất Ly, các quý tộc cũng đang truyền bá tên tuổi anh hùng của Tiền Bất Ly khắp nơi, thế nhưng người trước thật lòng, người sau thì không dễ biết được.

Đáng tiếc con sóng này chưa hạ, con sóng khác lại lên. Đêm nay, Tiền Bất Ly, đã chìm vào giấc ngủ, bị âm thanh của người mang tin tức làm cho bừng tỉnh: "Bầm báo! ! !"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Cao thâm mật trắc

Người mang tin tức đến truyền báo một đại sự. Huyện Diệp ở phía tây Phúc Châu có một hộ nam tước họ Trịnh, mấy người Thổ tộc tới sát biên giới đất phong của hán đào cạm bẫy, cạm bẫy này vốn đào để đánh bẫy lợn rừng, huyện Diệp nằm giữa rừng núi, có rất nhiều thực vật hoang dại. Không ai ngờ lợn rừng thì không bắt được, vậy mà bắt được một con hổ. Mấy người Thổ tộc mừng rỡ quá đỗi, bọn hán bôi chất độc lên mũi tên bắn chết hổ, nhưng ngay khi bọn hán mang con hổ chết ra khỏi cạm bẫy, vừa vận dụng phải hai gia đình Trịnh gia.

Một cuộc tranh chấp cứ như vậy mà bùng nổ, gia đình Trịnh gia cho rằng con cạp này lẽ ra phải thuộc về bọn hán, bởi vì con cạp này nhất định chạy ra từ trong núi rừng Trịnh gia, mà mấy người Thổ tộc đương nhiên không muốn chịu thiệt. Kết quả nói đi nói lại, hai phe liền động thủ, đương nhiên hai gia đình không phải đối thủ của người Thổ tộc, bị đánh phải chạy trốn chết.

Mấy người Thổ tộc mang con hổ chết quay trở về thôn trang của mình. Trước tiên cả thôn ăn mừng một phen, sau đó lột bỏ da hổ, để lại xương hổ, roi cọ, được liệu quý báu, mấy người Thổ tộc đi suốt đêm về phía huyện thành huyện Diệp, hy vọng có thể bán được giá tốt.

Những bọn hán vừa mới đi, bọn gia đình Trịnh gia liền bao vây thôn trang của bọn hán. Khi mấy người Thổ tộc bán hết tất cả mọi thứ, ôm một Mai kim tệ, mười tiền trong lòng, cao hứng bùng bùng trở lại thôn trang. Không ngờ đợi bọn hán lại là một con ác mộng.

Thôn trang của bọn hán đã thành phế tích. Muốn hủy diệt nhà tranh rất đơn giản, chỉ cần một mồi lửa, mà bên cạnh tro tàn còn có vết máu loang lổ, nhìn thấy mà giết mình, chứng minh cảnh tượng lúc đó vô cùng thảm hại, mấy người Thổ tộc không khỏi ôm đầu khóc rống lên.

Ngay sau đó, bọn hán lại bị mười gia đình Trịnh gia canh giữ ở phụ cận bao vây. Vào thời khắc ở nơi này lên trời xuống đất đều không lối đi, mấy đại hán đột nhiên từ hai bên lao ra chém giết, một trận chém giết mãnh liệt đã đánh tan bọn gia đình, cứu được mấy người Thổ tộc.

Người đang lúc nguy nan, tâm linh tất nhiên yếu ớt, trải qua một cuộc nói chuyện ngắn ngủn với nhau, mấy đại hán do Tôn Tông cầm đầu đã được mấy người Thổ tộc tuyệt đối tín nhiệm, bọn hán đã không còn cái gì nữa, còn phải sợ cái gì? Hai người Thổ tộc chạy đến thôn xóm phụ cận tìm giúp đỡ, mà Tôn Tông ngờ rằng Trịnh gia nhất định sẽ một lần nữa phái gia đình đến cản quét, cho nên hán mang theo tất cả những người Thổ tộc dám dốc sức liều mạng rẽ vào đường nhỏ chạy tới Trịnh gia. Trải qua một phen thăm dò, Tôn Tông mang theo hơn ba mươi người Thổ tộc xông lên phá vỡ cổng Trịnh gia, xông vào chém giết.

Sự tình vẫn chưa hết, Tôn Tông mang người mở kho vũ khí Trịnh gia. Sau khi trở về, đám người bọn hán, đổi mới hoàn toàn, thiết lập mai phục trên nửa đường về, đợi đến lúc nam tước Trịnh gia biết nhà của mình bị công kích, mang theo bọn gia đình dốc sức liều mạng quay trở về, Tôn Tông mang người từ đường núi hai bên xông ra công kích, trải qua một phen tử chiến, sau khi Tôn Tông liều mạng bán thân mình bị thương, chém ngã nam tước Trịnh gia, bọn gia đình bắt đầu tứ tán chạy trốn.

Trịnh gia bề ngoài xem ra thực lực cường đại, chỉ trong vòng một đêm liền biến thành mây khói, mà Tôn Tông dựa vào cơ trí cùng dũng mãnh của mình đã được tất cả người Thổ tộc tham gia chiến đấu tín nhiệm. Tin tức lan truyền ra, vô số binh dân cùng người Thổ tộc không cam lòng bị người khi dễ nhao nhao chạy tới đất phong của Trịnh gia, gia nhập đội ngũ của Tôn Tông.

Huyện chủ huyện Diệp Trương Đình gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, hán có ý định phái binh vây quét, thế nhưng ngay tại mấy ngày hôm trước, bá tước Giả Thiên Tường đại nhân phủ Phúc Châu đã lấy lý do việc trị an ở phủ Phúc Châu trị an có tai họa ngầm, điều một trung đội bộ binh duy nhất của huyện Diệp đến phủ Phúc Châu, bây giờ huyện thành huyện Diệp ngoại trừ mười mấy thành phòng binh, không còn người có thể dùng. Trương Đình đành phải trình công văn báo nguy cho Giả Thiên Tường, yêu cầu Giả Thiên Tường phái binh tới trấn áp phản tặc.

Nhưng mà lúc này đã chậm trễ, thế lực của Tôn Tông giống như một đốm lửa nhỏ trên thảo nguyên không thể ức chế bành trướng, chỉ trong thời gian thật ngắn, đội ngũ của Tôn Tông mở rộng đến mấy ngàn người! Đây còn không phải là điều đáng sợ nhất, huyện Nam Hà, huyện Ngũ Lý Xuyên ở bên cạnh huyện Diệp không ngừng có binh dân cùng người Thổ tộc tập kích bạo lực quý tộc, sau đó mang người tìm nơi nương tựa Tôn Tông huyện Diệp. Điều duy nhất mà Trương Đình có thể làm, chính là nhanh chóng đóng cửa thành, mỗi ngày mắng chửi Giả Thiên Tường ở phủ Phúc Châu cũng như lo lắng chờ đợi, chờ đợi thời khắc cuối cùng. Nếu như không phải bên trên đã có lệnh: huyện chủ không được một mình rời khỏi huyện của mình, vì phạm sẽ bị phán xử trọng hình, hẳn đã sớm trốn.

Sau khi Giả Thiên Tường nhận được tin tức cấp báo, trước tiên kéo dài hai ngày rồi mới phái người nhanh chóng đưa tin tới cho Tiền Bất Ly, về phần viện quân. . . không có, bảo vệ công chúa điện hạ an toàn mới là chức trách của lão.

Sau khi Tiền Bất Ly nhận được tin cấp báo, trắng đêm không ngủ, dưới ngọn đèn dầu nghiên cứu địa đồ huyện Diệp do người báo tin của Giả Thiên Tường mang đến, Trình Đạt lo lắng thống lĩnh đại nhân suy nghĩ quá mức, muốn tìm một cơ hội một mình khuyên giải thống lĩnh đại nhân vài câu, lại phát hiện trên mặt Tiền Bất Ly cũng không có cái gì gọi là u sầu, trái lại, trong ánh mắt còn lấp lóe vẻ vui mừng.

Tiền Bất Ly cũng quyết định dùng chữ "kéo", bỏ mặc tin cấp báo ở trên án, người nên nhận thì đã nhận, nên luyện binh thì phải luyện binh, nên xây dựng cứ điểm thì phải xây dựng cứ điểm. Thế nhưng bảy ngày sau, Giả Thiên Tường liên tiếp phát tới ba công văn báo nguy. Chỉ trong vòng vài ngày tình thế huyện Diệp lại đã xảy ra đại biến!

Người có dã tâm có ở khắp nơi, huyện Diệp, huyện Nam Hà, huyện Ngũ Lý Xuyên lại xuất hiện mấy kẻ lực lâm ngang ngược, trong đó Phương lão sinh có thực lực mạnh nhất, Phủ Lương cùng Đồng Lâm thực lực thứ hai, Vương tiểu nhị thực lực yếu nhất. Bốn người này cự tuyệt sát nhập vào Tôn Tông, thậm chí giết chết người liên lạc do Tôn Tông phái đi, dốc sức liều mạng đánh cướp bốn phương, mở rộng thực lực của mình.

So sánh với Tôn Tông, mấy người Phương lão sinh làm việc không kiêng nể gì cả, vốn bản năng sinh tồn của giặc cỏ chính là cướp đoạt, bất kể là binh dân cùng quý tộc, bọn hắn có dã tâm, nhưng dã tâm không tương xứng với ánh mắt.

Phương lão sinh cùng Phủ Lương âm thầm xâu chuỗi, chia làm hai đường xuất phát về phía phủ Phúc Châu, bọn hắn uống rượu máu lập minh ước, ai đánh hạ phủ Phúc Châu trước, người đó sẽ được ủng hộ làm Vương! Sở trường lớn nhất của Giả Thiên Tường chính là xử lý chính sự cùng biết người khéo dùng, còn trên lĩnh vực quân sự thì khá kém cỏi, dùng quân đội chính quy đối kháng giặc cỏ, vậy mà hai bên đều có thắng bại. Trong tình huống bất đắc dĩ, Giả Thiên Tường gấp gáp thông báo cho Tiền Bất Ly, yêu cầu hắn lập tức trợ giúp phủ Phúc Châu.

Giờ phút này Tôn Tông, người có thực lực cường đại nhất, không có tinh lực để kiềm chế lực lượng của Phương lão sinh, hắn tự tập hết thầy mọi người trong tay, trước đó còn phái ra nội ứng, cường công quặng sắt Tượng Hùng Nguyên. Chiến lược của giặc cỏ thật sự kém cỏi, dưới tình huống có nội ứng ngoại hợp, hơn bốn ngàn người tiến công một trung đội bộ binh phòng thủ cứ điểm Tượng Hùng Nguyên, sau khi rõ ràng tử thương hơn ngàn người, mới đánh chiếm được cứ điểm, chiếm lĩnh quặng sắt Tượng Hùng Nguyên.

Sau trận chiến này, Tôn Tông, sức mạnh đang lên, cũng không đánh chiếm huyện thành huyện Diệp, tuy vậy với hắn mà nói, huyện thành huyện Diệp đã là một thành thị không có phòng thủ, ngược lại hắn bắt đầu co rút lại nhân thủ, học huyện Lư Lăng, bắt đầu xây dựng ruộng bậc thang, các binh sĩ thủ hạ của hắn vừa là binh cũng vừa là dân, một ngày thao luyện binh sĩ, một ngày phải đi khai khẩn ruộng bậc thang, cũng không biết hắn học được kiến thức ruộng bậc thang từ nơi nào.

Sau khi Tiền Bất Ly liên tiếp nhận được tin cấp báo của Giả Thiên Tường, tình huống này tuyệt đối vượt quá ý liệu của hắn, Tiền Bất Ly lập tức triệu tập tướng lĩnh thủ hạ, thương nghị đối sách.

Sau khi nghe thấy tin tức Tôn Tông dẫn đầu tạo phản, mấy người Đỗ Bình, Vương Thụy cùng Nhiệm Soái đưa mắt nhìn nhau, có một số việc bí mật vốn không thể công khai.

"Tôn Tông. . ." Vương Thụy nói lầm bầm một câu.

"Vương tướng quân, hẳn là ngài nhận thức Tôn Tông này?" Quan Dự Đông nhìn chằm chằm về phía Vương Thụy. Từ khi hắn biết Tiền Bất Ly nhận được tin tức cấp báo của phủ Phúc Châu mà không tuyên bố, hắn cực kỳ có ý kiến trong lòng. Theo như hắn nghĩ, đây là diễn hình của việc làm hỏng việc quân cơ, thế nhưng bất kể nói như thế nào, Tiền Bất Ly vẫn là cấp trên của hắn, hơn nữa Giả Thiên Tường dặn dò hắn toàn lực phối hợp làm việc với Tiền Bất Ly, khiến hắn chỉ có thể để ý kiến uất nghẹn dưới đáy lòng.

"Không biết!" Vương Thụy trả lời rất kiên quyết.

"Không biết!" Vương Thụy trả lời rất kiên quyết.

"Mọi người có ý kiến gì đều nói một câu." Tiền Bất Ly ngồi ở ghế chủ soái lười biếng nói.

"Đại nhân, ngài hạ lệnh." Mấy người Đỗ Bình đi theo Tiền Bất Ly một thời gian, nhìn thấy dáng dấp này của Tiền Bất Ly, lập tức biết rõ thống lĩnh đại nhân đã sớm có toàn bộ kế hoạch, bằng vào chút kiến thức của mình, không nên để mất mặt mới là thượng sách.

"Nếu như mọi người không có ý kiến, ta lập tức hạ lệnh, Nhiệm Soái!"

"Có."

"Người mang theo đội bộ binh lưu thủ huyện Lư Lăng, tiếp tục thao luyện binh sĩ dựa theo phương pháp của ta. Đỗ Bình, Vương Thụy, các người mang theo đội kỵ binh đi theo ta ngay lập tức đi phủ Phúc Châu, Nhiệm Soái, người. . . thông minh cơ linh một chút cho ta! !"

"Mặt tướng hiểu." Nhiệm Soái cười khi khi một tiếng.

"Đại nhân, cho cả đội bộ binh lưu thủ đôi chút không ổn" Quan Dự Đông ở một bên nói.

"Có ý tứ gì?" Tiền Bất Ly chuyển ánh mắt nhìn về phía Quan Dự Đông.

"Đại nhân, theo ta thấy, mấy đội quân của Phương lão sinh, Phù Lương, Đồng Lâm đều không đáng lo, chỉ có Tôn Tông mới là họa lớn trong lòng! Kỵ binh của chúng ta quá ít, nếu như không thể tiêu diệt toàn bộ Tôn Tông, lại để cho hắn trốn vào núi rừng, nạn trộm cướp ở Phúc Châu sẽ rất khó quét sạch."

"Người nói ta không phải đối thủ của Tôn Tông? Ha ha. . . ." Tiền Bất Ly trầm ngâm một chút: "Cũng tốt, Mạnh Thiết Đầu."

"Có."

"Mang theo i đại đội sơn cước của người đi cùng ta, các người cũng có thể diễn luyện thực chiến một chút."

"Tuân mệnh, đại nhân." Đại đội sơn cước là do Tiền Bất Ly tinh tuyển từ trong tráng hán Thổ tộc xây dựng một đội bộ binh. So sánh với đội bộ binh bình thường, vũ khí của bọn hắn đều rất kỳ quái.

"Đại nhân, vậy càng không thỏa đáng!" Quan Dự Đông gấp gấp lên tiếng khuyên nhủ: "Đại nhân, giặc cỏ vốn là binh dân tứ xứ bị đầu độc, người Thổ tộc tạo phản, đại đội sơn cước huấn luyện thời gian quá ngắn, vạn nhất trước trận bất ngờ làm phản thì sao?"

"Người không nên nói nhảm nhiều như vậy!" Tiền Bất Ly thật sự không kiên nhẫn được nữa.

"Đại nhân. . . ." Quan Dự Đông còn muốn khuyên nữa, đột nhiên hắn phát hiện mấy tướng quân Đỗ Bình đều đang dùng ánh mắt chế giễu nhìn vào hắn, Quan Dự Đông hậm hực lui xuống, không nói thêm lời nào nữa.

"Các người đều đi ra ngoài, Nhiệm Soái lưu lại." Tiền Bất Ly phát phát tay.

Mấy người Đỗ Bình đều lui ra ngoài, ánh mắt Tiền Bất Ly quét qua quét lại huyện Lư Lăng cùng huyện Diệp trên bản đồ thật lâu, mới chậm rãi lên tiếng nói: "Nhiệm Soái, nhiệm vụ của người không nhẹ ..., sau khi ta đi, những quý tộc kia rất có thể giờ trở quý ở sau lưng, người dù thế nào cũng phải cơ trí một chút cho ta."

"Đại nhân, ngài yên tâm." Sắc mặt Nhiệm Soái trở nên nghiêm túc. Hắn nói: "Mặt tướng quyết không phụ đại nhân kỳ vọng!"

"Còn có quãng sắt Lư Lăng, ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, từ hiện tại bắt đầu, không thể để cho một miếng sắt nào chảy ra ngoài Phúc Châu!"

"Đại nhân, ngài nói. . . . Biện pháp gì?"

Tiền Bất Ly trầm ngâm một lát: "Bất kỳ biện pháp nào!"

"Ta hiểu được, đại nhân."

"Còn có Chu Quân Ích, người cũng phải phái người nhìn chăm chăm vào hắn, ừ. . . . Ta cho người quyền sanh sát, phát hiện chỗ không ổn, người có thể tiền trạm hậu tẩu, ta hy vọng sau khi ta trở lại huyện Lư Lăng, chứng kiến một huyện Lư Lăng an ổn."

"Tuân mệnh, đại nhân." Nhiệm Soái do dự một chút, mở miệng nói: "Đại nhân, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, ngài dù thế nào cũng. . . ." Nói đến đây, Nhiệm Soái dừng lại, dưới tình thế cấp bách, hắn không biết phải nói như thế nào. Khi Nhiệm Soái xông lên trên chiến trường, luôn thể hiện dũng cảm, máu huyết, không quan tâm安危 của mình, nhưng đối với an toàn của Tiền Bất Ly, lúc nào hắn cũng lưu ý, cho nên giờ phút này nhìn thấy Tiền Bất Ly sắp mang binh xuôi nam, hắn thật sự nhịn không được nói lên hai câu.

"Ha ha. . . ." Tiền Bất Ly cười phát phát tay, Tiền Bất Ly đôi chút cảm động đối với việc Nhiệm Soái không tự chủ được hiện biểu lộ tình cảnh ân cần.

※※※

"Các huynh đệ, nhanh lên, nhanh lên! !" Đồng Lâm ngồi trên lưng ngựa lớn tiếng hét, trước người của hắn sau lưng, khắp nơi là đầu người đông nghịt bắt đầu khởi động, mỗi một lần chứng kiến loại tình cảnh này, Đồng Lâm đều cảm thấy kiêu ngạo cho chính mình.

Hắn vốn là cường hào Thổ tộc huyện Ngũ Lý Xuyên, ngày thường lục đục với các quý tộc Cơ Chu quốc, luôn chịu nhiều đau khổ, không làm sao được, cuối cùng Đồng Lâm lựa chọn cách ẩn nhẫn. Thẳng đến khi Tôn Tông khởi nghĩa vũ trang, Đồng Lâm lập tức đoán rằng cơ hội mà mình chờ đợi từ lâu đã tới, hắn không chút ngần ngại giương cao đại kỳ, mang theo người Thổ tộc tấn công các quý tộc trước kia đã từng ức hiếp mình.

Thế nhưng Đồng Lâm không có vận khí tốt, hắn khởi binh trước, thế nhưng sau khi hắn khởi binh, Phương lão sinh một cường hào Thổ tộc khác đã đi tiên phong đánh chiếm huyện thành huyện Ngũ Lý Xuyên, danh vọng của Phương lão sinh cũng vì thế mà tăng lên, đã thành thế lực hùng mạnh nhất huyện Ngũ Lý Xuyên.

Đồng Lâm, vốn tưởng rằng sau này có thể hãnh diện, một lần nữa lựa chọn ẩn nhẫn, hắn vừa âm thầm nguyên rủa Phương lão sinh vận khí tốt, vừa mang

theo đội ngũ đi tới địa phương khác phát triển. Nhưng chỉ qua vài ngày, Đồng Lâm lại nhận được tin tức Phương lão sinh và Phù Lương cùng tiến công phủ Phúc Châu. Lúc ấy Đồng Lâm tức đến mức gần như thổ huyết, hấn oán hận tại sao mình không sớm nghĩ ra bước đi này! Lần thứ nhất rơi vào người sau có thể là vận khí không tốt, như vậy lần thứ hai. . . hàm ý là gì? Đáng tiếc Đồng Lâm không có thời gian suy nghĩ những điều này, hấn nóng lòng tiến đánh phủ Phúc Châu, giành lấy lợi ích, tất cả mọi người đều giống nhau, dựa vào cái gì mà chỉ có người có thể đoạt mà ta lại không được?

Giờ phút này bọn hấn đã xâm nhập địa giới phủ Phúc Châu. Điều bất ngờ chính là quân đội của hấn rất ít gặp phải chống cự. Không phải quân phòng thủ đã bị tên hỗn đản Phương lão sinh kia đánh cho tàn phế rồi chứ? Đồng Lâm càng nghĩ càng lo lắng, dốc sức liều mạng đốc thúc binh sĩ đi vội.

Ở phía trước đường hành quân đột nhiên xuất hiện mấy kỵ binh, bọn hấn đứng lại ở rất xa, sau khi quan sát một hồi, giục ngựa chuyển hướng, quay trở về.

Đồng Lâm âm thầm cảnh giác, hấn hạ lệnh binh sĩ hành quân chậm lại, hoặc mang theo dao phay hoặc gươm trường còn đám binh sĩ đều chạy trốn rất mệt mỏi, ước gì Đồng Lâm hạ lệnh chậm chậm mệnh lệnh đầu rồi, phía trước thứ tốt nhiều hơn nữa, cũng muốn lưu chút ít khí lực chém giết mới là.

Lại có mấy kỵ binh xuất hiện ở phía tiền phương của bọn hấn, bọn hấn quan sát đội ngũ của Đồng Lâm di chuyển từ xa xa, sau đó lập tức quay ngựa, chạy trở về. Đồng Lâm còn không có cơ hội hình thành hòa hảo. Nếu như quan liêu Phúc Châu người nào người đó vô năng, khiến cho Đồng Lâm kiêu ngạo, chờ khi hấn đã tìm được quân sư nguyện ý đi theo hấn hoặc quan tướng có đôi chút năng lực, hấn có lẽ sẽ hiểu những kỵ binh lạc đàn này có ý nghĩa như thế nào. Đáng tiếc Phúc Châu có nhân vật như Tiền Bất Ly, vận mệnh của Đồng Lâm đã được định trước. Điều này giống như một hải nhi còn không học bò xong đã gặp phải một tráng hấn đối thủ, hấn không có cơ hội phát triển!

Tướng dạng nào thì binh lính đáng đó, chứng kiến một toán lại một toán kỵ binh 'chạy trời chết' ở trước mặt mình, đám binh sĩ của Đồng Lâm phá lên cười ha hả, suông xả, bọn hấn đang cười nhạo đối thủ nhất gan, cảm thán sự cường đại của mình! Có một số người thậm chí lao lên, muốn bắt mấy kỵ binh này, ai ngờ đối phương thấy có người lao tới, chạy còn nhanh hơn, hành động này chỉ đổi lấy tiếng cười to càng vang dội hơn.

Thế nhưng Tiền Bất Ly cũng không dễ dàng, một tướng lĩnh cường đại có thể mang đến cho đối thủ của mình một loại cảm giác cao thâm mịt mịt, mà có đôi khi, một kẻ ngu cũng có thể làm được điểm này! Giờ phút này Tiền Bất Ly đang bị nghệ thuật chỉ huy của Đồng Lâm làm mê hoặc.

"Bẩm báo, đại nhân, tốc độ quân địch chậm lại, không kết trận!"

"Bẩm báo, đại nhân, quân địch tiếp tục đi tới, không kết trận!"

"Bẩm báo, đại nhân, quân địch đã cách quân ta mười dặm, tiếp tục đi tới, không kết trận!"

"Không kết trận. . . ." Tiền Bất Ly nhìn đại đội sơn cước đã trận địa sẵn sàng đón quân địch ở phía trước, còn có đội kỵ binh ở sau lưng sớm đã chuẩn bị tốt để chém giết, kẻ đàn cũng biết, quân đội không kết trận thì sẽ không có bao nhiêu sức chiến đấu, cho dù hai bên đều là quân chính quy, Tiền Bất Ly cũng có thể nắm chắc dùng một đòn là đánh tan đối thủ không kết trận.

"Quan Dự Đông, trinh sát bên trái cùng cánh phải cánh quân đều trở về rồi sao? Xác định không có quân địch?" phản ứng đầu tiên của Tiền Bất Ly chính là địch quân có phục binh.

"Không có, đại nhân." Quan Dự Đông cũng mang về mặt hồ đồ.

"Tên kia không phải điên rồi sao!" Tiền Bất Ly lẩm bầm lầu bầu nói. Xuất phát từ bản tính cẩn thận, Tiền Bất Ly có thói quen đánh giá đối thủ của mình cao hơn vài phần, như vậy hấn mới có tính toán kỹ càng hơn, không lộ chút sơ hở. Đáng tiếc hấn đã đánh giá Đồng Lâm cao hơn vài phần, đánh giá quá cao.

"Bẩm báo, đại nhân, quân địch đã cách quân ta tám dặm, tiếp tục đi về phía trước, không kết trận!" Lại một trinh sát truyền lại hướng đi mới nhất của quân địch.

Tiền Bất Ly lắc đầu, không có thời gian suy nghĩ nhiều quá. Hấn hạ lệnh: "Quan Dự Đông, mệnh lệnh Đổng Bình cùng Vương Thụy lập tức dẫn đội kỵ binh quay về trận." Vốn Tiền Bất Ly có ý định để cho Đổng Bình cùng Vương Thụy phân chia mang hai chi đội kỵ binh, đang lúc giao chiến, đánh cắt vào từ hai cánh trái phải, từ phía sau vây quanh quân đội Đồng Lâm, Tiền Bất Ly biết rõ giặc cỏ nguy hại, cho nên hấn muốn tận lực một lần toàn diệt.

"Tuân mệnh, đại nhân." Quan Dự Đông lập tức đưa ra mệnh lệnh đối với lính cầm kỳ lệnh, hấn đương nhiên tán thành quyết định của thống lĩnh đại nhân ngay trước trận đánh, hành động của quân địch có đôi chút quỷ dị, không thể không phòng. Chỉ cần kỵ binh cùng bộ binh tập kết cùng một chỗ phối hợp tác chiến với nhau, như vậy chiến lược có thể quyết định hết thảy, mặc kệ quân địch có quỷ kế gì, bên mình đều có tuyệt đại phân thắng, trừ phi là lời tiên đoán của mình thành hiện thực: binh sĩ vùng núi ở trước trận lăm lăm đào ngũ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Sát khí ngút trời

Vừa đi về phía trước, vừa quan sát tình hình bốn xung quanh, Đồng Lâm đột nhiên phát hiện đội ngũ phía trước bị ứ đọng, lập tức hẩn nhìn thấy Đại tướng quân tiên phong cũng vốn là thủ lĩnh gia đình của mình trước đây, La Nhị Hồ lão đạo đầy đám người ra chạy về phía mình. Đội ngũ của Đồng Lâm thật sự được coi như một đám ô hợp, không chỉ nói đội ngũ không ra đội ngũ, không có trật tự, mà ngay cả tiền quân cùng hậu quân muốn truyền lại tin tức, cũng phải cứng rắn lách vào từ trong đám người mới tới được.

"Lão gia. . . Không xong!" giọng nói của La Nhị Hồ luôn luôn rất lớn: "Phía trước có quan binh!"

Câu nói của La Nhị Hồ truyền vào trong tai các binh sĩ, không khỏi dẫn tới một trận bạo động. Vừa nhắc tới quan binh, người Thổ tộc liền không khỏi nhớ tới Ủy Trì Phong Vân, hơn hai mươi năm trước đôi bàn tay dính đầy máu tươi của vô số người Thổ tộc, cùng đội quân thép do lão chỉ huy.

"Hô cái rầm!" trên mặt Đồng Lâm lộ ra sắc mặt giận dữ: "Chúng ta có nhiều huynh đệ như vậy, sợ gì quan binh!"

"Lão gia, nhân số quan binh cũng không ít ...! !" La Nhị Hồ hoàn toàn không chút thông cảm với nỗi khổ tâm của lão gia mình, gãi dùng giọng nói còn lớn hơn đáp lại.

"Ngậm cái miệng thú của ngươi lại!" Đồng Lâm hận không thể dùng trường kiếm trong tay đâm tới, đâm một cái xuyên tim La Nhị Hồ này: "Phúc Châu có thể có bao nhiêu quan binh? Chúng ta có Phurong lão sinh huynh đệ, còn có Phù Lương, Vương tiểu nhị huynh đệ đều đang tiến vào phủ Phúc Châu, bọn hẩn có thể có bao nhiêu quan binh ngăn cản chúng ta? Mọi người đừng quên, phía sau chúng ta còn có Đại tướng quân Tôn Tông tiếp ứng chúng ta ...!" Đồng Lâm có thể không biết các đạo lý khác, hẩn vẫn hiểu được lòng quân tuyệt đối không thể loạn, hẩn lên tiếng nói hưu nói vượn, cuối cùng còn lôi cả Tôn Tông, một người rất được bình dân cùng người Thổ tộc tôn sùng, lúc này mới có thể ổn định lại quân tâm.

"Các huynh đệ, chỉ cần chúng ta đánh thắng một trận, tiến vào phủ Phúc Châu, liền có vô số vàng bạc tài bảo chờ chúng ta...!" Đồng Lâm thừa cơ thúc đẩy sĩ khí của mọi người: "Còn có công chúa yếu điệu đang chờ chúng ta! Ha ha ha. . ."

Đám binh sĩ xung quanh Đồng Lâm cùng phá lên cười, tuy sắc mặt bọn hẩn đều vô cùng xanh xao, vũ khí trong tay cũng phần lớn là các loại vũ khí rách nát, bỏ đi, nhưng bọn hẩn đương nhiên có hoang tưởng của mình, đám binh sĩ của Đồng Lâm cùng phát lên những tiếng kêu kì quái sau đó dừng hẳn lao về phía trước.

Đồng Lâm làm đầy lên sĩ khí của các binh sĩ, mà biểu hiện bề ngoài bộc trực cùng vũ dũng của các binh sĩ cũng mang tới dũng khí cho hẩn, Đồng Lâm không chút lựa chọn mang theo hậu quân cùng tiến về phía trước.

Tiền Bất Ly lạnh nhạt quan sát đám quân địch đang đến, tình kỳ lộn xộn, trang phục của binh sĩ càng lộn xộn, người phía trước muốn lui lại phía sau, người phía sau muốn xông lên phía trước, giờ phút này coi như hẩn mới thật sự rõ ràng biết đến cái gì chính thức là đám ô hợp.

"Đỗ Bình." Tiền Bất Ly nhẹ nhàng lên tiếng nói: "Du ạ."

"Tuân mệnh!" Đỗ Bình chậm rãi giơ trường thương của mình lên, người đánh trống vùng tay gõ trống trận, đại đội sơn cước xếp thành hàng ở phía trước tuy mới huấn luyện không lâu, nhưng vẫn hiểu rất rõ ràng ý nghĩa của các loại nhịp trống, bọn hẩn tụ tập kết thành vô số phương đội nhỏ, mỗi một đội ngũ hình vuông cách nhau chỉ một khe hở khoảng mấy thước.

"Đi theo ta." Đỗ Bình khẽ quát một tiếng, mang theo một trung đội kỵ binh theo khe hở từ trong đại đội sơn cước lao nhanh ra ngoài, tiếng vó ngựa ù ù đã mở màn một trận đồ sát.

Đám binh sĩ Đồng Lâm chứng kiến kỵ binh địch quân vọt lên, không khỏi không ngừng xô đẩy lẫn nhau, nắm chặt vũ khí trong tay, cùng đội chém giết.

Giờ phút này Đồng Lâm cũng đi tới tiền đội, Tiền Bất Ly suất lĩnh hơn ngàn cưỡi kỵ binh cùng tám trăm binh lính đại đội sơn cước đã khiến cho Đồng Lâm có đôi chút khẩn trương. Đồng Lâm, một người chưa bao giờ chính diện giao phong cùng quân đội quốc gia, nào biết quân đội quốc gia đáng sợ. Trong suy nghĩ của hẩn đơn thuần dùng số lượng người để đánh giá thực lực, theo như hẩn nghĩ, những quan binh trước mắt này chẳng qua chỉ có áo giáp tươi sáng rõ nét mà thôi!

Đồng Lâm luôn luôn cảm thấy tự phụ đối với vũ dũng của chính mình, lúc trước khi vừa mới cưỡi binh, hẩn chỉ dẫn theo hơn ba trăm người, ngay trong Nhiệt Bang trấn có nhân khẩu đạt sáu ngàn người, đánh qua đánh lại bốn lần, trường kiếm trong tay hẩn cũng không biết cướp đi bao nhiêu tánh mạng con người, hiện trong tay mình đã có đại quân hơn năm ngàn người, Đồng Lâm hẩn còn có thể sợ ai? !

"Các huynh đệ. . ." Đồng Lâm giọng cao trường kiếm của mình, kêu lên, thể nhưng thanh âm của hẩn mới ra khỏi miệng, phía trước đã xuất hiện biến cố.

Đỗ Bình chuyển chiến mã, đột nhiên di chuyển ra cánh, giục ngựa vọt tới trước. trung đội kỵ binh đã hình thành một đường thẳng song song cùng quân đội Đồng Lâm. Theo hiệu lệnh của Đỗ Bình, các tướng sĩ cùng giương cung cái tên, bắn ra cơn mưa tên thứ nhất.

Đồng Lâm từng dẫn theo thủ hạ tiến công đất phong của quý tộc, thế nhưng đối với những quý tộc nhỏ kia mà nói, trong nhà tối đa cũng chỉ có mười cung thủ, các huynh đệ Đồng Lâm ủa lên, trong nháy mắt là có thể chém giết bọn gia đình ít đến thương cảm không còn một mống. Hiện tại đội kỵ binh trước mắt đã bắn số lượng tên vượt quá dự đoán của bọn hẩn. Ngoại trừ số ít người thông minh cơ linh một chút, vội vàng nằm rạp xuống trên mặt đất, những người khác đều ngơ ngác nhìn cơn mưa tên bay tới gần.

Bức tường người tạo thành từ máu thịt lập tức sụp xuống một mảng lớn, tiếng kêu rên, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, mà đây mới chỉ là cơn mưa tên thứ nhất.

Đỗ Bình phóng ngựa vọt tới trước, nhanh chóng rút ra mũi tên thứ hai, nhắm trúng một đại hẩn đang không ngừng vùng vẫy lấy côn gỗ, cổ tay nhẹ nhàng

buồng lỏng, tiếng dây cung vang, đại hán kia lập tức ngã xuống đất. Theo sát phía sau chính là đợt mưa tên thứ hai, đám binh sĩ thủ hạ của Đồng Lâm là một đám người đáng thương, ngay cả lá chắn bằng gỗ đơn giản nhất đều không được trang bị, bọn hán chỉ có thể dùng thân thể của mình nghênh đón mũi tên. Không có gì đáng ngờ vực, bọn hán lại bị bắn ngã một mảnh.

Đỗ Bình mang theo đội kỵ binh từ cánh quân bên trái của quân đội Đồng Lâm, chạy như bay đến cánh phải. Trong thời gian thật ngắn bọn hán đã luân phiên bắn ra năm lượt mưa tên, bức tường người quân đội Đồng Lâm giống như bị người cạo đầu, tiền quân rậm rạp chẳng chịt có ít nhất hơn bốn trăm người nằm trong vũng máu, còn có một số người không bị tên bắn trúng chỗ hiểm, đang ôm lấy thương thế của mình, lớn tiếng kêu thảm thiết.

Đồng Lâm, lúc này mới từ trong nỗi khiếp sợ cực độ, tỉnh táo lại, nhìn thấy đội ngũ mà bản thân mình dùng trăm phương ngàn kế tụ tập mới được bị tổn thất nặng nề như vậy, hán đau lòng như cắt: "Các huynh đệ, xông lên cho ta! Giết một quan binh Lão Từ thưởng mười miếng kim tệ! Thưởng mười miếng kim tệ! !" Đây điển hình là hứa hẹn trên trời, Đồng Lâm hán đánh cướp được số gia sản, tổng cộng cũng không quá mấy trăm quả kim tệ, nhưng vào thời điểm này hán cũng không thể cân nhắc quá nhiều, chỉ cần có thể khơi dậy sĩ khí của binh lính là được.

"Xông lên! !" La Nhị Hồ vùng vẫy trường kiếm xông tới: "Các huynh đệ chém lũ chó đẻ! Xông lên!"

"Xông lên . . . Giết một quan binh lão gia thưởng mười miếng kim tệ..." Một số gia đình lớn lên từ nhỏ ngay tại Đồng gia, đi theo xông ra ngoài.

Cũng không biết do chứng kiến người khác công kích mang đến dũng khí cho mình, hay là sức hấp dẫn của mười miếng kim tệ tương đối lớn, đám binh sĩ Đồng Lâm vùng vẫy vũ khí đơn giản của mình. Hậu đội đi ở đằng sau, tiền đội bắt đầu xung phong, người ở hậu đội cũng ứa lên, bọn hán vẫn không được chứng kiến lực công kích của quân địch, đám lượng cao hơn rất nhiều so với người của tiền đội.

Đồng Lâm cũng vùng vẫy trường kiếm xen lẫn ở trong biển người như thủy triều xông về trước. Tình cảnh này cũng coi như chính thức toàn quân xung phong.

Đỗ Bình nhếch miệng nở nụ cười khinh miệt, hán vốn muốn tiếp tục du xà, nhưng nghe thấy tiếng chiêng thu binh vang lên từ trong trận quân mình, đại kỳ chữ Đỗ bên cạnh soái kỳ cũng đang vùng vẫy sang hai bên trái phải.

"Rút lui!" Đỗ Bình chuyển chiến mã: "Thu cò!" Nói xong Đỗ Bình dẫn đầu phi ngựa quay về trên quân mình, chướng kỳ quan theo sát sau lưng Đỗ Bình vội vàng thu hồi đại kỳ chữ Đỗ mà mình đang giơ cao. Cờ của một đội quân chỉ có thể có một mặt. Lúc tiến công, cờ ở nơi nào, các binh sĩ phải xông tới đó, rồi sau đó khi rút lui thì phải dùng chính cờ ở trong trận quân mình làm mục tiêu triệt thoái về phía sau.

"Xông lên . . ." Chứng kiến quân địch bỏ "Chạy thực mạng" về phía sau, đám binh sĩ thủ hạ Đồng Lâm lập tức dâng cao sĩ khí, la to xông thẳng tới trận của Tiền Bất Ly, người đông thể mạnh, lòng can đảm tăng lên, câu nói này cũng không sai, nhất là ở vào thế công kích biển người như thủy triều dâng lên, huyết khí kích động mọi người thường thường sẽ sinh ra một loại ảo giác vô địch thiên hạ.

"Đội kỵ binh chuẩn bị!" Tiền Bất Ly lạnh lùng đưa ra một mệnh lệnh, nhìn thấy quân địch toàn quân xông lên, từ tận đáy lòng Tiền Bất Ly cảm thấy vô cùng căm tức. Hán vốn tưởng rằng địch tướng có âm mưu khác, giờ phút này hán mới hiểu được, thì ra đối thủ của hán là một kẻ còn ngu xuẩn hơn cả heo.

"Giương cung!" Vương Thụy cao giọng ra lệnh, bọn kỵ binh nhao nhao tháo cung của mình xuống.

"Giương cánh tay. . . ." Bọn kỵ binh giơ cánh tay vươn lên không trung.

Wang Thụy nhìn đám người chen chúc ở phía trước đã vọt vào trong tầm bắn, trường kiếm trong tay vùng lên: "Bắn!"

Đại đội kỵ binh vốn lúc bắt đầu trực thuộc Tuyết Nguyên thành được Tiền Bất Ly âm thầm muốn xây dựng thành đội quân thép vương bài, mặc dù không có thực lực mở rộng, nhưng chế độ xây dựng vẫn phi cực kỳ đầy đủ, hơn nữa trải qua Tiền Bất Ly tỉ mỉ huấn luyện, chiến lược chinh thể đều đã được nâng lên trên diện rộng.

Hơn sáu trăm mũi tên mũi tên bay chéo lên trong một chỉnh thể, cùng hướng lên bầu trời, sau đó lại đâm chéo xuống bên dưới, giống như một tấm lưới đánh cá cực lớn, vỗ vào đám biển người như thủy triều, trong khoảng thời gian ngắn ngửi một cơn mưa máu giống như một bông hoa quỳnh xuất hiện như một kỳ tích, hình như đất trời cũng theo đó mà đỏ lên một chút.

"Xông lên! !" La Nhị Hồ, xông lên ở phía trước, không nhìn thấy thảm cảnh ở trung quân, hán vẫn đang ra sức gào thét lớn.

"Mệnh lệnh Đỗ Bình, đánh vu hồi, chặn đứng đường lui của bọn hán." Tiền Bất Ly lại đưa ra một mệnh lệnh, kết quả chiến đấu đã định trước, giờ phút này Tiền Bất Ly nghĩ xem làm thế nào đánh một trận toàn diệt, không để lọt lưới một kẻ nào.

Tiếng chiêng trong trận lập tức ngừng lại, mà tiếng trống trận mãnh liệt vang lên, chướng kỳ quan mang đại kỳ chữ Đỗ phóng ngựa phi ra từ sau lưng đại đội sơn cước vừa vùng vẫy đại kỳ vừa phi nước đại sang cánh phải.

"Kéo cò! !" Đỗ Bình đã nghe thấy tiếng trống, một tiếng hét lớn, chuyển chiến mã, bắt đầu thoát ly chiến trường từ bên phải. Chướng kỳ quan sau lưng Đỗ Bình vội vàng dừng ngựa, giơ cao cờ lên, mà ở bên trong trận quân mình, chướng kỳ quan mang theo đại kỳ chữ Đỗ nhìn thấy trong quân Đỗ Bình đã dựng đại kỳ lên, hán vội vàng hạ cây đại kỳ chữ Đỗ trong tay xuống, ghim chặt chiến mã, cưỡi ngựa quay về bên cạnh Tiền Bất Ly, cùng đội mệnh lệnh kế tiếp.

Trong tình huống đánh giáp lá cà trên chiến trường, dựa vào tiếng la to để truyền lệnh là một điều không thể làm được, đại kỳ chính là chỉ lệnh cuối cùng cho tất cả binh sĩ. Cho dù tướng lĩnh chủ chốt trong quân mình từ trận, chỉ cần đại kỳ không ngã, quân đội đi theo đại kỳ vẫn có chiến lực cường đại.

Trái lại tuy tướng lĩnh chỉ huy trong quân có sức mạnh như hổ, nhưng nếu như đại kỳ trong quân mình bị địch quân cướp mất, quân đội của hắn đương nhiên sẽ không thể phát huy được bao nhiêu chiến lực, trong thời gian rất ngắn cũng sẽ bị đánh tan.

"Bắn. . ."

"Bắn. . ."

Sau ba lượt tên bắn, binh lính của Đồng Lâm đã xông qua phạm vi công kích bắn cao tay của quân đội Tiền Bất Ly, thế nhưng ba lượt tên bắn này đã mạng đến thương vong vô cùng nghiêm trọng cho binh sĩ của Đồng Lâm, mà ngay cả bản thân trên cánh tay Đồng Lâm cũng trúng một mũi tên, nhưng Đồng Lâm, một kẻ xuất thân từ cường hào, hắn vẫn phải cố dũng khí từ chiến đến cùng, hắn cắn răng chém đứt mũi tên, hét lớn: "Xông lên. . Các huynh đệ! Giết sạch bọn hắn! !"

Đồng Lâm hung hãn không sợ chết đã tạo thành sự ủng hộ rất lớn cho đám thù hạp ô hợp, bọn hắn gào lên những tiếng kêu kì quái rồi vọt lên, càng ngày càng gần, thần thái đội kỵ binh sau lưng Tiền Bất Ly vẫn không thay đổi, thế nhưng đại đội son cước phía trước chưa từng đánh thực chiến, nhìn thấy đối phương mở to đôi mắt đỏ như máu xông tới, bọn hắn không tự chủ được sinh ra xao động rất nhỏ.

Tiền Bất Ly nhảy cảm đã nhận ra điểm này, lập tức quát to một tiếng: "Người sợ chết, chém! ! !"

Chém. . . chém. . . xung quanh Tiền Bất Ly, cách mỗi mười bước lại có một chấp pháp quan đứng, bọn hắn dùng tốc độ nhanh nhất truyền đạt mệnh lệnh của Tiền Bất Ly tới mỗi một góc nhỏ nhất trong trận, mà trường kiếm bên hông bọn hắn cũng đã ra khỏi vỏ, bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị chém giết đám binh sĩ không đánh mà chạy.

Binh sĩ Đồng Lâm xông đến càng ngày càng gần, theo mệnh lệnh của Tiền Bất Ly, nhịp trống trong trận lại phát sinh biến hóa, trận thế của đại đội son cước vốn trận địa sẵn sàng đón quân địch đột nhiên nhúc nhích, một hàng binh sĩ đại đội son cước lập tức lấy một cây trúc thương dài một đầu người, đầu nhọn bịt sắt lá, tiến lên theo nhịp điệu, sau đó đột nhiên chạy nhanh, cúi người, vung tay, ra sức ném trúc thương hướng về phía không trung.

Vào thời đại kia của Tiền Bất Ly, kỹ lực ném lao thế giới đã đạt tới chín mươi mét, đáng tiếc trước kia Tiền Bất Ly không phải huấn luyện viên thể dục, tuy hắn đã chọn lựa kỹ càng những người Thổ tộc có lực cánh tay, sức bật đều rất tốt, nhưng trải qua huấn luyện không chuyên nghiệp của Tiền Bất Ly, bọn hắn cũng chỉ ném được tầm sáu mươi mét, trong đó cũng có liên quan tới lao ném không đạt tiêu chuẩn, cũng như tiêu chuẩn chuyên nghiệp của Tiền Bất Ly, thế nhưng, sáu mươi mét đã đầy đủ rồi.

Lao ném nặng mấy cân có lực sát thương cực lớn, nhất là mũi nhọn của lao được mài vô cùng sắc bén. Vận may của La Nhị Hồ dừng ở đây, hắn vừa muốn mở miệng hô to, một cây lao bay chéo tới, vừa vọt đâm vào trong miệng La Nhị Hồ, quán tính cường đại mang theo La Nhị Hồ bay ngược về phía sau, đầu mũi lao xuyên qua ra phía sau cổ La Nhị Hồ, lại đã đâm trúng đuôi một sĩ binh.

Thế nhưng so với những người khác, La Nhị Hồ vẫn không phải là kẻ thảm nhất. Ngay tại bên cạnh thi thể hắn nằm mét, một gia đình Đồng Lâm bị lao xuyên thủng phần bụng, dính hẳn ở ngay trên mặt đất, tên gia đình kia nhất thời không chết ngay được, hai tay cầm chặt lấy cán lao ở trước bụng, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu la tuyệt vọng không có chút ý nghĩa nào.

Binh sĩ đại đội son cước ném hết lao hộp lưng lại như mèo chạy về sau, binh sĩ son cước hàng thứ hai lập tức cầm lấy lao xông lên theo nhịp điệu, chạy nhanh, cúi người, vung tay, lại là một đợt lao, ngay sau đó binh sĩ hàng thứ ba lại vọt lên.

"Tiền đội bắn ngang, hậu đội nâng cao cánh tay. . . Bắn! !" Vương Thụy ra lệnh cho đội kỵ binh.

Lao ném bay ở tầng trời thấp, giữa không trung là cơn mưa tên đang bay, hơn nữa mũi tên nhọn bắn ngang, hòa tấu vang lên âm thanh tử vong. Quân đội vốn là bộ máy giết người của quốc gia, dưới sự thao túng huấn luyện của Tiền Bất Ly, bộ máy giết người này của quốc gia càng lộ ra vẻ hung tàn. Những kẻ mặc áo vải, mang theo vũ khí đơn sơ ở trước mặt quân đội Tiền Bất Ly, không khác gì là những con cừu non, giọt máu tươi quý báu giờ phút này trở nên không đáng giá chút nào, từng cơn mưa cơn mưa máu bay xuống, nhuộm ướt mặt đất, mỗi một tiếng bước chân đạp lên lại làm vang lên âm thanh "sụt, sụt", chỉ có trong Địa ngục mới có thể có cảnh tượng này...!

Trên thế giới có hai loại quân đội mà Tiền Bất Ly không muốn chính diện đối kháng nhất, một loại là quân đội không muốn sống, một loại khác chính là quân đội chết lặng đối với tử vong. Thiên Uy quân trải qua quá nhiều máu tanh cũng trở nên cực kỳ mãnh liệt, binh sĩ Đồng Lâm sau khi rơi vào trạng thái cực độ khiếp sợ, tuyệt vọng, lại trở nên chết lặng, bọn hắn mở to đôi mắt ngây ngốc vẫn đang tiếp tục công kích.

Trận chiến thứ nhất của đại đội son cước chính là máu tanh như thế này, mắt thấy một đám người ngã xuống, một đám người khác vẫn tiếp tục xông lại, rất nhiều người bọn hắn không chịu nổi, trong đội ngũ một lần nữa sinh ra rối loạn.

Tiền Bất Ly nhíu mày, hắn nhanh chóng quan sát chiến trường một chút rồi hạ lệnh: "Phi binh thủ xuất chiến!" Nói xong Tiền Bất Ly chuyển hướng nhìn Quan Dự Đồng sau lưng: "Quan Dự Đồng, ngươi dùng Cước Đạp nỗ bắn đỡ cờ lệnh của chúng cho ta!" Tiền Bất Ly giờ một ngón tay.

Quân tiên phong quân địch đã bị thiệt hại gần hết, hiện tại đối diện với quân đội Tiền Bất Ly chính là trung quân địch nhân, cây đại kỳ chữ 'Đồng' đang tung bay trong tầm mắt ở cách phía trước chừng hai trăm mét, khoảng cách này nằm ngoài tầm bắn của cường cung, thế nhưng đối với Cước Đạp nỗ mà nói, khoảng cách này tuyệt đối không thành vấn đề.

Theo nhịp trống biến hóa, Phi binh thủ ở hàng thứ tư liền xông ra ngoài. Cái gọi là phi binh (đĩa bay) chính là đĩa sắt, kỳ thật hạng mục thi đấu Olympic ở thế giới kia của Tiền Bất Ly có rất nhiều thứ có quan hệ với quân sự, đương nhiên, đĩa sắt mà Phi binh thủ của hắn sử dụng đều trải qua đánh bóng, ngoại trừ chỗ tay cầm, mép đĩa đều vô cùng sắc bén. Tiền Bất Ly triệu tập tất cả thợ rèn trong thành huyện Lư Lăng, mới tạo ra được một đám đĩa sắt, ngày thường để cho đám binh sĩ đại đội son cước công trên lưng luyện tập vết dầy, mà thời gian chiến tranh liền biến thành giết người vũ khí.

Một loạt đĩa sắt xoay tròn mang theo tiếng gió gào thét bay về phía trước, loại vật này ở trong phạm vi năm mươi mét có lực sát thương hiệu quả vô cùng rung động lòng người. Một gương mặt bị một mũi tên đâm vào không tới mức đáng sợ như một khuôn mặt bị một cái đĩa sắt hầu như cắt thành hai nửa. Thế nhưng lúc này đã xảy ra một điều ngoài ý muốn nho nhỏ, một binh sĩ son cước tuổi còn trẻ không biết là bởi vì khiếp đảm, hay là động tác mà Tiền Bất Ly dạy bọn họ ném đĩa sắt quá không chuyên nghiệp, hắn vừa xoay tròn, vậy mà đĩa sắt cầm trong tay đã bị quăng bay ngược về phía trận của mình, đĩa sắt gào thét đánh bay mũ bảo hiểm của một kỵ binh, suýt qua làm rớt miếng ốp bả vai của tên kỵ binh thứ hai xuống mặt đất. Tên lính kỵ binh bị đánh bay mũ bảo hiểm lắc lư thân thể vài cái, thiếu chút nữa rớt xuống chiến mã, trong đó một nửa là bởi vì đầu bị chấn động, còn có một nửa là vì nghĩ mà sợ.

Loại sai lầm này ở trong thời gian chiến tranh thì sẽ không có người truy cứu, trừ phi là hấn thiếu chút nữa đánh trúng Tiền Bất Ly, như vậy hấn cũng sẽ bị giết chết ngay tại chỗ. Chấp pháp quan vung vẩy trường kiếm lớn tiếng quát mắng, nhưng vẫn để cho tên binh sĩ trẻ tuổi bị sợ tới mức choáng váng nhanh chóng quay về hàng ngũ. Giờ phút này từ trong quân địch cũng có lẽ mũi tên bay tới, có lẽ cái này để cho thuần thủ đi lên chống đỡ là được. Trận chiến này đánh đến hiện tại, quân đội Tiền Bất Ly còn không có người nào thương vong. Nguyên nhân căn bản nhất chính là Đồng Lâm vô cùng quý trọng trường cung giành được từ trong tay các quý tộc, chỉ mang theo vẹn vẹn có mười mấy cung thủ, tất cả đều an bài ở phía sau, hiện tại mới dùng đến thì đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Tảng đá vừa thối lại vừa cứng

Quan Dự Đồng bụng Cước Đạp nỗ nhắm ngay hán tử đang cầm đại kỳ của địch quân, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, ngón tay nhẹ nhàng khẽ bóp, hán tử kia lập tức giống như bị người lẳng không đánh cho một búa, thân thể bay ngược lại rồi rơi xuống đất, đại kỳ trong tay cũng đổ xuống, trum lên trên mấy thi thể.

"Còn có tên râu dài!" Tiền Bất Ly một lần nữa giờ một ngón tay chỉ. Đại kỳ chữ Đồng đã bị bắn đổ, như vậy người bắt mắt nhất chính là người có chòm râu dài đang vung vẩy trường kiếm, không ai ngờ kỵ binh của đối phương lại ít đến như vậy? Chỉ có rải rác hơn mười kỵ binh, quá dễ tìm mục tiêu. Giờ phút này Tiền Bất Ly cũng không ý thức được rằng người có chòm râu dài mà hấn dùng ngón tay chỉ chính là Đồng Lâm.

Quan Dự Đồng giao Cước Đạp nỗ trong tay cho hai binh sĩ ở trước ngựa, rồi lại tiếp nhận Cước Đạp nỗ đã được cài đặt tên sẵn từ trong tay bọn hấn, bụng cánh tay nỗ một cách vững chắc, ổn định, nhắm ngay kẻ có chòm râu dài theo như lời thống lĩnh đại nhân. Hai binh sĩ trước ngựa Quan Dự Đồng cũng hợp tác, kéo hết Cước Đạp nỗ ra, một lần nữa lắp đặt một mũi tên vào trong rãnh tên, đây là công việc tác của bọn hấn.

"Giết ...! Các huynh đệ! !" Đồng Lâm ra sức vung vẩy trường kiếm, hấn sớm đã đỏ mặt, hấn không muốn biết trận đánh này thắng hay là bại, hấn chỉ muốn xông tới chỗ tướng lĩnh quân địch, chém mấy kiếm lên trên người đối phương. Nếu như nguyện vọng này có thể thực hiện, hấn dù chết cũng không uổng.

Đáng tiếc theo một tiếng gió bén nhọn xuyên qua, Đồng Lâm chỉ cảm giác một cơn đau đớn trong đầu, ý thức cũng theo đó mà bắt đầu trở nên mơ hồ. Loáng thoáng hấn cảm giác mình bay lên, lay động, cuối cùng một màn máu tươi nồng đậm phủ lên ánh mắt của hấn, hấn không còn biết được điều gì nữa.

"Lão gia. . . ." "Đại ca. . . ." mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám binh sĩ đang trong trạng thái chết lặng xông về trước phong cảm giác được gì đó, có người quay đầu, có người nghiêng đầu nhìn về phía trung quân của mình, bỗng nhiên tất cả đều phát hiện đại kỳ chữ "Đồng" vốn vẫn đang tung bay trên cao sớm đã không cánh mà bay, mà thủ lĩnh ngày thường uy phong lẫm lẫm cũng không biết đi đâu mất, tuy ở tiền đội vẫn còn có ít binh sĩ liều chết xung phong, nhưng tuyệt đại bộ phận binh sĩ đều đang ngây người nguyên tại chỗ.

"Xuất kích!" ở trong trận của mình, Tiền Bất Ly lập tức bắt được cơ hội: "Người đầu hàng không chết! !"

Tiếng trống trận lại bắt đầu thay đổi, binh sĩ đại đội son cước bắt đầu tụ lại, hợp thành tiểu Phương trận giống như trước khi khai chiến, Vương Thụy mang theo tất cả đội kỵ binh xuyên qua phương trận của đại đội son cước, xông về phía trước.

"Lão gia. . . ." Một tiếng kêu khóc thê thảm này trở nên vô cùng chói tai đối với đám binh sĩ đang ngây người, trong nháy mắt, hầu như tất cả đám binh sĩ đều hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

"Người đầu hàng không chết!" Vương Thụy mang theo đội kỵ binh đâm ngã mấy chục binh sĩ Đồng gia đã mất đi lý trí, nhanh chóng xông tới, tiếng vó ngựa vang lên, tản ra sát khí nặng nề khiến người sợ hãi: "Người đầu hàng không chết!" Không nên bức địch nhân tới tuyệt cảnh hấn phải chết, đây là việc rất nguy hiểm, ở thời điểm nên cho người ta một con đường sống thì cần phải cho người ta một con đường sống, cho dù nhất định phải chém tận giết tuyệt, trước tiên cũng phải dùng nhân từ lừa gạt đối thủ của mình. Đây là điều mà Tiền Bất Ly đã nói lặp đi lặp lại mấy mươi lần.

Đại bộ phận binh sĩ đại đội son cước cũng chậm rãi tiến về phía trước, chỉ để lại một phần nhỏ hộ Tiền Bất Ly, tiếng la liên tiếp vang lên 'Người đầu hàng thoát khỏi chết'.

Đám binh sĩ của Đồng Lâm nhìn thấy đã mất đi thủ lĩnh, vốn một lòng muốn liều mạng, bắt đầu trở nên khủng hoảng, tâm trạng vốn đã bị máu tanh tẩy rửa tới chết lặng, bắt đầu tỉnh táo lại. Phía hậu đội có mấy người lính vung trộm ném vũ khí xuống, quay đầu bỏ chạy. Kết quả lại bị quân kỵ binh của Đỗ Bình từ hai bên cánh di chuyển xuống bọc hậu chặn đứng, có những người thông minh cơ linh một chút vội vàng quỳ trên mặt đất, hai tay ôm lấy đầu của mình, những đào binh còn lại cũng học theo, đều quỳ trên mặt đất.

Người đầu hàng thoát khỏi chết. . . . Vương Thụy nhanh chóng siết chặt dây cương, Hành động đe nẹt vào lúc này càng có lực áp bách hơn so với máu tươi. Đội kỵ binh ra đánh theo hai bên cánh quân đội của Đồng Lâm, để chính diện cho đại đội son cước đang tiến lên.

Binh lính của Đồng Lâm không còn có dũng khí đối kháng, bọn hãn quỳ rạp xuống đất từng mảng một, thế nhưng mấy gia đình Đồng gia còn sót lại vẫn vung vũ khí xông về đại đội son cước. Một cơn mưa tên đã sớm được chuẩn bị trước bay tới, trên thân thể mấy gia đình mỗi người đều thân trúng hơn mười mũi tên, nằm trên mặt đất, hơn nữa cơn mưa tên vừa rồi cũng đã ngộ thương không ít binh sĩ của Đồng Lâm, tiếng kêu thảm thiết, kêu đau đớn lại vang lên.

"Quét dọn chiến trường." Tiền Bất Ly khẽ thở dài, tuy số binh sĩ của Đồng Lâm chỉ thương vong một nửa, còn thừa lại hơn hai ngàn người, thế nhưng bọn hãn không thể tiếp tục gây nên bất kỳ chuyện gì nữa.

"Quan Dự Đông, chú ý phía đại đội son cước, xem tâm tình của bọn hãn không phải rất ổn định." Điều này cũng khó trách bọn hãn, lần thứ nhất trên chiến trường đã chứng kiến một trận huyết chiến như này, người bình thường đều đôi chút không chịu được.

"Đại nhân, như vậy. . . hay là để cho đội kỵ binh quét dọn chiến trường?"

"Không được, hãy để cho đại đội son cước quét dọn chiến trường!" Tiền Bất Ly quả quyết bác bỏ đề nghị của Quan Dự Đông: "Mặc kệ bọn hãn là khóc, là kêu, hay là nôn mửa, bọn hãn đều phải quét dọn chiến trường cho ta!" Đây chỉ là một trận đồ sát, cũng không phải chiến đấu chân chính, mới chỉ khởi đầu như thế mà đại đội son cước thiếu chút nữa dẫn đến náo động, nếu như đối mặt với thiết kỵ binh hùng mạnh, máu tươi kia chính là của đồng bạn của mình chảy ra, có khả năng bọn hãn đã sớm sụp đổ, Tiền Bất Ly tuyệt không muốn có một đội binh sĩ nhu nhược, quân đội hùng mạnh nhất định phải trải qua máu tươi để rèn luyện, bất kể là máu của địch nhân hay là máu của chính mình!

Tiền Bất Ly liên tục siết chặt cương ngựa, chạy khắp chiến trường, cuối cùng đi tới hậu đội của mình. Trình sát phân tán đi bốn phương tìm hiểu tình hình trước khi chiến đấu đang tập kết ở nơi đó, Tiền Bất Ly nhảy xuống chiến mã, tìm một cái gốc cây, Trình Đạt vội vàng móc địa đồ từ trong túi áo ra, trải lên trên gốc cây, hãn cũng tìm mấy cục đá để dựa vào.

Tiền Bất Ly yên lặng nhìn địa đồ, lâm vào trong trầm tư. Lần này Phúc Châu xảy ra bạo loạn lớn, vốn là âm mưu do Tiền Bất Ly tận lực bày ra. Hãn chẳng những muốn mượn chuyện này để tiêu hao thực lực của quý tộc, còn muốn nhân cơ hội giết cường hào Thổ tộc. Điều mà Tiền Bất Ly muốn chính là thân phục, tuyệt đối thân phục. Đây là kế đuổi hổ nuốt sói tiêu chuẩn, cho cường hào Thổ tộc một sân khấu để thi triển dã tâm của mình, để cho bọn hãn đi đối phó với quý tộc, sau đó Tiền Bất Ly lại tiến đánh, giết chết những cường hào Thổ tộc kia, dựng nên uy vọng của bản thân mình, đồng thời còn có thể rèn luyện quân đội của mình thành một đội hùng binh bách chiến.

Trong số ba nhánh sông chảy vào nội địa phủ Phúc Châu, bộ phận quân đội của Phương lão sinh đang giằng co với đại đội bộ binh Thiên Uy quân mà Giả Thiên Tường mang đi theo ở khu vực sông Bạch Long. Đối với cánh quân này, Tiền Bất Ly chẳng hề quan tâm; Cánh quân của Đồng Lâm có ý tứ rất rõ ràng, đầu mũi tên chỉ thẳng tới phủ Phúc Châu, qua trấn đánh trấn, qua huyện đánh huyện, con đường hành quân của Đồng Lâm gần như rất thẳng, cho nên Tiền Bất Ly rất dễ dàng có thể ngăn chặn đội ngũ của Đồng Lâm, thế nhưng đội ngũ của Phủ Lương thể hiện rất quý dị. Từ khi đội ngũ của Phủ Lương tiến bước vào cảnh nội phủ Phúc Châu, lập tức mất tung tích, giống như một con chim nhỏ bay vào rừng rậm, người biết nó có trong rừng rậm, nhưng nếu như nó không kêu to, mặc cho ai cũng không thể tìm được nó ở nơi nào.

Tiền Bất Ly đã rất nhiều lần suy tư. Từ ngày quân đội của Phủ Lương xâm nhập phủ Phúc Châu, trên con đường đến phủ Phúc Châu, có ba thôn trấn tập trung đông người, tương đối giàu có, thế nhưng đến hiện tại ba thôn trấn kia cũng không bị quân đội của Phủ Lương cướp sạch, điều này đã khiến cho Tiền Bất Ly cảm thấy bất ngờ. Khi một con sói đói khát, có thể buông tha con thỏ chạy qua bên cạnh mình, mục tiêu của nó không thể nghi ngờ chính là con nai béo mập ở phía trước, đây là một đạo lý rất dễ hiểu, mà ở cảnh nội Phúc Châu, cũng nơi được coi là con nai cũng chỉ có phủ Phúc Châu, cho nên Tiền Bất Ly không dám rời khỏi phủ Phúc Châu quá xa. Lần này đón đánh Đồng Lâm, hãn dẫn đội đi vội hơn bảy mươi dặm, quét dọn chiến trường xong, sau khi nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hãn muốn lập tức dẫn đội chạy trở về.

Trong lúc Tiền Bất Ly đang suy tư từng điểm từng điểm một, Đỗ Bình giục ngựa chạy tới từ tiền phương, trận đánh hôm nay tuy máu tanh, nhưng Thiên Uy quân chỉ dựa vào công kích từ xa mà phá tan đối thủ, cho nên khắp người Đỗ Bình đều rất sạch sẽ, hãn trước tiên reo gọi một câu cùng Trình Đạt, sau đó tiến đến bên người Tiền Bất Ly, nhẹ giọng hỏi: "Đại nhân, những tù binh kia làm sao bây giờ?" Đại đội kỵ binh cũng có hơn ngàn người, đại đội son cước vừa vặn là một đại đội đầy đủ biên chế, hai nghìn người trông coi hơn hai nghìn tù binh, một khi không cẩn thận sẽ gây nên sự cố.

Tiền Bất Ly hiểu ý tứ của Đỗ Bình, hãn lắc đầu nói: "Những tù binh này không thể giết được, Phúc Châu vốn nhân khẩu mỏng manh, lao động cường tráng càng ít hơn, hơn nữa chúng ta còn muốn chiêu binh mãi mã, dù thế nào cũng không thể bởi vì nhỏ mất lớn, làm mất lòng người."

"Đã hiểu, đại nhân." Đỗ Bình lại thể hiện thái độ cười đùa tí tưng: "Đại nhân, ngài không thấy những lính đại đội son cước kia trông như gấu, nguyên một đám nôn mửa đến nỗi ngay cả đứng lên cũng không nổi, mà ngay cả Mạnh Thiết Đầu cũng hai chân run rẩy, đi lại cũng đều đi ngang, ha ha ha. . . . Thực con mẹ nó chết cười ta."

"Những tù binh kia thì sao?"

"Bọn hãn? Bọn hãn thảm hại hơn! Nguyên một đám giống như người máu mới bò ra từ trong ổ máu, ngay cả kêu to cũng không có khí lực mà kêu."

"Lần đầu tiên đánh trận đã gặp phải chiến sự máu tanh như này, cũng khó cho bọn hãn rồi." Tiền Bất Ly liếc nhìn Đỗ Bình, nói: "Ta nghe nói có người lúc

giết người lần thứ nhất, đều sợ tới mức tè ra quần, hẳn không phải càng gấu hơn sao?"

"... ." Đỗ Bình biến sắc: "Ai à? Bọn hèn nhát nào mà bị dọa đến tè ra quần?" Đỗ Bình vừa kêu to vừa nháy mắt nhìn về phía Tiền Bất Ly, trong mắt tràn đầy đáng về cầu khẩn.

"Vương Thụy đâu?" Tiền Bất Ly khẽ cười một tiếng, thay đổi chủ đề.

Đỗ Bình nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, nói: "Vương đại tướng quân sợ đại đội sơn cước võ tổ, đang dẫn người quan sát đám tướng sĩ nhút nhát đó."

Ánh mắt Tiền Bất Ly lại quay trở về trên bản đồ, quét một lần dọc theo sông Bạch Long. Hắn nói: "Người biết Lý Tiêu Vân hay không? Bản lĩnh của hắn như thế nào? Người thấy hắn có thể đứng vững trước Phương lão sinh hay không?" Ngày đó khi Giả Thiên Tường muốn dẫn một đại đội bộ binh đi tới phủ Phúc Châu, Tiền Bất Ly để cho Nhiệm Soái đi an bài. Kết quả Nhiệm Soái đề cả Lý Tiêu Vân, một trung đội trưởng dưới trướng của mình, để cho Lý Tiêu Vân dẫn đầu đại đội bộ binh kia, thế nhưng Tiền Bất Ly cũng không hiểu rõ lắm đến tột cùng Lý Tiêu Vân có bản lĩnh gì.

"Hắn ..., ha ha. ... Nếu như nói Nhiệm Soái là một con lợn rừng đầu chứa nước, chỉ biết xông về phía trước." Đỗ Bình nói đến đây, theo thói quen hắn liếc nhìn xung quanh, sợ Nhiệm Soái nghe được, sau đó hắn mới kịp có phản ứng, Nhiệm Soái vẫn còn ở lại huyện Lư Lăng xa tít, dù thế nào hắn cũng không có biện pháp nghe lén, Đỗ Bình đôi chút xấu hổ ho một tiếng, nói tiếp: "Lý Tiêu Vân chính là một tảng đá trong hầm cầu, vừa thối lại vừa cứng! Chính bản thân Nhiệm Soái cũng đã từng nói, nếu như hắn đối chiến với Lý Tiêu Vân, Lý Tiêu Vân dốc hết sức từ thủ, hắn cũng không nắm chắc có thể đánh thắng được."

"Là như thế vậy... ." ánh mắt Tiền Bất Ly di chuyển khỏi sông Bạch Long, như vậy tạm thời Phương lão sinh không đáng để lo, quan trọng nhất là Phù Lương đến tột cùng đang ở địa phương nào!

"Đại nhân yên tâm, Phương lão sinh không có tuổi gì!" Đỗ Bình tùy tiện nói, hắn và Nhiệm Soái quen biết nhau đã lâu, hắn tin tưởng nhãn lực của mình, cũng tin tưởng nhãn lực của Nhiệm Soái.

"Như vậy người cho rằng vì sao Phù Lương đột nhiên giảm âm thanh biệt tích?"

"Ha ha. ... Mần thầu, hẳn không thích ăn bánh bao, hẳn muốn ăn chính tiệc rượu ...!" Đỗ Bình cũng tiến tới: "Ta đoán hẳn mười phần là muốn nuốt mất phủ Phúc Châu!" Vì tăng cường sức thuyết phục của chính mình, Đỗ Bình dùng ngón tay chọc hai cái lên trên địa đồ ở chỗ phủ Phúc Châu, ai ngờ hắn dùng lực đạo hơi bị lớn, chọc ra một lỗ thủng ở trên địa đồ. Đỗ Bình vội vàng thể hiện khuôn mặt tươi cười cùng xấu hổ, ánh mắt hắn lại di chuyển loạn xạ, chỉ cần Tiền Bất Ly có ý tứ động thủ, hắn sẽ lập tức chạy trốn, khiến cho đám thân vệ vây quanh không khỏi tuôn ra một tràng cười to.

"Thân là Đại tướng, sao lại luôn động tay động chân?!" Tiền Bất Ly trợn nhìn Đỗ Bình, hắn dùng tay lau lỗ thủng trên bản đồ: "Người có suy nghĩ giống ta, thoát nhìn chúng ta đều đánh giá thấp Phù Lương, năng lực khổng lồ của hắn rất mạnh...!" Giặc cỏ không có tư cách thực hiện bôn tập hoặc là tập kích bất ngờ, bởi vì bọn hắn đều là đám ô hợp. Nếu như Phù Lương thật sự có thể mang theo đội ngũ né tránh tai mắt của quan phủ, bôn tập phủ Phúc Châu, điều này giải thích hắn đã hoàn toàn không chế được bộ đội của mình, muốn cho giặc cỏ không đi ăn cướp, đầu tiên phải hình thành được quân pháp nghiêm khắc, nhưng giặc cỏ có quân pháp của riêng mình, còn có thể được coi như 'cướp' hay sao?

※※※

Ngay khi Tiền Bất Ly cùng Đỗ Bình đang thảo luận về Lý Tiêu Vân, Lý Tiêu Vân quả thật không có phụ lòng đánh giá của Tiền Bất Ly cùng Đỗ Bình, hắn chỉ dẫn theo hai trung đội bộ binh còn có nửa tiền doanh, gồng co suốt ba ngày ba đêm với Phương lão sinh!

Khi chiến báo của lần chiến đấu này đưa đến tay Tiền Bất Ly, Lý Tiêu Vân, được xưng vừa thối lại vừa cứng, đã được Tiền Bất Ly đánh giá cao.

Đầu tiên Lý Tiêu Vân không chút lựa chọn hủy diệt hai cây cầu treo nối hai bờ sông Bạch Long, tập kết binh lực, trú đóng ở bên bờ sông Bạch Long, đồng thời chiêu mộ tất cả đội thuyền dọc theo sông.

Khi Phương lão sinh đi đến bờ sông Bạch Long, hồn nhiên không coi đối phương vào mắt, trong tay y đã nắm giữ sáu ngàn hùng binh, y còn có thể sợ kẻ nào? Đương nhiên chính bản thân những hùng binh kia cũng có suy nghĩ như vậy.

Không có cầu cũng không sao, không có thuyền cũng không sao, Phương lão sinh ra lệnh một tiếng, chỉ trong khoảng thời gian nửa ngày ngắn ngủi, binh sĩ của Phương lão sinh đã chế tạo được hơn mười chiếc bè gỗ, sau đó Phương lão sinh ra lệnh triển khai lần công kích thứ nhất. Kỳ thật Phương lão sinh hoàn toàn có thể chế tạo được nhiều bè gỗ hơn, nhưng y cho rằng chỉ từng này đã đầy đủ, hơn nữa y và Phù Lương đã ước định là ai đánh hạ phủ Phúc Châu trước, người đó sẽ được lập làm Vương! Phương lão sinh không thể kéo dài thời gian. Một người vốn rất có lòng tin vào bản thân mình, Phương lão sinh còn cố ý cho truyền bá lời ước định giữa y cùng Phù Lương ra ngoài, ồn ào đến tình trạng người qua đường đều biết. Phương lão sinh sợ rằng Phù Lương trở mặt không nhận, nếu như mình đã rơi vào phía sau Phù Lương. ... Y và Phù Lương sẽ giống nhau, không có biện pháp trở mặt, vậy y sẽ bị đẩy vào tình trạng bị cô lập.

Hơn ba trăm binh sĩ đứng ở trên bè gỗ, la to đẩy bè tiến sang bờ bên kia. Đáng tiếc ở trên bờ bên kia hoàn toàn không có một điểm động tĩnh. Thẳng đến khi bọn hắn nhảy xuống nước cạn, chạy lên trên bờ, uy phong lẫm lẫm xông về trước, một cơn mưa tên đột nhiên từ trên trời giáng xuống, ngay lập tức khiến cho bọn hắn bị rối loạn trận thế.

Tiền doanh vốn chính là do Tiền Bất Ly thu thập cung thủ trong quân đội nghiêm khắc huấn luyện ra tạo, sau đó lại trải qua phương thức huấn luyện mà quỹ 'Ngân tệ' của Tiền Bất Ly, tiền thuật của Tiền doanh đã có một bước nhảy vọt, chỉ qua một đợt bắn, sau đó đến đợt bắn thứ hai, ba trăm binh sĩ của Phương lão sinh đã bị quật ngã hơn phân nửa, số binh sĩ còn dư lại cả gan xông lên, lại bị hàng loạt lại hàng loạt thương nhọt sắp xếp chính tề đâm xuyên tim.

Phương lão sinh giận tím mặt, may mắn quân địch thủy chung canh giữ ở phía sau thành lũy, bè gỗ bên quân mình không bị hao tổn, Phương lão sinh lập tức cho thu hồi bè gỗ, triển khai đợt tấn công thứ hai, đáng tiếc đợt thứ hai cũng có kết quả kinh người như đợt tấn công thứ nhất.

Một lần nữa Phương lão sinh hạ lệnh tiến công. Sau khi đợt tấn công thứ ba kết thúc, đám binh sĩ tận mắt chứng kiến ba trận đồ sát, không người nào nguyện ý đứng lên trên bè gỗ, Phương lão sinh lập tức hạ lệnh cho thân tín của mình liên tiếp chém giết hơn mười đạo binh, khó khăn lắm mới có thể khiến cho một đám binh sĩ đứng lên trên bè gỗ. Nhưng trong lúc bối rối luôn dễ dàng xuất hiện sai lầm. Khác với ba lần tấn công trước, lúc này phía trước bè gỗ cũng hai bên lại không được an bài thuận bài thủ.

Lý Tiêu Vân sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào, đám binh sĩ Tiền doanh nghênh ngang chạy lên trước, đứng ở bờ sông nhìn thẳng về phía binh sĩ bên trên bè gỗ, giống như bắn bia nhắm nhẹ nhàng như thường biểu diễn tài bắn cung của mình. Mà binh sĩ của Phương lão sinh chỉ có thể dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn con mưa tên đồng nghị bay tới, nhìn quân mình từng người một liên tiếp ngã xuống. Người có đôi chút thông minh cơ linh một chút dứt khoát nhảy xuống nước, thế nhưng cũng lập tức bị dòng chảy xiết của sông Bạch Long cuốn đi.

Lúc này đây, Phương lão sinh tồn thất không chỉ là binh sĩ, còn có bè gỗ.

Phương lão sinh nổi trận lôi đình, hạ lệnh một lần nữa xây dựng bè gỗ, tổ chức lần tiến công thứ năm. Cũng giống như lần trước, lần này thân tín của Phương lão sinh cũng phải chém giết hơn mười đạo binh, mới gom góp đủ nhân thủ tiến công, trong đó đại bộ phận đều là thuần bài thủ. Những thuần bài thủ cầm tấm chắn này chính là tất cả gia sản mà Phương lão sinh giành được lúc đánh chiếm huyện Ngũ Lý Xuyên, Phương lão sinh tin tưởng vững chắc bọn hán sẽ thành công xông lên bờ bên kia, chỉ cần bọn hán có thể thủ ở bên đó được một lát, binh sĩ đợt công kích thứ hai, thứ ba của mình sẽ xông lên, sau đó thắng lợi sẽ thuộc về Phương lão sinh y, đây là một quá trình không cùng một dạng như trước!

Quả thật Phương lão sinh đoán trước không sai chút nào, đây là một quá trình không giống như trước, y chỉ thấy người bên mình chiếm ưu thế, lại không đề ý đến tâm lý chịu đựng của 'curop'. Những binh sĩ ngâm dòng nước mắt nóng bị buộc lên từ lộ, vừa mới vọt tới trên bờ, lập tức mấy binh sĩ bởi vì người thân thích của mình bị Phương lão sinh chém giết mà đầy bụng oán khí quý trên mặt đất xin hàng, cử động của bọn hán thoáng cái nhắc nhở người khác, thì ra bọn hán không cần cái chết! Trong nháy mắt, những binh lính này đều quỳ rạp xuống đất.

Quá trình hoàn toàn không giống như trước, đáng tiếc kết cục lại như cũ, Phương lão sinh đã mất đi binh sĩ, cũng đã mất đi bè gỗ, bởi vì binh sĩ chống bè gỗ cũng chạy lên trên bờ gia nhập đội ngũ đầu hàng trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Tiểu thông minh cùng đại trí tuệ

Phương lão sinh ngây ra như phỗng đứng ở bên cạnh bờ, y muốn tiếp tục tiến công, thế nhưng lúc này sắc trời đã muộn, một lần nữa xây dựng bè gỗ cũng phải tiêu phí một khoảng thời gian nhất định, Phương lão sinh cố nén cơn tức giận muốn thổ huyết, hạ lệnh hạ trại nghỉ ngơi.

Đám giặc cỏ Phương lão sinh này mạnh hơn nhiều so với Đồng Lâm. Sau khi y đánh chiếm được huyện thành Ngũ Lý Xuyên, từ trong ngục giam thị trấn cứu ra hai cao nhân, cái gọi là cao nhân chính là hai tên lường gạt bị bỏ tù vì tội lừa dối, bọn hán dùng ba tác miệng lưỡi, trong thời gian thật ngắn đã giành được tín nhiệm của Phương lão sinh, đã thành tả hữu Đại quân sư ở dưới trướng Phương lão sinh. Thế nhưng lừa đảo cũng có tiêu chuẩn của lừa gạt, bọn hán có kiến thức rộng rãi. Dưới đề nghị của bọn hán, các thủ hạ của Phương lão sinh được xây dựng theo chế độ trông sinh động hơn, so với Đồng Lâm, tối thiểu nhất bọn hán có phân công, có hợp tác, thuần bài thủ chính là được xây dựng theo đề nghị của bọn hán, đáng tiếc chưa đánh một trận, toàn thể đã đi theo địch rồi.

Vào đêm, hai Đại quân sư phân biệt đưa ra hai diệu kế cho Phương lão sinh. Tả quân sư đưa ra kế hoạch đi chiêu hàng đối phương, đề nghị Phương lão sinh phái người đi chiêu hàng tướng trấn thủ quân địch. Tuy trận chiến mở màn bị nhục, nhưng thực lực của hai bên địch ta chênh lệch vẫn cách nhau rất xa, Tả quân sư tin tưởng tướng trấn thủ quân địch sẽ có một lựa chọn sáng suốt. Mà hữu quân sư thì dâng kế sử dụng bè gỗ bắc qua sông để làm cầu, tuy nước sông Bạch Long rất sâu, nhưng mặt nước cũng không phải rất rộng, hán đề nghị chặt một ít cây gỗ to, buộc từng cây một lại với nhau, một đầu cố định ở trên bờ bên quân mình, sau đó đẩy một đầu còn lại xuống nước, mượn nhờ xung lượng của nước, đầu kia cũng sẽ bị ném lên bờ bên kia, dùng nhiều cây gỗ như vậy, trong thời gian ngắn sẽ có thể dựng được một cây cầu nổi.

Tục ngữ nói một núi không thể có hai hồ, hai võ sĩ đều nhận vũ kỹ của mình tài cao, hai nữ nhân sẽ cho là mình hấp dẫn hơn người kia, mà hai tên lường gạt tức thì vì bảo vệ trí thông minh của mình mà cãi lộn. Một tên nói kế sách của mình không cần tốn nhiều sức, Thần Tiên khó có được, một tên nói kế sách của mình xảo đoạt thiên công (vô cùng khéo léo), quỷ thần khó lường, hai người càng tranh luận càng kích động, cuối cùng thậm chí còn muốn thông qua phương pháp bạo lực quyết định thắng bại.

Phương lão sinh coi như là mở rộng tầm mắt, y cảm thấy vô cùng may mắn vì bản thân mình đã thu được hai vị cao nhân phụ tá, thế nhưng bởi vì trận chiến mở màn bị hao tổn, nợ máu cần phải dùng máu để trả! Phương lão sinh có khuynh hướng nghiêng về diệu kế của hữu quân sư, đương nhiên, cũng cần phải trấn an tả quân sư.

Phương lão sinh giỏi về tổng kết rút ra bài học cho mình, y thay đổi, bổ sung một chút diệu kế của hữu quân sư, hạ lệnh cho bộ phận quân đội chặt cây, chế tạo bè gỗ đổi thành toàn quân xuất động, chuyển từ xây dựng một cây cầu nổi thành xây dựng ba cây cầu nổi. Phương lão sinh yêu cầu đánh một

trận mà đánh bại đối thủ của mình, tìm lại thể diện của mình.

Ngày hôm sau, binh sĩ của Phương lão sinh, khí thế ngất trời bận rộn hành động, toàn bộ không có kỵ chút nào, y hoàn toàn đã quên đối thủ của mình cũng là người, có mắt có thể xem, có đầu óc có thể suy nghĩ!

Lý Tiêu Vân đứng ở phía xa quan sát một hồi, lập tức phát hiện ý đồ của đối phương, sắc mặt của hắn trở nên âm trầm, tuy một ngày trước quân đội của hắn hầu như không có thương vong, nhưng nhân số chênh lệch nhau quá nhiều, hai trung đội bộ binh cộng thêm một nửa Tiền doanh, tổng binh lực còn không vượt qua một nghìn người, hơn nữa vì phòng ngừa cánh quân địch khác âm thầm vượt sông, hắn đã phái hơn chục đội tuần tra đi lên xuống thượng, hạ du, còn phải phân ra một ít nhân thủ canh giữ tù binh, số binh lực còn lại muốn chống cự hơn năm ngàn binh lính quân địch tấn công mạnh, căn bản là không thể được. Cho dù hắn có thể thủ vững bên bờ, ngăn chặn đại đội của Phương lão sinh, bộ hạ thương vong tất nhiên sẽ cực kỳ vô cùng nghiêm trọng, đến lúc đó nào còn mặt mũi nào đi gặp thống lĩnh đại nhân, đi gặp Nhiệm Soái tướng quân? !

Mất thấy địch quân chặt cây để xây dựng cầu nổi, Lý Tiêu Vân lại trở nên lo lắng. Hình như có vận khí tốt, khi ánh mắt của Lý Tiêu Vân nhìn thấy một vật ở trong nước sông, thần sắc hắn vốn đang nặng nề, trở nên nhẹ, nhàng, hắn cất tiếng cười to.

Gần lúc hoàng hôn, Phương lão sinh rốt cục đã làm xong tất cả chuẩn bị. Cùng với mệnh lệnh vang lên, từng đám cây gỗ đã được buộc chặt vào nhau bị đẩy xuống nước. Với tình cảnh giống như trong dự đoán, từng cây gỗ nổi được ghép sát vào nhau đã tạo thành một cây cầu nổi, tuy nước sông Bạch Long chảy vô cùng siết, va đập khiến cho cây cầu nổi biến thành một đường cong, nhưng may mắn vì đã chuẩn bị tương đối đầy đủ, cây gỗ quá nhiều, mặt cầu cũng đủ rộng, đi lên trên tuyệt đối không có vấn đề.

"Các huynh đệ, xông lên!" Phương lão sinh giằng lấy dùi trống từ trong tay tên đánh trống, tự mình gõ trống trận, động viên các binh sĩ.

Trải qua trận chiến đấu ngày hôm qua, đám binh sĩ sĩ khí ù rù đã thấy được ánh rạng đông thắng lợi từ trên cầu nổi, thấy được vàng bạc tài bảo cùng mỹ nữ phủ Phúc Châu, bọn hắn kích động nhảy lên cầu nổi, vung vũ khí tiến sang bờ bên kia.

Hữu quân sư dương dương đắc ý nhìn Tả quân sư, tiến đến bên cạnh Phương lão ruột, dùng một phong phạm siêu thoát phàm tục quét mắt nhìn sang bờ bên kia, đây là thắng lợi của Phương lão sinh cũng là của thắng lợi hắn, hắn đáng phải kiêu ngạo! Thế nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn lên thượng du sông Bạch Long, cả người của hắn lại một lần nữa trở nên đông cứng.

Từng cây gỗ vừa thô vừa to gỗ thô đang theo dòng nước chảy xiết của sông Bạch Long thẳng lao xuống, dùng khí thế lôi đình vạn quân đánh về phía cây cầu nổi thứ nhất. Cây cầu nổi đã bị nước sông Bạch Long biến thành hình vòng cung vốn đã rất yếu ớt, trên mặt cầu còn có không ít binh sĩ đang ra chạy, đầu còn có thể chịu đựng được sức mạnh va đập. Chỉ sau hai lần va đập, chiếc cầu nổi thứ nhất bắt đầu tan rã, vô số binh sĩ phát ra những tiếng kêu kỳ quái rồi biến mất trong làn nước, đám binh sĩ chuẩn bị xông lên cầu nổi vội vàng rút trở về, ngơ ngác nhìn thâm kích phía trước.

Những cây gỗ vừa thô vừa to đâm nát chiếc cầu nổi thứ nhất, thuận thế vẫn không dừng lại, xen lẫn cùng với những vật còn sót lại của chiếc cầu nổi thứ nhất lại đánh vào chiếc cầu nổi thứ hai, những cây gỗ từ trên thượng du vẫn còn đang lao xuống liên tiếp, rất nhanh chóng chiếc cầu nổi thứ hai cũng tan thành từng mảnh.

Bàn tay cầm dùi trống của Phương lão sinh vẫn không nhúc nhích, ánh mắt của y cũng ngây ngô không khác gì ánh mắt của các binh sĩ, binh sĩ trên chiếc cầu nổi thứ ba đã được cảnh tỉnh, đám binh sĩ đang chạy tới gần bờ bên kia đang dốc sức liều mạng chạy lên bờ, thế nhưng đám binh sĩ ở chính giữa cầu cũng biết hiện tại đã không còn kịp chạy trốn, bọn hắn chỉ có thể dùng tuyệt vọng ánh mắt cùng tiếng kêu tuyệt vọng đón tiếp những cây gỗ to đang lao tới chỗ mình.

Oanh. . . cây cầu nổi thứ ba cũng bị đâm vỡ tan, kế hoạch mà Phương lão sinh tự nhận tất thắng với thất bại này mà chấm dứt, đám binh sĩ may mắn còn sống sót không người nào không lộ ra thần sắc uể oải, nhìn đầu người, đồ vật, cây gỗ đang nhấp nhô trong dòng chảy xiết ngơ ngác không nói nên lời. Ừ. . . cầu này có vẻ như hơi tuyệt đối, vẫn có một người cảm thấy cao hứng đối với thảm bại của bên mình, đó chính là Tả quân sư đưa ra đề nghị chiêu hàng. . .

Binh sĩ của Phương lão sinh vọt tới bờ bên kia chỉ có không đến bốn trăm người, bọn hắn không ai xông về trước, đều quay lưng về phía địch nhân của mình, ngốc nhìn thâm cảnh trong nước. Một binh sĩ lan lợi trong số đó tỉnh táo lại trước tiên, thế nhưng hắn không phải muốn tiến công, mà là học hành động của người nhà mình ngày hôm qua ném vũ khí xuống, nói to: "Đừng bắn tên, ta đầu hàng. . Ta đầu hàng. . ."

Một câu nói làm bừng tỉnh người trong mộng, còn không phải một người, mà là hơn ba trăm người trong mộng, bọn hắn cùng lần lượt ném vũ khí xuống, tiếng kêu liên tiếp vang lên: "Ta đầu hàng Quân gia!" "Đầu hàng ..., đầu hàng ...! Ta đầu hàng!"

Tả quân sư thiếu chút nữa cười thành tiếng, thế nhưng khi hắn nhìn thấy sắc mặt đỏ thẫm như gan heo của Phương lão sinh, không dám tùy tiện lên tiếng, bởi vì hắn là người thông minh! Một điều không thể phủ nhận chính là mặc dù trên thế giới này có rất nhiều người thông minh, nhưng có thể mơ hồ chia làm hai loại, một loại gọi đại trí tuệ, một loại gọi tiểu thông minh. Người đại trí tuệ có thói quen cân nhắc toàn cục, mà người tiểu thông minh thường thường chỉ cân nhắc được mắt của chính mình.

Giờ phút này Tiền Bất Ly đang mang theo đội ngũ trên đường quay về phủ Phúc Châu, vì đề phòng bị một Phù Lương không biết tung tích, Tiền Bất Ly co rút binh sĩ lại, phía trước dùng một trung đội kỵ binh mở đường, ở chính giữa là đại đội sơn cước cùng hơn hai ngàn tù binh mà bọn hắn đang giam giữ, đằng sau lại dùng một trung đội kỵ binh bọc hậu.

Tiền Bất Ly phái toàn bộ một trung đội kỵ binh khác đi ra ngoài, cho bọn hắn điều tra trong phạm vi hơn mười dặm, với ý đồ tìm được chút ít dấu vết để lại, thế nhưng đến cuối cùng, nguyện vọng của Tiền Bất Ly vẫn rơi vào không trung, đám kỵ binh trinh sát hoàn toàn không tìm được bất kỳ điều gì.

Tiền Bất Ly cũng không nhụt chí, hắn thỉnh thoảng nhú mảy mồ hôi, lại thỉnh thoảng lại cho Trình Đạt lấy địa đồ ra để quan sát, mà thân vệ của Tiền Bất

Ly tức thì trung thực hộ vệ ở hai bên Tiền Bất Ly, dùng ánh mắt cảnh giác quan sát mọi động tĩnh chung quanh, bầu trời, trời chiều như máu. . . .

Tại phía trước, có một đội dân chạy nạn trốn ở bên đường, ngơ ngác nhìn đại quân đi về phía trước. Mặc kệ vào thời nào, chỉ cần xảy ra chiến loạn, đối tượng phải gánh chịu khổ ải nhất cho tới bây giờ đều là dân chúng bình thường. Nếu như hai nước giao chiến, một đội quân thắng lợi có lẽ vẫn có thể giữ nghiêm quân kỷ, nhưng không người nào có thể không chế tàn binh bại tốt, bại binh không có dũng khí giao chiến cùng đối thủ của mình, thế nhưng bọn hắn có dũng cảm giơ dao mổ lên đối với dân chúng, đây là quy tắc từ xưa đến nay.

Một nơi xảy ra chiến loạn giống như Phúc Châu, nỗi khổ cực mà dân chúng gặp phải còn vượt xa so với hai nước giao chiến, tuy Tiền Bất Ly có thể ước thúc quân đội của mình, nhưng giặc cỏ bất kể là thắng hay là bại, đều không ngại cướp đoạt đồ vật mà chúng cần hay không cần từ trong dân chúng ở vào thế yếu hơn so với chúng, thậm chí chỉ đơn giản là vì tìm niềm vui, bọn chúng có thể tiến hành một trận giết chóc. Trừ phi là thủ lĩnh lòng ôm chí lớn, một lòng muốn mưu đoạt sơn hà cầm tử, không ai sẽ ước thúc bó buộc bộ hạ của mình, bởi vì chính bản thân những người này mới là người được lợi lớn nhất từ đánh cướp.

Đám dân chúng chạy nạn ở phía trước có nhân số cũng không nhiều, trong đó có bốn nam, tam nữ, còn có một đứa bé được một nữ nhân trung niên đeo ở sau lưng, ánh mắt của bọn hắn ngây ngô, quần áo mặc trên người vô cùng rách rưới, quần của một nữ nhân không biết tại sao lại bị rách toạc, nữ nhân này phải dùng một đoạn dây cỏ buộc vào đùi, hình như bởi vì đi đường quá nhiều, dây cỏ đã đứt xuống, lộ ra da thịt màu đồng cổ như ẩn như hiện ở trên đùi.

Đám dân chạy nạn này có rất ít gia sản, chỉ có một người gánh một cái đòn gánh, một đầu có hai cái nồi lớn, còn đầu bên kia treo một cái túi lớn, còn có một con gà, bị một nữ hài cố ý bôi mặt đen nhánh ôm chặt vào trong ngực.

Tiền Bất Ly từng nghiêm lệnh tất cả quan binh phủ Phúc Châu không được quấy rối dân chạy nạn. Lúc bắt đầu các nạn dân chứng kiến quân đội liền tản mất chạy rất xa, về sau phát hiện quân lệnh quan binh nghiêm ngặt, tuyệt không nhiều dân, cảnh giác cũng chậm rãi mất đi. Về sau dân chạy nạn thậm chí còn nguyện ý đi theo phía sau quân đội, đi theo đại quân còn có thể khiến cho bọn họ đôi chút cảm giác an toàn.

Tiền Bất Ly đã từng gặp rất nhiều dân chạy nạn như này trên đường tiến đánh Đồng Lâm, hắn liếc mắt, âm thầm thở dài trong lòng. Đúng lúc này, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, một binh sĩ đại đội sơn cước đang đi ở phía trước bị vấp vào tảng đá mà mất đi trọng lực, ngã quỵ về phía trước, lao ném trong tay hắn không nhẹ không nặng cọ xát vào chiến mã viên chấp pháp quan đang cưỡi ở phía trái, gây ra một rãnh máu.

Lúc ấy chiến mã bị kinh hoàng, mà lập tức chấp pháp quan cũng không dự liệu được sẽ xuất hiện tình huống này, trong tình trạng cuống quýt, hắn không thể không chế được chiến mã đang hoảng sợ, chiến mã chạy nghiêng xông tới chỗ mấy dân chạy nạn.

Thế nhưng binh sĩ có thể được Tiền Bất Ly chọn làm chấp pháp quan đều là dũng sĩ trong quân, chiến mã chỉ vọt lên được một nửa, lập tức chấp pháp quan đã quán chặt dây cương, hai chân dùng sức kẹp lấy hông chiến mã, chiến mã có hí dài lập tức dựng người lên, thế xông lên lập tức bị dừng lại.

Rất nhanh, viên chấp pháp quan đã khống chế được ngựa đang hoảng sợ, hắn quay đầu lại lớn tiếng quát mắng binh sĩ sơn cước gấp rúc rồi một câu, thương nhon trong tay khêu một cái, nâng mũi bảo hiểm rơi trên mặt đất lên. Vừa rồi chiến mã ngừng lại quá nhanh, chẳng những mũi bảo hiểm của hắn bỏ rơi, ngay cả túi khẩu phần lương thực trên yên ngựa cũng bị rơi, lương khô bay ra ngoài không ít, có mấy miếng lương khô thậm chí còn rơi trúng người mấy người dân chạy nạn.

Viên chấp pháp quan rất không cao hứng trong lòng, thế nhưng thứ nhất, binh sĩ sơn cước gấp rúc rồi không phải cố ý, thứ hai, chân tổn thương của chiến mã còn đang chảy máu, điều mấu chốt nhất chính là thống lĩnh đại nhân ở ngay tại phía sau hắn cách đó không xa, một chấp pháp quan nhỏ làm sao dám gào thét trước mặt thống lĩnh đại nhân, cho nên cuối cùng hắn chỉ hung hăng trừng nhìn binh lính kia, thúc dục chiến mã chạy về phía trước, hắn muốn tìm quân y băng bó cho chiến mã của mình một chút.

Mặc cho không một ai chú ý, đôi trong mắt Tiền Bất Ly đột nhiên co rút lại rất nhanh, sau đó hắn ghì chặt chiến mã, nhẹ giọng nói vài câu gì đó với Trình Đạt.

Ánh mắt Trình Đạt lộ ra thần sắc kinh ngạc, bất chợt hắn khôi phục lại vẻ bình tĩnh, tiếp theo Trình Đạt thúc giục chiến mã, rời khỏi Tiền Bất Ly, chạy về phía trước, mà tay của hắn âm thầm có một hành động mờ ám ở cạnh yên ngựa.

Trên yên ngựa của Trình Đạt có treo hai đầu người, tuy trong lòng Tiền Bất Ly luôn luôn cho rằng loại phương pháp này vô cùng dã man, thế nhưng vì để cho đám binh sĩ đại đội sơn cước mau chóng quen thuộc máu tanh, Tiền Bất Ly vẫn ra mệnh lệnh các binh sĩ chém một ít người đầu, treo trên ngựa, không chỉ một mình Trình Đạt, phần lớn đám thân vệ Tiền Bất Ly người treo một, người treo hai đầu người.

Trình Đạt giục ngựa chạy như bay, ngay khi hắn cưỡi ngựa gần tới chỗ đám dân chạy nạn kia, móng sắt trên yên ngựa đột nhiên nói lòng ra, hai cái đầu người treo ở trên móng sắt treo bị quăng ra ngoài. Đầu người lăn một đoạn trên mặt đất, lăn đến trước người những dân chạy nạn kia, các nạn dân đôi chút sợ hãi lui lại mấy bước.

Sắc mặt Tiền Bất Ly chìm xuống, hắn giục ngựa chạy thẳng tới chỗ đám dân chạy nạn, đám thân vệ đã nhìn thấy rõ hành động của Trình Đạt, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, vội vàng đuổi theo, tùm tùm vây quanh Tiền Bất Ly, Mạnh Thiết Đầu ở bên kia cũng phát hiện điềm dị thường của Tiền Bất Ly, gã vội vàng thấp giọng dặn dò Mạnh Cát hai câu, phát tay mang theo hơn ba mươi binh sĩ sơn cước cùng chạy tới.

Tiền Bất Ly vọt tới gần, ghì chặt chiến mã, di chuyển từ trái sang phải, cẩn thận quan sát đám người, những dân chạy nạn kia lộ dáng vẻ vô cùng khản trương, tụ tập thành một nhóm, trong đó nữ hài kia khê khốc thút thít, dùng tay run rẩy kéo lại vạt áo một nữ nhân trung niên bên người.

Lúc này Mạnh Thiết Đầu cũng mang theo binh sĩ đại đội sơn cước chạy tới, vây quanh ở đằng sau đám dân chạy nạn.

Tình cảnh trở nên rất áp lực, đám binh sĩ giương giương mắt hồ tự nhiên tản mát ra một loại uy thế, Tiền Bất Ly chờ giây lát, mới hỏi một câu làm kinh hãi lòng người: "Nói cho ta biết, Phù Lương ở nơi nào?"

Đám dân chạy nạn kia như bị sét đánh, cùng ngẩng đầu lên, ngây người nhìn về phía Tiền Bất Ly, mà các tướng sĩ thù hạ của Tiền Bất Ly cũng kinh hãi.

Tiền Bất Ly bỗng nhiên quay đầu, quát to: "Trình Đạt, phái người đi thông báo Vương Thụy, để cho hán mang theo tiền đội lập tức trở về phủ Phúc Châu, dùng tốc độ nhanh nhất! "

"Tuần mệnh!" Trình Đạt giờ tay nhanh chóng chọn hai người, hai thân vệ phóng ngựa chạy như bay, chạy về hướng tiền đội.

"Quân gia, chúng ta. . . Không biết ngài đang nói cái gì." Một trung niên hán tử nhỏ gầy nói.

"Truyền mệnh lệnh của ta, trung quân tăng tốc đi tới." Tiền Bất Ly lại đưa ra một mệnh lệnh, sau đó hán mới quay đầu nhìn trung niên hán tử nhỏ gầy: "Đến hiện tại ngươi cũng không biết các ngươi phạm phải sai lầm gì sao? Còn dám tranh luận cùng ta? Muốn chết? !" ánh mắt Tiền Bất Ly lộ ra hung quang.

Trung niên hán tử nhỏ gầy há to miệng, giống như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời nói của mình lại, nữ hài bên trái đột nhiên gào khóc: "Mẫu thân. . . Ngươi không phải nói quan gia Phúc Châu đều là người tốt sao. . . hài nhi sợ. . . Ô ô. . ."

Đám thân vệ bên người Tiền Bất Ly hoàn toàn không nhúc nhích, trong mắt bọn hán, Tiền Bất Ly vĩnh viễn một thống lĩnh luôn đúng, mặc kệ Tiền Bất Ly nói cái gì, bọn hán đều tin tưởng. Thế nhưng các binh sĩ đại đội sơn cước của Mạnh Thiết Đầu lại không giống với lúc trước. Thời gian bọn hán tiếp xúc với Tiền Bất Ly còn rất ngắn, mà ngay cả trong mắt bản thân Mạnh Thiết Đầu cũng lộ ra vẻ nghi vấn, nhưng gã hiểu quân lệnh như núi, không dám nói ra nghi vấn của mình.

"Không nên giờ trò ở trước mặt ta!" Tiền Bất Ly cười nhạt một tiếng, nói: "Tuy các ngươi chỉ để lộ ra một ít sơ hở nhỏ, thế nhưng sai lầm nhỏ sẽ biến thành vết nứt lớn! Ngươi tới, bắt lại cho ta! !"

Mấy thân vệ nhảy xuống chiến mã, đi nhanh tới chỗ đám dân chạy nạn, không chút khách khí đánh ngã mấy nam nhân xuống đất, sau đó lấy ra dây thừng, lần lượt trói từng người lại với nhau.

"Quân gia, quân gia, oan uổng" Mấy hán tử nhao nhao buồn bã kêu lên, thế nhưng bọn hán không người nào dám phản kháng, bị nhiều binh sĩ vây quanh, bọn hán biết rõ kết cục của phản kháng.

"Oan uổng? Hừ hừ!" Tiền Bất Ly nhìn chung quanh, phát hiện trung quân đã đi tới, đi ở phía sau cùng tù binh là mấy nữ tù binh mặt mày lem luốc. Những nữ tử này là gia quyến mà Đồng Lâm mang theo trong quân. Tiền Bất Ly đột nhiên đưa tay chỉ vào một cái đầu người trên yên ngựa một thân vệ, sau đó hán lại chỉ mấy nữ tù binh, nói: "Ném đầu người xuống đó!"

Tên thân vệ giục ngựa chạy ra ngoài, tháo đầu người xuống, ném ở phía trước mấy nữ tù binh, đầu người lăn lông lốc giống như bóng da, vừa văng lăn tới chân mấy nữ tù binh, mấy nữ tù binh chứng kiến đầu người lăn đến, hét rầm lên giống như bị cuồng loạn, còn ôm nhau thành một khối.

"Thấy không? Cái này là phản ứng của người bình thường!" Tiền Bất Ly cười nhạt nhìn về đám dân chạy nạn ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Đóng cửa đánh chó

Mấy dân chạy nạn im lặng nhìn đầu người lăn lông lốc còn cả mấy nữ tù binh đang thét lên không ngừng, cũng không biết bọn hán đang suy nghĩ gì trong lòng.

"Các ngươi rõ ràng không sợ khi nhìn thấy ngựa đang hoảng loạn xông về phía các ngươi, các ngươi thấy lương khô rơi trên mặt đất cũng không nhặt!" Tiền Bất Ly nở nụ cười khinh miệt: "Ha ha. . . Thoạt nhìn các ngươi chẳng những ăn đồ no, còn rất có đảm lược!"

"Những thứ này vẫn không tính vào đâu, nhưng cuối cùng các ngươi đã phạm vào một sai lầm không nên phạm, khi ta nói đến cái tên 'Phù Lương', động tác của các ngươi. . . vô cùng chinh tề." ánh mắt của Tiền Bất Ly đã rơi vào trên người nữ hài kia: "Ngay cả đứa bé kia cũng vậy, xem ra, các ngươi cũng biết Phù Lương! Đúng. . ."

Tiền Bất Ly còn chưa nói hết lời, dị biến nổi lên, nữ hài kia mạnh mẽ nhảy lên, một cái lên gối, lập tức đụng vào ngực một thân vệ bên người Tiền Bất Ly, đánh thân vệ đó bay ra ngoài, thân thể của nữ hài kia xoay tròn trên không trung, khuỷu tay trái quét ngang, lại đánh trúng vào mặt một thân vệ khác.

Lúc này thân thể của nữ hài mới nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, ngay khi những người khác còn chưa kịp có phản ứng, mũi chân chìa xuống đất, nữ hài khẽ quát một tiếng nhảy lên, xông thẳng hướng về phía Tiền Bất Ly, thế nhưng thân thể của nữ hài vừa mới nhảy lên giữa không trung, chợt nghe thấy một tiếng dây cung vang, nữ hài kia kêu thảm một tiếng, nặng nề té nhào xuống đất, một mũi Điều Linh tiễn xuyên từ cạnh ngoài bắp đùi vào, xuyên ra phía

bên trong, khiến cho chiếc đùi còn lại của nữ hài cũng kéo theo một vết máu, máu tươi từ trên đùi của nữ hài không ngừng chảy ra, trong chớp mắt nhuộm chiếc quần của nữ hài thành màu đỏ.

Trình Đạt lạnh lùng buông cung xuống, nói: "Trời tất cả các à lại cũng cho ta!" Trên chiến trường đầm máu, đàn ông luôn có lúc vô tình hay hữu ý mà khinh thường nữ nhân, nữ quyền của Đồng Lâm không trời, mà ba nữ nhân cũng đã bị bỏ quên không trời, Trình Đạt không khỏi rung mình ớn lạnh từng cơn, nghĩ mà sợ. Nếu như mấy người này thật sự làm bị thương thống lĩnh đại nhân, cho dù hấn tự tử tại chỗ cũng không thể đền bù được lỗi lầm của mình!

Mấy thân vệ như lang như hồ nhào tới, mà ngay cả nữ hài bị thương cũng không may mắn thoát khỏi, một thân vệ trong đó còn có ý giẫm mấy cước vào mũi Điều Linh tiền nằm ở trên đùi nữ hài đó. Trong số hai thân vệ bị đánh bại có một người là băng hữu tốt nhất của hấn, quan báo tư thù không chỉ là đặc quyền của riêng quan lại.

Tên thân vệ bị lên gối đánh bại, lưng la lung lay đứng lên, tuy lực đạo lên gối rất mạnh, thế nhưng lực đạo của người thì không cách nào xuyên qua áo giáp làm mang đến tổn thương cho người ta, hấn không bị thương, mà tên thân vệ bị đánh trúng gương mặt thì đã hôn mê. Một thân vệ cúi người thử thử hô hấp của hấn, sau đó thở phào một hơi, lắc đầu với Trình Đạt, ý bảo người này không có vấn đề gì.

Nữ hài kia bị giầy vò đến mức trán nổi gân xanh to như ngón tay út, mồ hôi to như hạt đậu từ trên má chảy xuống, khóe miệng còn chảy ra một tia máu, đó là vì nữ hài không muốn lại phát ra tiếng kêu thảm thiết khiến cho đối thủ đắc ý mà cắn nát bờ môi của mình, thế nhưng ánh mắt của nữ hài vẫn quật cường nhìn chằm chằm vào Tiền Bất Ly, trong ánh mắt tràn đầy hận ý cùng sát ý nồng đậm.

"Người rất may mắn!" Tiền Bất Ly mỉm cười nhẹ gật đầu với nữ hài kia, kỳ thật vừa rồi cho dù không có mũi tên của Trình Đạt, Tiền Bất Ly cũng có lòng tin là ngay khi đối phương tới gần, hấn có thể biến đầu của đối phương thành cái gáo vớ, tay của hấn đã sớm đặt vào cò súng của khẩu súng ngắn giấu ở trong áo choàng.

Đáng tiếc đối phương hiển nhiên không lĩnh tình, ánh mắt của nữ hài vẫn còn trừng trừng nhìn Tiền Bất Ly.

"Người bao nhiêu tuổi? Hai mươi hay là ba mươi?" Ngón tay Tiền Bất Ly vẫn không rời khỏi cò súng, ánh mắt của hấn chuyển đến trên người tiểu hài tử đang ngồi dưới đất: "Không cần tiếp tục giả vờ giả vịt, hầu cổ của người đã nói cho cho ta bí mật của người!"

"Đại nhân, ngài thật lợi hại. . ." tiểu hài tử kia cười khổ một tiếng: "Có thể nói cho ta biết tên của ngài không? Ta muốn biết chúng ta thua ở trong tay ai." Chớ nhìn người này trông khác gì một tiểu hài tử, nhưng tiếng nói của y rất khàn khàn.

"Ta là Tiền Bất Ly." Tiền Bất Ly cười cười nói.

"Ta nhớ kỹ rồi." Tiểu hài tử kia thành thật chấp hai tay lại, để mặc đám thân vệ trói hai tay của mình lại.

"Người là. . . Lão Ngật Đáp?" Mạnh Thiết Đầu từ một bên chạy tới.

Tiểu hài tử kia sắc mặt trắng nhợt, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

"Đại nhân, tên này chính là ca ca của phản tặc Phù Lương, Phù Lão Ngật Đáp!" Mạnh Thiết Đầu chỉ vào tiểu hài tử kia kêu to lên: "Ngài chớ nhìn hấn nhỏ, kỳ thật tên này hơn bốn mươi rồi!"

"Người đã nghe nói về hấn?"

"Đương nhiên, bên ngoài đều coi gã như thần, nói cái gì vừa sinh ra đã biết nói, chẳng qua là. . . sao lại vẫn chưa trưởng thành?"

Trên mặt Lão Ngật Đáp lộ ra sắc mặt giận dữ, thế nhưng y vẫn không nói gì. Người có chỗ thiếu hụt rất không thể nhìn được người cười nhạo chỗ thiếu hụt của mình. Sao vẫn chưa trưởng thành cũng không phải sự việc gì đáng kiêu ngạo, đáng tiếc hiện tại y đã rơi vào trong tay địch nhân, không thể nhìn nhin thì cũng phải cố nén.

Xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, Đỗ Bình mang theo hậu đội chạy tới, vốn khi thấy nữ hài cố ý bị tra tấn, từ trong ánh mắt của hấn hiện lên vẻ kinh ngạc, tiếp theo lại thấy Lão Ngật Đáp cơ hồ bị trói thành bánh chưng, Đỗ Bình nhìn không được kêu lên: "Đại nhân, tiểu hài tử này làm chuyện gì sai vậy hả?"

"Đỗ tướng quân, tên này cũng không phải là tiểu hài tử!" Mạnh Thiết Đầu vỗ đầu Lão Ngật Đáp nói: "Nói thật ra, lúc tên này bắt đầu giết người, Đỗ tướng quân ngài vẫn còn chưa được sinh ra!" Mạnh Thiết Đầu vô cùng hối hận vì chính mình không thể nhìn thấu quỷ kế của địch nhân, còn hoài nghi dụng tâm của thống lĩnh đại nhân, gã hận không thể tự mình lấy ra tất cả những vật mà mình biết.

"Không được gọi ta là tên này, tiểu hài tử, ta có tên của mình!" Lão Ngật Đáp rốt cục không thể nhìn được, nghiêm nghị nói: "Ta là Phù Nhạc!"

Mọi người yên tĩnh một chút, bất chợt phát ra tiếng cười lớn, thứ nhất là âm "Phù Nhạc" cùng âm với "Trang Phục", thứ hai là một người rõ ràng giống như tiểu hài tử, nhưng lại vẫn có thể sử dụng ngữ điệu khàn khàn nghiêm nghị nói chuyện, quả thật có chút quái dị.

Mạnh Thiết Đầu tiếp tục vỗ đầu Phù Nhạc, nói: "Người rất năng lực làm 'Vui cười', Lão Tử chứng kiến người làm 'Vui cười'."

Ngay lúc này, ngón tay Tiền Bất Ly mới rời khỏi cò súng, hấn phát tay ngăn tiếng cười của mọi người, nói: "Xem ra nếu như ta hỏi các người Phù Lương bây giờ đang ở đâu, các người chắc chắn sẽ không nói, đúng không?"

Bốn nam tam nữ ở phía trước cùng ngậm miệng, dùng ánh mắt rất kiên quyết nhìn Tiền Bất Ly.

"Các người nghĩ là các người không nói, ta không thể đoán được sao?" Tiền Bất Ly nghiền ngẫm quét mắt một vòng rồi nói tiếp: "Có lẽ Phù Lương đã trà trộn vào phủ Phúc Châu rồi?" Nếu như muốn giấu diếm được tai mắt của quan phủ, Phù Lương chỉ có thể có hai biện pháp, thứ nhất là chỉ di chuyển ở những nơi núi rừng rậm rạp, không quấy rối thành trấn, không đánh rần động cỏ; thứ hai chính là xé chắn ra lẻ, chia thành tốp nhỏ, trà trộn thành dân chạy nạn chạy vào trong phủ Phúc Châu.

Khi Tiền Bất Ly không phát hiện ra bất luận manh mối nào, hẳn không thể nào phân tích ra phán đoán, nhưng chỉ cần hắn phát hiện được một chút manh khỏe, phán đoán của hắn sẽ xuất hiện tương đối nhanh, chuẩn xác. Phù Lương phái người trang phục thành dân chạy nạn là điều chính xác, thế nhưng quan binh cùng trinh sát Thiên Uy quân qua lại mà lại không thể phát hiện điểm dị thường của dân chạy nạn. Căn cứ vào hai điểm này, Tiền Bất Ly can đảm đưa ra suy nghĩ của mình, số lượng binh lính mà Phù Lương phái nguy trang thành dân chạy nạn không nhiều lắm, nhưng đều là tinh binh hãn tướng, cho nên bọn hắn mới có thể thành công giấu diếm được tai mắt của quan binh, mà đại đa số binh lính của Phù Lương đang di chuyển theo núi rừng rậm rạp tiếp cận phủ Phúc Châu. Kế hoạch của hắn là muốn đánh một trận nội ứng ngoại hợp, dùng một cái giá thật nhỏ mà có thể đánh chiếm được phủ Phúc Châu.

Không thể nghi ngờ rằng điểm mấu chốt nhất của nội ứng ngoại hợp chính là từ bên trong. Từ kế hoạch của Phù Lương thì thấy Phù Lương rất can đảm. Tiền Bất Ly có bảy thành nắm chắc vì để đảm bảo thắng lợi, Phù Lương rất có thể sẽ nắm giữ quyền chỉ huy điểm mấu chốt trong tay mình, nói cách khác, Phù Lương rất có thể sẽ đi phủ Phúc Châu.

Đỗ Bình thay đổi sắc mặt, nói: "Đại nhân, có cần mặt tướng lập tức dẫn đội trở về tiếp viện hay không?"

"Vương Thụy đã dẫn đội quay trở về." Tiền Bất Ly lắc đầu, nói: "Phù Lương chắc sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì nhân thủ của hắn còn chưa tới đông đủ, vừa vãn. . . Chúng ta trở về thì có thể đóng cửa đánh chó, cho dù Phù Lương hẳn có thể mọc ra một đôi cánh, ta cũng làm cho hắn không thể bay ra khỏi phủ Phúc Châu!"

Tiền Bất Ly rõ ràng bắt được một tia khủng hoảng từ sự biến đổi trong ánh mắt của đối phương, hắn khẽ cười một tiếng, nói: "Chúng ta đi, đưa mấy người này đến trại tù binh, Mạnh Thiết Đầu, hãy chiếu cố bọn hắn nhiều hơn một chút."

※※※

Phương lão sinh liên tục gặp thất bại, sau khi trở lại doanh trường của mình, y không thể tiếp tục không chế tâm tình, bắt đầu nổi giận lôi đình, cái gọi là doanh trường kỳ thật là được thiết lập bên trên một chiếc xe ngựa xa hoa, đó là thứ tốt mà y cướp được sau khi đánh chiếm huyện thành Ngũ Lý Xuyên.

Tiếng gầm rống của Phương lão sinh truyền đi thật xa, khiến cho đám binh sĩ vốn đã sĩ khí uể oải càng thêm uể oải, hữu quân sư vội về mặt bất đắc dĩ chờ ở bên cạnh xe ngựa. Lúc này so sánh giữa hai người, Tả quân sư vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh, nhưng giờ này khắc này, hẳn dù cao hứng nhưng cũng không dám hiển lộ ra một chút manh khỏe, nếu như bị Phương lão sinh chứng kiến, rõ ràng bản thân mình đang sống sờ sờ sẽ bị xé thành mảnh nhỏ.

Phương lão sinh gầm rú trong khoảng thời gian rất lâu, mới bình tĩnh trở lại. Sau khi xuống xe ngựa, chuyện thứ nhất mà y làm chính là cho gọi tả hữu quân sư gọi tới trước mặt, trao đổi việc phái người đi chiêu hàng. Phương lão sinh hiểu rõ trong lòng rằng sĩ khí của thủ hạ mình đã rơi xuống thấp tới cực điểm, không tiếp tục tái chiến, chỉ có thể vừa phái người đi chiêu hàng, vừa dùng biện pháp chinh đồn binh lính của mình.

Rạng sáng ngày hôm sau, một bè gỗ lẻ loi trôi di chuyển sang bờ bên kia, bên trên bè gỗ chỉ có mấy binh sĩ đầy cỏi lòng tuyệt vọng đang đứng. Các tướng lĩnh thủ hạ của Phương lão sinh không ai nguyện ý gánh chịu trách nhiệm đi chiêu hàng, mà ngay cả Tả quân sư đưa ra ý kiến chiêu hàng cũng tìm cách đùn đẩy. Không làm sao được, Phương lão sinh đành phải cưỡng bức mấy người lính mang theo thư khuyến hàng đi gặp tướng lĩnh địch quân.

Những binh sĩ vốn tưởng rằng hẳn phải chết thì bất ngờ lại được Lý Tiêu Vân tiếp đãi. Thái độ của Lý Tiêu Vân rất hòa nhã, cẩn thận hỏi thăm ý đồ đến của bọn hắn, lại tiếp nhận thư khuyến hàng, lật qua lật lại xem một thời gian thật dài, thế nhưng cuối cùng hắn cũng không bày tỏ thái độ, chỉ cho bọn hắn sang sông Bạch Long, quay trở lại bờ tây, cũng ủy thác cho bọn hắn chuyển cáo Phương lão sinh, Đa tạ Phương lão sinh ưu ái đối với mình.

Phương lão sinh, vốn không có bao nhiêu hy vọng nhận được tin tức trả lời, sau khi được binh sĩ bẩm báo lại, lập tức trở nên phấn khởi, y triệu tập thủ hạ chính là hai Đại quân sư cùng mấy bộ tướng thương nghị một hồi. Tất cả mọi người đồng ý với suy nghĩ của Tả quân sư, đối phương vẫn có thể thay đổi suy nghĩ, thế nhưng điều kiện mà mình đưa ra vẫn không thể làm cho đối phương thoả mãn!

Buổi chiều, chiếc bè gỗ kia lại một lần nữa di chuyển sang phía bờ đông, lúc này thân phận của sứ giả không phải binh lính bình thường, mà là một bộ tướng Phương lão sinh thường thức nhất, bọn hắn mang theo một phong thư bổ nhiệm bên người, quyết định bổ nhiệm Lý Tiêu Vân là đại nguyên soái binh mã thiên hạ, bọn hắn không thể nào biết được người khác sẽ có ý kiến như thế nào đối với lệnh bổ nhiệm này, dù sao bọn hắn cảm giác điều kiện mà bên mình trả giá sẽ để cho tất cả mọi người động tâm.

Sau khi Lý Tiêu Vân chứng kiến quyết định bổ nhiệm, lập tức hắn vui vẻ ra mặt, cực kỳ nhiệt tình khoản đãi sứ giả, không biết hắn còn tìm thấy mấy vũ nữ từ chỗ nào, để cho sứ giả mở rộng tầm mắt một phen. 'tiệc tối' ca múa khiến cho việc đàm phán giữa hai bên càng thêm đầu hợp ý, thế nhưng Lý Tiêu Vân vẫn không có một câu trả lời cụ thể, không phải nói lảng sang chuyện khác, thì lại chỉ mỉm cười.

Thịnh yến thẳng đến đêm khuya mới coi như chấm dứt, Lý Tiêu Vân tuy dốc hết sức giữ sứ giả lại, thế nhưng sứ giả vẫn nhớ kỹ trong lòng là cần phải quay về doanh bẩm báo, nên đã cự tuyệt Lý Tiêu Vân giữ lại, hai bên luyến tiếc chia tay, lúc này Lý Tiêu Vân tiễn sứ giả đến tận bên cạnh bờ.

※※※

Tiền Bất Ly đi suốt đêm trở về phủ Phúc Châu, tất nhiên Đỗ Bình bị hắn lưu tại phía sau, bộ binh đi chậm rãi, tù binh càng chậm, mà kinh nghiệm của

Mạnh Thiết Đầu quá nông cạn, để cho gã một mình mang theo đại đội sơn cước trông coi hơn hai ngàn tù binh, hơn nữa lại còn là hành quân ban đêm, Tiền Bất Ly thủy chung vẫn có chút không yên lòng, nhất định phải để Đỗ Bình ở lại tọa trấn.

Cơ Thắng Tình sớm đã chìm vào giấc ngủ, Tiền Bất Ly không tới quấy rầy Cơ Thắng Tình, hẳn chỉ phái người thông tri Giả Thiên Tường cùng Vương Thụy đang bố trí phòng thủ tại nội thành phủ Phúc Châu, ba người bí mật mưu đồ một thời gian rất dài. Sau đó Tiền Bất Ly bắt đầu điều binh khiển tướng, thu xếp nhân th bốn phía ử, ngay khi trời tờ mờ sáng hẳn đã rời khỏi phủ Cơ Thắng Tình.

Cơ Thắng Tình sáng sớm tỉnh lại, nghe đám người hầu nói ban đêm đã từng gặp mặt thống lĩnh đại nhân, nằng thậm chí còn không kịp rửa mặt, trực tiếp nhảy xuống giường, đi tìm Tiền Bất Ly, tiếp theo nằng lại nghe nói Tiền Bất Ly đã đi khỏi phủ của mình, nằng tức giận đi tìm Giả Thiên Tường phát tác một cơn nóng giận nho nhỏ.

Giờ phút này Tiền Bất Ly đã mang theo thủ hạ bắt đầu điều tra toàn thành, tất cả những người không có chỗ ở cố định, kể cả tên ăn mày, dân chạy nạn, lũ khách trong lữ điếm, thậm chí là một ít các quý tộc trốn tránh chiến loạn đi vào phủ Phúc Châu ở tạm đều bị các binh sĩ bắt được trên đường, cuối cùng ngay cả khách làng chơi chơi gái trong kỹ viện cũng không thể đào thoát. Binh dân tự nhiên không có người nào dám cãi lộn cùng đám binh sĩ võ trang đầy đủ, có quý tộc không thức thời kháng nghị vài câu, lập tức bị các binh sĩ tác giận đánh cho một trận, sau đó đã trở nên trung thực rất nhiều.

Không lục soát không biết, vừa tìm đã giết mình. . . . vừa mới tìm kiếm mà đã tìm ra hơn một ngàn người, Tiền Bất Ly mệnh lệnh binh sĩ đưa tất cả mọi người tìm được tới đại thao trường trong quân doanh của quân bảo vệ thành, nửa Tiễn doanh ở lại trấn thủ phủ Phúc Châu cũng bị Tiền Bất Ly điều tới, chia làm tiểu đội treo lên trên chòi canh bên cạnh thao trường, cẩn thận canh giới bốn phía.

Tiền Bất Ly vừa mới trèo lên trên đài cao quan sát, yên lặng quan sát dòng người trước mặt, điểm mà Tiền Bất Ly am hiểu nhất chính là lợi dụng tính người. Hẳn biết rõ, khi mọi người gặp phải nguy cơ tiềm ẩn sẽ luôn sẽ bắt tri bất giác có xu hướng dựa vào người tâm phúc của mình. Cho nên Tiền Bất Ly tận lực để cho các binh sĩ lộ ra dáng vẻ vô cùng đã mãn, đặng đặng sát khí, liên tục làm cho mọi người có cảm giác khủng hoảng ở trong lòng. Ở một phương diện khác, ngay từ ban đầu hẳn không can thiệp đám biến người như thủy triều trên bãi tập, khiến cho bọn họ tự do đàm luận, đi lại. Tiền Bất Ly dự đoán rằng bọn hắn sẽ lo lắng, sẽ biết sợ, nếu như sợ bọn họ càng phải tụ tập lại cùng nhau thương nghị, đám lâu la muốn nghe được mệnh lệnh của thủ lĩnh mới cảm thấy an tâm, thủ lĩnh càng phải nghĩ biện pháp truyền đạt phán đoán cùng quyết định của mình xuống dưới.

Kế hoạch của Tiền Bất Ly đã thành công, hơn nữa ánh mắt của hắn vô cùng độc, rất nhanh Tiền Bất Ly lập tức phát hiện có không ít người đang chậm rãi di chuyển hướng về công quân doanh góc đông bắc, nếu như là một, hai người chậm rãi di chuyển, mặc cho ai cũng không thể nhìn ra điểm dị thường, mà mấy chục người chậm rãi di động, mục tiêu liền trở nên rõ ràng.

Tiền Bất Ly cười nhạt một tiếng, đi xuống chòi canh, kêu Vương Thụy tới, thấp giọng dặn dò vài câu, sau đó Vương Thụy lập tức mang theo đội kỵ binh ép tới, thét ra lệnh tất cả những người hiềm nghi phải ngồi ở trên bãi tập, không có một người nào dám cãi lời mệnh lệnh của quan binh ở một nơi như nơi này, tất cả mọi người trên bãi tập rất nghe lời mà ngồi xuống.

Đỗ Bình cao giọng tuyên bố là có gian tặc trà trộn vào trong thành, mệnh lệnh nếu như có kẻ vọng động giết chết bất luận tội, sau đó hắn cho dẫn ra mấy người quý tộc, dẫn tới trước mặt Tiền Bất Ly, Tiền Bất Ly giả vờ vận hỏi mấy câu nghi ngờ, sau khi cườn ép được một ít tiền tài, bọn hắn đều được thả ra. Về phần những những tìm được từ trong kỹ viện, Tiền Bất Ly yêu cầu bọn hắn phải tìm được hai gia nhân hoặc là bốn người hàng xóm đến làm chứng, mà những khách thương từ xa đến cũng phải xuất ra Quan văn đi đường hơn nữa sau khi kiểm nghiệm hàng hóa mới được cho đi.

Tất cả những hành động này của Tiền Bất Ly đều là vì tạm thời ổn định người của Phủ Lương, hẳn biết rõ một đạo lý: loạn thế xuất anh kiệt! Kỳ thật người thắng sau cùng chưa hẳn chính là người cực kỳ có mưu lược, đại thế, lòng dân, vận khí, tất cả những thứ này đều tăng tăng ảnh hưởng tới thắng bại trên sa trường. Đối với cường hào Thổ tộc, trước đó Tiền Bất Ly đã định ra kế hoạch cụ thể: đánh trước chiêu sau. Hiện tại thứ mà hắn khuyết thiếu nhất chính là người có thể dùng, đương nhiên, nếu như thật sự không thể chiêu hàng được, giết thêm mấy người cũng có thể đề cao uy danh của mình. Phương lão sinh, Phủ Lương, Đồng Lâm, Vương tiểu nhị, những người này đều là đối tượng mà Tiền Bất Ly muốn lôi kéo, trong đó Đồng Lâm sợ dĩ chết trận là bởi vì hắn quá ngu xuẩn. Tạm thời không đề cập tới việc Tiền Bất Ly rất thất vọng đối với hành động của Đồng Lâm, cho dù hắn muốn mời chào, Đồng Lâm cũng không cho Tiền Bất Ly cơ hội. Vào thời khắc sống còn, ai dám xả hơi? Chỉ cần đôi chút chần chờ nói không chừng sẽ phải trả một cái giá lớn vô cùng nghiêm trọng!

Hành động phân loại kéo dài một khoảng thời gian rất lâu mới dần dần chuẩn bị kết thúc, thế nhưng số người trên bãi tập vẫn còn vượt qua con số một ngàn mấy, đúng lúc này, đại đội sơn cước đã chạy tới phủ Phúc Châu, trước tiên cả đại đội hạ trại ở ngoài thành, mà Đỗ Bình tức thì mang theo kỵ binh cùng mấy tên tù binh Phủ Nhạc, đi vào phủ Phúc Châu, những tù binh khác thì tuyệt đối không thể để cho bọn hắn vào thành, tối thiểu nhất tạm thời là không thể.

Đỗ Bình mang theo đội kỵ binh dưới sự hướng dẫn của một lính liên lạc, chạy tới thao trường, lính liên lạc dựa theo mệnh lệnh của Tiền Bất Ly, chạy như bay đến bên người Vương Thụy đang canh giữ ở góc đông bắc, Đỗ Bình cũng mang người đi tới. Sau một cái vung tay, đám binh sĩ sau lưng Đỗ Bình không một chút khách khí đều hất đám tù binh đang nằm ở trên lưng ngựa xuống mặt đất.

Đối với một người bình thường mà nói, khoảng cách từ lưng ngựa xuống mặt đất không tính là cao, nhưng đối với một người bị trói vô cùng chắc chắn, độ cao này không thể tính là thấp, một nữ nhân trung niên không có vận khí thật tốt, đầu đụng xuống mặt đất, kêu thảm một tiếng ngay tại chỗ rồi lập tức hôn mê, từ trên đầu chậm chậm rịn ra dòng máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Kiểm pháp

Đám người trên bãi tập lộ vẻ rối loạn, trong đó đám người tụ tập ở góc đông bắc người có xu hướng bạo động rõ ràng nhất, Tiền Bất Ly thúc dục chiến mã, mang theo hơn mười thân vệ thẳng tiến tới góc đông bắc, "Kẻ vọng động chết!" "Kẻ vọng động chết. . ." Các thân vệ hợp lực phát ra tiếng rống giận dữ vang vọng trên không trung bãi tập, đám người lập tức trở nên an tĩnh rất nhiều.

Tiền Bất Ly mạnh mẽ ghim chặt chiến mã, chiến mã hí dài một tiếng, móng trước hất lên, hất cả những viên đá bay lên bầu trời, sau đó hai chân Tiền Bất Ly dùng sức, cả người chiến mã xoay tròn, thay đổi vị trí rơi xuống, áo choàng của Tiền Bất Ly bị vung lên, hình thành một đường vòng cung rất đẹp, kéo lê một đạo hắc ảnh, phối hợp với tiếng hét lớn của các thân vệ, một hình ảnh uy phong lẫm lẫm, ngạo khí ngút trời.

Trên đài một phút đồng hồ, dưới đài mười lăm phút. . . Động tác này Tiền Bất Ly đã luyện tập rất nhiều lần, hắn rất hài lòng đối với biểu hiện của mình. Về phần lập tức chạy nước rút, thương thuật cùng với tiên pháp, Tiền Bất Ly cũng không có tâm tình đi tập luyện, vượt mọi chông gai chỉ đáng là tráng sĩ, có thể ổn định ngồi ở trung quân mới là Thống soái, bên người có mười mấy thân vệ như lang như hổ hộ giá, còn cần tới hắn xông pha tranh đấu sao? Thống soái, thống soái, chỉ cần có thể phát huy suất khí không giới hạn của mình là đủ rồi. . .

Đám nhà quê đang ngồi trên bãi tập chưa từng chứng kiến kỹ thuật cưỡi ngựa như vậy, đều bị trấn trụ, người ngoại lệ duy nhất chính là nữ hài bị trúng một mũi tên của Trình Đạt đang ngồi trên mặt đất, nàng quật cường ngẩng đầu, dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly chậm rãi nhìn chung quanh một vòng: "Các vị hương dân, ta biết rõ, ngay tại trước đó không lâu, các ngươi còn sinh hoạt trong mỗi một thôn xóm ở Phúc Châu, tuy sinh hoạt không thật tốt, nhưng cuộc sống của các ngươi đều rất bình thản, yên ổn. Đáng tiếc trên thế giới này luôn luôn có một số người, vì ích lợi của mình, cố ý châm ngòi mâu thuẫn giữa quý tộc cùng bình dân, người Thổ tộc, gây ra phản loạn! Bọn hắn đánh cướp bốn phía, việc ác bất tận, ta biết rõ các hương dân chịu đựng không ít khổ ải, phải chịu đựng không ít thống khổ, ta vô cùng đồng cảm đối với tạo ngộ của các ngươi! Mời các hương dân yên tâm, những phản tặc ác độc kia sẽ không có vài ngày sống yên ổn, ta cam đoan, rất nhanh, các ngươi có thể trở lại chính thôn xóm của mình, nhận lại đất đai của mình, một lần nữa sống trong hạnh phúc, yên ổn."

Tiền Bất Ly cố gắng để cho lời nói của mình thông tục dễ hiểu, cam đoan của hắn cũng rất đơn giản, trực tiếp. Đối với dân chạy nạn chính thức mà nói, trở lại quê hương của mình, trải qua cuộc sống gia đình tạm ổn không thể nghi ngờ chính là kỳ vọng lớn nhất.

"Những người này chính là bộ phận phản tặc Phù Lương Bồn thống lĩnh bắt được!" Tiền Bất Ly giơ tay chỉ mấy người đang chen chúc trên mặt đất nói: "Các hương dân, chính là bọn hắn buộc các ngươi xa xứ, chịu đựng bao nỗi khổ cực chạy trốn tới phủ Phúc Châu, các ngươi nói cần phải xử trí đám người này như thế nào mới có thể để cho các ngươi thoải mái?"

Đám người trên thao trường lặng ngắt như tờ, mặc kệ triều đại nào, những dân chúng ở vào tầng dưới chót nhất của kim tự tháp nếu như muốn an ổn sống sót, biện pháp duy nhất chính là chú ý cẩn thận, không làm chim đầu đàn, không nên chọc người không thể chọc. Cho nên tuy bọn hắn nghe hiểu những lời Tiền Bất Ly nói, nhưng thói quen đã không cho phép, không ai lên tiếng.

"Treo cổ bọn hắn! !" Một gian tế mà trước đó Giả Thiên Tường đã an bài vào đột nhiên lớn tiếng quát lên.

"Treo cổ bọn hắn, treo cổ bọn hắn! !" Mấy gian tế khác vội vàng phụ họa theo đuôi.

Thấy có người dẫn đầu, bầu không khí trên thao trường lập tức trở nên náo nhiệt, dân chúng bình thường không có kiến thức, nghe thấy lời giải thích của Tiền Bất Ly, đương nhiên sẽ chuyển những oán hận trong lòng tới những phản tặc kia, những người phụ họa theo đuôi càng ngày càng nhiều.

"Tốt!" Tiền Bất Ly hét lớn một tiếng, giơ tay lên, đợi đến lúc đám người trên thao trường yên tĩnh lại, Tiền Bất Ly mới cao giọng nói: "Trời đất bao la, ý dân là lớn nhất! Hôm nay ta sẽ treo cổ tất cả bọn hắn ở chỗ này, để cho các hương dân trút được mối hận trong lòng! Ngươi tới. . ."

Cùng với một tiếng phân phó của Tiền Bất Ly, mấy người lính đi ra, khiêng cây gỗ dựng ở phía trước, dùng đinh đóng giá gỗ.

Kỳ thật Tiền Bất Ly sớm đã nắm chắc có thể nắm bắt những người ở góc đông bắc, hắn có nhiều hành động như này là vì hiểu rõ tính cách của Phù Lương, chỉ vào thời khắc sinh tử, mới có thể chân chính thấy rõ một người!

Nếu như Phù Lương lựa chọn ẩn nhẫn, trơ mắt nhìn ca ca của mình chết ở trước mặt mình, như vậy Phù Lương chính là một nhân vật kiêu hùng, hôm nay hắn có thể ruộng bỏ ca ca của mình, ngày mai hắn cũng sẽ có thể ruộng bỏ Tiền Bất Ly. Đối với loại người này, Tiền Bất Ly tuyệt đối sẽ không dùng!

Nếu như Phù Lương lựa chọn đột nhiên gây náo loạn, nghĩa khí của hắn thật sự khiến người ta yên lòng, nhưng đầu óc của hắn lại có vẻ rất có vấn đề, Tiền Bất Ly không thể trọng dụng một Phù Lương như vậy, hắn nhiều nhất chỉ là một tấm bia đỡ đạn, đợi đến khi tương lai gặp phải một chiến dịch vô cùng thâm hiểm, để cho Phù Lương lập một đạo quân lệnh trạng, tổng hành tới một cửa ải tiền tiêu, sống hay chết đều phải xen vận khí của hắn.

Phù Lương tương lai sẽ trở thành hạng người như thế nào, đều dựa vào chính bản thân hắn có thể Ly mang đến kinh hi cho Tiền Bất hay không, Tiền Bất Ly mỉm cười nhìn các binh sĩ đang bận rộn làm việc. Hiện tại cần phải để đầu óc nghỉ ngơi, người cần phải có lựa chọn không phải hắn, mà là Phù Lương, đáng vẻ của Tiền Bất Ly rất nhẹ nhàng.

Tiền Bất Ly đã dự đoán không sai, Phù Lương xác thực đi tới phủ Phúc Châu, hắn không thể ẩn tránh cuộc đại điều tra toàn thành, hắn cùng tùy tùng của mình cùng bị bắt dồn tới bãi tập. Chỉ có điều khi đang ẩn dấu trong đám người, hắn tuyệt đối không nghĩ tới, thống lĩnh đại nhân có hai hàng lông mày dài màu trắng bạc, thoát nhìn tư thế oai hùng cao ngất lại đang khảo nghiệm hắn, không phải làm thế nào để tìm ra hắn, cũng không phải làm thế nào để giết chết hắn, mà là đang muốn tìm cách lợi dụng hắn, tâm kế của hai bên quả thật chênh lệch quá xa nhau.

Các binh sĩ đã đóng xong giá gỗ, sau đó lại buộc dây treo cổ vào trên giá gỗ, Tiền Bất Ly có chút thất vọng trong lòng khi thấy Phù Lương vẫn không có động tĩnh, hắn nghiêng đầu liếc nhìn ra hiệu cho Đổ Bình cùng Vương Thụy, ý bảo bọn hắn chuẩn bị sẵn sàng. Nếu như Phù Lương thật sự buông tha ca ca của hắn, Tiền Bất Ly nhất định sẽ giết chết hết thảy mọi người bọn hắn, một tên cũng không để lại! Người không thể để cho ta sử dụng hoặc là người không dám dùng, chỉ có thể mang đến hậu họa cho mình, thời kì phi thường đương nhiên phải có hành động vô cùng phi thường.

Đương nhiên, Tiền Bất Ly chắc chắn sẽ không giết dân chạy nạn chính thức. Đối với những người phản kháng mình, giết hàng loạt chính là thủ đoạn tiết kiệm thời gian và sức lực nhất, nhưng đối với những người thần phục mình, ân huệ cùng nhân từ mới thật sự là biện pháp giải quyết vấn đề.

Khi các binh sĩ kéo một nam nhân từ trên mặt đất, nhét cổ của hắn vào thòng lọng dây treo cổ, đột nhiên vang lên giọng nói của một nam tử tuổi còn trẻ: "Chậm!"

Tiền Bất Ly quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người tuổi còn trẻ chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, đi nhanh tới trước. Phía trước và phía sau hắn có mấy người vươn tay ra níu vạt áo của hắn, không phải bị hắn dùng ánh mắt ngăn lại, thì là bị hắn dùng tay đẩy ra, hoặc là dứt khoát chỉ giẫy dụa thoát ra, thế nhưng phía trước vẫn còn không ít người có ý đồ ngăn chặn hắn lại, có một vài người trong trạng thái kích động hơn đã dứt khoát đứng lên ngăn hắn lại.

Xem ra người này rất được lòng người! Tiền Bất Ly khoát tay áo, binh sĩ đội kỵ binh giương thương nhọn, chỉnh tề phát ra một tiếng hét lớn.

Phù Lương thừa dịp thủ hạ của mình bị tiếng hét lớn của quan binh chặn trụ, chạy mau vài bước, chạy ra khỏi đám người, đi đến một chỗ cách Tiền Bất Ly vài chục bước đứng lại, lên tiếng nói: "Đại nhân, ta có chuyện muốn nói!" Thần thái của hắn ngang nhiên không sợ.

"Trước khi ngươi nói chuyện với ta, có lẽ ngươi cần báo tên của mình!" Tiền Bất Ly nghiêng ngả cười, để cho Phù Lương một vấn đề khó khăn: "Đây là rất căn bản của lễ phép."

Phù Lương ngần ngừ, ngắm nhìn bốn phía, vừa rồi hắn ngồi trong đám người, vì không để làm cho người khác hoài nghi, hắn không dám nhìn chung quanh, giờ phút này hắn mới phát hiện, tất cả kỵ binh của quan binh đều co rút lại vào hai đầu góc đông bắc, chẳng lẽ... . . . đám quan binh sớm đã phát hiện ra mình rồi hả? ? Phù Lương ngược lại hít một hơi khí lạnh, quay người nhìn chằm chằm vào Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly sớm từ trong ánh mắt tuyệt vọng mà bi thống của mấy tù binh tựa ở trên giá gỗ mà xác định thân phận của người đến, hắn dù bận vẫn ung dung nhìn đối phương, cũng muốn thăm tra đối phương ngay tại đây.

Rốt cục, Phù Lương thờ dãi một hơi rồi nói: "Đại nhân, ta nghĩ ngài đã biết rõ ta là ai, hà tất đã biết rõ còn có hỏi?"

"Cái này là quyền lực của ta, quyền lực của người chiến thắng!" Tiền Bất Ly khẽ cười nói: "Hơn nữa ta biết rõ nhưng người khác không nhất định cũng biết. Lớn tiếng nói ra tên của mình rất khó khăn sao? Hay là ngươi biết là không có người nhận ra tên của ngươi?"

Phù Lương chứng kiến biểu lộ của Tiền Bất Ly không có bất kỳ biến hóa nào, ánh mắt vẫn trong trẻo mà mạnh mẽ. Nếu như đối phương không cảm thấy hiếu kỳ đối với chính bản thân mình, không thể nghi ngờ gì nữa, suy đoán của mình là chính xác! Phù Lương cười gượng gạo một tiếng, sau đó cao giọng nói: "Ta chính là Phù Lương!"

Hai chữ 'Phù Lương' đưa tới một hồi huyền não trên bãi tập, thế nhưng trận thế Thiên Uy quân không có bất kỳ biến hóa nào, thần sắc của các binh sĩ như cũ, Phù Lương là vật gì? Đồng Lâm có hơn năm ngàn thủ hạ ở trước mặt thống lĩnh đại nhân giống như giấy vậy, trong chớp mắt đã tan thành mây khói, Phù Lương có thể lợi hại hơn bao nhiêu so với Đồng Lâm?

"Phù Lương ... Phù Lương, không thể tưởng được ngươi đúng là người thông minh, thế nhưng... . . Sự tình đã đến bước này, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, muốn nói cái gì ngươi cứ nói đi."

Phù Lương đưa mắt nhìn lên người ca ca của mình, phát hiện mấy người này chỉ bị trói quá chặt chẽ, trên người coi như không có dấu vết nghiêm hình tra tấn. Hắn nói: "Đại nhân, ta có một việc không rõ, sao đại nhân lại biết ta ở bên trong phủ Phúc Châu?" Nếu như bộ hạ của hắn không bán đứng hắn, Phù Lương không nghĩ ra nguyên nhân nào mà âm mưu của mình bị phát hiện.

"Trong lúc vô tình."

"Trong lúc vô tình?" Phù Lương cười gượng một tiếng, nói: "Đại nhân nói qua loa với ta sao?"

"Hình như ta không cần phải nói qua loa với ngươi." Tiền Bất Ly thần nhiên nói: "Chẳng lẽ ngươi thực sự cho là mình trí kế siêu quần, không thể bị người khác nhìn thấu hay sao?"

"Phù Lương tuy bất tài, nhưng đã từng khổ học binh pháp!" Phù Lương ngao ngễ ngẩng đầu nói: "Ta thậm chí đã đi tới Hoàng thành của các ngươi du học vài năm, bàn về binh pháp, ta... . ."

"Binh pháp?" Tiền Bất Ly cười lớn cắt ngang lời Phù Lương mà nói: "Ngươi muốn đàm luận binh pháp ở trước mặt ta?"

Các tướng sĩ Thiên Uy quân bao vây quanh đó cùng phát ra tiếng cười lớn, ngay cả Trát Mộc Hợp bộ lạc Phi Ứng, hùng ung uy danh hiển hách thảo nguyên cũng gây cánh ở trước ngựa Tiền Bất Ly, hơn nữa còn thua khi chiếm giữ ưu thế binh lực tuyệt đối, các tướng sĩ Thiên Uy quân không cho rằng trên thế giới này còn có ai có thể có tài cầm quân hơn cả thống lĩnh của mình, điều này đối với bọn họ mà nói, giống như ăn cơm mà không đói bụng giống nhau, là một điều thường thức cơ bản.

Sắc mặt Phù Lương thay đổi, hắn luôn luôn rất tự phụ, giờ phút này đối mặt với tiếng cười nhạo của mọi người, hắn đôi chút không nhẫn nhịn được, thế

nhưng dưới tình thế đối phương ở cửa trên, nhin không được cũng phải nhin.

Tiền Bất Ly cười xong, đột nhiên trở mình xuống ngựa, bước đi về phía Phù Lương, Trình Đạt và các thân vệ vội vàng cũng nhảy xuống ngựa, theo sát phía sau Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly đi đến gần Phù Lương, vui vẻ đánh giá Phù Lương vài lần, đột nhiên hất gơ tay rút trường kiếm của mình ra, nói: "Kiếm pháp có thể nhập binh pháp, ngươi có hiểu hay không?" Nghe nói Phù Lương rõ ràng đã từng đi du học binh pháp, Tiền Bất Ly cảm thấy thật cao hứng, người như này nếu có thể rèn luyện vài năm cùng các tướng lĩnh thủ hạ Đồ Bình, ngược lại sẽ có cơ hội trở thành nhân vật trấn thủ một phương.

Phù Lương vui mừng mà không sợ đối với mũi kiếm lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt mình: "Hiếu!"

"Trình Đạt, đứng lại chỗ đó." Tiền Bất Ly gơ tay chỉ một cái, nói: "Ngươi cẩn thận chút, một kiếm này ta muốn đâm tới ngực của ngươi!"

Trình Đạt đôi chút không hiểu, thế nhưng hấn vẫn phải tuân thủ mệnh lệnh của đại nhân thống lĩnh: "Tuân mệnh, đại nhân."

Tiền Bất Ly cười cười, cổ tay run lên, đưa tay một kiếm đâm về vai phải Phù Lương, một kiếm này đâm vừa mạnh vừa nhanh lại bất ngờ, còn mang theo tiếng gió bén nhọn, hiển nhiên Tiền Bất Ly vẫn lưu tình xét về vị trí công kích, nhưng tốc độ cùng lực đạo thì đều dùng toàn lực.

Thần sắc Phù Lương đại biến, nhanh chóng nghiêng người, lui bước, nhưng vẫn đôi chút chậm trễ, trường kiếm của Tiền Bất Ly xuyên qua sát đầu vai của hấn, để lại một vết máu thật sâu.

"Đại nhân, ngài đây là ý gì? !" Phù Lương liên tục lui lại mấy bước, tức giận nhìn về phía Tiền Bất Ly. Rõ ràng nói muốn đâm thủ hạ của mình cho hấn xem, kết quả lại đâm vào chính hấn, nếu như không phải giờ phút này bên mình hăm sâu tuyệt cảnh, Phù Lương đã sớm liều mạng cùng Tiền Bất Ly.

"Đây mới là binh pháp, đồ ngu! !" Tiền Bất Ly thu kiếm vào vỏ, nói: "Toàn bộ người Phúc Châu cũng biết ngươi đánh cuộc cùng Phương lão sinh, ai đánh hạ phủ Phúc Châu trước thì sẽ được lập làm Vương, ta mặc ngươi có ngàn diệu kế, chỉ cần ta giữ vững phủ Phúc Châu, ngươi sẽ không thể trốn thoát kết cục bại vong!"

Sắc mặt giận dữ của Phù Lương chậm rãi tiêu tán, thay vào đó là suy tư.

"Bại hoại! Không cho phép làm tổn thương ca ca ta! !" nữ hài bị Trình Đạt bắn một mũi tên đột nhiên cố hết sức giằng co, đáng tiếc các tướng sĩ Thiên Uy quân không ai coi ca ca của nàng là chuyện quan trọng, ngay cả nàng cũng như vậy, một binh sĩ phụ trách trông coi tù binh vùng thương nhon lên, hung hăng đập một cái vào phía sau lưng của nàng, cú đánh đó khiến nữ hài lập tức hôn mê.

Người ngồi ở trên bãi tập cũng có không ít người đứng lên, tất cả đều muốn xông lên trước bảo hộ thủ lĩnh của bọn hấn, Vương Thụy vung tay lên, cùng với một hồi còi lệnh bén nhọn, các cung thủ ở bên trên chòi canh ngay lập tức kéo cung, bọn kỵ binh cũng nâng thương nhon binh lên, chuẩn bị công kích bất kỳ lúc nào.

Phù Lương bị tiếng còi làm giật mình tỉnh lại, quay đầu quát to: "Đều ngồi xuống cho ta, không kẻ nào được lộn xộn! !"

Đại bộ phận người rục rịch bị dọa sợ mà ngồi xuống, nhưng vẫn có hai hấn tử thon gầy lao đến, kết quả lại bị Phù Lương dùng một quyền đánh ngã một người: "Hỗn trướng, trở về cho ta!"

Hấn tử thon gầy còn lại đầy bụng ủy khuất nhìn Phù Lương, nhưng vẫn ôm đồng bạn của mình lui trở về.

"Binh pháp, binh pháp, người đời nói đến binh pháp cũng biết binh pháp quan trọng nhất chính là xuất kỳ bất ý, thế nhưng trên đời này không có mấy người có thể làm được." trên mặt Tiền Bất Ly lộ ra thần sắc khinh miệt: "Ngươi du học mấy năm khổ tập binh pháp, chẳng lẽ đi học đã thành một cái bao cò còn không mất mặt xấu hổ sao?" Nói xong, Tiền Bất Ly xoay người quay trở lại.

"Đại nhân!" Phù Lương kêu to một tiếng, sau đó hai chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất: "Phù Lương nguyện hàng!"

"Hà?" Tiền Bất Ly đứng lại, hỏi: "Ngươi tại sao phải hàng?" Câu nói này đơn thuần là nhầm nhứ, đã rơi vào trong tay người khác, hiểu rõ không hàng thì chỉ có cái chết, có mấy người nguyện ý chết đây?

"Phù Lương tự biết không phải đối thủ của đại nhân." Đối mặt với sự hạ nhục của Tiền Bất Ly, Phù Lương cắn môi một cái trả lời.

"Lời này ta thích nghe." Tiền Bất Ly xoay người lại nói: "Thế nhưng ngươi cũng không cần khách khí như thế, ta có thể thả ngươi trở về, ngươi mang theo đại đội nhân mã của ngươi, tới đây từ chiến quyết đấu một trận cùng ta, ta muốn cho ngươi thua tâm phục khẩu phục."

"Đại nhân chớ để trâu cày Phù Lương." Phù Lương nở nụ cười khổ: "khi ta đi vào phủ Phúc Châu không nhìn thấy quân đội của đại nhân, chắc hẳn đại nhân đi đối phó Đồ Bình?" ánh mắt Phù Lương lộ ra ý tứ hỏi thăm.

"Ngươi đoán không sai, xem ra ngươi còn không hoàn toàn coi như một bao cò." Tiền Bất Ly lại đang cố ý mỉa mai, đồng thời cũng đang chú ý quan sát ánh mắt biến hóa của Phù Lương, hấn sẽ cho Phù Lương một vị trí phù hợp, mà sự nhẫn nại là một khâu cực kỳ trọng yếu đối với người được chọn.

Phù Lương thoáng ngẩng người đôi chút rồi lập tức khôi phục như bình thường: "Đại nhân thật sự dũng mãnh dị thường, có thể trong thời gian ngắn có thể đánh tan Đồ Bình, thật sự làm cho người ta kinh sợ. . ."

“Đúng là toàn diệt, không phải đánh tan!” Tiền Bất Ly mỉm cười cắt ngang lời Phù Lương, sau đó hắn xoay người ra lệnh: “Đỗ Bình, mang thủ cấp của Đồng Lâm tới, để cho thủ lĩnh Phù Lương cáo biệt cùng lão bằng hữu của hắn một chút”

Đỗ Bình đang suy tư giải thích ý nghĩa của ‘Xuất kỳ bất ý’ Tiền Bất Ly vừa nói, vội vàng trả lời, thúc ngựa chạy tới chỗ Tiền Bất Ly, mà Vương Thụy ở gần đó lấy ra một quyển sách nhỏ, đang ghi lại cái gì đó ở trên quyển sách, mọi người sớm tập mãi thành thói quen đối với cử động của hắn. Chỉ cần thống lĩnh đại nhân nói mấy câu gì đó, chỉ chớp mắt sau đã có thể chứng kiến Vương Thụy tướng quân trốn ở một bên vụng trộm ghi chép.

Đỗ Bình tháo thủ cấp của Đồng Lâm xuống từ sau yên ngựa, ném xuống mặt đất, Phù Lương ngẩng người nhìn một hồi, thờ dãi nói: “Đại nhân, nếu như ngài tin tưởng ta, ta nguyện ra khỏi thành chiêu hàng đội quân con em Phù gia cho ngài.” Phù Lương cũng không có lòng tin về bản thân nữa. Với thực lực hùng mạnh của Đồng Lâm mà bị toàn diệt ở trong thời gian thật ngắn, đội quân con em của hắn cũng không cách nào chống lại đối phương.

“Người muốn mang bao nhiêu người?”

“Chỉ cần một mình ta là được.” Nếu như ta muốn mang thêm những người này đi, người có thể để cho đi sao? Phù Lương cảm thấy vô cùng phiền muộn.

“Vây chúc người sớm ngày trở về.” Tiền Bất Ly cười cười. Đúng lúc này, từ ngoài cổng thao trường, một người cười ngửa phóng như bay đến, hắn vốn định lớn tiếng bẩm báo, trông thấy ở bên trong thao trường có rất nhiều binh dân đang đứng, lại khép miệng, thúc ngựa đi tới sau lưng Tiền Bất Ly mới quay người xuống ngựa, đưa một công văn cầm trong tay tới tay Tiền Bất Ly.

“Phù Lương, đoán xem trong phong thư này viết cái gì?” Tiền Bất Ly vừa mở ra công văn vừa nói.

“Là chiến báo bên Phương lão sinh.” Phù Lương đánh giá quần áo cùng sắc mặt của người truyền tin, nhẹ giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Phân biệt

“Đoán không sai.” Tiền Bất Ly khẽ cười một tiếng, đọc kỹ chiến báo Lý Tiêu Văn gửi về, sau khi xem xong, tiện tay lại giao cho người mang tin tức, cau mày tự hỏi.

Thiên Uy quân chạy thật nhanh một đoạn đường dài, chỉ nghỉ ngơi một đêm rồi ngựa không dừng vó trở lại phủ Phúc Châu, các tướng sĩ đã khá mệt mỏi, hiện tại chỉ có cánh quân của Phù Lương là còn đầy đủ sức lực, dùng hay là không dùng? Tiền Bất Ly suy tư một hồi, cuối cùng vẫn bỏ đi chủ ý này. Mỗi một thống soái đều có phong cách lãnh binh của riêng mình, Tiền Bất Ly thì thiên hướng về thận trọng, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn không dùng chiêu thoát hiểm. Nếu như người của Phù Lương lâm trận bất ngờ làm phản, vậy tất cả bố trí của mình đều uổng phí, có thể còn gặp tổn thất vô cùng nghiêm trọng, thu hoạch không tương xứng với trả giá, cho dù không có Phù Lương, Tiền Bất Ly cũng nắm chắc có thể đánh tan quân đội của Phương lão sinh.

“Phù Lương, hãy chọn lựa hết người của người ra đi, muốn ủy khuất các người mấy ngày.” Tiền Bất Ly chuyển hướng nhìn Phù Lương nói.

“Đại nhân, vậy sự việc ta đi chiêu hàng . . .”

“Không vội, loại chuyện này không thể gấp được.” Tiền Bất Ly nhàn nhạt trả lời. Nếu như mình mang theo đội kỵ binh xuôi nam đón đánh Phương lão sinh, trong nội thành chỉ còn lại một trung đội bộ binh, nửa Tiền doanh, còn có một đại đội sơn cước, chỉ dựa vào những người này tạm giam hơn hai ngàn tù binh của Đồng Lâm đã là cực hạn, nếu như còn có người của Phù Lương, trong đó ẩn núp biến cố quá nhiều.

“Đại nhân, ngài chớ không phải là . . . lo lắng đối với ta?”

“Nếu như ta lo lắng đối với người, ta đã sớm giết người.” Tiền Bất Ly cười nhẹ một tiếng nói: “Chỉ cần người vừa chết, người của người lập tức sẽ bị chia rẽ, người cho rằng bọn hắn có thể quấy lên bao nhiêu sóng gió?”

Nói đến vấn đề này, Phù Lương chỉ có thể giữ yên lặng, cũng không thể kêu gào đối với Tiền Bất Ly. Hắn tuyệt không dám giết mình sao?

“Bây giờ việc người cần làm nhất chính là dàn xếp tốt cho thuộc hạ của mình, không nên tạo thành hiểu lầm.” Tiền Bất Ly quay người lên ngựa, hắn liếc mắt ra hiệu cho Đỗ Bình, sau đó cười ngửa chạy ra khỏi thao trường.

Cơ Thắng Tình không uổng phí chờ đợi, rốt cuộc Tiền Bất Ly đã tới. Đáng tiếc Tiền Bất Ly chỉ nói mấy câu với nàng, rồi bắt đầu nhìn lên sa bàn, Cơ Thắng Tình tuy đôi chút mất hứng, nhưng là một người đã trải qua hệ thống giáo dục, nàng biết rõ đạo lý binh hung chiến nguy, Cơ Thắng Tình thật biết điều đứng ở bên người Tiền Bất Ly, yên lặng bồi bạn.

Từng mệnh lệnh rồi lại từng mệnh lệnh một truyền ra từ trong miệng Tiền Bất Ly, Phù Lương cùng hơn một trăm tên tùy tùng, đều bị nhốt bên trong trại tù binh ở ngoài thành do đại đội sơn cước trông coi. Mạnh Thiết Đầu phân phát cho người của Phù Lương hai mươi chiếc lều vải, những người này không thể dùng dây thừng buộc chặt. Bị tạm giam đương nhiên đã bị tù túng hơn. Bởi vì lo lắng Mạnh Thiết Đầu kinh nghiệm chưa đủ, xuất hiện sơ xuất, Tiền Bất Ly đã điều Quan Dự Đồng đến trại tù binh, lại để cho Quan Dự Đồng toàn quyền phụ trách.

Không nên đặt tất cả trứng gà vào trong một cái giỏ, hàm nghĩa của những lời này cực kỳ sâu sắc, cho nên Tiền Bất Ly nhốt riêng Phù Lương cùng mấy người bị bắt ở bên ngoài ở trong phủ của Cơ Thắng Tĩnh. Đối với Phù Lương, hắn lấy một cái cớ thật hoàn mỹ, mấy tù binh này không phải có thương tích bên người mà chỉ là do một nhọc quá độ, hãy để cho bọn hắn an tâm nghỉ ngơi trong phủ đệ là xuất phát từ ý tốt của Tiền Bất Ly, Phù Lương sao dám tìm ra lý do cự tuyệt ý tốt của Tiền Bất Ly?

Sự việc của Phù Lương tạm thời chấm dứt một giai đoạn, Tiền Bất Ly hạ lệnh đội kỵ binh lập tức tu chỉnh, trại tù binh ở ngoài thành, việc phòng thủ thành phủ Phúc Châu dựa vào một trung đội bộ binh hơn nửa vốn còn là quân bảo vệ thành cùng đội canh gác, coi như là miễn cưỡng, một nửa Tiền doanh làm như đội dự bị, tạm thời phục tùng mệnh lệnh của Giả Thiên Tường.

Tiền Bất Ly cẩn thận tính toán, tính từ khi người mang tin tức của Lý Tiêu Vân rời khỏi bến đò sông Bạch Long, thời gian bọn hắn đi vào phủ Phúc Châu, thời gian đội kỵ binh của mình bồn tập nghênh chiến, thời gian chinh đồn và sắp đặt, đều tính cả những thứ này, đội kỵ binh còn có gần một ngày thời gian để nghỉ ngơi, có thể xuất phát lúc hoàng hôn, cho nên Tiền Bất Ly không phải quá sốt ruột. Hiện tại Lý Tiêu Vân đã thành công ngăn chặn Phương lão sinh ở trên bến đò sông Bạch Long, chỉ cần mình đi theo từ Thái Hồng Kiều ở phía hạ du tiến tới bao vây quân địch từ bên cánh, mà Lý Tiêu Vân đồng thời bắt đầu tiến công từ bờ bên kia, hoàn toàn có thể dễ dàng đánh tan binh sĩ của Phương lão sinh.

Sắp tới giữa trưa, Giả Thiên Tường bưng một chồng hồ sơ, mặt mũi tràn đầy mệt mỏi tìm tới Tiền Bất Ly. Trước tiên Giả Thiên Tường cười khổ một tiếng, ném hồ sơ trong tay xuống mặt bàn, sau đó đặt mông ngồi xuống, nói: "Ta nói . . . Thống lĩnh đại nhân, ta là một lão già khom, ngài lần sau cũng không thể lại hành hạ ta như thế này!"

"Càng già càng dẻo dai." Tiền Bất Ly nhìn nhìn chồng hồ sơ dày, cũng không khỏi âm thầm lú lười: "Thắng tĩnh, người xem bá tước đại nhân một muốn chết rồi, nhanh cho một ly trà ngon."

Cơ Thắng Tĩnh cười cười, thò tay cầm chén trà trên bàn, tự tay rót một chén trà.

"Miễn đi, miễn đi!" Giả Thiên Tường hỗn loạn xua tay nói: "Đề điện hạ châm trà cho ta? Loại phúc này ta lại không thể hưởng được."

"Vây ý của ngài là phải . . . để cho ta châm cho ngài?"

"Ta làm sao dám làm phiền thống lĩnh đại nhân."

"Nếu như bá tước đại nhân nói như vậy. . . Chính ngài hãy châm cho mình. Thắng Tĩnh, hãy đưa ấm trà cho bá tước đại nhân, không thích thì tự mình cầm ấm trà cũng uống được."

Cơ Thắng Tĩnh tròn mắt nhìn Tiền Bất Ly, bưng ngược lại trà ngon nước dịu dàng đi đến trước người Giả Thiên Tường, nói: "Bá tước của ta, hãy để cho ta dùng chén trà này bày tỏ lòng biết ơn của ta. Từ lúc nhỏ, ta biết ngài ở ngoài sáng, ở bên trong tối, ngầm một mực trợ giúp ta, Thắng Tĩnh một mực ghi ở trong lòng."

Giả Thiên Tường vốn định từ chối, nhưng khi nghe Cơ Thắng Tĩnh nói câu đó, lão không có biện pháp từ chối nữa, chỉ có thể tiếp nhận chén trà: "Đa tạ thịnh tình của điện hạ, kỳ thật đây là điều ta phải làm."

"Tốt rồi, tốt rồi, các người cứ tiếp tục khách khí như vậy, không chừng muốn khách khí tới khi nào." Tiền Bất Ly dùng ngón tay chỉ hồ sơ, hỏi: "Đủ mọi người?"

"Đủ!" Giả Thiên Tường đôi chút tức giận nhìn Tiền Bất Ly.

Ánh mắt tò mò của Cơ Thắng Tĩnh chuyển lên chồng hồ sơ, thuận tay cầm một quyển lên, mở ra nhìn rồi hỏi: "Đây là cái gì?"

"Là tài liệu của tất cả quý tộc phủ Phúc Châu."

"Hà?" Cơ Thắng Tĩnh ngẩng đầu hỏi: "Bất Ly, người muốn những thứ này để làm cái gì?"

"Vi phân biệt chính nghĩa cùng tà ác." Tiền Bất Ly nói ra một câu bí hiểm khó dò.

Giả Thiên Tường chỉ vào hồ sơ giới thiệu: "Ta chia làm mấy loại lớn: người chúng ta rất có thể lôi kéo, người có khả năng lôi kéo tới, người khả năng lôi kéo rất nhỏ, còn có. . . người chúng ta không có khả năng lôi kéo." Giả Thiên Tường vừa nói vừa rút ra một quyển hồ sơ: "Nơi đây đều là người không có khả năng lôi kéo, bọn hắn luôn luôn đi lại rất gần cùng phái của Cơ Thắng Liệt."

Tiền Bất Ly tiếp nhận hồ sơ cẩn thận quan sát: "Đây là bản chính hay là phó bản?"

"Là phó bản, ngài có thể lấy đi." Giả Thiên Tường uống ngụm nước trà: "Trong đó đối tượng làm chúng ta nhức đầu nhất chính là Tứ Mã huyện Động Khẩu cùng huyện Đạt Ô, bọn hắn vốn cùng họ, đều có quan hệ thân thích quanh co lòng vòng với nhau, cũng đều là Từ tước, hai người trong đó có sức ảnh hưởng rất lớn trong huyện, nếu như bọn hắn có ý định đối kháng cùng chúng ta. . . Ai!"

"Xem ra ngài đề nghị ta diệt trừ Tứ Mã này đầu tiên hả?" Tiền Bất Ly ngẩng đầu nhìn Giả Thiên Tường.

"Ta chỉ hy vọng ngài có thể diệt trừ, thống lĩnh đại nhân, trong lúc này rất khó nắm giữ chừng mực, nếu như ngài có động tác quá lớn, sẽ mang đến ảnh hưởng trí mạng cho danh dự của chúng ta, quý tộc lớn nhỏ trong Cơ Chu quốc sẽ không ủng hộ điện hạ! Nhưng nếu như ngài có động tác quá nhỏ, ta lại

lo lắng ngại không giải quyết được phiền toái ở huyện Động Khẩu cùng huyện Đạt Ổ, ta cũng thật khó xử...."

"Mang đến ảnh hưởng trí mạng cho danh dự của chúng ta? Có quan hệ sao? Ta không động tay cũng không có mấy quý tộc đứng ra công khai ủng hộ điện hạ"

"Bất Ly! !" Cơ Thắng Tình chu môi, dùng ánh mắt trách cứ nhìn Tiền Bất Ly.

"Nói đùa, nói đùa, ta chỉ nói đùa!" Tiền Bất Ly cười cười, đi đến bên cạnh sa bàn: "Kỳ thật từ trước lúc ta đi tới Phúc châu, ta cũng đã nghĩ kỹ, điện hạ không có khả năng đắc tội những quý tộc kia, ta cũng cố gắng để không đắc tội, thế nhưng. . . Chúng ta có thể mượn đao giết người!" Tiền Bất Ly thò tay chỉ hướng cây hắc kỳ cắm ở trên quảng sát Tượng Hùng Nguyên.

Cơ Thắng Tình cùng Giả Thiên Tường cùng nhìn tới, chỗ cây hắc kỳ mà Tiền Bất Ly chỉ, trên sa bàn có hai con đường: "Đợi sau khi ta tiêu diệt quân bản bộ của Phương lão sinh, ta sẽ mang theo đại quân tiến công quảng sát Tượng Hùng Nguyên, Tôn Tông không dám đối chiến với ta, nhất định sẽ bình chia làm hai đường mà bỏ trốn, ta sẽ lợi dụng toán gác cỏ Tôn Tông này giết chết Tử Mã cho ta, ta nghĩ không ai có thể chỉ trích ta"

Giả Thiên Tường ngẩn ngơ, ánh mắt lộ ra đáng bưng tỉnh đại ngộ, lão nói: "Thì ra ngươi lúc trước. . . Chính là vì cái này!"

Cơ Thắng Tình kỳ quái hỏi: "Bất Ly, cho dù Tôn Tông không dám đối chiến với ngươi, làm sao ngươi biết hẳn nhất định sẽ bình chia làm hai đường mà bỏ trốn? Làm sao có thể khẳng định bọn hắn sẽ đi tới huyện Động Khẩu cùng huyện Đạt Ổ?"

"Cái này. . . điều này thuộc về binh pháp." Tiền Bất Ly vội ho một tiếng rồi nói: "Ta có nói với ngươi, nhất thời ngươi cũng không hiểu!"

Giả Thiên Tường nhũn mày suy tư về được mất từ kế hoạch của Tiền Bất Ly, Tiền Bất Ly lại nói tiếp: "Ta cân nhắc đến các quý tộc phát giác sự tình không ổn rất có thể sẽ rời khỏi đất phong, cho nên ta muốn mời điện hạ tuyên bố một mệnh lệnh, dùng danh nghĩa Phúc Châu nguy cấp, hạ lệnh từng huyện, thành bắt đầu giới nghiêm, phong tỏa cửa thành, tất cả quý tộc phải ở yên trên đất phong của mình, không được tự ý rời khỏi chức trách của mình, bá tước đại nhân lại phái người trà trộn vào nghe ngóng tin tức, như vậy có thể làm ngưng trệ tin tức của bọn hắn một cách tốt nhất có thể. Nếu như tốc độ tiến binh của Tôn Tông rất nhanh, những quý tộc kia không có khả năng có thời gian kịp phản ứng. Cho dù có người may mắn có thể trốn ra khỏi đất phong của mình, vi phạm mệnh lệnh của điện hạ cũng coi như là một tội lớn, điện hạ có thể danh chính ngôn thuận xử trí bọn hắn."

"Bất Ly, ta nghe ngươi nói như vậy. . . . sao giống như ngươi có thể chỉ huy Tôn Tông?" Cơ Thắng Tình nghe xong cả buổi, rốt cục phát hiện điểm đáng ngờ.

"Cái này. . . Ừ, Thắng Tình, ngươi biết vậy ba thả một không?"

"Ta biết rõ."

"Đã biết là tốt rồi." Tiền Bất Ly vội vàng chuyển hướng nhìn Giả Thiên Tường, nói: "Bá tước đại nhân, ngài xem kế hoạch của ta có chỗ thiếu hụt gì hay không?"

Giả Thiên Tường trầm tư một lát, khẽ thở dài một hơi nói: "Đây là biện pháp nhanh nhất, hữu hiệu nhất!"

"Dùng một câu thuật ngữ mà nói, cái này là đại tẩy bài!" Tiền Bất Ly không biết trên thế giới này có người chơi bài hay không, cho nên hắn cải thêm một câu gọi là thuật ngữ: "Ta muốn dùng tốc độ nhanh nhất, biến toàn bộ Phúc Châu biến thành một miếng sắt, nguyện ý thuần phục chúng ta, lưu lại, có thể sẽ trở thành tai hoạ ngầm, thanh trừ toàn bộ!"

"Bất Ly. . ." Cơ Thắng Tình loạn choạng Tiền Bất Ly cánh tay, cách ngôn nhắc lại: "Ta xem kế hoạch của ngươi có lỗ thủng, vạn nhất Tôn Tông không bỏ trốn theo như con đường của ngươi thì phải làm sao?"

"Ngươi không phải biết rõ vậy ba thả một sao?" Tiền Bất Ly kinh ngạc hỏi, kỳ thật hẳn hiện tại có thể nói cho Cơ Thắng Tình chân tướng rồi, thế nhưng. . . Ngày đó Cơ Thắng Tình vì mình bị ám sát tin tức khốc lớn một hồi, hiện tại đã nói, rất có thể dẫn phát Cơ Thắng Tình nhỏ nóng nảy, hay (vẫn) là đợi lát nữa một thời gian ngắn thanh thần chút ít.

"Ta biết rõ vậy ba thả một, nhưng. . ."

"Đã biết là tốt rồi." Tiền Bất Ly duỗi lưng một cái, nói: "Ta có lẽ cần phải nghỉ ngơi một lúc, sắp phải đánh một trận đại chiến, ai. . . . Lúc nào mới có thể yên ổn lại đây?!"

"Vậy. . . Vậy ngươi phải chú ý nghỉ ngơi...!" Cơ Thắng Tình cho dù vô cùng nghi ngờ, nhưng khi nàng nghe nói Tiền Bất Ly sắp phải đi đánh trận, tình cảm ân cần lập tức chiếm thế thượng phong, Cơ Thắng Tình chuyển sang nhìn Giả Thiên Tường, nói: "Bá tước của ta, chúng ta đi ra ngoài thương lượng kế hoạch của Bất Ly một chút, ta thấy. . ."

"Ai, vừa rồi vì sửa sang lại những tài liệu này, ta một mực không ăn cái gì, hiện tại thực sự đói bụng, điện hạ, chờ một lát chúng ta bàn lại." Giả Thiên Tường vừa nói một bên hướng lui về phía sau đi.

"Bá tước của ta, sức khỏe con người là quan trọng nhất, ngài nhanh đi dùng cơm, nếu quả thật ngài rất mệt mỏi, hãy nói với ta, dù nữa bầu trời có sụp xuống thì cũng thế!" Không thể không nói, Cơ Thắng Tình quả thật là một người quá tốt.

Giả Thiên Tường rời đi, Tiền Bất Ly vừa cố gắng ngáp một cái, vừa đi vừa nội sảnh, chỉ để lại Cơ Thắng Tình dạo bước trong đại sảnh với tâm trạng

chán ngán, thế nhưng chỉ trong thời gian rất ngắn, nữ tử vui vẻ này đã quên hết nghi kỵ trong lòng: "YAA.A.A... . . . Bất Ly cũng không ăn cái gì! Ta thật sự quá qua loa! Kha Lam . . . Kha Lam"

※※※

Lý Tiêu Vân lẳng lẳng nhìn bờ bên kia, sông Bạch Long chảy xiết đúng là một nơi hiểm yếu, nơi được gọi là hiểm yếu chính là nếu như địch nhân muốn xông tới nhất định phải trả một cái giá lớn, bên mình muốn xông qua cũng như vậy.

Lý Tiêu Vân biết rõ chặn đánh chiến trên sông Bạch Long không phải quan trọng nhất, hấn chỉ cần ngăn chặn được Phương lão sinh là thắng lợi, đây cũng là nguyên nhân khiến hấn có ý gia tiếp cùng người mà Phương lão sinh phải tới chiêu hàng.

Đáng tiếc thủ đoạn lừa gạt này chỉ có thể dùng một lần, hai lần còn có thể được, nếu như dùng nhiều hơn thì sẽ không thể lừa nổi. Người lần thứ ba Phương lão sinh phải tới khuyên hàng chính là Tả quân sư của y, Tả quân sư không chỉ mang đến một lượng vàng bạc tài bảo không nhỏ, còn có một thư ủy nhiệm của Tịnh Kiên vương. Lý Tiêu Vân nhận tất cả đồ vật này, còn đặc biệt mở một cuộc chiêu đãi vô cùng long trọng, hơn nữa ứng thuận lời hứa.

Đáng tiếc lúc này, hấn không có hành động thực tế, chỉ lời hứa để tiếp tục lừa gạt Phương lão sinh ra, trời vừa sáng, Phương lão sinh đã bắt đầu phái người đồn cũi xây dựng quân doanh. Sau khi xây dựng xong quân doanh, bản thân Phương lão sinh mang đi một bán nhân mã, đi xuôi xuống hạ du.

Lý Tiêu Vân biết rõ, Phương lão sinh đã đánh mất tin tưởng đối với bến bờ sông Bạch Long, y phải thay đổi một điểm đột phá. Nếu như Phương lão sinh đi thượng du, Lý Tiêu Vân không lo lắng, hấn đã phái đội tuần tra đi lên thượng du, mặc kệ Phương lão sinh xây dựng bè gỗ cùng cầu nổi ở địa phương nào, đội tuần tra đều có thể kịp thời phát hiện, đưa ra cảnh báo. Mà ở hạ du sông Bạch Long là vách đá dựng đứng kéo dài hơn mười dặm, Phương lão sinh muốn xây dựng bè gỗ ở chỗ này, y chỉ có thể cho người đi xa hơn mười dặm đồn cũi, sau đó kéo về làm bè gỗ, vách đá dựng đứng mười mấy dặm, các binh sĩ phải nhảy xuống dưới. . . . Đây là điều tuyệt đối không thể xảy ra. Thế nhưng Lý Tiêu Vân sợ đối phương dựng cầu, cho dù hiện nay binh lực căng thẳng, hấn vẫn rút ra hơn bảy mươi người, đi tuần tra hạ du, chỉ cần phát hiện tình hình quân địch, bọn hấn có thể dùng phương pháp đốt lửa báo hiệu, nhanh chóng thông báo tình hình cho mình.

Lý Tiêu Vân cho rằng điều có khả năng xảy ra nhất, chính là Phương lão sinh quyết định đi đến bến bờ Thái Hồng Kiều cách nơi này tám mươi dặm ở hạ du sông Bạch Long, tuy từ nơi này đi đến Thái Hồng Kiều cần phải tốn nhiều thời gian một ngày, thế nhưng khoảng cách từ Thái Hồng Kiều đến phủ Phúc Châu rất gần, không thể không lo lắng. Lý Tiêu Vân cũng không phải lo lắng Phương lão sinh quay đầu trở lại dốc sức liều mạng cùng với mình, hấn lo lắng bên thống lĩnh đại nhân không chuẩn bị sẵn sàng, sự việc Phương lão sinh ước định cùng Phù Lương ai đánh hạ phủ Phúc Châu trước thì sẽ được lập làm Vương đã truyền khắp nơi, Phương lão sinh tuyệt không buông tha địa vị để dốc sức liều mạng cùng với mình.

Chia binh? Lý Tiêu Vân cần rằng, quân bộ binh cùng Tiền doanh do hấn chỉ huy ở đây cộng lại cũng không quá một nghìn người, còn phải trông coi hơn bảy trăm tù binh, chia binh như thế nào? Phái người đi hủy cầu? Vậy điều này cũng chỉ có thể kéo dài một đoạn thời gian ngắn, Phương lão sinh có thể xây dựng bè gỗ ở một nơi ngay gần Thái Hồng Kiều, vẫn không cách nào ngăn cản bước chân xâm chiếm của y.

Sau khi Lý Tiêu Vân phái người mang tin tức đi, sau một thời gian ngắn trầm tư suy nghĩ, rốt cục hấn quyết định chia binh chống cự. Nhiệm vụ của hấn chính là không cho Phương lão sinh vượt qua sông Bạch Long, chỉ cần hấn còn một hơi thở, hấn không thể để cho Phương lão sinh thực hiện được ý đồ.

"Cam Chính Khắc, ta giao bến bờ sông Bạch Long cho ngươi, ngươi không cần xuất kích, chỉ cần giữ vững vị trí nơi này, đừng cho đối phương vượt qua sông là tốt rồi." Cam Chính Khắc là một tiểu hiệu mà Lý Tiêu Vân rất thương thức. Sau khi hấn lên làm đại đội trưởng, lập tức thăng Cam Chính Khắc làm phó tướng.

"Đại nhân, ngài muốn đi đâu?" Cam Chính Khắc kinh ngạc nhìn Lý Tiêu Vân.

"Ta muốn đi Thái Hồng Kiều." Lý Tiêu Vân than nhẹ một tiếng: "Ngươi cẩn thận một chút, dù thế nào cũng phải đề phòng Phương lão sinh đột nhiên đánh chiêu hồi mã thương!"

Cam Chính Khắc nở nụ cười khổ: "Đại nhân, ngài muốn dẫn bao nhiêu người đi?" Cam Chính Khắc cũng biết số lượng binh sĩ bên mình, nếu như dẫn đi một số binh lính đi phòng thủ Thái Hồng Kiều, những người còn do mình chỉ huy vừa phải trông coi tù binh, còn phải phòng ngự bến bờ, vạn nhất Phương lão sinh đánh chiêu hồi mã thương, sao có thể phòng ngự được?

"Ta chỉ mang đi một trăm, tất cả đều giao cho ngươi!" Lý Tiêu Vân nói với thần sắc nghiêm trọng: "Cẩn thận bọn tù binh bất ngờ làm phản, nếu thật sự phải đánh nhau, có thể ép buộc bọn chúng đi trước chống cự, nếu có người muốn chạy trốn, giết hết là được."

"Như vậy sao được!" Cam Chính Khắc kêu lên: "Đại nhân, ngài lưu thủ nơi này, ta mang theo một trăm huynh đệ đi phòng thủ Thái Hồng Kiều!" Dùng một trăm người đi nghênh chiến mấy ngàn i binh sĩ, căn bản là đi tìm cái chết.

"Tranh giành cái gì? Ngươi muốn cãi quân lệnh?" thần sắc Lý Tiêu Vân chuyển sang lạnh lẽo: "Quyết định như vậy đi!" Giờ phút này Lý Tiêu Vân đã có giác ngộ hấn phải chết, hấn cũng không biết Tiền Bất Ly đã quyết định xuất phát vào lúc hoàng hôn, vượt qua Thái Hồng Kiều bao vây địch nhân sau đó tiến công từ bên cánh, lúc này người mang tin tức của Tiền Bất Ly mới vừa vận rời khỏi phủ Phúc Châu.

"Đại nhân, ngài làm như vậy. . . ."

"Tốt rồi." Lý Tiêu Vân vẫy vẫy tay cắt ngang lời của Cam Chính Khắc mà nói: "Ta không thể liều mạng, tối nay sau khi Phương lão sinh đến Thái Hồng Kiều tất nhiên sẽ cắm trại nghỉ ngơi, ta có thể mang theo trăm dũng sĩ thừa dịp lúc ban đêm tập kích doanh! Muốn cho ta chết, còn không dễ dàng như vậy! !"

Chương 98: Đêm khuya

Đêm đen là đêm giết người, gió mạnh là phóng hỏa, tối nay cả hai hình thức khác nhau khó có được đều xuất hiện, mặt trăng bị một tầng mây đen dày đặc che chắn, gió táp mang theo tiếng rít thổi qua đường chân trời, những nơi mà gió đi qua, xoáy lên từng làm sóng cây cỏ.

Phương lão sinh, người cực độ phần hận đối với sông Bạch Long, sau khi hành quân gấp đến địa điểm đã định trước, toàn quân đi qua Thái Hồng Kiều mới bắt đầu nghỉ ngơi, không chỉ nói đám binh lính của mình mà ngay cả bản thân Phương lão sinh đều mệt đến ngất ngư. Tuy Phương lão sinh xuất thân từ cường hào Thổ tộc, nhưng ít khi y phải lác lư suốt một ngày trên lưng ngựa, cho nên Phương lão sinh chuyển giao nhiệm vụ phòng thủ quân doanh cho thủ hạ chính là hai Đại quân sư, bản thân y đi nghỉ ngơi.

Dưới trướng Phương lão sinh không có kỵ binh, đám binh sĩ chạy một ngày vừa mệt mỏi lại buồn ngủ, không có ai muốn tiếp tục vất vả, trải qua một phen cãi lộn kịch liệt, rốt cục có một đám binh sĩ xui xẻo tiếp nhận trách nhiệm tuần tra ban đêm, mặc kệ bọn hán chủ bới ở trong lòng như thế nào, nhưng không người nào dám từ bỏ nhiệm vụ, tốp năm tốp ba binh sĩ dù có muốn mở to như thế nào cũng không thể mở được con mắt, chậm rì rì đi tuần tra trong doanh trại cùng bên ngoài nơi trú quân.

Phương lão sinh cùng bọn thủ hạ của hắn đều cho rằng Thái Hồng Kiều là một địa phương an toàn, cái gọi là tuần tra ban đêm chỉ là làm dáng một chút. Có người tuần tra ban đêm đại biểu rằng bọn hán không phải là một đám ô hợp, mà là một quân đội, mặc cho ai cũng không ngờ tới là ở trong một cánh rừng rậm ở đó khoảng hai dặm, có một sát thần đang lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của bọn hán.

"Chinh đồn trang bị!" Lý Tiêu Vân nhẹ nhàng truyền mệnh lệnh.

Một sĩ binh hóp lưng lại như mèo chui vào trong rừng rậm, đám binh sĩ đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi ở trong rừng rậm liên tiếp bị đánh thức, bọn hán thuần thục sửa sang lại trang bị, từng người một đi theo nhau lặng lẽ đi ra khỏi rừng rậm. Vì không để cho các binh sĩ tụt lại phía sau trong màn đêm đưa tay không thấy năm ngón, Lý Tiêu Vân đã mệnh lệnh tất cả binh sĩ đều quấn một mảnh vải trắng ở trên cánh tay, hơn nữa ba ngũ trưởng cùng một tiểu đội trưởng sắp xếp đứng từ đầu đội ngũ cho tới cuối đội ngũ, cũng không hề ngại sử dụng chuỗi kiếm nhẹ nhàng đánh vào khối giáp của mình, phát ra tiếng va chạm nhẹ nhàng, cho binh lính phía sau một phương hướng.

Khác với bầu không khí tràn ngập sát khí trong rừng rậm, tên bộ tướng của Phương lão sinh, không thể không phụ trách tuần tra ban đêm thấp giọng mắng vài câu rồi vung trộm chạy đi nghỉ ngơi, trên lâm dưới theo, người tuần tra ban đêm càng ngày càng ít, cuối cùng ngay cả đầu đốt lửa cũng hết, cho đến khi ngọn lửa tắt cũng không có người chú ý, toàn bộ trên dưới trong quân doanh đều chìm vào tiếng ngáy như sấm.

"Các huynh đệ! Đi theo ta!" Lý Tiêu Vân nhẹ giọng hạ lệnh một câu, chậm rãi rút trường kiếm, dẫn đầu tiến về phía trước.

Bọn binh lính cũng rút trường kiếm của mình ra, cùng đi về phía trước, mặc dù đối diện là một quân doanh không hề có đề phòng, nhưng nhân số của đối phương có hơn hai nghìn người, vượt xa bên mình, mặc dù những binh lính này có đám lượng đi theo thủ lĩnh của mình đột kích doanh, thế nhưng ai nấy đều ôm giấc ngộ hán phải chết. Nếu muốn nói trong lòng không có một chút khẩn trương thì tuyệt đối không thể. Càng lúc khẩn trương thì lại càng dễ dàng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, ngay khi bọn hán lần mò đi đến cách cổng lửa ở cổng quân doanh chưa đủ hai mươi mét, một sĩ binh trượt chân vào một tảng đá, nặng nề ngã nhào trên đất, trường kiếm trong tay cũng bị quăng ra ngoài, thân kiếm đâm vào trên một khối đá, phát ra "Cạch" một tiếng.

Lý Tiêu Vân trông thấy binh lính ôm trường côn ngồi dưới đất ngủ say ở trước cổng quân doanh khẽ lay động thân thể một cái, biết rõ hành động của bên mình sắp sửa bại lộ, hán dứt khoát đi nhanh, bắt đầu chạy thẳng hướng về cổng quân doanh.

Binh sĩ thủ hạ của Lý Tiêu Vân vội vàng chạy đuổi theo, một ngũ trưởng oán hận đá tên binh sĩ té ngã một cước, thấp giọng quát mắng: "Móa nó, nếu tiêu tử ngươi giết không đủ mười tên, trở về Lão Tử liền lột da của ngươi! Nhanh lên đứng lên cho ta!"

Người binh lính kia đỏ bừng cả khuôn mặt đứng lên, đi tới nhặt trường kiếm của mình lên: "Mười tên thì mười tên!"

"Lão Tử thay ngươi kiểm tra!" Một người lính khác cười hi hi nói tiếp một câu.

Binh lính địch trước cổng quân doanh hoảng hốt bừng tỉnh từ trong mộng, một trăm người cùng chạy bộ phát ra tiếng động quả thật khá lớn, hướng chỉ âm thanh khối giáp va chạm vào nhau vang lên vô cùng rõ ràng trong màn đêm, đáng tiếc, dù sao nông phu cũng chỉ là nông phu, nông phu không trải qua huấn luyện có thể học được tính tàn bạo, nhưng không thể học được khả năng ứng biến.

"Cái . . . Người nào?" Một binh sĩ của Phương lão sinh ngơ ngác nhìn Lý Tiêu Vân đằng đằng sát khí, thốt lên: "Khẩu lệnh. . . Thiên vương! "

"Vô Định. . ." binh sĩ khác của Phương lão sinh ngây thơ đáp lại khẩu lệnh, bất chợt nhìn thấy Lý Tiêu Vân đã bỏ nhào vào phụ cận, hán sợ tới mức gào lên một tiếng 'Má ơi', ném côn gỗ xuống, quay người chạy vào bên trong quân doanh.

Quân doanh này là một quân doanh mà Lý Tiêu Vân thấy rất đơn sơ, cái gọi là cổng quân doanh cũng chỉ là hai cây gỗ dựng thẳng mà thôi, cộng thêm

một cây đại kỳ chữ ‘Phương’, bốn phía quân doanh cũng không có chướng ngại vật, càng không có các loại phương tiện như cạm bẫy, chông sắt, bán mã tác *(giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương), quân doanh này có thể bị tấn công từ bất kỳ phương hướng nào.

Sở dĩ Lý Tiêu Vân lựa chọn nơi đây làm hướng đột phá là vì có hai nguyên nhân, một là bởi vì nơi này có bó đuốc nhiều, không lâu trước đó đều được thay mới, mà đại đa số bó đuốc trong quân doanh đều đã tắt lửa; hai là vì hiện tại có gió Đông Nam, nếu như đánh vào từ phía hậu doanh, đốt quân doanh đối phương, đối tượng bị đốt cháy lại chính là bọn hắn. Tuy Lý Tiêu Vân không phải là danh tướng biết cái gì gọi thiên văn, địa lý, có thể bày mưu nghĩ kế, nhưng phương pháp lợi dụng mưa gió nước lửa thì là kiến thức cơ bản mà mỗi quan quân bình thường đều phải biết.

Có mấy binh lính địch vừa mới tỉnh lại vẫn còn ngây ngời ngờ ngạc chờ Lý Tiêu Vân trả lời, mà Lý Tiêu Vân dùng trường kiếm trong tay mình cho đám binh lính đối phương một đáp án rất trực tiếp, mũi kiếm đào qua, huyết hoa bắn tung toé, đám binh lính địch còn sót lại cùng tiếng lên những tiếng kêu kì quái rồi bỏ chạy vào trong quân doanh, không một ai nghĩ đến đi gỡ trông trận ở trong công quân doanh.

"Giết!" Lý Tiêu Vân nhảy một bước, đuổi theo một binh lính địch, từ phía sau lưng chém ngã tên lính xuống đất, tiếp theo hắn thuận tay tháo xuống một bó đuốc, đuổi theo binh lính địch tiến vào trong quân doanh..

Đám binh sĩ của Lý Tiêu Vân cũng có lấy ra bó đuốc của mình, cũng có người lấy bó đuốc của đối phương, giết người phóng hỏa, giết người phóng hỏa, hai từ này hỗ trợ lẫn nhau, chặt chẽ không thể phân chia, thế lửa có thể khiến cho địch binh càng thêm bối rối, cũng có thể làm cho quân mình giết chết càng nhiều đối thủ hơn nữa.

Đúng lúc này, ở trên một ngọn núi thấp bé cách quân doanh của Phương lão sinh khoảng bảy, tám dặm, mấy kỵ mã trinh sát đang kinh ngạc nhìn ánh lửa phía trước.

"Đầu lĩnh, phía trước có tình hình quân địch!"

"Nói nhảm! Ngươi cho rằng chỉ một mình ngươi mở to mắt thôi hả? !" Người được xưng là 'Đầu lĩnh' cười mắng một câu: "Hai người các ngươi lập tức trở lại bẩm báo thống lĩnh đại nhân, ta cùng Tiểu Tam đi lên xem sao!"

"Được, vừa vặn ta còn không được nói chuyện cùng thống lĩnh đại nhân, ha ha. . ."

"Cũng khó trách thống lĩnh đại nhân không tìm ngươi nói chuyện, với dáng vẻ lén lút thậm thụt của ngươi, đi đến chỗ nào cũng đều làm phiền người khác." Một trinh sát khác cười thầm một câu.

"Ngươi biết cái gì! Lão Tử gọi đây là tinh thần! !" Vậy tên trinh sát bị châm chọc có dáng vẻ lén lút thậm thụt trừng mắt, thế nhưng ánh mắt của hắn xác thực nhỏ, dáng vẻ càng trông tức cười.

"Đừng *** đánh cái rắm, muốn làm trể nãi quân tình sao!" Người được xưng là 'Đầu lĩnh' quát: "Hai người các ngươi trên đường cẩn thận một chút, thà rằng chậm một chút, cũng không được xảy ra sơ xuất." Sắc trời quá đen, tuy bọn hắn cầm theo bó đuốc, nhưng nếu như phóng ngựa phi nước đại, không một ai dám đảm bảo là không gặp chuyện không may.

"Đã biết, đầu lĩnh." Tên trinh sát 'Tặc mi thử nhĩ' lập tức quay chiến mã, ngay khi hắn phi ngựa về phía sau đã để lại một câu: "Đầu lĩnh cái gì cũng đều tốt, thậm chí cả ưa thích bà bà mụ mụ. . ."

"Delm!" Người được xưng là đầu lĩnh muốn mắng vài câu, thế nhưng người bị quát mắng đã chạy xa, hắn lắc đầu nói: "Tiểu Tam, tắt đuốc đi, chúng ta đi tới bên kia xem đến tột cùng đã xảy ra."

"Vâng!" một trinh sát khác trả lời một tiếng, quay mình xuống ngựa, gí cây đuốc xuống mặt cỏ, sau đó hắn giẫm mấy cước. Sau khi bó đuốc bị dập tắt, hai kỵ mã trinh sát thừa dịp bóng đêm, không nhanh không chậm chạy về phía trước.

Lúc này Lý Tiêu Vân đã lâm vào khổ chiến ở bên trong quân doanh của Phương lão sinh, nếu như dùng hơn ngàn binh lực thành công đánh lên ban đêm quân doanh của hai ngàn người, đó là thắng lợi; dùng năm trăm người đánh lên ban đêm lấy được thắng lợi huy hoàng, dùng ba trăm người đánh lên ban đêm nếu như cuối cùng có thể thành công sẽ lập tức trở thành kỳ tích, kỳ tích thật sự mười phần vẹn mười!

Một trăm người quá ít! Trong lòng Lý Tiêu Vân xuất hiện một cơn đau bất đắc dĩ. Bao đầu khi tiếng đánh vào trong doanh, bọn hắn không hao phí bao nhiêu lực khí, thứ nhất binh lính địch bị đánh bất thành hình, ánh lửa bay lên bốn phía khiến cho binh lính đối phương càng thêm hoang mang lo sợ; thứ hai binh lính địch sử dụng vũ khí vô cùng đơn sơ, đại bộ phận binh lính đều dùng côn gỗ là chính, thậm chí còn một số binh lính địch cầm cuốc, mũ trụ của Lý Tiêu Vân chính là bị một cây côn gỗ đánh rớt, đáng tiếc côn gỗ nhiều nhất chỉ có thể gây nên vết thương nhẹ đối với lính bộ binh mặc khôi giáp, mà Lý Tiêu Vân chỉ cần trở tay một kiếm lại hầu như chém đứt cổ đối thủ.

Nhưng sau khi đánh giết vào trung quân, tình hình không giống với lúc trước, quân địch chẳng những đã tập trung được một bộ phận bại binh, mà còn có một bộ phận quân đầy đủ sức lực mặc nguyên bộ khôi giáp, trong tay có thương nhọn, cũng có trường kiếm. Ngoại trừ có xạ thủ bắn cung hay không thì địch nhân có trang bị không khác biệt lắm so với bên mình. Đáng tiếc địch nhân không có cung thủ, mình cũng không có, trận tập kích quân doanh đối phương ban đêm, cung thủ có tác dụng quá nhỏ, không bằng để cho bọn họ phòng thủ bên bờ sông Bạch Long. Lý Tiêu Vân không mang theo bất kỳ lính cung thủ nào.

Lý tiêu Vân biết rõ ràng rằng một khi địch nhân trang bị không khác biệt lắm so với quân mình, điều này giải thích bên mình đã giết chỗ quan trọng của quân địch, chỉ cần có thể lại đột phá thêm một bước, có lẽ có thể bắt gặp Phương lão sinh, chỉ cần có thể giết chết Phương lão sinh bên mình tất sẽ giành được đại thắng! Nếu như có thể nhìn thấy Phương lão sinh, hắn tình nguyện hi sinh tánh mạng của mình, đổi lấy một kết cục đồng quy vu tận, nhưng là. . . bên mình chỉ có một trăm người!

Lý Tiêu Vân hét lớn một tiếng, né tránh hai mũi thương nhọn từ phía trước mặt đâm tới, tay cầm trường kiếm vung lên, dễ dàng chém đứt một cánh tay của đối phương, đối phương kêu lên một tiếng thảm thiết cùng với máu tươi bay lên, Lý Tiêu Vân đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo đầu liền truyền đến cơn đau nhức kịch liệt, Lý Tiêu Vân thân bất do kỷ quơ quơ, té xuống mặt đất.

Đó là một binh sĩ Phương lão sinh, nghe thấy tiếng kêu cuồng quít nên chạy ra từ trong doanh trướng, lại phát hiện bản thân mình đã quên cầm vũ khí. Mắt thấy địch nhân hung thần ác sát xông tới gần, hắn cuồng quít nhất lên một hòn đá chừng bằng nắm tay từ trên mặt đất, thuận tay quăng tới, không ngờ lại rất trùng hợp, không ngờ đánh trúng đầu Lý Tiêu Vân, rất trùng hợp là mũi trụ của Lý Tiêu Vân đã bị người đánh rớt trong lúc kịch chiến.

"Ta đánh trúng! !" tên binh sĩ của Phương lão sinh kêu lên.

Một binh sĩ khác của Phương lão sinh mắt thấy có thể chiếm được tiện nghi, vội vàng xông về phía trước một bước, dùng thương nhọn trong tay đâm về phía Lý Tiêu Vân trên mặt đất.

"Bây!" Cùng với một tiếng gào thét, một thân ảnh xông tiến lên, vung kiếm đánh thương nhọn ra, tiếp theo thân ảnh tiếp tục xông lên phía trước, trường kiếm không lưu tình chút nào đâm vào lồng ngực binh lính địch, người này chính là binh sĩ lúc trước bởi vì khản trương mà ngã nhào trên đất, giờ phút này hắn đã giết đỏ cả mắt.

Không đợi hắn rút trường kiếm từ trong lồng ngực binh lính địch ra, một thương nhọn từ bên cạnh đâm tới, nhanh chóng đâm vào bụng của hắn. Hắn phát ra một tiếng cười điên cuồng, dùng bả vai đánh vào ngực tên binh lính bị đâm chết ở phía trước, mượn lực rút trường kiếm ra, sau đó quay người chém về phía đối thủ đã đâm mình: "Tám tên! !"

Tên lính địch cầm thương nhọn đã bị sợ tới mức choáng váng, hắn không phải sợ vì phải cầm thương nhọn đâm người, mà là cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy một người không muốn sống! Thương nhọn vốn đã đâm trúng bụng dưới đối phương, tên đó vẫn xông lên, không những mình bị bức lui hai bước, mũi thương dài còn lộ ra từ phía sau lưng đối phương, mang theo một chùm máu tươi rất đẹp mắt. Mắt thấy đối phương với đôi mắt đầy máu tươi mở trừng trừng đang tới gần, hắn sợ tới mức mắt hết can đảm, hú lên một tiếng quái dị, muốn vứt bỏ thương đao tẩu, đáng tiếc lúc này trường kiếm của đối phương đã đâm vào cổ hắn.

Trước mặt có rất nhiều binh lính đối phương, tên binh sĩ hoàn toàn bỏ qua chuyện sống chết vừa mới đâm chết binh lính địch, lại một lần nữa bị mấy mũi thương từ hai bên trái phải đâm trúng, một mũi thương đã đâm trúng xương sườn, một cái khác đã đâm trúng bắp đùi của hắn, khiến hắn cứng ngắc đứng nguyên tại chỗ, không thể động đậy. Mũi thương còn lại đâm vào hộ giáp trước ngực hắn, tuy không thể mang đến tổn thương trí mạng cho hắn, nhưng lực tấn công cường đại đánh trúng thân thể của hắn khiến cho hắn ngã ngửa, rồi lại bị hai mũi thương ở xương sườn cùng trên đùi cứng rắn kéo lại. Dưới sức đẩy kéo, miệng vết thương ở xương sườn cùng trên đùi của hắn đã bị kéo to ra như miệng chén trà, máu tươi róc rách chảy ra.

Đây là một cơn đau nhức kịch liệt khó có thể nói nên lời, người lính kia phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, nội thương của hắn còn chưa tới mức máu tươi chảy ngược nhập khí quản, thực quản, ngụm máu tươi này là vì hắn không chịu nổi cơn đau nhức kịch liệt, cắn nát đầu lưỡi phun ra.

"Chín. . ." Cùng với một tiếng kêu kì quái mơ hồ không rõ, binh sĩ đã nhất chết dùng chút sức lực cuối cùng của mình ném trường kiếm về phía trước, vừa vịn đã đâm trúng tên lính đối phương đã gào thét 'Đánh trúng' 'Đánh trúng', mũi trường kiếm cắm thẳng vào hốc mắt tên binh lính địch.

Tên binh lính địch rất khéo léo dùng tảng đá đánh bại Lý Tiêu Vân, giờ phút này lại càng khéo léo bị địch thủ phi kiếm đâm vào hốc mắt, coi như là ác giả ác báo.

Lại có binh lính địch vọt lên, vung lên trường kiếm bổ trúng bả vai binh sĩ đã nhất chết, không đợi tên binh lính địch rút trường kiếm ra, binh sĩ đã nhất chết phá lên cười ha ha đầy quái dị, tiến lên ôm lấy đối thủ, há miệng cắn vào cổ họng đối phương.

Không có ai cam nguyện mình bị người khác cắn chết tươi, cũng không người nào nguyện ý nhìn xem đồng bạn của mình bị địch nhân cắn chết tươi, tên binh lính bị cắn điên cuồng giãy dụa, quyền đâm cước đá với ý đồ hất đối thủ ra, từng mũi thương nhọn nhọn một từ bên cạnh đâm vào thân thể binh sĩ đã liều chết, nhưng hết thấy tất cả cũng không thể khiến để cho binh sĩ đã nhất chết thả lỏng miệng mình.

Lý Tiêu Vân đã lung la lung lay đứng lên từ trên mặt đất, chứng kiến tình cảnh đau buồn trước mắt, đôi mắt hắn như muốn nứt ra, hắn điên cuồng hô một tiếng: "Giết ...! !" Vung vẩy trường kiếm xông vào chém giết giữa đám binh lính địch. Đám binh sĩ sau lưng Lý Tiêu Vân cũng tinh thần mãnh liệt đang cao, hô to một tiếng: "Giết! ! !" cùng theo sau Lý Tiêu Vân xông về phía trước.

So sánh với đối phương, đám binh sĩ của Phương lão sinh đều bị tình cảnh vừa rồi dọa bể mật, nhìn thấy khí thế của đối thủ như cầu vồng mà xông tới, bọn hắn không hèn mà cùng hú lên quái dị, tháo chạy về phía sau, thế nhưng bọn hắn lại va chạm với binh lính bên mình đang xông tới từ đằng sau. Trong lúc nhất thời, binh lính của Phương lão sinh trở nên vô cùng hỗn loạn.

Đột nhiên, một sự việc rất kỳ diệu đã xảy ra, người truy không đuổi, người trốn cũng không trốn, tất cả mọi người đều ngẩng người đứng ngay tại chỗ, nghiêng tai nghe ngóng cái gì đó, ngay cả Lý Tiêu Vân cũng không ngoại lệ.

Mặt đất đang không ngừng chấn động, từ xa xa truyền đến tiếng vó ngựa rầm rầm, tiếng vó ngựa càng lúc càng lớn, giống như thủy triều cuốn tới nơi này.

"Các huynh đệ, đứng vững! Thống lĩnh đại nhân tới rồi, thống lĩnh đại nhân tới rồi! ! !" Một tiếng hí phá vỡ bầu không khí yên tĩnh ngán ngùi, hai kỵ binh từ bên cánh chạy tới, trên người bọn họ khắp nơi đều là vết máu, hiển nhiên cũng đã trải qua một phen khổ chiến, đầu mũi thương đã sớm không cánh mà bay, hai người quay quay thương nhọn giống như gậy gộc loạn quét sang hai bên. Bọn họ là kỵ binh tinh nhuệ của Đồ Bình. Dưới nỗ lực dạy bảo của Tiền Bất Ly, phong cách tác chiến của kỵ binh trở nên giáo hoạt dị thường, gặp phải đối phương nhiều người, bọn hắn thúc ngựa bỏ chạy, gặp phải đối

phương lạc dần liền xông lên giết thống khoái. Trên chiến trường không thấy tên bay như nơi này, bọn hán thật như cá gặp nước, cho dù bị mấy binh lính địch bọc đánh, bọn hán cũng có thể dựa vào tốc độ lập tức phá tan vòng vây.

"Thống lĩnh đại nhân. . . " Lý Tiêu Vân thì thảo nói một câu, đột nhiên kịp phản ứng: "Xông lên! !"

"Xông lên. . . " binh sĩ sau lưng Lý Tiêu Vân cùng gào lên như điên cuồng.

Tiếng kêu gào của hai kỵ binh lan truyền ra thật xa trong màn đêm yên tĩnh khó có được, các binh sĩ của Phương lão sinh đều đã hiểu rõ, đây là viện quân của địch nhân! ! Tuy bọn hán còn không nhìn thấy quân địch, nhưng bọn hán có thể cảm ứng được mặt đất chấn động, đã có những binh sĩ vốn đã bị sự dũng mãnh của đối thủ dọa phá tan can đảm đột nhiên cũng bạo phát ra sĩ khí khó được. Đương nhiên, loại sĩ khí này không đủ để dùng đối phó địch nhân, mà dùng để đối phó người một nhà, bọn hán bỏ chạy về phía sau như bỏ mạng, bỏ chạy về phía Thái Hồng Kiều, nếu như vẫn có người dám không thức thời vẫn xông về phía trước, thương nhon cùng trường kiếm trong tay bọn hán cũng không phải ngồi không!

"Giờ thương! !" Đỗ Bình hét lớn một tiếng, tháo trường thương của mình xuống. Lúc này không cần dùng tới chiến thuật bắn một con mura tiên trước giao chiến, bên trong quân doanh đối phương có quân đội bên mình, vậy cần phải dùng tốc độ nhanh nhất đánh tan quân địch.

Bọn kỵ binh chính tề giờ ngang thương nhon, gào thét đi theo sau lưng Đỗ Bình xông về trước.

Bên trong tiền doanh của Phương lão sinh khắp nơi là ánh lửa, có người đang vội vàng cứu hỏa, cũng có người vội vàng thu nạp đội ngũ với ý đồ bọc đánh Lý Tiêu Vân từ phía sau, có người nghe thấy tiếng vó ngựa đình tại, bọn hán cũng ngừng động tác của mình, mượn nhờ ánh lửa, bọn hán rõ ràng nhìn thấy Đỗ Bình giục ngựa xung trận lên trước như sát thần, phía sau hán còn có một hàng mũi thương như rừng đang phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Bộ binh nhất định phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc mới có thể nghênh chiến kỵ binh, trong đó chủ yếu nhất chính là bồi dưỡng can đảm trong huấn luyện, bằng không, khi bọn hán sẽ ở chứng kiến kỵ binh xông tới với khí thế chưa từng có từ trước đến nay rất có thể sẽ khiến toàn bộ trận tuyến tan vỡ. Nghiêm khắc mà nói, binh lính của Phương lão sinh binh sĩ chỉ là một đám nông phu dám giết người, đừng cảm giết người mà thôi, bọn hán căn bản không có lực đối kháng cùng kỵ binh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chủ tướng

Đỗ Bình giục ngựa xông vào doanh địch, đơn giản vẽ một đường thương, trường thương đâm vào ngực một binh lính địch, mượn nhờ lực xung kích hát lên, thi thể tên binh lính địch giống như một người bù nhìn bị vút lên cao.

Một thương vô cùng dũng mãnh của Đỗ Bình lập tức khiến cho binh sĩ của Phương lão sin trở nên rối loạn, bọn hán kêu cha gọi mẹ chạy trốn tứ phía. Khi bộ binh chống lại kỵ binh, điều kiêng kỵ nhất chính là chạy trốn, bộ binh là vĩnh viễn không thể so tốc độ với kỵ binh, nhưng khi bộ binh chống lại kỵ binh, điều dễ dàng nhất cũng chính là trốn, đây là một cái quy luật, trừ phi có tướng lĩnh vô cùng dũng mãnh, rất có năng lực mới có thể thay đổi quy luật này!

Quân kỵ binh bản bộ của Đỗ Bình vọt vào nơi trú quân, dễ dàng giết chết những binh lính đang lưng chạy trốn bên mình, từng chùm huyết hoa bay lên, từng tiếng hét thảm vang lên trên không trung, tánh mạng con người có khi lại trở nên yếu ớt giống như con sâu cái kiến.

Đỗ Bình liên tục vung thương, giục ngựa, một mực xông lên phía trước nhất. Võ nghệ của hán cũng là một trong những người mạnh nhất trong Thiên Uy quân, chỉ trong chớp mắt, hán đã giết chết hơn mười binh lính địch, thế nhưng hán vẫn chưa thấy đầy, con mắt vẫn đang ngó chừng phía trước, hán không có tâm tư đuổi theo binh lính địch chạy trốn bốn phía xung quanh.

Đồng tâm hiệp lực, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng những lời này chỉ rất đúng khi mọi người quên mình, quên đi lợi ích cá nhân, tinh thần đoàn kết cùng một chỗ, thế nhưng thật sự thế lực của một người có thể chính thức đoàn kết tất cả mọi người sao? Mọi người có thể vì cùng một mục tiêu mà chung sức đồng lòng với nhau, cũng có thể đoàn kết, nhưng có nhiều thứ thì nhất định phải tranh giành. Ví dụ như tôn ti cao thấp!

Đối với thượng vị giả mà nói, bọn hán có thể không sợ hi sinh vì mục tiêu nào đó, thậm chí hi sinh tánh mạng của mình, thế nhưng đây đều là việc công, nhưng bọn hán không thể quên được lợi ích cá nhân.

Nếu như Tiền Bất Ly hạ lệnh để cho Đỗ Bình đơn thương độc mã xông đại doanh của Phương lão sinh, Đỗ Bình không thể cự tuyệt cũng sẽ không lùi bước, chấp hành mệnh lệnh của đại nhân thống lĩnh là chức trách của hán, là công việc của hán.

Từ phương diện cá nhân mà nói, điều mà Đỗ Bình mong muốn nhất chính là lập được công tích huy hoàng cùng được thống lĩnh đại nhân thưởng thức.

Lần này thống lĩnh đại nhân hạ lệnh đội kỵ binh phân chia thành ba đợt tiến công, đội của Đỗ Bình là đội thứ nhất, mà đội của Vương Thụy là đội thứ hai. Trong lòng Đỗ Bình hiểu rất rõ một điều, thống lĩnh đại nhân muốn tặng cho hán hai công tích là bắt sống tên đầu sỏ bên địch cùng cứu viện quân đội bạn.

Nếu như hấn làm ra chuyện sai lầm, tất nhiên địa vị của hấn ở trong suy nghĩ của thống lĩnh đại nhân sẽ giảm xuống. Đây chính là nguyên nhân căn bản khiến Đỗ Bình không có hứng thú đuổi giết đào binh, chuyện này giao cho đội của Vương Thụy là được.

Xét về việc công, Đỗ Bình có thể thưởng thức Vương Thụy, có thể có hấn không chút ngần ngại chỉ điểm cho Vương Thụy, nhưng hấn tuyệt sẽ không đem nhường công lao mà bản thân hấn đáng có được cho Vương Thụy!

Đỗ Bình vung vẩy trường thương dốc hết sức lao về phía trước. Không bao lâu sau, hấn đã đánh giết xuyên qua địch doanh, nhưng hấn lại không tìm được quân đội bạn. Đỗ Bình kinh ngạc ghì chặt chiến mã, nhìn về phía trước. Chưòng kỳ quan sau lưng Đỗ Bình ra sức vung vẩy đại kỳ sang hai bên, tiểu đội kỵ binh chia làm vài hướng tấn công rất nhanh đến tụ tập dưới cò.

"Phía trước!" Đỗ Bình một lần nữa thúc dục chiến mã, hấn nghe thấy từ phía trước truyền đến tiếng kêu.

Thuận tay đâm ngã mấy tên đào binh, Đỗ Bình đã vọt tới trước Thái Hồng Kiêu, chứng kiến mấy trăm quân địch đang điên cuồng tiến công về phía cầu, mà ở phía trước bọn hấn, có một đám người đang cố gắng ngăn cản bọn hấn, tuy Đỗ Bình cười trên chiến mã, tầm mắt tương đối rộng, phía trước đông nghịt đám binh người như thủy triều, chỉ có rải rác mấy người giơ bó đuốc khiến hấn không thể nhìn rõ.

Đỗ Bình không lên tiếng, tay nâng trường thương, trường thương tựa như tia chớp đâm vào phía sau lưng một gã binh lính địch, sau đó hấn ra sức hất trường thương lên, thi thể tên binh lính địch kia bay ra ngoài, đụng ngã một gã binh lính địch khác.

Đám kỵ binh sau lưng Đỗ Bình cũng phối hợp dị thường ăn ý, kỵ binh ở bên ngoài rìa lập tức chuyển hướng chiến mã, đội kỵ binh liền làm thành một đội hình cánh quạt xông về trước, từng mũi thương nhọn một lóe lên ánh sáng lạnh, đâm về phía trước, trong nháy mắt lập tức quật ngã hơn hai mươi binh lính địch.

"Má ơi. . ." binh lính địch chỉ lo chạy về phía trước, vung vẩy giành sự sống đến thời khắc này mới phát hiện đội kỵ binh gần trong gang tấc, bọn hấn hú lên những tiếng kêu quái dị, chia làm hai hướng, bỏ chạy dọc theo bờ sông Bạch Long.

Trường thương trong tay Đỗ Bình liên tiếp hóa thành những con mưa thương hoa, chiến mã cũng mạnh mẽ xông tới, không ít binh lính địch còn không có phản ứng đã bị trường thương của Đỗ Bình đâm ngã.

"Đỗ tướng quân! " Ngay phía trước Đỗ Bình hơn mười thước, một người toàn thân đầm máu, mũ trụ không cánh mà bay, đột nhiên hét to một tiếng.

Đỗ Bình khua trường thương một vòng, quét bay hai binh lính địch ở trước mặt, hô lên: "Phương lão sinh ở nơi nào?" Lúc này không có thời gian khách khí, nếu như đã tìm được quân đội bạn, như vậy chuyện trọng yếu nhất chính là bắt giữ hoặc giết chết Phương lão sinh.

"Đã qua cầu!" Lý Tiêu Vân kêu lớn, vung kiếm đón đỡ một thanh trường kiếm của binh lính địch, thuận thế một cước đá tên binh lính địch bay ngược về phía sau.

"Tránh ra!" trường thương trong tay Đỗ Bình như Độc Long đâm liên tiếp ba cái về phía trước, ba binh lính địch trước mặt lần lượt kêu lên một tiếng 'hự', lung la lung lay ngã xuống đất, đội kỵ binh sau lưng Đỗ Bình cũng xông lên, vung vẩy thương nhọn loạn chọc về phía trước, mà đám binh lính của Lý Tiêu Vân đang liều mạng ngăn ở trên Thái Hồng Kiêu cũng bạo phát ra chiến lực cường đại, đám binh sĩ Phương lão sinh dưới tình huống tiền hậu giáp kích, giống như bị cắt lúa, từng mảng một liên tiếp té trên mặt đất.

"Nhường đường!" Lý Tiêu Vân mắt thấy có thể hội hợp cùng Đỗ Bình, hấn hét lớn một tiếng, mang theo các binh sĩ tránh ra hai bên, hình thành một con đường cho Đỗ Bình.

Hai cánh tay Đỗ Bình vịn lại, trường thương trong tay hung hăng đâm vào gã binh lính địch cuối cùng ở trước mặt, hất thi thể tên lính này ngược lại phía sau, hấn nói to: "Để lại cho người một đội kỵ binh!"

Lý Tiêu Vân nhìn lướt qua phía trước, đội ngũ binh lính địch vừa rồi công kích đầu cầu đã làm đám binh lính cuối cùng, đám binh sĩ còn dư lại đều tứ tán chạy trốn, không còn uy hiếp. Hấn nói: "Tướng quân, chúng ta thủ được!"

"Tốt!" Đỗ Bình cũng không nói nhảm, đánh ngựa lướt qua bên người Lý Tiêu Vân, nói: "Đi theo ta!"

Đỗ Bình mang theo phần lớn đội kỵ binh rất nhanh thông qua Thái Hồng Kiêu, đám người Lý Tiêu Vân tiếp tục trấn thủ ở đầu Thái Hồng Kiêu, thế nhưng đối với bọn họ mà nói, cuộc chiến đấu này sớm đã kết thúc, những binh lính địch chạy trốn bốn phía không có người nào dám chạy tới Thái Hồng Kiêu.

Không lâu sau, phía trước có hơn mười kỵ mã nhanh chóng chạy tới. Qua ánh lửa, Lý Tiêu Vân nhận thấy người ở chính giữa có hàng lông mày dài màu bạc như kiếm. Trải qua gần nửa đêm khô chiến, thể lực sớm đã tiêu hao Lý Tiêu Vân rốt cục thở dài một hơi rất dài, thân thể nhoáng một cái, nửa là vô lực, nửa là cung kính, 'Bịch' một tiếng quỳ rạp xuống đất: "Thống lĩnh đại nhân!"

"Ừ!" Tiền Bất Ly ghì chặt chiến mã, quét mắt mấy chục binh sĩ ở trước mặt, mỗi một người bọn hấn đều giống như vừa bò ra ngoài từ trong biển máu, từ đầu đến chân, khắp nơi đều là màu đỏ nhìn thấy mà ghê mình; áo giáp trên người bọn họ cũng không còn nguyên vẹn. Có người hoặc đã đánh rơi mất mũ trụ, hoặc mất giáp vai, thậm chí giáp ngực của một số binh sĩ đều bị đánh tan, lúc ẩn lúc hiện ở trước ngực giống như một chiếc quạt kỳ dị, còn có binh sĩ chỉ đi một chiếc giày, bước thấp bước cao bước ở trên đường.

Bọn hấn đã trải qua một trận chiến vô cùng khó khăn! Tiền Bất Ly khẽ thở dài một hơi: "Trước tiên hãy báo tên của ngươi." Người trước mặt có giọng nói khàn khàn, toàn thân cao thấp khắp nơi đều đã cứng lại biến thành màu đen hoặc màu đỏ tươi, chỉ dựa vào vẻ ôn tồn bề ngoài, hấn không thể nhận ra người này là ai.

"Mặt tướng Lý Tiêu Vân." Lý Tiêu Vân vô cùng cung kính nói.

"Lý Tiêu Vân. . . " Tiền Bất Ly lại liếc nhìn rồi nói: "Ngươi mang theo bao nhiêu người đi theo?"

"Mặt tướng chỉ dẫn theo một trăm người."

"Đám lượng của ngươi thật sự không nhỏ. . . Những người còn lại đều ở nơi này?"

"Đạ, đại nhân."

Tiền Bất Ly liếc mắt nhìn xung quanh, hẳn biết rõ những binh lính ở trước mặt không còn đủ bảy mươi người. Đối phó với giặc cỏ cũng làm tổn thất chút ít vốn liếng mà chính hắn mang đến từ Tuyết Nguyên thành ít nhiều cũng khiến cho Tiền Bất Ly cảm thấy đôi chút đau lòng, thế nhưng Tiền Bất Ly biết rõ sự việc nào cũng đều có hai mặt. Những binh sĩ thứ này may mắn còn sống sót từ trong huyết chiến tuyệt đối cũng cấp hơn, càng thêm kiên cường hơn so với lúc trước khi chiến đấu. Những người được gọi là lão Binh đều là những người dần dần được tôi luyện từ trong máu lửa, hơn nữa Tiền Bất Ly âm mưu khơi dậy chiến loạn là vì một mục đích: đó chính là vì luyện binh.

"Các ngươi đều là dũng sĩ! Dũng sĩ khó có được!" Tiền Bất Ly dừng một chút rồi nói tiếp: "Lý Tiêu Vân, nhớ kỹ người của ngươi, đợi sau khi trở về hãy bẩm báo tên của bọn hắn lên, ta muốn ghi một công lao cho mỗi người các ngươi."

"Đạ tạ đại nhân."

"Hắn là ta phải đạ các ngươi!" Tiền Bất Ly khoát tay áo nói: "Tốt rồi, các ngươi nghỉ ngơi ngay tại chỗ, không cần câu thúc, ừ. . . Ta nói, không cần câu thúc như vậy! Chẳng lẽ trong các ngươi không có người nào từng uống rượu cùng ta sao?"

"Đại nhân, ta đã từng uống rượu cùng ngài." Một sĩ binh đứng dậy trả lời.

"Ha ha. . . Tốt, tốt, vậy ngươi làm tấm gương cho bọn hắn!"

Người binh lính kia do dự một chút sau đó chạy đến đầu cầu, đặt mông ngồi xuống bậc thang, binh lính còn lại đều học theo hắn, đều tản ra, có người ngồi, có người nằm, cũng có người nằm sấp, đó là bởi vì thương thế của người này ở trên mông, không ngồi được cũng như không thể nằm được.

Tiền Bất Ly quay người xuống ngựa, đi lên trước vỗ vỗ vào bả vai Lý Tiêu Vân, nói: "Cũng thật sự làm khó ngươi rồi, cho ngươi mang theo một nghìn người ngăn cản quân bản bộ của Phương lão sinh, ngươi làm rất khá, xác thực rất tốt!"

"Không, không, đại nhân, mặt tướng vô năng!" Lý Tiêu Vân đôi chút sợ hãi nói: "Mặt tướng hao tổn nhiều nhân thủ như vậy, mặt tướng. . ."

"Chiến tranh nào mà không có người chết." Tiền Bất Ly cười cười nói: "Thế nhưng ta muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi đánh lên ban đêm rất khá. Nếu như ngươi mang theo phần lớn quân đội của mình, ngươi có thể có đánh lên, đánh tan quân đội của Phương lão sinh hay không?"

Lý Tiêu Vân âm thầm tính toán một chút. Dựa theo chiến lược quân bản bộ của Phương lão sinh vừa thể hiện, nếu như mình thật sự đem theo tất cả binh sĩ, cho dù phân ra một trăm người trông coi tù binh, hẳn vẫn nắm chắc có thể tập kích ban đêm đánh tan quân đội của Phương lão sinh! Nghĩ tới đây, Lý Tiêu Vân nhẹ gật đầu nói: "Có thể."

"Vậy vì sao ngươi không mang theo hết thầy mọi người? Ngươi không cần khẩn trương. . . Ha ha, ta chỉ muốn thương thảo cùng ngươi, không phải có ý tứ trách cứ ngươi." Tiền Bất Ly vừa cười vừa nói: "Có phải bởi vì mệnh lệnh của ta cho ngươi kiểm chế quân bản bộ của Phương lão sinh, từ thủ bến đò sông Bạch Long, cho nên ngươi mới không dám buông tha bến đò sông Bạch Long?"

Lý Tiêu Vân do dự một chút, gật đầu nói: "Đúng vậy, đại nhân."

Tiền Bất Ly khẽ thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn lại, lúc này đội kỵ binh của Vương Thụy vẫn còn không tới nơi. Kỳ thật có lẽ Vương Thụy còn tới Thái Hồng Kiều sớm hơn so với Tiền Bất Ly, nhưng hắn đã cho đại bộ phận quân kỵ binh của mình tản ra ngoài, truy kích bốn phía, chiêu hàng bại binh, trong màn đêm tối như mực, đây là một công việc hao tổn sức lực cũng như hao tâm tổn tâm trí.

Lý Tiêu Vân nghe được tiếng thở dài của Tiền Bất Ly, tâm trạng hắn vô cùng căng thẳng: "Đại. . . Đại nhân, có phải mặt tướng làm sai hay không?"

"Ngươi không hề làm sai." Tiền Bất Ly cười ôn hòa nói: "Ý của ta là. . . Ngươi làm rất khá, nhưng ngươi có thể làm được rất tốt. Nào, ngươi ngồi xuống đi, chúng ta ngồi xuống nói tí mĩ." Nói xong, Tiền Bất Ly rất tùy tiện ngồi ở trên bậc thang.

Lý Tiêu Vân không biết làm thế nào, nhưng hắn vẫn nghe lời ngồi xuống.

"Chúng ta làm giả thiết, nếu như ngươi buông tha bến đò sông Bạch Long, mang theo tất cả binh lực đánh lên ban đêm Phương lão sinh, sẽ như thế nào?"

"Thế nhưng. . . từ bỏ bến đò sông Bạch Long? Hơn nữa nếu như Phương lão sinh di chuyển dương đông kích tây..., không phải sẽ mắc phải bẫy của hắn sao?"

Tiền Bất Ly trầm mặc một chút. Kỳ thật trước khi chiến đấu hắn đã có suy nghĩ là thả cho Phương lão sinh qua sông, sau đó bao vây tiêu diệt quân đội của Phương lão sinh ở bên bờ sông Bạch Long. Đáng tiếc thông tin liên lạc ở thế giới này không thông suốt, nếu như sớm buông tha cho Phương lão sinh

qua sông, mà Tiền Bất Ly lại không thể phân thân, sẽ khiến cho phủ Phúc Châu gặp phải nguy hại rất lớn.

"Tiêu Vân, ngươi hiện tại không nên coi ta làm thống lĩnh, chúng ta thành thật với nhau, nếu như ta không hạ lệnh cho ngươi kiềm chế Phương lão sinh, từ thủ bến đò sông Bạch Long, trận này ngươi sẽ đánh như thế nào?" Tiền Bất Ly dùng ánh mắt chân thành nhìn Lý Tiêu Vân.

Lý Tiêu Vân suy nghĩ nghiêm túc, sau một lúc lâu hắn mới ngẩng đầu lên nói: "Mặt tướng sẽ tăng số người trinh sát ở Thái Hồng Kiều, đồng thời hạ lệnh toàn quân nghỉ ngơi, nếu như Phương lão sinh xác thực đi Thái Hồng Kiều, mặt tướng sẽ mang theo toàn quân hành quân gấp, vào lúc rạng sáng tập kích bất ngờ nơi trú quân của Phương lão sinh. Căn cứ theo thời gian mà nói . . . thì tới kịp."

"Vậy ngươi từ bỏ bến đò sông Bạch Long hay sao?" Tiền Bất Ly nở nụ cười hỏi.

"Mặt tướng có thể bố trí trận thế nghi binh, cho dù bọn hắn thật sự dám qua sông chiếm lĩnh bến đò sông Bạch Long, cũng không biết hướng đi của quân ta. Dưới tình huống không có Phương lão sinh chỉ huy, chúng cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ." thần sắc Lý Tiêu Vân trở nên dễ dàng hơn. Hắn nói tiếp: "Đến lúc đó đội kỵ binh của đại nhân đến, có thể dễ dàng tiêu diệt chúng ở bên bờ sông Bạch Long."

"Đây chính là kết quả ta muốn!" Tiền Bất Ly nói: "Mệnh lệnh chỉ là cố định, tình hình chiến tranh lại luôn không ngừng biến hóa, làm tướng lĩnh thì nhất định phải có ý nghĩ linh hoạt, học cách tùy cơ ứng biến, tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không theo. Đây chính là đạo lý."

Lý Tiêu Vân vừa bắn khoả suy nghĩ vừa ngẩng đầu lên.

"Trận đánh này đối thủ của chúng ta là giặc cỏ có chiến lược vô cùng yếu ớt, cho nên chúng ta thắng. Nếu như quân bán bộ của Phương lão sinh là quân chính quy có chiến lược cường đại, mà ngươi vẫn khẳng khái thủ vững bến đò sông Bạch Long, cho dù chúng ta cuối cùng có thể thắng, cũng phải trả một cái giá lớn vô cùng nghiêm trọng!"

"Thế nhưng là. . ."

"Lần này là do tướng lĩnh đối phương cùng Phương lão sinh phạm cùng một sai lầm, chia binh! Nếu như đối phương đoán được ý nghĩ của ngươi, cố tình bố trận thế nghi binh ở bên bờ bên kia, dùng tất cả binh lực cướp lấy Thái Hồng Kiều, bên đại bại sẽ là chúng ta."

"Thân là tướng lĩnh, điều quan trọng nhất chính là linh hoạt, giao hoạt như hồ, nhanh như gió, giỏi về xuất kỳ bất ý, tương lai các ngươi đều là Đại tướng ác chiến một phương, các ngươi tuyệt đối không thể bảo thủ không chịu thay đổi!" Tiền Bất Ly dùng một câu ám chỉ để kết thúc bài thuyết giáo của mình. Kỳ thật hắn âm thầm rất hài lòng đối với năng lực của Lý Tiêu Vân. Tướng chỉ huy kỵ binh có Đỗ Bình, Vương Thụy, Quan Dự Đông mới tới xem ra năng lực cũng không tệ, thêm chút rèn luyện sau đó cũng có thể cho ra ngoài; nhưng tướng lĩnh bộ binh hiện tại rất thiếu, ngoại trừ một Nhiệm Soái, Tiền Bất Ly không tìm được người nào khác có thể gánh vác trọng trách, tuy Nhiệm Soái cố hết sức tán thưởng tài năng phòng thủ của Lý Tiêu Vân, nhưng cái Tiền Bất Ly cần không phải là một tướng lĩnh giỏi phòng thủ, chẳng lẽ cả cuộc đời này chỉ có thể ở yên một chỗ Phúc Châu hay sao? Đại trượng phu sao có thể an phận ở một góc! !

Thế nhưng chiến tranh lại không phải là thứ mà bản thân hắn có thể dạy được. Nếu như đối phương muốn hiểu được thì cần chính người đó tự lĩnh ngộ, có điều ngộ được từ thắng trong chiến đấu, cũng có điều ngộ được từ thua trận. Về phần cuối cùng một người có thể biến thành tướng lĩnh như thế nào, toàn bộ cần phải dựa vào lĩnh ngộ của mỗi người, thế nhưng trọng trách. . . nhất định vẫn phải gắn lên trên người đối phương.

Ngay khi Lý Tiêu Vân đang trầm tư, đội kỵ binh của Vương Thụy đã chậm rãi tập trung về khu vực Thái Hồng Kiều, tuy bọn hắn ở đợt tiến công thứ hai, theo sát sau lưng Đỗ Bình, vẫn có không ít binh sĩ của Phương lão sinh thừa dịp màn đêm mà bỏ trốn.

Tiền Bất Ly nhìn lướt qua số lượng tù binh, hắn đã biết rõ tương lai điều này sẽ là phiền toái khiến cho Giả Thiên Tường đau đầu đầu là chuyện không thể tránh được. Những cường đạo đào tẩu này nếu như không dám quay về quê cũ, chỉ có thể ở giữa rừng núi dựa vào đánh cướp mà sống, trừ phi có thể bắt sống Phương lão sinh, mượn nhờ danh nghĩa Phương lão sinh chiêu hàng bọn hắn.

"Đại nhân!" Vương Thụy từ trên chiến mã nhảy xuống, cung kính thi lễ với Tiền Bất Ly nói: "Mặt tướng không thể tìm được Phương lão sinh, hắn là hắn đã chạy trốn sang bên kia Thái Hồng Kiều."

Tiền Bất Ly gật gù đầu, nhìn như vô tình ý liếc mắt nhìn Vương Thụy. Tiền Bất Ly biết rõ một điều: bất kỳ việc gì cũng tự mình đứng ra làm sẽ làm hắn mệt chết đi được, cho nên hắn quyết định tuyển chuyện một chủ tướng đội kỵ binh từ trong hai người Đỗ Bình cùng Vương Thụy. Vương Thụy tài năng cũng không tệ, đáng tiếc trong lúc này có một vấn đề ngăn cách, Giả Thiên Tường đã tổng đầu lĩnh chính vụ Phúc Châu, Vương Thụy lại là bà con xa của Giả Thiên Tường, nếu để cho Vương Thụy đảm nhiệm chủ tướng đội kỵ binh, Tiền Bất Ly vẫn có chút không yên lòng. Dù sao trong mấy ngàn năm lịch sử ở thế giới kia, Tiền Bất Ly được chứng kiến vô số sự vụ lật đổ quyền lực, hắn không muốn khiến bản thân mình cũng trở thành vật hi sinh trong đó.

Lần này Tiền Bất Ly cố ý để cho Đỗ Bình nắm toàn bộ đại công, là một loại ám chỉ vi diệu, Đỗ Bình lập hơn hai phần đại công, có thể rất tự nhiên thăng hàm cao hơn một bước, mà Vương Thụy chỉ là thu nhận, bắt giết bại binh, công lao của hắn ít hơn, chỉ có thể tạm thời ghi lại.

Tiền Bất Ly không muốn hỏi đến chính sự, bởi vì hứng thú của hắn chỉ nằm ở chiến tranh, chẳng qua nếu như so về quyền mưu đến, Tiền Bất Ly tự nhận tuyệt đối sẽ không thua Giả Thiên Tường! Cơ cấu quyền lực ổn định nhất chính là tình thế chân vạc, bộ binh có Nhiệm Soái làm chủ, giờ phút này lại thu phục được một Lý Tiêu Vân, cộng thêm thế lực Thổ tộc địa phương mà hắn tận lực bồi dưỡng, hoặc dùng Phù Lương cầm đầu, hoặc dùng Mạnh Thiết Đầu cầm đầu, cơ cấu bộ binh xem như ổn định.

Kỵ binh có Đỗ Bình cùng Vương Thụy, đợi đến lúc hắn thu phục được Quan Dự Đông, cơ cấu kỵ binh cũng định hình. Đương nhiên, nếu như hắn vẫn có lo lắng về Quan Dự Đông, Quan Dự Đông cũng chỉ có thể tiếp tục làm tham mưu mà thôi.

Tiền Bất Ly có thể tin nhiệm bộ hạ của hắn, nhưng không thể bởi vì tin nhiệm mà buông tha định ra lòng trung thành cần phải có. Không có địa vị của một thượng vị giả nào được thành lập dựa trên mặt cảm tình, lý trí là giấy chứng nhận cơ bản của tất cả thượng vị giả.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cường Lan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Khuất phục

Không đề cập tới chuyện Vương Thụy mang quân kỵ binh bản bộ của mình chinh đồn đám tù binh bắt được, Tiền Bất Ly đang trốn vào một góc nhắm mắt dưỡng thần, mấy ngày liên tiếp bôn tập đối với những kỵ binh thiện chiến mà nói thì không thành vấn đề, thế nhưng Tiền Bất Ly có vẻ không tiêu hóa nổi, cho nên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội nghỉ ngơi. Trình Đạt và các thân vệ vây quanh bên người Tiền Bất Ly, hoặc ở gần đấy. Những người ở gần nhảy xuống chiến mã đứng ở bên cạnh Tiền Bất Ly, những người ở cách khá xa ngồi trên chiến mã đi lại xung quanh. Từ lần trước Tiền Bất Ly 'Gặp chuyện', đãi ngộ cảnh giới của hắn lập tức trở nên nghiêm ngặt tới mức không thể nghiêm hơn nữa.

Không biết một binh sĩ nào đó gào to một tiếng: "Đỗ tướng quân đã trở về!"

Tiền Bất Ly mở to mắt, nhìn về phía tiếng nói, một mảng người đen sì từ hướng bên kia Thái Hồng Kiều đang đi tới. Chờ sau khi những người đó đến gần, qua ánh lửa Tiền Bất Ly mới thấy rõ người tới, Đỗ Bình vẫn đi ở phía trước đội kỵ binh, thế nhưng ở trước ngựa hắn có một trung niên nhân chừng ba mươi tuổi, trung niên nhân này đang khập khiễng bước đi trên đường, xem ra trên đùi bị thương, nhưng thần thái của y vẫn rất kiêu căng, khóe miệng còn đang hiện lên một nụ cười nhạt.

"Nhanh lên!" Đỗ Bình cũng nhìn thấy đám thân vệ đang vây chung quanh Tiền Bất Ly, hắn dùng trường thương trong tay, không nhẹ không nặng quất một cái vào sau lưng trung niên nhân trước mặt.

Trung niên nhân lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, nhưng y lập tức lại đứng lên, lưng thẳng tắp, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng tiếng hừ lạnh vô cùng nặng nề.

"Dẫn người tới đây." Tiền Bất Ly phát phát tay ta hiệu cho Trình Đạt, hắn đã hiểu ám chỉ của Đỗ Bình.

Trình Đạt mang theo một thân vệ đi tới trước nghênh đón. Trước tiên hai người lục soát khắp người trung niên nhân một lần, sau đó Trình Đạt nắm lấy bả vai trung niên nhân, xô đẩy y đưa đến phía trước Tiền Bất Ly.

Tiền Bất Ly nhàn nhạt nhìn, đối phương không chút lựa chọn đối mặt cùng Tiền Bất Ly, con mắt mờ to, nhếch bờ môi, lưng thẳng tắp, nhất quyết muốn chứng minh bản thân y ý chí bất khuất.

Thật lâu sau Tiền Bất Ly cười cười hỏi: "Ngươi là Phương lão sinh?"

"Biết rõ còn cố hỏi!" Phương lão sinh cười lạnh một tiếng: "Muốn chém giết muốn bóc lột, đại nhân vẫn nên cho thoải mái một chút!"

"Ở trước mặt ta ngươi cũng không cần đóng kịch." ánh mắt Tiền Bất Ly rất bình thản, hắn nói tiếp: "Ngươi có thể cựa nhấc một chân, nhịn đau khổ đi đến đây, giải thích ngươi còn không có giác ngộ hẳn phải chết!"

Sắc mặt Phương lão sinh tái đi, sau đó y trả lời một cách mỉa mai: "Hiện tại sinh tử của ta đang nằm trong lòng bàn tay đại nhân, thế nhưng đại nhân lại nói những lời nhảm nhí này với ta, xem ra đại nhân cũng không có quyết tâm xử tử ta ...!"

"Nói không sai, ta xác thực không có ý định giết ngươi, ngươi có thể tự mình quyết định sinh tử của mình. Hãy nói cho ta biết, ngươi muốn sống sót hay là muốn chết?" Tiền Bất Ly vẫn còn không thể phán đoán được tính cách của Phương lão sinh, thế nhưng từ những dấu vết lộ ra hắn đã nhận ra lúc này Phương lão sinh không muốn chết, cho nên hắn dứt khoát đẩy ngược vấn đề trở lại. Vạn nhất nếu như mình nói chuyện không cẩn thận, khiến cho Phương lão sinh cảm giác mình đã bị vũ nhục, do đó thẹn quá hoá giận, quyết ý lấy cái chết để phản kháng, đây cũng không phải là kết quả mà Tiền Bất Ly muốn.

Lần này đến lượt phiên Phương lão sinh khó xử, nếu như y lại tiếp tục kiêu căng, rất có thể chọc giận đối phương, nếu như y chịu thua, vậy thật sự không còn mặt mũi, sắc mặt Phương lão sinh âm trầm bất định, biến đổi hồi lâu, y mới lên tiếng nói: "Đại nhân, Phương lão sinh ta đã rơi vào hoàn cảnh này, đã không còn gì có thể nói được nữa, tùy ý đại nhân xử trí."

"Ta nói, do ngươi tự lựa chọn." Tiền Bất Ly lại đá quả bóng trở về.

"Đại nhân thật sự biết nói chê cười, chẳng lẽ ta nói muốn sống, đại nhân sẽ bỏ qua cho ta sao? !" suy nghĩ của Phương lão sinh bắt đầu thay đổi, y bắt đầu thăm dò suy nghĩ của Tiền Bất Ly.

"Tại sao lại không chứ?" hình thức thăm dò này tuyệt đối không thể gạt được tâm cơ của Tiền Bất Ly, ánh mắt của hắn trở nên bình thản.

Phòng tuyến tâm lý của Phương lão sinh rốt cục bắt đầu hỗn loạn, y có thể không sợ chết, nhưng bất kể như thế nào cũng không thể chủ động cầu cái

chết. Từ thiên cổ đến nay, điều khó làm nhất chính là chết Phuong lão sinh cắn bờ môi của mình, nghĩ tới nghĩ lui, giống như chỉ có một đáp án.

"Nếu như ngươi thật khó khăn, chúng ta không ngại đổi một phương pháp." Tiền Bất Ly mỉm cười lấy từ trong túi tiền ra một mai kim tệ: "Hay là mặc cho số phận, nếu như mặt chữ hướng lên trên, ta sẽ hạ lệnh giết ngươi, nếu như mặt hình hướng lên trên, ta sẽ cho ngươi thêm một cơ hội, thế nào?"

Sao có thể dùng phương pháp quăng tiền xu để quyết định sinh tử của mình? Mạng sống chỉ có một, sao có thể hành động qua loa! Phuong lão sinh nắm chắc hai nắm đấm. Giờ này khắc này chỉ có thể có một đáp án, thế nhưng Phuong lão sinh kiên cố lại không thể nói nên lời những lời "Ngươi thả ta đi", y là kiên hùng một phương, không phải một kẻ du côn vô lại!

"Còn không nghĩ kỹ sao?" Tiền Bất Ly vui vẻ hỏi.

"Phuong lão sinh nguyện. Nguyện. . . ." Phuong lão sinh cắn chặt môi: "Nguyện. Hàng!"

"Đây là câu trả lời của một người thông minh." Tiền Bất Ly mỉm cười thu hồi kim tệ, nói: "Ngươi không để cho ta thất vọng."

Phuong lão sinh đỏ mặt, đúng là y không muốn chết, thế nhưng vốn y có suy nghĩ muốn bảo toàn khí tiết của mình. Nếu như đối phương vũ nhục y, y cũng không sợ chết! Nếu như đối phương có thể bị khí tiết thế của mình mà thay đổi, không tiếc hạ mình hạ giá, tìm mọi cách thuyết phục mình, vậy hẳn chính là dùng mượn sườn núi hạ con lừa, một mặt y mượn cơ hội đề cao địa vị của mình, một mặt khác điều này cũng không làm tổn hại thanh danh của y. Ai ngờ kết quả mặc dù giống nhau, nhưng quá trình lại hoàn toàn bị cải biến, tâm trạng Phuong lão sinh càng ngày càng loạn, mà suy nghĩ muốn sống càng ngày càng kiên định.

"Đại nhân, thế nhưng. Ta nghĩ có lẽ đại nhân cho ta một hứa hẹn!" Phuong lão sinh thật sự không cam lòng bị động hoàn thành giao dịch như thế này, y muốn tìm lại chút ý thể diện.

"Đương nhiên là cần phải hứa hẹn." Tiền Bất Ly rất nghiêm túc suy nghĩ, hẳn tuy không phải một mãnh tướng có thể có trong trăm vạn quân lấy thủ cấp thượng tướng như lấy đồ trong túi, thế nhưng hẳn xác thực có thể khống chế tư duy của người khác giống như lấy đồ trong túi, đồ nhà quê như Phuong lão sinh không có quá nhiều kiến thức càng không có cơ hội phản kháng: "Ta sẽ cho ngươi điều ngươi muốn." câu nói này của Tiền Bất Ly nghiêm khắc mà nói, là một câu lời nói suông, lời hứa hẹn nhảm chán.

"Đa Tạ đại nhân." Tâm trạng đã mất Phuong lão sinh vô ý thức trả lời một câu, thế nhưng câu hứa hẹn rỗng tuếch lại khiến cho tâm trạng của y càng thêm hư không. Đáng tiếc Phuong lão sinh lại không thể ý thức được bản thân mình đến tột cùng đang lo lắng cái gì.

"Ngươi có một khuyết điểm rất lớn, nếu như ngươi không thay đổi khuyết điểm của mình. Phuong lão sinh, ta không ngại nói một từ tục tĩu, cho dù ta dốc hết sức bảo vệ ngươi, ngươi cũng rất khó được chết già." Tiền Bất Ly tiếp tục gõ Phuong lão sinh.

"Đại nhân, ý của ngài. Ta không biết rõ." Đàm phán hoặc việc buôn bán, giống như giao tranh của quân đội, một người đã mất đi khí thế của mình, chỉ biết trở nên càng ngày càng sợ hãi, giống như Phuong lão sinh giờ phút này.

"Dã tâm của ngươi quá lớn, luôn mong muốn có được những thứ ngươi không nên có! Dã tâm không phù hợp sẽ dẫn người vào tuyệt cảnh." Tiền Bất Ly dùng ánh mắt trong trẻo mà mạnh mẽ tập trung tư tưởng quan sát Phuong lão sinh: "Hiện tại ngươi nguyện ý đầu hàng, đây là chuyện tốt, chuyện sáng suốt, thế nhưng ta hy vọng ngươi có thể khống chế dã tâm của mình. Những thứ nên đưa cho ngươi không cần ngươi nói ta sẽ cho ngươi. Những thứ không nên đưa cho ngươi ta dĩ nhiên sẽ không để cho ngươi đạt được! Đương nhiên, những thứ này đều là hy vọng của ta, nếu như ngươi cho rằng ngươi có thể dấu điểm được ta, ngươi có thể ở sau lưng ta mà làm một ít âm mưu quỷ kế, thế nhưng. . . cơ hội chỉ có một lần, ta tuyệt sẽ không cho ngươi thêm cơ hội thứ hai."

"Đại nhân, ta. Ta nào dám lừa gạt đại nhân!" Phuong lão sinh liên tục trả lời.

"Được rồi, trước tiên chúng ta không nói chuyện này." Tiền Bất Ly trầm ngâm một chút rồi lên tiếng hỏi: "Người của ngươi ở lại sông Bạch Long còn có bao nhiêu?"

"Còn có hơn ngàn năm trăm người, đại nhân."

"Ngươi có nắm chắc chiêu hàng được bọn hán sao?"

"Đương nhiên, đại nhân!" Nói tới chuyện này, Phuong lão sinh ưỡn ngực đáng vẻ vô cùng chắc chắn: "Ta cam đoan có thể chiêu hàng không sót một người nào tới đây!"

"Nhân dịp còn có chút thời gian, nghỉ ngơi một chút, đợi đến sáng sớm hãy đi." Tiền Bất Ly nhếch miệng cười nói: "Sau đó chúng ta nắm chặt thời gian quay về phủ Phúc Châu, ở nơi đó còn có hai bằng hữu cũ của ngươi đang chờ ngươi." Tiền Bất Ly cố ý dẫn dắt chuyển chủ đề, mục đích chính là để cho Phuong lão sinh cảm thấy thoải mái hơn, tiếp theo lại bắt đầu chèn ép, như vậy mới có thể chân chính khuất phục Phuong lão sinh, vĩnh viễn lưu lại một bóng mờ ở sâu trong tâm trí Phuong lão sinh!

"Đại nhân nói là." Phuong lão sinh kinh ngạc nhìn Tiền Bất Ly, bằng hữu? Ai là bằng hữu?

"Chính là Phù Lương cùng Đồng Lâm." Tiền Bất Ly thần nhiên nói: "Phù Lương đã nguyện ý quy thuận ta, thế nhưng Đồng Lâm. ta không cần loại người ngu xuẩn như hán, ta đã chặt bỏ thủ cấp của hán."

Phuong lão sinh ngẩn ngơ, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Vào thời điểm y cử binh, sở dĩ y không đi đầu nhập dưới trướng Tôn Tông cường đại nhất, một mặt là

bởi vì dã tâm của mình, một mặt khác là vì y cho rằng dựa vào thực lực của mình cùng đám người Phù Lương, Đồng Lâm hỗ trợ lẫn nhau, hoàn toàn có thể đánh chiếm toàn bộ Phúc Châu, cuối cùng tất cả hợp lực ăn tươi nuốt sống Tôn Tông, Phúc Châu chính là thiên hạ của mấy người bọn hắn! Giờ phút này y mới biết được, những kẻ nhìn như thực lực cường đại chỉ trong giây lát đã tiêu vong trong tay tướng lãnh lông mi trắng đang đứng ở trước mặt, y vẫn cho là bản thân mình đánh trận thê thảm nhất, là bởi vì quân đội của y phải đối mặt với chủ lực của quan binh, ai ngờ y mới là người may mắn nhất! Như vậy Phù Lương cùng Đồng Lâm bất hạnh sẽ rơi vào tình cảnh thê thảm tới mức nào?

"Đại nhân, ngài. . . Dẫn theo bao nhiêu binh mã?" Đây là vấn đề Phương lão sinh quan tâm nhất vào lúc này, quan binh tổng cộng có bao nhiêu người mà có thể nhanh chóng ăn tươi nuốt sống mấy thế lực.

"Ta chỉ có một nghìn người, giết Đồng Lâm ta dẫn theo một nghìn, bắt giữ Phù Lương ta cũng chỉ dẫn theo một nghìn. Hiện tại đối phó ngươi. . . vẫn là như vậy." Tiền Bất Ly cười cười nói: "Phương lão sinh, ta không có khinh mạn ý ngươi, thế nhưng sức chiến đấu của quân đội ngươi quá thấp, với những binh sĩ như này thì cho dù ngươi dẫn theo một vạn, ta cũng có thể một kích mà đánh bại ngươi!"

"Đại nhân đừng mạnh phi thường. . ." Phương lão sinh cúi đầu, y không hoài nghi lời nói của Tiền Bất Ly, giờ phút này đội kỵ binh đã tập trung đến cùng nhau, phóng tầm mắt nhìn nhìn lại, đội kỵ binh cũng không nhiều hơn bao nhiêu so với tù binh, thế nhưng đừng nói binh sĩ thuộc hạ của y, coi như một 'Thiên vương' như y cũng không có đảm lược đối kháng cùng đối phương. Giờ phút này coi như Phương lão sinh chính thức nguội lạnh tâm ý.

"Kỳ thật hiện tại ngươi quy hàng ta là rất may mắn, ngươi thực sự cho rằng mình có thể làm Phúc Châu Vương? Hừ! !" Tiền Bất Ly hừ lạnh một tiếng nói tiếp: "Cho dù mấy nhóm giặc cỏ các ngươi liên thủ cùng nhau, cũng không phải là đối thủ của Tiền Bất Ly ta, nhưng. . . Cho dù ta và các ngươi liên thủ, cũng sẽ không phải. . . đối thủ của người kia!"

"Đại nhân, ngài nói người kia chính là. . ."

"Úy Trì Phong Vân, ngươi nghe nói qua chứ? !"

Phương lão sinh ngược lại hít một hơi hơi lạnh, hơn hai mươi năm trước Úy Trì Phong Vân giết người Thổ tộc máu chảy thành sông, thi thể nằm khắp nơi, trong suy nghĩ của người Thổ tộc, Úy Trì Phong Vân là một Ma vương đáng sợ nhất! Tên có thể trị tiểu nhi khóc đêm thuyết pháp một điểm không khoa trương, Phương lão sinh lại cuồng vọng cũng không dám nói mình có thể đối kháng cùng Úy Trì Phong Vân!

"Hiện tại ngươi đầu hàng ta, ta còn có thể cho ngươi phú quý! Nếu như ngươi thật sự làm Phúc Châu Vương, ngươi sẽ chờ chết!" Tiền Bất Ly chậm rãi đứng dậy: "Ngày mai nếu như có thể thuận lợi chiêu hàng quân đội của ngươi, ngươi lập được một đại công. Ngươi yên tâm, Thiên Uy quân của ta từ trước đến nay đều tuân công ban thưởng, không thể bởi vì ngươi là người Thổ tộc liền có ý làm khó dễ ngươi, ngươi đi nghỉ ngơi, quân tình khẩn cấp, ngày mai còn phải hành quân cả ngày đêm"

Phương lão sinh nghe được bốn chữ 'Quân tình khẩn cấp', đột nhiên nhớ tới một sự kiện, hỏi dò: "Đại nhân, chúng ta không phải. . . muốn đi bao vây tiêu diệt cường đạo Tôn Tông kia sao?"

Tiền Bất Ly nghe được Phương lão sinh nhanh như vậy liền cải biến tư thái của mình, xưng hô Tôn Tông là 'Cường đạo' thiếu chút nữa cười ra tiếng: "Ừ. . . Không tệ, như thế nào? Ngươi có ý nghĩ của mình?"

"Đại nhân, từ lúc cường đạo Tôn Tông bắt đầu, tiểu nhân đã an bài mấy nội ứng ở nơi đó!" Phương lão sinh trở nên hưng phấn: "Nếu như đại nhân muốn thảo phạt cường đạo Tôn Tông, tiểu nhân. . . mặt tướng nguyện làm tiên phong!" Phương lão sinh đã cam chịu số phận, điều duy nhất mà y hy vọng chính là thống lĩnh đại nhân sẽ tuân thủ lời hứa của mình, nhưng bất kể thế nào đi nữa, y nhất định phải đoạt được công lao, đã có công lao mới có con đường phía trước..!

"Xem ra, ngươi cũng có cùng suy nghĩ như ta, bên người Tôn Tông cũng có gian tế của ta!" Tiền Bất Ly cười khi khi một tiếng nói: "Thế nhưng quân tiên phong. . . Ta không muốn để ngươi của ngươi thương vong quá nhiều, hãy để cho Đỗ tướng quân đánh trận đầu, chỉ cần theo quân xuất chiến, ngươi cũng sẽ có một phần công lao."

"Đa tạ đại nhân." Phương lão sinh cảm thấy đôi chút hối hận vì vừa rồi bản thân mình quá vọng động. Dựa vào đám tàn binh bại tướng của mình thì sao có thể là đối thủ Tôn Tông? Giờ phút này nghe thấy câu nói của Tiền Bất Ly, cuối cùng y cũng cảm thấy yên tâm, nếu như không thể thiếu công lao của mình vậy còn gấp cái gì? !

"Ngươi hãy đi nghỉ ngơi." Tiền Bất Ly phát phát tay nói: "Ừ. . . Ngày mai giao danh sách nội ứng mà ngươi an bài ở chỗ Tôn Tông cho ta."

"Tuân mệnh, đại nhân." Đôi mắt Phương lão sinh đảo lòng vòng, chẳng lẽ đại nhân muốn người khác thôn tính công lao của mình? Liệu có nên chỉ giao ra mấy người, âm thầm lưu lại mấy người hay không?

"Ngươi có thể chỉ viết tên mấy người, âm thầm lưu lại mấy người, không cần giao toàn bộ cho ta." Tiền Bất Ly ở sau lưng nhàn nhạt bồi thêm một câu.

"Không. . . Không, không! Mặt tướng không dám, mặt tướng không dám!" Phương lão sinh gần như bị dọa sợ tới mức hồn phi phách tán, giọng nói của Tiền Bất Ly tuy rất lạnh nhạt, nhưng khi lọt vào trong tai ý, không có gì khác so với sét đánh giữa trời quang, chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ đại nhân có thể nhìn thấu lòng người sao? ? Mồ hôi lạnh trong nháy mắt lập tức túa ra ướt đẫm sau lưng y, thống lĩnh đại nhân mỉm cười quả thực còn đáng sợ hơn nhiều so với thương pháp nhanh như tia chớp của Đỗ tướng quân Hai tay Phương lão sinh khẽ run lên, vết thương trên đùi cũng nhay thình thịch không ngừng.

Tiền Bất Ly cũng không quan tâm tới phản ứng của Phương lão sinh, chỉ để lại cho đối phương một bóng lưng sâu xa khó hiểu, thống lĩnh đại nhân có tức giận hay không? Có muốn khiển trách mình hay không? Những vấn đề này đều do Phương lão sinh cố hết sức phỏng đoán. Tiền Bất Ly biết rõ, tối nay

nhất định Phương lão sinh sẽ mất ngủ. Đương nhiên, danh sách được trình lên vào ngày hôm sau sẽ là một bản danh sách chi tiết, Phương lão sinh, người đã thành chim sợ cành cong, sẽ không dám lừa gạt giấu diếm thống lĩnh đại nhân, thành công khuất phục! Khóe miệng Tiền Bất Ly lộ ra nụ cười vui vẻ.

Không đề cập tới Phương lão sinh thất hồn lạc phách rời khỏi như thế nào, sau khi Phương lão sinh rời đi, Tiền Bất Ly một lần nữa lâm vào trầm tư, giờ đến phiên Tôn Tông rồi. . . . Tiền Bất Ly hiểu mình đang chơi đùa một canh bạc cực kỳ nguy hiểm, nếu như Tôn Tông xuất hiện xảy ra sai sót, loạn dân khởi nghĩa vũ trang bốn phía tất nhiên sẽ bức Tiền Bất Ly vào hiểm cảnh, nhưng Tôn Tông không phụ lòng chờ mong của hắn, hấp thu đại bộ phận loạn dân, mấy người Phương lão sinh dù vùng vẫy như thế nào, cuối cùng thực lực cũng có hạn, bởi vì phần lớn những người cả gan làm loạn, phóng đảng không bị trói buộc hoặc sớm đã mang lòng bất mãn đối với quan phủ và huyết khí phương cương trước tiên đã gia nhập đội ngũ của Tôn Tông, nguồn mộ lính của mấy người Phương lão sinh vô cùng hạn hẹp.

"Đại nhân." Một tiếng hô nhẹ đã cắt đứt sự trầm tư của Tiền Bất Ly, Tiền Bất Ly ngẩng đầu lên, chứng kiến Đỗ Bình cùng Vương Thụy cùng đi tới.

"Các người tới thật đúng lúc, có một việc ta muốn nói cùng các người." Tiền Bất Ly gật gật đầu nói: "Đỗ Bình, lần này người trước tiên cứu được quân đội bạn, sau đó bắt giữ Phương lão sinh, lập được hai đại công, ừ. . . . hàm tướng của người thì ta phải đi về thương nghị cùng điện hạ mới có sắc phong."

Đỗ Bình vốn là người hay cười đùa tí tưng, nghe Tiền Bất Ly nói những điều này, ánh mắt của hắn bắt đầu trở nên trang nghiêm, chú ý, đáng người đứng thẳng tắp như cây thương, vẫn không nhúc nhích, nghe Tiền Bất Ly nói tiếp.

"Từ hôm nay trở đi, người chính là chủ tướng đội kỵ binh, lúc ta không có ở đây, người có thể tùy cơ ứng biến."

"Tuân mệnh, đại nhân." Đỗ Bình cũng không nói thêm bất kỳ câu vô nghĩa nào nữa. Đối với Tiền Bất Ly, nói mấy câu cảm động đến rơi nước mắt không thể nghĩ ngờ gì nữa chính là đang vũ nhục trí tuệ của Tiền Bất Ly, Đỗ Bình biết rõ khi ở trước mặt thống lĩnh đại nhân có sâu không lường được thì phải nên làm như thế nào mới là chính xác.

"Vương Thụy, sau này người sẽ là phó tướng đội kỵ binh, thế nhưng kỵ binh bản bộ của người vẫn do người chỉ huy."

"Tuân mệnh, đại nhân." Vương Thụy cũng nói rất đơn giản.

"Hy vọng hai người các người có thể chân thành hợp tác." Tiền Bất Ly phát phát tay ý bảo đảm thân vệ của Trình Đạt rời đi: "Ta phải về phủ Phúc Châu, sự tình từ nay về sau đều giao cho các người, ta không nói các người cũng biết, Tôn Tông chính là Tôn Trọng Đức, ta nói rõ kế hoạch sau này cho các người biết, do các người phối hợp làm việc cùng hắn." Lần này khơi dậy một hồi chiến loạn, một trong những mục đích chính là luyện binh, không chỉ là luyện binh, còn muốn luyện tướng, hắn không thể lúc nào cũng giống như bảo mẫu đi theo sau lưng Đỗ Bình cùng Vương Thụy, mặc dù mình tự tay đi làm nhất định sẽ làm tốt hơn so với bọn hắn, thế nhưng tốt bọn hắn vĩnh viễn cũng không thể đơn độc trấn thủ một phương. Trong suy nghĩ của Tiền Bất Ly, hiện tại chính là thời điểm cần phải thả bọn họ ra bay thử, nguy hiểm trước mắt đã qua, đám người Phương lão sinh hoặc hàng hoặc chết, cho dù Đỗ Bình cùng Vương Thụy xuất hiện sai lầm, cũng sẽ không thể gây ra tình trạng không thể vãn hồi.

"Tuân mệnh, đại nhân!" Đỗ Bình cùng Vương Thụy tất cả đồng thanh nói.

Tiền Bất Ly thở dài một tiếng rồi nói: "Không biết chúng ta còn có bao nhiêu thời gian chuẩn bị. . . ." Tiền Bất Ly xác thực không thể nào biết rõ, ngay khi hắn đang nói những lời này, ở ngoài ngàn dặm, đã bạo phát liên hoàn kịch biến.

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Anh hùng mạt lộ

Bên trên Giáp Tích quan, đèn đuốc sáng trưng, bên dưới Giáp Tích quan, đầu người bắt đầu khởi động. Giáp Tích quan ngày xưa hùng vĩ nguy nga sớm đã trở nên tàn phá không chịu nổi, trong phạm vi mười dặm cũng biến thành trận Tu La tàn sát. Tiếng kêu thảm thiết, tiếng rống giận dữ, tiếng ngựa hí, tiếng dây cung, tiếng trống trận, tiếng kèn, còn có tiếng tảng đá nặng nề rơi xuống, vang đã thành một mảnh. Lần lượt người người ngã xuống, chợt lại có nhiều người hơn giẫm lên thi thể của bọn hắn vọt lên, hai bên đều đã chém giết tới mức đỏ cả mắt.

Tường thành Giáp Tích quan hoàn toàn biến thành màu đỏ thẫm, đó là bởi vì có máu tươi của vô số người bôi lên trên. Có máu tươi của ngày hôm nay, ngày hôm qua, hôm trước đó. Đương nhiên, máu tươi của ngày mai cũng sẽ được bôi lên.

Bảy ngày trước, thủ lĩnh bộ lạc Phi Ưng Trát Mộc Hợp tụ tập mấy bộ lạc, cùng tiến tới trước Giáp Tích quan, cũng phái một sứ giả tới gặp mặt Trịnh Sóc, yêu cầu Cơ Chu quốc dâng lên thủ cấp của Tiền Bất Ly, sau đó bọn chúng sẽ triệt binh. Trịnh Sóc nào sẽ để ý tới loại uy hiếp này, trực tiếp dùng đầu lâu sứ giả cho đối phương một câu trả lời rất lưu loát.

Tiếp theo, Giáp Tích quan liền biến thành địa ngục nhân gian, Trát Mộc Hợp chỉ huy các bộ lạc thay nhau tiến công, ngày đêm liên tục, chiến đấu diễn ra, cảnh tượng máu tanh vô cùng thảm trọng nay chưa từng có, Trịnh Sóc không biết địch nhân tổn thất bao nhiêu, nhưng hắn biết bên mình tổn thất bao nhiêu, hai vạn bộ binh đã bỏ mình bảy ngàn người, còn có hơn hai ngàn người trọng thương, vết thương nhẹ? Không có vết thương nhẹ! Tất cả binh sĩ mang trên mình vết thương nhẹ vẫn đang cảm vũ khí quên mình liều chết chém giết trên tường thành! Trịnh gia trấn thủ Giáp Tích quan vài thập

niên, rất được lòng mọi người, hơn nữa Trịnh Sóc trị quân thường phạt phân minh, thương yêu cấp dưới, rất được binh sĩ kính yêu. Giờ phút này mắt thấy tướng quân đại nhân cũng vung vẩy bảo kiếm chém giết trên tường thành, những binh sĩ mang vết thương nhẹ không một người nào nguyện ý lui xuống dưới.

Trịnh Sóc là một lão tướng sa trường, kinh nghiệm cực kỳ phong phú, tuy vừa bắt đầu đã bị địch nhân bất ngờ tấn công làm rối loạn trận tuyến, nhưng hấn rất nhanh đã ổn định được tình hình, chỉ huy các tướng sĩ đánh lui vô số lần tiến công của địch nhân.

Cho tới bây giờ Trịnh Sóc chưa từng biết sợ hãi, dù là địch nhân nhiều hơn nữa, hung tàn hơn nữa, dù là toàn bộ bộ tộc thảo nguyên đều tiến công Giáp Tích quan, hấn cũng sẽ không sợ! Thế nhưng hiện tại Trịnh Sóc lại sợ, không phải hấn sợ địch nhân trước mặt, mà là lũ tiểu nhân sau lưng kia!

Một trăm vạn mũi tên bên trong kho quân của Giáp Tích quan đã bị dùng hết từ ngày thứ sáu liền, bốn mươi khung xe bắn đá bên trong quan cũng chỉ còn lại có mười ba xe là còn có thể sử dụng được, phương tiện thủ thành hữu hiệu nhất, uy lực nhất là đầu sồi cũng đã dùng hết, hiện tại thứ được nấu bên trong nồi sắt đều là nước sôi. Gỗ đá lẫn trên đầu thành thì vẫn còn khá nhiều, đây chính là vũ khí thủ thành hiệu quả duy nhất còn lại mà Giáp Tích quan có thể sử dụng.

Trịnh Sóc ngẩng đầu nhìn lên không trung, hai điểm đen đang bay lượn ở trên không, Trịnh Sóc biết rõ đó là liên ưng do bộ lạc Phi Ưng thuần dưỡng. Ngay tại ngày hôm qua, bởi vì thiếu hụt mũi tên, Trịnh Sóc cố ý phái ra một trung đội bộ binh đi vào trong thành nhặt mũi tên của địch nhân bắn vào, ai ngờ Cung Tiễn Thủ của đối phương đột nhiên vọt tới dưới thành, một lượt bắn bao trùm, giết chết sát thương hơn phân nửa trung đội bộ binh. Lúc ấy Trịnh Sóc còn tưởng rằng là trùng hợp, lại phái ra một trung đội bộ binh nữa, kết quả lại bị địch quân bắn chết hơn phân nửa, về sau Trịnh Sóc mới phát hiện phi ưng đang lượn vòng tròn ở trên không trong thành, hiểu được điều này khiến Trịnh Sóc tức giận đến mức gần như nôn ra máu, nhưng hấn lại không có biện pháp nào để giải quyết hai súc sinh kia.

Hiện tại Cung Tiễn Thủ dùng phần lớn là những mũi tên thu nhặt được, đây chính là những mũi tên mà các binh sĩ giờ tắm chân mạo hiểm mới có thể lấy được, tuy những mũi tên cũng đã thay đổi hình dạng, nhưng tóm lại vẫn còn tốt hơn so với không.

Trận địa xe bắn đá lại vừa phải lui lại, đây là hậu quả hiển nhiên của việc trợ giúp từ xa từng bước đánh mất hiệu quả, Trịnh Sóc cũng không dám lại dùng mười ba xe bắn đá này, lúc này không thiết đá tảng, nhưng nếu như xe bắn đá lại hỏng thêm mấy cái, uy lực ném đá sẽ bị giảm xuống rất nhiều.

Ngoại trừ mấy quan tướng, binh sĩ trên đầu thành đột nhiên từng người một liên tiếp nằm té xuống trên mặt đất, nhặt lên bên người tắm chân bảo vệ thân thể của mình, bọn hấn lại một lần nữa đánh lui thế tiến công của địch nhân. Thế nhưng không giống với ngày trước, không một ai có sức lực mà hoan hô, sức lực hoan hô phải để lại chuẩn bị nghênh đón cuộc chém giết tiếp theo mới thật sự là biện pháp đúng nhất.

Lợi dụng khoảng trống khó có được này, Trịnh Sóc giao quyền chỉ huy trận địa cho một quan tướng, đi xuống thành lâu, mang theo thân vệ của mình một mực quay lại phủ tướng quân. Trên đường, Trịnh Sóc lặng lẽ mở ra một phong thư, trong bảy ngày này, hấn đã đọc đi đọc lại bức thư trong tay mấy trăm lần. Kỳ thật trong thư cũng không có gì, nội dung là thư chỉ là những lời ân cần hỏi thăm của Cơ Thắng Tĩnh điện hạ, thế nhưng cuối thư nàng chuyển đạt một câu của Tiền Bất Ly: "Cẩn thận sau lưng."

Trịnh Sóc không ngốc, trái lại, hấn làm người dị thường cẩn thận, hấn hiểu được ý tứ của Tiền Bất Ly, nhưng hấn lại không tin. Trịnh Sóc cũng không phải vô lễ, bởi vì hấn biết rõ Giáp Tích quan có ý nghĩa trọng đại, nếu như Giáp Tích quan bị người phá tan, gót sắt của những bộ lạc thảo nguyên sẽ chạy suốt nội địa Trung Nguyên, điều này giống như hồ xông vào bãi dề, sẽ có vô số người trôi giạt khắp nơi, chịu nỗi khổ đồ sát! Trịnh Sóc cho rằng, những sự việc mà hấn biết rõ, nội các cũng nhất định cũng sẽ biết rõ, nhất định sẽ tìm ra biện pháp giải quyết vấn đề khó khăn của hấn, không người nào dám làm hỏng việc quân cơ.

Đáng tiếc sự việc mà Trịnh Sóc cho rằng không sơ hở tý nào lại đã xảy ra biến cố, lại có đám người trở nên điên cuồng như vậy, dám không để ý tới chuyện sinh tử của mấy chục vạn dân chúng. Nghĩ tới đây Trịnh Sóc, trong nội tâm trở nên so băng phải trả măt.

Sau ngày đầu tiên hấn đã phát giác sự tình không đúng, lập tức phái người mang tin tức truyền tin về phía sau, suốt bảy ngày, trước sau Trịnh Sóc liền phái ra hơn ba trăm người mang tin tức, thế nhưng đến hiện tại, còn không nhận được một chút tin tức! Trịnh Sóc hiểu rõ trong lòng, đã thương vong gần nửa, đám binh sĩ mệt nhọc tới cực điểm tới đa còn có thể ngăn cản được hai ngày, hai ngày này là do Trịnh Sóc gạt bỏ lương tâm, lừa gạt chúng tướng sĩ nói đại quân triều đình ít ngày nữa sẽ tiến đến, mới có thể ổn định được cục diện, bằng không hiện tại lòng quân đã sớm suy sụp.

Trịnh Sóc đọc lại lá thư lần cuối cùng, lặng lẽ vò nát lá thư. Đến hiện tại hấn cũng không hiểu, cho dù tất cả người trong nội các đều là người hồ đồ, chẳng lẽ Ủy Trì Phong Vân cũng là người hồ đồ sao? Người khác không biết, Ủy Trì Phong Vân y không biết Trát Mộc Hợp đáng sợ sao? Tuy hiện tại Ủy Trì Phong Vân đứng ở bên phía Cơ Thắng Liệt, nhưng điều này vẫn không thể ảnh hưởng tới sự tôn kính của Trịnh Sóc đối với Ủy Trì Phong Vân! Kẻ làm tướng phải lấy quốc sự làm trọng, tại sao Ủy Trì Phong Vân phải trở mặt nhìn bộ tộc Phi Ưng công hãm Giáp Tích quan? Vì sao? Vì sao? ? Nếu như không phải lo lắng sẽ ảnh hưởng lòng quân, Trịnh Sóc hầu như đã muốn ngẩng đầu lên bầu trời gào thét một hồi.

Trịnh Sóc mang theo thân vệ vừa mới đi tới trước cửa phủ tướng quân của mình, vừa vặn gặp được con trai trưởng Trịnh Tinh Lăng từ trong cửa phủ vội vã đi ra ngoài: "Tinh Lăng, ngươi muốn đi đâu?" Suốt từ mấy ngày nay, Trịnh Tinh Lăng vô số lần yêu cầu dẫn đầu đội kỵ binh xông ra ngoài chém giết, dùng công thay thủ, phá vỡ thế công của liên minh bộ lạc thảo nguyên, nhưng đều bị Trịnh Sóc dè dặt.

Giáp Tích quan có năm nghìn kỵ binh, cũng coi là đội kỵ binh tinh nhuệ nhất Cơ Chu quốc, cho dù so sánh với hoàng gia cấm vệ quân, mặc dù về mặt trang bị có sự khác biệt rất lớn, nhưng luận kinh nghiệm, thuật cưỡi ngựa, cỡi ngựa bắn cung đều mạnh hơn rất nhiều so với hoàng gia cấm vệ quân. Hoàng gia cấm vệ quân cứ mỗi ba năm một lần sẽ tổ chức đại duyệt binh, thi đấu võ, người không phù hợp sẽ bị loại ra ngoài đội ngũ hoàng gia cấm vệ quân, lấy điều này để bảo đảm chiến lực cho hoàng gia cấm vệ quân; thế nhưng kỵ binh Giáp Tích quan mỗi năm một lần đều có một nhóm người bị loại bỏ, binh sĩ hoàng gia cấm vệ quân bị loại bỏ sẽ tự động đi vào quân dự bị, mà sau khi kỵ binh Giáp Tích quan bị loại bỏ, bọn hấn rốt cuộc không thể làm được bất kỳ chuyện gì khác, bởi vì bọn họ đều ngã xuống trên chiến trường, đau thật thương thật trên chiến trường.

"Phụ thân, hãy để cho hài nhi xuất chiến! !" Trịnh Tĩnh Lăng dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn phụ thân của mình, nói lại câu nói đã từng nói vô số lần.

Lúc này, Trịnh Sóc không giống như trước đây, nghiêm nghị quở trách con mình, ngược lại hắn dùng một loại ánh mắt ân cần, vui mừng nhìn chằm chằm vào Trịnh Tĩnh Lăng, thật lâu mới than nhẹ một tiếng nói: "Tĩnh Lăng, người trước tiên đi theo ta!"

Trong một gian mật thất, Trịnh Sóc lệnh cho đám thân vệ của mình ngăn tại cửa ra vào, trong mật thất có mấy người đang ngồi, ngoại trừ phụ tử Trịnh Sóc, còn có mấy gia tướng cùng phụ tá rất được Trịnh Sóc tin cậy. Gia tướng Tần Trọng Tam ngồi ở ghế thủ tọa, bên dưới là Lưu Bội Phàm cùng Mai Tự Cường, mà người trẻ tuổi đứng sau lưng Trịnh Sóc mặc dù dung mạo không sâu sắc, nhưng rất được Trịnh Sóc nể trọng, hắn là mưu sĩ Khuất Thành Xuân.

Mấy người Tần Trọng Tam đều là các tướng máu nhuộm chinh bào, giờ phút này tướng quân đại nhân không để cho bọn họ ở tiền tuyến đốc chiến, ngược lại cho gọi bọn họ gọi vào trong này, bọn họ cũng đều biết, tất sẽ có đại sự phát sinh, ánh mắt của mấy người Tần Trọng Tam đều chăm chú vào người tướng quân đại nhân.

"Theo như các người nghĩ, Giáp Tích quan còn có thể thủ thêm mấy ngày?" Trịnh Sóc nhàn nhạt lên tiếng.

Tần Trọng Tam liếc nhìn Trịnh Tĩnh Lăng, nhìn thấy thiếu gia của mình không có ý lên tiếng nói chuyện, hắn trầm ngâm một chút trả lời: "Đại nhân, theo thuộc hạ thấy, chúng ta tới đây còn có thể thủ hai ngày! Nếu như đến lúc đó viện quân còn chưa tới. . . Chúng ta thật sự đã xong!"

"Ta cũng nghĩ giống như vậy." Trịnh Sóc thở dài nói: "Nói thiệt cho các người biết, chúng ta không có viện quân!"

Bầu không khí trong mật thất trở nên tĩnh lặng như chết, mấy người Tần Trọng Tam đều trợn mắt há hốc mồm nhìn chủ tướng của mình, một lúc lâu sau, Tần Trọng Tam vội la lên: "Đại. . . Đại nhân, hôm trước không phải có người mang tin tức. . ."

"Đó là ta cố ý phái người ngụy trang mang tin tức đến." Trịnh Sóc nhắm mắt lại: "Bằng không, người nghĩ rằng chúng ta còn có thể thủ đến hiện tại sao?"

Khuất Thành Xuân là người đầu tiên tỉnh táo lại từ trong nỗi kinh hãi, hắn như ngộ ra được điều gì đó khi nhìn vào bóng lưng Trịnh Sóc, sau đó đi lặng lẽ đến sau lưng Trịnh Tĩnh Lăng, dù Trịnh Sóc đã hết sức che dấu bản thân mình, trong mắt vẫn thỉnh thoảng chợt hiện ra nỗi đau thương vô hạn.

"Đại nhân, tại sao có thể như vậy? !" Mai Tự Cường oán hận kêu lên: "Bọn hắn. . . Bọn hắn sao có thể không phái viện quân? !"

"Đúng vậy, đây cũng là điều mà ta không nghĩ ra." Trịnh Sóc quay đầu nhìn về phía Trịnh Tĩnh Lăng, nói: "Tĩnh Lăng, ngày sau người nhất định phải ở trước mặt lão thất phu Ủy Trì Phong Vân kia thay ta hỏi một chút, hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào?"

Câu nói này của Trịnh Sóc vừa ra khỏi miệng, mấy người Tần Trọng Tam dù ngu dốt cũng đã hiểu rõ ý tứ của lão tướng quân, không khỏi một lần nữa sợ hãi người, chèn trà trong tay Trịnh Tĩnh Lăng rơi xuống mặt đất, nát bươm: "Phụ thân. . . Ngài. . . Hài nhi. . ."

"Đêm hôm nay, các người mang theo đội kỵ binh rời khỏi Giáp Tích quan, nơi đây. . . Đã là tử địa rồi." Nói xong câu đó, đáng vẻ Trịnh Sóc thoáng cái lộ ra vẻ đau thương, già đi rất nhiều.

"Phụ thân!" Trịnh Tĩnh Lăng vội vàng đứng lên nói: "Hài nhi không đi! Hài nhi tuyệt. . ."

"Người trước tiên hãy nghe ta nói hết." Trịnh Sóc mặt mày phát phát tay nói: "Ta có thể chết trận sa trường, nhưng ta không thể để cho Trịnh gia hủy ở bên trong Giáp Tích quan, Tĩnh Lăng, người cũng không thể! ! Đệ đệ của người, Tĩnh Vọng làm người phóng đảng không bị trói buộc, người trẻ tuổi nhiệt huyết một ít là chuyện tốt, thế nhưng hắn luôn ý vào thân phận của mình bên vực kẻ yếu khắp nơi, đắc tội rất nhiều người không nên đắc tội, người như hắn làm một hiệp sĩ du hành bốn phương còn thể được, nhưng làm một gia chủ trung hưng thì không được! Tĩnh Lăng, Trịnh gia sau này lặng lẽ mất đi, vẫn có thể đại phóng dị sắc, trọng trách này ta chỉ có thể giao cho người!"

Trịnh Tĩnh Lăng tuổi còn trẻ, liền đảm đương trách nhiệm thống lĩnh kỵ binh Giáp Tích quan, cũng không chỉ ý vào thân phận của hắn là con trai trưởng Trịnh gia, mà là bởi vì hắn có thực học! Lý trí của hắn nói cho hắn biết phụ thân mình nói có đạo lý, thế nhưng tình cảm của hắn lại đang nói cho hắn biết, không có khả năng vứt bỏ phụ thân của mình, làm một đao binh khiến cho người ta chửi rủa! Dù sao Trịnh Tĩnh Lăng là người trẻ tuổi, con người ở trên trời trong khi giao chiến cuối cùng tình cảm vẫn chiếm thượng phong, Trịnh Tĩnh Lăng vừa định nhảy dựng lên, bỗng nhiên hai cánh tay nặng nề đặt ở trên vai của hắn, đè ép hắn xuống.

Trịnh Sóc vui mừng nhìn Khuất Thành Xuân nói: "Trên thế giới này có hai loại người, đối với loại người như chúng ta mà nói, hùng hồn chịu chết thật sự rất dễ dàng, chịu nhục là chuyện khó càng thêm khó, nhưng đối với một loại người khác mà nói, tình huống vừa vặn ngược lại. Tĩnh Lăng, phụ thân biết rõ người, thế nhưng. . . phụ thân già thật rồi, người đã già sẽ trở nên lười biếng một chút, dỗi trá thêm một chút, cho nên ta chỉ có thể chọn một chuyện dễ dàng để làm, mà giao chuyện khó khăn cho người, Tĩnh Lăng, người không thể phản nản là cha ịch kỷ"

Nước mắt Trịnh Tĩnh Lăng rốt cục nhận không được tràn ra ngoài mi: "Phụ. . . Phụ thân. . ."

"Quốc thù. . . thù nhà, trọng trách của người quá nặng!" hốc mắt Trịnh Sóc cũng ướt át: "Tĩnh Lăng, nếu như người có thể làm được, người nhất định phải chặt thủ cấp của lũ tiểu nhân kia, để cho ta cảm thấy an ủi, an ủi những dân chúng chết thảm trong chiến loạn, còn nữa. . . Đừng quên thay ta hỏi Ủy Trì Phong Vân một câu, hắn rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Ta thật sự không rõ." Trịnh Sóc biết rõ việc Giáp Tích quan bị công hãm đã trở thành chuyện không thể đảo ngược, vô số dân chúng trôi giạt khắp nơi, chết thảm dưới lưỡi kiếm của kẻ xâm nhập cũng đã là chuyện tất nhiên, Trịnh Sóc thật sự tiếc nuối, vì sao Ủy Trì Phong Vân, một người luôn luôn chính trực, lại trở nên âm hiểm như thế này, dám không để ý tới sinh tử của mấy chục vạn dân chúng, tận lực ép mình vào tuyệt cảnh.

Trịnh Tinh Lãng dĩ thường thông khổ, hẳn là một người trẻ tuổi vô cùng có mưu trí dũng lược, lại không thiếu nhiệt huyết, tình cảm của hắn khiến cho hắn thông khổ, mà lý trí của hắn lại khiến cho hắn không thể không áp chế nỗi thông khổ của mình. Câu nói kia của Trịnh Sóc giống như huyết lệ, giống như búa tạ nện trong lòng của hắn, Trịnh Tinh Lãng vô lực phản bác, cũng không tìm được lý do phản bác, điều duy nhất mà hắn có thể làm chỉ là nắm chặt hai nắm tay, cắn nát bờ môi của mình.

"Đại nhân!" Tần Trọng Tam đứng lên nói: "Hãy để cho bọn họ chờ Đại công tử đi thôi, mặt tướng nguyện ý canh giữ ở bên người đại nhân!"

"Một hảo hán cần ba người giúp đỡ, ta lo lắng tương lai của Tinh Lãng" Trịnh Sóc thờ dài nói: "Nếu có các người giúp đỡ hắn, ta có thể yên tâm nhiều hơn, các người phải biết rằng, đối thủ tương lai của Tinh Lãng là thượng tướng đế quốc Ủy Trì Phong Vân ...! Cho nên. . . Toàn bộ ta cầu các người!"

Tần Trọng Tam á khẩu không trả lời được, sa sút tinh thần ngồi trở lại xuống ghế, hạ thủ Lưu Bội Phàm đột nhiên ngừng đầu nói: "Đại nhân. . . Bằng không. . . Ngài cùng đi cùng chúng ta?"

"Hoang đường!" Trịnh Sóc nở nụ cười nói: "Nếu như ta làm đào binh, thả cho Trát Mộc Hợp tiến vào, Trịnh gia sẽ trở thành đối tượng chỉ rủa của dân chúng Cơ Chu quốc! Đến lúc đó cho dù Tinh Lãng có ba đầu sáu tay, hắn cũng không có cách nào chấn hưng Trịnh gia, người không phải khiến cho ta trở thành tội nhân thiên cổ sao?"

Bầu không khí trong mật thất lại lâm vào yên tĩnh giống như chết chóc, không ai có thể tìm được lý do để phản bác Trịnh Sóc.

"Tướng quân khó tránh khỏi trận vong! Bất kể là vì nước, là dân, hay là vì nhà, Trịnh Sóc ta đều tuyệt sẽ không rời khỏi Giáp Tích quan nửa bước!" Trịnh Sóc chậm rãi đứng lên nói tiếp: "Lão phu cả đời sống kiếp ngựa chiến, tự hỏi coi như công tích trác tuyệt, chẳng lẽ các người nguyện ý nhìn lão phu hủy hoại thanh danh chỉ trong chốc lát sao?"

Không một người lên tiếng trả lời, bọn hắn biết rõ Trịnh Sóc vốn chính là một người coi thanh danh quan trọng hơn tánh mạng.

"Các người sẽ thanh toán tâm nguyện của lão phu, chẳng lẽ vất vả cả đời, cuối cùng muốn lười biếng một lần cũng không được sao?" Trịnh Sóc mỉm cười nhìn quét qua mấy người trong mật thất, cuối cùng đưa ánh mắt rơi vào trên người Trịnh Tinh Lãng.

Coi việc đau buồn chết trận sa trường trở thành là một lần lười biếng, hào khí của Trịnh Sóc không người nào không kính phục, trong mắt mấy người Tần Trọng Tam đều trào nước mắt, Trịnh Tinh Lãng ngồi yên tại chỗ, hàm răng nghiến vào nhau kêu ken kết, rồi lại vẫn không thể nói được một câu.

Người tinh táo nhất ở trong này chính là Khuất Thành Xuân, hắn lặng lẽ lau đi nước mắt của mình, trầm giọng hỏi: "Đại nhân, theo như lời ngài, Cơ Thắng Liệt cùng Ủy Trì Phong Vân đã cầm quân chính Cơ Chu quốc, như vậy. . . Ngài để cho Đại công tử đi đâu? Mặc kệ chúng ta đi đến đâu cũng không thể chạy thoát được độc thủ của Ủy Trì Phong Vân ...!"

"Các người đi Phúc Châu." Trịnh Sóc sớm đã suy nghĩ sẵn mục tiêu trong đầu: "Điện hạ tại nơi đó, hơn nữa. . . Tiền Bất Ly cũng ở tại nơi đó! Thành Xuân, người không phải cực kỳ tôn sùng Tiền Bất Ly sao? Vừa vặn, người có thể thấy tận mắt nhìn thấy phong thái của Tiền Bất Ly"

"Cuộc chiến ngày đó ở Tuyết Nguyên thành, Lạc Nhật Hạp Cốc, Tiền Bất Ly dụng binh xác thực có thể dùng thần quỷ khó dò để hình dung, thế nhưng. . ." Khuất Thành Xuân cười khổ một tiếng nói: "Dùng đất Phúc Châu đối kháng Cơ Chu quốc, chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao?"

"Lão phu đã quyết ý muốn lười biếng rồi, loại chuyện này chớ hỏi lại lão phu!" Trịnh Sóc cười ha hả nói: "Đây là chuyện của các người, cũng là chuyện của Tiền Bất Ly, không quan hệ cùng lão phu! Ngày đó Tiền Bất Ly đánh bại Trát Mộc Hợp, vậy mà buông tha Tuyết Nguyên thành, chỉ huy toàn quân xuôi nam thẳng vào Phúc Châu, ta nghĩ. . . hẳn nhất định đã khám phá ra tình thế nguy hiểm! Chỉ bằng vào tầm nhìn xa này, Tiền Bất Ly chưa chắc sẽ thua."

Mấy người Tần Trọng Tam hoặc bi phẫn, hoặc trầm tư, trong lúc nhất thời, không có người lên tiếng nói chuyện.

"Trăm ngàn năm qua, người Cơ Chu quốc ta luôn luôn dùng cảm trong nội chiến, e sợ chiến tranh với bên ngoài! Sau khi các người đến Phúc Châu, nhất định phải nghe theo Tiền Bất Ly điều khiển, dù thế nào cũng không thể được gây nên hành động khách đoạt chủ, nhớ lấy! Nhớ lấy! ! Nếu không không cần Ủy Trì Phong Vân ra tay đối với các người, các người cũng sẽ suy sụp!" thần sắc Trịnh Sóc trở nên ngưng trọng: "Đỗ Bình cùng Nhiệm Soái vốn đều là quan tướng Giáp Tích quan, ta thấy bọn hắn vô cùng tâm cao khí ngạo, mới điều bọn họ đến Tuyết Nguyên thành, muốn ma luyện một chút khí phách của bọn họ, ai ngờ lại được Giả Thiên Tường trọng dụng, nhân lực lão gia hỏa kia quả thực lợi hại! Ta hiểu rõ rằng bản tính của bọn họ, Tiền Bất Ly đánh bại Trát Mộc Hợp là chiến lược, có thể ở trong thời gian thật ngắn thu phục Đỗ Bình cùng Nhiệm Soái chính là quyền mưu. Làm thủ hạ của người này, các người vẫn nên vui lòng phục tùng mới tốt, nếu không. . . Hậu quả khó có thể đoán trước!"

Mấy người Tần Trọng Tam liếc nhau một cái, yên lặng nhẹ gật đầu.

Trịnh Sóc đi đến trước một bức họa, từ trong hốc bí mật phía sau lấy ra một cái hộp màu vàng rồi nói: "Đây là mật chỉ cùng kim bài mười năm trước bệ hạ giao cho ta, vốn là vì đề phòng. . . Ai, Tinh Lãng, người mang theo mật chỉ này ngày đêm đi gấp chạy tới Phúc Châu, có mật chỉ cùng kim bài trong tay, quan viên dọc đường tuyệt đối không dám ngăn trở người! Tinh Lãng. . . Người tự trọng!" Trịnh Sóc nói tới chỗ này, tiếng nói cũng không khỏi run rẩy.

Chương 102: Hồ lang

"Tránh ra! !" Ủy Trì Phong Vân lạnh lùng nhìn tên thị vệ ngăn cản ở trước mặt mình, lão nhân thoát nhìn vô cùng gầy yếu chỉ trong nháy mắt đột nhiên bạo phát khí thế cường đại, quần áo lão vẫn rất đơn sơ, hai tay lão vẫn còn chấp ở sau lưng, nhưng khí thế của Ủy Trì Phong Vân lại giống như hồ đói lên tới cực điểm, chỉ muốn nhắm người mà cắn, khiến cho tất cả thị vệ ngăn cản ở trước mặt lão không rét mà run rẩy.

Mấy quan tướng yên lặng đi tới, đứng ở sau lưng Ủy Trì Phong Vân, bọn họ là quan tướng Tiên Từ doanh tinh nhuệ nhất quân đoàn Phong Vân, Tiên Từ, Tiên Từ, mỗi một lần đại chiến, số người chết của Tiên Từ doanh đều vượt qua toàn bộ nửa số doanh, thế nhưng những người may mắn còn sống sót, lại được thừa hưởng sát khí của những đồng bạn đã chết, bên trên không sợ trời, dưới không sợ đất, ngoại trừ Ủy Trì Phong Vân, bọn hắn dám coi bất luận kẻ nào trở thành con mồi của mình!

Thế nhưng người của quân đoàn Phong Vân lại thủy chung coi việc gia nhập Tiên Từ doanh là một việc vinh quang vô cùng to lớn, mỗi thiên tướng, tỳ tướng, thông lĩnh quân đoàn Phong Vân hầu như đều được lựa chọn ra từ Tiên Từ doanh, bọn hắn truyền bá tinh thần không sợ chết của Tiên Từ doanh đến khắp ngõ ngách quân đoàn Phong Vân! Cái gọi là binh người người hùng hực, tướng hùng hực một đám, dưới sự dẫn dắt của đám tướng lĩnh này, quân đoàn Phong Vân có đánh đâu thắng đó; nhục khí không gì cản nổi! Dùng một vạn kỵ binh, bốn vạn bộ binh mà dám quyết chiến thảo nguyên cùng Trát Mộc Hợp, thắng mà không kiêu, bại mà không loạn, có thể lấy được chiến quả này tuyệt đối không thể thiếu được nhục khí của quân đoàn Phong Vân.

Bây, tám thị vệ vốn bị Ủy Trì Phong Vân làm cho sợ tới mức không nhẹ, giờ phút này lại gặp phải những quan tướng Tiên Từ doanh hai mắt dữ tợn, không khỏi liên tục lui về phía sau, một thị vệ trong số đó giẫm lên màn cửa, thiếu chút nữa khiến bản thân vấp ngã xuống đất.

"Là thượng tướng Ủy Trì quân sao? Mời tướng quân vào đi." Một thanh âm nhu hòa từ trong trường truyền ra.

Ủy Trì Phong Vân hừ lạnh một tiếng, đi nhanh thẳng về phía trước, mấy thị vệ cuống quýt trốn sang một bên.

Ủy Trì Phong Vân khẽ nhấc màn cửa lên, đi vào. Trong trường, lần này Cơ Thắng Liệt không dùng ngón tay vẽ tranh họa, hắn ngồi nhàn nhã tại chính ghế thủ tọa của mình, tay trái bưng chén trà, tay phải vuốt vuốt một miếng Ngọc thạch nhỏ màu đen, thoát nhìn trông giống như một công tử ca giàu có cực độ thỏa mãn đối với cuộc sống của mình, hoặc là nói trông giống như một đại tiểu thư nhà giàu, bởi vì Cơ Thắng Liệt xác thực vô cùng tuấn mỹ. Vì khí chất âm nhu nổi trội hơn, nếu như cải trang thành nữ nhi, bất kỳ người nào cũng rất khó nhận ra sơ hở. Đương nhiên, ý đồ để cho Cơ Thắng Liệt giả gái thì không người nào dám nói ra ở trước mặt y, đây là điều mà Cơ Thắng Liệt kiêng kỵ nhất.

Ngồi đối diện Cơ Thắng Liệt là một người trẻ tuổi trông như một phụ tá, hắn gọi Chu Kháng, là tâm phúc Cơ Thắng Liệt tín nhiệm nhất. trong tay Chu Kháng cầm một ít Ngọc thạch nhỏ màu trắng, hắn đang cờ vây cùng Cơ Thắng Liệt. Đây là thứ đã từng khiến cho Tiên Bất Ly cảm thấy giật mình nhất, hắn không có ngờ rằng ở thế giới này cũng có cờ vây, thế nhưng quy tắc của hai loại cờ vây này lại không giống nhau. . . . Tiên Bất Ly cũng không hiểu rõ, bởi vì quy tắc cờ vây đa dạng, mà Tiên Bất Ly chỉ biết một loại trong đó, đó chính là bên cầm đen đi trước một bước, sau đó mới đến phiên bên cầm quân trắng đi một bước, thậm chí không thể đi hai bước. . . . Không hơn.

Cơ Thắng Liệt liếc nhìn Ủy Trì Phong Vân nói: "Chu Kháng, lấy ghế cho lão tướng quân."

"Tuân mệnh, điện hạ." Chu Kháng đứng lên, quay người muốn lấy một cái ghế.

"Không cần!" Ủy Trì Phong Vân lạnh lùng nói: "Điện hạ, Giáp Tích quan mấy lần báo nguy, ngài rút cuộc muốn xử trí như thế nào?"

"Ngài đang chất vấn ta sao?" thần sắc trên mặt Cơ Thắng Liệt chuyển sang lạnh lẽo.

"Ủy Trì Phong Vân không dám." thần sắc trên mặt Ủy Trì Phong Vân còn lạnh hơn so với Cơ Thắng Liệt: "Lão thần là đại biểu mấy chục vạn dân chúng Thanh châu, Thông Châu, Hồng châu bái kiến điện hạ, hy vọng điện hạ có thể thu lại mệnh lệnh đã ban ra!"

"Ngài nói như đã biết, thu lại cái gì?" Cơ Thắng Liệt chậm đầu vuốt vuốt Ngọc thạch nhỏ trong tay.

Ánh mắt Ủy Trì Phong Vân lộ ra vẻ bi phẫn: "Điện hạ! Cho ta thời gian một năm, ta có thể vì ngài mà loại trừ Trịnh Sóc! Thế nhưng. . . Thế nhưng ngài không thể không quan tâm tới mấy chục vạn dân chúng ở ba châu... Điện hạ! !"

"Một năm? Ta tại sao phải chờ thêm một năm?" Cơ Thắng Liệt cười nhàn nhạt nói: "Cuộc sống có giới hạn, việc mà ta cần phải làm nhiều lắm, ta đợi không được!"

"Chỉ vì ba chữ 'Đợi không được', có thể bỏ qua mấy chục vạn dân chúng sao?" Ủy Trì Phong Vân giận dữ mà rống lên, nơi khóe mắt đã tóe ra tơ máu.

"Ủy Trì Phong Vân, ngươi dám lớn tiếng gào thét trước mặt trẫm sao? ?" Cơ Thắng Liệt cũng rống lên, một chương nặng nề vỗ xuống mặt bàn, chiếc bàn gỗ vững chắc bằng gỗ Đàn hương bị một chương này nên xuống đất xuất hiện mấy vết rạn.

Ủy Trì Phong Vân tròn mắt há hốc mồm, một từ 'Trẫm' đại biểu ý tứ hàm xúc rất nhiều nhiều nữa..., nhiều đến mức Ủy Trì Phong Vân không tự chủ được đắm chìm trong vô số suy tưởng, nhất thời lão không thể có bất kỳ phản ứng nào.

Chu Kháng lặng lẽ thối lui đến chỗ màn cửa, làm như vô tình ý chặn đường lui của Úy Trì Phong Vân, cũng tự nhiên chặn đường xông vào của những người khác.

"Bệ hạ. . . Bệ hạ người. . ." sự lạnh lùng trong mắt Úy Trì Phong Vân dần dần ảm đạm xuống, thay vào đó là vài phần sợ hãi, vài phần bi thống.

"Ôi, trong vòng ba ngày, tin tức sẽ truyền tới." giọng nói Cơ Thắng Liệt lại trở nên nhu hòa: "Đến lúc đó ta sẽ giao tất cả quân vụ cho lão tướng quân, nước không thể một ngày không có vua, ta phải về Hoàng thành. Khi Phụ vương bệnh lâu quán thân, ta bề bộn nhiều việc quốc vụ khó trở về bên người phụ vương cố gắng hết sức hiếu đạo, lúc này đây ta muốn bồi bên lão nhân gia người nhiều hơn, bằng không ta sẽ là con bất hiếu, phải không?"

Úy Trì Phong Vân ngơ ngác đứng đấy, vẫn không thể thốt lên một câu.

"Phụ vương luôn luôn ôm lớn kỳ vọng đối với ta, cho dù Cơ Thắng Liệt ta dốc hết tâm huyết, cũng sẽ không phụ lòng lão nhân gia người." Cơ Thắng Liệt chậm rãi nhắm mắt lại, từ trong khóe mắt có nước mắt chảy ra: "Mấy tháng trước Phụ vương ngay cả mắt không thể thấy vật, tai không thể phân biệt âm thanh, không thể nghe được lời dạy bảo cuối cùng của lão nhân gia người, thật sự là tiếc nuối lớn lao...!"

"Tin tức này là. . . Thật sự?" Trải qua mưa gió, kinh nghiệm cực kỳ chu đáo, Úy Trì Phong Vân rõ ràng cũng hỏi một câu vô nghĩa, có thể thấy được lòng của lão đã vô cùng hỗn loạn.

"Mật báo này được Vô Ảnh đoàn của ta đưa tới cho ta, tuyệt sẽ không sai." Cơ Thắng Liệt nhẹ gật đầu nói tiếp: "Quan phủ cấp báo còn ở phía sau, trễ nhất ngày kia. . . Chúng ta sẽ nhận được tin tức."

Úy Trì Phong Vân thở dài nặng nề, hết sức bình phục trạng thái kích động của mình: ". . . Điện hạ, mấy chục vạn dân chúng ba châu phải làm sao bây giờ? Xin ngài chỉ rõ!" Úy Trì Phong Vân biết mình giờ phút này cần phải xưng hô Cơ Thắng Liệt là bệ hạ, nhưng lão lại thật sự không thể thốt lên hai từ này.

Cơ Thắng Liệt đôi chút nhíu mày, tỏ vẻ bất mãn của mình: "Thượng tướng Úy Trì, ngài chỉ là một quân nhân! Ta không phủ nhận năng lực của ngài, thế nhưng. . . Nói như vậy, ngài là một thanh kiếm sắc bén trong tay quân vương, chỉ cần có thể bảo trì ngài sắc bén là được rồi, những chuyện khác không cần ngài hỏi đến."

"Mời điện hạ chỉ rõ!" Úy Trì Phong Vân dần dần khôi phục thần thái nghiêm nghị của mình, từng từ từng câu, không thuận theo không buông tha truy vấn.

Cơ Thắng Liệt trầm mặc một hồi, khi áp lực trong trường đã nồng đậm đến tình trạng làm cho người ta hít thở không thông, y mới chậm rãi mở miệng: "Được rồi, được rồi, nếu như Úy Trì tướng quân kiên trì như vậy. . . Ta sẽ nói ra chân tướng là được."

"Mời điện hạ chỉ rõ!" Úy Trì Phong Vân vẫn chỉ nói câu nói kia.

"Trên thế giới này mặc kệ làm chuyện gì, đều phải có điều cần hi sinh trước thì mới có thể có thu hoạch được! Đây là một. . . Công lý." Cơ Thắng Liệt lại bắt đầu vuốt vuốt Ngọc thạch nhỏ trong tay: "Để cho ngài có sự lựa chọn, nếu như trả một cái giá lớn mấy vạn người hoặc là hơn mười vạn người, có thể một lần vớt vát suốt đời nhân nhả tiêu diệt Trát Mộc Hợp Phi Ứng bộ, ngài có nguyện ý đi làm hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đế Quốc Cuồng Lan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.